

Bệ hạ xin tự trọng

Editor: Anh Đào

Mục lục

- [Chương 1: Vị Chủ Tử Thứ Ba](#)
- [Chương 2: Phạt Người Đi Đánh Canh](#)
- [Chương 3: Hoàng Thượng Tín Nhiệm](#)
- [Chương 4: Nguy Cơ Trọng Đại](#)
- [Chương 5: Hóa Giải Nguy Cơ](#)
- [Chương 6: Thu Hoạch Được Bận Tốt](#)
- [Chương 7: Tiểu Biến Thái](#)
- [Chương 8: Tiểu Mỹ Nhân](#)
- [Chương 9: Sức Mạnh Của Sắc Đẹp](#)
- [Chương 10: Đánh Nhau](#)
- [Chương 11: Sau Khi Đánh Nhau](#)
- [Chương 12: Phẩm Vị Là Một Vấn Đề Lớn](#)
- [Chương 13: Đại Nạn Không Chết](#)
- [Chương 14: Thăm Dò](#)
- [Chương 15: Đạp Gió Rẽ Sóng](#)
- [Chương 16: Mặt Ròng Giận Dữ](#)
- [Chương 17: Lấy Lòng Hoàng Thượng](#)
- [Chương 18: Ham Thích Của Tiểu Vương Gia](#)
- [Chương 19: Lại Thô Tục](#)
- [Chương 20: Nhìn Không Thuận Mắt](#)
- [Chương 21: Đại Họa Lâm Đầu](#)
- [Chương 22: Nguy Cơ Giải Trừ](#)
- [Chương 23: Hiếu Làm Lớn](#)
- [Chương 24: Nghị Hôn\(*\)](#)
- [Chương 25: Bản Khoản](#)
- [Chương 26: Tết Đoan Ngọ](#)
- [Chương 27: Trừng Phạt Nho Nhỏ](#)
- [Chương 28: Đào Góc Tường](#)
- [Chương 29: Hồn Loạn Thổ Lộ](#)

Chương 30: Vết Tích Mộng Xuân
Chương 31: Thủ Đoạn
Chương 32: Tự Chứng Thanh Bạch
Chương 33: Yêu Cầu
Chương 34: Dục Niệm
Chương 35: Ai Mới Là Biến Thái
Chương 36: Báo Thù
Chương 37: Tụ Hạp Cùng Đào Hồ
Chương 38: Nụ Hôn Đầu
Chương 39: Chế Hành
Chương 40: Rời Đi
Chương 41: Tượng Đất
Chương 42: Đêm Trăng
Chương 43: Kỳ Hoa
Chương 44: Kéo Bè Kéo Lũ Đánh Nhau
Chương 45: Đoạn Tụ Tới Cùng
Chương 46: Sắp Thành Lại Bại
Chương 47: Phi Lễ
Chương 48: Trở Về Ngự Tiền
Chương 49: Thật Ngọt
Chương 50: Lúng Túng
Chương 51: Chuyện Cũ
Chương 52: Xuất Cung
Chương 53: Biến Thái Gì Gì Đó
Chương 54: Câu Dẫn Gì Đó
Chương 55: Cái Cớ Để Cấm Dục
Chương 56: Động Tâm
Chương 57: Sách Giáo Khoa
Chương 58: Mất Tích
Chương 59: Bại Lộ
Chương 60: Huynh Đệ Giao Phong
Chương 61: Hồi Cung

Chương 62: Cắt Sạch Sành Sanh
Chương 63: Vấn Đề Tự Cung
Chương 64: Dưới Ánh Sao
Chương 65: Cáo Trạng Cùng Rình Coi
Chương 66: Tâm Tình Thiếu Nữ (Phần 1)
Chương 67: Hoàng Thượng Điền Cuồng
Chương 68: Vạch Trần
Chương 69: Nhận Tội Hay Không Nhận Tội
Chương 70: Chuyện Xưa Không Như Khói (Thượng)
Chương 71: Chuyện Xưa Không Như Khói (Hạ)
Chương 72: Hoàng Thượng Ưu Sầu
Chương 73: Du Ngoạn Hương Sơn
Chương 74: Chiều Muộn Rừng Phong (H)
Chương 75: Ngày Hôm Sau (H)
Chương 76: Ám Tra Cùng Cáo Trạng
Chương 77: Đất Bằng Nổi Dậy Phong Ba
Chương 78: Sự Trường Phạt Của Hoàng Đế (H)
Chương 79: Gian Tình Bại Lộ
Chương 80: Chuyện Lạ
Chương 81: Tình Yêu Của Bọn Họ
Chương 82: Dị Biến Nảy Sinh
Chương 83: Uy Hiếp
Chương 84: Ghen Tuông
Chương 85: Nguy Cơ Ám Phục
Chương 86: Ám Sát
Chương 87: Chống Lựng
Chương 88: Duyên Có Tự Bao Giờ
Chương 89: Phong Ba Lại Đến
Chương 90: "Tấn Công" Hoàng Thái Hậu
Chương 91: Thân Thế Phơi Trần
Chương 92: Hỗn Độn
Chương 93: Ngôi Hoàng Hậu

Chương 94: Hồi Ức Của Phương Tuấn

Chương 95: Kỳ Chinh Trở Về

Chương 96: Thổ Lộ Trước Đám Đông

Chương 97: Bí Mật Của Hãn

Chương 98: Chân Tướng

Chương 99: Hoàng Thái Hậu Tiến Công

Chương 100: Hành Trình Liêu Đông (1)

Chương 101: Hành Trình Liêu Đông (2)

Chương 102: Ấc

Chương 103: Chương Thứ Hai Đếm Ngược

Chương 104: Chương Cuối

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Vị Chủ Tử Thứ Ba

Mùng ba tháng hai năm Cảnh Long thứ tư, là một ngày vô cùng đặc biệt trên con đường nghề nghiệp của Điền Thất. Ngày này là ngày nàng kỷ niệm tròn bảy năm trở thành thái giám.

Ngày này của bảy năm trước, nàng chỉ có mười một tuổi, bởi vì nguyên nhân gì đó không thể nói cho người khác biết, nàng đã lợi dụng chỗ hống trong quản lý của Tử Cấm thành, vào cung làm một gã thái giám. Qua hai năm, tiên đế Phùng Thượng băng hà, đương kim hoàng thượng đăng vị, năm sau đổi niên hiệu thành Cảnh Long, cứ thế cho tới bây giờ.

Điền Thất còn nhớ được trường hợp rất náo nhiệt khi tiên đế băng hà lúc ấy, khi đó nàng chỉ là một tên tiểu tốt vô danh, liên tục mặc đồ tang rất nhiều ngày, còn bị tổng quản mang đi đến chỗ quàn tiên đế gào khóc mấy cơn, lấy đó bày tỏ bi thương.

Hiện tại, nàng vẫn là một tên tiểu tốt vô danh, nàng cũng mặc đồ tang giống lúc xưa, nàng cũng bi thương giống lúc xưa.

Lần này là thực sự bi thương, thống khổ muốn chết! Người đã chết trước mắt này là Tổng chiêu nghi, cùng với Điền Thất chỉ có nửa tháng tình cảm chủ tớ. Nửa tháng trước, Điền Thất tốn công sức còn nhờ cả người giúp cộng thêm tiêu tiền, mới đi tới được bên cạnh Tổng chiêu nghi hầu hạ.

Đừng xem Tổng chiêu nghi chỉ là một cái tứ phẩm chiêu nghi, tiền đồ của nàng nhưng mà không lường được. Trước kia nàng ấy chỉ là một tài nhân nho nhỏ, vào cung chưa tới nửa năm thì rất nhanh được đến sủng ái của hoàng thượng, sau đó còn mang thai long chủng, hoàng thượng cao

hứng trực tiếp tấn thành chiêu nghi. Chỉ cần nâng thành công sinh ra hoàng tự (1), vô luận là nam hay nữ, khẳng định là được giaphong, kém nhất cũng là tiệp dư.

(1) hoàng tự: "hoàng" = hoàng đế, "tự" = con cháu. Con cháu kế thừa của vua chúa gọi là hoàng tự.

Là người thì đều biết ôm cái bếp lò đang nóng mà đun (2), bởi vậy chỗ bên cạnh Tốngchiêu nghi rất thưởng tay. Điền Thất trước đó ở Nội Quan Giam (3), làm một tên lục phẩm trường tùy (4), nàng tiêu hơn phân nửa của cải mới mưu được một chức giam thừa ở lãnh nha môn (5) tới làm, giam thừa là đứng dẫn ngũ phẩm. Vì có cái mũ ngũ phẩm này, nên khi nàng đi tới Thiên Hương Lô liền đúng quy cách gần người hầu hạ chiêu nghi chủ tử. Nàng đến cũng đúng dịp gặp được chuyện thái giám bên cạnh Tốngchiêu nghi giở trò, bị chiêu nghi chủ tử phát hiện, thế là không cần nói cũng biết Điền giam thừa trên người lập tức dẫn theo vô số ánh mắt hâm mộ xen lẫn ghen tị.

(2) nguyên văn là: "thiên nhiệt táo" - đốt bếp nóng. Ngụ ý so sánh 1 cái bếp nóng và 1 cái bếp lạnh, không ai thích bu vào chỗ bếp lạnh cho mất thời gian và không được chú ý, mà luôn hướng nơi cái bếp nóng náo nhiệt có sức hấp dẫn, lan tỏa mà tới.

(3) tên gọi nơi làm việc của hoạn quan.

(4) trường tùy: chức quan nhỏ của thái giám, kiểu như là tên gọi chung của những đầy tớ hầu hạ vua chúa.

(5) giam thừa: 1 chức quan thấp của thái giám. "Lãnh nha môn" là từ chung dùng để chỉ những bộ phận công tác không được nổi bật, không hot, không được chú ý và ít người quan tâm. "Nha môn" là từ chỉ chung công sở làm việc của quan viên cổ đại, chứ không chỉ riêng có nghĩa là nha môn của quan phủ nhé.

Bề ngoài của Điền giam thừa rất là xinh đẹp, miệng lại ngọt, đầu óc cũng cơ trí, vì thế chiêu nghi chủ tử rất là thích, không quá nửa tháng thì một chủ một tớ đã thân nhau, chiêu nghi chủ tử mơ hồ có xu hướng đem Điền Thất trở thành tâm phúc. Mắt thấy một mảnh tương lai cực tốt, thế nhưng ai cũng không nghĩ đến, Tống chiêu nghi lại vì chuyển dạ rồi khó sinh mà chết. không chỉ người lớn, ngay cả đứa nhỏ cũng đều không giữ được. Đáng thương tiểu hoàng tử kia, cánh tay bấp chân tướng mạo vô cùng khỏe mạnh béo tròn, nhưng khi ôm ra đến nơi thì đã sớm ngừng thở. Điền Thất khóc một trận phải nói là đứt từng khúc ruột. Hơn hai trăm lượng bạc, còn đốt không ít nhang cầu ông nội lady bà nội, ông Trời à đây không phải là hồ ta sao! Đương nhiên, trong lòng đau tiếc chiêu nghi chủ tử cũng là có, dù sao vị chủ tử này đối xử với nàng không tệ. Vừa nhắc tới vị chủ tử này, Điền Thất lại không kìm chế được nhớ đến hai vị chủ tử trước kia của mình. Trước kia nàng hầu hạ qua một vị mỹ nhân và một vị tài nhân, hai người đều là loại hình mỹ nhân có thể vào được mắt hoàng thượng, đáng tiếc hai vị này đều không ngoại lệ ở trong vòng một tháng Điền Thất đến nhận việc chết đi.

Lại nhìn xem người trước mắt này.... Mụ nội nó! Thiên Hương Lâu là nơi mà lúc còn sống Tống chiêu nghi cư trú, sau khi nàng mất đi thì linh cữu cũng đặt ở đó. Tống chiêu nghi tuổi còn trẻ không lưu lại huyết mạch, đứa con duy nhất lúc này lại đang nằm ở trong lòng nàng, thế là ban đêm không có người nam đinh (con trai) nào cho nàng túc trực bên linh cữu. Vị phân của nàng thấp, nên cũng không thể từ con trai của hoàng thượng tới trông coi. Vì thế chuyện này cũng chỉ có thể do thái giám đến thay thế

Điền Thất xung phong nhận việc, chủ động gánh vác nhiệm vụ túc trực bên linh cữu.

Dù sao cấp bậc của nàng cũng cao nhất Thiên Hương Lâu, lại được chiêu nghi chủ tử

thương yêu, bây giờ thủ linh cho chủ tử cũng là bốn phận.

Giữa ban đêm se lạnh của mùa xuân tự mình trông giữ một cái quan tài, tuyệt đối

không phải là cái thể nghiệm tốt đẹp gì. Đại khái là ông trời cũng cảm thấy chiêu nghi

chủ tử chết đáng thương nên đột nhiên thời tiết tức thì lạnh xuống, đông lạnh đến

mức đem đầu ngón tay của người ta tê cứng. Lúc này đã là đầu mùa xuân, chậu than

đã bị đem xuống, Điền Thất cũng không thể phiền toái người khác đốt chậu than lại

đây, mà chậu than dùng để đốt giấy tiền vàng bạc lại không đủ sưởi ấm. Nàng quý

trên mặt đất, đành đem hai tay kín đáo bó chặt cùng một chỗ, bên ngoài có gió thổi

vào, đem nàng lạnh rục cả cần cổ.

Vẫn là muốn khóc.

Tiền nàng để dành bảy năm trời, đều mẹ nó đem dùng hết trên đầu người khác. Đáng

tiếc vừa xong việc thì người này vừa chết đến người khác chết, chết một người lại một

người, chết người này rồi đến người khác... thật khổ, thật mệt quá, thật muốn sụp đổ!

Điền Thất có một loại cảm giác bị vận mệnh đùa giỡn đến vô lực.

Thế là nàng lại khóc lên, nước mắt ướt nhẹ đôi mắt, trước mắt một mảnh mơ hồ.

Nàng dứt khoát nhắm chặt hai mắt, lên tiếng gào khóc, dù sao nơi này chỉ có một

mình nàng, hoàn toàn không cần cố kị về vấn đề dáng vẻ.

Nếu có người chất vấn, nàng có thể nói bản thân là do bị thương quá độ, không kèm

chế được.

Khóc một hồi, nàng vươn tay hướng mặt đất bên người mò mò, mò đến khăn tay, cầm

lên lau khô nước mắt, xong rồi đem khăn tay ném đi.

Khóc tiếp.

Trong linh đường quanh quẽ trống trải, bốn phía treo cờ trắng, cửa mở rộng ra, gió

thổi ùa vào, cờ trắng theo gió đong đưa, ánh nến trắng bệch bị thổi đến mức không ngừng nhảy lên, giống như là đang nghênh đón người chết quy hồn.

Trong linh đường có một người quỳ, bóng lưng vô cùng nhỏ bé, eo lưng vô lực cong

xuống, bờ vai suy sụp, run lên run lên.

Cả phòng đều quanh quẩn tiếng gào khóc của người này, "Chủ tử... Vì sao người phải

chết a chủ tử..." Dừng một chút, người nọ hít hít mũi, khóc tiếp, "cô chết rồi ta phải

làm sao bây giờ..."

Đây chính là cảnh tượng mà khi Kỷ Hành vừa bước vào linh đường liền nhìn thấy.

Nghe đến người kia gào khóc, sắc mặt Kỷ Hành ám ám. Ngày hôm qua là mừng hai

tháng hai Long Sĩ Đầu (6), là một ngày rất tốt, chợt nghe đến Tống chiêu nghi sinh

sản, còn vốn tưởng rằng sẽ song hỷ lâm môn, ai ngờ lại đến một xác hai mạng. hấn ở

ngoài phòng sinh chờ một ngày, chờ từ lúc mặt trời mọc đến mặt trời lặn, khi nghe

đến mẫu tử đều không thể bảo trụ, thì nhất thời không dám tin tưởng, lúc đứng lên

thân thể còn lão đảo một chút, lập tức bị người dìu về cung Càn Thanh.

(6) long sĩ đầu: "rồng ngẩng đầu", đây là phong tục truyền thống TQ.

Mùng hai tháng hai (rồng ngẩng đầu) còn dc gọi là "tiết cày bữa vụ xuân", "tiết đồng

án", "tiết xuân long". Là ngày hội truyền thống của dân tộc Hán. Còn được gọi là "tiết

thanh long", theo truyền thuyết đây là ngày rồng ngẩng đầu.

Đến cuối cùng cũng không thể gặp được Tống chiêu nghi một lần cuối.

Ban ngày Kỷ Hành đã tới xem qua Tống chiêu nghi một lần. Khuya hôm nay hấn vô

tâm triệu hạnh (gọi phi tần đến lâm hạnh), cung Càn Thanh lạnh lẽo tĩnh lặng quá nên

hấn ra cửa đi dạo quanh, cứ thế vô ý thức đi đến Thiên Hương Lâu. Thái giám trực

đêm ngoài lâu thấy được Kỷ Hành, vừa định xướng báo lại bị hấn ngăn lại.

Vẫn là không cần nhiều kinh hương hồn.

Thế là Kỷ Hành rảo bước vào trong linh đường, đập vào mắt là bóng lưng lẻ loi trợ trợ của Điền Thất, đập vào tai là một trận tiếng khóc và tiếng nói đông dài, có chút thê

thảm, có chút bi thiết, cũng có chút... huyên não.

Ban ngày khi hấn tới linh đường cũng thấy được rất nhiều người đang khóc, nhưng

khóc được có mấy phần thật lòng mấy phần giả bộ cũng không cần nói. hiện tại nơi

này yên tĩnh không ai, người này còn có thể khóc thành như vậy, xem ra là thực sự

buồn đau.

Kỷ Hành không tiếng động than thở, nghĩ không đến sau khi Tống chiêu nghi chết còn

có người thương tẩm muốn chết như vậy, hồn thiêng của nàng ở trên trời đại khái

cũng là có mấy phần an ủi đi.

Tên nô tài này lại là trung tâm, nội tâm cũng chân thật.

Cùng theo phía sau Kỷ Hành là thái giám tổng quản Thịnh An Hoài, lúc này hẳn thấy

được người nọ quỳ trên mặt đất khóc đến vô cùng vong ngã, liền muốn mở miệng

nhắc nhở Điền Thất xoay người lại gặp vua, nhưng lại không nghĩ đến môn hãn vừa

mở, thì sau lưng Kỷ Hành giống như có mắt vậy, nâng tay ngăn chặn hẳn.

Kỷ Hành nhắc chân đi qua. hẳn ngừng ở bên cạnh Điền Thất, cặp mắt ngơ ngẩn nhìn

linh cữu, nên không để ý dưới chân.

Dưới đáy của đôi ủng gấm viền vàng, vững chắc giẫm một cái khăn ướt hơn nửa. hẳn

vẫn không biết.

Thịnh An Hoài thì thấy được, nhưng mà thấy được cũng nên xem như không thấy

được, dần dần mới đi nhắc nhở hoàng thượng là ngài giẫm lên đồ của người ta.

Kỷ Hành đứng một hồi, muôn vàn cảm khái, trong lòng dồn nén rất nhiều điều nói

không nên lời, kết quả chỉ hóa thành một tiếng thở thật dài.

Tiếng thở dài này bị tiếng khóc vang dội của Điền Thất che giấu, cho nên Điền Thất

không có phát hiện. Lúc này nàng vẫn như cũ nhắm mắt, trên mặt lại dính đầy nước

mắt, thế là nàng vươn tay ra, sờ hương cái khăn quàng ở một bên.

Tay còn chưa có chạm đất, liền đụng đến một mảnh vải. hiện tại Điền Thất đã khóc

váng đầu, không nghĩ gì nhiều, đụng đến mảnh vải lập tức cầm lên lau lung tung vài

cái trên mặt.

Thịnh An Hoài đứng ở phía sau, nhìn thấy mà trợn mắt há mồm.

Lực đánh sâu vào của cái hình ảnh này quá lớn, thế cho nên vị thái giám có hơn ba

mười năm kinh nghiệm công tác này nhất thời quên mất ra tiếng ngăn cản, đứng đơ

như cục đất nguyên tại chỗ, hai con mắt cơ hồ là trừng muốn rơi ra.

Điền Thất lau nước mắt xong, chưa đã ghiền, ở một bên thút thít rồi lại đem mảnh vải

hướng phía dưới, để ở trước mũi.

Kỷ Hành cảm khái một hồi, đang định lên tiếng an ủi tên thái giám đang thương tâm

muốn chết kia mấy câu, thuận tiện cho hắn chút ban thưởng, xem như là phần thưởng

cho nô tài trung tâm.

hắn cúi đầu, thấy được tên thái giám đang thương tâm muốn chết kia đang kéo góc

áo của hắn chùi nước mũi.

BỆ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Phạt Người Đi Đánh Canh

"To gan!"

Thịnh An Hoài gầm lên một tiếng, đem Kỳ Hành và Điền Thất đều giật nảy mình.

Kỳ Hành lại một lần nữa nâng tay, Thịnh An Hoài tắt tiếng.

Điền Thất mở to mắt, ánh vào mắt là mảnh vải đang nằm trong tay, đây là một loại

vải gấm màu trắng hoa lau, bên trên thêu hoa văn màu xanh lam. Loại gấm này được

sinh ra ở phủ Tùng Giang, đến mấy lượng bạc một thước, trừ khi nàng bị diên mới đem thứ này lấy làm khăn.

Trong lòng lộpبوط, đưa ánh mắt thuận theo mảnh vải chuyển động, từ từ hướng lên

trên. trên sóng biển màu lam là một mảnh mây trắng, trong mây mù có một con rồng

lượn quanh, đếm đếm số móng vuốt, là năm cái chứ không phải bốn cái. Nàng không

chết tâm tiếp tục đem ánh mắt đưa lên trên, tầm mắt xẹt qua hông của Kỳ Hành, rồi

ngừng ở trên thắt lưng của hắn. Thắt lưng màu xanh đậm, thêu họa tiết tối màu, ngay

chính giữa là một viên bảo châu cố định, xem không ra là cái gì.

Có thể là do nàng nhìn quá nghiêm túc, khiến cho Kỷ Hành cảm thấy ánh mắt người

này tựa như hóa làm thực chất, một đường từ dưới hướng lên trên sờ mà tới.

Cuộc đời này Kỷ Hành trêu chọc vô số người, vậy mà trong nhất thời lại có chút cảm

giác bị người trêu chọc, đối phương thế nhưng vẫn là một tên thái giám. Hắn khó chịu

một trận, nhưng trên mặt tiếp tục bảo trì trấn định, gác tay sau lưng mà đứng, cúi đầu

nhìn nàng.

Ánh mắt của Điền Thất lướt cuộc bò qua khỏi bộ ngực của hắn, ngừng ở trên mặt hắn.

Đây là một mỹ nam như tế nguyệt quang phong (*), trong ánh mắt tràn đầy quý khí

bức người, chẳng qua là lúc này quý khí đều bị úc khí lật đổ địa vị, hắn đang ngưng

lông mày đánh giá nàng.

(*) Ý chỉ thời tiết trong vắt sau cơn mưa. Khí chất vẻ đẹp thánh khiết ngời sáng bla bla

"A!!!"

Điền Thất nhận lấy kinh hách, thất thanh kêu to, ngay sau đó vừa lăn vừa bò lăn đến

một bên.

Kỷ Hành không tự giác sờ sờ mặt, rất dọa người sao.

Điền Thất ý thức đến bản thân sấm đại họa - nàng hình như dùng y phục của hoàng

để lau nước mũi?

Má ơi!!!

Nàng không nói hai lời xoay người quỳ ở trước mặt Kỷ Hành, liều mạng dập đầu, cái

trán va vào mặt đất phát ra tiếng ầm ầm nặng nề, quanh quần tràn ngập tất cả linh

đường, rất có phần quái dị.

"Nô tài thất nghi trước thánh giá, xin hoàng thượng tha mạng! Hoàng thượng tha

mạng!" Điền Thất một bên dập đầu, một bên nói chuyện, bởi vì quá khẩn trương nên

giọng run lấy bấy, cuối cùng càng về sau càng chỉ lặp lại mỗi một câu "hoàng thượng

tha mạng." Nàng cảm thấy lần này chính mình là thực sự gặp nguy, không cầu khác,

chỉ cầu có thể lưu một mạng, thế là trọng điểm cũng chỉ ở trên bốn chữ này.

Thịnh An Hoài đứng một bên nghe, trong lòng nghĩ tiểu tử này thực là tự biết cho

chính mình giải vây, người kia là thất nghi trước thánh giá sao, căn bản là khinh nhờn

thánh thể!

Ấn tượng của hắn đối với Điền Thất rất là khắc sâu. Thịnh An Hoài là thái giám chủ

quản của Nội Quan Giam, quản chức vị điều động của tất cả thái giám trong Tử Cấm

thành, Điền Thất muốn hưởng bên cạnh Tống chiêu nghi xấp vào, tất nhiên phải đem

phía Thịnh An Hoài chuẩn bị cho thỏa đáng, thường xuyên qua lại nên cũng quen mặt.

Thịnh An Hoài và sư phụ của Điền Thất có quan hệ không tệ, hắn cảm thấy Điền Thất

người này nhân phẩm còn được, đầu óc cũng linh quang, bởi vậy nguyện ý đề bạt

chút. hiện tại thấy được Điền Thất mơ mơ màng màng va chạm thánh giá, hắn cũng

rất là ngoài ý muốn, nhưng thấy hoàng thượng rõ ràng không vui, nên hắn cũng

không dám giúp Điền Thất cầu xin, mà yên lặng đứng ở một bên đóng vai người trong

suốt.

Kỷ Hành bị tiếng dập đầu và tiếng cầu xin của Điền Thất ồn ào có chút phiền lòng,

"Người đứng lên."

Lỗi tai Điền Thất vẫn luôn để ý đến phản ứng của Kỷ Hành, nên nghe hẳn nói, nàng

nhanh chóng dừng lại, "Cảm tạ hoàng thượng." nói xong đứng lên, cung kính cúi thấp

đầu lắng nghe thánh huấn.

Kỷ Hành nhận được thái giám này, gần đây theo cùng bên cạnh Tổng chiêu nghi,

miệng ngọt biết nói chuyện, trừ đó ra cũng không còn gì khác. Ờ, còn có, hình dạng

xinh đẹp. Thái giám có bề ngoài xinh đẹp cũng có, chẳng qua là người này cùng mấy thái giám xinh đẹp kia không giống nhau, ánh mắt hẳn rất sạch sẽ trong suốt, không

giống như là một tên thái giám.

Suy nghĩ của Kỷ Hành bay đi có chút xa, thấy Điền Thất cúi thấp đầu, hẳn nhịn không

được nói một tiếng, "Người ngẩng đầu lên."

Điền Thất vô cùng nghe lời ngẩng đầu, chỉ kém nói một tiếng "Tuân
chỉ." Tuy rằng

nâng đầu, cũng không dám nhìn Kỷ Hành, mí mắt vẫn cúi như cũ, một
đôi mí mắt to

đùng vừa đỏ vừa sưng do vừa rồi khóc hiện ra trước mặt Kỷ Hành.

... thật khó xem.

Kỷ Hành cảm thấy chính mình có chút nhàm chán, hấn chấp tay sau
lưng, lại hỏi,

"Người vì sao khóc thương tâm như thế?"

Tới! Điền Thất biết chính mình còn mạng hay mất mạng là ở chỗ này,
nàng hít sâu

một hơi, lại thật dài than ra tới, ánh mắt nhiễm lên một tầng ưu
thương, "Chủ tử

phong hoa vô song, lần này hương tan ngọc nát, đừng nói là nô tài đã
từng chịu ân

huệ của chủ tử, liền xem như người bình thường mới nghe đến cũng
muốn buồn

thương. Càng huống chi còn có vị tiểu hoàng tử, trên dưới toàn cung ai
không trông

mong tiểu chủ tử xuất thế, nào ngờ đến..." nói, nâng tay áo lên xoa xoa
nước mắt, liếc

trộm sắc mặt Kỷ Hành xong tiếp tục nói thêm, "Chủ tử cực kỳ thương
xót hạ nhân, lại

đối với nô tài có ân như phụ mẫu, nàng vừa đi, nô tài đau buồn như mất đi cha mẹ

vậy."

Thịnh An Hoài đứng một bên nghe đến lời này, oán thầm nói, tiểu tử này thật là

không cần mặt! Ta thích!

Lời này của nàng nói rất được, không mượn cơ hội biểu hiện bản thân đối với Tống

chiêu nghi có bao nhiêu trung tâm, mà chỉ nói người chết đi có bao nhiêu đáng

thương, câu lên lòng trắc ẩn của hoàng thượng, lại nói chủ tử vừa chết đi đối với nàng

bao nhiêu là khoan dung bao nhiêu là tốt - người sẽ không biết ngược ở trước quan

tài của người cũ giết chết nô tài mà nàng thương yêu sao?

Kỷ Hành nheo mắt nhìn tên thái giám đã khóc thành con cóc ở trước mắt này, trái lại

không biết hẳn đây là thực sự thành thật hay là thực sự thông minh.

Điền Thất nói xong, lại quỳ xuống thỉnh tội.

Tưởng tượng đến tên nô tài này vừa rồi ôm y phục của hắn lau nước mũi, thần tình

vừa hoãn lại của Kỷ Hành lại bắt đầu không được tốt.

Thôi thôi, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha.

Cuối cùng Điền Thất bị phạt đi phòng trống canh đánh canh một tháng.

Phòng trống canh đều là nơi mà các nội quan phạm tội đến nhận hình phạt, mỗi ngày

buổi tối đi đến lầu gác của cổng Huyền Vũ đánh canh, chuyện này cũng không có mệt

mỏi, chỉ là đi vào lúc buổi tối, nên không có "chất béo" gì để mò.

Cái trừng phạt này đã tương đối nhẹ, Điền Thất thầm vui mừng. Hoàng thượng quả

nhiên là một vị quân vương có tấm lòng nhân hậu, có phong thái quân tử.

Kỷ Hành sợ dĩ phạt cho có như vậy, vẫn là vì cảm thấy nô tài này hơn nửa đêm còn tự

mình ngồi khóc là do thật lòng, xem ra nội tâm là thực sự thành thật.

Ấn tượng của song phương đối với lẫn nhau đều sinh ra một chút lệch lạc.

***

Ngày hôm sau, Điền Thất ở Nội Quan Giam đăng kí chức vụ một tháng tiếp theo của

bản thân - đánh canh, sau đó liền trở lại Thập Tam sở.

Thập Tam sở xây dựng ở ngoài Tử Cấm thành, nơi này là chỗ ở của thái giám. Trong

hoàng cung đại đa số thái giám đều ở tại Thập Tam sở, chỉ có thái giám trực đêm

hoặc những thái giám thường xuyên ở bên cạnh chủ tử hầu hạ, mới có tư cách ở lại

trong Tử Cấm thành. Điền Thất chuyển vào Tử Cấm thành không quá nửa tháng, lại

chuyển đi ra, nói tới thật là cực xấu mặt, bất quá cũng may da mặt nàng đủ dày, nên

không nhìn ra được cái gì.

Điền Thất trở lại Thập Tam sở, phát hiện nơi ở còn chưa có bị chiếm, rất tốt rất tốt.

Cùng phòng tổng cộng có ba người, hai người khác đều không có ở đây, nàng trở lại

phòng liền ôm mềm ngủ, đặc biệt ngủ, tăng cường ngủ bù vào ban ngày, để buổi tối

còn có sức đi giày vò.

Vừa tỉnh ngủ, mở mắt đã thấy được tấm rèm tím bằng vải bông treo trước cửa lay

động, một lát sau, bên cạnh rèm liền nhô vào một cái đầu.

Điền Thất: "..."

Nàng giống như lại quên khóa cửa.

Cái đầu kia thấy được Điền Thất tỉnh, nhe răng cười. "Cầu tiểu tử!"

Điền Thất nhanh chóng xuống giường mời hấn đi vào, trong miệng nói, "Sư phụ! Hôm

nay ngọn gió nào thổi, như thế nào thổi ngài tới? Ngài không ở bên cạnh Đức phi

nương nương hầu hạ sao?"

"Ta đi ra làm việc, vừa lúc tới đây nhìn người." Người kia từ Điền Thất dìu đỡ đi vào

ngồi xuống, Điền Thất nhanh chóng cho hấn châm trà, hấn nói, "Người đừng bận rộn,

ta ở không được lâu, chúng ta hai người nói chuyện một lát."

Người tới này gọi là Đinh Chí, là sư phụ mà Điền Thất vào cung liền đi theo. Đinh Chí

vốn tên à Đinh Chí Viễn, sau lại làm thái giám, nghe thấy tên này nghe qua tương đối

châm chọc, cho dù chí hướng có bao nhiêu cao xa cũng vẫn là gã thái giám, thế là hấn

dứt khoát sửa tên gọi là Đinh Chí.

Đinh Chí hiện tại là thiếu giám ở Ngự Dụng Giám, theo tứ phẩm, cách thái giám chỉ có

một bước xa.

"Thái giám" là tên gọi của các hoạn quan, ở trong cung cũng là tên gọi của chức quan,

hoạn quan làm được lên trên, chính là thái giám, quan tứ phẩm.

Các nội quan tuy đại đa số đều do hai mươi bốn nha môn thống lĩnh, đều có các cấp

bậc và chức trách, nhưng cũng thường xuyên kiêm luôn sai sử ở bên cạnh hậu phi,

nguyên bản chức trách ngược lại từ bỏ, ai kêu ở bên cạnh phi tử thì thưởng này nọ

hiều làm chi. Đương nhiên, không phải tất cả chủ tử đều có tiền, những người không

tiền tự nhiên là không có ai hướng tới, chỉ có thể từ Nội Quan Giam lãnh tới công việc.

Điền Thất và Đinh Chí đều là một thân kiêm hai chức, càng lợi hại giống như Thịnh An

Hoài, một người kiêm đủ thứ chức.

Đinh Chi hiện tại hầu hạ Đức phi. Đức phi so với hoàng thượng còn lớn hơn hai tuổi,

hình dạng cũng không phải tốt nhất, tuổi lại lớn, cho nên đổi qua đi con đường hiền

đức, tuy rằng dưới gối không con, nhưng hoàng thượng còn nhớ được nàng, cách một

hai tháng tổng là đi đến chỗ của nàng chuyển chuyển.

Điền Thất sai một tiểu thái giám xách tới một ấm nước nóng, rồi pha trà bưng cho

Đình Chí.

Đình Chí đem nắp trà mở ra xem, nước trà trong veo thông thấu sắc xanh nhạt, tự

như một chén phi thúy trong suốt, trong phi thúy còn chìm nổi một đoàn lá trà đã bị

ngâm giãn ra, mảnh lá thật dày, rách biếc tươi ngon. hần nhắm mắt hít sâu một hơi,

hương thơm ùa vào mặt, nhất thời tinh thần rung lên.

"Vân vụ Lư sơn," Đình Chí mở to mắt, "thật tốt quá! Tiểu tử nhà người đúng là cái cây

cào tiền, cái thứ tốt gì đều không bỏ qua, đây là từ đâu làm ra đến?"

Điền Thất gãi gãi đầu, cười nói, "Còn không phải do chiêu nghi chủ tử thưởng, ta biết

ngài thích thứ này, sớm nghĩ đưa cho ngài, đáng tiếc vừa lúc chiêu nghi chủ tử ra

chuyện, ta nhất thời quên."

Đình Chí mở nắp trà chậm rãi chạm vào gợn nước, nhẹ nhàng thổi khí, hần còn đang

đắm chìm trong trà vân vụ mang tới nhẹ nhàng khoan khoái, nên thuận miệng đáp,

"Xem ra người ở chỗ Tống chiêu nghi lẫn lộn không tệ."

"không tệ là không tệ, đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang." Điền Thất thất lạc

đáp.

Đình Chí nghe vậy, để tách trà xuống, khuyên nàng, "Theo ta thấy, người cũng không

cần nhứt chí, người này chết, còn có người tiếp theo nha, trong hậu cung tổng là có

ngày vừa lòng, tiểu tử nhà người lại biết làm việc, có tiền đồ, chỉ cần đáp vào chiếc

thuyền tốt, đứng vững gót chân, sẽ có ngày cất đầu dậy."

Điền Thất lắc lắc đầu, "Sư phụ tốt của ta à, ngài cũng không phải không biết, ta đáp

vào chiếc thuyền nào, là chiếc thuyền đó lật," nói, hướng Đình Chí chìa ba cái ngón

tay, "Ba người, nói thật, ta thực có chút nản chí ngã lòng."

Đình Chí nghĩ lại một chút, quả thật như vậy, hẳn nhất thời đối với Điền Thất đồng

ình, bắt đầu cho nàng ra thiu chủ ý, "Nếu không người tính tính bát tự đi? Ngự thiện

phòng lão Lưu hình như biết tính cái này, người đi thử thử?"

"Miễn bàn, ta sớm đi qua, hẳn nói bát tự của ta quá cứng, khắc chủ."

"Vậy làm sao bây giờ?" Đinh Chí cũng vì tên đồ đệ này gấp gáp, "Có biện pháp phá

giải nào không?"

"không sao đâu," Điền Thất lắc lắc đầu, "Kỳ thật lời của lão Lưu cũng không thể tin,

hắn còn nói ta có mệnh nương nương đấy."

Đinh Chí nghe xong cười khà khà, "Tên đó còn thực có can đảm bịa chuyện. Nếu như

người là cung nữ thì cũng được đi, hình dạng này của người có thể thực trở thành tiểu

chủ tử nha."

nói đến cung nữ, lời nói của Đinh Chí bắt đầu hướng chỗ không đúng đắn mà đi. Tên

cung nữ nào dễ nhìn, người cung nữ nào thương tay, hẳn đều thuộc như lòng bàn tay.

Điền Thất nghe mà run hết cả da đầu, dứt khoát nói với Đinh Chí ngày hôm qua nàng

va chạm với hoàng thượng, bị phạt đi đánh canh.

Đinh Chí quả nhiên kinh ngạc hỏi han, "Chuyện gì xảy ra?"

Điền Thất liền đem chuyện hôm qua nói với Đinh Chí, đem đoạn lau nước mũi giấu đi,

chỉ nói bản thân lo khóc không thấy được hoàng thượng.

Đình Chí lại một lần nữa phát biểu một trận đồng tình với nàng, rồi an ủi thêm một hồi sau đó mới muốn đi. Điền Thất đem bao trà vân vụ lư sơn chia một nửa cho Đình Chí, đem vị sư phụ này dỡ cười thành một đóa hoa cúc.

Đưa sư phụ xong, Điền Thất cũng không ngủ, cả buổi chiều nằm ở trên giường ngâyngân nửa ngày, sớm sớm ăn cơm tối rồi đi phòng đánh canh lên ban.

BỆ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Hoàng Thượng Tín Nhiệm

Vào lúc canh ba đứng ở trên lầu gác nhìn quanh bốn phía, liền cảm giác bản thân như

là chiếc thuyền con giữa biển rộng mênh mông trôi dạt trong đêm. Nơi xa treo đèn

lồng, trong đêm khuya tản mát ra từng vòng từng vòng u quang, giống như hải đăng

nơi bờ biển, cũng giống đôi mắt lom lom đang chìm trong biển sương mù.

Điền Thất không chịu nổi rùng mình một cái.

không phải bị dọa, mà bị đông lạnh. Nửa đêm chính là lúc nguyên khí yếu đi, nàng còn

đứng ở chỗ cao thổi gió lạnh. Gió lạnh theo rốn chuốc vào trong bụng, nàng cảm thấy

ngũ tạng lục phủ như là bị nước lạnh ngâm một lần, miễn bàn có bao nhiêu khó chịu.

Trong ngoài Hoàng thành, ngàn nhà vạn hộ đều ngủ, chỉ có gặp xui như nàng, mới

phải hơn nửa đêm bò lên lầu gác, chỉ vì xao vài tiếng gõ mõ báo canh giờ.

Đánh xong canh này, Điền Thấy ngửa đầu nhìn trời. Sao giăng dày đặc, ánh trắng bạc

cong cong. Bầu trời xanh thắm như một cái tô cơm làm bằng sứ men xanh to đùng

đang lật úp, trong tô dính lổm đả lổm đốm mấy hạt cơm trắng.

... Nàng đói.

Ban đêm thức liền để đói, nàng sớm nên nghĩ đến điểm này, đáng tiếc lúc đi ra lại vội

vàng, không mang gì ăn.

Nhớ đến nàng đã từng đọc qua câu thơ "Nhạn băng ải vắng sao vừa lặn, người tựa lầu

son sáo khê vang" (1), lúc ấy chỉ cảm thấy tuyệt không thể tả, hiện tại xem ra, người

đó ắt hẳn đã ăn cơm no rồi mới đi tựa lầu, không thôi sẽ khổ không thể tả.

(1) Câu thơ trong bài "Trường An thu vọng" của Triệu Hổ. Tham khảo:

<http://www.thivien.net/viewpoem.php?ID=5683>

Điền Thất than thở, sờ sờ bụng rồi đi xuống lầu canh, trở lại phòng gác.

Khi trở lại phòng gác, thấy được một gã thái giám ốm nhom đang đắp đại tấm chăn

mà ngủ say sưa, Điền Thất giận dữ sợ, hướng trên người hấn đập hai cái, rồi lại ngồi

xuống cạnh hấn, kéo chần qua che chân lại.

Điền Thất dùng đầu khế gõ lên vách tường ở sau lưng, nghĩ trong lòng, trời nhất định

là mau sáng.

Cũng không biết gần đây đám thái giám làm sao, từng người từng người an phận thủ

thường vô cùng, thái giám bị xử phạt đi phòng đánh canh chỉ có hai người, và một

người khác phụ trách giám sát bọn hấn. Điền Thất tuy gấp đuổi tới, vẫn là muộn một

bước, khiến cho người còn lại đến trước.

Thứ tự trước và sau, như thế là đã thương lượng xong, hấn đánh đầu hôm, còn Điền

Thất đánh nửa đêm về sáng.

Bởi vì ban ngày đã ngủ một hồi, nên Điền Thất không có buồn ngủ, không dễ dàng

đến nửa đêm mới buồn ngủ, vừa ngủ liền bị đánh thức: Đến giờ nàng thay ca đi đánh

canh.

Lúc ra khỏi cửa còn mơ mơ màng màng, chờ bò lên tới lầu gác, đã sớm tỉnh - đông

lạnh mà tỉnh.

hiện tại đánh xong canh ba, Điền Thất trở về cũng không dám ngủ. Nàng cùng thái

giám trực ban không quen, sợ đối phương không để ý đúng giờ kêu nàng, nếu ngủ

lầm thời gian, sẽ thêm một cái tội, không biết đến lúc đó sẽ gặp xui ra sao nữa.

Được rồi, chịu đựng thôi.

Điền Thất sợ bản thân nhịn không được ngủ mê đi, bởi vậy quá buồn ngủ thì sẽ ra bên

ngoài đi một vòng, chờ cơn buồn ngủ bị gió lạnh thổi tan lại trở về, sau đó lại mệt đến

mức chỉ muốn ngủ, sau đó tiếp tục đi hóng gió lạnh.

Cái sự đau khổ này, thôi không cần nói!

thật không dễ dàng kể đến canh năm quá tam phần (khoảng gần 4-5h sáng), rất cuộc

hết ca, nàng tung tăng chạy về sở Thập Tam, cũng không tâm tư ăn cơm, mà trùm

mền nằm xuống ngủ liền. Giấc ngủ này ngủ đến xế chiều, lúc tỉnh lại đi phòng bếp tìm

chút đồ ăn lót dạ, rồi gói theo một ít, đem theo chút đồ linh tinh và thức ăn chạy để

phòng đánh canh chờ.

... Ta không tin lần này người còn có thể so với ta sớm!

Người kia quả nhiên còn chưa có tới, Điền Thất có chút đắc ý.

Người cùng nàng bị phạt kia tên là Vương Mạnh, nhưng hình dạng một chút xíu cũng

không mạnh, gầy giống như là nạn dân đang chạy nạn vậy. Điền Thất vừa thấy được

hắn liền vô ý thức muốn cho hắn chút cơm ăn.

Vén vén một con gà yếu đuối, mà còn dám cùng Điền đại gia nàng đây giành trước,

thật lật trời mà!

Điền Thất sớm mang theo hai quyển tiểu thuyết, vừa xem vừa chờ, nhanh đến giờ lên

ca thì Vương Mạnh tới, hắn cũng không nói cái gì, mà chỉ ngồi xuống bên cạnh Điền

Thất, quơ tay lấy một quyển tiểu thuyết khác xem.

Điền Thất: "... " thật không coi bản thân là người ngoài.

Đối phương trấn định như vậy, nàng cũng ngại phải hẹp hòi, xem thì xem đi. Buổi tối đánh xong phần canh của mình, nàng đem một quyển tiểu thuyết khác cũng quăng

cho Vương Mạnh, ôm cánh tay khom lưng đến một bên định ngủ một lát.

Nhưng mà một chút xíu buồn ngủ cũng không có. Ban ngày nàng ngủ quá nhiều.

Trái ngược với nàng, toàn thân Vương Mạnh đều là buồn ngủ, đi đường đều híp mắt,

lắc qua lắc lại. hăn đánh canh xong, sợ chính mình ngủ quên, cũng giống như Điền

Thất, ngồi một hồi liền đi ra ngoài đi một vòng.

Điền Thất xem có chút đồng cảnh ngộ, cũng có mấy phần sáng khoái, nhưng càng

nhiều là không đành. Mọi người đều cảnh ngộ như nhau, thực sự không tất yếu phải

giẫm đạp lẫn nhau. Từ góc độ nào đó mà nói, nàng xem như là một người hảo tâm.

Thế là nàng nói với Vương Mạnh, "Ban ngày ta đã ngủ đủ, nếu không ta thay người

đánh đi."

Nếu như có người nói với Điền Thất loại lời này, nàng nhất định trước tiên là hoài nghi,

sau đó do dự rồi tiện đà từ chối. Vậy mà con gà ốm đói trước mắt này, nghe đến nàng

nói xong liền cảm ơn, nằm xuống ngủ khì.

Trong phút chốc tiếng ngáy liền vang lên. Đừng xem hình dáng của hấn không uy

mãnh mà lằm, hấn ngáy ngủ lại cực kỳ uy mãnh, quả thực giống như là sấm sét mùa

xuân nện xuống giường đất. Điền Thất cơ hồ có thể cảm giác đến vách tường có rất

nhỏ chấn động.

Điền Thất: "..."

Nàng cảm thấy chính mình thuần túy là ăn no rồi việc mới nhiều lời một câu như vậy.

Nhưng mà lời đã nói ra như nước tạt ra ngoài, nàng cũng ngại ngùng thừa cơ giở trò

xấu. Dù sao cũng không buồn ngủ, giúp liền giúp thôi, xem như mỗi ngày làm một

việc tốt.

Lúc này nàng căn bản không nghĩ đến, hành động này của nàng đã mang đến cho

nàng một cơ hội cứu mạng.

***

Xuống ca, Điền Thất theo thường lệ đi thẳng đến nơi ở tại sở Thập Tam ngủ bù. Đáng

tiếc vừa ngủ không đầy một lát đã bị người ta xách lên. Nàng mở mắt nhìn, người này

nàng nhận thức, là thái giám của cung Càn Thanh.

Ngự tiền thái giám (thái giám trước mặt vua) tới nơi này làm gì? Trong giây lát Điền

Thất có chút dự cảm không ổn.

Thái giám kia nói, "Hoàng thượng truyền người đến hỏi han, nhanh chóng đi."

Đầu Điền Thất nổ ầm một tiếng, chậm rì rì xuống giường mang giày khoác áo, rồi lấy

một mảnh bạc vụn trong cái hòm dưới giường ra đưa cho hắn, "Làm phiền ngài chạy

đến đây một chuyến... Hoàng thượng làm sao lại nghĩ đến ta nha?"

Đối phương nhét bạc trở lại tay Điền Thất, "Người nhìn thấy Hoàng thượng liền biết, ta

chỉ là truyền lời, khác không rõ."

Điền Thất rõ ràng, đây là không thể lộ ra, chuyện này hắn là không nhỏ, mà còn là

chuyện không tốt nữa. Nàng suy nghĩ, bản thân ở phòng đánh canh không ra sơ suất

gì, chẳng lẽ Hoàng thượng hối hận vì phạt nàng nhẹ quá, nên nghĩ thêm chút phạt?

Nếu vậy liền khó xử lý.

Điền Thất một đường lo sợ bất an theo sát thái giám đi tới cung Càn Thanh, nàng

bị Thịnh An Hoài dẫn tới noãn các, đối với Kỳ Hành cúi đầu quỳ lạy.

(noãn các: phòng ấm, phòng sưởi... Thường là nơi đặt giường ngủ, có đốt than sưởi

ấm.)

Kỳ Hành liếc nàng một cái, rồi không lại phản ứng gì.

Động không như tĩnh, Hoàng thượng đã không nói chuyện, Điền Thất liền thành thành

thật thật quỳ, không nói một lời. Ở trong thành Tử Cấm làm thái giám bảy năm, nàng kỳ thật là một người đặc biệt hiếu quy củ, hiện tại quỳ lâu vẫn có thể thẳng lưng

không nhúc nhích, nàng cũng không sợ đau đầu gối.

Kỳ Hành đang xem một quyển sách, xem đến chỗ đặc sắc nên không muốn dừng lại,

vì thế vẫn không quan tâm đến Điền Thất.

Ánh mắt của Điền Thất lướt quanh bốn phía một vòng. Noãn các to như vậy không có

một người nào khác, Thịnh An Hoài thì chờ ở bên ngoài. Giường rộng rất lớn, màn

giường bằng màu vàng sáng được vén lên, lờ mờ thấy rõ phía trên thêu hoa văn hình rồng cùng màu. Điền Thất vô cùng hiếu kỳ, màu sắc như vậy buổi tối hoàng thượng có thể ngủ yên ổn sao.

Kỷ Hành nằm nghiêng trên giường đất, đem một cái gối đầu kê ở dưới nách, bờ vai

dựa vào mép bàn; hai chân khép lại tự nhiên kê ngang giường, ủng cũng không cởi ra, mũi giày vừa lúc chạm vào cạnh giường.

(giường đất là loại giường đặc biệt của người phương bắc TQ, giường đắp bằng đất

nung được đào rỗng ruột, có thể đốt than bên dưới sưởi cho ấm, chống lạnh.)

Theo góc nhìn của Điền Thất thì hẳn đúng lúc nằm nghiêng ở trước mặt nàng. Chết

vải mềm mại thiếp ở trên người hẳn, mô tả ra đường nét thân thể của hẳn, phần eo

hiện ra một cái độ lõm tự nhiên, trên eo còn treo một khối ngọc bội đang rủ xuống,

từng mảng tua rua màu vàng rơi ở trên giường. Hai chân của hẳn chông lên nhau duỗi ra ngoài, xem ra thon dài lại thẳng tắp.

Trong đầu óc Điền Thất nháy mắt nháy ra một cái thành ngữ.

Ngọc thể ngang dọc.

Khụ khụ khụ khụ khụ...

Thứ ý nghĩ khinh nhờn thánh thể này làm Điền Thất có chút sợ hãi. Giống như là lòng có linh tê vậy, Kỳ Hành đột nhiên nhắc mí mắt nhìn Điền Thất một cái.

Mặt Điền Thất ửng hồng, cuống quýt lắc đầu.

Kỳ Hành tiếp tục đọc sách, trong phòng nhất thời an tĩnh đến mức chỉ thừa lại tiếng lật

sách mà thôi.

Trong noãn các ấm áp thoải mái lại an tĩnh, không có gió lạnh nào có thể thổi vào,

ngay từ đầu Điền Thất có chút tỉnh ngủ, dần dần về sau đầu óc có chút nặng nề.

Ấn theo quy luật nghi ngơi và làm việc bình thường của nàng thì lúc này hẳn là thời

gian mà nàng đang ngủ khò khò. Người thức đêm đặc biệt càng mệt mỏi, đầu óc mơ

màng, lực tự chủ cũng giảm xuống.

Thế là Kỳ Hành đang lật sách thì đột nhiên phát hiện trong phòng lại vang lên một

tiếng ngáy rất nhỏ.

hẳn ngăn người, để sách xuống, nhìn chung quanh một chút, cuối cùng ánh mắt định

ở trên người nào đó đang cúi đầu quỳ trên mặt đất.

Cứ như vậy ngủ? Còn ngáy ngủ?

Kỷ Hành quả thực không dám tin tưởng, hần đứng dậy đi xuống giường, đến trước

mặt Điền Thất, ngồi xổm người xuống xem nàng. Người trước mặt khép đôi mắt, hô

hấp vừng vàng, hai má hơi ửng lên chút hồng nhàn nhạt, xem ra là ngủ thật. Đôi mi

thanh tú của hần nhú chặt, có vẻ ngủ được không quá thoải mái.

- Có thể quỳ ngủ, bản thân chính là quá giỏi rồi, lại làm sao sẽ thoải mái.

Kỷ Hành tỉ mỉ kỹ càng xem mặt nàng. Mặt trái xoan, màu da trắng nõn, thấu nhuận

hồng. Cái trán đầy, hai hàng lông mày dài nhỏ thanh tuấn. Lông mi thon dài vểnh cao,

độ cung cong cong thấu ra một cổ hoạt bát. Cái mũi xinh xắn mềm mại, đôi môi đỏ

tươi nở nang, dáng môi tinh xảo, không cần bôi son, cho dù là son phấn cũng khó mà

làm ra được như thế.

Tướng mạo này, xem xem làm sao cũng là thanh quý, vậy mà lại sinh ở trên mặt của một gã thái giám.

Kỷ Hành tiếc nuối lắc lắc đầu. hần vươn ngón tay gầy gầy hàng mi dày của nàng, nàng

nháy nháy mắt vài cái, cũng không có tình.

thật sự là quá buồn ngủ. Nàng cúi thấp đầu, cần cổ gấp lại, chạm đến cằm, cho nên

gây ra tiếng ngáy.

Người này hình dáng đã thanh tú, đánh cái tiếng ngáy cũng thanh tú, thấp thấp, giống

như là mèo con biếng nhác nằm dưới hiên.

Kỷ Hành đứng lên, nghĩ đến trước đó có người hướng hấn lên báo cáo, không khỏi lắc

đầu. Chuyện Tống chiêu nghi sinh non thật kỳ quặc, chết cũng kỳ quặc, phi tần quản

lý trong hậu cung tra không ra, hấn đành phải tự mình tiếp nhận. Vốn không thấy

Điền Thất có gì hiểm nghi, nhưng mà ngày hôm qua có người góp lời nói tên thái giám

này cùng thái giám ở biệt cung đi lại thân mật, cộng thêm Tống chiêu nghi quả thật là

ở sau khi Điền Thất tới mới bắt đầu xuất hiện dấu hiệu sinh non, thế là Kỷ Hành liền

nghĩ kêu hấn tới đây hỏi một câu.

Lại không nghĩ đến hấn cứ như vậy quỳ quỳ rồi ngủ luôn.

Trước giờ không từng thấy qua có nô tài to gan lớn mật như vậy, nhưng như thế cũng

một phần nào đó chứng minh một vấn đề: Người này trong lòng không có quý. Nếu

hắn thực sự cùng cái chết của Tống chiêu nghi có liên quan gì, thì vô luận ngụy trang

tốt đến bao nhiêu cũng không thể ở trước mặt rồng ngủ sâu như vậy.

Thế là Kỷ Hành không đợi hỏi, cũng đã trước tin tưởng Điền Thất. hắn đá đá đầu gối

Điền Thất, "Dậy."

Điền Thất chép chép miệng, tiếp tục ngủ.

Kỷ Hành đành phải cầm lấy sau cổ áo của nàng nhấc nàng lên, Điền Thất chậm rãi mở

to mắt, xem rõ khuôn mặt đang đập vào mắt kia xong nhất thời dọa đến nổi tóc muốn

dựng thẳng lên, nàng trừng to mắt nhìn hắn.

Mắt thấy đôi mắt của người này từ hai hạt táo biến thành hai hạt hạnh, Kỷ Hành

không khỏi buồn cười, tâm tình tốt nên cũng không đối với việc nàng thất nghi truy

cứu. hắn buông nàng ra, "Người trở về đi."

Điền Thất không biết giấc ngủ này của bản thân ngủ ra loại tín nhiệm gì. Nàng có chút

không hiểu gì hết, không biết Hoàng thượng đang xướng cái tuồng gì, dù vậy cũng có

chút nghĩ mà sợ, nàng hình như lại làm chuyện ngu xuẩn?

không quản nói thế nào, lần này có thể bình an lui thân. Điền Thất cảm thấy Hoàng

thượng tuy rằng là một người hơi điên, nhưng tâm địa tốt, rất rộng lượng.

Ở trong cuộc sống sau này, nàng dùng bút đem hai cái đánh giá sau cùng gạch chéo

gạch chéo rất rất nhiều.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Tửu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Nguy Cơ Trọng Đại

Ngày thứ ba đi phòng đánh canh làm việc, Điền Thất và Vương Mạnh cũng có chút thân hơn, lẫn nhau chia sẻ tiểu thuyết và thức ăn, ngồi một chỗ tán gẫu.

Wương Mạnh ở cục Tửu Thố Diện (rượu dấm bột) đi làm, đừng nhìn cái tên của nha môn này không đủ cao mà lắm, nơi này là nơi có thể mò được lợi ích, bởi vậy tuy rằng phẩm chất của hắn không cao bằng Điền Thất, nhưng cũng thu hoạch đến sự ghen tị của Điền Thất.

Tiểu tử này vì đắc tội người khác mới bị tổng cổ đến phòng đánh canh. Loại lý do này là lý do hoạch tội phổ biến của các nội quan, so sánh với lý do hoạch tội của Điền Thất thì thật có chút nghe rợn cả người.

Cái gì? Va chạm thánh giá?!

không riêng Vương Mạnh, ngay cả tên thái giám giám sát bọn hắn nghe lời này đều trừng to mắt, lắc đầu cảm thán Điền Thất bất hạnh. Bất quá nàng cũng là may mắn, dù sao va chạm thánh giá mà cuối cùng ngay cả ăn đòn cũng chưa ăn, thấy rõ cuộc

đời của tiểu tử này cũng chưa có đi tới cùng.

Cũng không phải nói Hoàng thượng có bao nhiêu hung tàn, mà phương diện này có

một cái duyên cớ: Hoàng thượng hẳn chán ghét thái giám.

Sở dĩ chán ghét thái giám, đều là vì bóng ma tâm lý mà tiên đế lưu lại cho con trai này

của ông ta. Vị Hoàng đế chết đi kia ở trên triều là một vị cấp trên mặc kệ công tác,

điều này cũng thì thôi, thế nhưng ông ta còn nuôi trồng thế lực cho hoạn quan, khiến

cho hoạn quan phát triển lớn mạnh, nắm trong tay trọng quyền, ở trong triều đình đi

ngang, bách quan cũng phải xem sắc mặt của bọn hắn.

Quá không tưởng nổi.

Trong mắt của bọn thái giám đều là tiền, làm sao biết trị quốc, một khi làm cho bọn

họ được thế, tất nhiên sẽ làm chút chuyện xấu khiến người khác giận sôi. Mấy quan

viên triều trước khổ đọc mười năm thi cử đi ra, vừa ghen tị vừa khinh bỉ với bọn thái

giám này, kèm thêm là sự bất đắc dĩ, những lúc tất yếu bọn họ còn phải đi lấy lòng

bầy bị thiên này, thật sự là khổ không thể tả. (Nguyên văn là bầy "yêm thụ" = "thiến

cái dựng thẳng")

Như vậy còn không phải đáng sợ nhất. Đáng sợ nhất là năm đó có một đại thái giám

một tay che trời, cùng Quý phi nương nương thâm cấu kết, ngày ngày thêm mằm

thêm muối với Hoàng đế, khuyên Hoàng đế phế Thái tử, sửa lập con trai của Quý phi

nương nương làm Thái tử.

Vị Thái tử thiếu chút nữa bị phế kia chính là đương kim thánh thượng.

Lần này hiểm khích liên kết lớn.

Người nói, Hoàng thượng có thể thích được bày bị thiên này sao?

Cho nên sau này Hoàng thượng lên ngôi, chuyện làm đầu tiên chính là diệt trừ thế lực

của hoạn quan, lấy đại thái giám cầm đầu Ti Lễ giám làm lý do, cả đám thái giám đầu

lĩnh kia một người cũng không thoát, toàn bộ đều rơi đầu xuống đất. Ngày hành hình

đó Đại Lý Tự khanh tự mình giám trảm, mọi người trong kinh thành đều đổ xô ra

đường chạy đi xem giết thái giám. trên triều đình và dưới dân gian đều một mảnh

khen hay, uy vọng của Hoàng thượng chính là theo khi đó xây dựng lên. Mặc dù mọi

người không có nói rõ, nhưng đều rất ăn ý đạt tới nhận thức chung:

Người so với cha người mạnh hơn nhiều!

Lúc đăng cơ Hoàng thượng mới mười tám tuổi, liền đánh xong trận đánh hoành tráng

này, trực tiếp đem quyền lực thu hồi đến trên tay mình. Các đại thần kiến thức đến

thủ đoạn của hãn, cũng không dám làm trò mèo gì nữa, từng người từng người đều

cực kỳ ngoan. Thế là Hoàng thượng tuy rằng chỉ là thiếu niên thiên tử, lại không gặp

được vấn đề khó khăn: Làm cách nào cùng lão thần chung sống hài hòa, mà đại đa số

thiếu đế vừa đăng cơ thường gặp phải.

Đến năm nay, Hoàng thượng đã đăng cơ năm năm, năm năm này có rất nhiều thứ đã

thay đổi, lại có một điểm chưa hề thay đổi: hãn ghét thái giám.

Tóm lại, dưới bối cảnh như vậy, Điền Thất chỉ là bị Hoàng thượng đuổi đến phòng

đánh canh, thấy rõ hãn đã lưu tình biết bao nhiêu.

Điền Thất có chút ngoài ý muốn. Nàng hồi tưởng lại hành vi của mình một chút, nàng

cầm y phục của Hoàng thượng chùi nước mũi, ở trước mặt Hoàng thượng ngủ khì,

mấy chuyện này xem làm sao cũng là tội không thể tha thứ, rơi đầu cũng không đủ,

tại sao Hoàng thượng lại khoan dung với nàng như thế chứ?

một khi ra chuyện, có người thích theo tự thân tìm nguyên nhân, có người thích theo

trên mình người khác tìm nguyên nhân. Hai loại này Điền Thất đều không tính, nàng

mới không cần biết ai đúng ai sai, nàng chính là thích cầm kính lúp ra tìm kiếm âm

mưu.

(Editor: Điền Thất không phải xuyên không nha, tg dùng từ hiện đại để dẫn truyện

nhều lắm, 1 phần bối cảnh truyện giống như lấy xã hội nhà Thanh, nên có nhiều đồ

vật và tình tiết khá hiện đại.)

... Hoàng thượng sẽ không là nghĩ kiềm nén lại rồi làm lớn một trận đi?

Thế là nàng lập tức có chút bất an, rồi lại tự mình an ủi, Hoàng thượng ở ngôi cửu ngũ

vội như vậy, mới sẽ không nhàm chán đến mức tìm một tên giam thừa nhỏ nhỏ tìm

phiên toái.

Vương Mạnh thấy vẻ mặt của Điền Thất giống như đèn kéo quân mỗi lúc một cái

dạng, không biết tâm tư nàng xoay chuyển mấy lần. Mắt thấy muốn đánh canh một,

hắn đẩy đẩy Điền Thất, "Nè, nên đi đánh canh."

Hôm nay Điền Thất vẫn tới sớm như cũ. Chẳng qua ban ngày nàng đã ngủ đủ, đoán

chừng nửa đêm về sáng cũng không ngủ được, thế là khoát tay áo, "Người đánh đầu

đêm đi. Cả đêm ta đều không cần ngủ."

Vương Mạnh cũng không khách khí với nàng.

Canh năm ba phần, hết giờ làm, Điền Thất cúi đầu đi gấp, Vương Mạnh lại đuổi theo

sát bên cạnh nàng.

Thấy Điền Thất không phản ứng tới hắn, Vương Mạnh thấp giọng nói, "Biết không,

người sắp mất mạng."

Điền Thất đột ngột khựng chân lại, nàng dụi dụi mắt, hỏi, "Là ta chưa tỉnh ngủ hay là

người chưa tỉnh ngủ?" nói xong xoay người muốn đi.

Vương Mạnh theo kịp nói, "Ta là cảm thấy người người này không tẻ, cho nên muốn

giúp người một phen."

Điền Thất buồn ngủ muốn chết, lười phản ứng lời bậy tiếng bạ của hần. Thế là Vương

Mạnh cứ như thế đi chung một đường theo tới sở Thập Tam, còn rất không lẽ phép đi

vào phòng của Điền Thất.

Vừa vào phòng, hần nói với Điền Thất, "Người đem thắt lưng cởi ra đi."

Bốp!

không chờ suy nghĩ, tay Điền Thất đã phản ứng trước một bước, tát hần một cái.

Vương Mạnh bụm mặt, có chút ủy khuất, "Đừng nói người cho rằng ta muốn phi lễ

người nha? Người cảm thấy một tên thái giám làm sao mới phi lễ được một tên thái

giám khác chứ?"

Điền Thất sờ sờ mũi, thấy trên mặt hần nhanh chóng nổi lên vết sưng đỏ, thì có chút

hỗ thẹn, "Người tới cùng muốn làm gì?"

"Người đem thắt lưng cởi ra, ta phải xác nhận trước một chút."

Điền Thất đành phải nghe theo, cởi thắt lưng ra đưa cho hần.

"Kéo."

Lại đưa cho hần cây kéo.

Vương Mạnh ngồi ở bên cạnh bàn, đem đường may nối của thất lưng cắt ra một cái

khe, rồi đối với mặt bàn vẩy vẩy, giũ ra một ít phấn bột.

Điền Thất có chút kỳ quái, "Đây là cái gì?"

Vương Mạnh dính chút phấn bột, để ở chóp mũi người người, lại nếm nếm, nói: "Trong

này có đào nhân và hồng hoa, là thuốc trừ ứ thông kinh; có xạ hương và tả diệp, có

tính hàn thúc tiêu chảy; có ban mâu và thương lục, hai loại này có độc. Trừ mấy thứ

đó, còn có mấy loại khác, xứng cùng một chỗ nghiền thành bột mịn, nhét vào trong

thất lưng của người."

Tuy rằng Điền Thất không hiểu được lý, nhưng nghe hiểu được mấy câu nói này, trong phút chốc mặt mày trắng bệch.

Vương Mạnh nhìn nàng một cái, tổng kết nói, "Tóm lại, mấy loại thuốc này đối với thai

phụ tới nói có bất lợi rất lớn, Tống chiêu nghi sanh non, nguyên nhân đại khái hẳn là

như thế."

Hai cái đùi của Điền Thất nhũn ra, mò cái ghế dựa ngồi xuống, thanh âm mơ hồ, "Tại

sao người lại biết mấy thứ đó? Có chắc không?"

Vương Mạnh khẽ gật đầu, "nói thật với người, nhà ta nguyên là làm nghề y, sau đó

phạm tội, ta mới bị ép vào cung làm thái giám. Mấy thứ thuốc này từ nhỏ ta liền phân

biệt, tuy nhiều năm không đụng qua, nhưng cũng còn nhận biết."

Điền Thất nhìn thất lạng bị mở ra ở trên bàn kia, trong ngực lạnh buốt một mảnh. Là

nàng, là nàng hại chết Tống chiêu nghi. Tống chiêu nghi đối với nàng tốt như vậy, lại

không nghĩ đến là dẫn sói vào nhà, nàng lại là một cái sao chổi.

Tình người trong cung đạ m bạc, giao tâm rất thiếu, tính toán lại nhiều. Điền Thất tuy

là có mục đích tiếp cận Tống chiêu nghi, nhưng cũng là chân tâm hầu hạ người chủ tử

này. hiện tại đột nhiên phát hiện, thì ra người hại chết Tống chiêu nghi chính là nàng,

Điền Thất cảm thấy tạo hóa thực là trêu người. Cảm giác đến trên mặt hơi ngứa, nàng

sờ sờ, thế nhưng là nước mắt.

Vương Mạnh than thở một hơi, nói: "Người đừng vội khóc, trước hết nghĩ xem làm thế

nào đi." hần dùng ngón tay chia chia sợi thắt lưng kia, "Người bị người lợi dụng, hiện

tại có trăm miệng cũng không biện bạch được, nếu thứ này bị cầm đến trước mặt

Hoàng thượng, người chính là có mười cái đầu cũng không đủ chém."

Điền Thất lau mặt, nàng cầm lấy sợi thắt lưng kia, giữ giữ, lại giữ ra thật nhiều bột

phấn.

Bột phấn này được bó thành từng nhúm từng nhúm nhét vào trong thắt lưng, xem ra

giữ cũng giữ không sạch. Điền Thất nắm chặt thắt lưng, nói với Vương Mạnh, "Cảm ơn

người.

Wương Mạnh khoát tay áo, "Đừng khách khí. Người yên tâm, ta sẽ không nói với người

khác."

Điền Thất gật gật đầu, "Ta biết," Nếu như muốn hại nàng, thì đã không nói với nàng.

Chuyện kể tiếp Vương Mạnh không muốn xen vào, thế là cáo từ. Điền Thất cũng

không buồn ngủ, nàng nhìn chăm chăm sợi thắt lưng kia phát ngốc, tâm niệm quay

cuồng.

Dây thắt lưng này là do sứ phụ Đinh Chí tự tay đưa cho nàng. Nàng thăng thành giam

thừa, Đinh Chí đi giúp nàng nhận quần áo mới.

Đinh Chí là người của Đức phi.

Đức phi không được sủng, Tống chiêu nghi được sủng. Đức phi không có con, Tống

chiêu nghi có con.

Điền Thất không dám nghĩ thêm nữa. Thanh danh của Đinh Chí tuy rằng không quá

tốt, nhưng cùng nàng có bảy năm tình thầy trò, tổng không đến mức tự tay đẩy nàng

vào trong hố lửa.

Nhưng mà ở trong hoàng cung này, trừ tiền và quyền ra, lại có cái gì đáng tin? Ngay

cả cha con và huynh đệ đều có thể tương tàn, nói gì đến tình thầy trò?

Nhưng chỉ bằng sợi thắt lưng này liền kết luận Đinh Chí lợi dụng nàng, cũng không

chính xác. Điền Thất lại không thể cầm thắt lưng đi chất vấn, đi, chính là tự tay đem

nhược điểm đưa tới tay của người khác.

Thôi, chuyện với sư phụ khoan nói tới, trọng yếu trước mắt là phải làm sao giải quyết

sợi thắt lưng này. Giữ là giữ không xong, giặt cũng giặt không sạch - không cần biết

giặt được sạch đến cỡ nào, người trong nghề vẫn có thể nhận ra.

Biện pháp tốt nhất là hủy thi diệt tích. Nhưng mà quần áo phát cho nội quan là có định

chế, thắt lưng của giam thừa và thắt lưng của trường tùy không giống nhau, nếu nàng đem nó hủy đi, thì biết đi nơi nào tìm một cái giống như vậy? Tới cục Châm Công

muốn? Như vậy không phải tương đương với không đánh mà khai sao.

Điền Thất đột nhiên nghĩ tới một cái vấn đề rất ác liệt: Nàng hiện tại là bị người lợi

dụng, nếu như người lợi dụng nàng lại đem nàng đi cáo trạng, vậy nàng phải làm sao

bây giờ? Làm đao xong rồi lại tiếp tục làm con dê thế tội?

không cần biết nàng có vô tội hay không, chỉ cần chuyện này bị chọc ra thì mệnh của

nàng liền chấm hết. Dù cho Hoàng thượng lại rộng lượng đi nữa, cũng sẽ không

buông tha nàng.

Suy xét đến thái độ hiện tại của Hoàng thượng, người đầu tiên ở sau lưng xác thực

cũng rất cần một con dê thế tội.

... Làm sao bây giờ?!

Điền Thất cảm thấy chính mình như đứng ở trên mũi đao, cái mạng nhỏ không ngừng

lắc lư.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Hóa Giải Nguy Cơ

Bên bờ hồ Thái Dịch trồng một loại liễu rủ. Thời tiết mùa xuân vừa bắt đầu, cây liễu còn chưa có nẩy mầm, nhưng toàn thân trên dưới đã thấm thấu vào hơi thở sinh mệnh, cành da đã từ khô héo chuyển thành sáng bóng, biến thành dẻo dai. Gió xuân thổi qua, cành liễu đón gió nhẹ lay, rậm rạp mà không loạn, từ xa xa nhìn, giống như là một mái tóc đen mênh mông.

Điền Thất chấp tay sau lưng, ở dưới từng đầu tóc này đi qua.

Nàng đương nhiên không phải tới thưởng cảnh xuân, gặp phải nguy cơ sống chết, nàng không có loại thoải mái nhàn hạ kia.

Băng trên hồ Thái Dịch đã tan hết, mặt hồ phẳng lặng sáng trong như kính, gió nhẹ xẹt qua nhắc lên một dải văn nước mỏng manh, giống như vẩy cá, thuận theo chiều gió đi vòng quanh mặt hồ.

Chân trời đã nổi lên vầng sáng bạc, nhưng thái dương còn chưa có đi ra. Toàn bộ thế giới lãnh lãnh thanh thanh, mấy nội quan và cung nhân dậy sớm lên ca làm việc ngẫu nhiên đi qua, trong mắt còn có chút lim dim, có người không tự giác há mồm ngáp một cái, ha khí thành sương mù. Mấy ngày nay nổi lên rét tháng ba, không khí mát lạnh thấm vào trong da thịt, làm cho huyết thái dương của người ta càng sít chặt, từng người từng người đem tay giấu vào ống tay áo cúi đầu đi nhanh, hận không thể đem chân lướt như bay, để sớm một chút đi vào trong nhà.

Bởi vậy nên không có ai chú ý đến Điền Thất.

Điền Thất đi đến một chỗ hẻo lánh, nhìn trái nhìn phải một trận, căn rắng một cái, vẻ mặt giống như là thấy chết không sờn vậy, đột ngột nhảy vào trong hồ.

Mặt hồ tóe lên bọt nước cao gần hai thước, có người nghe đến động tĩnh, quay đầu nhìn xung quanh chỉ thấy được trên mặt hồ nổi lên một vòng gợn sóng, liền cho là loài chim nước nào đó lặn vào trong hồ, vì thế cũng không lưu tâm, bước chân không chậm một khắc bỏ đi.

Nước hồ lạnh buốt thấm đẫm áo quần, không nơi nào không ướt, toàn thân Điền Thất bị đông lạnh phát run, khớp hàm càng là run rẩy đánh vào nhau. Nàng hạ quyết tâm, bất cứ giá nào dùng cả tay chân ở trong nước bơi trong chốc lát. Thấy cách bờ đã xa, Điền Thất mới nhô đầu ra cời thắt lưng và quần áo ném vào trong nước. Quần áo làm bằng bông vải, thắt lưng thì khảm ngọc lam, mấy thứ này vào nước đều sẽ chìm xuống.

Làm xong xuôi, Điền Thất hướng bờ hồ bơi về, vừa bơi vừa vỗ mặt nước kêu "cứu mạng". Không phải là nàng không có năng lực tự mình bò lên bờ, mà chẳng qua là diễn kịch phải diễn cho tròn vai, nàng "vô ý rơi xuống nước", chung quy nên có người làm chứng mới tốt.

Quả nhiên, có người nghe đến tiếng kêu cứu mạng, lập tức hướng bên này chạy tới. Mấy người thái giám tháo thắt lưng rồi buộc chúng lại, ném tới chỗ Điền Thất, Điền Thất nắm thắt lưng bò lên bờ.

Nàng vừa phun nước, vừa hướng mấy vị này cảm ơn.

Lúc này hình tượng của Điền Thất vô cùng chật vật, toàn thân nàng ướt chèm nhẹp, áo ngoài và áo bông đều không thấy, một làn gió lạnh thổi qua, đem nàng thổi được xuyên thấu, thế là giống như cỏ khô vậy, run lẩy bẩy. Mấy người kia thấy cũng không đành lòng, muốn đưa Điền Thất trở về.

Điền Thất xoa tay, "Không cần, các người đã cứu ta, ta không thể lại chậm trễ thời gian của các người, ai cũng đều có việc cần làm, lỡ như làm lỡ công việc của các người, không bằng ta trực tiếp chết đuối cho rồi," vừa nói vừa đứng lên, "Yên tâm đi, nơi này cách sở Thập Tam không xa, một mình ta trở về là được, hôm nay quý vị cứu ta, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, quay đầu các người dùng được ta, ta nhất định muôn lần chết không chối từ."

Thế là hỏi rõ ràng tên họ và nơi làm việc của mấy người này xong, Điền Thất cáo từ rời đi.

Trở lại sở Thập Tam, Điền Thất đã sớm bị lạnh tới mức tê cứng, nàng nhanh chóng gọi một tiểu thái giám đem nước ấm tới tắm rửa. Vị trí của nàng trong đám thái giám thuộc về cấp bậc trung đẳng, phòng ở cũng xem như rộng rãi, ngoài phòng ngủ ra còn có một cái phòng nhỏ để tắm rửa. Thái giám cùng phòng biết tật xấu của Điền Thất là yêu sạch sẽ, yêu tắm rửa, còn tuyệt đối thể bị người khác nhìn - nghe nói người này mỗi lần bị người ta thấy được cái kia liền không khống chế được tè ra quần. Lời đồn này chưa có bị chứng thực qua, nhưng cũng không có ai đi chạm vô cái chuyện xui này.

Lúc tắm rửa, Điền Thất đem ngực thả ra hong hong. Từ mười hai tuổi bắt đầu, phần thân trên của nàng cũng giống như những bé gái khác bắt đầu lớn lên, lúc đó cảm giác xấu hổ chỉ là thứ yếu, còn chủ yếu nhất là sợ hãi, một khi bị phát hiện là nữ thì nàng tuyệt đối sẽ khó giữ được cái mạng nhỏ này. Thế là nàng nghĩ các loại biện pháp để quần lại, sau khi mặc quần áo cẩn thận thì cũng không khác gì thái giám tầm thường. Nhưng đem ngực quần lại không có nghĩa là nó sẽ biến nhỏ đi, lớn lên là vẫn như cũ lớn. Ban ngày lồng ngực bị đè ép rất khó chịu, Điền Thất cũng không nỡ ủy khuất nó, nên buổi tối sẽ cởi sạch quần áo nằm ở trong chăn thả lỏng một chút. Nàng sợ bị phát hiện, nên treo màn ở bốn cái cọc gỗ quanh giường, đem giường sàn gỗ cải tạo đơn giản thành một cái giường khung, buổi tối khi đi

ngủ có thể để màn giường xuống. Sau đó lại thả ra lời đồn, nói bản thân mỗi lần bị nhìn thấy hết trơn sẽ lập tức tiểu tiện không kèm chế được.

Vậy là từ đó bình an vô sự. Nói thật, không có người nào lại đi thấy hứng thú với thân thể của thái giám, tuy rằng trong đám thái giám rất dễ ra biến thái, nhưng mục tiêu của biến thái vĩnh viễn không nằm trong đám thái giám.

Tắm rửa xong, Điền Thất lại tự mình kiếm tới chút nước gừng để uống. Nhưng mà lần này nàng bị lạnh quá sức, tắm nước nóng và uống nước gừng đều không có cách nào cứu vớt nàng, lúc xế chiều, nàng bắt đầu hắt hơi, đầu óc choáng váng.

Lúc này, ngự tiền thái giám lại tới, nói hoàng thượng truyền nàng đi cung Càn Thanh hỏi han.

Điền Thất lén lút vỗ vỗ ngực, thầm vui mừng chính mình đi trước một nước cờ.

Hoàng thượng hiện tại không ở trong noãn các, mà ở trong thư phòng chờ nàng. Điền Thất hành lễ xong, đứng dậy cúi đầu, đôi mắt nhìn chăm chăm mặt đất, quy quy củ củ chờ hỏi han.

Mặt đất là cẩm thạch, chạm trổ họa tiết hoa sen cát tường, sạch sẽ loang loáng, giữa các khe điêu khắc không có nửa hạt cát bụi.

Tuy rằng trong lòng sớm có chuẩng bị, nàng vẫn vô cùng khẩn trương như lúc đầu, tim đập thùng thùng thùng, đê cũng đê không được. Đầu óc nàng lại nặng trĩu, phản ứng không nhanh nhạy giống lúc bình thường.

Kỷ Hành ngồi sau bàn giấy ngẩng đầu lên, đánh giá nàng một cái. Nàng cúi đầu nên không thấy rõ mặt, thân thể cực kỳ nhỏ bé, vì mặc trang phục thái giám màu xanh đen, nên càng đem cơ thể hiện ra vẻ mảnh khảnh

ôm yếu, mặc dù vậy bóng dáng nàng cũng không có chiều hướng tự xót thân mình, mà ngược lại để lộ ra một tia hờ hững cùng quật cường.

Hắn đột nhiên nghĩ đến cây táo chua bầu vúi trên vách núi cheo leo, trông thì nhỏ bé yếu ớt không chịu nổi, vậy mà hàng năm vẫn cứ nở hoa kết quả.

Càng là hèn mọn, càng là ngoan cường.

Kỷ Hành đứng lên, đi đến trước mặt Điền Thất.

"Người ngẩng đầu lên." Hắn ra lệnh.

Điền Thất nghe lời ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng, thấy được cằm hắn, cùng với một đoạn cần cổ. Thường phục hôm nay của hắn có màu đỏ thẫm, cổ áo là màu đen, từ bên trong lộ ra một đường áo trong màu trắng, cổ áo màu trắng càng làm nổi bật lên cần cổ thon dài trắng nõn của hắn.

"Ngẩng đầu, nhìn trẫm." Kỷ Hành hạ mệnh lệnh một lần nữa.

Điền Thất lập tức ngẩng đầu nhìn hắn. Nói thật, mặc dù nàng đã gặp hoàng thượng không ít lần, nhưng cũng chỉ có lần này là chân chính nghiêm túc nhìn hắn. Cái trán no đủ trơn bóng; tuấn mi đen nhánh mà xanh, từng sợi rõ ràng không lẫn lộn, thật dài bay nhập vào tóc mai; đôi mắt dài nhỏ hơi hơi mị, trong mắt ẩn tinh quang; sống mũi cao, môi mỏng, màu da trắng nõn như ngọc... Diện mạo tự nhiên là đứng hàng nhất đẳng, khó được là khí chất cả người hắn ôn nhuận bình thản, quý khí nội liễm.

Trong lúc Điền Thất thường thức gương mặt của Kỷ Hành thì Kỷ Hành đưa tay đụng tới eo nàng. Trong lòng Điền Thất căng thẳng, thân thể cứng ngắc ngay cả một cử động nhỏ cũng không dám.

Kỷ Hành cúi đầu quan sát vẻ mặt của Điền Thất, ánh mắt bình tĩnh. Người trước mắt có vẻ mặt tiêu tụy, ánh mắt sương mù, cái mũi hồng hồng,

chẳng lẽ bị bệnh?

Ngón tay hần chạm đến ngang hông nàng, quần áo mùa xuân còn rất dày, vậy mà lại che không được hết bờ eo vô cùng bé nhỏ của nàng. Tay hần thuận theo thắt lưng sờ đến đai cài, nhẹ nhàng đụng chạm, tháo thắt lưng xuống.

Trong mắt Điền Thất hiện lên một tia hoảng loạn, gò má nổi lên hai đóa ráng hồng.

Kỷ Hành buông Điền Thất ra, thối lui hai bước đánh giá nàng. Ừm, thực sự khẩn trương, bất quá giống như là vì... thẹn thùng?

Thịnh An Hoài đi tới, cầm lấy thắt lưng mà Kỷ Hành đưa cho hần, một lát sau lại đi vào, bầm báo, "Hoàng thượng, nô tài và thái y cẩn thận nghiệm qua, cái gì cũng không có."

Kỷ Hành trở lại sau bàn giấy ngồi xuống, rồi nhìn chăm chăm Điền Thất, hỏi, "Người có mấy cái thắt lưng như vậy?"

"Bầm hoàng thượng, tổng cộng được phát hai cái."

"Một cái khác đâu?"

"Mất rồi."

Kỷ Hành nghe mắt lại, ánh mắt dần dần có chút lạnh lẽo.

Điền Thất nhanh chóng quỳ xuống, "Nô tài cũng là tình cảnh bất đắc dĩ, xin hoàng thượng thứ tội!"

"Tình cảnh bất đắc dĩ?"

"Vâng. Sáng sớm hôm nay nô tài vô ý rơi vào trong nước, bởi vì còn mặc áo bông nên bị ngấm nước trầm xuống, không thể bơi được lên bờ, nên

nô tài đành phải cởi quần áo ném vào trong nước, sau đó được đồng liêu đi ngang hồ Thái Dịch cứu lên, lúc này mới nhặt về được một cái mạng, mấy người kia có thể làm chứng cho nô tài. Sau đó thắt lưng và quần áo cùng nhau chìm vào trong nước, không tìm thấy được. Nô tài không biết hoàng thượng muốn thắt lưng làm gì, cũng không dám suy đoán thánh ý, hoàng thượng nếu như ngài cần, còn lại một cái này cứ việc cầm đi, nếu không đủ, cục Châm Công chắc hẳn còn có rất nhiều."

Kỷ Hành nhìn nàng chăm chặp, "Người vẫn là hào phóng."

Điền Thất nuốt nuốt nước miếng, "Cảm ơn hoàng thượng khích lệ."

Điền Thất nhanh chóng quỳ xuống, "Nô tài cũng là tình cảnh bất đắc dĩ, xin hoàng thượng thứ tội!"

"Tình cảnh bất đắc dĩ?"

"Vâng. Sáng sớm hôm nay nô tài vô ý rơi vào trong nước, bởi vì còn mặc áo bông nên bị ngấm nước trầm xuống, không thể bơi được lên bờ, nên nô tài đành phải cởi quần áo ném vào trong nước, sau đó được đồng liêu đi ngang hồ Thái Dịch cứu lên, lúc này mới nhặt về được một cái mạng, mấy người kia có thể làm chứng cho nô tài. Sau đó thắt lưng và quần áo cùng nhau chìm vào trong nước, không tìm thấy được. Nô tài không biết hoàng thượng muốn thắt lưng làm gì, cũng không dám suy đoán thánh ý, hoàng thượng nếu như ngài cần, còn lại một cái này cứ việc cầm đi, nếu không đủ, cục Châm Công chắc hẳn còn có rất nhiều."

Kỷ Hành nhìn nàng chăm chặp, "Người vẫn là hào phóng."

Điền Thất nuốt nuốt nước miếng, "Cảm ơn hoàng thượng khích lệ."

Hôm nay đem Điền Thất kéo qua tra xong, biết hẳn rơi xuống nước, mất thắt lưng, Kỷ Hành càng thêm chắn chắn cái phán đoán này.

Thắt lưng của Điền Thất có vấn đề, cùng cái chết của Tống chiêu nghi có liên quan.

Nhưng hung thủ không phải Điền Thất, bởi vì nếu như thực là hắn gây nên, vậy thì thắt lưng đã sớm bị xử lý sạch sẽ ngay lúc Tống chiêu nghi chết, không dại gì chờ đến hôm nay.

Cũng chính là nói, thái giám này bị người khác tính toán lợi dụng, xong rồi lại bị chụp cho cái nồi đen.

Hắn nhưng mà có mấy phần thông minh, sớm phát hiện ra, còn vô thanh vô tức đem xử lý xong chứng cứ phạm tội, làm được khiến cho người khác không thu được chút lỗi nữa chứ.

Ngón tay của Kỳ Hành nhàn nhã gõ mặt bàn, đột nhiên nghĩ đến một màn tên ngốc kia to gan ở trước mặt hoàng đế ngủ khò. Trong lòng hắn nghĩ, tên nô tài này không tệ, lúc cần thông minh thì đủ thông minh, lúc cần ngốc cũng đủ ngốc.

Lại nghĩ tới khuôn mặt đỏ hồng khi bị tháo thắt lưng mới nãy của hắn, ánh mắt trốn tránh giống hệt tiểu cô nương. Kỳ Hành cong khóe miệng, lắc đầu cười cười, rồi ngẩng đầu lệnh Thịnh An Hoàì, "Đi tìm người thái y nhìn nhìn Điền Thất."

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Thu Hoạch Được Bạn Tốt

Trở lại sở Thập Tam, Điền Thất tỉ mỉ phân tích một hồi, cảm thấy chuyện này có chút không thích hợp. Hoàng thượng không nói hai lời liền trực tiếp tháo thắt lưng của nàng, điều này thuyết minh tin tức hẳn được đến chính xác cho hẳn biết thắt lưng của nàng có vấn đề, dưới điều kiện tiên quyết đó hẳn lại nghe nàng nói chuyện rơi xuống nước, vậy thì quá mức có vẻ lạ ông tôi ở bụi này.

Nghĩ đến đây, tâm Điền Thất lại treo lên.

Khẩn trương một hồi, lại cảm thấy dù sao Hoàng thượng đã cho nàng trở về, thấy rõ tạm thời nàng an toàn. Nếu như Hoàng thượng tỉnh táo lại muốn xử lý nàng, vậy thì đó cũng là chuyện mà nàng không cách nào thay đổi. Sống chết do mệnh phú quý tại trời, nàng cứ chờ xem.

Quả nhiên, không đầy một lát đã đem chuyện không hay ho chờ tới.

Cũng may là vận khí của nàng tốt, vốn thấy trong phòng tuy ấm áp nhưng có chút ngột ngạt, thế nên nàng đem cửa sổ mở ra cho không khí tràn vào. Xuyên qua cửa sổ, từ rất xa nàng đã nhìn thấy được Thịnh An Hoài được một thái giám dẫn đi tới bên này, phía sau ông ta còn đi theo một người, trong tay người này xách một cái rương gỗ nhỏ, trên cầm còn có một chòm râu, có râu chứng minh người này không phải thái giám.

Ngay cả Thịnh An Hoài đều phái ra, Điền Thất cảm thấy Hoàng thượng rất có khả năng đã phát hiện ra huyền cơ, nên mới phái tâm phúc của hẳn đến đây lấy mạng. Nàng bị dọa đi lòng vòng quanh phòng, tai nghe thấy được tiếng trò chuyện từ xa đến gần, một người nói "Là chỗ này sao?",

một người khác đáp "Chính là nơi này, mời ngài đi qua bên này", tiếp theo, cửa bị gõ vang thùng thùng.

Tuy rằng trên miệng nói phó thác cho trời, nhưng ngồi chờ chết không phải phong cách của Điền Thất, nàng nhanh chóng nhảy cửa sổ ra ngoài, rồi đem cửa sổ đóng lại, sau đó ghé vào dưới cửa sổ nghe động tĩnh trong phòng.

Thịnh An Hoài gõ cửa một hồi, thấy không có ai trả lời, trực tiếp đẩy cửa mà vào.

Trong phòng không có ai. Tâm tư của Thịnh An Hoài rất là tỉ mỉ, hẳn đi đến trước giường của Điền Thất, phát hiện chăn mền mở ra, vươn tay sờ sờ, vẫn còn hơi ấm.

Việc này nói rõ người vừa rời đi không lâu.

Thái giám dẫn bọn họ tới đây thấy Thịnh An Hoài không vui, thế là bời cười nói, "Thịnh tổng quản tự mình tới xem Điền Thất, thực là ngại chết tiểu tử kia. Ta mới gặp hần trở về, bây giờ hần là vừa đi ra. Không biết ngài tới tìm hần có chuyện gì cần làm sao, nếu tiện lộ ra, quay đầu ta lập tức một chữ không kém chuyển cáo cho hần, như vậy có thể không chậm trễ chuyện của ngài. Ngài ở trước thánh thượng bận việc trong ngoài ngoài, không thể để cho tiểu tử thú kia kéo. Nếu Hoàng thượng nhất thời không gặp được ngài, trách móc xuống dưới thì một trăm cái Điền Thất cũng đảm đương không nổi."

Thần sắc Thịnh An Hoài hơi hoãn, đáp: "Cũng không có chuyện gì, tổ tiên Điền Thất tích đức, Hoàng thượng tự mình hạ khẩu dụ để thái y xem bệnh cho hần, ta đây là nhanh chóng mang người tới, lại không nghĩ đến hần không ở đây."

Điền Thất ghé sát dưới cửa sổ, nghe đến đó lặng lẽ vỗ vỗ ngực, may mắn may mắn, không phải tới ban chết. Bất quá... Trăm triệu không thể để

cho thái y xem, một khi chẩn ra nàng không phải thái giám, vậy thì cách chết cũng không xa.

Thế là trái tim vừa mới để xuống của nàng lại bị treo lên. Điền Thất phát hiện mấy ngày này bản thân nàng đúng là năm hạn bất lợi, phiền phức từng cái từng cái nổi gót mà tới, không kịp cho nàng nghỉ lấy hơi. Quay đầu nhất định tìm ngôi miếu thấp nhang, đuổi đuổi xui xẻo.

Thịnh An Hoài và gã thái giám kia ở trong phòng lại nói nói mấy câu. Chờ một hồi vẫn không thấy người trở về, hẳn cũng không dám ở lâu, mà dứt khoát để thái y ở lại tiếp tục chờ, còn chính mình về cung Càn Thanh trước.

Điền Thất ngồi ở dưới chân tường suy nghĩ một lát rồi đứng dậy đi về phòng. Nhìn thấy thái y ở bên trong cũng không có hỏi thăm đối phương mà trước tiên đánh đòn phủ đầu, hỏi hẳn đến đây làm cái gì.

Thái y nói chuyện rõ ràng, lại hỏi hẳn là ai, lúc nào thì Điền Thất trở về.

"Ta gọi là Vương Mạnh, Điền Thất vừa mới ra ngoài, người chờ chút ta sẽ tìm hẳn về cho người."

Nàng nói xong tức thì xoay người đi tới chỗ ở của Vương Mạnh, trực tiếp đem Vương Mạnh đang còn ngủ bù ở trong chăn xách ra. Vương Mạnh xoa xoa mắt, mờ mịt nhìn nàng.

Điền Thất nắm lấy cổ áo của hắn, kéo đi suốt một đường, vừa đi vừa nói, "Ta thấy thân thể người yếu kém, cho nên tìm người đại phu cho người nhìn xem, một hồi nữa người không cần nói gì hết, chỉ cần xem bệnh."

"Ta chính là đại phu."

"Câm miệng."

Vương Mạnh vốn là một người không biết cách cự tuyệt, ngay cả là lời nói khách khí của người khác đi nữa hẳn cũng thường xuyên nghe theo, bấy giờ Điền Thất hơi tỏ ra cương thế một chút thì hẳn đã ngoan ngoãn ngậm họng.

Cuối cùng Điền Thất giống như là ăn cướp vậy, đem Vương Mạnh kéo về phòng của chính mình, thấy thái y Điền Thất lập tức chỉ Vương Mạnh nói, "Xong rồi, người đã đến, ngài cho hẳn nhìn xem đi."

Thái y cẩn thận xem mạch cho Vương Mạnh, nhìn mắt và lưỡi rồi còn nhấn nhấn mấy cái huyết vị trên bụng hẳn, cuối cùng lắc đầu nói, "Thận và lá lách của người đều không tốt, trước kia thân thể bị thiếu hụt quá nhiều, hiện tại hạ xuống bệnh căn, cần phải chậm rãi điều dưỡng, không gấp được."

Vương Mạnh cúi đầu nói, "Mấy lời người nói này ta đều biết, chỉ là mua thuốc không phải là cần tiền thôi."

Thái y than thở, "Ta thấy người cũng không dễ dàng, dù sao lần này là ý chỉ của Hoàng thượng, nên ta dứt khoát kê cho người chút thuốc thang, người trực tiếp cầm toa thuốc đi thái y viện lĩnh, không cần tiêu tiền."

Vương Mạnh trừng to mắt, "Người nói --"

Điền Thất đứng lúc dè lại miệng hẳn, quay đầu nói với thái y, "Làm phiền ngài cho nhiều chút."

Thái y nghĩ nghĩ, nếu cho thuốc nhiều quá e là bị tra đi ra, không mắc mớ gì phải đem phiền phức lăm đến trên người, thế là hẳn cho thuốc đủ hai tháng, còn nói thêm, "Toa thuốc đại khái là như thế, sau khi ăn xong xem tình hình lại tăng giảm một hai. Người còn trẻ, trường kỳ ăn hết, qua mấy năm hẳn là có thể điều dưỡng trở về."

Vương Mạnh bị Điền Thất che miệng không cách nào phát ra tiếng, còn bị Điền Thất ấn mạnh đầu gật gật.

Đưa thái y đi xong, Điền Thất vỗ vỗ ngực, cuối cùng lại thêm một lần biến nguy thành an. Mấy ngày này trôi qua thực là quá kích thích, lâu lâu ở trên đường ranh sinh tử tản bộ một vòng, thật sự là làm cho trái tim nàng đập ra bệnh kinh phong.

Vương mạnh thì lại bất mãn, "Tối cùng là chuyện gì thế này?"

Điền Thất ôm bả vai của hắn, "Huynh đệ tốt phải đồng cam cộng khổ, tội khi quân, có một phần của người thì cũng có một phần của ta nha."

"Khi quân!" Mắt Vương Mạnh trợn tròn.

"Đừng khẩn trương, trời biết đất biết người biết ta biết, không có cái gì cùng lắm, người còn có thể kiếm được chút thuốc uống, cố sao mà không làm." Nói, Điền Thất phui phui toa thuốc kia, "Chút nữa ta đi lĩnh dược cho người."

"Liên tính ta lên thuyền tặc, người cũng phải nói rõ ràng cho ta, để cho ta biết được ngọn nguồn."

Điền Thất đành phải đem sự tình đơn giản nói cho Vương Mạnh.

Vương Mạnh có chút kỳ quái, "Thái y cho người xem bệnh là chuyện tốt, tại sao người lại không muốn chứ?"

"Ta đây còn không phải là nhớ tới người sao." Điền Thất bịa chuyện nói.

Vương Mạnh có chút nửa nghi nửa ngờ.

Trong lòng Điền Thất có chút không yên tâm, lật hòm mở tủ đem của cải áp đáy hòm đều lấy ra, còn khoảng một trăm ba mươi lăm lượng bảy

đồng tiền. Nàng đem số chẵn đưa cho Vương Mạnh, đầy đủ một trăm lượng ngân phiếu.

Vương Mạnh nhìn con số trên ngân phiếu xong thì cặp mắt có chút trợn ngược. Nói thật, không phải tất cả thái giám đều có thể để dành được tiền nhiều giống Điền Thất như vậy, Vương Mạnh tuy là ở một cái nha môn không tẻ lắm làm việc, nhưng không có bao nhiêu tiền dư.

"Người có ý gì." Vương Mạnh đem ngân phiếu trả lại cho Điền Thất.

Điền Thất lại nhét trở về, "Cầm đi mua thuốc uống, cộng thêm thuốc mà thái y cho, hẳn là ăn đủ một năm, một năm sau ta kiếm thêm nhiều tiền, lại mua thuốc càng tốt cho người."

Mũi Vương Mạnh có chút lên men, "Vì sao người đối với ta tốt như vậy?"

"Người cứu ta, hôm nay ta còn lợi dụng người, cho nên ta là đang báo ân, cũng là bồi lỗi với người. Chỉ chút tiền này, không đủ." Điền Thất ăn ngay nói thật.

***

Ở phòng đánh canh làm một tháng, Điền Thất lại trở về làm giám thừa ở Đô Tri giám.

Đô Tri giám là "Chót chót nha môn" trong hai mươi bốn nha môn, nơi này thuộc về nơi không có chút chất béo bở gì để mò, đây cũng là nguyên nhân mà lúc trước Điền Thất có thể thuận lợi thăng chức. Rất nhiều người trốn nơi này còn trốn không kịp, chỉ có nàng muốn đuổi lên phía trước, cứ như một con dê béo si ngốc ngơ ngác chủ động thân cận lão hổ, chính nàng lẫn quần trong lòng có thể trách ai được.

Kỳ thật trước kia Đô Tri giám không phải như bây giờ, nha môn này đã từng quản một bộ phận chức trách mà bây giờ bị Ti Lễ giám và Nội Quan giám quản, trong quá khứ cũng từng có phong quang, chẳng qua đó đều đã là chút năm tháng chói lọi của ngày xưa, hiện tại công việc chủ yếu của Đô Tri giám là quét đường dẹp phố canh gác khi Hoàng thượng xuất hành.

Phàm là những nơi mà thánh giá đi qua, tổng yếu phía trước có hai hàng tiểu thái giám đi trước, vừa đi vừa vỗ tay, tỏ ý cảnh báo với những người đang đi trên đường rằng: Hoàng thượng đến, nhanh chóng tránh ra!

Điền Thất làm chính là chuyện này.

Tuy nói đây cũng là một cơ hội để tiếp cận thánh giá, nhưng mà xác suất để mà lộ diện ở trước mặt Hoàng thượng cực kỳ bé nhỏ. Người có thể vì có ánh mắt biết giải quyết công việc, hoặc là có cái miệng ngọt biết nịnh bợ mà nhận lấy chú ý, nhưng, người có bao giờ nghe nói qua có ai vì vỗ tay vang dội mà được Hoàng thượng ghé mắt sao?

Lại nói, trải qua chút việc âm ỉ trước kia, Điền Thất tạm thời không có tâm tư leo lên cành cao. Cho nên bàn tay nàng vỗ được không vang cũng không kêu, cùng những người khác không khác gì.

Song, Kỷ Hành vẫn là một ánh mắt liếc qua đám người liền nhận ra nàng.

Ngày này thời gian lên triều có chút dài, khi hạ triều thì mặt trời đã từ từ mọc lên. Phương đông che kín ánh bình minh, giống như là ráng đỏ hồng hồng, chẳng qua so với ráng đỏ lại nhiễm nhiều thêm một tầng sáng màu vàng, lộ ra hơi thở phấn chấn, vô cùng bùng bùng sức sống. Thái dương giống như là một cái vòng sắt vừa lấy từ trong lò luyện ra, lồng hồng quang, tản mát nhiệt lượng sáng quắc, hong đi mấy phần khí lạnh của buổi

sớm mai. (Hoàng đế thường thượng triều vào giờ Dần 3-5h sáng, lúc trời còn tối đen.)

Toàn bộ thế giới đều ấm dào dạt.

Ngự giá theo cửa Hoàng Cực trở về, vẫn hướng cung Từ Ninh mà đi. Kỳ Hành ngồi ở trên long liễn, cũng ánh mặt trời mà đi. Phía trước có một dãy tiểu thái giám vỗ tay mở đường.

Ánh mắt Kỳ Hành hướng về phía trước tùy ý đảo qua, tầm mắt tụ lại ở một chỗ.

Trang phục thái giám màu xanh, thân hình vô cùng nhỏ bé, cái lưng càng là mảnh mai, nhưng lại ưỡn thẳng tắp; hất đầu, nhẹ nhàng vỗ tay, ngón tay thật là tinh tế, trắng nõn xinh đẹp, ánh mặt trời xuyên qua khe tay, giống như là ở trên đầu ngón tay quẩn quanh, sáng sáng vô cùng lóa mắt, khiến người ta nhìn không rời được.

Thứ chuyện vô cùng đơn giản mà thôi, hẳn lại làm được vô cùng chuyên chú, lưng eo thẳng tắp, dáng người cao ngất, giống như là một cây thúy trúc xanh biếc.

nhật lượng sáng quắc, hong đi mấy phần khí lạnh của buổi sớm mai. (Hoàng đế thường thượng triều vào giờ Dần 3-5h sáng, lúc trời còn tối đen.)

Toàn bộ thế giới đều ấm dào dạt.

Ngự giá theo cửa Hoàng Cực trở về, vẫn hướng cung Từ Ninh mà đi. Kỳ Hành ngồi ở trên long liễn, cũng ánh mặt trời mà đi. Phía trước có một dãy tiểu thái giám vỗ tay mở đường.

Ánh mắt Kỳ Hành hướng về phía trước tùy ý đảo qua, tầm mắt tụ lại ở một chỗ.

Trang phục thái giám màu xanh, thân hình vô cùng nhỏ bé, cái lưng càng là mảnh mai, nhưng lại ưỡn thẳng tắp; hất đầu, nhẹ nhàng vỗ tay, ngón tay thật là tinh tế, trắng nõn xinh đẹp, ánh mặt trời xuyên qua khe tay, giống như là ở trên đầu ngón tay quẩn quanh, sáng sáng vô cùng lóa mắt, khiến người ta nhìn không rời được.

Thứ chuyện vô cùng đơn giản mà thôi, hẳn lại làm được vô cùng chuyên chú, lưng eo thẳng tắp, dáng người cao ngất, giống như là một cây thúy trúc xanh biếc.

Trong lòng Kỷ Hành tràn qua một ý niệm.

Nô tài tốt như vậy, nhất định phải để ở Ngự tiền.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Tiểu Biến Thái

Lúc mà nghe được chính mình bị điều đến Ngự tiền thì Điền Thất quả thực là không dám tin tưởng. Nàng không nhờ người, cũng không tốn tiền, gần đây lại xui xẻo, đột nhiên nghe nói bầu trời rớt xuống cái bánh nóng, phản ứng đầu tiên của nàng chính là cái bánh này có độc hay không.

Nhưng mà Thịnh An Hoài nói, "Đây là Hoàng thượng tự mình hạ chỉ, Ngự tiền thái giám nhiều như vậy, cực ít có người được loại vinh dự này, tiểu tử ngươi còn không nhanh chóng lĩnh chỉ tạ ơn. Nhanh theo ta đi."

Điền Thất vội vàng ưỡn mặt cười nói, "Tiểu nhân tạ chủ long ân... Cảm ơn Thịnh gia gia."

Thịnh An Hoài hơn bốn mươi tuổi, bởi vì không có râu nên xem giống như mới hơn ba mươi. Nhưng thái giám trong cung kêu ông là gia gia đếm không hết, Điền Thất mới mười tám tuổi, tính ra không khoa trương, chẳng qua còn có người ba mươi tám tuổi cũng da mặt dày gọi như thế, ai kêu vị này là thủ lĩnh Ngự tiền thái giám nha, nhất định phải lấy lòng.

Cho nên trước mắt bị Điền Thất kêu "gia gia" thì Thịnh An Hoài cũng không có thấy có gì không khỏe. Ông dùng phát trần gõ nhẹ nhẹ đầu Điền Thất cười nói, "Tiểu tử ngươi còn thực là có mấy phân năng lực."

"Đâu có đâu có, đều là do may mắn có sư phụ dạy dỗ, còn có ngài chỉ giáo," Điền Thất gãi gãi đầu, lại hỏi, "Cái kia... Ta lăm mồm hỏi một câu, vì sao Hoàng thượng muốn điều ta đến Ngự tiền?"

Thịnh An Hoài có chút kỳ quái, "Ngươi không biết?"

Điền Thất lắc lắc đầu, thấy được Thịnh An Hoài nghi hoặc nhìn nàng, nàng vội vàng biện giải, "Cái này, ta có mấy cân mấy lượng nha, làm sao có cách nào để mà lướt qua ngài trực tiếp tìm đến Hoàng thượng chứ? Liên tính ta thực có thể hướng Ngự tiền chuyển lên một câu nửa câu đi nữa, nhưng ngài ở trước mặt Hoàng thượng là cái này," nói, giơ ngón tay cái lên, "Ngài có thể một chút cũng không biết sao?"

Mấy câu tâng bốc này nói được quá thỏa đáng, Thịnh An Hoài cũng để xuống nghi ngờ, dặn dò nàng mấy câu, dẫn nàng đi cung Càn Thanh.

Bởi vì không biết ngọn nguồn của Điền Thất, cộng thêm Hoàng thượng không nói cái gì rõ ràng, cho nên Thịnh An Hoài không biết nên an bài Điền Thất làm công việc gì, dứt khoát đặt hẳn ở phòng trực làm việc an nhàn trước, chờ đợi điều khiển là được. Nếu như Hoàng thượng nghĩ đến hẳn, kêu hẳn làm cái gì cũng dễ dàng sai khiến.

Công việc của Ngự tiền thái giám cơ bản phân thành hai loại, một loại là có chức trách rõ ràng, nên làm gì thì làm cái đó, không phải việc người quản thì một đầu ngón tay cũng không cần đụng, tỷ như ti thiết (*), phụng thiện (**), xem cửa trực đêm; một loại khác chính là giống như Điền Thất, chưa có xác định phải làm gì, lâm thời có chuyện gì cần sai phái, trực tiếp kêu bọn hắn.

(*) ti thiết: phụ trách bày biện gia cụ bài trí; (**) phụng thiện: dâng cơm nước.

Ngày đầu tiên, Điền Thất chỉ gặp Hoàng thượng một mặt, hành lễ với hẳn, sau đó vẫn chờ ở phòng trực, việc làm gì cũng không có.

Được thôi, thanh nhàn là thanh nhàn, nhưng mà không việc làm đồng nghĩ với không có tiền để kiếm. Như là chạy cái chân đi các cung truyền cái lời, cho dù đối phương chỉ là một cái tuyền thị (***) , cũng không thể làm cho người ở trước mặt Hoàng thượng về tay không đúng không?

(***) tuyển thị: một danh hiệu của phi tần, cũng chỉ những thị nữ được tuyển vào cung mà chưa được phong danh.

Điền Thất lại còn là một người có mắt nạm vàng miệng khảm ngọc, kiếm những loại tiền này nàng đặc biệt thành thạo, hiện tại làm cho nàng rảnh rỗi, trơ mắt nhìn người khác vợ vét của cải, thật là gian nan ah!

Kỳ thật Thịnh An Hoài không an bài công việc cho Điền Thất, không phải là có ý châm chích nàng, cho nàng một cái dẫn dắt. Thịnh An Hoài là một người cực khôn khéo, đã Hoàng thượng tự mình hạ chỉ muốn người, nói không chừng Hoàng thượng còn nhớ tên thái giám này, hẳn cho rằng Hoàng thượng tùy thời sẽ gọi Điền Thất tới, bởi vậy mấy ngày nay không có để cho nàng làm việc gì khác, chỉ rảnh rỗi chờ ở phòng trực.

Chờ mấy ngày, chờ đến tiết thanh minh. Hoạt động của ngày này tương đối nhiều, quan trọng nhất là tế lăng tảo mộ. Một buổi sáng tinh mơ, Kỳ Hành mang theo tùy hầu, hộ vệ cùng với các quan viên tế tự được Đại Lý Tự phân công xuất phát. Hoàng lăng xây dựng ở núi Thiên Thọ nằm ở hướng bắc cách Kinh thành hơn tám mươi dặm, nơi này có quần sơn vây quanh, cảnh sắc hợp lòng người, là khu vực phong thủy vạn năm thọ tuyệt hảo. Cha của Kỳ Hành, ông nội của Kỳ Hành cùng với các tổ tiên của hắn, đều nằm ở chỗ này.

Điền Thất đi theo các thái giám khác tùy giá, làm việc cẩn thận, thờ mệnh cũng không dám thờ. Bất kỳ việc gì một khi cùng với người chết nhắc lên quan hệ thì không khí luôn rất trang nghiêm. Bất quá tâm tình của Điền Thất so với biểu cảm bên ngoài muốn nháy nhót mấy lần, bởi vì hôm nay rốt cuộc nàng cũng có việc làm - che dù cho Hoàng đế.

Lúc này bầu trời đang lất phất mưa xuân, phóng tầm mắt về phía xa, toàn bộ thế giới giống như là được bao trùm bởi một tấm lưới mềm đan bằng khói, như mây như sương. Thịnh An Hoài đi theo làm tùy tùng, còn phải tùy thời xử lý các loại tình huống đột phát, cho nên không thể vẫn theo

sát ở bên trong tầm mắt của Kỳ Hành, thế là loại chuyện che dù này hẳn liền giao cho Điền Thất.

Suy xét đến chênh lệch giữa thân cao của bản thân và hoàng thượng, để che dù cho tốt, Điền Thất chỉ có thể giơ cao cánh tay, tuy rằng cánh tay mỏi nhừ, cũng không dám có bất kỳ một lời oán hận.

Thân là cửu ngũ chí tôn, đi tảo cái mộ cũng so với người khác phô trương cực nhiều, quá trình phức tạp. Trước tiên cần hành lễ, hành lễ xong tuyên bố lễ đã hoàn thành, tiếp theo còn phải tuyên đọc văn tế.

Cổ họng của Kỳ Hành rất tốt, giọng nói réo rắt, âm thanh ôn nhuận trong suốt, các quan viên Đại Lý tự theo ở phía sau đều cho rằng, nghe hẳn đọc văn tế là một loại hưởng thụ.

Nhưng mà thành lĩnh giữa lúc đó, loại hưởng thụ này biến thành một loại đày đọa quý dị.

Rất nhiều người đều kinh ngạc trong lòng, Hoàng thượng đọc văn tế tại sao sẽ đọc ra âm rung tới nha? Hơn nữa còn rung cực kỳ có tiết tấu, không phải là loại tiết tấu tạm dừng khi hành văn, mà là... Mỗi cách một đoạn thời gian giống nhau, hẳn đều phải dừng một cái, âm cuối phát ra mơ hồ, run rẩy giống như là cuộn sóng vậy.

Nhắm mắt lại nghe, còn cho rằng Hoàng thượng hẳn đang làm cái vận động không hài hòa gì đó. (mặc cười chết người :)))

Rất nhiều người bắt đầu lo sợ bất an... Hoàng thượng sẽ không là bị các tổ tông đi ngang qua nhập thân đi...

Kỳ Hành không có bị nhập. Thần chí của hắn rất tinh táo, cũng rất phần nộ. Bởi vì trên cần cổ có những giọt nước mưa rơi rất quy luật, từng giọt nước hội tụ, thuận theo cổ áo chảy vào bên trong, mùi vị kia, miễn bàn có nhiều tê dại.

Có chút bản năng là lý trí không cách nào khống chế, thế là theo nước mưa lạnh buốt rơi xuống từng giọt, thanh âm của hấn đi theo run lên.

Hấn nghiêng nghiêng mắt, đầu sỏ gậy nên còn mang vè mặt hồ đồ và vô tội.

Điền Thất không biết cây dù của mình bị lệch, tất cả nước mưa trên mặt dù tích góp từng tí một rơi vào trong cổ áo của Kỷ Hành.

Lúc này cánh tay của nàng đã sớm mỏi đến chết lạng.

Nàng không biết, nhưng mà có người thấy được rõ ràng. Một màn này bị mấy người dưới bình đài gần đó thu vào trong mắt, có người trợn mắt há mồm, có người kinh hồn táng đảm, còn có chút người mềm lòng, thậm chí vì cái mạng nhỏ của tiểu thái giám này toát mồ hôi.

Nói thật, có phút chốc như thế, Kỷ Hành thực nghi trực tiếp kết liễu tên thái giám này. Hấn là Hoàng đế, làm chủ tử muốn mạng của ai, đều không cần nâng ngón tay, mà chỉ cần một ánh mắt mà thôi.

Đọc xong văn tế, làm xong lễ chào từ biệt, Kỷ Hành túm lấy cây dù trong tay Điền Thất, chính mình cầm dù xoắn bước mà đi.

Điền Thất không rõ nguyên do, vâng vâng dạ dạ đuổi kịp.

Thịnh An Hoài đã biết nguyên do sự tình, nhưng ông sẽ không vì Điền Thất cầu tình, bởi vì tạm thời ông không đem Điền Thất làm người của bản thân, ông cảm thấy giá trị của người này chưa đủ để ông phí tâm tư.

Một đường này khuôn mặt của Kỷ Hành đều trầm xuống, trong lòng nghĩ xử lý tên nô tài này như thế nào. Giết đi, lại có vẻ hấn làm Hoàng đế quá cay nghiệt, tốt xấu là cái mạng người; tha đi, lại không cam tâm. Nghĩ nghĩ, Kỷ Hành quay đầu, thấy được Điền Thất cúi đầu không biết phải làm sao theo sát ở bên cạnh hấn, một bộ vô cùng khiếp nhược. Tên nô tài này

không dám hướng dưới dù của hãn nhích qua, mà chuyển cái chân ngăn chạy theo hãn, bờ vai bị nước mưa ướt nhẹ, trên viền nón cũng đang nhiều từng giọt nước, ướt chèm nhẹ, khiến cho hãn thường thường phải chùi mặt.

Kỷ Hành hừ lạnh, lại không tự giác chuyển cây dù về phía Điền Thất mấy phần. Hãn cảm thấy bản thân thực là một vị quân chủ vừa nhân từ lại vừa đại độ.

Thánh giá không có hồi cung, mà là đi trước hành cung cách hoàng lăng không xa. Y phục trên lưng đều ướt, cứ như thế trở về thật là khó chịu.

Sớm có người đi hành cung chuẩn bị. Khi Kỷ Hành đến hành cung thì nước nóng để tắm đã chuẩn bị xong, mấy cung nữ trong hành cung bưng dụng cụ muốn hầu hạ Kỷ Hành tắm gội, Kỷ Hành lại chỉ Điền Thất, "Người, tới đây." Hãn quyết định cho tên nô tài này thêm một cơ hội.

Điền Thất ngoan ngoãn theo sát Kỷ Hành vào phòng tắm, các cung nữ để đồ đạc xuống đi ra ngoài.

Kỷ Hành đứng ở bên cạnh bồn tắm, nâng cánh tay lên, chờ Điền Thất tiến lên cởi quần áo cho hãn. Hãn cũng muốn nhìn xem, người này có thể phát hiện ra chính hãn làm được cái chuyện tốt gì hay không.

Điền Thất đương nhiên không phát hiện - lần đầu tiên tự tay đi cởi quần áo của nam nhân, nàng khẩn trương muốn chết, làm sao có lo lắng gì khác. Mỗi khi cởi một tầng quần áo của Kỷ Hành, mặt nàng liền hồng thêm một phần, chờ đến lúc đem nửa người trên của hãn cởi xong, mặt nàng đã sớm đỏ thành một trái cà chua.

Kỷ Hành: "..."

Chưa từng gặp qua một tên thái giám nào dễ thẹn thùng như vậy. Với tư cách là Hoàng đế, bọn hạ nhân bên cạnh Kỷ Hành tự nhiên đều được

huấn luyện nghiêm chỉnh, đừng nói là thái giám, cho dù là cung nữ, đối mặt với tiêu đệ đệ của hắn cũng có thể làm được lông mi cũng không chớp một cái, phải làm gì đều làm gì.

Mà trước mắt lúc này đây, quần của hắn còn treo trên người, cục nợ bất nam bất nữ này đã thẹn thùng thành như vậy, tới cùng là quá không đem hắn để vào mắt hay là quá đem hắn để vào mắt?

Hay đây là kẻ biến thái, chuyên thích nam nhân chứ?

Cái ý niệm này vừa nổi lên, thân thể Kỷ Hành lập tức căng thẳng. Vừa khéo vào lúc này, Điền Thất đã làm xong kiến thiết tâm lý, gọn gàng linh hoạt cởi thắt lưng của hắn, quần của hắn cứ như vậy rơi xuống.

Điền Thất ngồi xổm người xuống, muốn đem quần của Kỷ Hành lấy ra, nhưng mà Kỷ Hành vẫn ngốc ngốc đứng không nhúc nhích. Nàng đành phải dùng một tay đỡ lấy bắp chân của hắn, tay còn lại kéo quần, "Hoàng thượng, xin ngài nâng..."

"Đi ra ngoài."

"A???"

Đùi Kỷ Hành động, hất tay của nàng ra, "Đi ra."

Điền Thất nói tiếng tuân chỉ, dứt khoát rời đi, một chút cũng không lưu luyến. Sau khi đi ra, nàng nhẹ nhàng thở một hơi, tiếp theo có chút bất an, rồi lại cảm thấy không rõ ra làm sao. Tính cách của vị Hoàng đế này cũng quá âm tình bất định đi, vừa rời ở hoàng lăng nàng vốn đã không biết vì sao hắn tức giận, bây giờ lại là như thế, thật là làm cho người ta không sờ được đầu.

Kỷ Hành ở bên trong tự mình cởi đi quần áo còn trên người, rảo bước đi vào bồn tắm, trước tiên đem bắp chân rửa sạch một trận. Mới vừa rồi bị

tiểu biến thái kia sờ, da thịt trên chân hắn nổi lên run rẩy. Loại cảm giác kia không nói được ra sao, không tả được như thế nào, không phải là chán ghét, cũng không phải là thích. Ngón tay của hắn nhỏ bé mềm mại, còn hơi hơi lạnh, giống như là tơ lụa thượng đẳng do tơ tằm dệt thành, vừa khẽ đung lên da thịt thì xúc cảm rõ rệt từ trên đùi tốc hành chạy đến đáy lòng, khiến cho người ta nhịn không được muốn lập tức thoát khỏi.

Đầu óc bị một loại tình tự kỳ quái chiếm cứ, Kỳ Hành cũng quên mất chuyện xử lý Điền Thất lần này.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Tửu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Tiểu Mỹ Nhân

Điền Thất thấy số phận đen đui của bản thân quả nhiên là chưa đi đến cùng. Đến Ngự tiền lại ra sao chứ, hầu hạ Hoàng thượng lại thế nào đâu, ưu đãi không mò đến, ngược lại chọc Hoàng thượng không cao hứng, cũng không biết kế tiếp Hoàng thượng lại làm sao thu thập nàng.

Nàng có chút nhụt chí, ra khỏi phòng tắm xong tự mình đi tản bộ ở bốn phía phụ cận hành cung, cũng không gấp quay về phòng trực, dù sao trong chốc lát Hoàng thượng khẳng định không muốn nhìn thấy nàng.

Hành cung quá lớn, đi vòng vòng, thế nhưng bị lạc đường.

Bên này Kỳ Hành tắm rửa xong, sau khi đi ra mới phát hiện mưa đã tạnh, tầng mây đang lui tán, thái dương còn chưa đi ra.

Không khí tươi mát ướt át, thế giới được mưa xuân rửa sạch qua bình bồng sinh cơ.

Kỳ Hành nổi lên hứng trí đi du ngoạn, thế là không gấp trở về.

Kề bên này có một chỗ sườn dốc, trên dốc trồng đủ loại cây hạnh. Từ khi Đỗ Mục thời Đường làm ra câu thơ "Hỏi thăm quán rượu nơi nào có, mục đồng xa chỉ Hạnh Hoa thôn" (*), thì trên thế giới này từng bừng nhiều ra rất nhiều thôn Hạnh Hoa. Trong hành cung này, cũng có một mảnh đất chuyên môn chừa ra để làm một cái "Hạnh Hoa thôn", tuy rằng trong thôn không có người nào, chỉ có hoa hạnh hàng năm nở rồi tàn, tàn rồi nở.

(*) 2 câu thơ này nằm trong bài thơ "Thanh Minh" của Đỗ Mục.

Thời tiết này chính là lúc hoa hạnh nở, cộng thêm trời vừa mới mưa, rất là thích hợp ngắm hoa. Thế là Kỳ Hành chỉ mang theo Thịnh An Hoài, đi về phía dốc hạnh hoa, bước chậm giữa một mảnh khói mây hồng nhạt.

Cánh hoa hạnh có màu trắng thấu chút màu phấn hồng nhàn nhạt, không diễm lệ giống như hoa đào, cũng không thanh khiết như hoa lê, nhưng là có một loại màu sắc thẹn thùng như thiếu nữ nhà bên. Từng cây hoa hạnh nở được nồng đậm, cao vút mà đứng, ở trên triền núi cô độc này yên tĩnh bưng bưng phóng ra sinh mệnh ngăn ngui mà mỹ lệ của chúng nó.

Trên mặt đất rơi rụng một tầng cánh hoa hơi mỏng, xa xa nhìn thấy như vụn ngôi sao nhấp nháy. Chúng nó bị mưa gió xâm lược, hương tan ngọc nát, sớm mất đi, chỉ chờ ngày biến thành bùn đất.

Giữa thời khắc thê mỹ như vậy, nên có một tiểu mỹ nhân cùng Hoàng đế bệ hạ của chúng ta tới một hồi gặp gỡ ngẫu nhiên. Một người là đương mùa hoa nở, một người thì thương hoa tiếc ngọc, hai người cấu kết làm bậy, thành tự một đoạn giai thoại.

... Kỳ Hành cũng là nghĩ như thế.

Đúng vào lúc này, sâu trong rừng hoa vang lên một trận tiếng ca. Tiếng ca mát lạnh mềm mại, lại thấu một cổ tinh khiết và ngậy thơ. Điệu ca kia trầm thấp mà ưu thương, Kỳ Hành nghe vào trong tai, chẳng rõ tại sao trong lòng dâng lên một cổ muộn phiền.

"Ta vốn là, hạnh hoa nữ,

Sớm sớm chiều chiều vì quân múa.

Xem tần nhân gian nhiều ít chuyện?

Tri kỷ chỉ có ta và chàng.

Ta vốn là, hạnh hoa nữ,
Trong mộng cùng quân làm bạn thơ.
Chỉ mong người có tình trong thiên hạ,
Một ngày nào đó thành thân thuộc."

Đây hẳn là dân ca, không có chút màu sắc văn chương gì, nhưng mà cảm tình lại đậm đặc và trắng ra. Kỳ Hành nghe được có chút ngốc, bước chân không tự giác theo tiếng ca đi về phía trước.

Thịnh An Hoài cảm thấy, trong hậu cung đại khái là muốn nhiều ra một tiểu chủ tử. Tiếng ca tốt như vậy, thì hình dáng của người này hẳn là không sai, khó được là không khí lúc này, quá tốt.

Một chủ một tớ lúc này âm âm đi trước, rớt cuộc, tiếng ca càng ngày càng gần. Lại vòng qua một cây hoa hạnh là bọn hắn có thể nhìn thấy được tiểu mỹ nhân.

Giờ phút này, ngay cả ánh thái dương cũng rất nể tình, bất thành lình từ trong tầng mây xuất hiện, rắc xuống ánh sáng mờ ảo, xẹt qua cánh rừng hoa này, độ cho cảnh tượng trước mắt một tầng nhu mỹ.

Kỳ Hành không tự giác đem bước chân thả nhẹ, chan chứa mong chờ đi qua.

Sau đó, hắn thấy được một gã thái giám. (>o<)

Tên thái giám kia mặc bộ quần áo màu xanh của thái giám, lúc này hắn đang bẽ một cành hoa hạnh cầm ở trong tay thượng thức, cúi đầu vừa đi vừa hát. Cành hoa hạnh ở trong tay hắn lắc qua lắc lại, cánh hoa bị hắn tàn nhẫn bứt từng năm từng năm quãng xuống dưới, tùy tay ném ở trên mặt đất.

Kỷ Hành: "..."

Hình ảnh cùng tiếng ca chên lệch quá lớn, trong nháy mắt đó, hắn rất có một loại cảm giác phân liệt.

Tên thái giám kia hãy còn đắm chìm ở trong thế giới của mình, không có phát giác ra sự tồn tại của bọn hắn. Mắt thấy hắn vẫn một đường đi nhào về phía trước, cơ hồ muốn nhào vào trong lòng của Kỷ Hành, Thịnh An Hoài đành phải hét ngừng hắn, "Điền Thất!"

Điền Thất khựng lại bước chân, ngẩng đầu phát hiện bọn họ.

Mặt của Hoàng thượng gần trong gang tấc, Điền Thất chấn kinh quá độ, nhất thời cũng quên phản ứng, nàng cầm lấy cành hoa hạnh ngốc ngốc nhìn Kỷ Hành.

Kỷ Hành vậy mà cũng không có nói chuyện, cúi đầu đối mặt với Điền Thất. Tên thái giám này quá mức điệu đà, hắn thế nhưng còn cài một đóa hoa ở trên mũi, ghê tởm nhất là mặt mũi của hắn quá xinh đẹp, cài hoa càng thêm xinh đẹp.

Nhưng lại xinh đẹp, hắn cũng là tên thái giám.

Thịnh An Hoài gào to, "Còn không mau quỳ xuống!"

Hai đui Điền Thất nhũn ra, uốn gối muốn lạy, nhưng mới quỳ đến một nửa lại bị Kỷ Hành nắm lấy cổ áo sau gáy nhấc lên. Khung xương của nàng nhỏ, hình dạng lại gầy, trọng lượng nhẹ, Kỷ Hành hầu như không phí chút khí lực, liền nâng được nàng lên cao, hai chân cách mặt đất.

"Tại sao lại là người," Kỷ Hành bất đắc dĩ cắn răng, "Vì sao luôn là người!"

Điền Thất không biết bản thân mình lại làm sai chuyện gì chọc Hoàng thượng tức giận, tóm lại hiện tại Hoàng thượng là đang tức giận. Thế là nàng ngoan ngoãn bị xách, cố gắng đem chính mình hóa thành một miếng giẻ lau. Nàng cúi đầu, lắp ba lắp bắp nói, "Tham, tham kiến Hoàng thượng."

"Vì sao người lại ở đây?" Kỳ Hành hỏi.

Vừa rồi Điền Thất đi dạo lung tung lạc đường, nhìn thấy chỗ này chơi vui, liền chơi nhiều một lát. Đương nhiên nàng không dám nói thật, thế là phát huy tinh thần chân chó, đáp, "Bẩm Hoàng thượng, nô tài thấy hoa ở đây nở được xinh đẹp, nghĩ hái mấy cành về cho ngài ngắm, chưa từng nghĩ đến ngài tự mình tới. Nô tài mới nãy nhất thời kinh hãi, làm kiến giá, xin Hoàng thượng thứ tội."

Trong lòng Thịnh An hoài đối với Điền Thất giọng ngón giữa. Nịnh bợ cũng phải xem thiên phú, nói vớ nói vẩn há mồm liền tới, xem ra thiên phú của tiểu tử này cực cao, trẻ nhỏ dễ dạy.

Kỳ Hành đưa ánh mắt dời xuống dưới, ngừng ở trên cành hoa trong tay Điền Thất. Cánh hoa trên cành đã bị nàng ném gần hết, chỉ thừa lại vài chấm linh tinh, hãnh giận đến muốn cười, "Trọc lóc thành như vậy, người muốn trộm ngắm kiểu gì? Người vốn là muốn cho bản thân mình chơi thống khoái đi?"

Điền Thất tự nhiên không dám thừa nhận, thế là bịa chuyện nói, "Cái này, Hoàng thượng có điều không biết, nô tài đem cánh hoa hái đi, vì để lưu lại nhụy hoa. Nhụy hoa là tâm của cả đóa hoa, cánh hoa quyến rũ dễ nhìn không giả, nhưng mà mùi hoa là theo nhụy hoa phát ra. Cánh hoa dễ dàng mê đi mắt người, nhưng nhụy hoa cũng là lừa không được người ta. Cho nên muốn xem một đóa hoa có đẹp hay không, không cần nhìn cánh hoa, chỉ cần nhìn nhụy hoa. Muốn ngắm hoa, phải ngắm tâm hoa."

Trong lòng Thịnh An Hoài yên lặng dựng thẳng hai cái ngón giữa với
Điền Thất. =)))))))))))))

Kỷ Hành đem Điền Thất để xuống. Một đồng lời nói vừa rồi tuy là dễ
hiểu, lại rất thú vị có lý. Xem hoa như xem người, không thể bị mặt ngoài
mê hoặc, mà cần xem bản tâm của kỳ (họ/nó) ra sao. Lời nói mới rồi của
tên thái giám này, là chuyên chỉ hoa, vẫn là lấy hoa ẩn dụ cho người?

Đột nhiên Kỷ Hành cảm thấy tiểu thái giám này lại là có chút ý tứ.
Thái giám thông minh lanh lợi có, nhưng thông thấu lại thiếu. Người này
không đủ thông minh lanh lợi, ngẫu nhiên còn phạm ngốc, nhưng có một
loại ngộ tính hiếm gặp, chỉ điểm này, liền so với đám ngu xuẩn kia mạnh
hơn trăm lần.

Hắn ý vị thâm trường đánh giá Điền Thất, đem Điền Thất nhìn mà
khẩn trương một trận, đôi tay nàng nhanh chóng ôm lấy cành hoa trợ trợ
kia, hiến cho Kỷ Hành, "Hoàng thượng, xin vui lòng nhận."

Thịnh An Hoài: Không biết xấu hổ! Quá không biết xấu hổ!

Kỷ Hành vui vẻ nhận lấy cành hoa không biết xấu hổ này, hắn cầm nó
gõ gõ cái trán của Điền Thất, "Người thích cài hoa?"

Điền Thất sớm quên mất trên nón của mình có cài đóa hoa, "A???"

"Vậy liền mang nhiều chút đi." Kỷ Hành nói, tháo nón của nàng
xuống.

Cùng ngày, Điền Thất mang lấy một đầu hoa hạnh hồi cung. Tổng
cộng hai mươi lăm đóa, Hoàng thượng nói, chờ hồi cung hắn sẽ kiểm tra,
một đóa cũng không thể thiếu, thiếu một đóa đánh mười cây, năm đóa trở
lên mua năm tặng một.

"Nhiều rớt mấy đóa thì tình cảm kiếp này của chủ tớ chúng ta cũng dừng ở đây." Kỷ Hành như cười như không nói.

"Hoàng thượng, kiếp sau ta còn làm nô tài cho ngài." Điền Thất nước mắt lưng tròng vẫn không quên nịnh nọt. Tạo hình này của nàng khá giống một cái lãng hoa di động, ở trên mặt tô thêm chút phấn là có thể trực tiếp lên sân khấu phân vai hề.

Bởi vì sợ gió thổi đi hoa trên đầu mà nàng không biết, cho nên trên đường về này Điền Thất đều đi được táng đảm kinh hồn. Sau, Kỷ Hành đặc biệt cho phép nàng ngồi ở trên xe ngựa của hắn.

Điền Thất núp ở góc khuất trong xe ngựa, không nhúc nhích, vẻ mặt ngọt ngào.

Kỷ Hành nhìn biểu cảm vận vẹo của nàng, cuối cùng tâm tình thoải mái không ít.

Trở lại Hoàng cung, Kỷ Hành đặc ý mang Điền Thất tản bộ một hồi. Rất nhiều người nhìn thấy tạo hình thần kỳ của Điền Thất.

Điền Thất ở trong đám nội quan tuy là không lẫn lộn được quá tốt, nhưng cũng không tệ lắm, lúc này quăng một cái mắt mặt lớn như vậy, nàng thực là vô cùng xấu hổ, da mặt dù dày cũng gánh không được, cúi đầu hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Đến lúc này, bức bối trong lòng Kỷ Hành cũng đã giải tán không kém nhiều.

Về cung Càn Thanh, quả nhiên Kỷ Hành sai Điền Thất đem hoa hạnh lấy xuống, hẳn một năm một mười đếm. Điền Thất gấp đến mức trợn trắng mắt, nàng tổng cảm thấy chuyện này không phải là chuyện mà một vị Hoàng đế nên làm.

Đếm tới cuối cùng, thiếu ba đóa. Điền Thất không chờ Kỷ Hành lên tiếng, mà trước một bước ôm lấy chân hấn đau đớn khóc, "Hoàng thượng, nô tài chết không tiếc, nhưng mà nô tài bỏ không được ngài nha, liền để nô tài hầu hạ ngài thêm mấy năm đi..."

Thấy nàng quỳ xuống đất xin tha thứ, trong lòng Kỷ Hành đại sảng khoái.

Thế là đồng ăn đờn này lấy phương thức ký nợ tồn xuống dưới, ẩn lời nói của Kỷ Hành chính là, "Chờ tồn thành cái số nguyên lại đánh, giảm bớt phải hành hình hai lần."

Bởi vì một lần là có thể đánh chết...

Điền Thất không ngừng kêu khổ.

Rất lâu sau đó, Điền Thất đem món nợ này sửa sửa, số lượng không biến, chỉ là đem "đánh bằng roi" sửa thành "quỳ tẩm giặt đồ".

Kỷ Hành không ngừng kêu khổ.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Sức Mạnh Của Sắc Đẹp

Thịnh An Hoài cảm thấy Điền Thất rất có tiền đồ.

Không nói đến trình độ mặt dày và nịnh bợ của tiểu tử này, chỉ nói đến chuyện hăn ở trước mặt Hoàng thượng làm nhiều việc ngu xuẩn như vậy mà vẫn có thể nhiều lần biến nguy thành an, toàn thân không sút mẻ gì mà lui, còn làm cho Hoàng thượng dùng vẻ mặt ôn hòa với hăn nữa chứ, nếu như là thái giám bình thường thì đã sớm chết một vạn lần. Chỉ cần phân bản lãnh này, cũng là người bình thường không thể có.

Kỳ thật Thịnh An Hoài có chút không hiểu cho lắm. Tuy rằng Hoàng thượng nhìn có vẻ ấm áp như gió xuân, nhưng thật ra không hề là một trái hồng mềm có tính tình tốt đẹp, đơn giản đánh chết một tên nô tài thì mí mắt của hăn cũng không bao giờ nháy một cái, chẳng rõ vì sao đến phiên Điền Thất thì sự kiên nhẫn của hăn vẫn lặp đi lặp lại và càng lúc càng bành trướng nha?

Không hiểu kệ không hiểu, thân là đại thái giám thủ lĩnh ở Ngự tiền, việc gì cần có ánh mắt tất nhiên là không sót. Thế là thái độ của Thịnh An Hoài đối với Điền Thất cuối cùng cũng có chút cải thiện, ông không lại để cho nàng đi chờ ở phòng trực, mà trực tiếp đem nàng để ở dưới mí mắt của Kỳ Hành.

Kỳ Hành ở điện Dưỡng Tâm phê tấu chương, Điền Thất đứng ở dưới điện, chỉ vênh lỗ tai, còn mắt thì nhìn mũi, mũi thì nhìn tâm, chờ đợi sai bảo. Công việc này nhìn có vẻ rảnh rỗi, kỳ thật vô cùng mệt mỏi, bởi vì lúc nào cũng phải tập trung tinh thần, buông lỏng chốc lát cũng không được.

Thịnh An Hoài lớn tuổi, tinh thần cũng không còn như xưa, không thể cứ đem thần kinh banh khẩn trương căng thẳng, ông ta cũng sợ bản thân mỗi mệt quá mức rồi làm ra chuyện sai lầm gì đó, mất nhiều hơn được, thế là liền hào phóng đem việc này chia cho Điền Thất tới làm, vừa có thể giảm bớt chút khí lực, lại có thể bán cho Điền Thất một cái thể diện, đôi bên đều vẹn toàn.

Kỷ Hành phê tấu chương một hồi, ngẩng đầu hướng phía dưới liếc một cái, đem đôi mắt thả lỏng một chút. Hẳn đối với cách xử lý công việc của Thịnh An Hoài rất vừa lòng, đem tiểu thái giám Điền Thất này để ở đây rất là đúng. Tuy rằng không dùng được hẳn vào việc gì, nhưng may mà hẳn có một bề ngoài rất tốt, cứ đứng im ở đó, an an tĩnh tĩnh, vừa nhã nhặn lại lịch sự, rất là cảnh đẹp ý vui. Làm người có ngoại hình xinh đẹp chính là có ưu thế, Kỷ Hành cảm thấy chính mình đối với Điền Thất khoan dung hết lần này đến lần khác, chắc chắn không thoát khỏi có liên quan với hình dáng bề ngoài của hẳn. Nếu như là một người có bề ngoài thô tục chuốc nước mưa vào trong cổ của hẳn, vậy thì người đó đại khái là ngay cả cơ hội ra khỏi hoàng lăng cũng không có, mà chỉ còn chờ chết rồi hóa làm phân bón đi tẩm bổ một loạt cây dương trong hoàng lăng.

Đột nhiên Kỷ Hành có chút hiểu được vì sao Điền Thất lại thích nam nhân. Người này sinh được bề ngoài như thế, nếu như không phải chịu đựng một đao kia, thì nhất định sẽ trở thành một tiểu tướng công xinh xinh đẹp đẹp, không giống vẻ ngoài anh tuấn tiêu sái của Hoàng thượng hẳn đây, mà chính là cái loại sống mái khó phân kia. Nam nhân như vậy quá thích hợp làm loại hoạt động đoạn tụ đồng bóng, đặt ở trong tay nữ nhân, có lẽ là hẳn cũng hành động không lên...

Nghĩ nghĩ, Kỷ Hành phát hiện bản thân có chút thô tục. Hẳn ho nhẹ một tiếng, che dấu đi lúng túng trong lòng.

Điền Thất vẫn chú ý động tĩnh của Kỷ Hành, nghe đến hẳn ho khan, nàng cho rằng hẳn có lời muốn nói, thế là ngẩng đầu nhìn hẳn.

Bị Điền Thất nhìn, Kỳ Hành càng cảm thấy khó chịu, không vui lườm nàng một cái.

Điền Thất: "..."

Trách không được mọi người đều nói gần vua như gần cọp, tính cách của Hoàng thượng này cũng quá âm tình bất định đi, trước mắt chưa làm cái gì hết mà đã hăn đã tức giận nữa rồi. Điền Thất không tự tại cúi đầu, trong lòng nghĩ dù sao cũng không liên quan đến ta nha.

Lúc này, có hai thái giám dâng trà đi đến, một người bưng khay đi đến trước bàn của Kỳ Hành, một người khác thì nâng cái khay có để một tách trà bên trên nhẹ nhàng đặt lên bàn, cẩn thận nói, "Mời Hoàng thượng dùng trà."

Kỳ Hành gật đầu một cái, hai người kia liền lui xuống.

Điền Thất rướn cổ lên lén lút liếc phía tách trà kia. Chỉ thấy Kỳ Hành bưng tách lên, nhắc nắp trà thổi thổi hai cái, hơi nóng mỏng manh có màu trắng nhạt từ trong tách trà tràn ra, lượn lờ bay lên, từ trong không trung tản mát ra, rồi pha loãng vào trong không khí.

Điền Thất hít vào một hơi thật sâu, nghe thấy được mùi trà tươi mát trong không khí, cùng với mùi thuốc nhàn nhạt. Nàng híp mắt, vẻ mặt say mê, trong lòng nghĩ, cơ hội kiếm tiền đã tới, lần này nhất định không thể bỏ qua.

Chén được trà này hăn là do Thái hậu nương nương đặc biệt sai bảo người bên cạnh bào chế ra đưa tới.

• Page: Eb00k ngôn tình miễn phí

Hoàng đế bệ hạ ăn uống cái gì, luôn luôn là việc được chủ tử toàn hậu cung chú ý mật thiết. Ăn nhiều ít, biểu tình khi ăn là cái gì, có thích hay

không, thích bao nhiêu, mấy thứ này đều có thể đi tìm các chủ tử bẩm báo, đây cũng là một trong những phương thức kiếm tiền của các Ngự tiền thái giám.

Hiện tại Điền Thất chính mắt nhìn thấy Kỳ Hành uống được trà do Thái hậu đưa tới, chỉ cần hãnh không tỏ ra quá chán ghét, thì Điền Thất tự nhiên có thể đi đến trước mặt Thái hậu đem chén được trà này khen ngợi một phen. Cho dù Hoàng thượng không thích uống, nàng cũng có thể nói thành "Tuy rằng vị thuốc có chút nồng, nhưng Hoàng thượng cảm động và nhớ nhung mảnh lòng từ mẫu này của Thái hậu nương nương, vì thế đem trà uống hết." Tóm lại miệng người bất quá hai miếng da, chỉ cần bất cứ giá nào cũng không biết xấu hổ, thì món tiền thưởng này nhất định sẽ là vật trong túi của nàng. Thái hậu nương nương hào phóng, tiền thưởng khẳng định không ít.

Bên này Kỳ Hành uống xong một ngụm trà, ngẩng đầu thấy được Điền Thất đang say mê hấp khí, còn cười ngây ngô, hãnh liên hỏi, "Người hiểu trà?"

Điền Thất phục hồi tinh thần lại, "Thưa Hoàng thượng, nô tài không hiểu, chỉ là nghe thấy mùi hương này quá dễ người, nghĩ đến nhất định là cực phẩm."

Kỳ Hành nghe được lời này, đem tách trà đẩy tới trước, "Đã như thế, thưởng cho người."

Điền Thất: "..."

Làm chủ tử thì ngẫu nhiên sẽ thưởng đồ ăn uống cho bọn hạ nhân, thậm chí có khi còn đem mấy thứ mà bản thân đã ăn một nửa thưởng xuống dưới. Có nô tài đem chuyện đó cho rằng thể diện, nhưng còn Điền Thất thì thật hết sức không thích ứng loại thể diện này. Nàng yêu sạch sẽ, những thứ mà người khác đã chạm miệng qua thì nàng không bao giờ muốn đụng.

Hoàng thượng lại có như thế nào, thì Hoàng thượng cũng là có một cái miệng, trà mà hần đã uống qua lại kêu nàng uống, tất nhiên nàng có chút ghét bỏ.

Nhưng mà loại "ghét bỏ" này nàng cũng không dám nói ra, thậm chí cả vẻ mặt cũng không thể lộ ra, còn nhất định phải giả vờ một bộ dáng vẻ mang ơn đội nghĩa. Điền Thất cảm động cầm lấy, ôm tách trà kia, hạ quyết tâm nửa ngày, rốt cuộc vẫn là không muốn uống. Thế là nàng cười nịnh nói, "Hoàng thượng, ngài thưởng cho nô tài trà ngon như vậy, nô tài không bỏ được lãng phí, mà định đem nó bưng trở về cúng, một ngày đốt một nén nhang, lấy đó bày tỏ cảm động và nhớ nhung hoàng ân cuồn cuộn."

Nàng giả vờ được tốt lắm, người bình thường nhìn không ra, nhưng Kỷ Hành không phải người bình thường, vẻ không tự tại chợt lóe qua trên mặt nàng làm sao có thể tránh được ánh mắt của hần.

Thế là Kỷ Hành có chút tức giận, cảm thấy tên thái giám này thật là không biết điều, thế nhưng dám ghét bỏ hần. Nghĩ lại lại có ý định khác, người càng không muốn uống, ta càng phải để cho người uống hết. Vậy là Kỷ Hành nói, "Này có gì đâu. Tách trà này người uống trước đi, nếu như muốn thấp hương, trầm lại thưởng cho người là được." Nói, quả nhiên lại kêu người dâng lên một tách.

Dưới cái nhìn chăm chú cận kề của Kỷ Hành, Điền Thất không còn cách nào thoái thác, chỉ phải bất chấp tất cả uống một ngụm.

"Thế nào?" Kỷ Hành cố ý hỏi.

"Thật sự là trà ngon, hôm nay nô tài có phúc." Điền Thất mang theo vẻ mặt đau khổ đáp.

Kỷ Hành thấy được hần không vui vẻ, bản thân liền rất vui vẻ, thế là cười tít mắt nói, "Đã như thế, thì đều đem nó uống hết đi."

Điền Thất đành phải ôm tách trà ngẩng cần cổ, một ngụm sâu bi.

Tầm mắt Kỷ Hành vừa lúc ngừng ở trên cổ nàng. Cái cổ thon dài, làn da trắng mịn mềm mại lại tinh tế, như là chất ngọc lại còn tỏa hương, giờ phút này tùy theo nước trà vào miệng, chỗ cổ họng của nàng hơi hơi nhúc nhích, giống như là thiên nga tao nhã ghé cổ mà ca.

"Khụ khụ," Kỷ Hành có chút không tự tại, "Này này, đâu có ai uống trà giống như người, đúng là trâu gặm mấu đơn."

Điền Thất đã đem trà uống sạch, nàng để cái tách không xuống, trên bờ môi hồng phấn dính nước, một mảnh sáng loáng.

Kỷ Hành dời tròng mắt đi, cũng bưng lên một tách khác uống, vừa uống vừa chuyển đề tài hỏi, "Vì sao người lại vào cung làm thái giám?"

"Bẩm Hoàng thượng, từ nhỏ ta đã muốn làm thái giám."

"Phụt -" Kỷ Hành nhin không được, không cẩn thận phun trà. Toàn bộ nước trà đều xối tại đồng tấu chương trên bàn, mặt hăn tối sầm nhìn đồng tấu chương ướt nhẹp, "Nói bậy bạ nhưng chính là tội khi quân." Điền Thất lấy khăn ra lau lau vạt áo trước của Kỷ Hành, vừa lau vừa đáp, "Nô tài không dám nói bậy."

"Đâu có ai từ nhỏ liền muốn làm thái giám?"

"Hoàng thượng có điều không biết, mới trước đây nô tài sinh được rất yếu, nương của ta nói cho dù ta có sống sót cũng không lớn lên được, cho dù bộ dạng lớn cũng không thể sống sót..."

"Lời này tại sao nghe có chút không thỏa đáng vậy."

"... Ý của nương ta là trong nhà chúng ta nghèo, không có tiền nuôi người ăn ở không, sau khi ta lớn lên nếu như không thể tự lực cánh sinh

vậy thì chỉ có mà đói chết. Cho nên từ khi ta mới hiểu chuyện liền bắt đầu tính toán sau này sẽ phải làm nghề gì. Thân thể xương cốt của ta không như những nam nhân bình thường, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có đi làm thái giám mới có con đường ra, dù sao cũng không có cô nương nào muốn gả cho ta." Điền Thất vô cùng bội phục điểm này của mình, nói bậy nói bạ chỉ cần há mồm là nói ra, ba xạo mà mặt không đổi sắc tim không lỗi nhịp.

Kỷ Hành nghe được nửa tin nửa ngờ, "Vì sao người không đi đọc sách thi làm quan?"

"Hoàng thượng nói cười, ngay cả cơm nô tài đều ăn không nổi, làm sao có dư tiền đi đọc sách nha," nàng đem khăn cất vào, "Hoàng thượng, y phục của ngài bị nước trà làm bẩn, bây giờ nô tài đi gọi người tới thay quần áo cho ngài." Nói, xoay người đi ra kêu người.

Kỷ Hành ngồi ở trên ghế, có chút sững sờ. Hẳn vì "quá khứ bi thảm" của Điền Thất cảm thấy thật thương tiếc và đồng tình. Đứa nhỏ này kỳ thật có chút linh khí, nếu như đọc sách, hẳn là có thể kiếm được một cái đường ra không tệ.

Bên này Điền Thất đã sớm đem chuyện vừa rồi ném ra sau đầu, hết giờ trực, nàng mừng như điên chạy đi cung Từ Ninh kiếm tiền.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Đánh Nhau

Ngự tiền thái giám cơ bản có hai ca làm việc, ca sáng và ca tối trực luân phiên, còn ban đêm có thái giám khác trực, thái giám trực đêm này là tâm phúc của hoàng thượng, tương đối cố định, không cùng thái giám ca sáng tối luân ca. Điền Thất trực là ca sáng, giờ Dần lên ca, giờ Ngọ xuống ca.

Ăn xong cơm trưa, lại nghỉ một hồi, tính toán lúc này thái hậu nương nương ngủ trưa cũng đã tỉnh, Điền Thất đi đến cung Từ Ninh, tìm đến cung nữ thường xuyên ở bên cạnh thái hậu hầu hạ tán dóc một lát. Cung nữ tự nhiên là rõ ràng ý đến đây của nàng, tìm thời cơ bắm với thái hậu, thái hậu vừa nghe, sai người truyền Điền Thất tới, thái hậu thấy được hình dáng tên nô tài này thật tốt lại có cái miệng ngọt, chuyên chọn mấy việc mà thái hậu thích nghe để nói, thế là thái hậu rất cao hứng, sai người thưởng cho Điền Thất.

Điền Thất từ trong cung Từ Ninh đi ra, cười toét cả quai hàm. Nàng mở bàn tay ra, trong lòng bàn tay nằm bốn nén vàng nhỏ, ánh vàng rực rỡ óng ánh, hình dạng giống như là hạt đậu phộng nho nhỏ, bên trên đúc bốn chữ "Như ý cát tường". Áng chừng rồi lại áng chừng, ít nhất cũng khoảng ba bốn lạng, nàng cẩn thận đem mấy nén vàng cất vào trong hà bao, vừa ngẩng đầu thì thấy được mấy cung nữ thái giám quây quần quanh một đứa bé đi đến bên này. Đứa bé chừng ba bốn tuổi, mặc một bộ quần áo màu đỏ thắm, trên quần áo thêu hình lưu vân bách phúc (mây trôi trăm chữ phúc); khuôn mặt vừa trắng vừa mềm, ngũ quan còn chưa nảy nở, một đôi mắt bồ câu hắc bạch phân minh, trong sáng như nước rất là hữu thần.

Đứa bé có người dẫn đi, nhanh đến gần thì Điền Thất vội vàng quỳ ở bên cạnh lề đường, "Tham kiến điện hạ."

Đứa bé này không phải ai khác, chính là trưởng tử của đương kim thánh thượng, cũng là con trai duy nhất của hãn, đại danh kê Kỷ Bình Đức, tiểu danh gọi là Như Ý. Mẹ ruột của tiểu Như Ý là hoàng hậu Hiếu Chiêu, đã qua đời. Hoàng hậu Hiếu Chiêu gả cho Kỷ Hành lúc hãn vẫn còn là thái tử, sau khi sinh hạ hoàng trưởng tử không bao lâu thì mất. Hiện tại tiểu Như Ý được dưỡng dưới gối của thái hậu, hôm nay không biết là mới đi chơi từ đâu trở về, Điền Thất đúng lúc gặp được.

Điền Thất quỳ ở bên đường, chờ Như Ý đi qua. Ai biết khi tiểu điện hạ này đi đến bên cạnh Điền Thất thì đột ngột dừng lại, xoay người qua, đi đến trước mặt nàng.

Hai mắt của Điền Thất nhìn chăm chăm mặt đất, chỉ thấy một tà áo bào đỏ thắm kéo đến, tiếp theo trước mặt vang lên tiếng trẻ thơ giòn giã, "Nương -"

"..."

Nhũ mẫu vội vàng ôm lấy Như Ý dỗ đi.

Sau có người giải thích với Điền Thất, nói rằng thời gian đó điện hạ mới học được cái từ mới này, thấy nữ nhân liền kêu nương. Bởi vì nương của hãn đi quá sớm, hoàng thượng và thái hậu đều không nhẫn tâm trách móc hãn làm gì.

Lại nói trước mắt, Điền Thất bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, nhìn theo điện hạ đi xa, trong lòng nghĩ không xấu hổ là con trai ruột của hoàng thượng, đúng là tính tình cổ quái. Bất quá hình dạng của đứa nhỏ này thật là đáng yêu, cái mặt beo béo làm cho người ta nhìn rất muốn nhéo nhéo.

Nàng ra cung trở về sở Thập Tam, thấy được sư phụ Đinh Chí đang đứng ở cửa phòng của nàng nhìn xung quanh.

Điền Thất kêu một tiếng "sư phụ", Đinh Chí quay đầu thấy được nàng, liền nhe răng, lôi nàng lại vỗ vỗ trán, "Nghe nói hiện tại con hầu hạ hoàng thượng hả?"

Điền Thất khẽ gật đầu, mở then cửa mời hã vào.

Đinh Chí có chút không cao hứng, "Con tìm được việc tốt như vậy tại sao không nói với ta."

Điền Thất cúi đầu không trả lời. Từ khi chuyện cái thất lưng xảy ra, nàng đã đổi với vị sư phụ này tồn một chút khúc mắc, không dám tiếp cận hã, cũng không dám trực tiếp hỏi hã.

Đinh Chí có chút kỳ quái, "Ta hỏi người nha, cánh cứng cấp rồi nên không cần đem sư phụ ta đây để vào mắt?"

Nghĩ nghĩ, Điền Thất quyết định lừa hã một chút, thế là nói, "Kỳ thật, là hoàng thượng không cho con nói với ngài."

"Vì sao nha?" Trong mắt Đinh Chí tràn ra cỗ quái.

Điền Thất vung tay, "Thầy làm chuyện gì hoàng thượng đều biết, hã muốn thu thập thầy, nhưng định ra tay bất ngờ cơ. Con là đồ đệ của thầy, cho nên hã đặc biệt dặn dò con, không cho con lộ ra cho thầy biết."

Sắc mặt Đinh Chí trở nên rất khó coi, "Hoàng thượng hã... đều biết?"

Điền Thất nặng nề gật đầu, ở một bên dùng mắt quan sát hã.

Đinh Chí bất thành linh có chút ngời không xong, hã đứng lên, đi qua đi lại trong phòng, bước chân càng lúc càng nhanh, vừa đi vừa nói, "Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, lần này xong rồi..."

Ngực Điền Thất có chút lạnh lẽo, "Sư phụ, người kia... thực sự là thầy sao?"

"Là ta, quả thật là ta," Đinh Chí nhìn nàng, rồi còn đến gần hạ giọng, rất là thần bí hề hề hỏi han, "Hoàng thượng làm sao phát hiện được vậy?"

Điền Thất cảm thấy hẳn đây là biết rõ còn cố hỏi, thế là chỉ chỉ thất lưng của bản thân.

Đinh Chí vỗ quả đấm, hối hận nói, "Ai, ta biết ngay mà. Ta nói cho con nghe, lúc trước biết vậy ta không đưa cho Tú Nghi sợi thắt lưng kia rồi. Con nói ta đưa cái gì không tốt, đưa trang sức, đưa đồ cổ, dù là đưa hai cái kim nguyên bảo, cũng so với đưa sợi thắt lưng mạnh hơn."

"Không phải, ngài chờ chút, chuyện này cùng Tú Nghi có quan hệ gì chứ?" Điền Thất có chút không sờ được đầu. Tú Nghi là ngự tiền nữ quan, sư phụ đưa thắt lưng cho nàng làm gì?

Đinh Chí sửng sốt, "Không phải Tú Nghi? Chẳng lẽ chuyện của ta cùng Tú Xuân cũng bị hoàng thượng phát hiện hả?"

"..." Rốt cuộc Điền Thất hiểu được Đinh Chí đang nói cái gì. Tú Nghi và Tú Xuân đều là cung nữ ở cung Càn Thanh, xem kiểu này thì sư phụ và hai người kia đều có thông đồng. Nàng nâng trán thở dài, "Sư phụ, con không phải nói chuyện đó. Trừ Tú Nghi và Tú Xuân ra, thầy chưa từng đưa thắt lưng cho ai sai?"

"Còn có cung Từ Ninh..."

Điền Thất cuối cùng nhịn không được, đánh gãy hẳn, "Con nha! Bộ thầy chưa đưa cho con cái thắt lưng đặc thù nào sao?"

Đinh Chí dùng một loại ánh mắt phi thường sợ hãi, hoàn toàn là loại ánh mắt nhìn biến thái đi xem Điền Thất.

Điền Thất vô lực thở dài, "Sư phụ."

Đinh Chí đột nhiên nói, "Điền Thất, thì ra người thăm mến ta."

"..."

"Người không thích nữ nhân, không thích nam nhân, lại đi thích thái giám, điều này cũng thì thôi, nhưng mà ta là sư phụ của người." Đinh Chí trịnh trọng. Thái giám hoặc nhiều hoặc ít trên tâm lý đều có chút thay đổi, nhưng mà đồ đệ của bản thân biến thái thật sự là độc đáo.

Điền Thất cũng nhìn đi ra, toàn bộ tâm tư của sư phụ đều đặt ở chuyện dụ dỗ cung nữ, hãn đại khái cũng không tồn chí cao xa gì để vào cung đi trộm lẩn và chém giết.

Thế là Điền Thất yên lòng, đem đầu đuôi giản lược nói với Đinh Chí.

Đinh Chí nghe xong, bị dọa đến nổi tóc đều muốn dựng đứng lên, thậm chí Điền Thất cảm thấy sợ hãi. Nhưng hãn là người không có chủ ý gì, Điền Thất cũng không trông cậy hãn đưa ra cái kiến nghị gì tốt, trước mắt nói thẳng thắn, xóa đi hiềm khích cũng đã đạt tới mục tiêu của nàng. Dù sao loại chuyện mưu hại hoàng tử này, vô luận là nàng hay là Đinh Chí, đều không có năng lực truy xét.

Sau khi đem sư phụ tống đi, Điền Thất lại lấy mấy nén vàng nhỏ của nàng ra thưởng thức, chơi một hồi, liền cầm chúng nó đi tìm Vương Mạnh khoe khoang.

Điền Thất đứng ở ngưỡng cửa phòng của Vương Mạnh gõ vài cái, một tiểu thái giám mặt mũi bầm dập ra mở cửa cho nàng, nàng khách khách khí khí nói, "Làm phiền ngài, ta tìm Vương Mạnh."

Người kia đáp, "Ta chính là Vương Mạnh."

Điền Thất: "..."

Nàng nâng mặt Vương Mạnh cẩn thận xem một hồi, rồi cuộc theo loại tiến hóa giữa giữa Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới này tìm ra được chút hơi thở thuộc về Vương Mạnh, thế là nàng có chút ngoài ý muốn, "Tại sao người lại biến thành như vậy hả?"

Vương Mạnh nghe Điền Thất hỏi, lập tức ủy khuất đến nỗi nước mắt lưng tròng, đem nguyên do nói với Điền Thất.

Thì ra lúc trước Điền Thất cho hẳn một trăm lượng ngân phiếu, hẳn chưa kịp dùng thì bị trộm, sau đó hỏi người cùng phòng, người ta nói Tôn Đại Lực của Ngự Mã Giám từng tới làm khách. Vương Mạnh lưu cái tâm nhãn, đi trước tiệm đổi tiền đổi chút bạc lẻ, nhét chút ít cho người trong tiệm, hỏi thăm một chút, quả nhiên biết được Tôn Đại Lực từng tới nơi này đổi một trăm lượng bạc.

Vương Mạnh đi tìm Vương Đại Lực chất vấn, kết quả bị Tôn Đại Lực quật ngược lại, nói thành Vương Mạnh trộm tiền của hắn, còn đánh Vương Mạnh một trận. Về tiền thì tự nhiên là không đòi được trở về.

Sau đó hẳn liền thành bộ dạng này.

Điền Thất nghe, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lắc đầu, "Tại sao người lại khiếp nhược như vậy chứ!" Nàng nói xong, cũng muốn hướng mặt Vương Mạnh đập vài cái, nhưng mà giơ tay ngấm nửa ngày cũng không tìm được chỗ xuống tay, đành phải buông tay từ bỏ.

Vương Mạnh cúi gằm đầu, "Thực xin lỗi..."

"Thực xin lỗi dùng được cái rắm gì!" Điền Thất cảm giận trừng hẳn. Nàng một chút cũng không đau lòng hẳn, thuần túy là đau lòng tiền. Một trăm lượng bạc, để dành thật lâu, ngay cả cái tiếng cũng không nghe đến liền không có, còn là bị cướp đi, nghĩ cách nào cũng đáng giận.

Tôn Đại Lực ở Ngự Mã Giám nàng nhận thức, người này yêu uống rượu thích bài bạc, thanh danh rất không tốt, nhưng sự phụ của hắn là tâm phúc bên cạnh Thục phi, cho nên Tôn Đại Lực cũng đi theo đó kiêu ngạo lên, rất thích khi dễ người khác.

Tên khai sinh của Tôn Đại Lực này cũng không phải gọi là Tôn Đại Lực, chỉ vì khí lực của hắn rất lớn, cho nên bị mọi người lấy cái biệt hiệu như vậy.

Tổng kết: Đây là một tên bại hoại có chỗ dựa, trị số vũ lực rất cao.

Điền Thất sờ sờ cằm, nhìn Vương Mạnh, lại nhìn bản thân, rốt cuộc bị thương phát hiện, hai bọn hắn buộc cùng một chỗ cũng không đủ cho Tôn Đại Lực dợt tay.

Cho nên nói Vương Mạnh dám đi tìm Tôn Đại Lực rồi giáp mặt lý luận, cũng xem như có can đảm.

Bất quá phương thức này của hắn có vấn đề, Điền Thất lắc đầu, biết rõ đối phương kiêu ngạo lại lợi hại, vậy mà còn cứng đầu đâm đi lên, không phải tìm chết sao.

Ở trong cái thành Tử Cấm này lẩn lộn, Điền Thất kỳ thật là người đặc biệt biết co biết dãn, nhưng đó cũng cần xem đối tượng, vào lúc không tất yếu phải rụt cổ thì hoàn toàn không cần chịu thiệt thòi. Trọng yếu nhất, đây còn là chuyện đại sự quan hệ đến một trăm lượng bạc.

Tôn Đại Lực cũng không phải là thứ người có chỗ dựa cứng rắn gì, Thục phi giỏi lắm sao, Điền đại gia nàng đây vẫn là hầu hạ hoàng thượng nha!

Điền Thất ở một bên tự ủng hộ sĩ khí cho bản thân, một bên ở trong phòng đi qua đi lại, ngộp một đồng ý nghĩ xấu.

Đối phó với người vô sỉ, người cần phải càng vô sỉ hơn hẳn mới được.

Vương Mạnh đúng lúc hỏi một câu, "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Điền Thất khựng chân lại, "Trước tiên đem tiền lấy trở về lại nói."

Vương Mạnh không cách nào hiểu sâu sắc được hàm ý trong câu nói này, nhưng mà thấy được biểu tình âm trầm của Điền Thất, hẳn cũng không dám lại hỏi.

Hai người ăn qua cơm chiều, rồi đi đến chỗ ở của Tôn Đại Lực, tiểu tử này quả nhiên lại tụ tập đánh bạc.

Tôn Đại Lực thấy được Vương Mạnh đến, cho rằng con gà ốm này lại tới bối móc, chẳng qua có như thế nào hẳn cũng không sợ, cùng lắm lại đánh một trận là xong. Điền Thất sợ Tôn Đại Lực nhìn ra nàng và Vương Mạnh là bạn bè, cho nên cố ý chậm một bước đi đến. Vừa đến liền thấy được bàn đánh bài được mang lên, nàng cười hì hì chen tới muốn chơi một lát, sợ người khác không chịu cho nàng chơi, nên nàng đem bốn nén vàng mà hôm nay kiếm được chụp ở trên bàn.

Quả nhiên, hai mắt của Tôn Đại Lực sáng lên, kêu người dọn ra một chỗ cho Điền Thất.

Điền Thất vốn không thích bài bạc cho lắm, nàng luôn cảm thấy bài bạc dễ tán tài, mặc kệ là thua hay thắng. Thua đi, muốn kiếm trở về, thế là thua tiền càng nhiều; thắng đi, tiền tới được quá dễ dàng, xài tới không đau lòng.

Hơn nữa nàng cũng không có bản lĩnh bài bạc là thắng chắc. Chơi bài bạc đầu tiên là phải xem tâm nhãn, sau là xem vận khí. Tâm nhãn nàng không thiếu, nhưng mà vận khí thứ này không chắc, trúng lúc gặp xui thì càng tính toán càng thua nhiều.

Lúc này ngồi ở trên bàn đánh bạc, mục đích chủ yếu của nàng cũng không phải thắng tiền.

Mấy người lúc này đang chơi đẩy bài cừu (cờ domino), bốn người một bàn. Trước đó Tôn Đại Lực đã thắng vài vòng, mấy người chơi trên bàn đã đổi hai nhóm, từng người từng người đều đỏ mắt nhìn chăm chăm bàn đánh bài, hận không thể lập tức lật bàn.

Tiếc là Tôn Đại Lực càng chơi càng thuận tay, không đầy một lát đã làm ra một cái "thiên bài" (1).

Chú thích:

(Bài cừu là cờ domino nhé, chắc cũng 10 năm rồi chưa chơi lại cờ domino nên mình quên sạch cách chơi và vài từ ngữ riêng của loại cờ này. Làm chương này hơi bị vất vả chỗ đoạn chơi cờ. Tụt hết cả hứng :')

(1) Thiên bài: Thế bài do 2 quân bài có 2 đầu 6-6, tổng là 12 làm thành.

Thiên bài là đại bài xếp thứ hai trong bài cừu, gần với "chí tôn bảo" (2), do hai mảnh cờ mười hai điểm tạo thành. Tôn Đại Lực mở bài ra, cười tít mắt chấp tay, "Các vị huynh đệ, lại xin lỗi rồi." Nói xong liền vươn tay đòi tiền.

(2) Chí tôn bảo: Thế bài do 2 quân bài đối hoặc xứng với nhau. Đây là thế cờ lớn nhất, quy tắc là 1 bài số nhỏ đối hoặc xứng với 1 bài có số lớn, vd như 3:6, 2:8.

"Người chờ một chút." Điền Thất chặn hẳn, một câu này, đem lực chú ý của tất cả mọi người kéo về phía nàng.

"Làm sao?" Tôn Đại Lực hỏi.

"Vừa rồi ta cảm thấy người không thích hợp, đừng nói là người rút lão thiên (3) nha?"

(3) Rút lão thiên: Từ lóng có ý chỉ gian lận của dân bài bạc, xuất xứ từ bài mã điếu, mặt chược.

Tôn Đại Lực tức giận vỗ cái bàn đùng đùng, "Chơi không nổi thì đừng có chơi! Thua mấy đồng tiền liền méo méo mó mó, dám nói lão tử rút lão thiên? Mắt của tụi bây đều sáng nha, tụi bây nói, tao tới cùng có rút lão thiên hay không?!" Hăn nói, hướng bốn phía nhìn một vòng, chờ người khác giao cho một câu công đạo.

Nhưng mà không có người đáp lại hăn, ngược lại, mọi người đều hoài nghi hăn. Người bắt được bài tốt luôn dễ dàng bị hăm mộ ghen tị hận, về mặt cảm tình mọi người cũng có chút khuynh hướng nghi Tôn Đại Lực dùng phương pháp không chính đáng.

Tôn Đại Lực càng thêm phần nộ, bắt lấy Điền Thất liền muốn đập. Điền Thất cố ý hướng phía chông bài đẩy, mấy mảnh bài chưa phát bị lật ra, trong có một mảnh bị rơi ở trên mặt bàn, nhảy nhẩy mấy cái, lộ ra mặt bài sáu đỏ sáu trắng (phần tô đỏ 6 điểm, tô trắng 6 điểm), chính là một mảnh bài mười hai điểm.

Mảnh bài mười hai điểm tổng cộng chỉ có hai tấm, Tôn Đại Lực ra thiên bài chiếm hai tấm, vậy lúc này vì sao lại lòi ra một tấm mười hai điểm?

Đây rõ ràng không phải rút lão thiên thì là cái gì?

Bởi vì trước đó có một tầng hiềm nghi chần đệm, nên mọi người đều tình lý đương nhiên cho rằng Tôn Đại Lực thật sự rút lão thiên. Dân cờ bạc đều thích dùng quả đấm giải quyết vấn đề, lúc này phát hiện chính mình vừa rồi bị thua hoàn toàn là do đối phương chơi xấu, thế là tinh thần quần

chúng dâng cao, vừa xúc động vừa phẫn nộ, ùa lên đem Tôn Đại Lực ấn ở trên mặt đất đập âm ầm.

Điền Thất sớm quăng cho Vương Mạnh một cái ánh mắt, hai người đem tiền trên bàn đánh bài của Tôn Đại Lực lấy hết, rồi tiếp tục lục lợi toàn thân Tôn Đại Lực mấy lần, ôm một đồng tiền bạc chạy.

Bên này Tôn Đại Lực cũng đã tỉnh thần lại. Hơn nữa hẳn thật là không xấu hổ cái danh "đại lực", dưới tình huống bị cả đám người vây đánh vẫn có thể đột xuất trùng vây, đuổi theo Điền Thất.

"Điền Thất, mụ nội mày!" Tôn Đại Lực vừa đuổi theo vừa giận dữ gầm lên.

Phía sau có người xem náo nhiệt giương giọng hô, "Người cầm cái gì vậy?"

"Mẹ nó đứng lại cho tao!" Tôn Đại Lực lại rống.

Điền Thất nghĩ, mụ nội mày tao cứ không đứng lại đó làm gì nhau. Nàng và Vương Mạnh tạm thời cũng không dám về phòng của bản thân, dứt khoát chạy khỏi sở Thập Tam.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Sau Khi Đánh Nhau

Kỷ Chinh là đệ đệ của Kỷ Hành, năm nay mười sáu tuổi, đã được phong Ninh vương, qua khỏi năm nay sẽ ra cung lập phủ. Tiên đế chỉ có hai đứa con trai, Kỷ Chinh là con út, còn là do sủng phi sinh ra, bởi vậy tiên đế khó tránh khỏi yêu thương hẳn nhiên hơn một chút, bằng không năm đó cũng sẽ không xuất hiện nguy cơ phế trữ.

Nhưng mà "Yêu hẳn ngược lại cũng là hại hẳn", sự sủng ái của tiên đế đối với đứa con trai này dần dần đã trở thành sự ngăn cách giữa hai huynh đệ. Hai người hoàn toàn không làm ra được cái loại tình cảm gọi là huynh hữu đệ cung (*), sau khi Kỷ Hành lên ngôi không có đi làm khó người đệ đệ này, thì đã là có tấm lòng vô cùng rộng rãi. Dù sao, đó cũng là một kẻ đã từng thiếu chút nữa cướp đi ngôi vị Hoàng đế của mình.

(*) Huynh hữu đệ cung: Anh trai đối với em trai yêu thương, em trai đối với anh trai cung kính.

Kỳ thật Kỷ Chinh cảm thấy bản thân cực kỳ vô tội. Năm đó lúc phong ba của Thái tử nháo được gây cản nhất, hẳn mới có nhiều tuổi nha? Cả ngày chỉ nghĩ "Đọc sách không tốt phụ hoàng có quở trách hay không?" "Hôm nay được thứ tốt phải làm sao lén lút chơi để không bị phát hiện?", xoay quanh hẳn chỉ có loại quấy nhiễu riêng biệt thuộc về thời thơ ấu mà thôi, đối với việc cướp ngôi Hoàng đế thì căn bản không có khái niệm cụ thể gì, cũng chưa nói tới có hứng thú đi cướp. Nhưng mà vị mẫu thân quý phi kia của hẳn là một người có chí hướng cực xa, lại còn có chút chứng vọng tưởng bị hại, luôn cảm thấy con trai mà không làm Hoàng đế thì khi

Thái tử đăng cơ chắc chắn sẽ không cho hai mẹ con bọn họ đường sống, thế là rất tích cực đầu nhập vào chuyện tranh chấp.

Cứ như thế, hôn quân, sủng phi, gian hoạn chung tay hình thành một tiểu đội phế trử, trong đó hôn quân cứ trái phải đong đưa, ý chí không đủ kiên định.

Đương nhiên, tiểu đội này cuối cùng không có thành công. Chính thống chính là chính thống, không phải dễ lay động như vậy. Có đôi khi vấn đề lập trử, triều thần so với Hoàng đế còn có quyền quyết định hơn nhiều, dưới sự bảo hộ của văn võ cả triều, vị trí Thái tử tuy trải qua mấy lần nguy cơ, nhưng cuối cùng vẫn là bảo trụ.

Bởi vì hành vi bất lương của bản thân trong quá khứ, nên sau khi Kỷ Hành lên ngôi, mỗi ngày Quý phi nương nương đều lo lắng hãi hùng, sợ chính mình và con trai nhận lấy sự bức hại chính trị. Cộng thêm trong lòng không cam và tức giận khó nén, dần dần dẫn đến tâm bệnh, sống được một năm liền đi xuống bồi tiên đế.

Khi đó Kỷ Chỉnh hơn mười tuổi, con cái hoàng gia đều trưởng thành sớm, hẳn cũng thông hiểu được một ít lợi hại. Hẳn biết chính mình càng là không tiến tới thì càng thêm an toàn, thế là bắt đầu ăn ở không chơi bồi lâu lỏng lên, Thái hậu và Kỷ Hành cũng đối với hẳn yên tâm, không lại làm khó hẳn.

Kỷ Chỉnh cảm thấy bọn họ thật sự là nghĩ quá nhiều, một thứ tử không có bối cảnh gì hết, trong đầu óc cần phải có bao nhiêu nước tiến vào mới dám to gan đi tạo phản cướp ngôi chứ?

Hẳn thật ngoan ngoãn làm hoàng thân quốc thích, không thiếu ăn cũng không thiếu uống, muốn chơi cái gì thì đùa cái đó, so với Hoàng đế càng tiêu dao hơn nhiều.

Thế là, chủ nghĩa hưởng lạc liền trở thành nhân sinh quan cơ bản của Kỷ Chinh.

Diện mạo của Kỷ Chinh tùy theo mẫu thân của hắn, điển hình là một tiểu bạch kiếm (**). Môi hồng răng trắng, ngũ quan tinh xảo; khuôn mặt đan xen vẻ đẹp giữa bé trai và đàn ông trưởng thành, tướng mạo đã dần dần rõ ràng, nhưng còn giữ lại chút tròn tròn và ngây ngô của thiếu niên.

(**) tiểu bạch kiếm: Chỉ người đàn ông vô cùng thanh tú xinh đẹp. Còn có ý chỉ người đàn ông ăn bám phụ nữ.

Hắn không việc gì đi ra cửa đạo phố, thì ánh mắt của các cô nương và thiếu phụ ở những nơi hắn đi qua đều hướng về hắn chuyển, Kỷ Chinh đã quen bị vây nhìn, cũng không để ý.

Hôm nay, hắn lại bị vây nhìn, bất đồng là, lần này vây xem hắn không phải nữ nhân, mà là một bầy thái giám.

Là vậy, hắn đang bước chậm ở ngoài phố phía cửa bắc của thành Tử Cấm, đi đi, dư quang thấy có một cái chấm đen nhỏ đang từ xa đến gần. Hắn xoay đầu, phát hiện một cái vật không rõ ràng đang quay cuồng bay về phía hắn, Kỷ Chinh theo bản năng muốn né tránh.

Vốn dĩ hắn cũng có thể né tránh.

Nhưng mà đột nhiên có một bóng người xông tới, hô lớn một tiếng "Vương gia cẩn thận!"

Trong phúc chốc Kỷ Chinh có chút ngây người. Ngay tại lúc ngây người này, bóng dáng kia đã nhào về hướng hắn, bởi vì xung lượng quá lớn, hắn lui về phía sau hai bước thì không đứng vững được, nên liền cùng té xuống đất với người kia.

Hôm nay Kỷ Chinh ra cửa không mang theo hộ vệ, chỉ có mấy người gia đình đi theo. Phản ứng của đám gia đình chậm nửa nhịp, cứ như vậy trở mắt nhìn Vương gia nhà mình bị một thái giám nhào ngã xuống đất.

Lúc này, vật thể không rõ kia cũng đúng lúc rơi xuống, sắp nện vào đầu của hai người. Kỷ Chinh vươn một cánh tay ra đem vật kia gạt sang một bên.

Cái ghế quay vòng rơi xuống đất, nhưng mà lúc bị gạt đi, chân ghế vẫn sượt qua cái trán của Điền Thất.

Kỷ Chinh ôm eo của Điền Thất, hắn chỉ thấy thân thể trong lòng vô cùng mềm mại, bờ eo cực kỳ nhỏ bé. Đối phương đại khái là vì kịch liệt chạy, nên lúc này liên tục thở gấp, lồng ngực lúc lên lúc xuống, hô hấp nóng bỏng phun đến mặt hắn.

Lỡ tai hắn lập tức có chút đỏ lên.

Cú đè lần đầu tiên trong đời của tiểu vương gia, cứ như thế hiển cho một gã thái giám.

Kỷ Chinh có chút không tự tại, hơi hơi quay mặt đi. Nhưng mà một mảnh đỏ hồng đột nhiên bùng xuống trong tầm mắt, từ rõ ràng trở nên mơ hồ. Ngay sau đó, mắt trái của hắn bởi vì dị vật xâm lấn mà bắt đầu chua xót khó nhìn, hắn chớp chớp mắt, một mảnh huyết sắc mơ hồ.

Điền Thất che trán, hướng phía bầy gia đình đang ngơ ngác nói, "Người đâu nhanh tới, mắt vương gia bị máu nhỏ vào."

Vương gia, mắt, máu, mấy cái chữ này tụ cùng một chỗ quả thực quá làm cho người ta giận sôi, mấy người kia vội vàng đem hai người kéo ra, mấy người gia đình vây quanh Kỷ Chinh hết chà lại lau xong rồi thổi mắt cho hắn, cuối cùng cũng đem hắn làm sạch sẽ.

Lúc này, Tôn Đại Lực đuổi theo tới, đi theo còn có mấy thái giám ứa xem náo nhiệt, cả đám vừa thấy Kỷ Chinh liền nhao nhao quỳ xuống dập đầu hành lễ.

Kỷ Chinh xoa xoa mắt bên trái đang đỏ lên, "Đứng dậy đi."

Chúng thái giám nhao nhao đứng dậy. Điền Thất đứng ở bên cạnh Kỷ Chinh, chỉ Tôn Đại Lực nói, "Người thật lớn mật, ném đồ tùm lum, vừa rồi còn làm Vương gia bị thương!"

Tôn Đại Lực bị dọa quỳ xuống, "Vương vương vương vương gia tha mạng!"

Kỷ Chinh cười như không cười nhìn Điền Thất một cái, trong lòng nói làm ta bị thương rõ ràng là người. Bất qua... Dù sao vừa rồi tên thái giám này cứu hãn cũng là có ý tốt. Kỷ Chinh không có để ý Tôn Đại Lực, mà nói với Điền Thất, "Vết thương của người đang chảy máu."

Điền Thất che vết thương đáp, "Cảm ơn Vương gia quan tâm, nô tài không sao."

Vương Mạnh vội vàng lấy khăn tay ra bịt chỗ trầy da của Điền Thất, chùi chùi vài cái, trực tiếp dùng khăn tay bịt lại cầm máu.

Kỷ Chinh nhìn thấy vết máu đỏ tươi chói mắt trên khăn, cau mày nói, "Đi tìm thái y nhìn xem đi."

Điền Thất vừa nghe thái y liền nhức đầu, "Hảo ý của Vương gia nô tài khắc sâu trong lòng, nhưng nếu như kinh động thái y, bên trên hỏi trách xuống dưới, nô tài không tốt giải thích."

Kỷ Chinh nghĩ nghĩ cũng đúng, loại chuyện đánh lộn đánh lạo này tốt nhất vẫn là không cần rêu rao. Hãn lấy một nén vàng trong hà bao ra, đưa

cho Điền Thất, "Vây thì người tìm một đại phu giỏi nhìn một cái đi. Hôm nay người cứu ta, xem như đây là cảm ơn."

"Nô tài làm sao dám đảm đương nỗi sự cảm ơn của Vương gia, ngài liền xem như đây là thưởng ta đi." Điền Thất vừa nói, vừa đem vàng cầm lấy ôm vào trong lòng.

Kỷ Chinh sợ chậm trễ hẳn đi chữa thương, cũng không có nhiều lời, lúc hẳn gần bỏ đi chỉ nhìn Tôn Đại Lực đang quỳ trên đất mà nói, "Còn dám sinh sự, bản vương liền báo với hoàng huynh, đem các người đổi hết, đuổi đi Sơn Tây đào than đá."

Trên mặt Tôn Đại Lực vội vàng cười, "Nô tài không dám, không dám."

Trở lại sở Thập Tam, Vương Mạnh băng bó vết thương cho Điền Thất. Vừa vặn trước đó hẳn từng lấy kim sang được ở trong An Nhạc đường, lúc này lại có đất dụng võ.

Làm xong việc này, Điền Thất và Vương Mạnh ghé vào một chỗ đếm tiền hồi này cướp được từ chỗ Tôn Đại Lực về, tổng cộng hơn một trăm bốn mươi lượng, trừ đi một trăm lượng bị trộm kia, còn kiếm được hơn bốn mươi lượng.

Điền Thất sờ sờ tiền cảm thán, thực là món mua bán lời.

Tôn Đại Lực bị tiểu vương gia hù, chắc hẳn không dám lại đi tìm bọn hẳn làm phiền.

Wương Mạnh đem số tiền này đẩy hết về phía Điền Thất.

Điền Thất lại đẩy ngược trở về, "Người cầm đi, lại làm mất ta sẽ không quản nữa. Sau này người tiến bộ chút, đừng có ngồi chờ người khác cứu người. Ở trong Hoàng cung này lẫn lộn, không có chút thủ đoạn đứng

vững, thì ngồi đó chờ người khác giơ chân dẫm lên đầu người đi. Cho dù người không thể động tay, thì cũng còn cái đầu đó biết chưa?"

Vương Mạnh ngập ngừng một hồi, "Ta dần."

"Cũng đúng," Điền Thất gật gật đầu, "Không phải người biết y thuật sao? Có biết làm thuốc độc không? Làm chút thuốc độc để ở trên người cũng được ah."

Vương Mạnh khẽ gật đầu.

Điền Thất dặn dò, "Làm xong nhớ lưu một phần cho ta."

***

Ngày hôm sau đi làm, Điền Thất lại đứng ở trong điện Dưỡng Tâm.

Kỷ Hành thấy được phía dưới vành mũ của Điền Thất có một tầng vòng tròn màu trắng, rất là tò mò. Hắn đi qua đem mũ của nàng tháo xuống, chỉ thấy trên trán nàng vòng một tầng lụa trắng.

"Người đây là để tang cho ai vậy?" Kỷ Hành vừa hỏi, vừa đem mũ chụp lại cho nàng.

Điền Thất đem mũ chỉnh cho gọn gàng, đáp, "Thưa Hoàng thượng, hôm qua đầu của nô tài đập vào khung cửa, nên bị thương một chút."

Kỷ Hành nhìn nhìn chiều cao của Điền Thất, nói, "Thật là thú vị, người sinh được thấp như vậy, cái khung cửa thấp được cỡ nào mới có thể đập đến đầu người?"

Trong lòng Điền Thất thầm trợn trắng mắt, nghĩ thầm hôm nay Hoàng thượng rất rảnh rỗi, vì sao có rảnh đi đùa nhảm với ta như vậy chứ.

Thấy Điền Thất không đáp, Kỳ Hành lại nói, "Đừng nói là chuồng chó nha?"

Da mặt Điền Thất co giật, "Hoàng thượng ngài đừng lo."

"Điền Thất, tội khi quân không phải chuyện đùa giỡn."

Điền Thất cắn răng, đành phải ăn ngay nói thật, đương nhiên, cần dùng chút bút pháp xuân thu, biến mất đi chút tình tiết nào đó, chỉ nói bản thân thấy có người chơi ăn gian, nàng lăm mồm nói một câu, liền bị người kia dí đánh, rồi biến thành như vậy.

Kỳ Hành từ trong lời thuyết minh tận lực hoa mỹ của nàng tổng kết chính xác ra cái chuyện tốt mà nàng làm, "Bài bạc, đánh nhau," hẩn híp híp mắt, không vui, "Cả ngày người đều làm những cái gì?!"

Điền Thất vội vàng đáp, "Hoàng thượng, cả ngày việc chủ yếu mà ta làm chính là tận tâm hầu hạ ngài. Còn lại chỉ là giết thời gian."

Kỳ Hành cong tay gõ gõ trán nàng, "Mồm mép trơn tru."

Điền Thất thè lưỡi.

Loại biểu cảm này ở trước mắt Hoàng thượng có thể quy đến phạm trù thất nghi, bất quá Kỳ Hành cảm thấy rất là thú vị, bởi vậy cũng không nói gì. Hẩn nghĩ một chút, lại hỏi, "Tên thái giám đánh người là ai?"

"Thưa hoàng thượng, là Tôn Đại Lực ở Ngự Mã giám."

Thế là Kỳ Hành nghĩ cần xử lý Tôn Đại Lực này một chút. Đánh chó cũng cần xem chủ nhân, người ở ngự tiền mặc ai muốn đánh thì đánh sao? Chẳng qua cái tội danh này thật không dễ tìm, nói là đánh bạc đi, Tôn Đại Lực cũng không có ở trong cung đánh; nói đánh nhau đi, muốn phạt thì phải phạt cả hai bên; nói là chơi ăn gian đi, cũng nói quá xa chút...

Kỷ Hành hơi giương mắt, thấy được cái biểu cảm một chút cũng không hồi cải lộ ra mặt của Điền Thất. Hắn lắc lắc đầu, thôi, sau này hãy nói đi, lần này làm cho tiểu biến thái ăn chút mệt cũng tốt.

Song, mặt mũi hắn rất được, nếu có sẹo thì không tốt. Kỷ Hành liền nói, "Chính người đi Ngự dược phòng lĩnh chút ngọc tuyết sinh cơ cao. Lần sau còn dám đánh nhau, trăm quyết không nhẹ nhàng tha thứ."

"Nô tài tạ chủ long ân."

Hết ca làm, Điền Thất bất chấp ăn cơm, đi trước ngự dược phòng. Chỉ nói là Hoàng thượng bị thương nên tới lĩnh thuốc, cũng không có nói lĩnh thuốc gì, thái giám đang trực nghe lời này, bao đến vài loại thuốc cho nàng, đều là thứ tốt nhất, trong đó cũng bao gồm ngọc tuyết sinh cơ cao.

Lại một lần nữa thành công bịp bợm và lừa đảo, Điền Thất vui vẻ đi về.

Phía bên này, Kỷ Hành rốt cuộc tìm Thịnh An Hoài để biết rõ tình huống. Thịnh An Hoài đã sớm đem chuyện ngày hôm qua xảy ra nghe ngóng rõ ràng, trước mặt Hoàng đế có sao nói vậy bầm báo sự thật. Đương nhiên, ông đã đem Điền Thất che phủ dưới phe cánh của mình, vì thế nói ra cũng thiên vị Điền Thất. Thời gian rảnh rỗi chúng nô tài lấy ra để bài bạc tiêu khiển, chuyện này có thể lý giải. Điền Thất thấy được Vương gia gặp nạn, phấn đấu quên mình chạy lên cứu nguy, việc này càng cần trọng điểm cường điệu.

Ai biết, Hoàng đế bệ hạ nghe ông ta nói xong, liền hừ lạnh nói, "Cái gì gọi là anh dũng hộ chủ, ai là chủ tử của hắn?"

Thịnh An Hoài thầm nói hồng bút, ông xem nhẹ một việc rất chết người: Giữa Hoàng thượng và Vương gia có chút chuyện quá khứ rất không khoái trá. Nếu như hoạn quan bên cạnh Hoàng thượng có lui tới với Vương gia, tóm lại không phải chuyện tốt. Còn về vấn đề chủ tử này thì,

chủ tử của Điền Thất đương nhiên chỉ có thể là Hoàng thượng, nói Vương gia là chủ tử của hắn, há không phải nói Vương gia có tâm ngấp nghé...

Vạn sự sợ mơ mộng, Thịnh An Hoài hơi nghĩ nhiều chút đã kinh hồn táng đảm, vội vàng nói, "Hoàng thượng nói đúng lắm, Điền Thất đại khái cũng không có nghĩ gì nhiều, chỉ nghĩ không thể liên lụy người vô tội."

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Phẩm Vị Là Một Vấn Đề Lớn

Điền Thất phát hiện, tuy rằng Tôn Đại Lực không có tới tìm nàng phiến toái, nhưng tới cùng nàng vẫn là đem người của Thục phi nương nương đắc tội.

Thục phi nương nương là một trong tứ phi, tính cách luôn luôn có chút ngang ngược, lại còn bao che khuyết điểm. Sư phụ của Tôn Đại Lực ở trước mặt Thục phi nương nương đổi trắng thay đen tố khổ một phen, thế là Điền Thất liền ở chỗ Thục phi treo lên tên tuổi. Hiện tại nàng là Ngự tiên thái giám, trừ Hoàng thượng ra thì tạm thời sẽ không có người nào tìm nàng làm phiến, nhưng mà một khi nàng rời khỏi cung Càn Thanh, Thục phi nương nương muốn giết chết nàng thì thật là quá ư dễ dàng.

Cho nên, nàng nhất định phải ôm chặt bắp đùi của Hoàng thượng, sinh làm người của cung Càn Thanh, chết cũng phải làm người chết của cung Càn Thanh. Điền Thất nắm quyền.

Nói tới đây thì không thể không giới thiệu sự phân chia thế lực trong hậu cung một chút.

Trước mắt trong các phi tử thì phẩm chất cao nhất là tứ phi, lần lượt là Đức, Thục, Thuận, Khang. Không chỉ vị trí Hoàng hậu còn treo lừng lờ, mà ngay cả hai vị trí Quý phi và Hoàng quý phi cũng đều trống không. Bất quá vị trí Hoàng quý phi không có cũng là trạng thái bình thường, đa số phi tử khi làm được Hoàng quý phi, đều là do Quý phi chết rồi truy phong lên.

Còn vị trí Quý phi, nếu như không có tình huống đặc thù gì, bình thường cần có con cái mới có tư cách sắc phong. Lúc này tứ phi ở hậu cung

đều không có con, bởi vậy mọi người đều chỉ có thể ngồi ở trên cái ghế phi tử.

Cũng chính là nói, nếu như ai có thể sinh hạ long chủng, liền có cơ hội tấn phong Quý phi, thậm chí nhòm ngó ngôi báu Hoàng hậu cũng không phải không thể.

Không có Hoàng hậu, mọi việc ở hậu cung tạm thời do Thái hậu dẫn dắt Đức phi và Thuận phi xử lý. Thái hậu rất biết làm người, thấy chính mình lớn tuổi, cũng không quá tốt nhúng tay vào chuyện của con cái, bởi vậy trừ cá biệt có chuyện lớn gì mới cần bà quyết định, còn thừa lại mấy sự vụ ngày thường thì bà toàn quyền giao cho hai vị Đức phi và Thuận phi. Đức phi thì lúc trước có đề cập tới, nhân phẩm hiền lương, thanh danh rất tốt; Thuận phi thì là người thuộc trường phái thực lực, nói chuyện hay làm việc đều giỏi giang và cẩn thận, rất được Hoàng thượng thưởng thức.

Thục phi là người tuổi trẻ và xinh đẹp nhất trong tứ phi, số lần thị tẩm nhiều nhất, bởi vậy khả năng mang thai long chủng cũng lớn nhất. Đây là lợi thế của nàng.

Còn Khang phi, tuy rằng xem qua không có cảm giác tồn tại gì lớn lắm, nhưng rất có hậu trường - nàng là cháu gái ruột của thái hậu nương nương. Nương của nàng là em gái ruột cùng cha cùng mẹ với Thái hậu, tình cảm giữa hai tỷ muội cực tốt.

Tóm lại, tứ phi đều tự có dựa vào, có thể nói là lực lượng ngang nhau, tạm thời nhìn không ra manh mối gì. Điền Thất cảm thấy, Hoàng thượng cũng thật là khác loài. Hoàng hậu nương nương đã chết nhiều năm như vậy, hãn vẫn chậm chạp không lập tân hậu, rất nhiều văn võ đại thần đối với việc này phát biểu quan điểm, nhưng hãn đều không quan tâm.

Kỳ thật mấy chuyện đó đều không liên quan gì đến Điền Thất. Không cần biết các vị phi tử lợi hại thế nào, Hoàng thượng vĩnh viễn là lớn nhất,

nàng chỉ cần hầu hạ Hoàng thượng cho tốt, khi rảnh rỗi lại truyền cái lời kiếm ít tiền, hàng ngày vui vui vẻ vẻ trôi qua là tốt rồi.

Hôm nay Hoàng thượng rất cao hứng.

Bởi vì quốc vương Tô Môn Đáp Tịch đến đây hiến lên một con rùa thần khổng lồ.

(Tô Môn Đáp Tịch là tên phiên âm Trung của đảo Sumatra thuộc Indonesia.)

Dân bản xứ bọn họ gọi loại rùa này là rùa nước ngọt, bởi vì chúng nó sinh sống ở trong đầm sông ao hồ nên gọi như vậy.

Tôn Môn Đáp Tịch là một nước nghèo, dựa vào đánh cá sống qua ngày, khoản thu nhập thêm của bọn họ chủ yếu là thu chút lộ phí trên biển của những thuyền buôn đi ngang qua.

Đại Tề là nước lớn thiên triều, hàng năm Tô Môn Đáp Tịch đều phải tới triều cống, kỳ trân dị bảo gì đó bọn họ đều không lấy ra được, Hoàng đế cũng không thiếu, thế là hàng năm bọn họ chủ yếu dâng lên một vài đặc sản địa phương, tỷ như các loại hoa hòe chim chóc cá trùng để ngấm, hoặc là bảo thạch hương liệu gì gì đó.

Con rùa đen này bị phát hiện khi đang ngủ đông, bởi vì nó lớn quá, nên kinh động Quốc vương. Quốc vương Tô Môn Đáp Tịch vừa thấy tướng tá này của nó, liền nghĩ thầm triều cống năm nay có cái rơi xuống. Hẳn biết người trung nguyên đem rùa đen xem thành vật biểu tượng, thế là càng vui vẻ nghênh hợp sự yêu thích của bọn họ, trực tiếp đem con rùa to bự còn đang ngủ này chất lên thuyền, chuyển đến Đại Tề.

Chính hãn cũng theo thuyền tới được, xưng là hộ tống thần rùa, nhưng thật ra là tới cọ ăn cọ uống.

Tuy rằng tính theo tháng thì bọn họ đi từ mùa đông đến mùa xuân, nhưng vì thuyền của bọn họ một đường vẫn đi lên hướng bắc, cho nên khí hậu cũng không có ấm áp lên cho lắm, rùa đen vẫn ngủ đông như cũ, nó cứ như vậy từ Tô Môn Đáp Tịch ngủ thẳng đến Đại Tề.

Khi mở mắt, nó phát hiện hang ổ của bản thân không thấy, mà thay vào đó là một thế giới lạ lẫm. Hồ nước hơi lạnh, liễu rủ bên bờ, mặt hồ có hoa sen, giữa hồ có cái đình.

Mấy thứ này xem ra đều có hình dạng thật đáng sợ.

Hơn nữa, còn lọt vào sự vây xem nghiêm trọng.

Hoàng đế bệ hạ dẫn mẹ già vợ trẻ con thơ, đứng ở bên hồ Thái Dịch thưởng thức rùa thần.

Điền Thất đứng ở phía sau Kỳ Hành, cách được tương đối gần, cho nên cũng may mắn thấy được con rùa đen siêu to này.

Rùa nước ngọt vốn so với các loại rùa khác rất lớn, con rùa này càng lớn hơn, thậm chí ngay cả mấy người thường xuyên bắt rùa luyện rùa đều chưa từng thấy qua có con rùa nào lớn như vậy. Đường kính mai rùa của nó dài ít nhất nửa trượng (gần 2m), bề mặt sáng trưng, trơn tru đen bóng giống như là một tảng đá khổng lồ; cái cổ thô to, cong lên, trũng một đôi mắt bồ câu không nhúc nhích xem những người bên hồ.

Điền Thất tấm tắc lấy làm kỳ.

Lúc này, mấy tiểu thái giám nâng mấy giỏ cá tới đây, chuẩn bị đút cho rùa thần ăn. Kỳ Hành vừa quay đầu lại, thấy được Điền Thất kiễng chân rướn cổ, trũng thẳng đôi mắt nhìn con rùa đen kia, ánh sáng giăng đầy hai mắt.

Hắn cong cong khoe miệng, nói với Điền Thất, "Người, đi đút đồ ăn cho thần vật."

Điền Thất được cái sứ mạng quang vinh này, lập tức bước ra khỏi hàng, đi đến trước giỏ cá, moi lên một con cá lớn, ước lượng trong tay rồi hướng rùa đen quăng đi.

Tâm mắt mọi người đều đuổi theo con cá này mà chuyển.

Con cá theo một đường cong rơi xuống, "Bùm" một tiếng nện đến trên đầu rùa đen.

Quần chúng đầy mặt mong đợi vây xem: "..."

Rùa đen phản ứng chậm, trông cậy vào nó chủ động nhận lấy là không thể, cho nên đờ ra chịu đựng một cái đập như vậy, hoàn toàn có thể lý giải. Tuy rằng có thể lý giải, nhưng mà vẫn như cũ cảm thấy có chút hỗn độn...

May là rùa đen có chút phản ứng chậm, nhưng thân thể chắc nịch, chút xíu áp lực do bị đập cũng không có. Nó cúi đầu chìm vào trong nước, đem con cá rơi ở bên trong ngậm ra, ăn.

Bởi vì thân thể quá lớn, cỡ con cá này đối với nó hoàn toàn không tính cái gì. Hơn nữa nó lại vừa theo nguê đông tĩnh lại, chính là lúc đói bụng.

Cho nên nó ăn thật là nhanh, hai ba cái gặm đã đem con cá nuốt, rồi khôi phục lại tạo hình ngựa đầu yên tĩnh ngóng nhìn lúc này.

Điền Thất lại lấy ra một con cá khác, lần này cố ý khống chế phương hướng, không có nhắm trên đầu rùa đen đập.

Cá rơi ở bên cạnh cổ rùa, lần này rùa đen phản ứng nhanh hơn, không chờ con cá chìm xuống đã ngậm lên ăn.

Mọi người đều thấy nó ăn say sưa ngon lành. Điền Thất liền lấy loại cách thức này ở trước mặt chủ tử hậu cung lẫn lộn quen cái mặt.

Bạn nhỏ Như Ý cảm thấy vô cùng có thú vị, thế là nhảy cà tưng cà tưng đến bên cạnh Điền Thất, thoáng cái ôm lấy bắp chân của nàng, "Ta cũng muốn chơi nữa."

Trẻ con có sự thông minh của trẻ con, lời này tuy rằng là nói với Điền Thất, nhưng nó cũng là lén lút nhìn Kỷ Hành. Nó biết ai có quyền quyết định.

Kỷ Hành không có phản đối.

Thế là Điền Thất chọn trong giỏ cá ra một con cá nhỏ đưa cho Như Ý. Như Ý dùng hai tay nâng con cá nhỏ, rồi bị Điền Thất hờ hờ ôm - nàng sợ nó đem cả chính mình và cá cùng nhau quăng xuống nước.

Như Ý đem cá nhỏ ném vào trong nước, bởi vì lực đạo quá nhỏ, nên cá rơi cách rùa đen khá xa. Rùa đen ghét bỏ nhìn nhìn, chờ một hồi không thấy có cá lớn ném tới trước mặt nữa, nó mới chậm rì rì bò đi qua đem cá nhỏ ngâm ăn.

Mọi người nhất trí vỗ tay tỏ vẻ cổ động.

Điền Thất và Như Ý liền như vậy đem từng con cá từng con cá đút cho rùa đen.

Kỷ Hành cũng thực là rảnh rỗi đến nhàm chán, cứ như thế dẫn đầu một đồng người nhìn thần rùa ăn cơm thật lâu, mãi đến khi thần rùa ăn no, ném cũng không ném cho bọn họ một cái ánh mắt, quay đầu bơi đi.

Người ăn ở không chán chết có khối người, mấy người này thế nhưng thấy lâu như vậy vẫn chưa thỏa mãn.

Có người xách nước tới cho Như Ý rửa tay, Như Ý nắm tay Điền Thất cùng rửa. Rửa tay xong rồi, nó bắt lấy quần áo của Điền Thất không chịu thả nàng đi, "Người chơi với ta nha."

Đây là điện hạ tự mình hạ lệnh, Điền Thất không dám ứng, cũng không dám cự tuyệt, do dự không nói chuyện.

Như Ý liền lắc tay của nàng kêu lên, "Nương -"

Điền Thất vội vàng quỳ xuống, bị dọa đến mức mặt mũi đều biến sắc. Con nít gọi bậy nương không sao, nhưng vị này là Hoàng tử, cha hắn còn đứng ngay trước mắt nha.

Kỷ Hành biết con trai của mình gần đây luôn luôn nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp liền gọi nương, bộ dạng của Điền Thất lại nam nữ không phân, bởi vậy hắn cũng không đi để ý, chỉ nói, "Điền Thất, người dẫn nó đi chơi đi."

Con trai từ nhỏ không có mẹ ruột, Kỷ Hành luôn cảm thấy thua thiệt nó, cho nên chỉ cần không phải vấn đề gì cần siêu việt điểm mấu chốt, hắn bằng lòng thỏa mãn con. Dù sao đứa nhỏ còn bé, chờ lớn thêm chút lại quản giáo nghiêm khắc sau.

Thế là Như Ý liền cứ thế đem Điền Thất bắt cóc. Hai người tay nắm tay đi quanh bờ hồ Thái Dịch, Điền Thất hỏi: "Điện hạ, ngài muốn chơi cái gì?"

Như Ý không biết muốn chơi cái gì.

Kỷ Hành bảo mọi người đều tán đi, chính hắn lại không có rời đi, mà là đi đến đình giữa hồ ngồi chơi, một bên uống trà ngắm cảnh, một bên thường thường nhìn một lớn một nhỏ ở bờ bên kia.

Bên này Điền Thất thấy Như Ý không có chủ ý, thế là tự chủ trương ngắt lấy lá liễu thối thối. Loại kỹ năng này nàng năm không được tốt lắm, chỉ vừa vụng có thể thối thối. Đương nhiên, nhiều đó đầy đủ khoe khoang trước mặt Như Ý, bởi vì ngay cả thối Như Ý cũng thối không kêu.

Vậy là Như Ý liền ngắt lá liễu cùng Điền Thất học thối.

Trong chốc lát, tiếng phù phù chói tai vang vọng cả bờ hồ.

Âm thanh sắc bén này rất bá đạo, trong lúc truyền từ trên bờ đến đình nhỏ giữa hồ nó vẫn giữ lấy lực sát thương toàn vẹn như ban đầu. Kỳ Hành nghe đến nổi nhú mày, hẳn rất muốn đem lỗ tai đập lại.

Dem lá liễu thối được giống như đánh rắm, đây cũng là một cái tuyệt chiêu đi. (editor: Trời ơi, tui làm khúc này tui cười rụng rún lun :))))

Tên Điền Thất này, trừ hình dạng quá xinh đẹp ra, hẳn không làm ra được một cái việc tốt đẹp gì hết.

Nghe thứ âm thanh này thật sự quá ảnh hưởng tâm tình, trọng yếu nhất là, Kỳ Hành sợ phẩm vị của Như Ý bị mang lệch. Thế là hẳn sai bảo một câu, "Kêu bọn hẳn đừng thối nữa!"

Thái giám đi xuống truyền lời, bọn hẳn quả nhiên cấm thanh.

Không cho thối khúc, Điền Thất đành phải bẻ cành liễu xuống bện đồ chơi. Bện con thỏ nhỏ, bện con chuột nhỏ, lại bện cái giỏ hoa, đem con thỏ và con chuột cất vào trong.

Như Ý ôm cái giỏ hoa cười ngây ngô, "Nương, nương thực lợi hại."

Điền Thất cũng lười phải uốn nắn nó, dù sao uốn nắn cũng toi công. Nàng bứt cành liễu bện tiếp hai cái mũ miện, tròn tròn, đội ở trên đầu, giống như là hai cái nồi đang chụp ở trên đầu vậy.

Kỷ Hành cũng ngồi đủ, đi từ trong đình ra, cách rất xa thấy được Như Ý nhảy nhót nhót đi về phía hăn, trong lòng còn ôm cái gì đó.

Vừa đến gần nhìn, mặt Kỷ Hành liền đen.

Trên đầu hai người một lớn một nhỏ đều chụp cái mũ được bện bằng cành liễu.

Đây không phải trọng điểm, trọng điểm là màu sắc của cái mũ kia.

"Hái xuống."

Hai người vô cùng nghe lời.

(Dành cho bạn nào không hiểu: Đội mũ xanh lá/ nón xanh là từ ngữ/hình ảnh ẩn dụ cho việc bị vợ cắm sừng của đàn ông TQ.)

Nhìn thời gian gần tới buổi trưa, Hoàng thượng và Điện hạ sắp dùng bữa, Điền Thất cũng đến giờ xuống ca. Sau khi được đến hứa hẹn "Ngày mai vẫn cùng người chơi", Như Ý mới thả Điền Thất đi.

Kỷ Hành nhìn hai người này lưu luyến chia tay, hết như bọn hăn mới là cha con ruột thịt. Hăn hừ lạnh, tổng cảm thấy con trai sẽ bị tiểu biến thái kia mang hư hỏng.

Thôi được, cuối cùng hăn vẫn là thưởng cho Điền Thất. Dỗ con nít thật sự là một việc không dễ dàng.

Nhìn Điền Thất hớn ha hớn hờ linh thiêng, Kỷ Hành không tự giác cong cong khóe miệng.

Xuống ca, Điền Thất sờ sờ bạc trong túi tiền, nghĩ thầm lần này nàng có lẽ là đổi vận.

Tiêu chuẩn để nàng cân nhắc vận khí tốt hay xấu chính là có thể được nhiều hay ít tiền. Mấy ngày nay kiếm được không ít, thuyết minh vận khí của nàng đã tốt lên.

Sau đó đầu nàng liền bị người ta đập cho một gậy - đây không phải so sánh, mà chính là mặt chữ thế nào việc xảy ra thế đó.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Tửu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Đại Nạn Không Chết

Từ lúc sáng sớm Kỳ Hành rời giường cho đến khi hạ triều, đều không thấy được Điền Thất.

Thật là không bình thường. Theo hẳn biết, Điền Thất tuy là có chút xảo quyệt, nhưng không hề lười biếng, không đến mức chạy đi đâu đó trốn việc. Lại nói, làm việc ở ngự tiền, hẳn ta cũng phải có gan mới dám trốn.

Thế là hẳn cho rằng Thịnh An Hoài an bài việc gì đó cho Điền Thất làm. Ở điện Dưỡng Tâm phê tấu chương một hồi, hẳn hỏi Thịnh An Hoài, "Người kêu Điền Thất đi làm cái gì vậy?"

Thịnh An Hoài cũng đang phạm sầu, "Bẩm Hoàng thượng, hôm nay Điền Thất vốn không có đến làm việc. Nô tài kêu người đi sở Thập Tam hỏi, thì người cùng phòng của hẳn nói sáng sớm nay hẳn đã đứng giờ ra khỏi cửa."

Vậy liền quái lạ, đứng giờ ra khỏi cửa, thế tại sao không đến đây làm việc? Đừng nói là bị ai đó bắt cóc đi rồi nha? Nhưng mà làm gì có ai rảnh rỗi ở không đến mức đi bắt cóc một tên tiểu thái giám?

Chẳng lẽ bị người nào trả thù?

Nghĩ đến đây, Kỳ Hành hí mắt nói, "Gần đây hẳn có phải tội người nào không?"

"Bẩm Hoàng thượng, Điền Thất làm người tròn trịa, cơ bản không cùng ai trở mặt. Gần nhất hẳn chỉ cùng một người phát sinh tranh chấp,

chính là Tôn Đại Lực ở Ngự Mã giám, ngài còn từng tự mình hỏi qua chuyện này."

"Đi tìm Tôn Đại Lực tới."

"Vâng."

Thịnh An Hoài lĩnh chỉ đi, chân trước hẵn đi ra, sau lưng Hoàng tử điện hạ liền tới.

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng, phụ hoàng bình an." Như Ý kéo đồng âm non nốt thỉnh an Kỷ Hành. "Con trai miễn lễ." Kỷ Hành thấy con trai giống như là một ông cụ non, bất giác thấy buồn cười.

Như Ý bị hẵn ôm đến trên đùi đùa một hồi, sau đó nó mới nhìn xung quanh, hỏi, "Nương đâu?"

Kỷ Hành biết Như Ý hỏi là ai, hẵn vuốt trán, có chút bất đắc dĩ, "Hẳn không phải nương của con. Con nhớ kỹ, hẳn là Điền Thất."

"Dạ." Như Ý gật đầu tỏ vẻ nhớ kỹ.

Kỷ Hành cho rằng Như Ý gặp người liền gọi nương là vì thiếu tình yêu của nương, rất nhiều người đều cho rằng như vậy. Sau này Kỷ Hành mới hiểu rõ, Như Ý lý giải "nương" là một loại từ gọi chung chung, tỷ như thấy được con mèo, chúng ta sẽ kêu nó là "mèo", thấy được con chim, chúng ta sẽ gọi nó là "chim", thấy được nữ nhân, Như Ý liền kêu "nương".

Đối với đứa con trai này, đôi khi Kỷ Hành cảm thấy hơi có chút nhức đầu. Tính tình của Như Ý cũng không biết theo ai, nó không thích nói chuyện, nhưng cũng không phải là loại không thích nói chuyện giống mấy đứa bé hướng nội - tính cách của Như Ý rất hoạt bát. Biểu hiện không thích nói chuyện của Như Ý là tích chữ như vàng, nó chỉ nói điểm cụ thể, còn cái khác thì lười phải nói. Ví dụ như một câu nói có thể dùng bốn chữ nói là đủ

rõ ràng rồi, thì nó nhất định sẽ không nói năm chữ. Nó cũng sẽ không tận lực ngộp trong bụng, mà có cái gì muốn nói thì trước đến nay nó đều nghĩ tới là nói, đương nhiên, lời nói đi ra thì ít mà ý thì nhiều.

Ngay từ đầu thấy con trai nói chuyện chậm rì rì, lại ít chữ, Kỷ Hành còn cho rằng đầu óc đứa nhỏ này đần, kết quả sự thực chứng minh, cục cưng này của hắn một chút xiu cũng không ngu ngốc, ngược lại còn rất thông minh. Kỷ Hành dạy nó mấy câu Tam Tự Kinh, nó học thuộc được so với mấy đứa trẻ khác nhanh hơn nhiều.

Lúc này Như Ý nghe phụ hoàng nói như thế, lập tức sửa miệng, hỏi, "Điền Thất đâu?"

Kỷ Hành có chút tò mò, "Vì sao con lại thích Điền Thất?"

Như Ý đáp, "Hắn thơm."

Kỷ Hành mỉm cười, "Con thích hắn tự nhiên sẽ thấy hắn thơm, còn có người nào thú vị sao?"

Như Ý nghiêm túc nói, "Thật nhiều nương đều là thú vị."

"Một hơi nói bảy chữ, khó được khó được," Kỷ Hành sờ sờ cái đầu nhỏ của nó, "Các nàng làm sao lại thú vị chứ?"

Như Ý nhú đôi lông mày bé nhỏ, giống như là nghĩ đến hồi ức không được tốt nào đó, "Người lên thấy thú vị thú vị."

"Sáu con chữ, rất tốt rất tốt." Lực chú ý của Kỷ Hành đã hoàn toàn lệch lạc.

Hắn không đem lời nói của một đứa bé coi là quan trọng. Vì sao Như Ý cảm thấy nhiều "nương" đều thú vị như vậy, điểm này về sau Điền Thất mới biết được. Có đứa trẻ trời sinh không thích mùi son phấn, Như Ý sinh

ra tới liền từ trên người rất nhiều nữ nhân ngửi qua, hoặc nồng hoặc nhạt, đương nhiên, nồng hay nhạt gì cũng đều không thích. Chẳng qua nó không biết nguồn gốc của thứ mùi này, chỉ cho là mấy nữ nhân kia tự có, cho nên mới có những lời này. Điền Thất không dùng son phấn, cho nên Như Ý nói nàng "thơm".

Như Ý cuối cùng vẫn không có hỏi ra Điền Thất đi nơi nào. Thế là nó thất vọng đi mất.

Thịnh An Hoài đi vào, hướng Kỳ Hành bẩm báo, "Hoàng thượng, Tôn Đại Lực tự sát."

"Diệt khẩu," Kỳ Hành trực tiếp đưa ra kết luận, "E là Điền Thất dử nhiều lành ít. Truyền lệnh xuống, toàn Hoàng cung tìm kiếm hãn, sống phải thấy người, chết phải thấy xác."

Thịnh An Hoài lĩnh chỉ đi xuống xong, Kỳ Hành tự mình ngồi ở trước bàn, cũng vô tâm tiếp tục phê tấu chương.

Từng cái nhăn mày từng nụ cười của Điền Thất hiển hiện ra trong đầu hãn, hãn để bút xuống, than thở.

Thật là đáng tiếc.

Phật pháp nói, vạn sự đều cần giảng một cái chữ "duyên", kỳ thật chủ tớ cũng là như thế. Nô tài nhiều như vậy, chân chính hợp ý hợp khẩu vị, lại khó tìm.

Thật không dễ dàng tìm được một cái, bây giờ lại bị người hại.

Đáng thương tiêu biến thái kia, vô luận ra sao, hãn cần giúp Điền Thất báo thù, khiến cho hãn có chết cũng nhắm được mắt.

Động cơ giết Điền Thất của Tôn Đại Lực không đủ. Bởi vì bài bạc đánh nhau mà tiến hành báo thù, có thể lý giải, nhưng không đến mức phải giết người.

Huống chi còn là người hầu hạ ở trước mặt Hoàng thượng.

Sau khi giết người lại một tiếng gió chưa nghe liền trước tiên sợ tội tự sát. Nếu gan hăn thực nhỏ như vậy, lúc trước cũng không có dũng khí giết người. Việc này trước sau mâu thuẫn.

Cho nên, chuyện này tất có ẩn tình rất lớn.

Kỷ Hành cảm thấy trong phòng có chút ngột ngạt, ngột ngạt đến nỗi hô hấp của hăn có chút không thoải mái. Thế là hăn đứng dậy, đi ra khỏi điện Dưỡng Tâm, nhìn mấy hàng cây trong viện, Thịnh An Hoài đang cùng một gã thái giám kề tai nói nhỏ.

Thần sắc của thái giám kia rất là nôn nóng, Thịnh An Hoài nghe được thì mặt mũi rất là nghiêm trọng.

Kỷ Hành liền hỏi, "Nói cái gì đó?"

Thịnh An Hoài đi tới, "Hoàng thượng, hình như có tin tức của Điền Thất."

"Ồ, hăn ở đâu? Sống hay chết?"

"Cái này... Nô tài cũng không chắc. Nô tài cả gan xin ngài dời bước, tự mình đi nhìn một cái."

Kỷ Hành nghe Thịnh An Hoài nói như vậy, liền theo ông ấy đi đến hồ Thái Dịch.

Bên cạnh hồ Thái Dịch đã có không ít người vây quanh. Kỷ Hành đi qua, xa xa liếc thấy Điền Thất nổi lên trong hồ.

Trong lòng hấn không khỏi căng thẳng, "Sao còn chưa đem hấn vớt lên? Đều đúng lý ở đây làm cái gì!"

Thịnh An Hoài vội vàng nói, "Xin Hoàng thượng bớt giận, bọn hấn... không dám."

"Có gì không dám?"

"Xin Hoàng thượng cẩn thận nhìn xem, Điền Thất hấn... Hấn đang bị thần rùa vác nha."

Kỷ Hành lại chăm chú nhìn kỹ, chỉ thấy Điền Thất đúng là cao hơn mặt nước một ít, dưới thân có một cái mai rùa nửa ẩn ở trong nước giống như một tòa núi nhỏ, cho nên lúc này hấn nhìn sơ qua không thấy được rõ ràng.

Con rùa đen này vì có hình thể không lồ mà tương đối có vẻ thần dị, thế cho nên bọn thái giám không dám tới gần nó.

Kỷ Hành bị đám ngu xuẩn này chọc giận đến nhức đầu, rùa đen chính là rùa đen, nó lại to bự cũng là rùa đen, có cái gì phải sợ!

Thế là hấn chỉ huy người xuống chèo thuyền đi qua, đem Điền Thất vớt lên bờ.

Trên người Điền Thất thấm ướt, tay và chân đều bị dây thừng buộc chặt, dây thừng ngấm nước, thật là khó mở. Kỷ Hành dứt khoát rút dao găm mang bên người ra, trực tiếp đem dây thừng cắt.

Mấy tên tiểu thái giám thì ở trên lồng ngực của Điền Thất ấn ấn, giúp nàng nước trong lồng ngực ra.

Điền Thất phun hai ngụm nước, một con cá chạch nhỏ, cùng với một con tép, sau đó ho khan kịch liệt.

Mọi người đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong lòng đều nói có thể tính là sống lại, cũng không uổng phí thần rùa vắc hẳn một trận.

Điền Thất mở to mắt, phát hiện có thật nhiều người đang nhìn nàng. Đại khái là cái gáy bị đập được quá mạnh, đầu nàng có chút choáng, trước mắt phát hoảng.

Nàng thấy được Hoàng đế bệ hạ đang cúi đầu nhìn nàng, thân thể hẳn lắc lư loạng choạng, áo choàng màu vàng sáng bị thái dương chiếu đến, sáng được có chút chói mắt.

Điền Thất hí hí mắt, không có nói chuyện. Nàng còn chưa kịp phản ứng được tới cùng là có chuyện gì xảy ra.

Kỷ Hành cẩn thận quan sát hẳn. Khuôn mặt tái nhợt, biểu tình ngốc ngốc, sớm không có vẻ nhiệt tình thông minh như bình thường, trái lại giống như là một tên ngu ngốc.

Hắn hơi hơi nhướng mi một chút, nói, "Mạng người lớn thật."

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Tửu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Thăm Dò

Điền Thất không khỏi cảm thán mạng của mình quá lớn.

Bị người ta đập choáng rồi buộc tay chân ném vào trong hồ Thái Dịch, vậy mà vẫn có thể sống sót, quả thật giống như có thần trợ.

À không, không phải thần trợ, mà là thần rùa trợ...

Nàng cảm thấy vị rùa thần kia rất có khả năng nhận thức nàng, bởi vì hôm qua người cho nó ăn bữa cơm đầu tiên khi tới Đại Tề, chính là nàng. Có lẽ cũng vì nguyên nhân này cho nên nàng mới được nó nâng lên trên. Điều này cũng giống như người một mình làm khách ở xứ xa, gặp được một người bản địa nhiệt tình giúp người, thì người sẽ luôn cảm thấy biết ơn, nếu như có cơ hội để trả ơn, tất nhiên người sẽ không chối từ.

Đây cũng xem như là thiện duyên giữa nàng và vị rùa đen khổng lồ kia.

Sau khi Điền Thất bị vớt lên, Hoàng thượng rất săn sóc cho nàng ba ngày nghỉ phép, còn kêu nàng nhanh chóng chạy về sở Thập Tam nghỉ ngơi.

Không chỉ như thế, hẳn còn kêu người thái y đến đây xem bệnh cho nàng.

Điền Thất phát hiện năm nay mạng của mình thực là phạm với thái y. Lần này nàng chưa kịp trốn tránh đã bị Thịnh An Hoài đổ ngay chóc. May

mà thái y lần này và lần trước không phải một người, bằng không lẽ mà lộ ra, thì nàng căn bản không cách nào giải thích.

Cũng kỳ quái, thái y ở Thái y viện phải chăng là quá nhiều, vì sao luôn có thời gian vì loại tiểu thái giám như nàng khám bệnh nha.

Điền Thất oán thầm, đem tay giấu vào trong tay áo, không muốn cho thái y bắt mạch. Nàng nghĩ trong lòng, nếu như thái y nhất định muốn xem, hơn nữa còn phát hiện ra mạch của nàng có vấn đề, vậy thì nàng liền chắc chắn một mực là bản thân mình bị cắt rất sạch sẽ, nên mạch của nàng càng lúc càng giống nữ nhân.

Nhưng mà ra khỏi dự liệu của nàng là, thái y cũng không có bắt mạch, mà là giữ lấy cái gáy của nàng nhìn một hồi, rồi hỏi cảm giác của nàng một chút.

Điền Thất có chút ngoài dự tính.

Thịnh An Hoài cũng thấy lạ, "Không cần xem mạch sao?"

"Không cần," thái y lắc đầu, "Vị tiểu công công này bị thương ở đầu, não là nơi chứa đựng nguyên thần, bắt mạch sẽ không tìm ra được manh mối gì. Mới này người nói bị choáng váng đầu còn muốn ói, vậy hẳn là do đầu óc bị tổn thương nghiêm trọng dẫn đến, ta viết cho người một toa thuốc, ăn hai thang nhìn xem, mấy ngày nay nhất định phải nghỉ ngơi cẩn thận, không thể làm việc, cũng không được để bị đụng nữa."

Điền Thất nhẹ nhàng thở ra, từng câu đều gật đầu ứng.

Đưa Thịnh An Hoài và thái y đi xong, Điền Thất nằm ở trên giường, nhú mày trầm tư.

Nàng đã biết chuyện Tôn Đại Lực tự sát. Sự nghi ngờ của nàng và Kỳ Hành giống nhau, Tôn Đại Lực không thể chỉ vì chút ân oán kia mà đi giết

người, càng không ở sau khi giết người lập tức sợ tội tự sát.

Nhất định là có người mượn tay Tôn Đại Lực để thu dọn nàng.

Nhưng mà tới cùng là ai muốn đem nàng đưa vào chỗ chết?

Nàng giống như không có đem ai đắc tội đến mức đó...

Nếu như không phải trả thù, vậy lại là vì cái gì? Các nô tài trong cung chết, hoặc là vì trở thành con dê thế tội, hoặc chính là vì biết được quá nhiều.

Điền Thất lập tức nghĩ đến cái dây thắt lưng muốn mạng kia.

Như thế tức thì giải thích được hết, đối phương vẫn là sợ lưu lại nàng sẽ lòi, nên muốn giết người diệt khẩu.

Mụ nội nó, người này tới cùng là ai chứ!

Điền Thất nghĩ đến nỗi đầu đều đau, còn choáng váng, còn muốn ói. Nàng chỉ phải từ bỏ, dứt khoát không nghĩ nữa, trùm mền ngủ ngon.

Ngủ đến xế chiều, rất nhiều thái giám trong cung tan ca.

Vương Mạnh tan ca xong đi mua đồ ăn lót dạ, đến thăm Điền Thất. Hãn đã nghe nói về sự trải qua đầy bi thảm của Điền Thất - Ngự tiền thái giám Điền Thất bị người buộc lại ném vào trong hồ Thái Dịch rồi sau được thần rùa cứu, loại thần tích này đã sớm truyền khắp Hoàng cung.

Điền Thất đem toa thuốc giao cho Vương Mạnh, nhờ hãn giúp nàng đi lấy thuốc, rồi sai hãn đi trước lấy cơm cho nàng.

Vương Mạnh ngoan ngoãn lấy cơm về. Hãn biết lúc này Điền Thất vẫn còn buồn nôn, cho nên chỉ lấy chút cháo trắng và dưa cải.

Điền Thất nhìn Vương Mạnh, trong đầu đột nhiên toát ra một ý niệm, "Người không phải là biết y thuật sao? Vì sao không đi thi vào Thái y viện?"

Wương Mạnh mở to hai mắt, biểu cảm kinh ngạc.

"Sao vậy? Ta nói không đúng?"

"Không phải," hần mấp máy miệng, "Người cảm thấy ta có thể sao?"

"Có gì mà không thể, Thái y viện là chỗ mà ai cũng có thể đến thi, chỉ cần y thuật của người đủ giỏi là được... Lại nói, y thuật của người đến cùng có giỏi hay không vậy?"

Wương Mạnh cũng không biết nên làm sao trả lời vấn đề này. Bởi vì hần chưa từng cùng người khác so qua y thuật, không biết nên xác định ở mức nào mới xem là "giỏi".

Chẳng qua mấu chốt hiện tại không phải y thuật, Vương Mạnh nói, "Dù sao ta cũng là tội nhân, lại là tên thái giám..."

"Ta nói người vì sao lại không thông suốt như vậy chứ. Ta nói cho người nghe, làm người, cần giống như là nước vậy đó, vừa nhìn thấy khe hở liền có thể chui vào. Người cứ đi thi trước đi, nếu như là thi trúng, đến lúc đó dùng ít tiền nhờ người ở trước mặt chủ tử nói chút lời hay về người, xong rồi hướng Thái y viện chuẩn bị cho tốt, thế là chuyện này đã giải quyết xong. Thành Tử Cấm cũng không phải là nơi thiếu đi một tên thái giám liền không thể sống qua."

Trong lòng Vương Mạnh gật đầu thật mạnh.

Điền Thất lại vỗ bả vai của hần nói, "Nói trước nha, đến lúc đó thành thái y, cũng đừng quên huynh đệ."

Điền Thất ở sở Thập Tam năm cả đêm, ngày hôm sau, Kỷ Hành hạ lệnh cho nàng chuyển vào trong gian phòng chuyên dành riêng cho cung nữ thái giám của cung Càn Thanh ở lại. Nàng cảm thấy cử động này rất hay, địch nhân ở trong tối mà nàng lại ở ngoài sáng, mạng nàng lớn nên trốn thoát được lần đầu tiên, nhưng chưa chắc có thể trốn được lần thứ hai, tốt nhất vẫn là ở tại một chỗ an toàn.

Chỗ khiếm khuyết trong cái cử động hoàn mỹ này chính là muốn ra cung đi chơi sẽ không tiện nữa. Thái giám ở trong sở Thập Tam, tan ca giao lệnh bài là có thể ra khỏi Hoàng cung. Nhưng còn thái giám ăn ở trong Hoàng cung mà muốn ra cung, thì nhất định phải có lệnh của chủ tử, còn phải đi báo cho chủ tử quản lý cung một chút, được phê chuẩn mới được đi.

Điền Thất có thể tránh khỏi tầng phiến toái ở giữa này, bởi vì chủ tử của nàng là người quản sự lớn nhất.

Đương nhiên, sống ở trong cung cũng có ưu đãi trong cung, cơ hội gặp mặt chủ tử các cung nhiều, tự nhiên là cơ hội kiếm tiền cũng nhiều.

Hai ngày nghỉ bệnh này ăn không ngời rồi, thế là mỗi ngày Điền Thất đều hướng hồ Thái Dịch chạy.

Nàng muốn báo đáp thật tốt cho ân rùa cứu mệnh một phen.

Nàng đến phòng ăn lấy đến rất nhiều cá. Vì thăm dò khẩu vị của rùa đen, nhằm đạt được trình độ lớn nhất để thỏa mãn dạ dày của nó, cũng thông qua cách này để lấy lòng nó, nên Điền Thất còn tìm thêm chút thức ăn khác. Đồ chay đồ mặn, đồ sống đồ chín, mỗi thứ đều lấy tới cho rùa đen ăn thử. Dù sao hai ngày này nàng cực kỳ rảnh rỗi.

Kết luận: Vị rùa thần này thích ăn nhất không phải là cá mà là nội tạng của động vật. Không cần biết là gà vịt hay heo bò, chỉ cần là nội tạng thì nó đều thích ăn, hơn nữa là cực kỳ thích ăn.

Nội tạng động vật không phải là thứ trân quý gì, Điền Thất đem tất cả nội tạng mà phòng bếp không dùng đến đem tới, đút cho rùa đen ăn, tình cảm giữa một người một rùa cứ vậy tốt đẹp lên. Một khi Điền Thất đi qua cạnh hồ Thái Dịch thì rùa đen đều lộ tới ngửa đầu chào hỏi. Đương nhiên, mục đích chủ yếu chính là xem xem có gì ăn không.

Điền Thất còn đặt một cái tên cho con rùa đen khổng lồ này. Do là ân rùa, nên khi nàng tìm tên rất là nghiêm túc, còn trích dẫn điển cố nghiên văn nhai chữ các thứ, cuối cùng đặt tên cho nó là "Đái Tam Sơn", tên này ra từ câu thơ "Cự ngao mạc đái tam sơn khứ, ngã dục bông lai đĩnh thượng hành" của Lý Bạch thời Đường, có ý nghĩa là "Cự ngao người không cần đem ba ngọn núi đều cũng đi, ta còn muốn lên núi Bồng Lai chơi nha."

Con ngao hải, chính là con rùa đen khổng lồ có thần lực trong truyền thuyết.

Đối với vị thần vật trong hồ Thái Dịch này, Điền Thất tự nhiên là không có quyền đặt tên, cho nên cái tên "Đái Tam Sơn" chỉ là bí mật kêu chơi thôi, chẳng qua cái tên này bị Như Ý nghe được, Như Ý vừa xoay đầu liền học với Kỷ Hành.

Cái tên "Đái Tam Sơn" này Thịnh An Hoài nghe tới rất là phổ thông không có huyền cơ gì. Nhưng mà Kỷ Hành vừa nghe, lập tức thấy được trình độ của người đặt tên. Lấy cự ngao so với thần rùa, rồi lại phản dùng ý thơ. Lấy điển cố hóa vì mình dùng rất tốt, chữ cũng không trúc trắc gì, nghĩa đen và nghĩa bóng đều hoàn toàn trọn vẹn đến mức không tìm được một chỗ sai.

Thật thú vị.

Thế là Kỷ Hành đem Điền Thất kêu lại, đánh giá từ trên xuống dưới, đánh giá từ trái sang phải, vẫn không thể nào tìm được nửa điểm phong độ của người trí thức trong đôi mắt đã bị tiền bạc che kín của nàng.

Kỷ Hành bắt đầu có chút không xác định, hần hỏi Điền Thất, tên "Đái Tam Sơn" này có thật là do người đặt?"

Điền Thất cho rằng Hoàng thượng đây là muốn hỏi tội, vội vàng giải thích nói, "Thưa Hoàng thượng, nô tài chỉ là kêu đùa thôi, bằng không cứ mãi kêu rùa đen rùa đen, sợ rằng đối với thần vật bất kính."

Kỷ Hành hí mắt nhìn nàng, "Vì sao người muốn lấy một cái tên như vậy?"

Điền Thất không dám nói thật. Bởi vì Hoàng thượng hần rất ghét thái giám biết chữ biết nghĩa. Thái giám một khi có văn hóa, liền cách bốn chữ "gian hoạn lộng quyền" đến gần một bước. Bởi vậy nàng chỉ đáp, "Nó cứu nô tài, nô tài liền muốn cho nó lấy một cái tên vô cùng có sức mạnh. Vốn là định cho nó công một ngọn núi, nhưng mà công núi lớn (bối đại sơn) không dễ nghe, cho nên quyết định lại thêm hai tòa, khiến nó có thể công đến ba ngọn núi."

Vẻ mặt Kỷ Hành liền hiện lên biểu cảm "Quả nhiên như thế, ta liền biết tiểu biến thái nhà người không thể có văn hóa như vậy", rồi lại không cam tâm hỏi tiếp, "Vì sao không kêu nó là Bối Tam Sơn (công ba núi), mà kêu là Đái Tam Sơn (đội ba núi)?"

"Trong trăm họ không có cái họ nào là 'Bối' cả, cũng không có họ 'Đài' (thờ vách), 'Giang' (gách vách) hay là họ 'Đính', cho nên cũng chỉ có thể qua loa đại khái dùng chữ 'Đái' "

(Đái: đội, đeo, cài, mang.)

"..." Một cái tên tốt như vậy, thì ra là bị "qua loa đại khái" lấy ra. Chân tướng vĩnh viễn là tàn nhẫn như vậy, Kỷ Hành có chút thất vọng, hần nhép nhép miệng, hỏi, "Người tốt cuộc có từng đọc qua sách chưa?"

Vấn đề này không dễ trả lời, bịa chuyện thì không dám, nói thật thì không được. Điền Thất đành phải nói, "Lúc tiên đế gia dựng học đường cho nội quan, ta từng đi theo học qua mấy chữ."

Tiên đế đặc biệt xây dựng học đường dạy các thái giám biết chữ, nên trình độ văn hóa của thái giám đều đi lên, cùng đi theo lên chính là trình độ làm mưa làm gió. Tuy rằng Kỷ Hành đối với chuyện này rất bất mãn, nhưng dù sao cũng là cha ruột của hắn, hắn không dám biểu lộ ra chút phê bình nào, chẳng qua là sau khi lên ngôi thì hắn liền tìm lý do đem học đường thủ tiêu.

Lúc này, hắn tự nhiên cũng không thể đối với tiên đế biểu hiện ra bất kỳ bất mãn.

"Từng nghe nói qua Lý Bạch sao?" Kỷ Hành lại hỏi.

"Nghe nói qua, hắn là một nhà thơ lớn có tiếng, nô tài đặc biệt sùng bái hắn, thích nhất hắn viết 'Cày đồng đang buổi ban trưa'..."

Đầu Kỷ Hành đầy hắc tuyết đánh gãy nàng, "'Cày đồng đang buổi ban trưa' không phải Lý Bạch viết. Không đúng, đó cũng không kêu 'Cày đồng đang buổi ban trưa', bài thơ đó gọi là 'Mẫn nông'." Hắn có chút vô lực, cùng loại người này nói chuyện, thì trí lực cả người sẽ có một loại cảm giác "Tung bay chày thẳng xuống ba ngàn thước".

Hai mắt Điền Thất tức thì bốc sao lòe lòe nhìn hắn, nịnh nọt nói, "Hoàng thượng ngài thực bác học."

Bị người ta nịnh cũng thôi đi, nhưng bị người ta lấy loại lý do này khen là bác học, thì Kỷ Hành có chút tiếp thu không nổi, thế là hắn lạnh giọng nói, "Người đi xuống đi, trong vòng ba ngày đừng để trẫm thấy được người."

Điền Thất cứ thế lấy loại phương thức này được thêm ba ngày nghỉ. Ba ngày sau, đầu óc nàng hoàn toàn đã tốt, tiếp tục nhây đến trước mặt Kỷ Hành.

Kỷ Hành bất thành tình đưa cho nàng một cái nhiệm vụ.

Mục tiêu: Đi ban chết cho Thục phi.

Lý do: Mưu hại hoàng tộ.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Đạp Gió Rẽ Sóng

Điền Thất vừa nghe đến bốn chữ "mưu hại hoàng tự", thì trong nháy mắt trái tim liền chìm đến đáy.

Hoàng tự gần nhất chết qua chỉ có con của Tổng chiêu nghi, nếu như hoàng thượng tra được Thục phi mưu hại con của Tổng chiêu nghi, tất nhiên cũng có thể tra được quá trình và phương pháp mà Thục phi sử dụng.

Hoàng thượng hẳn biết, cái gì hẳn cũng đều biết.

Rốt cuộc Điền Thất không có cách nào bảo trì trấn định, bị dọa đến mức mặt như màu đất.

Kỷ Hành đem vẻ mặt của nàng thu hết vào trong mắt, hẳn thân nhiên hỏi, "Người có lời gì muốn nói?"

"Không không không..."

Kỷ Hành liền nhẹ nhàng quơ quơ tay, để cho Điền Thất đi xuống làm việc.

Nhìn bóng lưng của Điền Thất, hẳn hơi có chút thất vọng, trên mặt lồng một tầng khói mù.

Lúc Điền Thất đi ra thì bước chân thật là phù phiếm, còn đầu óc thì mơ hồ. Trong đầu đều là mấy chữ "chết chắc chết chắc lần này ta muốn chết chắc", ra khỏi cửa hít một ngụm khí, nàng mới lại suy nghĩ, tạm thời hoàng thượng không giết nàng, còn sai nàng đi giám sát Thục phi tự tử,

phải chẳng có nghĩa là hoàng thượng biết nàng vô tội, muốn cho nàng một cái cơ hội?

Nghĩ đến đây, nàng lập tức quay đầu trở về.

Bên này Kỷ Hành vừa ngồi xuống nâng bút, liền thấy được Điền Thất đi rồi quay lại, vừa vào tới thì ầm ầm một phát quỳ rạp xuống đất, cất tiếng khóc rờn nói, "Hoàng thượng, nô tài sai!"

Sắc mặt Kỷ Hành hơi dịu, để bút xuống nhú mày nhìn nàng, "Há? Người sai nơi nào?"

Điền Thất hiểu được hoàng thượng đã biết toàn bộ, nhưng vẫn là nói cho hẳn biết quá trình của tất cả sự kiện này một lượt, "Nô tài nên sớm sớm hướng ngài bẩm báo, không nên tự ý xử lý chứng cứ phạm tội."

Kỷ Hành hỏi, "Vì sao người không hướng bẩm bẩm báo?"

Lúc này Điền Thất cũng lĩnh giáo được sự lợi hại của hoàng thượng, người ta vô thanh vô tức đem sự việc điều tra rõ ràng, sau đó còn đánh đòn cảnh cáo với người, khiến cho người phản ứng không kịp. Vì thế bây giờ nàng không dám nói lời ngon tiếng ngọt, mà đáp được vô cùng thẳng thắn, "Nô tài nhất thời tham sống sợ chết, làm lỡ hoàng thượng vì chiêu nghi chủ tử giải oan, cầu hoàng thượng giáng tội," nói, hơi ngẩng đầu nhìn lên Kỷ Hành một cái, lặng lẽ quan sát sắc mặt của hắn, thấy hắn hình như không có vẻ tức giận gì lắm, thế là nàng bắt đầu đánh chiêu bài cảm tình, "Từ khi biết chiêu nghi chủ tử chết là vì nô tài, mỗi ngày nô tài đều ăn ngủ không an, sống không bằng chết, nếu không hoàng thượng ngài liền đem ta thưởng chết đi thôi, như vậy ta liền có thể đi xuống dưới tiếp tục hầu hạ chiêu nghi chủ tử, hu hu hu..."

Kỷ Hành bị nàng khóc có chút phiền lòng, "Trẫm muốn xử trí như thế nào, cũng đến lượt người tới quyết định?"

Cần cổ Điền Thất rụt rụt, thút tha thút thít nói, "Hoàng thượng thánh minh, nô tài biết sai."

Kỷ Hành nhìn người đang quỳ trên mặt đất, thân hình cực kỳ nhỏ, bé xíu co rút thành một cục, giống như là một con thú nhỏ không nhà để về, lại xứng với cái lỗ mũi hồng hồng do khóc và đôi mắt ướt nhẹp mênh mông nước, thật là khiến người ta xem qua lập tức dễ dàng mềm lòng.

Hắn thở dài một hơi. Tuy rằng Điền Thất không có chủ động đi hại người, nhưng hắn là nguyên nhân trực tiếp khiến cho hoàng tự chết, nô tài như thế dù co giết kiểu nào cũng không quá đáng. Chỉ là Kỷ Hành không thể cứng được tâm địa để mà xử lý hắn. Bản tính của nô tài này kỳ thật không xấu, đối với chủ tử cũng trung tâm. Lúc con người ở một mình chính là lúc dễ dàng biểu hiện ra vẻ chân thật nhất của bản thân, ngày đó hắn ở trước linh tiền của Tổng chiêu nghi khóc thương tâm đến như thế, thật sự khó được.

Nói trắng ra là, Điền Thất hắn cũng là người bị hại.

Thôi thôi, tạm tha hắn lần này đi, Kỷ Hành nghĩ trong lòng, nhiều ngày như vậy cũng không muốn đem hắn làm gì, thật ra trong lòng mình đã sớm đem hắn tha cho. Chẳng qua vừa rồi Điền Thất không thành thật mới khiến cho hắn có chút nổi nóng, hiện tại tiểu tử này thành thành thật thật nhận sai, vậy việc này cứ như vậy bỏ qua đi.

Nghĩ đến đó, Kỷ Hành nói, "Người đi trước làm việc đi, món nợ này trăm đem ghi nhớ trước, lại có lần sau, cùng nhau tới tính."

Điền Thất cực kỳ vui mừng, "Nô tài tạ ân hoàng thượng không giết!"

Kỷ Hành không kiên nhẫn phát tay, "Mau cút, trăm không muốn thấy được người."

Thế là Điền Thất nhanh chóng cút.

***

Khi Điền Thất dẫn theo hai tên tiểu thái giám, bưng lụa trắng và rượu độc đi đến trước mặt Thục phi thì biểu hiện của Thục phi so với trong tưởng tượng của Điền Thất bình tĩnh hơn nhiều.

Bởi vì nàng sớm có dự cảm được rằng sự tình sắp hỏng. Dem hăn đập choáng rồi trói lại ném vào trong hồ cũng không giết được hăn, vận may của tên tiểu thái giám kia có thể tốt đến mức nào? Vận may của hăn có bao nhiêu tốt, thì vận may của nàng có bao nhiêu kém. Hiện tại lộ ra dấu vết bị hoàng thượng tra ra, cũng không ngoài sở liệu.

Kỳ thật một bước cờ này của Thục phi đi được quá dư thừa. Điền Thất ở ngự tiền lẫn lộn nhiều thời gian như vậy mà hoàng thượng đều không có động tĩnh gì, thuyết minh hăn căn bản không tra ra được cái gì cả. Động không như tĩnh, nếu như Thục phi vẫn ngoan ngoãn án binh bất động, không đến mức chột dạ gấp rút xử lý Điền Thất thì có lẽ chuyện này liền như thế chìm xuống.

Đương nhiên, Thục phi không cho rằng như thế. Nàng cảm thấy nguyên nhân thất bại của bản thân tất cả là do mạng của tên tiểu thái giám kia quá lớn.

Ôm lấy tâm tình không cam, Thục phi nhớ lại từng chút một cuộc sống trong hậu cung của mình, biểu đạt một chút si niệm của bản thân với hoàng đế, rồi cuối cùng tuyển chọn rượu độc, ẩm rượu mà đi.

Mặt Điền Thất dờ dờ, trong lòng không chút nào đồng tình với vị Thục phi này. Đối với những người đã lẫn lộn thành bánh quẩy (*) trong cái thành Tử Cấm này, sự đồng tình là thứ gì đó cực kỳ xa xỉ, chỉ có thể lưu cho rất ít người đáng giá khác. Loại án kiện mạng người nào mà Điền Thất không gặp quá, bây giờ thái độ của nàng đối với sinh mạng con người cũng chỉ là một chuyện rất bình thường. Dù sao con người ai cũng đều phải chết,

người làm chuyện xấu được quá nhiều thì sớm chết sớm siêu sinh, ngài cứ đi thông thả không tiền ha!

(*) bánh quây: từ châm biếm ẩn dụ những người lọc lõi, già đời.

Làm việc xong, Điền Thất ghi nhớ chuyện hoàng thượng không muốn thấy được nàng, cho nên không có đi điện Dưỡng Tâm làm gì cho Kỷ Hành ngọt ngọt. Dù sao về cung Càn Thanh cũng không có chuyện gì làm, nên nàng dứt khoát đi đến nhà bếp tìm chút ruột heo lòng dê gì đó, đến bên hồ Thái Dịch dứt cho Đái Tam Sơn.

Đái Tam Sơn thấy được Điền Thất đến rất là cao hứng, ngừng ở trên bờ ngây ngất ăn thứ mà nó yêu nhất.

Bờ hồ lát gạch đá xanh, khoảng cách độ cao giữa mặt nước cùng mặt gạch không đến một thước. Lúc Đái Tam Sơn bò lên trên bờ ngừng lại thì cái mai rùa to đùng của nó cao hơn mặt nước đến gần hai thước, bởi vậy cũng so với mặt gạch cao hơn rất nhiều, rất là giống như một con thuyền đang cập bờ.

Điền Thất giống như là một tên trộm, hết nhìn trái đến nhìn phải khắp xung quanh một trận, trong lòng thật là ngứa ngứa. Cuối cùng, nàng lấy hết dũng khí, ôm gió ù ù nhảy lên phía trước, sau đó liền rơi xuống trên lưng của Đái Tam Sơn.

Phảng phất giống như là thần giao cách cảm vậy, Điền Thất vừa mới ngồi xuống, Đái Tam Sơn liền cõng nàng bơi vào giữa hồ. Tuy rằng ở trên mặt đất rùa đen bò rất chậm, nhưng nó ở trong nước bơi lặn lại rất nhanh, Điền Thất ngồi ở trên lưng rùa đạp gió rẽ sóng, chơi đùa sướng ru.

Các cung nữ thái giám đi ngang quá thấy được Điền Thất đang cưỡi rùa đi chơi, từng người từng kẻ vừa sợ hãi vừa không biết vì sao kích động cực kỳ, đứng ở trên bờ nhìn xa xa, không bỏ được rời đi.

Bạn nhỏ Như Ý vừa lúc đi ngang, thấy được Điền Thất, liền ôm cây liểu không chịu đi, "Điền Thất, ta cũng muốn chơi nữa!"

Điền Thất không nghe được tiếng kêu của Như Ý. Nhũ mẫu không cách nào khác, đành phải cao giọng đem Điền Thất kêu đến.

Điền Thất thông qua cách ném đồ ăn về phía trước để khống chế phương hướng du hành của Đái Tam Sơn, ngồi trên lưng rùa đi đến gần bờ. Nhưng mà gan nàng lại lớn hơn đi nữa, cũng không dám để cho Như Ý ngồi rùa đen xuống nước, thế là nàng cách một khoảng tán dóc với Như Ý.

Như Ý không chịu, nhất định muốn cưỡi rùa đen, nghe đến Điền Thất cự tuyệt, hẳn cũng không khóc nháo, mà úy khuất trừng một đôi mắt, không nói chuyện.

Điền Thất liền mềm lòng, "Không sao không sao, điện hạ không thể xuống nước, nhưng rùa đen có thể lên bờ." Nói, điều khiển Đái Tam Sơn dựa theo một chỗ có sườn dốc bò lên bờ.

Nhũ mẫu ôm Như Ý để tới trên lưng rùa, Điền Thất lập tức ôm sát cậu bé.

Thế là cuối cùng Như Ý cũng vui vẻ, đá cái chân nhỏ liên tiếp gọi "đi". Đương nhiên, đừng nói là "đi", cho dù đem nó treo lên để nướng, nó cũng không nhanh được.

(Chỗ này tác giả chơi chữ "驾": giá (khẩu lệnh thúc động vật đi lúc cưỡi động vật - mình dịch trại thành "đi") có phát âm là [jià] và chữ "架" : gác, treo, cũng có phát âm là [jià]. Ý câu này nôm na là: cho dù nói với rùa đen là tao sắp treo mày lên nướng (nếu mày k chịu đi nhanh), thì con rùa cũng không thể sợ hãi mà bò nhanh hơn được, chứ đừng nói là kêu nó "đi" 1 cách bình thường như Như Ý. Lý luận chỗ này m k rõ lắm, nên có gì sai mong thông cảm.)

Lúc này đồ ăn mà Điền Thất mang theo đã còn thừa không nhiều, bọn họ không có biện pháp khống chế phương hướng của rùa đen, cho nên tùy nó bò loạn. Điền Thất kêu tất cả mọi người theo sát chú ý cận kề tình hình của con rùa, một khi phát hiện nó muốn xuống nước, thì phải lập tức đem tiêu điện hạ ôm xuống.

Đái Tam Sơn không có xuống nước, mà lòng vòng quanh hồ Thái Dịch bò một hồi, nó thấy được một cánh cổng, nó trực tiếp chui vào trong cổng.

Cổng này là cổng Tây Hoa. Qua cổng Tây Hoa, nó vẫn tiếp tục bò men theo đại lộ, thấy được cổng Nam Thiên, quyết đoạn queo đi vào, tiếp tục bò, bò nữa, bò mãi, bò qua cổng Trường Tín, đến trước cổng Từ Ninh.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Tửu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Mặt Ròng Giận Dữ

Hôm nay Kỷ Chinh đến thỉnh an Thái hậu. Thái hậu tuy là không thích hẳn, nhưng cũng không có cay nghiệt với hẳn, cho nên ở mặt ngoài mọi người vẫn duy trì bầu không khí mẫu tử tử hiếu hài hòa, sau khi hẳn chuyển ra khỏi Hoàng cung cũng thường tiến cung thăm Thái hậu.

Lần này, hẳn ở chỗ Thái hậu ngồi một hồi, khi đi ra thì thấy được một khung cảnh thần kỳ.

Một tiểu thái giám, ôm một đứa bé, ngồi ở trên mai một con rùa đen khổng lồ.

Con rùa lớn cố hết sức bò về phía trước, bên cạnh nó đi theo không ít người, bởi vì nó bò được chậm rì rì, nên mấy người kia cũng đi vô cùng thong thả, từng người giống như là một con rỗi gỗ chậm chạp.

Kỷ Chinh đánh giá, chờ bọn hẳn đi tới phụ cận thì ngày hẳn là cũng phải ngã về tây, thế là hẳn chủ động đi qua, khoanh tay quan sát hai người trên mai rùa. Thằng bé con là cháu của hẳn, không xa lạ; tiểu thái giám cũng không xa lạ, trước đó không lâu hẳn vừa gặp qua.

Kỷ Chinh cũng không phải là người có thể đem mặt ai ai đều nhớ kỹ, sở dĩ hẳn đối với tiểu thái giám chỉ có duyên gặp một lần này khắc sâu ấn tượng, hoàn toàn là vì ngày đó bị hẳn đề lên, ở cự ly cực gần nhìn qua khuôn mặt của tiểu thái giám này.

Sau đó liền nhớ kỹ.

Điền Thất thấy được Kỳ Chinh, muốn ôm Như Ý đi xuống thỉnh an, nhưng Kỳ Chinh ngăn nàng lại, "Các người đừng xuống, cứ như vậy rất tốt."

Hai người đành phải ngồi trở lại.

Điền Thất: "Gặp qua Vương gia."

Như Ý: "Gặp qua Hoàng thúc."

Kỳ Chinh nâng cằm lên, cười nói, "Bản vương thấy qua chơi để chơi gà, chọc mèo đấu chó đùa chim, nhưng hôm nay là lần đầu tiên kiến thức đến chơi đùa rùa đen."

Rùa đen rất không nề tình, quay đầu về phía bên phải, lại chậm rì rì bò tiếp.

Như Ý nghe Kỳ Chinh nói như thế, kiêu ngạo hướng hẳn giới thiệu, "Hoàng thúc, đây là Đái Tam Sơn." Nói, đem cái tay nhỏ vỗ vỗ mai rùa.

"Đái Tam Sơn? Cái tên này thật có thú vị, là ai đặt?"

Như Ý nắm tay Điền Thất giơ giơ lên, "Điền Thất."

Kỳ Chinh nhìn phía Điền Thất, "Thì ra người gọi là Điền Thất? Thương trên đầu người tốt lên chưa?"

"Cảm ơn Vương gia quan tâm, nô tài sớm đã khỏe." Đều đã thụ thương đến lần thứ hai...

"Người ra sao thuận phục được con rùa lớn này? Mấy ngày trước ta muốn nhìn nó một cái, nó lại rụt ở trong nước không muốn gặp ta." Kỳ Chinh cảm thấy rất là thần kỳ, mắt thấy rùa đen sắp bò đi tiếp, hẳn cũng gia nhập đội ngũ nhắm mắt theo đuôi đi theo, hơn nữa đứng cách rùa đen gần nhất.

"Thưa Vương gia, nô tài chỉ là lâu lâu cho nó chút đồ ăn."

Kỷ Chinh cảm thấy tên tiểu thái giám này rất là thú vị, vừa văn nhã lại vừa biết chơi đùa. Bởi vậy hắn vừa đi vừa cùng Điền Thất tán gẫu, cái gì thời điểm vào cung, ở nơi nào làm việc, thích chơi cái gì. Nói nói, lại phát hiện lẫn nhau còn rất có tiếng nói chung.

Hai người tán dóc cũng không có để ý phương hướng đi tới của Đái Tam Sơn, bất tri bất giác đã đi đến trước cổng Long Tông.

Thật khéo, Kỷ Hành muốn đi cung Từ Ninh, cũng phải đi ngang nơi này. Cách được rất xa, hắn liền thấy được Điền Thất và Như Ý ngồi ở trên lưng rùa, Kỷ Chinh đứng ở một bên, giống như là chuyên vì bọn hắn dẫn đường. Ba người còn cùng nhau nói chuyện, hòa thuận vui vẻ, hai người lớn ngẫu nhiên còn nhìn nhau cười.

Quả thực giống như là một nhà ba người.

Kỷ Hành bị ý nghĩ này đánh cho một cái không nhẹ. Mặt hắn tối sầm, bước nhanh đến gần một chút, gào to nói, "Còn không xuống dưới!"

Điền Thất và Như Ý đều không chú ý đến Kỷ Hành, nên bị một tiếng gào to bất thành linh này làm cho giật nảy mình. Nhũ mẫu vội vàng chạy lên đem Như Ý ôm xuống dưới. Điền Thất giẫm lên mép mai rùa hướng phía dưới bước, nào biết mép mai rùa quá trơn, nàng trực tiếp trượt chân rớt xuống.

Nàng còn cho rằng chính mình sẽ bị ngã một cú thật mạnh, không nghĩ đến lại bị Kỷ Chinh tiếp được.

Kỷ Chinh lại một lần nữa bị Điền Thất nháy vào ôm ấp, trong đầu óc chỉ có một ý nghĩ: Vì sao vẫn là mềm như vậy.

Ý thức đến ý nghĩ của mình quá kỳ quái, hẳn có chút ngại ngùng, buông Điền Thất ra, hơi hơi quay mặt đi, vành tai lại nhiễm lên một tầng màu hồng không dễ nhìn ra.

Sự phẫn nộ của Kỳ Hành không có hạ thấp, mà càng lúc càng có xu thế bão nổi, "Tại Hoàng cung đại nội cười rùa đen, còn thể thống gì!"

Cả đám người nhao nhao cúi đầu không dám nói một chữ, nhất thời an tĩnh đến mức cây kim rơi đều có thể nghe đến.

Đái Tam Sơn thế nhưng cũng dừng lại không đi tiếp, hơn nữa còn rút đầu vào trong vỏ. Vậy là trên mặt đất cũng chỉ còn lại có một cái mai rùa khổng lồ, nhìn qua càng thêm quý dị.

Điền Thất yên lặng thở dài, không xấu hổ là Hoàng thượng, ngay cả rùa thần cũng sợ ngài!

Như Ý không biết vì sao ở trong đại nội Hoàng cung không thể cười rùa, nhưng là bé con biết phụ hoàng nổi giận, vì thế cúi đầu thành thật thừa nhận sai lầm, "Xin phụ hoàng bớt giận, nhi thần biết sai."

Có thể biết sai mới lạ! Kỳ Hành lười phải đi phản ứng nó, mà trừng phía Kỳ Chinh, "Người còn đứng lỳ ở đây làm cái gì? Cũng muốn cười rùa sao?"

"Thần đệ không dám, thần đệ cáo lui." Kỳ Chinh nói xong dẫn người, bàn chân như bôi dầu bỏ chạy.

Điền Thất vô cùng cảm thấy có lỗi. Chuyện này cùng tiểu vương gia không quan hệ, hẳn thuần túy là xui xẻo đánh lên.

Nổi một trận bão xong, Kỳ Hành kêu đám người Thịnh An Hoài đem rùa đen khiêng đi, ném vào trong hồ Thái Dịch.

Sau đó hần quay đầu đi về phía cung Từ Ninh, đi ra mấy bước, vừa quay đầu lại thấy Điền Thất không đuổi kịp, thế là hần lại trách mắng nàng, "Vì sao còn không theo kịp? Muốn đợi chủ tử tới mời người?"

Điền Thất nghĩ trong lòng, không phải là do người nói không muốn thấy ta sao. Nghĩ thì nghĩ, nhưng không dám nói ra, thế là nhắc chân định đuổi theo.

Như Ý lại túm chặt nàng, không cho nàng đi.

Phụ hoàng tức giận, phụ hoàng sẽ đánh Điền Thất. Cho nên không thể để cho phụ hoàng đánh Điền Thất. Bọn nhỏ Như Ý rất giằng nghĩa khí muốn bảo hộ Điền Thất, thế là nó túm lấy góc áo của Điền Thất, dùng cảm giác đầu cùng phụ hoàng của nó đối diện.

Ranh con, thật là làm phản! Kỷ Hành vừa tức giận, vừa có một loại cảm giác rất [x], đứa nhóc nhỏ như vậy liền dám nghịch thánh ý, rõ là... Tốt lắm!

Dùng khí của Như Ý không có kiên trì quá lâu. Cuối cùng, nó khóc.

Kỷ Hành: "..."

Nói thật, hần không sợ Như Ý nháo, nhưng hần sợ thằng bé khóc. Bởi vì Như Ý khóc, Thái hậu mà biết thì nói không chừng cũng muốn khóc theo. Nước mắt của Thái hậu là lợi khí để đối phó với Hoàng đế, hần không chống đỡ được.

Kỳ thật Như Ý không thường khóc. Hơn nữa tên nhóc này cho dù là khóc, cũng chưa hần là thật tâm chặt vật, có đôi khi chỉ là vì muốn nói điều kiện - ta vừa khóc, thì cái gì người cũng nghe ta.

Kỷ Hành rất muốn ngửa mặt lên trời thở dài, trăm tới cùng là làm cái nghiệt gì, sinh ra một cục nợ như vậy tới!

"Đừng khóc!" Kỳ Hành tối sầm mặt quăng một câu như vậy xong, xoay người đi về phía cung Từ Ninh.

Như Ý cảm thấy bản thân thắng lợi.

Điền Thất cảm thấy cái mạng nhỏ của mình muốn đi tong.

Bởi vì trong thành Tử Cấm không có rõ ràng quy định không cho phép cưỡi rùa đen (người chế định quy tắc lúc trước không có sức tưởng tượng đến như vậy), cho nên nàng mới đánh bạo tùy Đái Tam Sơn đi lung tung, dù sao không cần biết như thế nào bên trên còn có một vị tiểu hoàng tử đang ngồi nha, cho dù có bị cấm, thì tội lỗi cũng sẽ không quá lớn.

Nhưng mà trăm triệu không nghĩ đến, có thể hay không thể, được hay không được, cho phép hay không cho phép, cũng chỉ là một câu nói của vạn tuế gia mà thôi.

Hiện tại người ta không thích, tội lỗi của người liền lớn.

Xong rồi, lúc trước không có vì vụ án của Tống chiêu nghi toi mạng, chẳng lẽ lúc này vì cưỡi con rùa chút xíu mà đem mạng góp vào?

Đây cũng quá nhảm nha...

Bởi vì sự tình phát triển quá mức khúc chiết, Điền Thất không cách nào dự liệu được kế tiếp Hoàng thượng sẽ hát tuồng nào. Nàng tự hỏi năng lực tùy mặt gửi lời nghiến ngấm tâm ý chủ tử của bản thân cũng không kém, nhưng mà nàng càng lúc càng không hiểu nổi Hoàng thượng.

Nàng có chút ưu sầu lo lắng.

Như Ý đã không khóc - Kỳ Hành quay người đi, cậu bé lập tức đình chỉ tiếng khóc. Nhưng mà bé cũng có chút lo lắng và nghi ngờ, vì vậy hỏi

Điền Thất, "Điền Thất, vì sao phụ hoàng không thích chúng ta cười rùa đen?"

Ta nơi nào biết a... Điền Thất ưu thượng vọng hướng cung Từ Ninh.

Điền Thất nghĩ trong lòng, Như Ý tuổi còn nhỏ, không thể làm cho bé ở cái tuổi nhỏ như vậy liền phát hiện ra phụ hoàng của mình là cái quái thai âm tình bất định, chuyện này sẽ ảnh hưởng đến việc lớn dần của thằng bé. Thế là nàng dỗ bé nói, "Phụ hoàng của người nha, hấn sợ dĩ tức giận là bởi vì hấn cũng muốn cười rùa, nhưng vì hấn nặng quá, rùa đen không chở hấn nổi."

Đối với lý do này Như Ý tin tưởng không nghi ngờ. Rùa đen nha, có ai lại không muốn cười chứ? Chẳng qua là không phải ai cũng đều có thể cười. Thế là cậu nhóc liền đối với phụ hoàng có chút đồng tình.

Điền Thất thấy tâm tình Như Ý tốt chút, nên dỗ nó trở về. Như Ý theo thường lệ muốn yêu cầu một cái hứa hẹn "ngày mai theo người chơi".

Nhìn theo Như Ý đi xa, Điền Thất đứng ở trước cổng Long Tông, không biết phải làm sao.

Bên này, tuy Kỷ Hành đã vào cung Từ Ninh, nhưng mà lo lắng con trai, cho nên lưu một thái giám đi ra xem động tĩnh. Thái giám kia thấy được Hoàng tử điện hạ rời đi, lập tức trở về đem nghe thấy nhìn thấy đều một chữ không sai nói cho Kỷ Hành.

Kỷ Hành đương trường thất thủ đánh nát một tách trà.

Hoàng đế bệ hạ trước giờ khắc cần hữu lễ ở trong lòng bạo nói tục một hồi.

Mụ nội nó đứa nào muốn cười rùa đen!

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Lấy Lòng Hoàng Thượng

Cuối cùng, Điền Thất cảm thấy Hoàng thượng nổi nóng lớn như vậy, rất có thể là vì tâm tình không tốt sẵn, nàng lại đúng lúc đập vào trong mắt hắn, thế là thành nơi để hắn trút giận.

Hiện tại Hoàng thượng còn nổi nóng, tốt nhất là không đi đến trước mặt hắn tự tìm không vui. Vì thế nàng quay về cung Càn Thanh ngọt ngào ngồi ở trong phòng suy nghĩ làm cách nào để tránh họa.

Biện pháp tốt nhất đương nhiên là lấy lòng Hoàng thượng. Nhưng mà lấy lòng như thế nào lại làm cho Điền Thất có chút khó khăn.

Trừ việc phê tấu chương ra, có vẻ như Hoàng thượng không có thích cái gì. Từ nhỏ được bồi dưỡng với cương vị là người thừa kế ngôi vị Hoàng đế, nên lúc những đứa trẻ khác còn chơi đấu đố thì hắn đã ngồi nghe mấy người tiên sinh đầy râu mép nói một đống đạo lý to lớn. Lớn hơn một chút, lại bị Quý phi nương nương hại được sứt đầu mẻ trán, nên hắn cũng không có cơ hội lớn thành một tên cao lương tử đệ (*).

(*) cao lương tử đệ: cụm từ chỉ con cháu nhà giàu chỉ biết ăn chơi hưởng lạc.

Nghe nói khi hắn còn làm Thái tử hình như chỉ có xúc cúc (***) và chủ hoàn (***) là chơi được không tệ, Điền Thất thực sự không biết vị Hoàng đế này thích cái gì.

(**) xúc cúc: môn thể thao cổ đại giống bóng đá.

(***) chủ hoàn: môn thể thao cổ đại cực giống khúc côn cầu.

Lại nói, cho dù hấn thích gì đó, cũng không tới phiên nàng đi thu xếp. Người ở Ngự tiền đều được phân công rõ ràng, đem Hoàng thượng trở thành Ngọc Hoàng đại đế hầu hạ là đủ, nàng cũng không có cơ hội để làm ra cái gì.

Nghĩ đến đây khó tránh có chút nản lòng. Mấy vị chủ tử đoán mệnh mà trước kia nàng hầu hạ đều là tần phi cấp thấp, quy củ không có nghiêm minh thế này, làm cho người ta rất có không gian để phát huy. Nhưng mà bây giờ gặp được tôn đại phật là Hoàng thượng thì Điền Thất có chút thi triển không ra tay chân.

Nằm dí trong phòng nghĩ mãi không thông, Điền Thất dứt khoát ra ngoài dạo dạo, rồi đi đến tiệm Bảo Hòa.

Tiệm Bảo Hòa là một cái chỗ rất thần kỳ. Đây là cái tiệm do các thái giám trực tiếp buôn bán, thuở ban đầu chủ yếu chỉ là mua đi bán lại một ít đồ mà trong cung đào thải không dùng.

Phải biết rằng, Ngự khố tuy rằng lớn, nhưng cũng không thể vô hạn cất chứa đồ vật. Thứ gì mà các chủ tử chướng mắt không thích, hoặc là không phải vật quý báu, quá cũ không còn dùng được, đều có thể quăng vào trong tiệm Bảo Hòa cho các thái giám bán đi. Đám thái giám bán được tiền, sẽ nộp một phần lên cho chủ tử, còn thừa lại thì tự mình giữ lấy. Đương nhiên, những thứ không hợp quy chế, hoặc người bình thường không thể dùng thì không được bán, ví dụ như long bào, đó là vật trăm triệu không thể bán.

Vì phòng ngừa có người cầm tang vật tới đổi tiền, phàm là đồ vật từ trong nội cung đưa ra ngoài, đều phải được chủ tử các cung cho phép, lúc này tiệm Bảo Hòa mới nhận lấy. Tuy rằng mấy thứ này bị người trong cung ghét bỏ, nhưng ở bên ngoài thì được tiêu thụ rất tốt.

Về sau, tiệm Bảo Hòa không chỉ kinh doanh đồ trong cung, mà từ nam tới bắc có thứ đồ hiếm lạ gì, người đều có thể đem đến đây, nhờ bọn hăn bán giùm người. Như thế có chút giống như tiệm cầm đồ.

Có thái giám không phúc hậu, khi bán bìa nói là trong cung xuất ra, có mấy người mua ánh mắt tốt sẽ không mắc lừa, nhưng có người sẽ bỏ thêm tiền, chỉ vì lợi lộc của đồ vật.

Tiệm Bảo Hòa ở gần phía ngoài cổng thành, nhưng nhà kho thì lại ở bên trong Tử Cấm thành. Các chủ tử nô tài trong cung cũng có thể tới tiệm Bảo Hòa mua đồ, chẳng qua là đồ đạc đều không phải thứ tốt gì, cho nên rất ít có người tới. Điền Thất cũng là không có biện pháp, nàng muốn tìm tòi thứ gì đó hay ho để cho Hoàng thượng vui, dù sao cũng không hi vọng gì nhiều, rảnh rỗi không có chuyện gì làm, trước lật lật xem thử thế nào.

Người khoan hãy nói, lần này, còn thật sự làm cho nàng đào ra được đồ tốt.

***

Kỷ Hành ở cung Từ Ninh bồi Thái hậu ăn xong cơm chiều, mới về cung Càn Thanh.

Khi đi ra, cơn tức của hăn sớm tiêu. Lúc trước bởi vì tí chuyện nhỏ liền phát điên, hăn cũng có chút ngoài ý muốn, hăn nghĩ nghĩ, chắc có lẽ là vì Hoàng cung vốn trang nghiêm và yên lặng, bây giờ bị Điền Thất loạn trộn nên có chút không hợp phách, đem Hoàng cung quậy giống như cái gánh hát có tạp kỹ vậy, vì thế hăn phát phát cái uy là chuyện bình thường.

May mắn là Như Ý chỉ khóc một chút xíu, không có khiến cho Thái hậu phát hiện, Kỷ Hành nghĩ đến đây, tương đối thấy vui mừng. Vị mẫu hậu này của hăn, có một tay tuyệt kỹ. Đại khái là từ chỗ tiên đế luyện tới, nước mắt của bà thu phóng rất tự nhiên, muốn khóc là khóc, muốn ngừng liền ngừng. Có đôi khi tiên đế bị Quý phi xúc giục mấy câu, rồi đến tìm bà

bắt lỗi, bà luôn luôn yên lặng rơi nước mắt, mà rất ít biện giải. Đàn ông, đối với người phụ nữ như vậy tổng là không phát giận được. Vị này lại còn là vợ cả, còn sinh con trai cho hẳn, nhiều năm như vậy không có công lao cũng có khổ lao, hà có gì. Thế là hành động bới móc cứ thế từ bỏ.

Tuy rằng loại hành vi khóc lóc này xem ra có chút yếu đuối, nhưng đối phó với tiên đế quả là hữu hiệu vô cùng. Kỷ Hành cảm thấy, mẫu thân của hẳn kỳ thật không hề yếu đuối, ngược lại, bà ấy có một loại sức mạnh trong nhu có cương. Bà rất có thể dẫn đo tâm lý của người khác, biết dùng cách nào tốt nhất để bảo vệ chính mình và con cái, cũng biết phải làm sao để lẩn tránh sự khiêu khích thậm chí là hãm hại của sủng phi. Bà lý trí mà tinh táo, tuy rằng từng rơi rất nhiều nước mắt, nhưng trước giờ không hề tự oán tự trách hay là nghĩ mình lại xót cho thân, bà cũng sẽ không đem tâm tình tiêu cực hoặc kèm chế truyền cho con trai, ngược lại là người thường xuyên cổ vũ Kỷ Hành.

Vì thế bà mới có thể cười đến cuối cùng.

***

Trở lại cung Càn Thanh, Kỷ Hành đi thư phòng. Hẳn muốn yên lặng một lát, nên vẫy lui Thịnh An Hoài. Ai biết Thịnh An Hoài mới vừa đi, thì Điền Thất đã mang đầy mặt mỉm cười tiến tới.

Đôi tay nàng ôm một cái hộp dài nhỏ làm bằng gỗ hoa lê, hai mắt nàng tỏa sáng, bước chân thật nhẹ nhàng. Nàng đứng ở trong phòng, nôn nao hy vọng nhìn Kỷ Hành.

Kỷ Hành vừa thấy Điền Thất, liền nghĩ đến cái câu quái luận "Hoàng thượng cũng muốn cười rùa" của hẳn, thế là không vui nhìn hẳn nói, "Không phải ngươi hết giờ làm sao, lại đến đây làm cái gì?"

"Thưa Hoàng thượng, nô tài không phải đến làm việc. Hôm nay nô tài được đến đồ tốt, vội đến đây hiếu kính ngài!"

Kỷ Hành đặt quyển sách trong tay xuống bàn, khoe miệng giật giật, chế giễu nói, "Vậy sao, được cái nấm nước tiểu chó (1) gì mà làm người giống như bị thất tâm phong thế."

(1) Nấm nước tiểu chó: Nguyên văn là "Cẩu niệu đài". "Cẩu niệu đài" là một loại khuẩn/rêu thuộc họ nấm (hình dạng cũng giống cây nấm), mọc lên ở những nơi ẩm thấp mà chó thường đi tè hoặc cây gỗ ngấm nước tiểu chó hoặc phân chó. Đây là 1 loại nấm độc. Vì nguồn gốc sinh trưởng như thế nên có tên tục là "nấm nước tiểu chó". Tên tục như vậy cũng đủ hiểu hình ảnh so sánh ẩn dụ của loại "thực vật đê tiện" này rồi hén.

Ngoài ra còn có 1 câu tục ngữ: "Cẩu niệu đài lớn lên ở điện Kim Loan." Nghĩa là: "Nấm nước tiểu chó sinh trưởng ở điện Kim Loan." Câu này có ý nói một người có số mệnh tốt, có quý nhân quan tâm, hoặc hoàn cảnh đặc biệt thuận lợi, cho dù ngu dốt đê tiện xấu xa bla bla như là cây nấm nước tiểu chó, cũng có thể lên được điện Kim Loan hoặc something like that... À quên, điện Kim Loan tùy theo triều đại, nhưng ý chung chung vẫn là chính điện của Hoàng cung nhé.

Ví dụ như Đường Tăng, cũng bị ví là cây nấm nước tiểu chó/ cẩu niệu đài.

Hoặc cũng có câu là: "Cẩu niệu đài vẫn hoàn cẩu niệu đài", na ná câu "mèo vẫn hoàn mèo", "ngu dốt vẫn hoàn ngu dốt" của mình ý.

Túm cái váy lại là 1 hình ảnh ẩn dụ so sánh không được tốt đẹp.

(thất tâm phong: bị khùng/ điên)

Điền Thất ôm cái hộp cười ngây ngô.

"Không phải nói muốn cho trẫm xem sao? Còn không trình lên."

Điền Thất nhanh chóng chạy từng từng qua, đem cái hộp đặt ở trên bàn, mở nắp hộp ra.

Trong hộp lót một tầng sa tanh, trên sa tanh có một chiếc quạt xếp. Kỷ Hành lấy cây quạt ra, xương quạt là loại trúc ngọc bình thường, không phải là thứ quý báu gì, lại còn bị biến dạng một chút, chẳng qua mặt ngoài đã cũ thành màu nâu, chỉ rõ cái quạt này dường như có chút niên đại.

Ví dụ như Đường Tăng, cũng bị ví là cây nấm nước tiểu chó/ cầu niệu đài.

Hoặc cũng có câu là: "Cầu niệu đài vẫn hoàn cầu niệu đài", na ná câu "mèo vẫn hoàn mèo", "ngu dốt vẫn hoàn ngu dốt" của mình ý.

Túm cái váy lại là 1 hình ảnh ẩn dụ so sánh không được tốt đẹp.

(thất tâm phong: bị khùng/ điên)

Điền Thất ôm cái hộp cười ngây ngô.

"Không phải nói muốn cho trẫm xem sao? Còn không trình lên."

Điền Thất nhanh chóng chạy từng từng qua, đem cái hộp đặt ở trên bàn, mở nắp hộp ra.

Trong hộp lót một tầng sa tanh, trên sa tanh có một chiếc quạt xếp. Kỷ Hành lấy cây quạt ra, xương quạt là loại trúc ngọc bình thường, không phải là thứ quý báu gì, lại còn bị biến dạng một chút, chẳng qua mặt ngoài đã cũ thành màu nâu, chỉ rõ cái quạt này dường như có chút niên đại.

Hắn đem cây quạt mở ra, giấy đã ố vàng, chung quanh nổi lên một đám lông nhỏ.

Trên mặt quạt vẽ truyền thần một nhân vật, là một thiếu niên đang chơi xúc súc. Thần sắc thiếu niên có chút sắc bén, theo góc áo giơ lên có

thể xem ra hành động của hãn giống như gió. Một chân của hãn gấp khúc, đem xúc xúc đá tới phía trước, trái bóng càng bay càng xa, chỉ hóa làm một đoàn điểm đỏ, lập tức biến mất không thấy.

Tinh túy của vẽ truyền thần chính là lấy hình dáng tả ra thần thái, bức họa này chỉ có mấy bút ít ỏi, mà hình và thần đều tuyệt diệu, họa sĩ có khả năng là đại gia. Kỷ Hành ngẩng đầu nhìn lướt qua Điền Thất, thấy ánh mắt hãn sáng ngời, giống như là con vật nhỏ đang chờ được khen ngợi, nếu như sau mộng hãn có cái đuôi, lúc này nhất định có thể lắc qua lắc lại.

Kỷ Hành hơi cong môi lên, có chút buồn cười. Hãn cúi đầu, tiếp tục nhìn phần lạc khoản trên mặt quạt, vừa nhìn, nhất thời kinh ngạc đến nỗi thần sắc đều nghiêm trọng lên.

(lạc khoản: phần để lưu chữ ký hoặc ps)

Trên mặt quạt không có viết lưu niệm, mà chỉ có một giấu ấn đỏ hình vuông, có hai cái chữ triện nhỏ độ lớn chỉ cỡ ngón cái là: Mục Khê.

Kỷ Hành ngẩng đầu lần nữa, trên mặt rất là ý vị thâm trường, hãn đánh giá Điền Thất, hỏi, "Người có biết tranh này do ai vẽ không?"

"Thưa Hoàng thượng, nô tài không biết. Bất quá nô tài thấy xương quạt hãn là có mấy trăm năm, tranh trên mặt quạt lại vẽ thật thú vị, cho nên liền muốn cho ngài nhìn xem."

"Đây là tranh do hòa thượng Pháp Thường triều Nam Tống vẽ," Kỷ Hành chỉ vào chữ triện nhỏ hình vuông, "Tên tục của Pháp Thường chính là Mục Khê, người này thiện vẽ chấm phá truyền thần tranh hoa điểu, cũng có vẽ người, nhưng chưa hề nghe nói qua hãn từng vẽ xúc xúc."

"Chẳng lẽ bức tranh này là giả?"

Kỷ Hành lắc lắc đầu, "Không, theo ấn tích và bút ý mà nói, đây quả thật là bút tích thực sự của Pháp Thường. Sinh bình sự tích của Pháp Thường vốn là thần bí không thể khảo tra, hấn thích xúc cức hoặc là vẽ về xúc cức, cũng không phải là cái chuyện gì khó có thể tin. Cây quạt này tới cùng là người từ chỗ nào được đến?"

"Nô tài từ tiệm Bảo Hòa mua đến."

Nói tới đây Điền Thất vô cùng vui mừng, các thái giám trong tiệm Bảo Hòa vì sở hữu trình độ văn hóa có hạn, nên chọn các đồ cổ khác còn được, nhưng ở phương diện tranh chữ thì không hề am hiểu. Pháp Thường lại là nhân vật thần bí, các họa tác tồn thế cũng không nhiều, vẽ xúc cức thì càng chưa nghe nói qua. Chữ triện nhỏ kia bọn hấn cũng nhận không ra. Vì những nguyên nhân kể trên mà gây ra chuyện đem bảo vật vô giá trực tiếp gom đến trong đồng vật linh tinh, muốn bán cũng chỉ là bán theo mặt niên đại.

Lúc ấy Điền Thất hỏi qua thái giám nơi đó, cây quạt này từ đâu tới được, nghe trả lời là có một tên bại gia thích bài bạc bán cho tiệm Bảo Hòa, bán đồ vật quá nhiều, cây quạt này chỉ xem như là quà tặng kèm theo cùng đưa đi.

Liên như thế, làm cho Điền Thất nhật được món hời.

Bấy giờ Kỷ Hành nghe được cây quạt này mua từ tiệm Bảo Hòa, cũng cảm thấy hay ho, "Trong tiệm Bảo Hòa còn có loại đồ tốt này sao? Người xài bao nhiêu tiền?"

Điền Thất vươn bốn ngón tay ra so so.

"Bốn ngàn lượng?"

"Bốn mươi."

"..."

Thấy Kỳ Hành không lời, Điền Thất lại chỉ chỉ cái hộp bằng gỗ lê, "Cái hộp này còn đến sáu mươi lượng nha, trả giá nửa ngày hăn cũng không chịu nhả ra cho ta."

Đây rõ ràng ràng là lấy gùi bỏ ngọc. Rõ là... Có mắt không trông, phung phí của trời. Kỳ Hành đỡ trán, vì trong cung của mình có một bầy ngu xuẩn như vậy mà cảm thấy vô cùng bất hạnh.

Điền Thất hỏi dò, "Hoàng thượng, ngài thích cây quạt này không?"

Kỳ Hành không có trả lời, hăn nhẹ nhàng đem cây quạt bỏ vào trong hộp, đậy kín nắp lại, nói: "Người mua hai thứ này xài hết một trăm lượng?"

"Vâng."

"Tự mình đi đến kho lĩnh hai trăm lượng."

"Tuân chỉ." Điền Thất nghĩ trong lòng, tiền không trọng yếu, thích là tốt rồi.

"Vàng."

"..." Nàng ngu ngơ nhìn hăn.

"Đi lĩnh hai trăm lượng vàng, nghe không hiểu lời trẫm nói sao?" Kỳ Hành thấy cái tướng si ngốc của nàng, nhin rồi lại nhẩn, rốt cuộc vẫn là nhếch lên khóe miệng.

Điền Thất nhanh chóng tạ chủ long ân, trong lòng nghĩ tiền quả thật là quá trọng yếu. Đang muốn lui xuống, nàng lại nghĩ đến một vấn đề, "Hoàng thượng, sáng mai tan ca ta có thể xin nghỉ, xuất cung một chuyến được không?"

"Người xuất cung làm gì?"

"Gửi tiền." Hai trăm lượng vàng giấu ở đâu cũng không an toàn.

... Quả nhiên trong mắt chỉ có tiền. Tâm tình Kỳ Hành đang tốt, cũng không cùng Điền Thất so đo chuyện này, chỉ nói, "Đi đi."

Điền Thất đi rồi, Kỳ Hành mới lại đem cái hộp gỗ kia mở ra, lấy cây quạt đến thưởng thức.

Thúi tiểu tử này, hôm nay bị hấn khiển trách mấy câu, liền đặc biệt chạy đi tiệm Bảo Hòa tìm này nọ, rõ là... Trẫm có đáng sợ như vậy sao?

Lại nhìn đồ vật trước mắt, không xấu hổ là nô tài mà hấn thích, tìm này nọ cũng có thể đúng khẩu vị của hấn như vậy, đúng là khó được.

Hấn để cây quạt xuống, rồi lại nhìn cái hộp bằng gỗ hoa lê kia, thân hộp màu vàng trong veo bóng loáng, hoa văn hình quỳ màu đỏ đậm lưu loát đáng yêu, bên trên nắp hộp khắc một cây hồ lô, cũng tính tình xảo.

Kỳ Hành không khỏi có chút cảm thán. Điền Thất thế nhưng chỉ vì một cây quạt bốn mươi lượng mà đi mua cái hộp sáu mươi lượng, các thái giám kiểm tiền không dễ dàng, hấn cũng thực là nghiêm túc tổn tâm tư.

Kỳ Hành vuốt ve tiểu hồ lô trên nắp hộp, trong đầu hiện ra hình dạng ân cần vẫy đuôi như cún khi nãy của Điền Thất, thật là ngốc lợi hại.

Nghĩ nghĩ, Kỳ Hành không chịu nổi lắc đầu cười nhẹ, trên mặt treo vẻ ôn nhu mà ngay chính hấn cũng không thể phát hiện. Hấn lăm bàu lầu bàu nói, "Tiểu biến thái."

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Ham Thích Của Tiểu Vương Gia

Hết ca trực, Điền Thất xách theo một cái hộp đồ ăn đi khỏi thành Tử Cấm, rồi băng qua hai con đường, men theo một con sông nhân tạo đi tiếp. Con sông nhỏ này được dùng để dẫn nước chảy quanh thành Tử Cấm, thuận bờ sông đi một hồi là có thể tới được phố Long Xương, nơi tập trung các cửa hàng san sát.

Hai bên bờ sông trồng hai hàng cây hòe chính tề, thời tiết này hoa hòe nở được vừa đúng, từng cây từng cây như sương như tuyết, tản mát ra từng đợt mùi thơm ngào ngạt trong không khí.

Hoa hòe là đồ tốt, vừa đẹp mắt, vừa dễ gửi, ăn lại ngon, hơn nữa khắp nơi đều có, không cần tốn tiền mua. Trong những năm đói kém, hoa hòe có thể cứu sống không ít người.

Điền Thất là một người thích ăn diện, nhìn thấy hoa là muốn mang. Nàng ngắt một chuỗi hoa hòe dài, quấn thành một cái băng cài tóc, cài lên trên đầu. Nếu như người bình thường mang thứ này, hẳn là sẽ có chút quý dị, nhưng mà Điền Thất vốn có được một gương mặt mỹ nhân, thành ra tạo hình kỳ lạ như vậy nàng vẫn là áp được, khuôn mặt trắng như tuyết xứng với đóa hoa trắng tinh khiết thơm ngào ngạt, rất có mấy phần xinh đẹp trong veo.

Đương nhiên, suy xét đến vấn đề hiện tại nàng là nam nhân, cho nên tuy rằng dễ nhìn, vẫn như cũ rất là quý dị. Không ít người đặc biệt yêu thích nam nhân không ngừng hướng đến Điền Thất truyền tới ánh mắt nóng

bông, Điền Thất không có phát giác, tất cả đầu óc của nàng đều đã bị vàng chiếm cứ, nên giác quan hơi có chút trì độn.

Nàng đi chậm rì rì bên bờ sông - xách theo mười mấy cân đồ, thật sự là sắp chịu hết nổi. Nàng đi một hồi, thì thấy được một người đứng ở dưới cây hòe. Người kia đứng khoanh tay ngó mặt về phía mặt sông, mặc một thân áo bào màu xanh nhạt, thân hình cao to, tóc đen như mực.

Điền Thất cảm thấy bóng lưng này rất là quen mắt, nàng đi lên phía trước nhìn, quả nhiên là Kỷ Chinh.

"Gặp qua Vương gia. Vương gia đang xem phong cảnh sao? Thực là vô cùng có nhã hứng." Điền Thất cười hì hì nói.

Suy nghĩ của Kỷ Chinh bị đánh gãy, quay mặt nhìn thấy là tên thái giám vừa gặp hôm qua. Thái giám này đã sớm không có vẻ ủ rũ như lúc bị mắng, hiện tại vẻ mặt của hắn tràn đầy phấn chấn. Hắn không khỏi cười nói, "Là người? Hôm qua Hoàng huynh không có phạt người chứ?"

"Không có, Hoàng thượng là một nhân quân (quân vương nhân ái), không những không phạt ta, còn thưởng cho ta thứ tốt." Điền Thất nói, rồi vỗ vỗ hộp đựng thức ăn.

Kỷ Chinh có chút không rõ. Ngày hôm qua Hoàng huynh phát câu đến như vậy, quả thực rất giống như là lập tức muốn lôi người đi ra đánh chết, vì sao sau đó không những không đánh, trái lại còn thưởng đồ cho?

Chẳng qua không rõ kệ không rõ, kết quả này vẫn là rất tốt, Kỷ Chinh nghĩ trong lòng, tiểu thái giám này rất là thú vị, nếu như bị phạt thì rất đáng tiếc...

Điền Thất mở một cái khe nhỏ trên hộp đồ ăn, Kỷ Chinh thông qua khe hở thấy được một đám ánh vàng.

Trách không được cao hứng như vậy, thì ra được thưởng vàng. Kỷ Chinh cười cười, nói "Nhanh chóng đây lại đi, không phải sợ người khác thấy được sao?"

Điền Thất cười hì hì, đậy kín nắp hộp, "Tiểu nhân cáo từ, Vương gia cứ tiếp tục."

"Không được," Kỷ Chinh nói, "Người đã lo lắng vàng bị cướp, vậy để ta hộ người một đoạn thôi."

"Đại ân đại đức của Vương gia, tiểu nhân làm sao dám đảm đương."

"Đi đi."

Điền Thất đành phải cùng hãn đồng hành. Ở Điền Thất xem tới, tiểu vương gia này so với ca ca của hãn thông nhân tình hơn một ít, lại không có kình kiêu, cùng hãn ở chung rất làm cho người ta thoải mái.

Hai mỹ thiếu niên vừa đi vừa nói nói cười cười, liên tiếp bị người đi đường vây xem. Nước sông róc rách, hoa hòe phấp phới, cảnh trí này tuy không phải rất đẹp, nhưng cũng xem như là một loại mỹ lệ yên tĩnh. Trọng yếu nhất là, sắc đẹp của hai vị thiếu niên thật sự quá mức nghịch thiên, thẳng quá tất cả cảnh sắc, bởi vậy không cần bất kỳ cảnh trí nào phụ trợ. Đừng nói hàng hiên hòe hoa, mà xem như đứng ở một chỗ náo nhiệt đi chẳng nữa, thì hai bọn họ cũng có thể tạo cho người khác một loại ảo giác như vừa bước từ trong tranh ra.

Lời đồn tiểu vương gia ham mê đồng tính luyện ái, đại khái chính là theo lúc này bắt đầu nổi lên bốn phía.

Chẳng qua lúc này hai vị đương sự của vụ ồn ào đó không có cảm giác đến bất kỳ điều không ổn nào, Kỷ Chinh đi theo Điền Thất cất tiền xong, lại đi theo nàng mua không ít đồ.

Tuy rằng Điền Thất yêu tiền, cũng rất keo kiệt, nhưng nàng rất bỏ được tiền vì người khác. Hiện tại phát tài, thế là nàng cực kỳ hứng thú xông một lần siêu lớn mua sắm, nàng mua cho sư phụ vài loại trà ngon nhất, mua cho Vương Mạnh vài đồ dùng để học tập - tiểu tử này hiện tại đang một lòng một dạ ôn tập với mong muốn thi đậu vào thái y viện, nàng còn mua chút đồ chơi cho Như Ý, rồi mua cho Thịnh tổng quản một cái bồn đấu để.

Thịnh tổng quản không yêu đấu để, nhưng lại thích sưu tập bồn đấu để. Cái yêu thích đặc thù này rất ít người biết, bởi vì bản thân Thịnh An Hoài không phải một người thích trưng dương ngang ngược. Thân là thái giám đại tổng quản, hẳn xem như là thân cư địa vị cao, nếu như luôn có người đưa cho hẳn này nọ, nhận cũng không tốt mà không nhận cũng không xong. Nhất là cùng triều thần có dính dáng, Hoàng thượng ghét nhất cái gì, trong lòng hẳn tất nhiên là có tính toán.

Bởi vậy, Thịnh tổng quản đem yêu thích cá nhân của bản thân giấu rất kín, cũng chỉ có mấy người đồ đệ của hẳn biết một chút mà thôi. Sở dĩ Điền Thất biết được, vẫn là do Kỷ Hành tiết lộ cho nàng. Có một lần Điền Thất nịnh bợ Kỷ Hành, nịnh nịnh liền nói đến đấu để, lúc ấy Kỷ Hành nói một câu, có chút người không thích để, nhưng lại thích bồn để, Thịnh An Hoài chính là như thế.

Điền Thất lập tức đem chuyện này nhớ kỹ. Nàng cũng nghĩ không rõ ràng, tới cùng thì đó là lời nói vô tâm của Hoàng thượng, hay là có tâm để điểm. Chủ tử của nàng tuy rằng là Hoàng thượng, nhưng cấp trên trực tiếp vẫn là Thịnh An Hoài, nếu như không đem vị tổng quản này hầu hạ cho tốt, thì nàng cũng không có được cái kết quả gì tốt đẹp. Lại nói, nàng là bị Hoàng thượng khâm điểm thành ngự tiền, mới không bao lâu lại ở trước mặt chủ tử ra đầu ngọn gió vài lần, Hoàng thượng cũng mơ hồ có xu thế càng lúc càng coi trọng nàng, việc này ở người khác xem tới là phong quang vô hạn. Nhưng mà quá phong quang tất nhiên sẽ bị người hận, hiện

tại nàng ở trước mặt Thịnh An Hoài vẫn cụp đuôi như cũ, nhưng chưa chắc Thịnh An Hoài không có chút cảm giác nguy cơ nào.

Tóm lại, nhất định phải khiêm nhường, nhất định phải khiêm nhường, nhất định phải để cho cấp trên cảm thấy người vĩnh viễn là tiểu đệ của hắn, mà không phải là người chiếm quyền rồi lên làm lão đại của hắn.

Quyết định chủ ý này xong, Điền Thất nhẫn tâm mua cái tốt nhất, tiêu xài gần một trăm lượng bạc, quả thật là đau lòng.

Kỷ Chinh thấy lúc Điền Thất lấy ngân phiếu ra thì vẻ mặt rất là không bỏ, hắn che miệng cười khế. Rồi chỉ một cái bồng sứ xanh đỏ, hỏi ông chủ, "Cái này bao nhiêu tiền?"

"Nhân lực của công tử ngài thực là tốt, cái này hai trăm lượng," nói nhẹ nhàng liền đem cái bồng nhỏ kia ra đưa cho Kỷ Chinh xem, "Đây là màu đỏ xanh trong địa đạo của trấn Cảnh Đức, vật cũ tiên triều. Màu men này được tô ở bên trong, ngài nhìn hoa cỏ bên trong này," một bên vuốt ve hoa nhỏ cỏ xanh phía bên trong, một bên nói, "Đem con đế mèn của ngài để ở trong này, thì giống như là cho nó về nhà, bảo đảm ăn thật no ngủ thật sâu, sức lực sẽ mạnh vô cùng, bảo đảm gió thổi cỏ rạp."

Kỷ Chinh nhìn về phía Điền Thất, "Người tặng cho ta cái này được chứ?"

Điền Thất: "..."

Hai trăm lượng nha hai trăm lượng! Vì sao ngài lại không biết ngượng đi mở miệng nói như vậy!

Vừa oán thầm, Điền Thất vừa chậm rì rì lấy ngân phiếu ra, "Vương gia ngài có thể thích, là vinh hạnh của tiểu nhân." Hai trăm lượng...

Kỷ Chinh thấy được mặt Điền Thất rồi rấm thành bánh bao, không biết vì sao rất muốn nhéo nhéo cái mặt của hắn. Đương nhiên, cuối cùng vẫn là nhịn xuống. Tiểu vương gia vốn không thiếu tiền, vừa rồi cũng chỉ là vui đùa một câu thôi, nhưng mà nhìn Điền Thất ngọt nhạt như thế, hắn liền ý xấu cầm vật lấy luôn.

Chính hắn cũng hiểu không rõ, vì sao phải đối đãi tàn nhẫn như vậy với một tên thái giám. Có lẽ là vì biểu cảm của hắn quá mức thú vị?

Mua xong bồn dể, hoạt động mua sắm của Điền Thất xem như là kết thúc. Nàng đang muốn cáo từ trở về, thì không ngờ Kỷ Chinh nói, "Đừng gấp, ta mang người đi chỗ này."

Điền Thất không rõ nguyên do, nhưng vẫn đuổi kịp. Đồ đạc của nàng quá nhiều, Kỷ Chinh liền xách giùm một phần. Hôm nay hắn không mang theo tùy tùng, thế là tiểu vương gia thân phận tôn quý tự mình khiêng lên một cái người đồng. Người đồng này là do Điền Thất mua cho Vương Mạnh, dùng để luyện tập châm cứu huyết vị. Trên người của người đồng có những lỗ nhỏ, khi dùng thì lấy sáp nến che phía bên ngoài lại, bên trong thì đổ nước vào, nếu châm đúng huyết vị, thì nước có thể chảy ra ngoài.

Người đồng và Điền Thất cao thấp không kém nhiều, là vật nặng nhất trong đồng đồ vừa mua, Kỷ Chinh đem người đồng khiêng lên, nhất thời khiến cho Điền Thất nhẹ nhàng rất nhiều.

Hai người đi đến cuối phố, thấy được không ít người đang ở đó dặt chim đi dạo. Một bầy người rảnh đến nhàm chán, đem lồng chim để ở một chỗ, thi xem con chim nhà ai có giọng hát êm tai nhất. Nơi này có mấy người nhận thức được Kỷ Chinh, cảm giác bình thường mà tiểu vương gia quảng cho bọn hắn chính là lãnh diễm cao quý, không thích giao thiệp với người khác. Thế nhưng lúc này chỉ thấy được tiểu vương gia cao quý và xuất trần kia, cũng một người đồng vàng chóa, lại không biết là do cố ý hay

là trùng hợp, bàn tay trắng nõn của hắn lại thô tục để ngay giữa hai chân của người đồng, cả đám người bấy giờ giống như là đang gặp quỷ.

Kỷ Chinh không coi ai ra gì đi đến trước mặt một người trẻ tuổi đang trợn mắt há mồm, "Trịnh hiền huynh, nhiều ngày chưa gặp, vẫn khỏe chứ?"

Người kia ngốc hề hề gật gật đầu, "Khỏe, khỏe lắm."

Kỷ Chinh liền giới thiệu cho Điền Thất, "Vị này là con trai của Trịnh thủ phụ, Trịnh Thiếu Phong hiền huynh. Trịnh huynh, vị này là Điền Thất."

Điền Thất xách hai đồng đồ nâng tây quơ quơ, xem như chấp tay, "Trịnh huynh, cửu ngưỡng, cửu ngưỡng."

Trịnh Thiếu Phong cũng ngốc ngốc đáp lại nàng, "Cửu ngưỡng, cửu ngưỡng." Sau mới nghĩ lại, cửu ngưỡng cái rắm, người này là ai chứ?

Kỷ Chinh đem hai người không hiểu gì hết thảy thành một cục, mang đi trà lâu, cùng Trịnh Thiếu Phong ôn chuyện. Trịnh Thiếu Phong và Kỷ Chinh ngay từ nhỏ liền nhận thức, hai người xem như là bạn xấu, chính là cái loại thích tìm kiếm hết thảy cơ hội để đâm đối phương hai đao, nhưng lại không tính là đối đầu.

Trịnh Thiếu Phong kỳ thật là một đứa phá sản. Cha hắn bằng cách hãm lý lịch, mới làm được vị trí thủ phụ đương triều, năng lực không được xem là đột xuất, mà chỉ là một người xử sự ôn hòa, ôn hòa đến mức trên tay toàn bùn nhão. Bên trên hắn còn có hai người ca ca, bởi vậy sống rất là vô ưu vô lự, yêu thích lớn nhất có hai cái: Chơi chim, đánh điệu bài.(*)

(*) không tra được thông tin.

Cho nên tán dóc một hồi, Trịnh Thiếu Phong khoe khoang với bọn hắn rằng bản thân mới được một con chim họa mi trắng, tiếp theo lại ngửa tay muốn đánh bài, mấy việc này đều ở trong dự liệu của Kỷ Chinh.

Trịnh Thiếu Phong gọi một vị cô nương từ lầu Thúy Phương tới, bốn người gom thành một bàn bắt đầu chơi. Điền Thất và Kỷ Chinh là một nhà đối diện, Trịnh Thiếu Phong và vị cô nương kia là một nhà đối diện. (**)

(**)nhà đối diện (đối gia): Hai người ngồi đối diện nhau khi chơi bài, mặt chược...

Nhà đối diện thắng hay thua đều tính thành một nhà.

Quy tắc chơi điếu bài rất đơn giản, nhưng mà cần nhớ bài và tính bài. Kỷ Chinh tin tưởng, lấy trí lực của Trịnh Thiếu Phong, thì về phần tính là tính không xong.

Cho nên hăn và Điền Thất ổn thắng.

Kết quả: Trịnh Thiếu Phong đem năm trăm lượng bạc mang theo trên người thua sạch trơn, còn đem con chim họa mi thua cho bọn họ.

Trịnh Thiếu Phong không có đau lòng tiền, mà đau lòng con chim, cuối cùng hăn ôm lồng chim chết cũng không buông tay, muốn quyệt nợ.

Kỷ Chinh cười lạnh gõ mặt bàn, giống như là nhà cái lãnh khốc đang ứng đối với khách chơi bài gây sự. Chẳng qua là bề ngoài của hăn không hề hung thần ác sát, mà ngược lại vẻ mặt rất là chính khí, cho nên cái vẻ mặt tà mị này nằm ở trên mặt hăn rất có vẻ không được hòa hợp, Điền Thất nhìn chỉ thấy hơi .

Kỷ Chinh nói, "Có gan chơi bài có gan chịu thua." (Nguyên văn: Nguyên đồ phục thâu.)

Trịnh Thiếu Phong liền khóc đem lồng chim đưa cho Điền Thất.

Điền Thất có chút không đành lòng, "Hay là..."

Mắt Trịnh Thiếu Phong sáng trưng lên, dấy lên hi vọng một lần nữa, "Sao sao?"

"Hay là người trực tiếp đổi thành tiền đi."

"..." Tiểu công tử cực xinh đẹp thế này, vì sao một chút lòng đồng tình cũng không có!

Khuyên can mãi, cuối cùng mấy người đạt tới nhất trí. Bởi vì tiền tháng này Trịnh Thiếu Phong đều xài hết sạch, cho nên tháng sau mới có thể mang theo tiền tiêu vặt tới tìm Điền Thất chuộc chim hoa mị. Trong khoảng thời gian này Điền Thất phải chăm sóc cho con chim thật tốt, phải coi nó như là tổ tông mà đối đãi.

Hiệp nghị này là hiệp nghị miệng, nhân chứng: Kỷ Chinh.

Điền Thất thấy được nhiều bạc như vậy lại cao hứng trở lại, muốn cùng Kỷ Chinh chia tiền. Kỷ Chinh chỉ chỉ cái bồn đế màu đỏ xanh kia nói, "Người đưa đồ tốt cho ta, ta tự nhiên là muốn đáp lễ, tiền không cần phải chia, người đều cầm đi đi."

Điền Thất có chút ngại ngùng, gãi đầu cười ngây ngô, "Đa tạ Vương gia, có phải ngài cố ý tìm Trịnh công tử thắng tiền, để bồi thường cho ta không?"

"Ta chỉ là nhàm chán."

Điền Thất nghĩ nghĩ thấy cũng đúng, Vương gia đâu cần khi không lại chiếu cố một tên tiểu thái giám như thế, hăn quả thật quá rảnh rỗi.

Thế là Điền Thất cầm đồng đồ vui vẻ hồi cung. Lúc đó Kỷ Chinh còn rất săn sóc giúp nàng đem người đồng đưa tới sở Thập Tam, một đường đi này làm kinh rớt cảm vô số người.

Khi chia tay, Kỷ Chinh thấy Điền Thất hớn ha hớn hở vui vẻ ra mặt, gương mặt giống như là cánh hoa đang giãn ra vậy, vừa trắng nõn lại hồng nhuận, vừa xem liền cảm thấy nếu lấy tay sờ lên thì xúc cảm hẳn là rất tốt.

Hắn nghĩ trong lòng, lần sau nhất định phải sờ sờ một chút.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Lại Thô Tục

Điền Thất trở lại hoàng cung, tìm sử phụ Đinh Chí ăn bữa cơm tốt, rồi đem mấy bao trà đưa cho hắn, Đinh Chí cách bao giấy gửi gửi, kích động đến mức muốn đem Điền Thất nhồi vào trong ngực xoa nắn mấy cái. Dưới ánh mắt đói khát của hắn Điền Thất yên lặng cáo từ.

Trở lại cung Càn Thanh, giờ này không phải giờ trực, nên nàng không cần tới chỗ hoàng thượng trình diện, mà chỉ tìm cái cơ hội đem bồn để đưa cho Thịnh An Hoài. Thịnh An Hoài thoái thác một chút liền nhận lấy, còn nói mấy câu giả giả thật thật, câu nào Điền Thất cũng đáp ứng.

Lúc này, có một thái giám đi từ trong thư phòng ra truyền lời, nói rằng điện hạ đang tìm Điền Thất.

Thì ra hôm nay Kỷ Hành lưu Như Ý lại cung Càn Thanh dùng bữa tối, sau khi hai cha con nếm qua cơm chiều rồi còn thân thiết với nhau một lúc, chơi đùa với Kỷ Hành xong Như Ý liền muốn tìm Điền Thất chơi tiếp.

Kỷ Hành đành phải đem Điền Thất kêu vào thư phòng. Hắn thực sự có chút không hiểu nổi, tên Điền Thất này tới cùng là có bản lĩnh gì mà đem con trai của hắn dụ dỗ đến mức mê như điên đảo, lại còn ở trước mặt tiểu tử kia vô cùng biết điều nghe lời.

Điền Thất vừa nghe nói Như Ý ở cung Càn Thanh, thì thấy thật đúng lúc, nàng liền đem mấy thứ mua ở bên ngoài tới cho Như Ý. Dù sao cũng chỉ là một vài thứ đồ chơi đồ trẻ con, như là mặt nạ nhỏ, con đẽ làm bằng lá trúc, mấy con thú được khắc từ rễ cây, còn có mấy cái tượng đất. Như Ý

vừa thấy liền thích, bắt đầu cùng với Điền Thất chơi chung, càng chơi đùa càng vui vẻ, chơi chơi đùa đùa cuối cùng đem Kỷ Hành quên một bên.

Kỷ Hành: "..."

Thân là hoàng đế, hẳn đã rất lâu rồi không có thể nghiệm qua thứ cảm giác có tên gọi là bị coi thường này.

Kỷ Hành ho một tiếng, muốn làm cho hai người chú ý. Nhưng mà bọn họ lại chơi quên trời quên đất...

Điền Thất cho rằng bản thân bị kêu tới chính là vì đỡ Như Ý, còn hoàng thượng tự nhiên là có người khác hầu hạ, cho nên nàng căn bản không có đem lực chú ý để ở trên người Kỷ Hành. Lúc này bị ánh mắt bất mãn của hoàng thượng quét đến, nàng hồn nhiên không có phát giác.

Kỷ Hành đành phải đứng lên, đi đến bên cạnh bọn họ, nghĩ nhìn xem bọn họ tới cùng đang chơi cái thứ gì.

Trên bàn xếp ba cái tượng đất, một cái là Điền Thất, một cái là Như Ý, còn có một cái là con rùa đen, tất cả đều là dựa theo tỉ lệ nặn ra, Điền Thất so với Như Ý lớn, rùa đen so với hai người bọn hắn đều lớn. Lúc này Như Ý đang chỉ vào tượng đất mà kể chuyện xưa cho Điền Thất nghe, suy nghĩ của trẻ con chẳng hề hoàn chỉnh, mà nói rất là lộn xộn.

Vậy mà Điền Thất lại nghe được vô cùng chuyên chú.

"Người nghe hiểu được sao?" Kỷ Hành có chút kỳ quái.

"Đương nhiên nghe không hiểu." Điền Thất đáp, nói xong mới phát hiện là đang nói chuyện với hoàng thượng, ngữ khí còn có vẻ không quá cung kính.

Kỷ Hành nâng tay miễn Điền Thất thỉnh tội, hần hỏi, "Vì sao chỉ có ba cái?"

Điền Thất có chút mờ mịt, "Ý của hoàng thượng là, phải có mấy cái?"

Kỷ Hành thiếu chút nữa buột miệng nói ra "Chỉ ít đem trẫm thêm vào bên trong", hần ý thức đến ý tưởng của mình có bao nhiêu là ấu trĩ, thế là mặt mày liền tối sầm, không vui nói, "Mang Như Ý đi chơi đi, đừng có ở đây thêm loạn cho trẫm."

Điền Thất không hiểu vì sao hoàng thượng lại không vui. Vị hoàng đế này có lẽ là áp lực công tác lúc ban ngày quá lớn, nên luôn luôn hỉ nộ vô thường, nói nói mấy câu là đổi sắc mặt, thật là làm cho người ta không hiểu ra sao.

Người này nếu không phải là hoàng đế, thì nàng nhất định sẽ không phản ứng với hần, không chỉ sẽ không phản ứng với hần, mà không chừng còn dùng đế giày đập đầu hần. Điền Thất rất không phúc hậu nghĩ đến cảnh Kỷ Hành bị người ta đánh phải ôm đầu chạy trốn, nghĩ nghĩ liền không cần thận cười ra tiếng.

Kỷ Hành: "... " Vì sao có một loại cảm giác rất xấu?

Điền Thất vội vàng che miệng, mang Như Ý vọt. Như Ý kéo Điền Thất đi tới chính điện của cung Càn Thanh, ngay từ đầu Điền Thất còn không rõ nguyên do, nhưng sau đó, nàng nhìn thấy được Đái Tam Sơn nằm ở bên cạnh ngai vàng.

... Ai có thể giải thích một chút chuyện này tới cùng là chuyện gì thế này?

Điền Thất quay đầu, thấy một bà vú cùng hai tên tiểu thái giám đi theo Như Ý tới đây, những người còn lại thì ở bên ngoài chờ đợi sai bảo. Ba người này cách rất xa mới đứng lại, không dám đến quá gần.

Điền Thất thấy rất kỳ quái, "Các người hầu hạ điện hạ kiểu này, không sợ hoàng thượng thấy được sao?"

Bà vú đầy mặt đau khổ nói, "Điền công công có điều không biết, chúng ta không dám đến quá gần thần rùa, sợ nó tức giận mà cắn người."

"Nó còn biết cắn người hả?"

Ba người thống khổ gật đầu, hiển nhiên là tự mình trải qua. Bà vú nói mấy câu liền nói rõ chuyện hôm nay phát sinh. Thì ra hôm nay thần rùa tự mình bò từ trong hồ ra, tản bộ dạo chơi tới cung Càn Thanh. Lần này hoàng thượng không có ngăn cản nó, mà chỉ sai người xem kỹ nó.

Mọi người cảm thấy rất thú vị, cộng thêm hôm qua mới thấy được Điền Thất và Như Ý cười rùa đi chơi, thế là mọi người liền cho rằng tính tình của con rùa này không tệ, nên đều nhào lên sờ thân của nó. Kết quả thần rùa tức giận, lập tức cắn mấy người.

"Bất quá, thần rùa này đối với điện hạ rất tốt, còn tùy ý điện hạ sờ đầu của nó."

Trong lòng Điền Thất tự nhiên nảy sinh lên một loại cảm giác tự mãn rất vi diệu, liền giống như Đái Tam Sơn là sủng vật tư nhân của nàng và Như Ý, người khác đụng không được. Thế là nàng ôm Như Ý để lên trên mai rùa, hướng về phía ba người đằng sau khoát tay, "Đã như thế, các người lại đứng xa hơn chút nữa cũng không sai, điện hạ có ta nhìn."

Mấy người vội vàng lui về phía sau mấy bước, cảnh giác nhìn một rùa hai người.

Điền Thất vẫn là sợ Đái Tam Sơn nổi lên thú tính loạn cắn người, cho nên không chịu để cho Như Ý xuống dưới. Như Ý cứ thế ngồi ở trên mai rùa nhìn nàng giống với Đái Tam Sơn.

Đái Tam Sơn vốn rụt trong mai, bấy giờ bị Điền Thất chụp cái mai vài cái thì nhô đầu ra, Điền Thất sờ sờ đầu nó, nó lại nhanh chóng rụt vào bên trong.

Cứ nhiều lần như thế, cũng không biết là một người một rùa này tới cùng là ai đang đùa ai.

Như Ý nhìn, cười ha ha.

Kỷ Hành nghe thấy tiếng cười của con trai, vô cùng hiếu kỳ, rất cuộc nhẹn không được, buông sách đi ra ra thư phòng.

Chính điện cung Càn Thanh rất lớn, Điền Thất và Như Ý vừa cười vừa thấp giọng nói chuyện, Kỷ Hành nghe không rõ bọn hắn đang nói cái gì, thế là hắn đi qua, đứng ở bên cạnh ngai vàng nghiêm túc nghe bọn hắn nói chuyện.

Điền Thất: "Quy đầu đi ra."

Như Ý: "Quy đầu đi ra! Hahaha!"

Điền Thất: "Quy đầu vào trong!"

Như Ý: "Quy đầu vào trong! Hahaha!"

Kỷ Hành: "..."

Hai người này giống như hai tên điên độn vậy, không hề biết mệt lặp đi lặp lại hai câu nói kia, rùa đen cũng thành một tên điên độn, không biết mệt mỗi phối hợp bọn hắn, vươn đầu, rụt đầu, vươn đầu, rụt đầu.

"Câm mồm!" Kỷ Hành hét to.

Hai người đang chơi được cao hứng đều nhận lấy kinh hách, ngẩng đầu, trừng tròn mắt mờ mịt nhìn Kỷ Hành. Chờ thấy rõ nộ ý cùng với

khuôn mặt của người nọ thì, hai người lại cùng có chút ủy khuất.

Rùa đen cũng nhận lấy kinh hách, rút vào trong mai không lại ra ngoài.

Điền Thất nghĩ thầm, rõ ràng là ngài kêu ta đem điện hạ ra ngoài chơi, chúng ta đang chơi vui vẻ, ngài lại đi ra chọc loạn cái gì nha! Nàng không dám biểu đạt bất kỳ câu oán hận nào, chỉ là nói, "Xin hoàng thượng bớt giận, nô tài ngu dốt, không biết lần này chính mình lại phạm cái sai gì, xin hoàng thượng chỉ rõ." Người khác đều nói gần vua như gần cọp, đặt ở nàng nơi này thì thành, bạn quân như bạn tên bệnh thần kinh!

Như Ý cũng không hiểu nhìn Kỷ Hành, đây mặt là biểu tình như muốn nói "Phụ hoàng, người vì sao có thể như vậy", rất là không chấp nhận.

Kỷ Hành nổi giận rất nhiều rồi lại có chút vô lực, "Không được nói hai chữ kia."

Điền Thất càng là không hiểu ra sao, "Hai chữ nào?"

"..." Kỷ Hành nghiêng răng, nói: "Ngao đầu." (*) Nói xong quay mặt đi, trên mặt còn mơ hồ phủ một tầng hồng nhạt.

(con ngao thuộc họ hàng nhà rùa, có hình dáng giống rùa.)

Điền Thất còn muốn biện bạch, "Ta không có nói đầu ngao, ta nói là quy ưm--"

Kỷ Hành trực tiếp bịt miệng nàng.

Điền Thất bị ấn ở trên tường, cánh tay Kỷ Hành đặt ngang trước xương quai xanh của nàng, chống trên vai nàng, khiến cho nàng không thể động đậy. Nàng trừng to mắt, đáng thương hề hề nhìn Kỷ Hành.

... Tới cùng là chuyện gì thế này!

Thân thể dưới cánh tay thật là mềm mại yếu ớt, giống như là hấn vừa dùng lực là có thể đập vụn. Kỷ Hành nới lỏng tay một chút, hấn bị đôi mắt to uẩn đầy nước của Điền Thất trừng đến có chút không thoải mái. Càng thêm làm cho hấn không thoải mái là, lòng bàn tay của hấn áp lên đôi môi của nàng, làn môi mềm mại nở nang ma sát lòng bàn tay của hấn, có chút ngứa, lại giống như không chỉ là ngứa.

Kỷ Hành càng thêm tức giận, nhiệt độ trên mặt cũng tăng thêm mấy phần, hấn gí sát mặt vào một chút, híp mắt nguy hiểm nhìn Điền Thất, "Người tới cùng có biết cái từ kia có ý gì hay không?"

Điền Thất dùng sức lắc đầu.

Kỷ Hành có chút bất đắc dĩ. Hấn buông tay ra, cảnh cáo nói, "Tóm lại về sau không cho nói."

Điền Thất ngoan ngoãn gật đầu, "Tuân chỉ."

"..." Cuộc đời này của hấn thế nhưng còn có lúc phát ra thứ ý chỉ này, cuộc đời ời là cuộc đời!

Điền Thất thật sự là tò mò lăm lăm, "Vậ... Hoàng thượng, vậy hai chữ kia tới cùng là có ý gì nha?"

Kỷ Hành trừng hai con mắt, "Cũng không cho phép hỏi."

"Tuân chỉ, tuân chỉ..."

Kỷ Hành sai người đem Như Ý đưa về cung Từ Ninh, rồi lại sai người đem Đái Tam Sơn nâng lên ném về hồ Thái Dịch. Sau đó, hấn lấy khăn tay ra, dùng sức lau lau lòng bàn tay.

Trong lòng bàn tay tựa như còn lưu lại cảm giác vừa rồi, đã kỳ quái lại rõ ràng, lau cũng lau không đi.

Điền Thất thấy được động tác này của Kỷ Hành, cho rằng đó chính là cách biểu đạt sự ghét bỏ của hoàng đế bệ hạ tôn quý với một tên nô tài, thế là nàng rất biết điều không có lại lung lung lay lay trước mặt hoàng thượng nữa, xám xì xám xịt lui xuống.

Bên này Như Ý trở lại cung Từ Ninh, đem tượng đất đưa cho thái hậu nhìn, nói với thái hậu Điền Thất có biết bao nhiêu là tốt, bé có biết bao nhiêu là thích cái người này.

Mục đích của Như Ý rất đơn giản. Phụ hoàng không thích Điền Thất, còn đánh Điền Thất, chỉ cần hoàng tử mẫu cũng thích Điền Thất, vậy thì Điền Thất lập tức sẽ không chịu khổ.

Thái hậu biết cái người gọi là Điền Thất này, tướng mạo tốt miệng lại ngọt. Đứa cháu trai này của bà, rất ít ở trước mặt bà khen ai, hiện tại gặp được một người có thể làm cho nó vui như vậy, nhất định phải thật mạnh thưởng cho. Nghĩ, bà sai người kêu Điền Thất tới, khen mấy câu, lại dặn bảo mấy câu, cuối cùng kêu người thưởng cho nàng một thỏi bạc.

Điền Thất ôm bạc cười tí mắt trở về cung Càn Thanh, sự không vui lúc nãy Kỷ Hành đem lại cho nàng cũng tan thành mây khói.

Nhưng mà đến cung Càn Thanh, nàng lại phát hiện hoàng thượng đang đứng ở ngoài cửa chính nhìn trời, không biết là đang nhìn sao hay là nhìn trăng.

Điền Thất đành phải bất chấp khó khăn đi qua, làm cái lễ với Kỷ Hành xong liền muốn chạy.

Tiếc là Kỷ Hành gọi nàng lại.

Điền Thất lo sợ bất an, cho rằng lửa giận của hoàng thượng còn chưa có phát xong. Muốn mệnh nhất chính là nàng từ đầu tới đuôi cũng không

biết bản thân phạm phải sai lầm gì, cũng không biết phải làm sao để đỡ hoàng thượng.

Ra khỏi dự liệu của nàng là, ngữ khí của Kỷ Hành rất ôn hòa, hẩn hỏi, "Người rất thích xuất cung?"

Tất nhiên rồi! Bên ngoài thật nhiều thứ để chơi! Nội tâm Điền Thất thì kích động hò hét, còn mặt ngoài thì giả bộ thâm trầm, đáp: "Nô tài yêu thích đều dựa yêu thích của chủ tử, chủ tử muốn nô tài xuất cung, nô tài tự nhiên là liền thích xuất cung."

Kỷ Hành hừ một tiếng. Lúc này nhưng lại đem sự cơ trí tìm trở về sao? Vừa rồi lại so với con rùa còn muốn đần!

Bất quá Điền Thất không hiểu được thứ kia là cái đồ chơi gì, Kỷ Hành đối với chuyện này đã tìm ra giải thích hợp lý. Một gã thái giám từ mười một tuổi liền bị thiến, đối với loại chuyện này không biết gì hết, quả thực quá bình thường.

Nghĩ đến đây, hẩn lại thấy vô cùng đồng tình với tên tiểu biến thái này.

"Nếu như người đã thích xuất cung, trăm để cho người làm thái phong sứ (**), thế nào?" Kỷ Hành nói.

(**) Thái phong sứ: Vị quan có nhiệm vụ sưu tầm thơ ca tục ngữ dân gian.

Điền Thất kinh hỉ đến mức hai mắt tỏa đầy ánh sáng, "Cảm ơn hoàng thượng!"

Ánh mắt nàng quá mức nóng cháy, Kỷ Hành dời mắt đi không nhìn nàng, khóe miệng hơi vểnh, "Tiền đồ!"

Từ nay Điền Thất liền tổng kết ra một cái quy luật. Hoàng thượng tuy rằng là một tên bệnh thần kinh, nhưng mà sau mỗi lần hấn phát bệnh thì luôn luôn sẽ cho nàng chút ưu đãi, như vậy mà xem thì hấn tính tới tính lui cũng xem như là một tên nhân quân.

BỆ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Nhìn Không Thuận Mắt

Cái gọi là Thái phong sứ, tên như ý nghĩa, chính là đi vào dân gian thu nhật và tiếp thu ý kiến dân phong, sau đó truyền đạt lại cho bề trên. Thứ chức quan này không hề là chức quan chính thức, mà là do tiên đế sáng lập, từ các thái giám kiêm nhiệm, nhảy qua triều đình, trực tiếp đem dân gian và Hoàng đế nối liền lại.

Còn chuyện mấy người Thái phong sứ này có thể nghe được cái gì, vậy thì mỗi người mỗi khác nhau.

Kỷ Hành tuy rằng bất mãn rất nhiều chính sách của cha hắn, nhưng lại giữ cái chức Thái phong sứ này. Tuy rằng cái chức vị này không có bao nhiêu bổng lộc vào tay, nhưng nó vô cùng mấu chốt. Vừa có thể chính đại quang minh hưởng bên tai Hoàng đế thổi gió, lại không cần chịu ngự sử đài quản giáo, cho nên lực ảnh hưởng của Thái phong sứ rất khó là đánh giá.

Bởi vậy, việc chọn lựa Thái phong sứ cũng rất là nghiêm khắc, vừa cần thông minh, lại vừa cần thành thật, còn muốn trung tâm, không thể cùng với quan lại trong triều cảm dỗ, lại phải trải qua Hoàng đế tự mình khảo sát. Giống như Điền Thất ở Ngự tiền lăn qua lăn lại chưa đến hai tháng đã có thể lăn thành Thái phong sứ như vậy, là cực kỳ hiếm thấy.

Chẳng qua Điền Thất cảm thấy, rất nhiều người đánh giá cao năng lực của Thái phong sứ. Đừng tưởng rằng chuyện thái giám muốn bôi đen ai là dễ dàng bôi được ngay, ở đây còn có một cái điều kiện tiên quyết cơ bản nhất: Hoàng thượng phải tín nhiệm người. Suy xét đến chuyện Hoàng thượng thiếu chút bị hoạn quan phế bỏ mà nói, Điền Thất cảm thấy khả

năng hấn tín nhiệm thái giám thật không lớn. Cho nên Hoàng thượng mới yên lòng giữ lại chức Thái phong sứ: Người nói cái gì là chuyện của người nha, ta tin hay không, tin nhiều hay ít, tự trong lòng ta có tính toán.

Không cần biết nói thế nào, làm được Thái phong sứ thì tuyệt đối là một chuyện vô cùng có thể diện, còn có thể xuất cung đi chơi, thực sự là cực tốt.

Ngày này, lúc nàng xuất cung thì cầm theo con chim họa mi trắng của Trịnh Thiếu Phong. Tuy rằng còn chưa có đến thời điểm Trịnh Thiếu Phong nhận tiền tiêu vật, nhưng nàng vẫn là làm một cái chủ nợ có lòng tốt, trước tiên có thể để cho hai tổ tôn bọn hấn sum họp một chút - họa mi là tổ tông của Trịnh Thiếu Phong.

Kinh thành tuy lớn, nhưng cũng là nhỏ. Trịnh Thiếu Phong là con trai út của thủ phụ, nhưng chỉ cần ở trong cái vòng tròn quyền quý này lăn lộn, thì trên cơ bản ai cũng đều nhận thức hấn, vì thế nghe ngóng tung tích của hấn cũng không khó. Điền Thất dắt con chim đi đến nơi mà mọi người thường tụ tập dạo qua một vòng, biết được Trịnh Thiếu Phong đang ở lầu Bát Tiên uống rượu.

Đâu chỉ là uống rượu, hấn đều sắp cùng người ta đánh lộn.

Nguyên nhân tranh chấp tương đối phức tạp, tóm lại là bởi vì võ mồm không khoái trá, liền phát triển đến mức muốn động thủ, cuối cùng có một người đưa ra cách giải quyết hòa bình: Đánh bài đi!

Đặt cược không phải là tiền, hơn nữa Trịnh Thiếu Phong cũng nghèo đến nỗi không còn mấy đồng. Song phương ước định, người đánh cuộc thua phải nhận lỗi với đối phương, còn phải cởi truồng đi hai vòng trên phố Long Xương.

Khi Điền Thất đến lầu Bát Tiên, thì Trịnh Thiếu Phương đang vì tìm không được nhà đối diện mà ưu sầu. Hấn vừa thấy được Điền Thất cùng

tiểu tổ tông họa mi trắng, trong lòng lập tức trào lên tình cảnh thua thê thảm như con chó mấy ngày trước, nghĩ đến đây tinh thần nhất thời chấn động, "Điền Thất, lại đây!"

Điền Thất đi qua, nghe Trịnh Thiếu Phong nói rõ ràng xong, nàng nhăn mày, "Đánh điếu bài cũng được, nhưng cho dù thắng hay thua ta cũng sẽ không cời trường."

Mấy người chung quanh lập tức khinh thường, "Nhìn người gầy như con gà đã làm lông, ở trường cũng không ai thèm xem."

Điền Thất cũng không để ý đến bọn hăn, mà ngồi xuống bàn đánh bài.

Trịnh Thiếu Phong là người có kinh nghiệm phong phú, nhưng hại là hại ở chỗ đầu óc của hăn không quá dùng được, cho nên Điền Thất cùng hăn cặp thành một nhà không hề sáng khoái như lúc cặp với Kỳ Chinh. Lúc nàng cùng với Kỳ Chinh hợp tác, hai người hết sức ăn ý, ra vài vòng bài là đại khái có thể đoán ra trong tay đối phương đều có cái gì, một ánh mắt liền biết đối phương cần người ra cái gì, cứ như thế mà chơi hỏi có thể không thống khoái sao.

Còn tốc độ đầu óc của Trịnh Thiếu Phong thì hiển nhiên là không ở cùng một cái cấp bậc với Điền Thất. Hăn không chỉ làm không được ăn ý, mà còn ngẫu nhiên kéo căng. Điền Thất đành phải một mình chiến đấu hăng hái, một người chống ba người. May mắn là hai người còn lại cũng không có thông minh, cho nên nàng thắng cũng không tính là quá cố hết sức.

Vài vòng bài xuống dưới, Điền Thất và Trịnh Thiếu Phong hơn một chút.

Trịnh Thiếu Phong vui sướng hoa tay múa chân nói, không phải hăn không thắng bài qua, chẳng qua chưa từng bao giờ thắng được hả giận như bây giờ. Trịnh Thiếu Phong cười tí mắt xem bên thua ôm vẻ mặt khuất

nhục nhận lỗi, còn nhắc nhở bọn họ muốn ở ngày nghỉ tới đây, vào lúc náo nhiệt nhất ở phố Long Xương cõi trường, hẳn còn phải sớm sớm đi tuyên truyền một chút tạo tạo thế mới được.

Hai người mặt xám mày tro bỏ đi.

Điền Thất sợ bọn hắn không chịu nhận nợ, nên nảy ra ý xấu, cao giọng hô: "Dám đánh cuộc dám chịu thua, quả nhiên là hán tử chân chính!"

Trịnh Thiếu Phong lập tức phụ họa, vừa cười hì hì vừa chụp vai Điền Thất, bị nàng gạt đi.

Lúc này, lại có một người ngồi ở bên cạnh bàn bài, hướng Điền Thất làm cái thủ thế "mời", "Tại hạ muốn lĩnh giáo bài kỹ của vị tiểu huynh đệ này một chút."

Điền Thất vừa nhìn, chỉ thấy người này mắt trong mi dài, mũi ưng môi mỏng, vừa xem liền biết không phải người bình thường. Thế là nàng ngồi xuống hỏi, "Xin hỏi tôn tính đại danh của huynh đài?"

Người kia sửng sốt, "Người không biết ta?"

Điền Thất kỳ quái, "Không phải người cũng là không biết ta sao?"

Hắn bị chặn họng được ngậm miệng, rồi nhìn về phía Trịnh Thiếu Phong.

Trịnh Thiếu Phong nói, "Cái này ah, để ta giới thiệu một chút, vị này là trưởng tử của lễ bộ thượng thư Tôn đại nhân, tên là Tôn Phiền, còn vị này, là Điền Thất, là ừm ừ... của Ninh vương gia," Trịnh Thiếu Phong nháy mắt vài cái, "bằng hữu."

Biểu cảm của Trịnh Thiếu Phong vừa tiện lại vừa phô trương, Tôn Phiền lập tức rõ ràng ý tứ của hắn, ánh mắt nhìn về phía Điền Thất nhiều

mang theo một tia khinh miệt.

Điền Thất hướng Tôn Phiền chấp tay, "Tôn công tử, ta không bài bạc."

Tôn Phiền lấy một nén vàng trong tay áo ra, đặt lên bàn.

Điền Thất đứng lên muốn đi.

Hắn lại quăng ra một nén vàng, "Còn có rất nhiều, thắng đều là của người."

Điền Thất giận tái mặt, nhú mày nói, "Muốn chơi cũng được, người trước tiên đi tìm một cái nhà đối diện đền giống như Trịnh Thiếu Phong rồi tính."

Trịnh Thiếu Phong: "..."

Tôn Phiền quả nhiên từ trong đám quần chúng vây xem lôi một người ra. Bởi vì hắn tương đối tự phụ, cho nên tìm cái người này so với Trịnh Thiếu Phong có vẻ còn đần hơn một ít.

Điền Thất đột nhiên vỗ bàn, ánh mắt tàn nhẫn, "Người đã muốn chơi, ta liền để cho người chơi thống khoái. Nói trước, không thua sạch không cho phép đi."

Trịnh Thiếu Phong ôm trái tim dựa vào phía sau, nghĩ trong lòng hôm nay tên tiểu bạch kiểm này uống nhầm thuốc sao?

Tôn Phiền cũng bị kích thích ý chí chiến đấu, quyết đoán ứng chiến.

Mấy người quan chiến xung quanh nhao nhao tỏ vẻ, trận chém giết này thật sự là quá đặc sắc, thường thường là một bên tung chiêu hiểm thì tiếp theo sẽ là một chiêu đỡ tệ, sau đó tiếp tục là một chiêu đỡ hơn, rồi sau đó lại tới một chiêu cực tàn nhẫn... Thường là ác tới cùng hoặc là ngu tới cuối, đằng này ác một chút rồi lại đần, thực là hết sức mắc dịch.

Ngay lúc hai cao thủ có lực lượng ngang nhau đang quyết đấu thì quyết định thắng hay bại của bọn họ chính là xem xem đồng đội của bọn họ người nào ngu hơn heo. Lúc này giá trị của Trịnh Thiếu Phong rốt cuộc đã thể hiện đi ra, bởi vì cùng là heo nhưng đối thủ của hắn so với con heo còn ngu hơn nhiều.

Tiền trên người của Tôn Phiền từng chút từng chút ít đi, rốt cuộc, vào lúc hắn thua sạch tiền thì hắn đành vô lực dựa vào ghế, buông thõng tay, thản nhiên thừa nhận, "Ta thua".

"Người còn chưa có thua sạch." Điền Thất nhắc nhở hắn.

Tôn Phiền cười khở, "Thực sự đã thua sạch."

"Còn có quần áo."

"..."

Tôn Phiền phát hiện, tiểu tử này thuần túy là muốn xem hắn trần truồng đi ra ngoài. Hắn cười được có chút ngả ngớn, ngó Điền Thất, "Không phải là người muốn nhìn ta cởi quần áo sao, cần gì phải phiền toái như thế. Người muốn ta cởi, ta tự nhiên sẽ cởi."

"Vậy người cởi đi, cởi sạch rồi từ đây đi ra ngoài."

"..." Tôn Phiền không nghĩ đến chính mình trên chộc người khác không được trái lại còn bị người nọ tiếp chiêu, hắn lạnh nhạt đứng lên, "Cáo từ."

Điền Thất lăm bằm lâu bầu nói, "Nếu thực sự là nam tử hán gì gì đó, dám chơi thì dám chịu chứ."

"Người -!"

"Ta thế nào? Ta nói sai sao?" Điền Thất nhú mày cười, "Nếu như người có gan, lại cùng ta chơi một ván, hai người chúng ta một ván định thắng thua. Thắng, lấy lại tiền; thua, cởi sạch quần áo đi từ đây về nhà. Người dám không?"

Tôn Phiền ngồi lại xuống bàn, "Chơi thì chơi!" Không người kéo chân sau, hẳn có thể nhiều mấy phần thắng hơn.

Bởi vì là một đối một, phòng ngừa chuyện dễ dàng đoán được bài, nên bọn họ dùng là hai bộ bài, rồi chỉ chọn một nửa trong đó. Lúc này phải có ít nhất một nửa là dựa vào vận may.

Hôm nay vận may của Điền Thất đúng là không tệ, cho nên vẫn là nòng thắng.

Tôn Phiền ở trước mặt bao người cởi sạch chỉ còn lại mỗi quần lót, mặt đỏ bừng bừng hằm hằm nhìn Điền Thất, "Người chờ đó!"

"Ta cứ không chờ đó." Điền Thất đáp.

"..." Tôn Phiền nổi giận gầm lên một tiếng, rồi như một làn khói chạy xuống lầu.

Trịnh Thiếu Phong cuối cùng cũng tỉnh lại đây, bắt đầu lo lắng, "Cha của hẳn tốt xấu gì cũng là trọng thần nội các, người không sợ đả tội hẳn sao?"

"Ta sợ gì nha, cho dù là cha hẳn cỡ nào đi nữa, gặp được chủ tử của ta không phải là cũng phải quỳ lạy thôi."

Trịnh Thiếu Phong nghĩ nghĩ thấy cũng đúng là như thế, Ninh vương gia là hoàng thân quốc thích, là đệ đệ ruột thịt của Hoàng thượng. Không cần biết giữa hai huynh đệ có hiềm khích gì, người ngoài cũng không dám không đem Ninh vương để vào mắt.

Đang nghĩ đến Ninh vương, Ninh vương liền xuất hiện.

Kỳ thật Kỳ Chinh đã sớm đến, chẳng qua bên này chém giết được quá kịch liệt, nên hãn liền trốn ở trong đám người vây xem, vì vậy Điền Thất và Trịnh Thiếu Phong đều không có chú ý đến hãn. Mắt thấy mọi người đều tán đi, hãn mới đi lên phía trước, cười nhìn Điền Thất, "Người chán ghét Tôn Phiền?"

Một câu liền trúng, Điền Thất sáng khoái thừa nhận, "Cũng không biết vì sao, ta vừa thấy hãn liền muốn quạt cho hãn một cái tát."

Kỳ Chinh liền an ủi nàng, "Sẽ có cơ hội."

Trịnh Thiếu Phong cảm thấy cách nghĩ của hai người này quá kích thích, thế là rẽ đề tài khác, kêu Điền Thất tới đếm tiền. Điền Thất đem tất cả giấu vào trong túi áo của mình, rồi đưa chim họa mi trả lại cho Trịnh Thiếu Phong.

Hai bên đều tỏ vẻ rất vừa lòng.

Lúc này, Trịnh thủ phụ phái người tới tìm Trịnh Thiếu Phong, bởi vì nghe nói hãn ở trong lầu Bát Tiên gây sự, cho nên muốn hãn phải nhanh đi về.

Trịnh Thiếu Phong đầy mặt đau khổ bị xách đi, còn Điền Thất và Kỳ Chinh kêu lại một bàn đồ ăn.

Điền Thất thẳng tiền, thành ra vô cùng hào phóng, "Dùng bữa dùng bữa, bữa này ta mời."

Kỳ Chinh cũng không khách khí, kêu mấy món ăn đặc sản của tiệm cơm này. Hãn chọn cho Điền Thất và bản thân mỗi người một phần canh cá, hai người vừa ăn vừa nói chuyện.

Điền Thất nhớ đến nghi vấn lúc trước của mình, rồi nhìn người trước mắt. Tiểu vương gia có kiến thức rộng rãi, nhân phẩm cũng đáng tin, lại sẽ không ở trước mặt Hoàng thượng mật báo, thật sự là một người giải đáp cực tốt.

Thế là Điền Thất nói, "Ta muốn hỏi người một vấn đề."

"Mời nói."

"Người biết quy đầu là cái không?"

Kỷ Chinh thất thủ đem canh cá đổ xuống bàn.

Điền Thất vội vàng kêu tiểu nhị tới lau bàn đổi chén đĩa, nàng có chút không yên tâm nói, "Không biết cũng không sao, chuyện này cũng không có gì."

Làm sao sẽ không biết...

Mặt Kỷ Chinh hơi đỏ lên, nghĩ nghĩ, hỏi lại, "Vì sao người lại hỏi vấn đề này?"

Điền Thất liền đem chuyện Hoàng thượng nổi điên cách đó mấy ngày nói ra.

Kỷ Chinh nghe xong, mặt lại đỏ hơn mấy phần. Hắn nghĩ trong lòng, cho dù hắn không nói với Điền Thất, thì Điền Thất cũng sẽ đi hỏi người khác.

Thế là Kỷ Chinh mấp mô trắc trở giải thích cho Điền Thất. Điền Thất cũng đi theo đỏ mặt.

Nàng là đứa bé gái, mười một tuổi liền vào cung làm thái giám, không có ai dạy cho nàng kiến thức sinh lý vỡ lòng. Các thái giám tán gẫu cũng không tán tới mấy thứ này, cho nên nàng chỉ biết nam nhân so với nữ nhân

có nhiều hơn một cái tiểu đệ đệ, còn tiểu đệ đệ có hình dạng thế nào, cấu tạo ra sao, thì nàng một mực không biết.

Hiện tại nghe được Kỷ Chinh giải đáp, thiên tính của con gái liền làm cho nàng đỏ mặt thật sự triệt để.

Làm sao bây giờ, xấu hổ chết được! Còn ở trước mặt Hoàng thượng nói nửa ngày! Còn nơi nơi đi hỏi!

Điền Thất xấu hổ và giận dữ khó đương, cúi đầu không nói một lời, khẩn trương bẻ ngón tay. Kỷ Chinh thấy hãn như vậy, có chút mềm lòng, lại có chút đau, còn có chút tình tự nói không rõ ràng.

Dù sao hai người đã là vô tâm ăn cơm, tiếp tục ngồi nữa cũng lúng túng, Kỷ Chinh liền cùng Điền Thất đi ra. Trên đường, mặt của hai người đều đỏ bừng, giống như là một cặp cà chua đang di động vậy, người bình thường chỉ cần nhìn bọn hãn một cái là lập tức sẽ nhận định hai người này chắc chắn đã làm hoạt động gì đó không thể gặp người.

Điền Thất cứ như thế hồi cung. Sau khi trở về, tiểu thái giám ở cửa cung Càn Thanh nói với nàng, sư phụ nàng tới tìm nàng đến mấy lần, nói rằng có chuyện trọng yếu muốn nói với nàng.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Đại Họa Lâm Đầu

Điền Thất không biết sư phụ có thể có cái chuyện trọng yếu gì. Ở trên cuộc đời này của ông ấy, chuyện trọng đại nhất có lẽ chính là dụ dỗ cung nữ.

Bất quá, nàng vẫn là đi tìm sư phụ Đinh Chí, sau đó, Đinh Chí bưng vẻ mặt nghiêm túc nói với nàng, "Thời gian này nhớ cẩn thận chút, nói không chừng tai vạ muốn đến nơi."

Điền Thất rất kỳ quái, hỏi: "Tới cùng là sao?"

Đinh Chí đem sự tình giải thích. Thì ra hẳn có một tình nhân ở cung Từ Ninh, gọi là Việt Dung. Hôm nay Việt Dung nói với hẳn, có người ở trước mặt Thái hậu tố cáo Điền Thất, Thái hậu rất tức giận, không biết có thể hay không đi xử lý Điền Thất. Đinh Chí ráo riết hỏi người nọ là ai, cùng Thái hậu nói cái gì, nhưng mà Việt Dung không phải là đại cung nữ gần người hầu hạ, cho nên cũng không rõ ràng, chỉ biết người tố cáo là sư đệ của Tôn Đại Lực, lúc trước sư phụ của hẳn đi theo Thục phi, chuyện Thục phi lúc trước vừa xảy ra thì sư phụ của hẳn cũng chôn cùng.

Cho nên người nọ có thù với Điền Thất là khẳng định. Việt Dung chỉ là đứng dịp nghe được mấy chữ "Điền Thất", sau khi người kia rời đi, sắc mặt của Thái hậu rất là không tốt, Việt Dung cảm thấy không ổn, cho nên lén lút đến đây nói với Đinh Chí.

Đinh Chí nói xong, hỏi Điền Thất: "Người đến cùng là làm cái gì, khiến cho thái hậu tức giận đến như thế?"

Điền Thất suy nghĩ một chút, bản thân quả thật từng làm qua vài chuyện quá phận, tuy rằng Hoàng thượng đã miễn tội cho nàng, nhưng Thái hậu nếu mà biết một tên thái giám như nàng lại dám đối xử không tốt với con trai của bà ta, thì đại khái sẽ không nhẹ tay tha thứ.

Hơn nữa loại chuyện tố cáo nói xấu sau lưng này vốn là làm cho người ta khó lòng phòng bị. Nàng chỉ là một tên thái giám, kẻ thù chỉ cần ở trước mặt Thái hậu vu tội nhiều vài câu, thì Thái hậu chắc chắn căn cứ nguyên tắc thà tin là có không thể tin là không, mà đem tên tiểu thái giám là nàng đây giết luôn, không có gì phải ngại.

Điền Thất lắc lắc đầu, "Nói mấy thứ này cũng đã không kịp. Mấu chốt lúc này không phải là con phạm chuyện sai gì, mà là Thái hậu sẽ đối phó với con như thế nào."

Đinh Chí tràn đầy lo lắng, "Còn có thể thế nào, ta nghe ý tứ của Việt Dung, e là lần này Thái hậu không định lưu người sống. Thất nhi, con có tâm nguyện gì chưa xong, nói cho sư phụ, ta nhất định giúp con làm tốt, để cho con an tâm mà đi." Nói xong, nâng tay áo lên xoa xoa khóe mắt.

"Không đúng, sư phụ, sư phụ đừng vội khóc," Điền Thất có chút bất đắc dĩ, "Sự tình chưa hẳn là không có chỗ cứu vãn."

"Làm sao cứu vãn? Bà ấy là Thái hậu nha, muốn giết chết con, so với bóp chết con kiến còn muốn dễ dàng."

Đinh Chí nói được có lý. Không cần biết Điền Thất có bao nhiêu thông minh, có bao nhiêu biết ăn nói, chỉ cần là đứng trước uy quyền của Thái hậu thì tất cả đều toi công.

Điền Thất chống cằm trầm tư một lát, nói: "Con là người của Hoàng đế, Thái hậu không thể trực tiếp phái người tới treo cổ con. Nếu như bà ấy muốn thu thập con, điều đầu tiên muốn làm khẳng định là đem con dời khỏi Ngự tiền. Nếu mẫu thân vô duyên vô cớ đem người bên cạnh con trai mình

thay đi, thì đó chính là không cho con trai thể diện. Thái hậu là người làm việc rất cẩn thận chặt chẽ, nên sẽ không làm như vậy. Cho nên lý do nhất định sẽ là: Cảm thấy tên nô tài này không tệ, muốn đem đến cung Từ Ninh. Hoàng thượng vì làm tròn hiếu đạo, tất nhiên sẽ không cự tuyệt."

Đinh Chí nghe nàng phân tích một trận như vậy xong, tương đối thấy nhúc nhủ, "Tới cùng con muốn nói cái gì vậy?"

"Con muốn nói chính là, con nhất định chết cũng phải dựa vào cung Càn Thanh, chỗ nào cũng không đi. Trước hết nghĩ biện pháp kéo, chờ hiểu rõ Thái hậu nghe được lời gièm pha gì xong, lại chờ cơ hội mà làm việc. Liền tính cuối cùng vẫn là phải chết, thì hiện tại nhiều sống một ngày là một ngày."

"Nói được nhẹ nhàng quá đi, làm sao mà kéo?"

"Con tự có biện pháp."

***

"Vương Mạnh, phối chút thuốc độc cho ta." Điền Thất đi cục Tửu Thố Diện, thấy Vương Mạnh hết giờ làm đi ra ngoài, nàng chặn hãm lại nói.

"Ừ, người muốn loại nào?"

"Chính là cái loại mà ăn vào sẽ giống như là bị dính bệnh truyền nhiễm."

"Đã biết," Vương Mạnh gật đầu, "Người muốn bệnh đậu mùa hay là bệnh dịch hạch? Muốn chết luôn hay là không chết?"

Điền Thất rùng mình một cái, "... Có cái khác không?"

"Cái khác cũng có, người nói cho ta biết trước cái đã, người cho ai ăn?"

"Chính ta ăn."

Vương Mạnh chả hiểu ra sao nhìn nàng một cái, "Người làm sao vậy?"

Điền Thất gõ đầu hấn một cái, "Đừng nói nhảm. Ta muốn chính là cái loại ăn xong nhìn rất dọa người nhưng kỳ thật rất là an toàn, còn muốn vừa nhìn liền biết là bị bệnh không cần phải bắt mạch."

Vương Mạnh nghĩ một chút, "Vậy nổi trái rạ được không?"

"Nổi thiệt hả?"

"Nổi giả thôi, nhưng sẽ bị nổi chút hột, bất quá không có nghiêm trọng giống bệnh thật, không chết được."

Điền Thất phát hiện, bình thường Vương Mạnh yếu đuối giống như là một trái cà khô quắt, nhưng mà vừa nhắc tới y thuật, thì cả khuôn mặt hấn đều tỏa sáng, nói chuyện đều lưu loát vui sướng không ít. Thế là Điền Thất cũng có chút tin tưởng y thuật của hấn, vỗ vỗ bả vai hấn nói, "Vậy liền muốn thứ này, cái mạng nhỏ của anh đây toàn nằm trên tay chú em."

"Bao giờ thì người cần?"

"Càng nhanh càng tốt."

Thế là Vương Mạnh không có trở về sở Thập Tam, mà cùng Điền Thất đi tới An Nhạc đường.

An Nhạc đường là nơi chuyên dùng để xem bệnh cho nội quan. Vương Mạnh học y không thể chỉ gặm sách vở không, mà còn muốn rèn luyện kinh nghiệm thực tế, vì vậy cần tìm người xem bệnh, do đó hấn thường xuyên tới An Nhạc đường giúp đỡ. Điều kiện trong An Nhạc đường không được tốt, trình độ của các đại phu cũng không tốt lắm, nên cũng vui vẻ tiếp

thu sự giúp đỡ miễn phí của Vương Mạnh. Thành ra lúc này hẳn mang Điền Thất tới, cũng không ai cảm thấy bất ngờ.

Vương Mạnh viết cho Điền Thất một toa thuốc mọc bệnh trái rạ giả. Bởi vì tất cả các toa thuốc trong An Nhạc Đường đều phải lưu hồ sơ, Điền Thất sợ bị người ta phát hiện, nên kêu Vương Mạnh đem toa thuốc này chia thành hai, một phần thì ký tên của Điền Thất, một phần lại ký tên của Vương Mạnh, như vậy chỉ nhìn một cách đơn thuần bất kỳ phần nào của toa thuốc cũng sẽ không xem ra được nội tình.

***

Ngày hôm sau, từ lúc Kỷ Hành thức dậy cho đến lúc hạ triều vẫn không có nhìn thấy Điền Thất, hẳn nhện không được hỏi Thịnh An Hoài.

Thịnh An Hoài đáp, "Thưa Hoàng thượng, sáng sớm nay Điền Thất phát sốt ra bệnh trái rạ, đã bị đưa đến phòng cách ly trong An Nhạc đường."

Kỷ Hành thấy có chút kỳ, làm sao đột nhiên lại bị trái rạ chứ, "Tìm người cẩn thận chăm sóc hẳn đi."

"Tuân chỉ." Thịnh An Hoài chờ chờ, không chờ được ý chỉ gì khác. Loại bệnh này của nô tài, ít ít nhiều nhiều đều làm cho chủ tử chán ghét, có chút chủ tử còn trực tiếp đem nô tài sinh bệnh đuổi đi, muốn đi đâu thì đi đó. Nhưng mà bây giờ Hoàng thượng ngừng miệng không có nhắc chuyện này, trong lòng Thịnh An Hoài cũng có quyết định. Điền Thất vẫn là người ở Ngự tiền, chờ bệnh xong lại trở về phục chức là được.

Hạ triều, Kỷ Hành đi cung Từ Ninh thăm hỏi Thái hậu. Như Ý cũng đã rời khỏi giường, vừa ăn qua bữa sáng, giờ phút này nó đang ngồi ở trong lòng Thái hậu, ê ê a a hát đồng dao. Lời ca là do chính nó soạn bày bạ ra, trừ điệu gieo vần, không ai có thể nghe rõ ràng mấy lời đồng dao này có ý tứ gì.

Khó được nhìn thấy miệng của con trai không ngừng nghỉ, nên Kỳ Hành rất cao hứng, chơi với nhóc con một hồi.

Một lát sau, thái hậu sai người đem Như Ý ôm đi, sau đó lập tức nhắc đến Điền Thất với Kỳ Hành, "Chỗ của con có tên tiểu thái giám, ai gia gặp qua mấy lần, rất là thông minh, Như Ý đặc biệt thích hẳn."

Kỳ Hành đáp: "Mẫu hậu nói là Điền Thất?"

"Đúng rồi, chính là Điền Thất. Như Ý không thấy liền lắm bầm nói về hẳn. Ai gia nghĩ, đứa nhỏ khó gặp được một nô tài hợp tính, không như đem Điền Thất điều đến cung Từ Ninh, mỗi ngày đều bồi Như Ý, người thấy thế nào?"

Kỳ Hành bỗng cảm thấy rất không bình thường. Mẫu hậu của hẳn trước giờ không có cùng hẳn muốn người, cho dù là Như Ý thích đi chẳng nữa, thằng nhóc vẫn có thể đi đến cung Càn Thanh nhiều một chút để chơi, hai cha con bọn hẳn lại không có sự ngăn cách gì, vì sao nhất định phải đem người điều tới cung Từ Ninh?

Tuy nghĩ như thế, mẫu thân đã tự mình mở miệng, Kỳ Hành cũng nói không ra lời cự tuyệt, vì vậy chỉ nói: "Mẫu hậu coi trọng nô tài kia, chính là tạo hóa của hẳn. Chẳng qua thực là không khéo, hôm nay Điền Thất phát bệnh trái rạ, đã dời vào An Nhạc đường. Nếu như hẳn lành bệnh, mẫu hậu lại không ghét bỏ cái mặt rỗ của hẳn, thì kêu hẳn tới đây hầu hạ đi."

"Ra bệnh trái rạ?" Thái hậu không đoán được sự tình lại khéo như thế, "Đáng tiếc, đứa nhỏ tốt như thế, hiện tại lại bắn thiu, cũng là giữ lại không được." Ý ở trong lời, hoặc đem hẳn giết chết, hoặc đem hẳn đuổi đi.

Kỳ Hành nhú mày một chút, rồi lập tức giãn ra, khuyên nhủ, "Mẫu hậu nói thật có đạo lý. Chẳng qua bệnh trái rạ cũng không phải là cái bệnh nặng gì, nếu người ta chân trước vừa phát bệnh chân sau liền đem hẳn tống

cổ, sẽ tỏ rõ thái độ làm người có chút cay nghiệt. Trẫm nghĩ chờ nô tài kia ở An Nhạc đường một thời gian, lại làm xử trí, cũng là giống nhau."

Thái hậu gật đầu nói, "Con nói đúng, ai gia quá mức lo lắng cho con, trái lại quá nóng lòng."

"Mẫu hậu đây là một mảnh lòng từ mẫu, khiến cho con xúc động bội phần."

***

Kỷ Hành càng lúc càng phát giác được chuyện này có cổ quái. Điền Thất chân trước phát trái rạ, mẫu hậu liền chân sau cùng hấn muốn người, sự tình không thể khéo như vậy. Hấn lập tức kêu Thịnh An Hoài tới, "Gần đây cung Từ Ninh có cái gì dị thường không?"

Stịnh An Hoài là người biết từ đầu đến đuôi. Ai kêu ông ta là thái giám tổng quản nha, chỉ cần là chuyện có liên quan tới thái giám thì trên cơ bản không có việc gì có thể giấu diếm được ông. Ông vốn là quyết định khoanh tay đứng nhìn, dù ông coi trọng Điền Thất thế nào đi nữa, cũng đặc tội Thái hậu không nổi. Nhưng mà Thái hậu lại không có khai sáng nguyên nhân với Hoàng thượng. Thịnh An Hoài kẹt ở giữa, suy đi nghĩ lại, quyết định có sao nói vậy với Hoàng thượng. Hoàng thượng mới là chủ tử của ông, là người mà ông nguyện trung thành.

"Thưa Hoàng thượng, nô tài nghe nói, hôm qua có một thái giám ở Ngự Mã giám đi cung Từ Ninh báo kiến Thái hậu, vừa lúc nô tài có người đồ đệ nhận thức hấn, nói là mấy ngày nay người này luôn luôn nói cái gì mà 'bát tự của Điền Thất quá cứng, mệnh khắc chủ'."

Kỷ Hành nhíu mày, "Toàn lời nói bậy."

Kỳ thật Thịnh An Hoài có chút tin, cẩn thận nhắc nhở Kỷ Hành, "Trước kia Điền Thất theo ba chủ tử, ba vị này đều là ở trong vòng một

tháng Điền Thất đến làm việc mà bỏ mình."

Kỷ Hành hỏi ngược lại, "Hắn ở Ngự tiền không chỉ là một tháng, vì sao không đem trẫm khắc chết?"

Thịnh An Hoài bị dọa đến nổi bùm bùm quỳ xuống, "Hoàng thượng, thân mình của ngài là vạn kim, xin ngài vạn vạn nói cẩn thận."

"Người có biết cái gì gọi là 'không hỏi muôn dân hỏi quý thần' không?" (1)

Chú:

(1) Không hỏi muôn dân hỏi quý thần: "Bất vấn thương sinh vấn quý thần"

Câu này trong bài thơ: Giả Sinh của Lý Thương Ẩn.

Nghĩa câu này theo lịch sử bài thơ là có ý châm chọc Hán Văn đế ngu đần, đối với thiên hạ muôn dân thờ ơ không quan tâm, lại chỉ chăm chăm đi hỏi về mấy chuyện quý thần nhảm nhí.

"Nô tài không biết."

"..."

Kỷ Hành rất có chút bi ai tịch mịch không người hiểu được. Chúng nô tài thì ngu xuẩn, nữ nhân trong hậu cung cũng không có người nào là tri âm của hắn. Thịnh An Hoài là một kẻ rất có ánh mắt, hiểu dẫn đo đúng mực, nhưng cũng chỉ giới hạn như thế. Điền Thất lại là người cơ trí, chẳng qua hắn ta luôn có cách đem hắn tức chết đi được, đã vậy còn là tức mà không thể phát tác.

Nghĩ đến Điền Thất, Kỷ Hành không khỏi giễu cợt. Tiểu biến thái này còn thực là có mấy phần can đảm, muốn chơi đùa kẻ hoãn binh? Cũng may

mà hẳn ta có thể sớm nghe được tiếng gió, nghĩ ra cái chiêu như vậy, bằng không hôm nay người làm Hoàng đế là hẳn đây cũng chưa hẳn là có thể bảo trụ được hẳn ta. Thế diện của mẫu hậu, bản thân tổng yếu là phải cho, một khi Điền Thất vào cung Từ Ninh, thì đại khái cũng sống đến đó mà thôi.

Nghĩ đến đây, Kỷ Hành nói với Thịnh An Hoài đang quỳ trên mặt đất, "Lên đi, theo trẫm đi An Nhạc đường."

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Nguy Cơ Giải Trừ

Điền Thất rất hối hận. Nàng tính tới tính lui, lại có vẻ như quên mất suy xét đến cảm nhận của Hoàng thượng...

Nếu như Hoàng thượng biết nàng bị bệnh trái rạ, tức giận đuổi nàng ra khỏi cung Càn Thanh, thì nàng vẫn sẽ đi tong như thường.

Bây giờ nàng đặc biệt muốn gặp Hoàng thượng, hướng hãn nịnh bợ một chút, biểu biểu một chút trung tâm để cho hãn trăm ngàn lần đừng đem nàng vứt bỏ, mà cho nàng chút thời gian rửa sạch oan khuất.

Chính mình một người ngộp ở trong phòng thật sự rất chán. Điền Thất rụt ở trên giường gỗ, ôm một cây gỗ nhỏ, nhắm mắt lại thì thào lầm bầm niệm, "Thiên linh linh địa linh linh, Hoàng thượng ngự giá qua nơi này - biến!" Nói xong mở to mắt ra, sau đó nàng liền thấy được người kia đứng ở ngoài cửa sổ.

"Má ơi!!!" Điền Thất bị dọa lăn từ trên giường xuống dưới.

Kỷ Hành mọc hắc tuyến đầy đầu, hỏi đại phu dẫn đường ở An Nhạc đường, "Phải chăng hãn đem đầu óc cháy hỏng rồi?"

Đại phu thừa cơ cáo trạng, "Thưa Hoàng thượng, hãn không cho nô tài gần người, cũng không chịu uống thuốc."

Kỷ Hành sa sầm mặt quay đầu nhìn Điền Thất ở trong phòng, "Người sao thế, không muốn mạng sống?"

Điền Thất nhanh chóng đứng lên, kích động ôm cửa sổ nói, "Hoàng thượng, thực sự là ngài sao? Ta không phải là đang nằm mơ chứ? Ta nhất định là đang nằm mơ, ngày hôm qua ta còn mơ thấy ngài nha!"

Kỷ Hành cảm thấy vô lực hết sức, sắc mặt lại hòa hoãn xuống dưới. Hắn nhìn người trước mắt, gương mặt trắng nõn mọi ngày bây giờ đã mọc ra thật nhiều đốm đậu, thực là thâm không nở nhìn. Nhiều đốm đậu như vậy cũng không che được hết vẻ kinh hi đầy mặt hắn. Kỷ Hành nhìn hình dạng ngây dại tỏa sáng hai con mắt của Điền Thất, rồi cau mày nói, "Vì sao người lại không uống thuốc?"

Bởi vì ta không có bệnh ah, Điền Thất nói thầm trong lòng. Nàng đem đôi mắt nặn ra vài giọt nước, nói: "Hoàng thượng, không phải nô tài không muốn uống thuốc, mà là không dám uống... Có người muốn hại ta!" Không cần biết thế nào, trước tiên cáo trạng cái đã.

"Ai dám hại người?" Lời này của Kỷ Hành nói được có chút thiếu thốn sức lực.

"Nô tài không biết, nhưng là người kia đi nơi nơi nói bậy về nô tài, còn muốn hạ độc với nô tài nữa. Nô tài không sợ chết, nhưng mà nô tài sợ là chết rồi sẽ không gặp được Hoàng thượng! Hoàng thượng, ta bỏ không được ngài! Ta muốn hầu hạ ngài cả đời!"

Phen bộc bạch thâm tình đầy phô trương này của nàng ngay cả Thịnh An Hoài đều nghe không vô, đương nhiên nguyên nhân chủ yếu có khả năng ở chỗ là, những lời này theo từ trong miệng của một người quái dị mặt đầy mụn nhọt nói ra. Thịnh An Hoài cho rằng Hoàng thượng cũng sẽ ghét bỏ giống như ông ấy, nào ngờ thần sắc của Hoàng thượng lại vẫn như thường, hơn nữa xem ra tâm tình còn rất không tệ.

Không xấu hổ là Hoàng thượng, Thịnh An Hoài tự đáy lòng cảm thán.

"Xạo, tiếp tục giả bộ nữa đi." Kỳ Hành chấp tay sau lưng, thờ ơ hờ hững.

"Là thật, Hoàng thượng, xin ngài trăm ngàn lần đừng đuổi ta đi..." Nói nói, Điền Thất thực sự khóc ra. Nước mắt lăn qua gò má, nàng nâng tay áo lên muốn lau đi nước mắt.

Kỳ Hành buột miệng ra tiếng ngăn cản nàng, "Dừng tay!"

Điền Thất sửng sốt, lại muốn sao nữa?

Kỳ Hành nhú mày nhìn ống tay áo của nàng, chất vải không đủ mềm mại, nếu như chà đến làm rách mụn nước trên mặt, sợ là phải lưu lại vết sẹo. Người này cũng quá không đem mặt coi là quan trọng, thật sự phung phí của trời.

Nghĩ lung tung xong, Kỳ Hành lấy khăn tay của chính mình ra quăng lên đầu Điền Thất, "Nếu lưu lại một chút vết sẹo nào, thì không cần lại tới gặp trẫm."

Điền Thất từ trong câu nói này nghe ra nội hàm: Ý tứ chính là chỉ cần không lưu sẹo, liền không cần cút đi?

Thế là nàng kinh hỉ nói, "Hoàng thượng anh minh thần vũ! Nô tài tạ chủ long ân!"

Kỳ Hành phàng phất lại thấy được nàng đang vẫy đuôi, hẳn cố ý nghiêm mặt lại nói, "Nhớ uống thuốc, không uống thuốc chính là kháng chỉ bất tuân."

Điền Thất đẩy mặt đau khô, "Tuân chỉ."

Kỳ Hành mỉm cười, xoay người rời đi.

Điền Thất nghĩ trong lòng, uống thuốc thì uống thuốc, chỉ cần để cho Vương Mạnh nấu thuốc là được, không phải sao? Ta thật là quá thông minh.

***

Cứu hay không cứu Điền Thất, phải làm sao cứu Điền Thất, đều là vấn đề.

Kỷ Hành chưa bao giờ tin cái thứ quý gì gọi là thần mệnh này nọ, tuy rằng vào những lúc tất yếu hẳn cũng sẽ dùng thứ này tới lừa dối người khác.

Khổ nỗi Thái hậu tin. Kỷ Hành không muốn cùng mẫu thân của mình phân tích mấy chuyện này, cũng không muốn nghịch ý của mẫu thân.

Nhưng mà cứ như vậy trơ mắt nhìn Điền Thất chết đi, hẳn lại rất là không bỏ được. Đúng vậy, là thật sự không nỡ. Tiểu biến thái này cũng không thể nói rõ có chỗ nào tốt, nhưng Kỷ Hành chính là cảm thấy, có Điền Thất ở đây, cuộc sống của hẳn tươi vui sinh động hơn rất nhiều. Lại nói, Như Ý cũng rất thích Điền Thất, nếu như Điền Thất chết, thằng bé phải có bao nhiêu là thương tâm.

Vì một tên nô tài mà cùng mẫu thân đối lập? Vậy càng không thể...

Kỷ Hành nghĩ không ra kết quả, nên cũng không nghĩ nữa. Dù sao Điền Thất ở An Nhạc đường, tạm thời cứ để hẳn ở chỗ ấy thêm chút thời gian đi, kéo dài một hồi lại nói sau. Kỷ Hành phái người trong cung Càn Thanh đi chăm sóc Điền Thất, nghĩ đến hẳn là sẽ không có nguy hiểm gì đến với hẳn.

Ngày hôm sau là ngày nghỉ lễ, mọi người vốn là không cần làm việc, ngay cả mấy lão già trong Nội các cũng đều ở nhà nghỉ ngơi. Chẳng qua là lúc xế chiều, có vài quan viên trình tấu chương vào trong.

Kỷ Hành cực kỳ ngoài ý muốn, vì sao thoáng một cái mấy lão già này đều trở nên kính nghiệp như vậy chứ.

Hắn đem mấy tấu chương kia xem qua, nội dung đại để giống nhau.

Mấy ngày gần đây liên tục phát sinh hai sự kiện trần truồng, Ngự sự đài tỏ vẻ quan tâm nghiêm trọng với chuyện này. Nếu như là một kẻ điên tầm thường trần truồng thì cũng không ai để ý làm gì, tối đa chỉ trở thành đề tài tán dóc đầu đường cuối ngõ mà thôi, chẳng qua ba vị cõi truồng này đều là con cháu quan lại, phẩm chất của cha bọn họ lại đều không có thấp, thế là việc này rất đáng để cho người ta nghiên cứu kỹ.

Tóm lại một câu nói, tình thế rất nghiêm trọng, ảnh hưởng rất ác liệt.

Kỷ Hành nghĩ sao cũng nghĩ không thông ba tên công tử quần lụa này vì sao lại muốn hẹn nhau ở truồng, đã vậy còn ở truồng tại con phố Long Xương phần hoa nhất, hai tên trong đó còn đặc biệt chọn ở truồng vào ngày nghỉ lễ. Làm người ngu xuẩn cũng phải có cái giới hạn, đánh vỡ cực hạn sẽ khiến cho người ta đặc biệt muốn giết chết hắn. Biểu hiện của ba gã đại thần bình thường đều rất không tệ, như thế nào lại dạy ra con trai là thứ mặt hàng này!

Mấy ngày nay Kỷ Hành bị ngu xuẩn ngược quá nhiều, thế là tâm tình trở nên rất kém.

Đống tấu chương đầu tiên vừa xem xong, xấp tấu chương thứ hai đã tới. Lần này là mấy người làm cha nghe được tiếng gió, nên nhanh chóng dâng sớ đến thỉnh tội.

Ba bản tấu chương này có nội dung đại khái là giống nhau, Kỷ Hành thậm chí hoài nghi ba người này đây là gom lại một chỗ thương lượng rồi viết. Nội dung không ngoài việc tự mình thỉnh tội, nào là dạy dỗ không đúng, dẫn đến con cái làm ra chuyện có ảnh hưởng đến phong tục mỹ quan. Thuận tiện còn thêm câu ám hiệu, tỏ rõ chuyện này có quan hệ với con trai

út của Trịnh nguyên phụ (*), còn dính dấp tới luyện đồng (**) mà tiêu vương gia bao dưỡng.

(*) nguyên phụ: chức quan tương đương tể tướng.

(**) luyện đồng: có nghĩa là "mỹ thiếu niên", còn gọi là nam kỹ. Từ này dùng để chỉ đối tượng là bé trai trong đồng tính nam. "Luyện" ở đây có nghĩa là dung mạo tốt đẹp, "đồng" chỉ trẻ em, vị thành niên. Từ này sau này dùng cho cả nam và nữ, chỉ đối tượng vị thành niên trong quan hệ tình cảm.

Kỷ Hành trực tiếp bị hai từ "Ninh vương", "Luyện đồng" làm chấn kinh.

A Chỉnh dưỡng luyện đồng?

Kỷ Hành nhìn bảng tấu chương kia nhìn rất lâu.

Đầu năm nay nam nhân mê nam sắc không phải là số ít, cho nên chuyện Ninh vương dưỡng một bé trai xinh đẹp mọi người đều không thấy có gì không tốt. Chẳng qua Kỷ Hành là ca ca của Kỷ Chỉnh, điều đầu tiên hấn nghĩ đến chính là đệ đệ của hấn mới mười sáu tuổi, ngay cả thê tử đều chưa có cưới, nếu như lại ở trên con đường này càng đi càng xa, thì về sau làm sao bây giờ? Làm không tốt ngay cả con nối dõi đều sẽ trở thành vấn đề làm người ta đau đầu.

Hơn nữa, nói thật lòng, Kỷ Hành cảm thấy, nam nhân cùng nam nhân, gì gì kia, có chút ghê tởm. (Nhớ nói câu này nga :)))

Không, là cực độ ghê tởm.

Kỷ Hành quyết định phải nghiêm túc nói chuyện về vấn đề này với A Chỉnh. Huynh trưởng như cha, hấn cảm thấy bản thân vẫn là có quyền lên tiếng về phương diện cuộc sống riêng tư của Kỷ Chỉnh. Tuy rằng quan hệ giữa hai huynh đệ bọn họ có một lần xuất hiện nguy cơ, nhưng đó cũng là

do kẻ gian bố trí, từ góc độ này tới nói hẳn và A Chinh đều là vô tội. Huynh đệ chính là huynh đệ, quan hệ huyết thống để ở đó, hẳn không thể trơ mắt nhìn A Chinh bước lên con đường xấu.

Kỷ Hành năm thời cơ, trước tiên ban cho Kỷ Chinh hai mỹ nhân. Cùng ngày, hai đại mỹ nhân bị đưa đến Ninh vương phủ, khẩu vị của đại quân gia phủ Ninh vương hơi nặng chút, đem hai vị mỹ nữ để hết lên giường Kỷ Chinh, hơn nữa còn cười tít mắt tỏ vẻ: Vương gia à, ngài phản kháng là vô hiệu, bởi vì đây là ý chỉ của Hoàng thượng.

Kỷ Chinh bày ra thái độ không bạo lực không hợp tác, đêm hôm đó hai vị mỹ nhân ngủ cùng nhau, còn hẳn đi phòng khác.

Không chỉ như thế, ngày hôm sau Kỷ Chinh còn đem mỹ nữ trả trở về. Thịnh An Hoài tấm tắc lấy làm lạ, nghĩ trong lòng không xấu hổ là đệ đệ của Hoàng thượng, đồ Hoàng thượng đưa ra ngoài mà ngài cũng dám trả trở về.

Kỷ Hành biết, Kỷ Chinh đã dám trả lại, liền tỏ rõ hẳn nhất định là không có đụng vào các nàng.

Kỷ Hành vô cùng ưu sầu.

Tại lúc Kỷ Hành ưu sầu nhất thì Thái hậu kèm nén không được, lại kiến nghị Kỷ Hành xử lý sạch Điền Thất. Lần này bà còn ra vẻ có phát hiện vô cùng trọng đại, mời một đạo cô tới giải thích cho Kỷ Hành, ý tứ đại ý là: Tuy rằng ai gia cũng rất thương tiếc rất đau lòng, nhưng cái tai họa này thực sự là giữ lại không được.

Kỷ Hành dùng ánh mắt xem lừa đảo để nhìn đạo cô, thầm nghĩ nếu đã không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, trăm cũng đành phải vận dụng trò lừa đảo.

Ngày hôm sau hần liền đem đạo sĩ có danh khí lớn nhất kinh thành mời vào cung, tán dóc với ông ta nửa ngày, mang danh là "luận đạo". Kỳ thật trí tuệ của đạo gia rất rộng lớn, Kỳ Hành phiến chỉ là phiến mấy chuyện dùng quỷ thần lừa người mà thôi, vì thế hần cùng ông già tóc bạc đầy đầu này tán dóc khá là ăn ý.

Gần đây Thái hậu đang si mê mấy chuyện này, nghe nói có lão thần tiên tới đây, rất là muốn gặp, Kỳ Hành liền sai người dẫn lão thần tiên này đi cung Từ Ninh.

Thái hậu đem ưu sầu của bản thân nói hết với lão thần tiên, còn đem bát tự của Điền Thất cho lão thần tiên xem. Lão thần tiên xem xong nói, "Người thường chỉ thấy được một mặt đại sát trong mệnh cách này, lại xem không đến đại lợi trong đó."

"Đại lợi như thế nào?"

"Người này có mệnh cách thuộc kim, kim sinh thủy, nếu như gặp được một người chủ có mệnh cách thuộc thủy, chưa hần không thể hóa tộ thành lợi. Cụ thể, còn muốn xem bát tự của người chủ mới được."

Thái hậu vừa nghe, tinh thần liền tỉnh táo, bởi vì mệnh cách của Kỳ Hành là thuộc thủy. Bà lập tức sai người đi lấy bát tự của Kỳ Hành ra, nhờ lão thần tiên tính toán một chút.

Lão thần tiên phân tích tính toán hơn nửa ngày, cuối cùng xa xưa thờ dài một tiếng.

Thái hậu khẩn trương hỏi han: "Sao rồi?"

"Ta sống nhiều năm như vậy, lần đầu tiên thấy được bát tự tương hợp như thế này."

"..."

Thái hậu rất cao hứng, quay đầu liền thưởng đồ ăn cho Điền Thất, còn nói với Kỷ Hành, nô tài này người lưu dùng đi, ngàn vạn đừng có đuổi hăn đi.

Kỷ Hành rất là không lời, hăn không nghĩ tới một chuyện phiền toái như vậy lại bị một câu nói của một lão đạo sĩ giải quyết ngay lập tức. Quả nhiên kẻ lừa đảo cũng có đất dụng võ của kẻ lừa đảo nha.

Lão đạo sĩ biết Hoàng thượng coi lời nói thật của ông là lời vợ vắn, ông có chút không phục, "Hoàng thượng, lời bần đạo nói đều là thật."

"Ồ, thượng." Kỷ Hành không chút nào đếm xỉa, hiển nhiên là không tin.

Lão đạo sĩ chẳng hết lòng mẽ. Ông ta công một cái bao tải nhỏ ra khỏi Hoàng cung, trong bao đựng tiền bạc cùng bảo vật mà Hoàng thượng và Thái hậu thưởng cho ông. Đạo sĩ vừa đi vừa cảm giận nghĩ, đã người không tin ta, vậy ta liền không cùng người nói về vấn đề kiếp số.

Ngày hôm sau, ngay sau khi nguy cơ của Điền Thất giải trừ, thì bệnh trái rạ trên người nàng toàn bộ đều biến mất, quang vinh đi trở về. Mới vừa trở lại cung Càn Thanh, Điền Thất đã cảm động đến rơi nước mắt, ở trước mặt Kỷ Hành nói rất nhiều lời ngon tiếng ngọt. Tâm tình của Kỷ Hành tốt lắm, cũng tha thứ cho hăn huyên náo, nghe từ đầu cho đến đuôi.

Mớ chuyện bực mình này rốt cuộc cũng giải quyết, cuối cùng Kỷ Hành cũng nhẹ nhàng thở ra.

Kế tiếp, hăn cần tự mình can dự vào vấn đề riêng tư trong cuộc sống của đệ đệ mình.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Hiểu Làm Lớn

Về loại chuyện đê đê của mình nuôi luyện đồng thì Kỳ Hành vẫn là quyết định trước tiên xác nhận một chút đã, rồi sau đó mới suy tính bước hành động tiếp theo.

Lại nói, cân nhắc đến mặt mũi của đê đê mình xong, thì Kỳ Hành rất là hoài nghi A Chỉnh mới chính là luyện đồng ah...

Nhưng mà người được phái đi tìm hiểu việc này báo cáo rằng trong vương phủ không có bóng dáng của bất kỳ luyện đồng nào, cũng không có phát hiện ra nam nhân nào tình nghi là luyện đồng của Ninh vương.

Một đám thám tử khác thì lại báo, có người thấy được Ninh vương và một tiểu tướng công(*) cùng nhau tản bộ, dạo phố và ăn cơm.

(*) "tướng công" ngoài là từ vợ gọi chồng thì còn có nghĩa chỉ người đàn ông, thanh niên.

Kỳ Hành sờ cằm, hí mắt suy nghĩ. Xem ra A Chỉnh thật sự dưỡng luyện đồng, nhưng tên luyện đồng này lại không ở trong vương phủ, chẳng lẽ là dưỡng ở bên ngoài? Cẩn thận như vậy, thì thấy rõ A Chỉnh đối với tên luyện đồng kia rất là để ý.

Thế là Kỳ Hành quyết định tự mình đi nhìn một cái, xem con thỏ nhỏ kia là thần thánh phương nào.

***

Kỷ Chinh ăn qua cơm trưa, rồi ra khỏi cửa, đi đến ngân hàng mà Điền Thất thường xuyên đến. Hôm nay là ngày Điền Thất xuất cung, trạm đầu tiên khi hẳn ra khỏi cung nhất định là tới ngân hàng cất tiền.

Quả nhiên, chờ một hồi thì thấy được Điền Thất đi tới.

Hai người có chút thân quen, nên cũng không quá để ý đến mấy chuyện lễ nghi phiền phức. Nói chuyện một lát, rồi chờ Điền Thất đi cất tiền xong, hai người ra khỏi ngân hàng, sóng vai nhau đi trên đường, thương lượng chút nữa đi nơi nào chơi.

Bọn hẳn không có chút nào chú ý đến phía sau có một đôi mắt đang trợn tròn mà nhìn.

Hai người đang nói chuyện, thì bất thành lình có một người đẩy xe gỗ chạy nhanh qua, xém chút đè lên trên người Điền Thất. Kỷ Chinh phản ứng nhanh, kéo Điền Thất vào người Kỷ Chinh, né qua xe gỗ.

"Đa tạ vương gia." Điền Thất nói, đang định rút tay ra, nhưng lại bị Kỷ Chinh nắm được càng chặt.

Kỷ Chinh mấp má miệng, "Nơi này người xe tấp nập, rất nguy hiểm." Bàn tay vẫn như cũ không buông ra.

Điền Thất cũng tùy ý hẳn nắm tay, hai người đi ra phố Long Xương, lại lòng vòng một hồi, cuối cùng tìm để gánh hát Tứ Hỉ trú danh.

Vở kịch mà gánh Tứ Hỉ đang diễn là một tuồng phong nguyệt(**), một nam một nữ lén cha mẹ trong nhà chạy ra ngoài hẹn hò, chuyện xưa khá là mê mỵ, lời kịch cũng rất là ước ắt. Cái gì "Cùng người đem cổ áo buông lơ, vạt áo rộng, cổ tay áo cắn khế giữa răng môi thấm ước. Nhất định cùng người ôn tồn nhẫn nại ngủ một đêm", lại cái gì "Hành lai xuân sắc tam phân vũ, thụy khứ vu sơn nhất phiến vân" (1), Kỷ Chinh nghe thấy mấy câu này thì cả khuôn mặt đều đỏ bừng bừng, hẳn lén lút nhìn nhìn

Điền Thất, phát hiện ra hẳn ta vẫn trấn định như thường, đã vậy còn đi theo tiết tấu đánh nhịp đánh từ.

(**) phong nguyệt: chuyện tình yêu nam nữ.

(1) Hai câu này nằm trong bài "Sơn Đào Hồng" của tác phẩm nổi tiếng Mẫu Đơn Đình - Du Viên Kinh Mộng.

Nguyên văn HV:

"Hòa nhĩ bả lĩnh khấu nhi tùng, y đái khoan, tụ sao nhi uấn trứ nha nhi triêm. Tắc đải nhĩ nhẫn nại ôn tồn nhất thưởng miên."

Câu "Hành lai xuân sắc tan phân vũ, thụ khứ vu sơn nhất phiến vân" theo Grey hiểu có nghĩa là: khi đi tới (đó) thì nhìn thấy sắc xuân mang theo ba phần mong lung mưa bụi, sau khi ngủ đi thấy nhẹ nhàng như là một áng mây trên đỉnh núi Vu. Đây là nghĩa đen của câu, còn nghĩa bóng chuẩn của câu này ở thì mà là đang tả về việc "mây mưa".

Kỳ thật Điền Thất cũng chỉ nghe ra mấy câu hát này mềm mềm mại mại vô cùng êm tai, còn ý tứ cụ thể thì nghe cái hiểu cái không. Đầu tiên, khúc hát này hát bằng giọng Côn Sơn (2), y y a a, không phải tiếng phổ thông, nên nàng vốn dĩ nghe không được rõ ràng. Tiếp theo, lúc trước có nói qua, việc giáo dục về chuyện nam nữ trong cuộc đời này của nàng có chút thiếu sót, hết thảy toàn dựa vào chính mình lĩnh ngộ, khả năng lĩnh ngộ cực hạn của nàng chính là nam nhân và nữ nhân cùng nhau ngủ một giấc sẽ sinh ra trẻ con mà thôi. Cho nên lời ca ướm át như thế của người ta cho dù có viết ra trên giấy đi nữa thì nàng cũng chưa hẳn đã rõ ràng.

(2) Giọng Côn Sơn: Kungqu Opera hay còn gọi là Côn khúc, Côn kịch, đây là loại kịch diễn cổ xưa nhất của TQ, cũng là văn hóa nghệ thuật quý báu của TQ. Khởi nguyên từ Tô Châu Côn Sơn vào thế kỷ 14. Được Unesco công nhận là di sản phi vật thể của nhân loại.

Kỷ Chinh không hề biết nguyên do trong đó. Bấy giờ thấy Điền Thất không những trấn định mà lại còn hưng trí dạt dào nghe diễm khúc, thì thật là khó tránh làm cho hãn nghĩ nhiều mấy phần. Phải biết là, một khi con người để cho trí tưởng tượng bay xa, thì rất dễ dàng mơ mộng ra rất nhiều nọ. Kỷ Chinh xâu chuỗi các hành vi từ trước đến nay của Điền Thất, kèm với những lời mà Điền Thất từng nói qua với hãn, cuối cùng tổng kết ra một cái phát hiện trọng đại: Điền Thất sẽ không là đối với hãn...đi?

Cái hoài nghi này khiến cho trống ngực của hãn đập thành thịch, mặt đỏ đến nỗi muốn nhỏ ra máu, hãn cúi đầu không dám lại nhìn Điền Thất.

Điền Thất vẫn như cũ chẳng hay chẳng biết gì. Nàng dùng một cái quạt xếp nhẹ nhàng vỗ vào lòng bàn tay, rung rùi dặt ý lẩm nhảm râm rì, đắm chìm vào trong giọng hát uyển chuyển mỹ diệu không thể tự thoát ra được. Một đào một kép ở trên đài tương tác với nhau cũng rất là thú vị, Điền Thất ngồi ở cái bàn đầu tiên nên thấy rất rõ, tuy rằng có chút động tác nàng không thể hiểu được, nhưng chuyện đó cũng không gây trở ngại việc thưởng thức của nàng.

Đột nhiên, tầm mắt nàng bị ngăn trở.

Người tới đứng chặn giữa nàng và sân khấu, cách nàng không đến hai thước. Đối phương mặc một bộ trực cư (3) màu đỏ thẫm, thắt lưng rất rộng, ánh mắt của Điền Thất vừa lúc nhìn thẳng vào viền thắt lưng của người nọ. Chiếc thắt lưng bằng lụa màu đen có viền là một dãy hoa văn hình thoi, tùy theo hô hấp của hãn mà lúc lên lúc xuống, truyền đạt tới lửa giận đang được cố kềm chế người này.

(3) trực cư: kiểu áo tay thẳng.

Điền Thất có một loại dự cảm không tốt. Nàng không dám ngẩng đầu lên nhìn, đôi mắt chỉ nhìn chăm chặp vào sợi thắt lưng kia, giả ngu.

Kỷ Chinh ngẩng đầu phát hiện đến sắc mặt không tốt của Kỷ Hành, cẩn thận kêu một tiếng "Hoàng huynh".

Kỷ Hành trừng Kỷ Chinh một cái, rồi thô bạo nắm Điền Thất đang ngồi trên ghế chạy ra ngoài. Kỷ Chinh muốn rời ghế đuổi theo, nhưng mà còn chưa kịp đứng lên Kỷ Hành đã quay đầu trợn mắt nhìn hằm, hằm đành phải ngồi lại chỗ cũ.

Điền Thất không biết hoàng thượng như thế nào, nhưng rất rõ ràng biết được hằm lại đang tức giận. Nàng nghĩ nghĩ, chuyện sai mà hôm nay mình làm đại khái chỉ có mỗi việc đi nghe hát kịch, trên danh nghĩa nàng là thái phong sứ, rồi cung đương nhiên cần cẩn trọng chấp hành công vụ, làm sao có thể tới nơi câu lan ngõa xá (4) mà vui đùa.

(4) Câu lan ngõa xá:

Nghĩa đen, "câu lan" = lan can khúc chiết, về sau được hiểu là những cái lầu, lều được dựng tạm bợ, "ngõa xá" = phòng gạch. "Ngõa xá" là từ chỉ khu vui chơi buôn bán, trong khu chợ này chủ yếu dựng lên những "câu lan" để diễn kịch hát tuồng. Quy mô của "ngõa xá" rất lớn, thường 1 khu "ngõa xá" có đến mấy chục tòa "câu lan".

Đây là cụm từ chỉ những nơi diễn kịch, hát tuồng, về sau thành từ chỉ khu vực ăn chơi đàn điểm, thanh lâu kỹ quán, hát hò, làm xiếc...Tóm lại là nơi ăn chơi không đàn hoàng.

Nhưng mà cứ cho là như vậy đi nữa, thì hoàng thượng hằm cũng không cần tự mình chạy tới giám sát nha?

...Nhất định là lại phạm bệnh thần kinh.

Kỷ Hành kéo Điền Thất ra khỏi rạp hát, lại kéo nàng đi rất xa, thẳng đến một chỗ không người yên lặng mới dừng lại. Hằm bỏ Điền Thất ra, sắc mặt không có chút chuyển biến tốt đẹp nào.

Điền Thất rụt rụt cần cổ, cười nịnh, "Hoàng hoàng hoàng...Hoàng công tử, ngài thế nào lại tới đây?"

Kỷ Hành nhìn chăm chăm mặt nàng, hỏi lại, "Ta không thể tới sao? Có cái gì mà ta không thể xem, không thể biết?"

"Không có..." Điền Thất bị hấn nhìn chăm chăm đến nỗi quá mức khẩn trương, không tự giác lui về sau hai bước, yếu yếu giải thích nói, "Cái kia, ta đi rạp hát, cũng là vì nghe ngóng sừ tầm dân phong. Nơi đó tam giáo cửu lưu, ngư long hỗn tạp, là nơi tập kết tin tức của nhân gian."

Kỷ Hành hướng về phía trước đi vài bước, khoảng cách giữa hai người thu hẹp, Điền Thất đành phải tiếp tục lui về phía sau, Kỷ Hành lại tiếp tục hướng về trước đi. Dưới chân hấn không ngừng kéo gần, đôi mắt trừng trừng nhìn chăm chăm nàng, rốt cuộc bức được nàng lui đến lúc không thể lui.

Lưng Điền Thất dựa vào vách tường cứng rắn, chân tay nàng luống cuống cả lên. Ánh mắt của Kỷ Hành rất có cảm giác áp bách, nàng bị hấn nhìn chòng chọc khiến cho da đầu run run.

"Điền Thất," Kỷ Hành cuối cùng cũng mở miệng, "Hai ngày trước người vừa mới đối ta ngày nhớ đêm mong, hôm nay người liền cùng A Chinh tay trong tay đi nghe diễm khúc ư."

"A???" Điền Thất có chút mê mang, lời này đưa ra quan điểm rất là mới mẻ, nhưng mà hoàng thượng à, ngài muốn biểu đạt cái gì vậy?

"..." Kỷ Hành vốn muốn nói không phải là lời này, thế nhưng vừa rồi nhìn chăm chăm khuôn mặt vừa sợ vừa úy khuất của nàng xong thì phần nộ trong ngực chưa kịp bùng nổ đã tiêu tán hết, vô ý thức liền nói ra lời kỳ quái như vậy. Sắc mặt hấn lại âm trầm mấy phần, nói, "Ta biết người thích nam nhân."

"!!!" Điền Thất bị dọa đến mức á khẩu không thể thốt nên lời. Chẳng lẽ hoàng thượng hẳn phát hiện ra rồi?! Xong đời!

Kỷ Hành thấy mặt nàng như màu đất, hiểu nhiên biểu hiện vô cùng chột da. Lửa giận của hắn càng tăng, dùng đôi tay nắm lấy vạt áo trước của Điền Thất rồi dễ dàng nhấc nàng lên, mặt nàng lập tức gần ngay trước mắt, chóp mũi của nàng cơ hồ đụng tới chóp mũi của hắn. Hắn thấy được sự kinh ngạc bất an sâu trong đáy mắt của nàng.

Kỷ Hành nhìn xúc động muốn đương trường bóp chết nàng xuống, cắn răng nói, "Nhưng mà ta không cần biết người dụ dỗ những ai, chẳng qua bất kể như thế nào cũng không được phép tiếp cận Ninh vương."

"???" Điền Thất nhanh bị tên hoàng đế mắc bệnh thần kinh này chọc điên. Bước tiếp theo của việc vạch trần thân phận không phải là nhe răng cười đem nàng nghiêm hình tra tấn hoặc là trực tiếp giết chết sao? Thế nào lại cùng Ninh vương nhắc lên quan hệ?

Thấy mặt nàng toàn vẻ mê mang công thêm vô tội, Kỷ Hành cả giận nói, "Người liên như vậy dục cầu bất mãn sao!"

"..." Ý tứ của dục cầu bất mãn chính là hoài xuân, bởi vì hoài xuân cho nên muốn tiếp cận Ninh vương... Trong đầu Điền Thất rất nhanh làm vài cái chuyển đổi, cuối cùng đổi ra được một cái kết luận kinh người: Hoàng thượng hoài nghi nàng dụ dỗ Ninh vương!

Này này đều là cái gì với cái gì...

Điền Thất biết trên thế giới này có loại sự việc tên là đồng tính luyến ái, hiện tại xem ra hoàng thượng chỉ là hiểu lầm đem nàng trở thành một tên đồng tính, chứ không phải là phát hiện ra bí mật của nàng. Một tên đồng tính, còn là một gã thái giám, có mưu đồ tiếp cận đệ đệ ruột thịt của bản thân, loại chuyện này cho dù là ai cũng nhìn không được. Hoàng thượng phát điên lớn như vậy có thể lý giải.

Nghĩ đến đây Điền Thất yên lòng, chí ít cái mạng có thể bảo vệ. Nàng đập tay của Kỷ Hành, muốn tách ra. Bị người ta xách đến nước phải kiễng cả chân lên thật sự là quá khó chịu.

"Công tử, đây là cái hiểu lầm, ngài có thể buông ta xuống trước được không, nghe ta giải thích..." Điền Thất cố hết sức khẩn cầu.

Sức của nàng không lớn, Kỷ Hành bị bàn tay mềm mại của nàng ma sát, liền có một loại cảm giác không ổn. Hắn buông nàng ra, lạnh lẽo nhìn nàng chăm chăm, chờ đợi nàng giải thích.

Điền Thất nhẹ nhàng vỗ vỗ lồng ngực, nghĩ trong lòng, lấy phản ứng kinh hách quá độ vừa rồi của nàng mà nói, thì cho dù bây giờ nói bản thân mình không thích nam nhân, khẳng định là hoàng thượng cũng không tin, cho nên rõ ràng vẫn là sáng khoái thừa nhận điểm này đi.

"Ta thích nam nhân là do trời sinh, cũng không phải phạm cái gì sai." Trước tiên là giả bộ ủy khuất.

"Nhưng người không nên mang hư hỏng A Chinh."

Điền Thất lập tức cười hì hì, nhanh chóng đổi sang hình thức nịnh nọt, "Ta cùng Ninh vương thực sự không có gì, chỉ là cùng nhau chơi chung vài lần. Ngài nghĩ nha, mỗi ngày ta đều có thể nhìn thấy một chủ tử anh tuấn tiêu sái phong lưu phóng khoáng ngọc thụ lâm phong như ngài vậy, thì làm gì phải bỏ gần tìm xa, đi mơ tưởng Ninh vương chứ?"

Mấy câu tâng bốc này nói rất là đúng chỗ, Kỷ Hành tin mấy phần. Thế là hắn hòa hoãn thần sắc một ít, "Bên ngoài đều đồn đãi người là luyện đồng do Ninh vương dưỡng, chuyện này người lại giải thích như thế nào?"

"Ba người thành hồ, ta càng là giải thích, càng nói không rõ ràng. Tóm lại ta và Ninh vương tuyệt đối là thanh thanh bạch bạch, hôm nay cũng là vừa lúc gặp được, rồi hẹn nhau đi xem kịch thôi. Lời đồn dừng ở trí giả

(***), hoàng thượng ngài anh minh uy phong như vậy, nhất định sẽ không tin tưởng loại đồn đãi hạng bét này."

(***) lời đồn dừng ở trí giả: nguyên văn HV "lưu ngôn chỉ vụ trí giả". Có nghĩa là: Lời nói không có căn cứ, truyền đến người có đầu óc liền không thể lại lưu truyền tiếp. Nôm na là người có cái đầu chả bao giờ tin vào lời đồn, cũng không bao giờ phát tán lời đồn, nên lời đồn tới chỗ người khôn cũng tự nhiên mà tan biến.

Lại thêm một cái siêu cấp tăng bốc chụp xuống, Kỳ Hành dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn chăm chăm vào Điền Thất, Điền Thất bằng phẳng cùng hẵn đối diện. Lần này nàng thực sự không có việc gì phải chột dạ.

"Nói như thế, nam nhân mà người tư tưởng là ai?" Đột nhiên Kỳ Hành hỏi.

"Khụ khụ khụ...Không phải..." Tuy rằng da mặt Điền Thất rất dày, nhưng tốt xấu cũng là cô gái, thảo luận loại vấn đề này khó tránh thẹn thùng, nàng cúi đầu, "Khụ khụ khụ...Không phải..." Tuy rằng da mặt Điền Thất rất dày, nhưng tốt xấu cũng là cô gái, thảo luận loại vấn đề này khó tránh thẹn thùng, nàng cúi đầu, trên mặt nhanh chóng bay lên hai áng mây hồng.

Loại biểu hiện này ở Kỳ Hành xem tới liền tương đương là thừa nhận. Vừa rồi nhắc tới Ninh vương thì tiểu biến thái này một chút xiu cũng không có thẹn, vì sao nhắc tới hẵn, liền thẹn thùng? Đáp án rất rõ ràng.

Trong lòng Kỳ Hành không có cảm giác bị biến thái khinh nhờn mà khó chịu, ngược lại có một loại nho nhỏ đặc ý không dễ mà phát giác ra.

Điền Thất giải thích nói, "Công tử ngài lo xa. Nếu như ngài là áng mây trên trời, thì ta chính là bùn đất dưới chân, ta làm sao dám có ý nghĩ không an phận với ngài chứ!"

Kỷ Hành hừ một tiếng, "Đi thôi, về cung." Nói xong xoay người, khóe miệng lại không nhin được hơi hơi cong lên một chút.

Điền Thất theo phía sau hẳn, không có thấy được nụ cười nhạt chột lóe lên này. Nguy cơ đã giải trừ, nàng thở hắt ra một hơi dài, chạy chậm theo sau. Không có biện pháp, chân hoàng thượng dài, bước chân bước được lớn, đi được thật nhanh. Trái ngược với hẳn, hai cái chân cũng xem như là thon dài kia của nàng không đủ bon chen, chỉ có thể chạy chậm theo.

Chạy một hồi, Điền Thất hơi mệt, bước chân dần dần chậm lại.

Kỷ Hành thành linh ngừng lại, bất mãn quay đầu nhìn nàng, "Vì sao lại chậm như vậy, con rùa so với người còn nhanh."

Điền Thất có chút ủy khuất, chạy mau mấy bước, theo sát đến phía sau hẳn.

Hẳn đột nhiên bắt được tay của nàng,

Điền Thất liền cứ như vậy bị hoàng thượng nắm hồi cung, nhanh đến cửa Huyền Vũ mới bị buông ra. Toàn bộ hành trình này hoàng thượng không co biểu tình, không nói một lời, nhưng bước chân lại như bay. Điền Thất bị hẳn kéo, bước chân không ổn, nhiều lần đụng vào trên người hẳn.

May mắn là tâm tình của hoàng thượng tốt, không có cùng nàng so đo, Điền Thất thầm vui mừng.

~~~~~

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Nghị Hôn(*)

(*) "Nghị hôn" hay còn gọi là "nghị thân" nghĩa mặt chữ là "thương nghị chuyện hôn nhân". Đây là giai đoạn thương thảo chuyện cưới hỏi, thường do nhà trai nhờ bà mối hoặc bạn bè thân thích đi đến nhà gái cầu hôn. "Nghị hôn" bao gồm nhiều bước, trong quá trình này nam nữ hai bên không có quyền lên tiếng, tất cả do cha mẹ quyết định.

Tuy rằng Điền Thất nhất thời đem Kỷ Hành lừa gạt qua, nhưng ai làm hoàng đế lại chẳng đa nghi. Sau khi Kỷ Hành trở lại hoàng cung, ngồi nghĩ lại phản ứng của Kỷ Chinh lúc ở rạp hát thấy được hấn, rõ ràng chính là chốt dạ. Thế là Kỷ Hành có chút không thể yên lòng, nhưng mà nếu thực sự nói Điền Thất và A Chinh có cái gì đó, thì hấn lại không nguyện ý tin tưởng.

Ném thân phận của Điền Thất và Kỷ Chinh đi không nói tới, Kỷ Hành đối với mị lực nam nhân của bản thân rất là có mấy phân tự tin. Điền Thất nếu mà thích nam nhân, bộ dạng của A Chinh so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn, đã vậy tính tình còn nguội lạnh, trừ việc nhiều hơn nữ nhân một cái "tòn ten" ra, thì mùi vị nam nhân của hấn thật sự là cực kỳ hữu hạn.

... Cái này đều là cái gì cùng cái gì ah. Kỷ Hành đỡ trán, phát hiện ý nghĩa của bản thân quá mức chẳng ra đâu vào đâu, giương mắt nhìn Điền Thất, thấy tiểu biến thái này lại là an an ổn ổn, chẳng qua khóe miệng hơi rũ xuống, tràn đầy một cổ ủy khuất không thềm che dấu. Vừa rồi tiểu biến thái đi quá nhanh, nên mồ hôi con đổ đầy trên trán, mồ hôi con tụ hội thành từng đám mồ hôi mẹ, treo tại khóe mắt muốn rơi mà không chịu rơi, hấn lại không dám lau đi, thế là không chịu nổi ngứa ngứa nơi khóe mắt, bèn dùng

sức nháy mắt một cái, mồ hôi liền trượt đến hàng long mi vênh cao cao, phân tán thành từng hạt bọt nước thật nhỏ, giống như là giọt sương lóng lánh nồng đậm treo trên cành tùng. Tùy mí mắt chớp chớp, giọt sương ánh vào đôi mắt ngập nước, vừa bị ánh mặt trời chiếu vào, chợt giống như từng giọt nước mắt, rất là có chút ý từ hoa lê đẫm mưa sương gió thanh sầu (**).

(**) Nguyên văn:

Lê hoa đái vũ: Đây là thành ngữ ra từ "Trường Hận Ca" của Bạch Cư Dị. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi giống như là hoa lê dính hạt mưa vậy. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái.

Phong lộ thanh sầu: Ra từ "Hồng Lô Mộng", câu này lấy cảnh vật miêu tả nội tâm của con người, buồn rầu sầu muộn như cơn gió giọt sương (nước mắt).

Trong phút chốc Kỳ Hành có chút hốt hoảng, thiếu chút nữa đã giơ tay lên vì Điền Thất mà lau lệ. Hắn không tự tại rụt tay lại, nói: "Người đây là làm sao, trẫm có đáng sợ như vậy sao, sợ đến mức ngay cả lau mồ hôi mà người cũng không dám?"

Điền Thất cuống quýt lấy khăn tay ra lau mặt, cúi đầu không dám nhìn Kỳ Hành.

Kỳ Hành thấy được khăn tay của hắn, liền nghĩ đến một chuyện khác, "Khăn tay của trẫm đâu?"

"A???" Điền Thất giả ngu.

Mắt Kỳ Hành không chớp nhìn chăm chăm nàng, "Đừng cho rằng trẫm không biết người có chủ ý gì, mấy ngày trước đây người mượn khăn tay của trẫm, phải chăng người quyết định không trả lại? Vật ngự dụng (vật vua sử dụng), người cũng dám có can đảm tư tàng sao."

Điền Thất biết chính mình lừa dối không nổi, đành phải xách vể mặt đau khổ đáp, "Thưa hoàng thượng, khăn của ngài đã bị nô tài dùng bẩn, nô tài không dám lại đem nó đưa cho ngài, làm bẩn thánh thể." Trong lòng thì thầm mắng, đúng là tên hoàng đế hẹp hòi, ngay cả mảnh khăn tay cũng muốn nhớ nhiều ngày như vậy.

Lúc trước hắn đem nó ném đến trên đầu nàng, tự nhiên chính là thưởng cho nàng, vậy mà còn thực không biết ngượng mở miệng muốn trở về. Lại nói, chiếc khăn kia đã sớm bị nàng làm mất, tìm hơn nửa ngày cũng tìm không ra, lúc ấy còn rất là đau lòng một trận, dù sao chất liệu rất là tốt, lấy ra đi bán cũng có thể bán được mấy đồng tiền.

Điền Thất không biết là, sở dĩ Kỳ Hành mở miệng muốn khăn, chính là vì có liên quan đến chuyện "Điền Thất mơ tưởng chính mình". Nghĩ đến việc tiêu biến thái này cảm vật bên người của mình rồi không muốn trả lại, thì Kỳ Hành liền có loại cảm giác bị người ta núp trong bóng tối ý âm (***) chính mình, chuyện này nếu như là một vị mỹ nữ cũng thôi, nhưng thiên thiên lại là một gã thái giám. Đã thế tên thái giám trước mặt này còn quyết định muốn vô sỉ tới cùng nữa chứ, Kỳ Hành hừ lạnh một tiếng, cũng không có tiếp tục dây dưa vấn đề này. Hoàng đế mà, tổng yếu phải coi trọng thân phận, cùng một gã thái giám giành giật một chiếc khăn, thật là không tưởng nổi.

(***) ý âm: từ này hay còn được biết đến với chữ viết tắt "yy". "Ý âm" là cụm từ được khai sinh từ "Hồng Lô Mộng" của tác giả Tào Thuyết Cần, hiểu nôm na theo mặt chữ là "ý nghĩ/ Ý muốn/ ý đồ âm loạn". "Ý âm" không phải là cái ý "âm" về nhục thể, mà là về mặt tư tưởng, đại khái là chỉ việc huyền tưởng tình cảm không thể thực hiện được với một đối tượng nào đó. Theo nguyên tác Hồng Lô Mộng thì nghĩa của "ý âm" rất cao siêu, cái này ai có nhu cầu xin mời baike. Nhưng dần dần "ý âm" bị hiểu sai lệch đi rất nhiều.

Không cần biết nói thế nào, Kỷ Hành cứ thế vượt qua một buổi chiều ù ù cạc cạc. Trong não giống như có một loại tình tự không biết từ đâu mọc lên cũng không biết từ đâu mà tới lượn qua lượn lại, khiến cho tinh thần của hắn không an, nhưng cũng không tìm ra được đầu mối.

Ngày hôm sau, Kỷ Hành đem Kỷ Chinh kêu tới điện Đường Tâm. Tuy rằng lời đồn là giả, nhưng đệ đệ đã mười sáu tuổi, cũng là lúc nên cưới cho hắn một người thê tử. Kỷ Hành tang thương nghĩ, trong nhà có nữ nhân khuyên, chắc hắn sẽ làm hắn ít đi ra bên ngoài lang thang gây chuyện thị phi.

Cưới vợ cho Kỷ Chinh, nói khó cũng khó mà nói dễ cũng dễ. Tướng mạo của tiểu vương gia tốt, nhân phẩm tốt, gia thế càng tốt, năm trước có một cái chuyện tốt như vậy, có người nhàn rỗi làm một bảng thống kê mỹ nam của kinh thành, tên của Kỷ Chinh đứng đầu bảng. Bởi vì danh khí quá lớn, Kỷ Chinh còn bị không ít thiếu nữ rình coi qua. Triều Đại Tề so với trước đây thì dân phong khai phóng không ít, có chuyện như vậy cũng bởi vì khai quốc hoàng đế của triều đại này chính là một người nữ tử. Có một vài người đem Kỷ Chinh đưa vào danh sách tuyển chọn con rể, còn để cho nữ nhi cải trang rồi lén đi nhìn Kỷ Chinh, xem phải chăng hợp tâm ý của nữ nhi. Theo một bảng thống kê không hoàn chỉnh, Kỷ Chinh lấy đó đạt được độ khen ngợi tiếp cận một trăm phần trăm.

Nhưng mà vương gia cưới vợ cũng có nhiều băn khoăn. Gia thế xuất thân của nhà gái tất nhiên là khỏi cần nói, vừa phải xứng đôi với Kỷ Chinh lại không được có thế lực quá lớn, đặt lên một sui gia là cây cổ thụ che trời, thì cho dù Kỷ Hành không nghĩ nhiều đi nữa, Kỷ Chinh cũng sẽ không làm. Sau đó mới suy xét đến tướng mạo tính tình và thanh danh của cô gái kia, tìm tòi một tầng lại một tầng, thừa lại cũng chỉ có hai ba nhà như vậy. Mặt khác còn phải cân nhắc ý tứ của đối phương, cho dù Kỷ Chinh có tốt đến thế nào cũng không thể người gặp người thích, vàng còn có người ghét nha, huống chi là con người.

Kỳ thật mấy thứ nói trên đều không là vấn đề, vấn đề lớn nhất trước mắt là, Kỳ Chinh hẳn không muốn thành thân...

Kỳ Hành rất nhanh phát hiện ra điểm này. Ví dụ như hẳn cùng với Kỳ Chinh thảo luận nữ nhi nhà ai hoàn hảo, người nào có bộ dạng xinh đẹp tính tình hiền thực hoặc là có tài khí gì gì đó, tóm lại là tốt lắm vân vân, tiếp theo sau đó Kỳ Chinh cũng sẽ khích lệ một phen, cuối cùng tới một câu đại loại là nữ tử đó rất thích hợp tuyển chọn đến cạnh quân vương, người khác không xứng tiêu thụ. Ví dụ như Kỳ Hành nói với Kỳ Chinh, người cũng đã tới lúc thành thân, Kỳ Chinh liền nói lại hậu cung ghế trống nhiều năm như vậy, hoàng huynh nên sớm chút lập hoàng hậu...

Kỳ Hành dần dần bắt đầu hoài nghi, phải chăng A Chinh thực sự không thích nữ nhân. Thiếu niên mười mấy tuổi, chính là lúc tinh lực thịnh vượng, không có ngày nào không nghĩ tới nữ nhân, vì sao đến phiên hẳn thì lại thanh tâm quả dục chứ?

Thế là Kỳ Hành âm u đánh giá Kỳ Chinh, nói: "Mấy ngày trước đây trăm ban cho người hai mỹ nhân, có chỗ nào không hợp ý người?"

Đây là rõ ràng chất vấn, với tư cách là người duy nhất dự thính việc này, Điền Thất đều thay Kỳ Chinh toát mồ hôi đầm dề.

Kỳ Chinh chậm rì rì đáp: "Hoàng huynh ban ân, vốn không dám từ. Chẳng qua thần đệ chỉ là cỏ mục trong bùn, không dám tiêu thụ châu dương ngọc chất."

Lời nói tuy rằng khách khí, nhưng ngay cả Điền Thất đều nghe ra được bất mãn trong đó: Người đem nữ nhân của người cho ta, người không thấy then, ta nhưng mà cực kỳ thấy then nha.

Điền Thất lén lút nhìn Kỳ Hành, quả nhiên phát hiện tâm tình của hoàng thượng không ổn. Điền Thất vô cùng lo lắng cho Kỳ Chinh, tiểu

vương gia làm người thật sự không tồi, đối với nàng cũng tốt, bây giờ nàng rất muốn giúp đỡ hẳn một chút, nhưng mà có lòng cũng không có lực ah.

Kỷ Hành cúi mi, không có nói chuyện, mà sai Điền Thất đem mấy quyển tấu chương đưa cho Kỷ Chinh.

Điền Thất ôm tấu chương, thấy được lạc khoản của quyển tấu chương ở trên cùng là "Lễ bộ thượng thư Tôn Tông Thụy", nàng nhin không được rút rút khóe miệng.

Kỷ Chinh qua loa xem một chút, đem tấu chương chồng lại đặt ở trên bàn, khi ngẩng đầu thì sắc mặt đã không còn bình tĩnh, mà mang theo chút vội vã, hẳn rời ghế nói, "Hoàng huynh, thần đệ oan uổng!"

Kỷ Hành không nói lời nào nhìn hẳn.

Điền Thất thấy tình hình như vậy, trong lòng nghĩ nhất định là lão già Tôn Tông Thụy kia tố cáo vương gia, chẳng qua không biết là hẳn nói những lời bậy bạ gì.

Kỷ Chinh đã sớm đoán được nguyên do sự tình, giải thích: "Ngày đó xác thực là Trịnh Thiếu Phong có nói mấy câu vui đùa, không nghĩ tới Tôn Phiền không suy nghĩ kỹ đã xem là thật, trở về lại truyền ra, mới nháo đến như vậy. Tuy rằng bình thường thần đệ có chút chơi bời lêu lổng, nhưng vẫn luôn giữ mình trong sạch, không hề làm loạn hoạt động dưỡng đồng nạp tỳ này."

Cách làm người của Trịnh Thiếu Phong, Kỷ Hành có biết một ít, nói như vậy cũng có thể giải thích được phần nào. Nhưng mà thanh danh của Tôn Phiền vẫn luôn không tệ, làm sao lần này lại có thể không hiểu rõ, còn làm ra chuyện xấu mặt như thế, rõ ràng là có danh nhưng vô thực. Tuy rằng lời nói đùa là giả, nhưng việc Điền Thất chen một chân vào cũng là thực, Kỷ Hành nghĩ, nhìn thoáng qua Điền Thất, phát hiện hẳn rất là bình thản, dường như không có việc gì.

Thế là Kỳ Hành không có đáp lại Kỳ Chinh, mà lại hỏi Điền Thất, "Chuyện này người thấy thế nào?"

Điền Thất sững sốt, một chút cũng không phản ứng kịp, ngốc hồ hồ hỏi lại, "Hoàng thượng nói là chuyện gì?"

Kỳ Hành nhìn lướt qua Kỳ Chinh, rõ ràng nói thẳng: "Mới này trẫm cùng Ninh Vương thảo luận người cũng nghe đến, người cảm thấy nữ nhi nhà ai thích hợp làm vương phi?"

...Mắc mới gì tới ta a?

Điền Thất cảm thấy lời này của hoàng thượng nói rất là không chịu trách nhiệm, hôn nhân đại sự của vương gia lại đi hỏi một tên thái giám, đây không phải là coi thường người khác sao.

Hoàng thượng nhất định là đang báo thù việc lúc này vương gia châm chọc hần, chẳng qua hai huynh đệ các người đánh nhau, làm gì đem một tên tiểu thái giám là ta liên lụy vào chứ, tội lỗi tội lỗi quá.

Điền Thất nhìn nhìn Kỳ Hành, lại nhìn nhìn Kỳ Chinh, nàng phát hiện Kỳ Chinh cũng đang nhìn chăm chăm nàng, vẻ mặt nghiêm túc, quả thực giống như là nàng nói lấy ai hần liền sẽ lấy ai.

Điền Thất mới sẽ không ngốc đến mức tham dự nghị luận vào loại chuyện này, nàng cười hắc hắc đáp: "Vương gia đều giống như hoàng thượng phong hoa tuyệt đại, trong một chốc nô tài thực là nghĩ không ra người nào mới có thể xứng với vương gia. "Một câu nói bợ mông được cả hai người, ai cũng không đắc tội, nếu mà luận ba phải, bản lãnh của Điền Thất cũng không kém thủ phụ nội các chút nào.

Kỳ Chinh ngây một hồi, sau đó hé miệng cười khẽ, nhìn về phía Kỳ Hành, "Hoàng huynh thực là thu được nô tài tốt, đám nô tài trong nhà thần

đệ quả thật là đấm đầu đất, nếu như có một nửa cơ trí của hần, ta cũng thỏa mãn." Nói xong lại nhìn Điền Thất, còn cố ý hướng nàng chớp chớp mắt.

Nếu như là người khác, bị Kỷ Chinh khen như vậy, Kỷ Hành có thể ngay lập tức đem hần thưởng cho Kỷ Chinh, nhưng là Điền Thất thì không được. Kỷ Hành không có biện pháp túm Điền Thất, cũng không có biện pháp túm Kỷ Chinh, hần phát hiện hai tên du côn cắc kè này đều quá là láu cá, nhưng lại không tốt "trâu không uống nước thì đê đầu trâu", thế là hần buồn bực đem cả hai người oanh đi ra, một lát sau lại cảm thấy không phải mùi vị, sai người đem Điền Thất kêu về.

Bên này, Điền Thất và Kỷ Chinh cùng nhau ra khỏi điện Dưỡng Tâm, Điền Thất ngo trái ngo phải một chỗ gần đó không có ai, liền thấp giọng nói, "Vương gia, ngài không cần nghĩ nhiều."

Kỷ Chinh cười nói, "Đa tạ người quan tâm, ta quả thật nghĩ được có chút nhiều."

Điền Thất an ủi hần, "Kỳ thật không phải là hoàng thượng tìm việc với người, hần chỉ là, "nghĩ nghĩ, mới ngọt ngọt nói, "Hần cảm thấy là ta muốn dụ dỗ người..."

"Khụ khụ khụ," Kỷ Chinh che miệng ho khê, rồi ý cười lại càng đậm. Sau khi cười xong, mắt thấy Điền Thất đỏ bừng cả mặt, hần cũng có chút ngại ngùng, vành tai nhiễm lên một mảnh hồng hồng. Kỷ Chinh mím môi, do dự một hồi, rốt cuộc nói, "Điền Thất, kỳ thật có một chuyện, ta vẫn muốn hỏi người."

"Vương gia muốn hỏi cái gì? Tiều nhân nhất định biết thì sẽ nói, mà nói là nói tất tần tật."

"Người---"

Lời của Kỷ Chinh mới bật ra một chữ, đã bị một tên tiểu thái giám vội vàng chạy tới đánh gãy: "Điền Thất, hoàng thượng truyền lệnh người trở về."

Điền Thất lại đứng im không đi, "Ta biết rồi, cảm ơn người," nói xong quay đầu nhìn Kỷ Chinh, "Vương gia xin ngài nói nhanh đi."

Kỷ Chinh lắc đầu, "Thôi, người trở về đi."

Điền Thất chạy chậm về điện Dưỡng Tâm, Kỷ Chinh đứng đó nhìn theo bóng lưng dần biến mất của nàng, xong rồi mới xoay người rời đi

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Bản Khoản

Mỗi ngày Điền Thất đều trực ở điện Dưỡng Tâm, nên thường xuyên gặp được đủ loại quan viên đến yết kiến hoàng thượng, bất quá việc ba người có cấp bậc nhất ở nội các cùng nhau kết đoàn tiến đến, vẫn là lần đầu mới thấy. Với thân phận là một tên tiểu thái giám, nàng tự nhiên là không có tư cách nghe đến loại hội nghị cao cấp này, thế là tự biết điều rời khỏi.

Chính nàng cũng cảm thấy, càng là chuyện tình quan trọng, thì càng thiếu biết được mới tốt. Không có bản lĩnh làm gió làm mưa, thì không cần nhào vào trong mưa gió mà đi làm gì.

Hôm nay vì Thịnh An Hoài vội điều phối các vật phẩm có khả năng dùng tới trong tiết đoàn ngộ, cho nên không có tới, các thái giám trong điện Dưỡng Tâm đều xem Điền Thất như thiên lôi sai đâu đánh đó. Không có biện pháp, tuy rằng cấp bậc của hắn không cao, nhưng người ta được hoàng thượng tín nhiệm, đây là chuyện mà mọi người đều xem trong mắt, bởi thế Điền Thất trong lúc bất tri bất giác trở thành một nhân tài mới xuất hiện bên trong đám nô tài. Đối với chuyện này Điền Thất nửa vui nửa buồn. Có thể ra mặt có thể phong quang có thể được chủ tử trọng dụng tự nhiên là tốt, nhưng mà đầu ngọn gió lớn quá cũng không tốt, thật là mất đi trung dung (*).

(*) Trung dung là 1 tiêu chuẩn đạo đức của Nho gia, cái này nói tới nó dài nên Grey không nói nhiều làm gì, tóm gọn lại là trung hòa ở giữa, không cao cũng không thấp, cách sống xử sự làm việc đều có cái độ.

Vì vậy nàng cũng không dám ngang ngược, mà thành thật khiêm nhường làm người, càng là phong quang lại càng phải cụp đuôi mà đi. Đối với biểu hiện này của nàng, Kỷ Hành rất vừa lòng. Kỷ Hành đều đã vừa lòng, tất nhiên Thịnh An Hoà chỉ có càng vừa lòng.

Lại nói lúc này, Điền Thất ra ngoài liền quy củ đứng ở ngoài điện Dưỡng Tâm chờ khoảng nửa canh giờ, ba vị các thần mới đi ra, biểu cảm của từng người khác nhau. Thủ phụ Trịnh Kỳ là một bộ cười ha ha vạn năm không biến, thủ phụ Tôn Tông Thụy thì đầy mặt tâm sự, còn một người khác là Đường Nhược Linh, hẳn so với hai vị các thần nói trên nhỏ tuổi hơn nhiều, vậy mà lại sớm luyện ra được một bộ mặt lạnh buồn vui không hiện ra mặt, lúc này cũng xem không hẳn có cái khác thường gì, thấy được Điền Thất đưa bọn hắn ra khỏi Dưỡng Tâm, hẳn còn chấp tay nói cảm ơn.

Thế là Điền Thất có chút ngoài ý muốn. Phải biết, hiện tại thái giám là một cái quần thể tương đối lúng túng, hoàng thượng không thích, bách quan lại khinh bỉ, nàng lại không giống như Thịnh An Hoà, hẳn ở trước mặt hoàng đế là số một. Một tên tiểu thái giám như vậy, bị đường đường hộ bộ thượng thư nghiêm túc chân thành nói cảm ơn, quá là có chút được thích mà kinh.

Điền Thất quét mắt nhìn hai người kia một cái, Trịnh thủ phụ vẫn như cũ cười tít mắt, còn trong mắt Tôn Tông Thụy thì lại xẹt qua một tia khinh miệt. Nàng biết, tia khinh miệt nàng không phải châm chích nàng, mà là châm chích Đường Nhược Linh. Có lẽ là Tôn Tông Thụy cảm thấy Đường Nhược Linh đang cố ý lấy lòng thái giám đi, thứ hành vi này tự nhiên nên nhận lấy khinh bỉ.

Tôn Tông Thụy phát hiện ra Điền Thất đang nhìn hắn, hắn cũng nhìn lại Điền Thất một cái, chẳng qua là cái nhìn này vừa đưa qua thì chính hắn cũng có chút ngây ra, bất quá rất nhanh đã hồi phục tinh thần lại, sau đó giống như không có việc gì đem ánh mắt dời đi.

Điền Thất không có phản ứng đến hấn, mà cùng Đường Nhược Linh khách khí nói vài câu, sau đó nhìn theo bọn họ rời đi.

Nàng nghiêng đầu sang chỗ khác liền rơi vào trầm tư. Tâm tình của Tôn Tòng Thụy không tốt, phải chăng là hấn bị hoàng thượng mắng? Có lẽ là không, dù sao đi nữa hấn cũng là thứ phụ, họa mà Tôn Phiền nào cũng không tính lớn, hoàng thượng sẽ không ở trước mặt hai vị các thần kia mắng Tôn Tòng Thụy.

Thực là đáng tiếc, Điền Thất lắc lắc đầu, tiếp theo lại nghĩ tới, xem tình huống vừa rồi, Tôn Tòng Thụy tựa hồ có chút chướng mắt Đường Nhược Linh? Nghĩ cũng biết, nội các cái chỗ này lớn như vậy, nhưng chỉ có vài người, đã thế lại còn quản chuyện khắp thiên hạ, làm tên tiểu thái giám còn có thể vì mấy lượng bạc tranh cái người chết ta sống nha, nói gì tới chỗ quyền cao chức trọng như thế, tất nhiên chuyện lục đục với nhau lại càng thêm kịch liệt gấp trăm lần.

Bất quá mất chuyện này đều không mắc mớ gì tới nàng, Điền Thất gõ gõ đầu, xoay người trở về điện Dưỡng Tâm.

Tuy rằng không mắc mớ gì tới nàng, nhưng Điền Thất vẫn rất nhanh biết rõ đầu đuôi sự tình. Nguồn gốc của tin tức này có độ tin cậy trăm phần trăm, bởi vì người cung cấp chính là con trai của Trịnh thủ phụ, Trịnh Thiếu Phong.

Chuyện là thế này, đến đầu tháng Điền Thất biết Trịnh Thiếu Phong được phát tiền tiêu vặt, nàng cảm thấy không thừa cơ hội này bắt chẹt hấn một trận thì thật là uổng, thế là xuất cung tìm Trịnh Thiếu Phong chơi. Kết quả là Trịnh Thiếu Phong đầy mặt đau khổ đem lồng chim của hấn đưa cho Điền Thất, "Mấy tháng nay ta phải treo cổ đâm tù (***) cố gắng đọc sách, Linh Nhi của ta xin nhờ người."

(**) Nguyên văn là: "đầu huyền lương, trùy thứ cổ". Khương Tử Nha học bài buồn ngủ quá ngủ gục trên bàn nên mới đem dây thòng lọng trong vô cổ (hay là buộc tóc), nếu ngủ gật thì cái dây nó giật cái đầu/ tóc lên, đau quá sẽ tỉnh ngủ mà học bài tiếp. Đâm đui cũng vậy, lúc thấy buông ngủ quá rồi thì cầm cái đui đâm 1 nhát vào đui cho tỉnh. Đây là 2 tích lần lượt theo thứ tự xuất từ 2 người, Tôn Kinh (thời Hán) và Tô Tần (thời Chiến quốc). Tất cả đều có ý chỉ việc quyết tâm học bài.

Điền Thất ước lượng lông chim, con chim họa mi trắng bên trong tinh thần rất tốt, há mồm hót một trận, thanh âm vô cùng êm tai.

Điền Thất chỉ con chim họa mi nói, "Người đặt cho chim họa mi cái tên của chim sơn ca, nó cũng chịu nữa hả?"

(***) chim sơn ca tiếng trung là: Bách Linh. Con chim của Tôn Tòng Thụy tên là Linh Nhi.

Trịnh Thiếu Phong ngọt ngào nói, "Sao mà một chút người cũng không thèm hỏi ta vì sao phải đóng cửa đọc sách nha."

"Còn phải hỏi sao, khẳng định là cha người đánh người, bức người đọc sách."

Trịnh Thiếu Phong lắc đầu, "Lần này không phải."

Thế là hần liền nói hết một bụng tâm sự cho Điền Thất nghe. Thì ra mấy ngày nay Trịnh Thiếu Phong đang được nói thân, chẳng qua là hần bị nữ tử mà hần luôn ngưỡng mộ trong lòng ghét bỏ, nói hần là hỗn thể ma vương không có tiền đồ. Dưới sự bi phẫn, Trịnh Thiếu Phong quyết định tham gia thi hương năm nay, khảo cái công danh đến để tăng thêm chí khí.

Điền Thất duỗi ba cái ngón tay ra, "Ta biết người là ấm sinh (****), có thể trực tiếp tham gia thi hương, Nhưng mà hiện tại cách lúc thi hương chỉ

còn có ba tháng, người khác đều dùng mười năm gian khổ học hành khổ đọc, người nghĩ ba tháng người có thể học cấp tốc được sao?"

(****) ấm sinh: vào thời phong kiến, những gia đình do cha ông có chiến công đặc biệt, hoặc có đóng góp to lớn cho quốc gia thì hậu nhân của họ được hưởng rất nhiều quyền lợi, những người được hưởng quyền lợi này gọi là "ấm sinh = sinh trưởng trong sự phù hộ che chở". Kiểu như con cháu thương binh liệt sĩ.

"Trước kia ta cũng có đọc sách qua, hơn nữa thi hương lần này chủ khảo là Tôn đại nhân, giao tình của hắn và phụ thân ta luôn luôn không tệ."

Còn chưa có thi đâu, đã bắt đầu nghĩ tới cửa sau rồi, Điền Thất chặc chặc lắc đầu, "Vị Tôn đại nhân nào vậy?"

"Lễ bộ thượng thư Tôn Tông Thụy, Tôn đại nhân. Hôm trước hoàng thượng và mấy vị các thần thượng lượng chuyện này, cuối cùng định ra chủ khảo lần này, bất quá tin tức này còn chưa có công bố, người đừng đi rêu rao. Hoàng thượng vốn là quyết định chọn giữa Tôn đại nhân và Đường đại nhân ra một người, chẳng qua là năm nay con trai của Đường đại nhân cũng tham gia thi hương, vì tránh hiềm nghi, nên không thể lại suy xét đến Đường đại nhân."

Điền Thất nghe xong lời này, đối chiếu trước sau, lập tức rõ ràng ý đồ của Kỷ Hành, nàng lắc đầu cười nói, "Làm sao chỉ đơn giản là tránh hiềm nghi, hoàng thượng rõ ràng đang gỡ Tôn Tông Thụy."

Trịnh Thiếu Phong có chút hồ đồ, "Có ý tứ gì?"

"Làm chủ khảo thi hương năm nay của kinh thành, thì sang năm thi hội làm chủ khảo tự nhiên sẽ không là hắn." Kỳ thi mùa xuân mới là quan trọng nhất thôi.

"Như vậy lại ra sao, tuy rằng lễ bộ chủ trì thi hội, nhưng Lễ bộ thượng thư cũng không thể làm chủ khảo hằng năm được, kỳ thi mùa xuân lần sau nữa lại làm chủ khảo cũng như nhau."

Điền Thất thấy hắn vẫn như cũ không hiểu gì hết, thế là không chịu nổi lắc đầu cảm thán, "Người ngu quá là ngu, ta hỏi người, con trai của Đường đại nhân đọc sách như thế nào?"

"Rất tốt", sòng bài có người mở màn đặt cược hắn trúng thủ khoa năm nay."

"Cũng chính là nói, nếu như không có gì ngoài ý muốn, năm nay con của Đường đại nhân tất nhiên sẽ đậu cử nhân, cũng sẽ tham gia thi hội sang năm. Nếu Tôn Tòng Thụy làm chủ khảo thi hội, một khi con trai của Đường Nhược Linh thi đậu, liền trở thành môn sinh của hắn. Nếu như quan hệ của Tôn Tòng Thụy và Đường Nhược Linh tốt cũng thôi, nếu như không tốt, vậy thì cũng quá lá ý tứ. Đến lúc đó Đường Nhược Linh nhất định sẽ không để cho con hắn tham gia thi hội, một chút dây dưa liền lỡ việc ba năm. Lại qua ba năm, không chừng Tôn Tòng Thụy lại tiếp tục lấy cùng phương thức này làm cho Đường Nhược Linh ngọt ngào. Hành vi lần này của hoàng thượng bất quá là cho Đường Nhược Linh ăn viên thuốc an thần, đồng thời cảnh cáo Tôn Tòng Thụy không được phép bậy bạ."

(Thời Đường, những người thi đậu dưới kỳ thi do người nào chủ khảo thì sẽ trở thành môn sinh của người đó, gián tiếp đứng thành một phe, không thể thay đổi. Việc này ảnh hưởng rất nhiều đến con đường làm quan, nhập sĩ hoặc là chính trị.)

Trịnh Thiếu Phong kinh ngạc nhìn Điền Thất, "Vì sao người biết quan hệ của Tôn đại nhân và Đường đại nhân không tốt? Ta cũng là nghe cha ta nói qua mới biết. Còn có... Người thực thông minh..."

"Quá khen quá khen, là do người quá đần."

Trịnh Thiếu Phong nản lòng gãi gãi đầu, "Ta có biện pháp gì, trời sinh liền đàn."

Điền Thất có chút mềm lòng, an ủi hẳn, "Đàn cũng không sao. Ta nghe nói Tôn Tòng Thụy là người rất thận trọng, hẳn ra đề thi sẽ không quá ngoài lẽ, người chỉ cần dùng tâm đọc sách, vẫn là có cơ hội thi đậu. Đây chỉ là thi hương, không có khó nhiều đâu."

Nói nói, Điền Thất liền cảm thấy hôm nay chính mình trong lúc bất tri bất giác nói quá nhiều lời không nên nói ra với Trịnh Thiếu Phong, nàng đành phải dặn dò Trịnh Thiếu Phong, lời nói hôm nay của nàng không cần hướng người khác nhắc tới, lại cam đoan nhiều lần sẽ đem tổ tông của hẳn nuôi được xinh xinh đẹp đẹp, mới được Trịnh Thiếu Phong thả đi.

Trời tối, Trịnh thủ phụ và Tôn thứ phụ lấy phương thức khác nhau cùng con trai nhà mình nói chuyện về cùng một người.

Trịnh thủ phụ nghe một phen lý luận kia của con mình xong, kinh đến mức cảm thiếu điều rơi xuống đất, "Đây là do chính người nghĩ được?"

Trịnh Thiếu Phong đặc ý gật đầu, "Đúng vậy."

"Đúng cái rắm." Trịnh thủ phụ không chút khách khí quật cho con hẳn một bàn tay, "Cho dù người ở trên đầu đục ra cái bấc đầu thất tinh, cũng không mở ra được cái điếm này! Nói, tới cùng là nghe ai nói?"

Trịnh Thiếu Phong ôm đầu, đáp, "Hẳn không cho con nói."

Trịnh thủ phụ chậm rãi thở ra, nói "Vậy ta cũng không hỏi. Người này không kém, người có thể cùng hẳn lui tới, chỉ là không biết lai lịch thế nào. Người có biết rõ lai lịch của hẳn không? Đừng để đến lúc đó bị người ta đùa giỡn."

Trịnh Thiếu Phong khẽ gật đầu, "Yên tâm, con biết." Hắn nghĩ nghĩ đến "lai lịch" của Điền Thất, thì đột nhiên cảm thấy rất đáng tiếc. Cho tới bây giờ hắn đều chắc chắn cho rằng Điền Thất là con thỏ nhỏ mà Kỷ Chinh dưỡng, một người vừa thú vị lại lạnh lợi như vậy, khi không lại mờ mắt vào tay Kỷ Chinh. Thực là một đóa hoa tươi cắm tại....Cắm tại...

Trịnh Thiếu Phong suy nghĩ nửa ngày, rốt cuộc không cách nào mặt dày kèm theo vô sỉ nói ra hai chữ "cứt trâu", hắn chỉ phải phần nộ từ bỏ.

Bên kia, trong Tôn phủ, Tôn thứ phụ rốt cuộc lại một lần nữa hỏi về tên luyện đồng kia của Ninh vương gia. Hắn cảm thấy mọi chuyện vẫn là ra trên chuyện này, hắn không nên tin nghe con hắn nhất thời nói nhảm liên viết bản tấu chương nọ, kết quả là ở không tìm việc.

Chẳng qua là lần này, hắn biết được tên họ của "luyện đồng" kia.

Điền Thất?!

Điền Thất không phải là tiêu thái giám ở ngự tiền sao, làm sao lại cùng Ninh vương dính dáng tới? Còn là luyện đồng?

Cũng thật là bậy bạ tới cùng. Khó trách hoàng thượng không cao hứng.

Hỏi rõ diện mạo của "Điền Thất" này xong, quả nhiên xác định chính là Điền Thất trong Tử Cấm Thành kia. Tôn Tông Thụy tức đến mức vỗ bàn, đem con trai hắn thóa mạ một trận.

Tôn Phiền có chút không phục, "Cho dù hắn và Ninh vương không có gì, nhưng thân là người ở ngự tiền, lại quá là ngang ngược, thái giám như thế, chắc hắn hoàng thượng sẽ không để hắn làm lâu."

Tôn Tông Thụy trực tiếp quơ lấy tách trà không trên bàn ném vào Tôn Phiền, Tôn Phiền không dám trốn tránh, may mắn mà tách trà kia bay

nghiêng qua một bên, va vào khung cửa, đụng thành mảnh vụn. Dưới tiếng loảng xoảng vỡ vụn Tôn Phiền bị dọa được run run.

"Hoàng thượng có thể lưu hấn hay không, liên quan gì tới người?! Loại lời nói này về sau ít nói! Ta dặn dò qua người bao nhiêu lần, làm người cần cẩn thận, khiêm cung, nói chuyện trước tiên phải qua đầu có! Người thế nhưng ngược lại, suy đoán thánh ý, nói năng bậy bạ, người còn có nghĩ mình có lý sao? Thái giám tuy là không lên được mặt bàn, nhưng hấn ở bên cạnh hoàng thượng hầu hạ lâu, nếu nói lọt được nửa lời gièm pha, lại có thể chĩnh người mấy năm cũng không thể nào xoay người. Người không ở đó cảm thấy bất an, còn trái lại quan tâm hấn đi hay ở, lòng dạ cũng thật là rộng rãi lắm." "

Tôn Phiền vui đầu nói, "Phụ thân dạy đúng vậy, con biết sai rồi, về sau nhất định không dám tái phạm, chẳng qua lần này..." "

Tôn Tông Thụy khoát tay áo, "Chuyện lần này hoàng thượng đã kết liễu trôi qua, như vậy bỏ qua." "

Tôn Phiền yên lòng, nghĩ nghĩ đến khuôn mặt kiêu ngạo của Điền Thất, lại thấy khó chịu.

Tôn Tông Thụy tiếp tục dặn dò Tôn Phiền một hồi, lời nào Tôn Phiền cũng vâng, sắc mặt Tôn Tông Thụy dần có chút hòa hoãn. Đang nói vài lời, hấn đột nhiên hỏi, "Tên Điền Thất kia, lần đầu tiên người gặp hấn, phải chăng có một loại cảm giác quen thuộc?" "

"Không có. Vì sao phụ thân lại hỏi thế?" Tôn Phiền có chút khó hiểu.

"Không có gì, chỉ là cảm thấy mặt mũi hấn giống như đã từng thấy qua ở đâu vậy." Tôn Tông Thụy nhíu nhíu mày, rồi sừ tầm trong ký ức một phen, vẫn như cũ không thu hoạch được gì.

"Người trong thiên hạ nhiều như thế, hình dạng có một chút giống nhau cũng không phải ít, có lẽ hình dạng hần giống một ai đó cũng nói không chừng. Phụ thân làm gì vì loại chuyện nhỏ này quan tâm."

Tôn Tòng Thụy gật gật đầu, rồi thở dài một hơi.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Tết Đoan Ngọ

Chớp mắt đã đến tết Đoan Ngọ (Tết mừng 5 tháng 5).

Điền Thất rất thích ăn tết, bởi vì vừa đến tết là được thưởng cho, nhất là quà thưởng của cung Càn Thanh lại đặc biệt nhiều. Trừ những phần thưởng theo lệ, với tư cách là "người tâm phúc" trước mặt hoàng thượng, Điền Thất còn được Kỷ Hành thưởng ngoài mức quy định. Phần thưởng này được làm bằng cách đúc năm lượng năm phân vàng ròng thành hình một cái bánh ú lớn nhỏ cỡ quả táo, lá gói và dây buộc được làm sinh động y như thật, từng chi tiết đều rõ ràng. Đến như vậy rồi mà Kỷ Hành còn ngại thứ này làm không đủ tinh xảo, cầm không ra tay, chẳng qua vàng kia thật sự là vàng mười, phân lượng cũng đủ, rất thích hợp thưởng cho mấy người yêu tiền tài.

Thế là Kỷ Hành cứ như vậy thuận tay cho Điền Thất hai cái, sau đó vừa lòng thưởng thức hình ảnh miệng Điền Thất thì nuốt nước miếng, mắt thì sáng ngời ngời ôm bánh ú vàng.

Ngày Đoan Ngọ này, trừ những hoạt động chúc mừng thường lệ ra, Điền Thất còn cùng Như Ý mưu đồ một việc bí mật.

Có một vài địa phương trong dân gian, đem tết Đoan Ngọ gọi là "Tết nữ nhi" ngày này là ngày mà những cô gái đã xuất giá trở về nhà thăm viếng, trong nhà nếu có các cô bé nhỏ, thì cũng sẽ đem các bé gái này trang điểm tỉ mỉ một trận, đúng là "Sức tiểu khuê nữ, tấn thái cực nghiên"(*). Điền Thất cũng muốn trang điểm cho bé gái, đáng tiếc là trong hoàng cung

tìm không ra bé gái nào cả, chỉ có một bé trai mà thôi. Nàng cũng chỉ có thể dụ dỗ đứa bé trai này làm "diễn viên không chuyên" một hồi.

(*) Câu này nghĩa là: "Đeo trang sức (trang điểm) cho bé gái, đem tất cả xinh đẹp mỹ lệ biểu hiện ra ngoài". Tết nữ nhi này xuất hiện nhiều vào thời Minh Thanh.

Như Ý vốn là bản năng bài xích mặc váy, nhưng dù sao cũng là con nít thôi, cho chút ngon ngọt bị dụ ngay, bé lại không thấy được chính mình, thành ra mặc váy một hồi cũng quên mất là bản thân đang mặc váy, cứ vậy nên ăn thì ăn nên chơi thì tiếp tục chơi.

Như Ý là hoàng tử, giới luật cung đình tuy rằng không có quy định "Không được phép mặc váy cho hoàng tử", nhưng mà làm loại chuyện này quả thực có chút mạo hiểm. Bất quá Điền Thất cũng không sợ, tuy rằng Như Ý còn nhỏ tuổi, nhưng là một người đồng đội có thể dựa vào, con nít đứa nào không ham chơi đâu. Lại nói, trang điểm thành bé gái xong thật là quá xinh đẹp, thái hậu vừa thấy bảo đảm thích ngay, thái hậu thích, thì còn ai dám nói nữa chứ không?

Quả nhiên, Điền Thất đem Như Ý trang điểm xong, đầu tiên là dẫn cậu nhóc đi quanh cung Từ Ninh dạo một vòng, thái hậu vừa gặp "cô bé" khả ái như vậy xong, thì cả trái tim đều muốn tan thành nước, bà đem Như Ý ôm vào trong lòng hôn vài cái, cười không khép miệng lại được.

Trừ những lời đã thông đồng từ trước ra, Như Ý còn tiến hành tự do phát huy, "Ta thường nghe hoàng tổ mẫu nói muốn cháu gái, Điền Thất nói hôm nay là tết nữ nhi, ta liền nghĩ hóa trang thành cháu gái để làm cho hoàng tổ mẫu vui, hoàng tổ mẫu ngài có thích không?"

Nói một trận, giống như là ông cụ non vậy, đem mọi người trong phòng nghe không nhịn được cười.

"Thích, đương nhiên thích!" Thái hậu nhẹ nhàng điem điem cái trán của Như Ý, cười nói, "Tiểu Như Ý của ta nha, thực con khi con tinh quái."

Từ trong cung Từ Ninh đi ra, Điền Thất một tay dắt Như Ý, một tay hướng bé giơ ngón tay cái lên, "Điện hạ, ngài thực là cái này." Lần này không phải nịnh bợ, mà tuyệt đối là tâm phục khẩu phục.

Như Ý nghe Điền Thất khen ngợi thì rất là cao hứng, bước chân có chút nhảy nhót, kéo tay Điền Thất hí ha hí hửng hướng cung Càn Thanh đi tới. Vừa qua cổng nguyệt hoa (**), đúng lúc nhìn thấy Kỷ Hành ở phía trước.

(**) Loại cổng/cửa có hình tròn hoặc nửa hình tròn trong kiến trúc vườn của TQ cổ.

Kỷ Hành vừa nhìn vẫn chưa có nhận ra Như Ý. Đứa bé trước mắt này ăn mặc đúng là hình thức điển hình của các bé gái, trên đầu búi đơn giản hai chùm tóc trái đào, hai búi tóc giống như là cái lỗ tai mèo đang dựng thẳng đứng, được buộc bởi dây lụa màu đỏ, cuối dải lụa là trâm châu và tua rua màu vàng rủ xuống, tùy theo tiết tấu đi đường mà nhẹ lắc lư. Bé gái mặc một bộ váy áo màu hoa anh đào, bên trên thêu hình trăm bướm vờn hoa, cần cổ mang một cái xích vàng sáng ngời ngời, cổ tay trái đeo một chuỗi phật châu nho nhỏ, cổ tay phải thì là một chuỗi chuông vàng, tiếng chuông thanh thúy thật dễ nghe.

Cách rất xa, đã thấy được khuôn mặt trắng nõn của bé gái này, nhất là đôi mắt bồ câu cực kỳ có thần thái. Kỷ Hành nghĩ trong lòng, đây là con cái nhà ai, thực là đáng yêu quá sức, nhất định phải ôm một cái.

Tuy rằng không nhận ra Như Ý, nhưng Kỷ Hành nhận ra Điền Thất, lại liên tưởng đến việc bên cạnh Điền Thất thường xuyên xuất hiện một thằng nhóc nào đó...

Đến gần vừa nhìn, quả nhiên là con cái nhà mình.

Không cần nghĩ cũng biết đây là chuyện tốt do ai làm, Kỳ Hành trừng Điền Thất một cái.

Điền Thất không tiền đồ rụt rụt cổ.

Như Ý quả nhiên là rất nói nghĩa khí, thấy phụ hoàng trừng Điền Thất, thì lập tức chủ động thừa nhận là chính mình muốn mặc váy.

Kỳ Hành không phải dễ lừa như thái hậu, bất quá lúc này hắn cũng không có vạch trần bọn họ, bởi vì Như Ý hóa trang thành bé gái thật sự đáng yêu quá, lòng dạ của hắn cũng mềm mại đi mấy phần, xoay người đem Như Ý ôm lên, dùng mặt dán vào khuôn mặt của cậu bé cọ xát.

Như Ý cao hứng vung vung tay, chuông vàng trên tay rung đình đình đang đang. Cậu bé thấy phụ hoàng ôm mãi không chịu để xuống, liền hướng Điền Thất mở tay ra, "Điền Thất, ôm".

Kỳ Hành cảm thấy con trai rất không nể mặt hắn, thế là nhân tiện lại trừng Điền Thất một cái nữa.

Hắn quả thực là không hiểu, thái giám cung nữ biết dĩ con nít có rất nhiều, vì sao Như Ý cứ khăng khăng thích dính ở bên cạnh Điền Thất.

Sau này hắn tổng kết ra một cái quy luật: Phàm là họ Kỳ, thấy được Điền Thất đều đi không nổi.

Thực là oan gia.

Điền Thất tiếp nhận đến sự bất mãn của Kỳ Hành, thế là không dám tiếp Như Ý, mà chỉ nói, "Điện hạ, ta ôm người không nổi..."

Như Ý thất vọng thu tay về.

Kỳ Hành liếc qua thân thể bé nhỏ gầy yếu của Điền Thất, nói một câu: "Về sau không được càn quấy như thế nữa." Rồi đem Như Ý để xuống,

khiến cho hai người bọn hắn đi chơi tiếp.

Chờ Kỳ Hành đi rồi, Điền Thất mang Như Ý đi tìm Đái Tam Sơn chơi. Kỳ thật Như Ý sở dĩ thích cùng Điền Thất chơi chung, không hề là lựa chọn mù quáng.

Điền Thất tổng hợp cả hai tầng ưu điểm của thái giám và cung nữ, có cơ trí và biết ăn chơi không nói tới, nàng còn có tâm tư tinh tế, đối đãi trẻ con có sự săn sóc ôn nhu đặc hữu của phái nữ, nói trắng ra chính là có mẫu ái (tình thương của mẹ). Bà vú của Như Ý cũng có mẫu tính, nhưng bởi vì quá mức kỹ càng chu đáo, không hề dám buông bé ra cho bé chơi hết mức. Kẻ có gan dẫn bé chơi đã đời, lại không có được sự ôn nhu của Điền Thất.

Bốn tuổi Như Ý cũng chưa kịp tròn, tự nhiên không thể tự mình tổng kết ra mấy nguyên nhân này, bé chỉ biết bản thân thích cùng với Điền Thất đi chơi, vậy thôi.

Tóm lại, đối với Như Ý mà nói. Điền Thất chính là đồng bọn thích hợp nhất của bé.

Lúc này, hai kẻ chung đội này đã đem Đái Tam Sơn kêu tới, cưỡi rùa bơi quanh hồ Thái Dịch hai vòng. Như Ý thấy có người bưng bánh ú đi qua nơi này, cậu nhóc nhất thời nổi hứng, cũng sai người mang tới không ít bánh ú, muốn cùng Điền Thất chia nhau ăn. Điền Thất biết Như Ý ở cung Từ Ninh đã ăn qua bánh ú, nàng sợ Như Ý bỏ bữa chính, nên không dám để cho bé ăn nhiều, thế là dỗ Như Ý lột bánh ú đút cho Đái Tam Sơn.

Đái Tam Sơn đem các loại bánh ú và nhân bánh ú ném qua một hồi, càng về sau lại càng học được kén ăn: Không phải nhân thịt thì không ăn.

Hơn nữa, con rùa đen này đều gần thành tinh rồi, cách một lớp gao nếp không cần há mồm cắn cũng có thể nghe ra được bên trong là loại nhân bánh gì, nếu như nhân bánh không phải là thịt, thì nó liền đem đầu để thấp

xuống một chút, sau đó không nhúc nhích, giống như là lão tăng nhập định vậy.

Cho ăn một hồi, thừa lại rất nhiều bánh ú đã lột vỏ nhưng chưa hề động qua. Điền Thất thấy ném đi quá đáng tiếc, chính nàng lại ăn không hết, thế là hỏi thăm ý kiến mấy người xung quanh, xem mọi người muốn ăn bánh ú đã bị con rùa này ngửi qua hay không. Mọi người nhao nhao tỏ vẻ hi vọng được dính dính tiên khí của thần rùa, thế là chút bánh ú kia không lãng phí một cái nào, đều vào trong bụng đám cung nữ thái giám ở đó.

Như Ý thấy Đái Tam Sơn không ăn nữa, thì bắt đầu thấy nhàm chán, bé chỉ vào hàng liễu rủ bên bờ sông nói. "Điền Thất, dùng cái này bện một Đái Tam Sơn cho ta đi."

Dùng cành liễu bện con rùa có chút khó khăn, chủ yếu là do trước kia Điền Thất không có thử qua. Bất quá hôm nay tiểu Như Ý đều nguyện ý mặc váy, thì Điền Thất tự nhiên muốn thỏa mãn hẳn cho tốt, thế là bứt cành liễu thử bện ra.

Hai người sóng vai ngồi ở trên lưng Đái Tam Sơn, người chung quanh như cũ không dám dựa vào gần quá, bởi vì thần rùa tuy đã ăn no, cũng không có buông lỏng cảnh giác, mà vươn cái cần cổ mở trừng trừng mắt, xem ra thật là làm cho người ta sợ hãi. Chuyện thần rùa cắn người, có người trải qua, có người nghe nói qua, tóm lại càng đồn càng là khoa trương, hiện tại trừ Điền Thất và Như Ý ra, cơ bản không ai dám tới gần nó.

A đúng rồi, còn có một người có cái gan này nữa, đó chính là hoàng đế bệ hạ của chúng ta. Chẳng qua là, Kỳ Hành đến gần Đái Tam Sơn đều chỉ có một loại kết quả, chính là con rùa này lập tức rút vào trong vỏ.

Chính bản thân Kỳ Hành cũng không hiểu, tới cùng là con rùa này sợ hãi hay là ghét hẳn.

Kết quả hôm nay cũng giống như mọi khi. Tết Đoan Ngọ, hấn cũng không muốn tiếp tục làm việc, nhàm chán quá, nghe nói con trai và Điền Thất đang ở hồ Thái Dịch chơi, hấn bèn bu tới đây, thật xa liền thấy được một lớn một nhỏ hai người ngồi ở trên lưng rùa vừa cười vừa nói.

Người khác còn chưa kịp phản ứng thì Đái Tam Sơn đã trước tiên thấy được hấn, thế là như thường lệ đem đầu và tứ chi rút vào trong vỏ.

Kỷ Hành đến gần một chút, mấy người xung quanh đang định thỉnh an, liền bị Kỷ Hành cản lại, hấn rất muốn nghe thử xem Như Ý và Điền Thất đang nói chuyện gì. Căn cứ vào mục đích quan tâm đến việc giáo dục con trai, chuyện kiểu thế này hấn cũng là làm không ít.

Nghe thấy tiếng nói mềm mềm mại mại của Như Ý đang hỏi han, "Điền Thất, vì sao tết Đoan Ngọ lại muốn ăn bánh ú vậy?"

Mười ba chữ! Bệnh cũ của Kỷ Hành lại phạm, đếm xong rồi, hấn lại hâm mộ, ghen tị, hận.

"Là vì để tưởng niệm Khuất Nguyên." Điền Thất và Như Ý giống nhau, đều đối mặt với hồ nước, không có phát hiện được Kỷ Hành. Nàng ở một bên vừa cúi đầu bện rùa, vừa trả lời Như Ý.

"Khuất Nguyên là ai?" Như Ý lại hỏi.

"Khuất Nguyên là một nhà thơ sống ở rất lâu trước kia, hấn bị chủ thượng của mình oan uổng không quan tâm, sau này lần quần trong lòng, liền nhảy sông tự sát."

Kỷ Hành hơi hơi gật đầu một cái, không tệ, chí ít còn biết một vài điển cổ cơ bản, cũng không có nói bậy. Bất quá, sự vừa lòng của hấn không có duy trì quá lâu.

Như Ý truy hỏi, "Vì sao hấn lại bị oan uổng vậy nha?"

Chín con chữ, Kỳ Hành đếm xong, lại nghe Điền Thất tiếp theo sẽ giải thích thế nào.

Điền Thất cảm thấy nói về vấn đề này tương đối là phí nước miếng, hơn nữa cho dù có nói Như Ý chưa chắc đã có thể nghe hiểu, thế là miệng mồm bậy bạ nói, "Hắn họ Khuất nha, cho nên liền khuất (oan) chết."

(Khuất Nguyên: "khuất" còn có nghĩa là "oan uổng, bị oan")

"..." Kỳ Hành rất muốn hung hăng đập đầu Điền Thất một cái: Đây là loại nguy hiểm gì vậy, đừng có mang hư con trai của ta.

Như Ý là đứa bé, nghe cái gì đều tin, lúc này đem bậy bạ cho là thật, thế là kinh ngạc nói, "Ta họ Kỳ, về sau chẳng phải là sẽ 'gấp' chết? Người nhưng mà sướng nha, về sau có thể ăn đường 'ngọt' chết."

"..." Kỳ Hành đã bất chấp đếm chữ, hẳn đang bị năng lực học một biết mười vô cùng phi phạm của con trai làm cho chấn kinh quá sức. Chẳng qua, cái gì mà gấp chết, ngọt chết ah, quá sức là bậy bạ!

Kỳ Hành đang định đánh gãy bọn hắn, chợt nghe tiếng nói chật vật của Như Ý,

"Nếu như ta bị gấp chết thì phải làm sao bây giờ."

Lấy tình tình của người, khẳng định trước tiên đem người khác gấp chết, Kỳ Hành yên lặng nghĩ.

Điền Thất an ủi Như Ý, "Không liên quan, thường nói, 'sự do người làm', sau này điện hạ chỉ cần không tức giận, không cuống cuống, tu thân dưỡng tính, làm một người quân tử khiêm tốn, tất nhiên là sẽ không bị gấp chết."

Như Ý nghiêm túc gật gật đầu.

Kỷ Hành hồi tưởng lại lúc trước bản thân là như thế nào bị người khác dạy cho đạo tu thân trong Luận Ngữ, rồi lại nhìn con trai trước mắt, hẳn cảm khái hàng vạn hàng nghìn. Hẳn phát hiện Điền Thất luôn luôn có biện pháp đem một đồng ngục biện bẻ lại cho thẳng, đã vậy bên trong còn ẩn chứa đạo lý sâu xa làm người ta phải suy nghĩ, nhưng đến cùng những đạo lý như vậy cũng bất quá là do tiểu biến thái thuận miệng nói cho vui.

Thôi, chí ít thì Như Ý cũng nhận được khích lệ đúng đắn, Kỷ Hành tự mình an ủi.

Lúc này Như Ý đang cầm một cái bánh ú ở trong tay, cậu bé lột vỏ một hồi, rốt cuộc cũng tự mình lột xong, thế là giống như đang hiến bảo bối vậy, giơ đến trước mặt Điền Thất, "Điền Thất, ăn."

Điền Thất đang nghiêm túc bện rùa đen, ngó cũng không thèm ngó liền cắn một ngụm thật to, vừa nhai vừa tiếp tục bện việc. Cái bánh ú này là bánh nhân đậu, bên ngoài bao bởi gạo nếp, thật mềm dẻo thơm ngọt, ngon miệng lắm lắm.

Như Ý không có ăn, mà vươn người qua hôn một cái lên mặt Điền Thất.

Rốt cuộc Kỷ Hành nhịn hết nổi. Con trai ruột của hẳn, đều không có đi hôn người làm cha là hẳn đây, thế mà bây giờ lại tùy tiện tiện liền hôn gã thái giám này. Vậy là hẳn đi lên phía trước, định đem Như Ý ôm lên, còn cố ý chen vào giữa Như ý và Điền Thất.

Lưng của rùa có hình vòm, Kỷ Hành muốn ôm Như Ý lên thì phải khom người hướng về phía trước, hẳn cứ thế đem thân thể hạ thấp, mặt hẳn cũng chỉ so với mặt của Như Ý cao hơn gần một tấc, mai rùa rất lớn, nhưng hẳn cũng không thể tiến tới quá nhiều, chỉ có cái cổ là có thể chen vào giữa hai người.

Điền Thất biết Như Ý hôn nàng, nhưng không hề biết Kỳ Hành chen tới đây. Nàng và Như Ý thường xuyên chơi trò người hôn ta một cái ta hôn người một cái, lúc này nàng đang chuyên tâm bện đồ vật, bị Như Ý hôn một cái, cũng không có nghĩ nhiều, liền nghiêng đầu hôn cậu bé, dù vậy ánh mắt cũng không có rời khỏi đồ trong tay.

Kết quả, cái hôn này chuẩn xác rơi vào mặt Kỳ Hành.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Trường Phạt Nho Nhỏ

Mềm nhẹ như ánh trăng chạm vào mặt nước, sinh động tựa như chim yến vào xuân, cái hôn đột nhiên đến này, khiến cho Kỷ Hành vốn không hề phòng bị sửng sốt giật mình.

Lúc này, vùng trời sau cây cổ thụ xanh ngăn ngắt, diễm dương ấm nồng, mặt hồ soi bóng, gió nhẹ làm liễu rũ đung đưa. Cảnh sắc mềm mại thơm ngọt như thế, quả thật là rất thích hợp để nói yêu nói đương, trêu hươg chọc ngọc.

Đương nhiên, đối tượng bên trong không bao gồm thái giám.

Mấy người chung quanh giống như đều đã tập thể linh hồn xuất khiếu, toàn bộ đều trợn mắt há mồm nhìn bọn họ. Cùng so sánh mà nói, sự sửng sờ của Kỷ Hành ngược lại có vẻ trấn định hơn rất nhiều.

Bình tĩnh nhất vẫn là Như Ý, cậu nhóc không quan tâm đi khám phá thế giới của người lớn, mà chỉ đơn thuần nhắc nhở Điền Thất, "Điền Thất, người hôn sai."

Điền Thất đã phát hiện ra bản thân mình làm chuyện ngu ngốc, nàng bị dọa đến nổi xương cốt đều nhũn ra. Tùy tiện hôn người khác là một loại hành vi khinh bạc của bọn dê xồm, mà hiện tại, nàng đem hoàng thượng khinh bạc?!

... Xin để cho nàng trấn định một chút trước đã.

Sau khi bị khinh bực, hoàng thượng tạm thời không có mặt rồng giận dữ, mà hần chỉ buông Như Ý ra, đứng thẳng lên, yên lặng nhìn phía Điền Thất, ánh mắt u trầm như đầm nước mùa thu, mang theo ý vị không rõ.

Điền Thất cơ hồ là từ trên lưng rùa lặn xuống, đến khi lặn bò ở trên mặt đất mới thu thế. Nàng cũng không dám phủi đi đất cát trên người, mà chỉ thành thật quỳ ở trên mặt đất, sợ hãi nói, "Hoàng thượng tha mạng..." Nếu như nàng cũng có cái mai rùa thì tốt biết mấy nha.

Theo cái quỳ này của Điền Thất, các cung nữ thái giám chung quanh cũng phản ứng kịp, nhất thời đều ầm ầm ào ào quỳ hết trên đất. Ngay cả Thịnh An Hoài cũng đi theo quỳ xuống, hần lạng lẽ vì Điền Thất toát mồ hôi, không biết lần này tiểu tử kia có thể chịu đựng qua hay không. Thịnh An Hoài trộm liếc liếc đánh giá sắc mặt của hoàng thượng một chút, thôi được, không có biểu tình gì.

Như Ý hầy còn ngồi ở trên lưng rùa, nhìn phụ hoàng lại nhìn Điền Thất. Cậu nhóc một chút xíu cũng không sợ, bởi vì bé không có cảm thụ đến lửa giận của phụ hoàng. Trẻ con xem sắc mặt của người khác không giống như người lớn, bởi vì suy nghĩ và năng lực phân tích của trẻ con chưa có phát triển đầy đủ, thành ra khi cảm thụ tâm tình của người khác đa số là cảm nhận bằng trực giác. Hiện tại, Như Ý cảm thấy phụ hoàng rất kỳ quái, nhưng hần cũng không có tức giận.

Đã phụ hoàng không có nổi giận, vì sao mọi người lại sợ hãi chứ?

Thế là Như Ý không hiểu hỏi: "Phụ hoàng, ngài không thích được hôn sao?"

Kỷ Hành không có trả lời cái vấn đề này. Đầu ngón tay của hần hơi hơi run một chút, trong lòng có một loại cảm giác ngứa ngứa nhẹ, nhưng lại không thể bắt lấy để mà gãi, thật sự khó chịu lắm. Hần định nhân đánh giá tên đầu sỏ gây nên đang quỳ trên mặt đất, giờ phút này hần ta

đang bị dọa run lấy bấy, đầu cúi, ngay cả lời cầu xin tha thứ cũng không dám phát ra.

Sự sợ hãi của Điền Thất khiến cho Kỳ Hành hơi có chút buồn bực. Đều hầu hạ hẳn nhiều ngày như vậy, chẳng lẽ lại xem hẳn là loại hôn quân chỉ vì bị hôn một cái mà đem người chém hay sao, gì về phần sợ thành như vậy?

E-book được làm bởi fan.page ngôn tình miễn phí

Kỳ thật, Kỳ Hành đem trọng điểm hiểu lầm, đây không phải là vấn đề hôn hay không hôn, mà đây là chuyện mạo phạm thánh thể nha. Liền xem như cung nữ, muốn mị chủ cũng chỉ dám ném cái mị nhãn, chứ không thể tự tiện đụng chạm hoàng đế, huống chi là thái giám, bất thành linh như vậy đem mặt hoàng đế bẹp một phát, còn ra thể thống gì.

Điền Thất sợ cũng chính là sợ cái tội danh này. Trọng yếu nhất là, hiện tại dưới đại đình quản chúng, có nhiều người như vậy, không thể so với thời khắc cầm áo của hoàng thượng lau nước mũi lúc trước được. Lúc này có rất nhiều cung nữ thái giám vây xem, uy nghiêm của hoàng thượng tổng yếu phải bận tâm, có thể dám đem việc này sơ sơ lược lược bỏ qua sao? Mặt của Thịnh An Hoài còn không có lớn được như vậy, huống chi là Điền Thất nàng!

Kỳ Hành rốt cuộc cũng phát hiện ra vấn đề ở đâu. Hẳn chẳng hề nghĩ phạt Điền Thất, nhưng mà ở trước công chúng bị người mạo phạm, còn bị nhiều người vây xem, tổng yếu phải làm cái bộ dáng, bằng không về sau loại nô tài nào cũng đều muốn cưỡi lên đầu của chủ tử, không ra thể thống gì.

Chẳng qua là phải phạt thế nào đây? Đánh đi, thân thể nho nhỏ của hẳn cũng không chịu nổi mấy cây, không đánh lại không thể nhiếp chúng.

Trong lòng hẩn khó khăn, thế là trên mặt đột nhiên trầm xuống, hỏi, "Người còn có lời gì để nói?"

Điền Thất quá quen thuộc câu nói này, đây chính là tiết tấu để người giao đãi di ngôn trước lúc lâm chung!

Nàng không muốn chết, hạ quyết tâm bất cứ giá nào, quỳ gối mấy bước ôm lấy bắp chân Kỷ Hành, khóc lớn, "Hoàng thượng tha mạng! Nô tài không muốn chết, nô tài còn muốn đi theo hầu hạ ngài nha!"

Như Ý bị biến cố đột nhiên tới này dọa đến, thấy Điền Thất khóc, hẩn cũng đi theo khóc, vừa khóc vừa nói, "Van cầu phụ hoàng không cần làm cho Điền Thất chết!"

Mấy người hầu Như Ý thấy tiểu chủ tử đều khóc, bọn hẩn làm sao có thể xem như không thấy, thế là cũng đi theo khóc, vừa khóc vừa cầu xin tha thứ.

Mấy người ở ngự tiền có không ít người đem Điền Thất làm cấp trên, lúc này cũng nhào theo cầu xin tha thứ.

Thịnh Hoài An thấy loại tình hình này, cũng xuôi nước đẩy thuyền này cầu xin, "Xin hoàng thượng bớt giận, Điền Thất tuy là lỗ mãng, nhưng mà hôm nay là tết Đoan Ngọ, chúng nô tài đều trông hoàng thượng vui vẻ ăn tết, thấy được máu tống là không tốt, không bằng chờ qua tết lại tính sau?"

Kỷ Hành vô cùng ngọt ngào, ai nói muốn mạng của hẩn!

Chỉ là lời như vậy hẩn lại không thể thốt ra, dứt khoát chỉ chỉ mấy tên thái giám ở sau lưng Điền Thất, "Các người, đem hẩn ném vào trong hồ đi, có thể ném bao nhiêu xa liền ném bấy nhiêu xa."

Điền Thất một bên khóc một bên vênh tai nghe động tĩnh, nghe đến mệnh lệnh của Kỷ Hành xong, rớt cuộc yên lòng. Ném vào trong hồ không

sao cả, nàng biết bơi.

Thịnh An Hoài cũng biết Điền Thất biết bơi, thế là nhanh nhẹn chỉ huy mấy người kia làm việc.

Điền Thất đã diễn kịch thì đem diễn làm cho hết, vẫn còn đang ôm bấp chân của Kỳ Hành không chịu buông tay, nước mắt lúc này đều là giả, "Xin hoàng thượng tha mạng, nô tài về sau nhất định không dám tái phạm! Nô tài tận tâm tận lực hầu hạ ngài, nhất định đem ngài hầu hạ được thư thư phục phục!"

Câu nói cuối cùng quá dễ dàng làm cho người ta mơ tưởng hảo huyền, Kỳ Hành lại nhớ tới cái hôn sai ban nãy, trên mặt bỗng dưng nóng bỏng vô cùng, không nhịn được cả giận nói, "Còn không nhanh lên! Đem ném xa chút cho trẫm!"

Mấy người không dám trì hoãn, kéo Điền Thất ra, nâng tứ chi của nàng lên dùng sức vứt vào trong hồ.

Bởi vì xung lượng quá lớn, Điền Thất vừa rớt vào trong nước, lập tức tóe một cột bọt sóng cao chừng một người. Nàng chìm vào trong nước, nhất thời không dám hướng bên trên bơi lên, may mà chỗ này cách bờ rất xa, nước đủ sâu, nàng cũng không bị rơi đập đầu.

Như Ý khóc tê tâm liệt phế.

Kỳ Hành muốn đem Như Ý ôm lên, nhưng lần này cậu nhóc bất cứ giá nào cũng không cho Kỳ Hành ôm, mà nhất định muốn xuống nước tìm Điền Thất. Kỳ Hành bất đắc dĩ xoa xoa trán, "Hắn không chết được."

Như Ý không tin. Cậu bé đã xuống đất, lúc này ai cũng không chịu cho ôm, mà chính mình một người chuyển cái chân ngăn hướng cung Từ Ninh đi, muốn tìm thái hậu để cáo trạng.

Kỷ Hành bị con trai làm cho tức giận đến không còn cách nào. Hắn đuổi đi lên mấy bước, đột nhiên lại thay đổi trở về, đá đá cái vỏ cứng của Đái Tam Sơn, "Đem con rùa đen chết tiệt này ném vào trong nước."

Thịnh An Hoài một bộ biểu tình muốn nói lại thôi gần nửa ngày, hắn muốn nói một việc, nhưng từ đầu tới đuôi tìm không đến thời cơ thỏa đáng. Thấy Kỷ Hành sai bảo xong lại trở về đuổi theo Như Ý, hắn cũng bước nhanh chạy theo, "Hoàng thượng..."

"Chuyện gì?" Kỷ Hành đi xa, quay đầu nhìn phía trong hồ, phát hiện Điền Thất đang nhô đầu lên, thấy được hắn đang nhìn, nhanh chóng đem thân thể chìm xuống dưới.

Kỷ Hành nhàn nhạt hừ một tiếng, rồi xoay đầu đi không nhìn lại, bàn tay thế nhưng không tự giác sờ sờ chỗ mới bị hôn trên mặt, trong lúc lơ đãng chạm đến một vài thứ gì đó mềm mềm nhão nhão.

Đưa tay qua vừa nhìn, chỉ thấy toàn là bánh đậu.

Thịnh An Hoài yên lặng ngậm miệng lại.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Đào Góc Tường

(Đào góc tường: Là từ ngữ ẩn dụ chỉ việc cướp người yêu của bạn bè, hoặc kiểu như mua cầu thủ đá banh, thấy đội kia có cầu thủ hay thì hao hết tài lực để chiêu mộ về v.v... Ngoài ra đây còn là từ ngữ chỉ loại tinh thần ham học hỏi, thu nhặt cái mới, ví dụ như khoa học kỹ thuật, hoặc là chỉ việc ăn cắp chất xám. Nói chung là thế, nghĩ rộng kinh hồn.)

Điền Thất chờ mọi người đều đi hết, mới từ trong hồ bò lên. Đái Tam Sơn ở bên cạnh nàng bơi qua bơi lại, nó không biết nàng đang chơi trò gì, thấy nàng đi lên bờ nó cũng muốn bò lên bờ theo.

Điền Thất vỗ vỗ cái mai cứng ngắc của nó, "Người đi về trước đi."

Đại Tam Sơn giống như là có thể hiểu được tiếng người vậy, ngẩng cái đầu siêu lớn của nó lên, rồi chậm rãi lui về hồ nước.

Điền Thất tìm người hỏi thăm một chút, biết được hoàng thượng mang Như Ý đến cung Từ Ninh, thế này mới dám về cung Càn Thanh, đem thân thể lau khô, lại đổi một bộ quần áo, nàng sợ hoàng thượng trở về nên không dám ở lâu, rời khỏi cung Càn Thanh lập tức tản bộ về hướng ngược lại với cung Từ Ninh.

Dạo dạo liền dạo tới ngự hoa viên.

Trong ngự hoa viên cực kỳ náo nhiệt, ăn tết mà, ai cũng đều đi ra ngoài chơi cả. Có chút tần phi kỳ thật rất là mong chờ hoàng thượng đến đây làm ra một cái ngẫu nhiên gặp gỡ gì gì đó, dù sao là ăn tết, hoàng

thượng cũng cần buông lỏng thể xác và tinh thần. Đáng tiếc là các nàng trông mong nửa ngày, chỉ trông tới một tên thái giám.

Nhờ phúc của hoàng thượng, mọi người đều nhận thức được Điền Thất. Phàm là người nào ở gần hoàng thượng, các phi tần đều sẽ xem trọng, nếu như người này có thể giúp mình nói được vài câu, hẳn nhiên sẽ so các nàng tự mình khổ chờ càng hữu hiệu hơn nhiều. Thế là các chủ tử đối với Điền Thất rất là khách khí, tranh nhau tặng thưởng.

Sờ túi tiền căng phồng, Điền Thất vui cực. Nàng không nghĩ đến hiện tại chính mình đã có "uy vọng" như vậy, dù sao là người khác chủ động cho, nàng lại không có đáp ứng cái gì hết, không cần cũng uống.

Lúc vòng qua núi giả, đi đến đình nghỉ mát thì Điền Thất thấy được có năm ba cung nữ và một nữ tử duyên dáng mặc cung trang đang ở bên trong. Nàng liền giả vờ không nhìn thấy, cúi đầu đi nhanh.

Nữ tử kia lại gọi nàng, "Điền công công đi chậm chút, việc chi gấp vậy, cũng không sợ ngày độc, coi chừng trúng nắng." Giọng nói của nàng mềm ngọt, ẩn hàm nụ cười thản nhiên.

Điền Thất không thể lại giả bộ nhìn không thấy, ngoái quay người lại, đi đến phía trước khom người nói, "Nô tài thỉnh an Uyển tần nương nương... Chỉ vì sợ trời nóng nên muốn đi nhanh chút tới chỗ mát mẻ, vì vậy không nhìn thấy nương nương ở đây, mong nương nương thứ tội."

Uyển tần nắm khăn tay che miệng mà cười, "Bản cung không có rảnh đi tính tội cho người. Đang lúc lễ tết, các người cũng không dễ dàng. Mấy đồng tiền này người cầm đi uống trà đi." Nói, hướng cung nữ bên cạnh nhìn thoáng qua, cung nữ kia hiểu ý, mang hai cái bánh nướng nho nhỏ làm bằng vàng đưa vào trong tay Điền Thất, Điền Thất cầm lấy, nói cảm ơn.

Tuy rằng Uyển tần từng gặp qua Điền Thất, nhưng đây cũng là lần đầu tiên cùng hắn nói chuyện, hôm nay thấy hắn không hề lạnh lợi giỏi nói

năng giống như lời đồn, nên nghĩ là tên tiểu thái giám thích nịnh hót ưa bộ đỡ này coi khinh nàng. Dù sao lần thừa sủng gần nhất của nàng đã là hai tháng trước, bọn nô tài đều quen thói nịnh trên đạp dưới, gió chiều nào theo chiều đó, huống chi đây còn là tên ngự tiền thái giám được tâng bốc nhất hiện nay.

Bởi vậy trong lòng Uyển tần có chút buồn phiền, trên mặt vẫn là bảo trì ý cười, miễn lễ cho hăn, thả hăn đi.

Kỳ thật Uyển tần đoán sai. Điền Thất không phải là người thiện cận như vậy, cho dù là phi tần thất sủng, nàng cũng không muốn đắc tội hoặc là hiển lộ ra ý khinh thị.

Điền Thất sở dĩ không thích phản ứng với Uyển tần, chính là vì người này là biểu tỳ của Tôn Phiền, nương của Tôn Phiền là cô ruột của Uyển tần.

Chức quan của cha Uyển tần không lớn, cả nhà nàng đều dựa vào Tôn gia mà sống, Điền Thất đã ghét Tôn Phiền, thì tự nhiên cũng sẽ không thích vị biểu tỳ này của hăn.

Lúc này Uyển tần còn không biết biểu đệ của mình bị hổ là do Điền Thất, nàng chỉ thầm căn rằng, nghĩ trong lòng sau này đắc chí vừa lòng, nhất định phải đem bọn tiểu nhân coi khinh mình giẫm hết dưới chân.

***

Cuối cùng, Như Ý cũng không có cáo trạng được, bởi vì phụ hoàng nói với cậu bé, nếu như né cùng thái hậu cáo trạng, Điền Thất liền chết chắc.

Như Ý đã không tin lại cũng không dám, khi bị Kỳ Hành cưỡng ép ôm vào trong cung Từ Ninh, thì đã khóc đến mức nấc cục, nói cũng nói không trôi chảy, mà cũng chỉ có thể đem từng chữ từng chữ nháy ra ngoài.

Thái hậu đau lòng muốn chết, đem cậu bé ôm vào trong ngực, vội vàng hỏi chuyện gì xảy ra.

Sắc mặt Kỳ Hành không đổi một chút, giúp đỡ giải thích, "Điền Thất rơi xuống nước, Như Ý đau lòng, liền khóc thành như vậy." Một phen nói này từng chữ đều không lừa người, lại vô cùng xảo diệu đem bản thân hái ra ngoài.

Thái hậu vượt vượt lưng Như Ý, giúp cậu nhóc thuận khí, rồi thở dài, "Như Ý của chúng ta là đứa bé có tình có nghĩa, chẳng qua tên nô tài kia cũng quá liều lĩnh đi, làm sao lại rớt vào trong nước chứ?"

Như Ý nâng ngón tay chỉ vào Kỳ Hành, bởi vì dũng khí không đủ, nên ngón trở hơi hơi cong lại, "Phụ hoàng..."

Kỳ Hành híp mắt đánh gãy lời nói của cậu bé, "Trẫm thế nào?"

"Người, người..." Như Ý cảm nhận đến ánh mắt uy hiếp của Kỳ Hành, bé liền tựa đầu vào gáy của thái hậu, nói, "Người, bốn tuổi, còn, đái dầm..."

Kỳ Hành: "..."

Thái hậu: "..."

Thấy sắc mặt của phụ hoàng vừa đen vừa trầm, Như Ý rớt cuộc ngậm họng, dùng đôi tay ôm cần cổ của thái hậu, buông mắt không nói.

Thái hậu cảm thấy rất lúng túng, thấp giọng hỏi Như Ý, "Không phải đã nói với người không được phép nói cho người khác biết sao?"

"Mẫu hậu..." Kỳ Hành hít một hơi thật sâu, "Đây là lần cuối cùng trẫm giải thích, đó không phải là nước tiểu của trẫm, mà là nước trà do bà vú làm đổ, bà ấy không dám nói với ngài."

Thái hậu chưa bao giờ tin lời giải thích này. Bà không tin được một đứa bé bốn tuổi có thể đem chuyện đó nhớ rõ ràng như vậy được, đương nhiên, vì quan tâm đến thể diện của hoàng thượng, lần nào bà cũng giả vờ tin tưởng.

Hiện tại bị Như Ý dưới cơn cấp bách nói ra, bà ho khan một tiếng, cúi đầu giúp Như Ý vuốt vuốt tóc, rồi dùng khăn lau sạch sẽ khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, mới ngẩng đầu trấn định nhìn Kỷ Hành, "Bất quá là nói mấy câu vui đùa với đứa nhỏ mà thôi, nó cho là thật, người cũng cho là thật sao? Người cũng là đứa bé hả?"

Kỷ Hành liền không lời. Hẳn cho dù là ngôi cửu ngũ, cũng là từ trong bụng mẹ bò ra, bị mẹ ruột bày bố mấy câu, hẳn thực là không có biện pháp.

Thái hậu lại sờ sờ cái đầu nhỏ của Như Ý, nhìn cái váy xinh đẹp trên người cậu nhóc, cảm thán nói, "Tiểu Như Ý của ta nếu thực là tiểu công chúa thì có biết bao nhiêu là đáng yêu," nói xong lại yếu ớt than thở, "Cũng không biết ai gia có thể sống tới lúc nhìn thấy cháu gái sinh ra không nữa."

Kỷ Hành nói: "Ngày lễ tết, mẫu hậu làm gì lại nói lời như vậy."

"Ai gia nói như vậy cũng là vì người, tuổi tác của người cũng không có nhỏ, lại chỉ có một đứa trẻ là Như Ý, như vậy làm sao là tốt."

Kỷ Hành không thích nghe những lời này, chỉ cứng đầu khuyện thái hậu mấy câu, sau đó liền cáo từ.

Trở lại cung Càn Thanh, dùng xong bữa tối, Kỷ Hành đi phòng tắm ngâm nước nóng. Nước trong bồn tắm không phải là loại nước ấm bình thường, mà là nước ấm đã nấu qua phong lan. Ngày Tết Đoan Ngọ này có một đặc trưng truyền thống là dùng nước hoa lan tắm, cho nên ngày này còn có tên gọi là Tết Dục Lan (tết tắm hoa lan).

Dưới nhiệt khí ấm áp của nước tắm hoa lan vờn quanh, Kỷ Hành thư thái híp mắt nhìn những cung nữ đang bận rộn qua lại trước mắt, hẳn không tự giác nhớ đến chuyện Điền Thất rơi vào trong hồ lúc sáng. Hẳn không nhìn được hừ cười, nào ngờ đem cung nữ đang thêm nước ở bên cạnh giặt náy mình, tay nàng run lên, không cẩn thận làm văng ra mấy giọt nước, rơi vào trên mặt hoàng đế bệ hạ.

Cung nữ cuống quít để thùng nước xuống, "Hoàng thượng thứ tội!"

Kỷ Hành không chút để ý lau mặt, "Đi ban thưởng cho Điền Thất một ít nước lan, để hẳn tắm gội."

Cung nữ được ý chỉ lui xuống, có một cung nữ khác tiến lên tiếp tục thêm nước vào bên trong, sau khi thêm xong cúi đầu đứng hầu ở một bên, đợi chờ sai bảo.

Cung nữ này búi kiểu tóc song chuy (1), cùng kiểu tóc ban ngày Như Ý để có chút giống nhau. Kỷ Hành nhớ tới con trai mình trang điểm thành tiểu công chúa, tiện đà lại nghĩ tới Điền Thất, tiếp theo trong não liền dâng lên một ý nghĩ vô cùng đáng sợ.

(1) song chuy kể: búi tóc "song chuy", "chuy" nghĩa là búa/dùi, hình dạng như này, không có cái hình nào đẹp hơn :(

Nếu như Điền Thất mặc nữ trang thì sẽ như thế nào?

Hẳn chăm chú đánh giá cung nữ trước mắt, nàng kia mặc một bộ váy áo màu hồng nhạt, dáng người cân xứng. Chẳng qua, nếu như là Điền Thất mặc bộ váy áo này, tất nhiên sẽ tăng thêm mấy phần hấp dẫn.

Ý thức đến suy nghĩ này của mình không quá bình thường, Kỷ Hành không tự tại sờ sờ mũi.

***

Điền Thất được ban thưởng nước hoa lan để tắm, liền hiểu được hoàng thượng đây chính là tha thứ cho nàng, thế là tinh thần vô cùng phấn chấn tắm rửa, ngày hôm sau đứng giờ lên ca, giả vờ như chuyện gì cũng không có xảy ra.

Sau khi hết ca nàng xuất cung đi chơi, lần này nàng lại ở ngân hàng gặp được Kỷ Chinh vốn đang ôm cây đợi thỏ.

Hôm nay Kỷ Chinh không phải tới tìm Điền Thất đi chơi, mà là có chuyện muốn cùng hăn thương lượng.

Đương nhiên, trước khi mở miệng, hăn đã mang Điền Thất dạo qua không ít nơi, từ ngân hàng tới phường vải, từ quán rượu đến quán trà, còn có sạp hương liệu, tiệm bán thuốc, vân... vân...

Điền Thất dạo đến nổi đầu óc choáng váng, "Vương gia, tới cùng ngài định mua cái gì vậy?"

"Mấy chỗ này đều là sản nghiệp của vương phủ." Kỷ Chinh đáp.

Điền Thất quả nhiên trừng to mắt, cực kỳ hâm mộ nói, "Vương gia ngài thực là có tiền."

"Đâu có. Những gì người thấy được chỉ là một hai phần mười. Ta còn có rất nhiều cửa hàng và điền trang, đều là đặt mua lúc mới lập phủ, chỉ là hiện tại không người trông nom."

"Vì sao?"

"Quản gia lớn tuổi, phải về quê dưỡng lão."

"Ngài lại mời một người quản gia không phải là xong sao?"

Kỷ Chinh chờ chính là câu nói này, thế là hăn chân thành nhìn Điền Thất, "Điền Thất, người nguyện ý tới Ninh vương phủ không?"

Điền Thất tự mình chỉ cái mũi của mình, có chút không dám tin tưởng, "Ta sao?"

Kỷ Chinh trịnh trọng gật đầu một cái.

"Ta không được." Điền Thất ngại ngần khoát tay, "Ta chưa hề quản qua mấy thứ này, đem chuyện làm ăn của người lỗ vốn hết thì phải làm sao bây giờ."

"Không sao, lỗ tính ta, còn nếu kiếm lời, chia người ba phần."

Mồm miệng Điền Thất bỗng thấy thật chua, trong miệng nháy mắt đã phân bố ra rất nhiều nước bọt, nằng nuốt nuốt nước miếng, kích động hỏi, "Ba, ba phần?"

"Ừ, nếu như người không hài lòng, có thể thương lượng."

"Không không không, ý ta không phải như thế." Điền Thất cắn răng, vẫn như cũ cự tuyệt, "Ta không có cái bản lãnh này, ta không thể nhận bừa."

Nghe Điền Thất nói xong, Kỷ Chinh có chút vắng vẻ, "Đều nói rồi, lỗ tính cho ta. Lại nói, người rất thông minh, ta đây là tin tưởng người mới mời người tới. Giữa người và ta vốn không cần phải khách khí như thế."

Điền Thất thấy ánh mắt mang theo tổn thương của hắn, trong lòng thế nhưng có chút hổ thẹn, nằng vội hỏi, "Cái kia, vương gia, có thể dung ta hỏi một câu không, vì sao cứ phải là ta?"

"Ta nhất thời tìm không đến người giỏi giang lại có thể tin được, đành phải cùng người nói."

"Nhưng ta là người ở ngự tiền, như vậy..."

"Không sao cả, hoàng huynh là người đại độ, một hai cái nô tài hần sẽ bỏ được."

Hóa ra ngài đều nghĩ xong hết rồi. Điền Thất gãi gãi đầu, còn định cự tuyệt, nhưng Kỷ Chinh lại nâng ngón trỏ lên chặn lại miệng nàng:

"Người đừng nóng vội nói không. Ta là vì tốt cho người, ngày ngày bị giam ở hoàng cung, làm sao bằng ở vương phủ của ta tiêu dao. Người muốn kiếm bao nhiêu tiền, có thể ở nơi này của ta giống nhau kiếm được, còn có thể kiếm càng nhiều. Nơi này của ta cũng không có mấy chuyện phiền lòng giống trong cung, việc này chính người cũng rõ ràng. Nói thật, cũng chỉ là vì người, ta mới hạ mặt cùng hoàng thượng muốn người, ta và người có duyên phận, cũng là nghiêm túc muốn mời người. Dù cho người cự tuyệt, cũng nên suy nghĩ một chút lại nói, xem như là quan tâm tới tâm ý của ta, được không?"

Những lời này nói ra, khiến cho Điền Thất không thể nói ra được nửa chữ "không", chỉ phải trước tiên gật gật đầu.

Kỷ Chinh liền để ngón trỏ xuống. Đầu ngón tay của hần thuận theo môi của nàng nhanh chóng hướng nghiêng về phía dưới trượt nhẹ, rồi có chút dừng lại ở khóe môi, lưu lại một chút vuốt ve rất nhỏ mà ngăn ngủi, tiện đà không để lại dấu vết buông tay.

Điền Thất hãy còn đang ngây ngốc suy nghĩ, không có phát hiện.

Kỷ Chinh cười khẽ, chấp tay sau lưng cùng Điền Thất sóng vai mà đi. Hần thấy Điền Thất giống như đang có suy nghĩ, thế là không mang nàng đi nơi khác chơi, mà cùng nàng chào từ biệt, thả nàng về cung.

Mắt thấy bóng lưng đi xa của Điền Thất, Kỷ Chinh xoay người, cúi đầu nhìn nhìn tay phải.

Hắn nâng ngón trỏ lên, chậm rãi nhắm mắt lại, cẩn thận hôn hôn ngón tay một chút.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Tửu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Hôn Loạn Thổ Lộ

Điền Thất thật sự nghiêm túc suy xét đề nghị của Kỷ Chinh.

Kỳ thật, ngay từ đầu nàng cũng không có tính toán ở lại hoàng cung làm thái giám cả đời. Lúc trước vào cung là vì có chút bất đắc dĩ, sau lại nghĩ chờ để dành đủ tiền sẽ cáo bệnh rời đi. Thị phi trong hoàng cung quá nhiều, nàng cũng không phải thái giám thực sự, về sau nàng còn muốn ra cung hưởng phúc sống qua ngày nha.

Lại nói, tuy rằng nàng làm được rất chu đáo cẩn thận, nhưng nếu một khi bị phát hiện không phải thái giám thực, mạng của nàng cũng đi đến cùng.

Chẳng qua dục vọng của con người luôn luôn không ngừng bánh trướng, nàng muốn kiếm tiền, kiếm kiếm liền nghiện không thấy đủ. Hiện tại kiếm kê gia tài một chút, cũng đã ba ngàn lượng bạc.

Số tiền này, chỉ cần không quá tiêu xài hoang phí, thì xài cả đời cũng đầy đủ.

Đã như thế, vì sao nàng không giã từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang chứ?

Tiểu vương gia nói rất đúng, đi vào phủ của hắn cũng có thể kiếm tiền, đã vậy còn không cần lo lắng cái đầu của mình sẽ chuyển nhà. Nếu như nàng ở trong vương phủ sống không nổi thì đại khái có thể đi cho xong việc, từ đó về sau du lịch trời nam đất bắc một phen, tìm một chỗ phong

cảnh tươi đẹp định cư ở lại, rồi bày một cái mua bán nhỏ, ăn no mặc ấm, cứ thế hết đời.

Thế là Điền Thất càng nghĩ càng cảm thấy đề nghị của vương gia không sai, không bằng... nghe theo hẳn?

Nhưng mà hoàng thượng có tức giận không đây? Người bên cạnh mình đầu quân vào chủ khác?

Hẳn là sẽ không đi? Nàng vốn luôn luôn chọc hoàng thượng nổi giận, lần này nàng đi, có lẽ hoàng thượng sẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi chẳng?

Không đúng, hoàng thượng có lẽ là không có ghét nàng? Nếu như thật sự ghét nàng thì cần gì phải đề bạt nàng?

Chẳng lẽ vì Như Ý thích nàng?

Có khả năng...

Điền Thất nghĩ được đến nỗi não muốn phình to ra, cuối cùng xác định được một điểm: Chính mình án binh bất động, chờ vương gia chủ động cùng hoàng thượng muốn người. Dù sao nàng vốn chỉ là một tên nô tài, trước giờ chuyện nô tài đi hay ở đều không cần hỏi ý kiến của nô tài bao giờ.

Về việc trung thành, phẩm hạnh, "Một nô không hầu hai chủ" mấy thứ này, Điền Thất không có tử tế suy xét qua, dù sao thái giám chính là không cần phẩm hạnh, nàng cũng không có phản bội hoàng thượng.

Kỷ Chinh nghe Điền Thất trả lời, vui mừng vô cùng, ngày kế liền vào cung gặp Kỷ Hành, trước là nói rõ hiện trạng nhân tài trong vương phủ của mình trôi đi vô cùng nghiêm trọng.

Kỷ Hành nghe thấy không thích hợp, cảnh giác nhìn hẳn.

Nói hoàn tất, Kỳ Chinh nói tiếp, "Hoàng huynh là người giỏi giang trong chuyện dạy dỗ cấp dưới, dạy dỗ nô tài cũng so với người khác mạnh hơn gấp trăm lần, thần đệ khẩn cầu hoàng huynh thương một hai tên nô tài để cùng ta phân ưu, để cho ta không cần luống cuống tay chân như thế, không đến mức làm cho hoàng huynh bẽ mặt."

Kỳ Hành nhíu mày, "Người trúng ý người nào?"

"Thịnh An Hoài làm việc trầm ổn lão luyện, là người có thể chịu được trọng trách."

"Bất quá hẳn là người mà hoàng huynh dùng quen, thần đệ tuy là đang cầu hiền nhược khát (*), cũng không dám muốn hẳn tới tay. Điền Thất ở bên cạnh hoàng huynh xem ra cũng không tệ, tuy rằng so với Thịnh An Hoài kém chút, nhưng cũng là người thông minh tinh táo, có thể làm được việc. Tên nô tài này thế nhưng thật hợp mắt ta, xin hoàng huynh thành toàn."

(*) chỉ việc bức thiết chiêu mộ nhân tài.

Biết ngay mà!

Kỳ Hành cũng không biết chuyện gì xảy ra, trong lòng hẳn thành linh bốc lên một trận lửa giận, âm âm ào ào đốt cháy, nung đến mức mạch máu trên trán hẳn nhảy thành thạch lên. Hẳn hít sau một hơi, áp chế sự khác thường trong lòng đi, cười lạnh nói, "Người muốn một tên nô tài, trẫm chẳng hề keo kiệt, người là đệ đệ ruột thịt của trẫm, tự nhiên là muốn cái gì có cái gì. Đừng nói là Điền Thất, cho dù là Thịnh An Hoài đi nữa, người muốn hẳn cũng có thể lấy đi. Nhưng mà A Chinh, ý của người không ở trong lời, trong lòng người tới cùng giấu cái chủ ý gì, tự người biết!"

"Hoàng huynh nhiều lo như thế, thật sự làm cho thần đệ sợ hãi."

"Nhiều lo sao? Trẫm chính là suy nghĩ quá nhiều, mới bỏ mặc người thành hình dạng hôm nay. Người chẳng qua là trùng ý nhan sắc của Điền Thất, mơ tưởng lừa hản trở về để suông sã khinh nhờn. Chơi đùa trai trẻ thế nhưng chơi đến ngự tiền, thật to gan!" Kỳ Hành càng nói, càng thêm nổi giận, không chịu nổi nhướn lên lông mày, hung thần ác sát.

Kỳ Chinh cuống quýt quỳ xuống, "Hoàng thượng minh giám, thần đệ không có loại tâm tư xấu xa như thế."

"Vậy sao, đã không phải đoạn tỵ (đồng tính), vậy liền trở về ngoan ngoãn cưới một người thê tử, tốt đẹp sống qua ngày. Ngày mai trẫm liền sai người đem danh sách các nữ tử vừa độ tuổi đưa đến vương phủ, người cần thận mà chọn một cái cho ta."

"Hoàng huynh... Thần đệ tạm thời không muốn cưới vợ."

"Người còn nói người không phải đoạn tỵ!"

Kỳ Chinh tuổi trẻ khí thịnh, lúc này cũng có chút phát cáu, không chịu được giải thích, "Thần đệ chẳng hề đoạn tỵ, cũng không có muốn khinh nhờn Điền Thất. Thần đệ cho rằng, sống trên đời này được một người tri kỷ cũng được rồi, cho dù người tri kỷ kia là nam nhân cũng không có gì cùng lắm, hoàng huynh cần gì phải lao thần động khí (buồn bực phát giận) đến tận đây."

"Không biết hồi cải."

"Hoàng huynh nói quá lời," Kỳ Chinh quyết định không lại dây dưa vấn đề này, mà nói: "Hôm nay thần đệ đến chỉ là vì muốn cầu một hai người giúp đỡ, vạn mong hoàng huynh thông cảm bỏ đi những thứ yêu thích."

Kỳ Hành hí mắt đánh giá Kỳ Chinh, "Nếu như trẫm nói không thì sao?"

Kỷ Chinh buông mắt nói, "Hoàng huynh là ngôi cứu ngũ, dưới tay có vô số người tài ba, tất nhiên sẽ không keo kiệt một tên nô tài. Hoàng huynh ngài chán ghét đoạn tụ như vậy, nếu như cứ năm một tên tiểu thái giám thanh tú mãi mà không chịu thả đi, trái lại dễ dàng làm cho người khác hiểu sai, như vậy nhất định là chuyện mà hoàng huynh không muốn nhìn thấy."

Lời nói lần này của Kỷ Chinh là cố ý ép Kỷ Hành, khiến cho hắn không thể không buông Điền Thất. Nhưng mà cũng không biết vì sao gần đây Kỷ Hành vô cùng mất cảm, lời này rơi vào trong tay hắn, liền nhiều ra một hồi ý tứ.

Người nói ta là đoạn tụ? Ta nhìn người mới giống như đoạn tụ!

"Phản, phản!" Kỷ Hành chỉ Kỷ Chinh, nổi giận đến nổi ngón tay phát run, "U mê không tỉnh ngộ, chết không hối cải! Còn dám già mồm át lễ phải, ngỗ ngược huynh trưởng? Hôm nay trẫm liền thay tiên hoàng giáo huấn kẻ con cháu xấu xa là ngươi, xem ngươi còn dám càn rỡ nữa hay không!" Nói, hướng ngoài cửa hô lớn, "Người tới!"

Mấy tên tiểu thái giám lên tiếng trả lời đẩy cửa vào, Kỷ Hành sai bảo: "Đem Ninh Vương kéo đi Thái miếu, lấy gia pháp cho trẫm!"

Thái miếu là nơi cung bài vị tổ tông cả đời của Kỷ gia, hoàng thượng nói lấy gia pháp, ý tứ là muốn ở trước bài vị của tổ tông dùng roi đánh Ninh Vương.

Kỷ Chinh nghe hoàng huynh muốn đánh hắn, cũng không cầu xin tha thứ, ngược lại càn cố đứng im, không nói một lời.

Kỷ Hành thấy dạng này của hắn thì càng thêm tức giận.

Điền Thất không dám ra đây, lúc này nàng đang ở sau cửa nghe được rõ ràng, nghe nói hoàng thượng muốn đánh Ninh Vương thì nàng không

nhẫn tâm. Nói đến cùng chuyện này vẫn là bởi vì nàng, Ninh Vương là người trượng nghĩa, nàng cũng không thể làm một kẻ nhạt gan.

Thế là Điền Thất cuống quýt vọt từ cửa sau ra, chạy vào trong điện quỳ trước mặt Kỷ Hành, "Xin hoàng thượng bớt giận. Chuyện này không liên quan đến Ninh Vương, là do nô tài chủ động cầu khẩn cùng hãn đi, Ninh Vương tốt bụng nên mới cầu đến ngự tiền."

Kỷ Chinh kinh ngạc kêu hãn, "Điền Thất, người đang nói bậy gì đó?!"

Điền Thất lén lút quăng cho hãn một ánh mắt ra hiệu: Người câm miệng trước đi.

Thế là Kỷ Chinh lại không nói nữa, mà mang tinh thần khẩn trương nhìn hai người bọn hãn, để đề phòng xuất hiện dị động gì, dẫn đến an nguy của tính mạng Điền Thất.

Kỷ Hành không có dị động gì. Hãn chỉ là cuối đầu, gặt gao nhìn chăm chăm Điền Thất, không nói một lời, sắc mặt lại âm trầm được đáng sợ, phảng phất như có giông tố sắp đến, mây đen đầy trời.

Mấy gã thái giám đứng bên cạnh Ninh Vương thấy hoàng thượng như thế cũng không dám hành động và nói chuyện, mà đều vô cùng hy vọng chính mình trở nên trong suốt, hoàng thượng nhìn không đến, xem không tới, không tới...

Đây cũng là lần đầu tiên Điền Thất thấy hoàng thượng nổi giận lớn như vậy, sắc mặt kia giống như là muốn đem tất cả mọi người ở đây băm thây vụn đoạn vụn. Nàng chịu khôn nổi rùng mình một cái, lắp ba lắp bắp nói, "Hoàng hoàng hoàng thượng ngài nghe nô tài giải thích một chút..." Trên miệng run run rẩy rẩy nói xong, trong lòng lại vòng vèo rất nhanh. Muốn giải thích làm sao?

Thế là Kỳ Hành tiếp tục nhìn chăm chăm nàng, làm tốt chuẩn bị nghe nàng giải thích.

Điền Thất: "..."

Nàng không biết nên nói cái gì. Vừa rồi xúc động đem sự tình kéo tới trên người, lúc này mới đột nhiên phát hiện cho dù giải thích làm sao cũng đều không tốt. Hoàng thượng vốn là hoài nghi nàng dụ dỗ Ninh Vương, bây giờ nàng còn tự xưng chính mình chủ động hưởng bên cạnh Ninh Vương đụng vào, vậy thì liền ngời thực cái tội danh này mất.

Nếu như nói chính mình là bị bức bất đắc dĩ, như vậy nguyên nhân đâu? Hoàng cung không tốt? Hoàng thượng không tốt? Ha ha...

Đầu óc Điền Thất trống rỗng. Nàng gấp đến mức đổ mồ hôi lạnh đầm đìa, sắc mặt tái nhợt, làn môi run rẩy, há mồm há miệng lại không có cách nào phát ra tiếng.

"Nói nha." Kỳ Hành hướng về phía trước bước hai bước, bước đến trước mặt nàng, nhìn thẳng nàng, trong ánh mắt u lãnh thấu nòng đậm thất vọng, hần giật giật khóe miệng, lạnh lẽo cười, "Nói không nên lời?"

Điền Thất tự nhiên thấy lưng lạnh run. Nàng hướng phía sau nhìn nhìn, đáp: "Hoàng thượng, nô tài không dám nói..." Có thể kéo một hồi là một hồi.

Kỳ Hành lập tức nhìn phía người khác, "Các người đi ra ngoài trước."

"Các người" bao gồm cả Kỳ Chinh.

Kỳ Chinh tuy rằng không có yên tâm như cũ, nhưng hẳn biết chính mình khăng khăng lưu lại chỗ này thì đối với Điền Thất chưa hẳn là chuyện tốt, thế là đành phải đi ra ngoài trước. Đi ra rồi mà trong lòng vẫn nhớ nhung Điền Thất, không nguyện rời đi, hẳn muốn biết cái kết quả, một khi

hoàng thượng muốn xử trí Điền Thất thì hẳn cũng có thể đúng lúc cứu người.

Nhớ tới Điền Thất vì hẳn mà dững cảm chạy vào, Kỷ Chinh vừa thấy lo lắng, lại vừa cảm động, trong lòng bắt đầu khởi động một cỗ ngọt ngào.

Nhưng mà nghĩ đến hoàng thượng, Kỷ Chinh lại thấy không thể tưởng tượng nổi, vì sao hoàng huynh lại đột nhiên phần nộ đến như thế?

Trong điện, hoàng thượng đang phần nộ vẫn như cũ tiếp tục phần nộ. Lòng hẳn tràn lửa giận đến mức gần như kết băng, hiện tại chỉ còn chờ một cái chỗ hỏng để xì ra.

Điền Thất thừa dịp thở gấp đem cả sự kiện chải chuốt một lần. Nguyên nhân chủ động đi vương phủ tuyệt đối không thể là bị vương phủ hấp dẫn, vấn đề này nhất định phải ra ở hoàng cung, ra ở tự thân.

Nhưng cũng không thể nói hoàng cung không phải, bằng không chính là đánh mặt của hoàng thượng. Như vậy nguyên nhân làm cho chính mình muốn rời khỏi hoàng cung cũng chỉ có thể là...

Linh quang của Điền Thất chợt lóe, ôm lấy bắp chân của Kỷ Hành khóc rờn rờn nói, "Hoàng thượng, nô tài thích ngài, thậm mến ngài, mỗi ngày nô tài đều vì ngài mà thần hồn điên đảo, ngày không thể yên đêm không thể ngủ, ăn không ngon ngủ không xong!"

Kỷ Hành giống như là bị sét đánh vậy, ngây ở dương trường.

Điền Thất không có phát hiện ra mây đen sét đánh đang ùng ùng, mà hãy còn đắm chìm ở trong lí do thoái thác của chính mình:

"Nô tài biết ngài là hoàng thượng, nhưng mà nô tài... không kiềm được bản thân! Lỡ như có một ngày ta không nhịn được đi mạo phạm ngài, đến

lúc đó nô tài tự nhiên là chết cũng không hết tội, với lại ngài là hoàng thượng, làm sao có thể bị nô tài khinh nhờn chứ!

Mỗi khi nô tài nghĩ đến chuyện này liền sợ không chịu nổi, nên đành phải ra hạ sách này, trong lòng chỉ nghĩ, ta thích ngài như vậy, cho dù là cách cung Càn Thanh cũng chưa hẳn hữu hiệu, biện pháp tốt nhất chính là rời khỏi hoàng cung, vì thế mới cầu khẩn Ninh vương gia hướng ngài muốn người. Ninh vương gia cũng không muốn hoàng thượng bị thái giám phi lễ, nên liền đáp ứng."

Thôi được, loại giải thích này tuy rằng hơi lộ ra khiên cưỡng, nhưng điểm xuất phát là tốt, Điền Thất cảm thấy tội chết của bản thân hẳn là có thể miễn. Hơn nữa, nàng sở dĩ dám đánh bạo thừa giận chính mình thâm mến hoàng thượng, là bởi vì nàng phát hiện độ khoan dung khi bị thái giám khinh bạc của hoàng thượng vẫn tương đối cao, một trong những chứng cứ đó chính là sự kiện hôn sai kia.

Hiện tại, chỉ còn chờ xem quyết định của hoàng thượng.

Nhưng mà hoàng thượng lại chậm chạp không có nói chuyện.

Trên mặt Kỷ Hành tuy rằng còn bảo trì trấn định, nhưng trong lòng cũng đã quay cuồng khởi sóng. Hẳn biết tiêu biến thái này tư tưởng hẳn, nhưng là đột nhiên lại gặp bộc bạch trắng ra lại to gan thế này thì trái tim hẳn vẫn như cũ không cách nào ức chế cuồng đập không ngừng.

Hẳn là một người hàm súc, cho dù là tần phi hậu cung, khi đối với hẳn biểu đạt tình yêu cũng đều là chỉ hoa mượn liễu, chưa hề gặp qua phương thức cuồng phóng như thế này.

Nhưng mà cái gì càng trắng ra, thì càng là nồng liệt, cũng càng làm cho người ta mặt hồng tim đập không thôi. Lửa giận vốn tràn lòng của Kỷ Hành đã sớm tiêu thành mây khói, mà thay thế vào đó là đầy bụng mềm mại. Có chút phản ứng là không cách nào khống chế, hẳn muốn bình phục

đi nhịp đập trái tim cùng với nhiệt độ trên mặt, nhưng kết quả cũng là phí công. Thấy Điền Thất ngẩng đầu nhìn hăn, không hiểu sao Kỷ Hành có chút chột dạ, thế là hăn cố ý hơi nâng đầu lên, chỉ để một cái cằm cho Điền Thất.

Điền Thất từ trên cái cằm xinh đẹp này nhìn không ra hoàng thượng giận hay vui, thế là đành phải tăng thêm can đảm hỏi han, "Hoàng thượng, ngài có thể tha thứ nô tài không?"

Kỷ Hành lại là hỏi một đấng đáp một nẻo, "Khóc cái gì khóc, khó xem chết." Nói xong, rút đùi xoay người bỏ đi.

Điền Thất còn định nói chuyện, bất thành linh giữa không trung lại bay xuống một thứ gì đó rơi xuống trên mặt nàng, nàng kéo xuống tới nhìn, là một cái khăn màu trắng.

Điền Thất dùng cái khăn này xoa xoa vết nước mắt trên mặt, nàng nhìn bóng lưng đang dần dần xa cách kia, thật dài thở phào một hơi.

Cuối cùng bảo vệ được cái mạng nhỏ.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Vết Tích Mộng Xuân

Kỷ Hành thấy được một cỗ thân thể.

Thân thể của nữ nhân, mềm mại trắng ngần, vô cùng mịn nhẵn, nắm vào trong tay giống như là đang sờ một con rắn ấm áp. Nàng đưa lưng về phía hắn, một mảnh nhỏ cũng không treo, eo nàng bị hắn nắm bóp, nàng bất an vặn vẹo.

Kỷ Hành đè ở trên người nàng, ồ ồ thở gấp, hắn đẩy eo, đối lấy là từng trận ngâm nga kiềm nén của nàng.

Nữ nhân đột nhiên quay đầu, hướng Kỷ Hành uyển chuyển mà cười, mị thái mọc lan tràn.

Trong lòng Kỷ Hành lại đột nhiên cả kinh. Bởi vì khuôn mặt kia không phải người khác, mà là Điền Thất. Kỷ Hành chỉ thấy trong não nổ vang một trận, giống như thiên lôi đang giáng ở khắp nơi, nhất thời toàn thân không thể nhúc nhích, tiếp theo đầu óc trống rỗng, mất đi ý thức.

Một lát sau, Kỷ Hành mơ màng tỉnh dậy, ánh vào mắt là ánh nến u ám xuyên thấu qua màn giường màu vàng, hắn đang mặc quần áo nằm nghiêng, đôi tay ôm lấy chân mềm, hai cái đùi sát sao khép lại, đè ép đệm chăn dưới người.

Hắn vừa động thân thể, thứ giữa hai đùi cách quần lót cùng chăn sinh ra ma sát nho nhỏ, vươn tay hướng chỗ ấy sờ, quả nhiên ướm một mảnh.

Trong phòng trôi nổi ngào ngào mùi long tiên hương (1), Kỷ Hành chuyển mình lại nằm thẳng xuống, giật giật chân, mùi vốn được che dấu phía dưới chân bay ra ngoài, bên trong màn giường nhất thời tràn ngập mùi xạ hương ngào ngào, làm cho người ta nghe thấy nóng hết cả mặt.

(1) Long tiên hương: Là loại hương liệu cao cấp quý báu nhất, có mùi thơm còn hơn cả xạ hương. Vật này thể rắn, được ngư dân ven biển vớt lên, sau vì mùi thơm kỳ lạ mà tiến cống cho hoàng đế. Dịch mặt chữ thì "long tiên" có nghĩa là nước miếng rồng, có tên này là do lúc "long tiên hương" mới được phát hiện thì bị các nhà luyện đan thời xưa cho rằng thứ này là "nước miếng" do "rồng" ở trong biển khi ngủ chảy ra. Nhưng thật ra "long tiên hương" là chất bài tiết của cá nhà táng, do khi cá nhà táng cắn nuốt các loại động vật lớn như mực hoặc bạch tuộc lại không thể tiêu hóa được chân răng hoặc các bộ phận cứng khác, những thứ này tích ở trong ruột cá nhà táng, kích thích ruột của cá nhà táng phân bố ra một loại dịch có dạng như sáp nên bao bọc lại, từ đó hình thành "long tiên hương". "Long tiên hương" bị cá nhà táng nôn ra hoặc bài tiết theo phân ra ngoài. (Hình ảnh liên hệ google ^_^)

Kỷ Hành thấp giọng than thở.

Thân là Hoàng đế, làm mộng xuân thì cũng thôi, thế nhưng lại còn mộng một gã thái giám.

Kỷ Hành cảm thấy có chút khó mà chịu nổi. Hắn nhắm mắt lại, trước mắt rồi lại hiển hiện ra cỗ thân thể mê người kia, trên thân thể đó nhưng lại là một khuôn mặt làm cho người ta khó chịu nổi.

Hắn chỉ đành mở to mắt, đôi tay nhẹ nhàng đè giữ huyết thái dương.

Nhất định là bị chút thổ lộ lúc ban ngày kia của Điền Thất làm cho mê sảng, nên ban đêm không cần thận mớ thấy hắn. Kỷ Hành nghĩ, phải tìm

cho chính mình một cái giải thích hợp lý, giấc mơ của con người vốn là kỳ lạ, không cần để ý làm chi.

Nhưng mà tuy rằng nghĩ như thế, trong lòng hấn vẫn như cũ có chút khó chịu.

Sáng sớm rời giường, đám nô tài trực ca sáng trong cung Càn Thanh muốn tới thỉnh an Hoàng thượng. Điền Thất mặt dày mày dạn kẹp ở chính giữa, liếc trộm đánh giá thần sắc của Hoàng thượng.

Có vẻ như là không quá tốt?

Đang đánh giá, không nghĩ đến Hoàng thượng cũng đột nhiên nhìn về hướng nàng, ánh mắt kia giống như là con dao nhỏ vậy, tựa hồ muốn đem nàng cắt ra nhìn một cái.

Điền Thất cuống quýt gục đầu xuống, nghĩ trong lòng hôm nay Hoàng thượng không được cao hứng, cần phải cẩn thận làm việc. Hôm qua tuy rằng nàng lừa dối qua chuyện, nhưng trong lòng Hoàng thượng chưa hẳn không sinh nghi, nàng cần tìm cơ hội bày tỏ sự trung tâm.

Sáng sớm này bình an vô sự. Kỷ Hành hạ triều rồi đến thỉnh an Thái hậu, sau đó theo lệ thường đi điện Dưỡng Tâm làm việc.

Chỉ là thấy được Điền Thất đứng ở một bên, thì nỗi lòng của hấn liền có chút ưu phiền, luôn không tự giác nhớ tới giấc mộng hoang đường tối hôm qua, nghĩ nghĩ, thế là đối với Điền Thất càng không có tốt sắc mặt, mà nhìn không được trợn mắt nhìn nàng.

Điền Thất: "..."

Nàng thực là không biết bản thân lại làm sai cái gì. Ở trong lòng tử tế làm một phen tự mình kiểm điểm, Điền Thất nghĩ tới một chuyện, nàng từ trong tay áo lấy ra một cái khăn được gấp chỉnh tề, hai tay dâng tới trước

mặt Kỷ Hành, "Hoàng thượng, đây là khăn của ngài. Cảm tạ ân điển săn sóc của Hoàng thượng, cho nô tài mượn dùng tấm khăn này. Ngự dụng vật nô tài không dám giấu riêng, mà đã giặt sạch sẽ. May mà bây giờ là mùa hè, nên khô được thật nhanh." Nàng vẫn còn nhớ được lần trước Hoàng thượng bởi vì một chiếc khăn mà đối với nàng khó chịu, lần này lại trừng nàng, có lẽ vẫn là bởi vì chiếc khăn.

Không nghĩ tới Hoàng thượng lại đem bút quăng, nguy hiểm nhìn nàng, "Trẫm là loại người nhỏ mọn kia sao, một cái khăn cũng không bỏ được thưởng cho người?"

Điền Thất cảm thấy vị Hoàng thượng hiện tại này cùng vị Hoàng thượng trước kia đại khái là không phải một người, nàng đành phải đem khăn thu lại, bời cười nói, "Là nô tài hiểu sai thánh ý, nô tài ngu dốt, nô tài cảm ơn Hoàng thượng thưởng."

Thấy nàng lại làm ra trạng thái hèn mọn như thế, Kỷ Hành nhíu nhíu mày, cũng không lại cầm bút lên nữa, mà là đứng lên, quyết định đi ra ngoài đi đi.

Giờ phút này Thịnh An Hoài không ở đây, Điền Thất tự nhiên là đỉnh vị trí của ông ta, cùng theo bên cạnh Kỷ Hành hầu hạ. Đoàn người đi đi, không biết lúc nào đã đi qua cổng Trọng Hoa, thấy được bên trong có hai ba phi tử đang dẫn theo cung nữ đá xúc súc.

Rất nhiều người đều biết khi Hoàng thượng còn làm Thái tử thì rất thích chơi xúc súc, bất quá hiện tại Thánh thượng thật sự uy nghiêm, tự nhiên sẽ không lại tự mình chơi mấy thứ này. Dù thế yêu thích của hãn chưa hẳn đã mất đi, vì vậy có người liền muốn ở chuyện này làm văn chương. Điền Thất chính là như vậy trải qua, hiệu quả rất không tệ.

Mấy người phi tử trước mắt này, tuy rằng điểm xuất phát ngay từ đầu có khả năng là lấy lòng Hoàng thượng, nhưng hiện tại các nàng có lẽ là

cũng cảm thấy thú vị, bởi vì các nàng đã được quá đầu nhập, thế nhưng không có phát hiện Kỳ Hành.

Điền Thất đi theo bên cạnh Hoàng thượng, hướng trong đám người nhìn lướt qua, ba vị phi tử một người là tần, một người là chiêu nghi và một người mỹ nhân, vị phân cao nhất trong đó rõ ràng chính là Uyển tần.

Điền Thất biết Hoàng thượng có thói quen xấu là thích nhìn lén người khác, hiện tại thấy được Hoàng thượng mang vẻ mặt hứng thú, nên cũng sẽ không sát phong cảnh mà đi kéo cần cổ gọi "Hoàng thượng giá lâm."

Lúc này, quả bóng da kia bị một cung nữ có khí lực đặc biệt lớn đột ngột bay lên đá một phát, đá về hướng ngoài cửa, mấy người ở đây thuận theo quỹ tích của bóng da mà nhìn, rốt cuộc phát hiện Hoàng thượng, người người đều kinh ở đương trường, ngây ngốc nhìn quả bóng da kia thẳng tắp đánh úp về Hoàng thượng.

Điền Thất phản ứng nhanh, hướng về phía trước nhảy dựng lên chắn trước mặt Kỳ Hành, "Hoàng thượng cẩn thận!"

Bị bóng da đập một chút cũng sẽ không chết, mà còn có thể ở trước mặt Thánh thượng bày tỏ trung tâm. Ngay tại giây phút quả bóng da sắp chụp đến mặt thì Điền Thất vẫn còn đánh bàn tính sung sướng.

Nàng hiện tại quá cần thể hiện lòng trung tâm.

Nhưng mà sự đau đớn khi bị banh đập vào mặt trong dự đoán không có xuất hiện, Điền Thất bị Kỳ Hành ấn bờ vai kéo về phía sau, lập tức né tránh cú tập kích của quả bóng da. Tiếp sau, Kỳ Hành dùng bờ vai hơi hơi đụng vào, quả bóng da liền bị đội lên không trung. Cái động tác này quá nhanh, Điền Thất căn bản là không thấy rõ ràng, nàng chỉ vừa đứng vững gót chân thì trước mắt liền thoáng qua bóng dáng màu nâu đỏ của quả bóng.

Người chung quanh đều bị phản ứng nhanh chóng, động tác mẫn tiệp của Hoàng thượng làm cho chấn kinh.

Điền Thất còn chưa có hoàn hồn, chỉ thấy đôi tay đang ấn trên vai nàng đột nhiên gia tăng lực đạo.

Thân thể Kỳ Hành thể mà bay lên không trung, chỉ có đôi tay còn để trên vai Điền Thất làm điểm tựa. Hắn vịn Điền Thất, phần eo phát lực, hai chân chuyển nửa vòng, tìm đến vị trí thích hợp, nâng đùi thẳng băng để làm thân thể thẳng băng, một cái đùi khác thì lẳng không đập vào quả bóng đang từ trên không trung rơi xuống, quả bóng xoáy đánh về phía lỗ thông gió, ánh vào trong mắt mọi người là một đường cong mạnh mẽ màu đỏ sẫm xẹt qua, phảng phất là một thanh trường đao, cắm thẳng vào cổ họng con mồi.

Tất cả mọi người đều xem ngốc.

Trợn cái quá trình như là mây bay nước chảy vậy, không lưu nửa phần sơ hở ra ngoài. Bóng dáng tung bay của Hoàng thượng, so với hùng ưng càng thoăn thoắt, so với diều hâu càng sắc bén, những động tác liên tiếp này hoàn thành trong thời gian cực kỳ ngắn ngủi, lại có thể làm cho người ta rõ rõ ràng ràng khắc ở trong đầu, mỗi một cái tình tiết đều vô cùng sắc nét, tựa như thời gian vì hắn mà chậm lại bước chân.

Điền Thất không có thấy được cái hình ảnh đặc sắc này, bởi vì nàng đưa thân vào trung tâm của hình ảnh. Hai vai nàng bị hắn vịn, cự ly với mặt hắn rất gần, nàng thấy được mặt mày hắn bay lên, thấy được khóe miệng hắn cong lên nét cười khe khẽ. Thân thể hắn ở giữa không trung xoay thành một cái độ cung, bởi vậy làm cho gió nhẹ gợi lên sợi tóc của hắn, nàng thấy được sợi tóc như mực kia vương tại khóe môi đờ ửng của hắn, bối cảnh phía sau lưng hắn cũng vì sự xoay tròn của thân thể mà không ngừng biến hóa, bầu trời xanh lam, hàng cây xanh lục, mái ngón lưu ly có màu vàng.

Lúc Kỳ Hành chạm đất, thân thể Điền Thất bị ép xuống một chút, nàng đứng không vững, theo bản năng nhấc lên cánh tay, choàng đến cần cổ của Kỳ Hành.

Kỳ Hành cảm giác đến thân thể của Điền Thất muốn áp xuống dưới, rất nhanh chóng đỡ bờ eo của nàng, đề phòng nàng ngã.

Đến khi hai người đứng vững được cơ thể thì tư thế đã vô cùng ái muội. Một người choàng cổ đối phương, một người khác ôm eo đối phương, bốn mắt nhìn nhau, tự thân đều không lời.

Mọi người thấy được quả bóng da gợn gàng dứt khoát bay qua lỗ thông gió, vốn định hoan hô, nhưng vừa hé miệng thì lại nhìn đến hình ảnh trước mắt, thế là lại yên lặng cầm thanh.

Có mấy người phản ứng chậm nửa nhịp, chưa kịp phanh lại, thế là chung quanh vang lên vô số tiếng vỗ tay.

Kỳ Hành ôm eo Điền Thất, chỉ thấy bờ eo dưới tay mềm mại mảnh mai, một nắm tay cũng khó mà nắm chặt, lại cúi đầu nhìn người nọ, chỉ thấy Điền Thất cơ hồ là hoàn toàn chui vào trong lòng hắn, một tay câu lấy cần cổ hắn, một tay vịn cánh tay hắn. Có lẽ là chấn kinh quá mức, lúc này đôi mắt Điền Thất trừng thật sự to, làn môi đỏ hồng hé mở, phun ra hơi thở ẩm ướt.

Không tiếng động dụ dỗ.

Thái dương có chút lớn, nắng chiếu đến nỗi đầu óc của Kỳ Hành nóng lên. Hắn cúi đầu nhìn Điền Thất, hỏi, "Còn không chịu buông tay?"

Mặt Điền Thất hốt đỏ lên, vội vàng buông tay ra.

Kỳ Hành buông ra nàng, đứng thẳng thân thể, đôi tay hơi có chút tận lực giấu ra sau lưng. Điền Thất cho rằng Hoàng thượng lại ghét bỏ nàng, vì

thể nhanh chóng hướng phía sau lui một bước, cùng hấn kéo ra một chút khoảng cách.

Nhiệt độ trên mặt Điền Thất không giảm, nàng cúi đầu nhìn mặt đất. Kỷ Hành thấy vành tai của nàng đỏ cơ hồ muốn nhỏ máu ra, không khỏi mỉm cười.

Kỷ Hành phát hiện, thường xuyên bị thái giám khinh bạc, hấn thể nhưng đã có chút thói quen, mà không hề phản cảm giống như trong dự liệu. Cái ý thức này làm cho hấn khó chịu lắm lắm, thế là hấn hừ một tiếng rồi không lại nhìn Điền Thất, ngược lại đi vào trong cửa Trọng Hoa.

Mấy người bên trong cửa nhao nhao hướng Kỷ Hành hành lễ. Kỷ Hành thấy sắc mặt Uyển tần tái nhợt, liền ân cần thăm hỏi một chút, không nghĩ đến hấn không hỏi còn đỡ, vừa hỏi xong, Uyển tần trực tiếp loạng choạng. May mắn cung nữ bên cạnh nàng nhanh nhẹn đỡ lấy nàng.

Kỷ Hành sai người đem Uyển tần dìu về cung, lại truyền thái y cho nàng xem bệnh. Vốn tưởng rằng Uyển tần chỉ là vì thời tiết nóng mà trúng nắng, nào ngờ đến thái y hồi báo: Uyển tần có thai.

Điền Thất vốn đi theo bên cạnh Kỷ Hành, bởi vậy là cùng lúc nghe được tin tức này đầu tiên. Nghe qua xong thì chỉ còn lại một trận líu lưỡi, vận khí của Uyển tần này cũng quá tốt đi, mới chỉ thừa sủng một lần liền có bầu.

Kỷ Hành cũng có chút ngoài ý muốn, đương nhiên, càng nhiều là cao hứng. Cao hứng nhất tự nhiên phải kể tới Thái hậu, mấy ngày hôm trước mới nhắc tới cháu gái nhỏ, thì bây giờ liền có thai.

Uyển tần nghe đến lời này, trong lòng không vui, có ý gì chứ, vì sao vội nhận định là con gái.

Thằng thản mà nói, Kỳ Hành cũng hi vọng là con gái, sinh con đều mong nam nữ đều có, hẳn đã có con trai, lại nhìn trình độ nghịch ngợm của Như Ý, nếu lại nhiều thêm một đứa, sợ là sẽ đem Hoàng cung làm sập.

Lại nói, chuyện tốt mà mẹ ruột của Kỳ Chinh làm, khiến cho ký ức của hẳn và Thái hậu hãy còn mới mẻ. Địa vị của Uyển tần không thấp, trong nhà cùng Tôn gia lui tới mật thiết, cũng xem như có ngọn núi lớn dựa vào. Dù cho Kỳ Hành nghĩ muốn nhiều thêm mấy đứa con trai, thì cũng không hi vọng con trai theo từ trong bụng loại người này bò đi ra. Liền tính hẳn biết bản thân sẽ không làm ra chuyện tốt mà năm đó cha hẳn làm, nhưng tổng yếu phải để cho Như Ý nhiều lưu chút dư địa, không sợ mừng một cũng phải sợ mười lăm (*), chuyện về sau ai biết được đâu.

(*) Nguyên văn là "không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất". Câu tục ngữ TQ này Việt Nam mình không có, Grey cũng không biết có câu nào tương đương không, nên Grey chế câu trên cho nó thuần Việt chút thôi.

Tâm tư của Kỳ Hành không mấy người hiểu được, Điền Thất xem như là một trong số đó. Bất quá tạm thời nàng không quan tâm chuyện này, mà chuyện nàng tương đối để ý là, không biết vị Uyển tần này có đối nàng bất lợi hay không.

Trước kia Uyển tần là một phi tử không được sủng, nên Điền Thất không sợ nàng, nhưng hiện tại trong bụng nàng ta có cục thịt, lập tức sẽ không giống nhau. Liên tiếp hai ngày Hoàng thượng đều nghỉ ở trong cung của Uyển tần, tuy rằng Uyển tần mang thai không thể thừa ân mưa móc, nhưng đây cũng là thể diện mà người khác năm mơ cũng mò không đến, cho nên trên mặt của Uyển tần nhiều hơn rất nhiều phong quang, tuy đang có thai, bước chân đi đường lại so bình thường nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Điền Thất cẩn thận so sánh một chút lợi và hại, cảm thấy Uyển tần hẳn là sẽ không đối nàng xuống tay. Một là vì động đến người ở Ngự tiền, phong hiểm tương đối lớn, mất nhiều hơn được. Hai là, chút ân oán kia của

nàng với Tôn Phiền, chưa chắc Uyển tần đã có thể biết được. Tôn Tòng Thụy cũng không phải đần độn, làm sao sẽ đem chuyện ngu ngốc mà con trai mình làm đi khuếch đại, càng không thể vì nhất thời bực bội mà đem chuyện này đâm vào trong cung.

Nhưng mà Điền Thất rất nhanh phát hiện nàng sai. Nàng không thể coi nữ nhân như là nam nhân để mà suy đoán, càng không thể đem tất cả mọi người tưởng tượng được thức thời giống như là Tôn Tòng Thụy.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Thủ Đoạn

Kỷ Hành lại mơ thấy Điền Thất.

Có lẽ là vì ban ngày đụng chạm qua thân thể của hắn, cho nên mộng cảnh lần này thế nhưng còn so với lần trước rõ ràng cụ thể hơn nhiều. Trong mộng, hai người ngồi ở trên giường, thân thể đè lên nhau, hai chân Điền Thất vòng lấy eo của Kỷ Hành, một tay của Kỷ Hành giữ lấy eo nàng, một tay kia thì đỡ lấy cặp mông nàng, hắn ở trong cơ thể nàng kịch liệt va chạm.

Hai má Điền Thất đỏ bừng như kê huyết thạch(*), đôi mắt đẹp như tơ, tùy theo động tác của Kỷ Hành mà đôi mày ngài chau khẽ, sung sướng ngâm nga thở gấp.

(*) loại đá có vân màu đỏ như máu gà, tên tiếng Anh là "blood-stone".

Không thể tưởng tượng nhất là, Kỷ Hành rõ ràng thấy được mặt của Điền Thất lại cũng không có bừng tỉnh, từ đầu làm được tới cuối.

Uyển tần nằm ở bên cạnh Kỷ Hành, bởi vì quá hưng phấn mà không ngủ được, đột nhiên nghe được hô hấp của hoàng thượng tăng dần, nàng có chút ngoài ý muốn hướng bên cạnh nhìn lại. Mượn ánh sáng yếu ớt từ ngọn nến, nàng thấy được hai mắt hoàng thượng nhắm nghiền, mặt hiện má hồng, thân thể tản mát bừng bừng nhiệt lượng. Uyển tần cho rằng hoàng thượng phát sốt, vừa định đứng dậy, ánh mắt lại hướng phía dưới quét qua, lại thấy được hai mắt hoàng thượng nhắm nghiền, mặt hiện má hồng, thân thể tản mát bừng bừng nhiệt lượng. Uyển tần cho rằng hoàng thượng phát sốt, vừa định đứng dậy, ánh mắt lại hướng phía dưới quét qua, lại thấy được

chăn mền dưới thân hần nổi lên một khối, đột ngột giống như ngọn núi giữa bình nguyên.

Hoàng thượng đang nằm thẳng, từ vị trí kia mà thấy, không cần nghĩ cũng biết ngọn núi này là cái gì.

Uyển tần nhất thời xấu hổ đến mức dùng chăn che khuất mặt, sau đó, lại nhô đầu ra lén lút xem. Hoàng thượng còn không có tỉnh, hần chuyển người lại đối mặt với nàng, đè chăn mền nhẹ nhàng vuốt ve. Uyển tần biết hần đang làm cái gì, muốn duỗi tay giúp hần thư giải, lại thấy làm như vậy thật không thận trọng, thế là chỉ nắm chặt chăn thâm tình nhìn hần.

Tại Uyển tần xem tới, hoàng thượng sở dĩ như vậy là bởi vì nằm ở bên cạnh nàng, nhưng lại không thể cùng nàng lật mây đờ mưa.

Nghĩ đến đây, trong lòng Uyển tần lặn qua một trận ngọt ngào, nàng nhô đầu ra hôn Kỷ Hành một cái, hôn xong, nghe hần thấp giọng nói một chữ "Ngọt".

(Kỷ Hành nói "Điềm = ngọt", nhưng chữ "Điềm" và chữ "Điền" đồng âm. Ở Uyển tần nghe thấy thì nghe ra chữ "Điềm", nhưng ta thì ta nghĩ là chữ "Điền" trong tên "Điền Thất".)

Uyển tần che mặt cười duyên, không xấu hổ là hoàng thượng, làm mộng còn có thể tán tỉnh như thế.

Kỷ Hành làm xong mộng xuân cũng không có tỉnh lại, một đêm này hần ngủ được vô cùng mê say sung sướng. Lúc thức dậy thì hần một lần nữa phát hiện quần lót của mình lại ướt. Hồi tưởng đến mộng cảnh đêm qua, tựa như trước mắt. Trên tay tựa hồ còn lưu lại xúc cảm mềm mại mịn màng của mộng eo người trong mộng.

Rõ là... Haizzz.

Uyển tần định giúp Kỳ Hành thay quần lót, Kỳ Hành vốn được hầu hạ quen, nhưng lần này trong lòng xấu hổ, liền đẩy Uyển tần ra rồi tự mình thay đổi. Uyển tần chỉ xem là thánh thượng thông cảm nàng, tự nhiên là vui mừng.

Kỳ Hành khó chịu vật vạ qua một ngày này. Hắn nghĩ, nguyên nhân làm cho hắn nằm mơ lần này nhất định là do ban ngày hai người qua mức thân mật, hắn bị Điền Thất dụ dỗ, nên buổi tối mới lại hoang đường đi vào trong mộng.

Tuy rằng chính mình giải thích như thế, nhưng trong lòng tóm lại là không quá kiên định, vì thế khi thấy được Điền Thất thì cũng không có cho Điền Thất sắc mặt tốt.

Điền Thất không biết mình phạm sai lầm gì, chỉ phải mặc niệm, hoàng thượng à, bệnh thần kinh của ngài lại phạm.

Tối đó Kỳ Hành cũng không có tâm tình triệu hạnh, mà tiếp tục ở lại trong cung của Uyển tần, lần này không có làm mộng mơ kỳ quái gì, hắn rất vừa lòng.

Uyển tần tĩnh dưỡng mấy ngày, thai khí dần ổn, hoàng thượng liền chuẩn cho nữ quyến nhà mẹ đẻ của nàng tiến cung thăm hỏi. Mẫu thân của Uyển tần ra từ tiểu môn tiểu hộ, nên tính cách có chút yếu đuối, cũng không có chủ kiến, ngược lại cô ruột của nàng có chút cường thế. Người cô này, chính là mẫu thân của Tôn Phiền.

Lần này vào cung thăm, trừ nữ quyến trong nhà của Uyển tần ra, cô của nàng cũng cùng đi theo.

Cô của Uyển tần có tính toán của bản thân mình. Nhà mẹ đẻ của bà ở trước mặt Tôn gia chỉ có thể xem là tiểu môn tiểu hộ, có thể làm được đương gia chủ mẫu của Tôn phủ vốn là do may mắn. Vị chủ mẫu này ở Tôn gia tổng thấy cái lưng của mình không đủ cứng, nhưng trên mặt lại càng

phải giả trang một bộ hình dạng kiên cường, vì vậy cũng có chút ngoài mạnh trong yếu. Nhà mẹ đẻ không đủ đặc thế, tổng dựa vào nhà chồng mà thở, đây là một khối tâm bệnh của bà. Hiện tại, cháu gái nhà mẹ đẻ hoài long chủng, cách phi vị chỉ có một bước xa, thậm chí cách quý phi vị cũng không tính xa, bà ở trước mặt mấy người nhà chồng tự nhiên là đặc ý, nói chuyện cũng càng thêm có sức lực.

Vừa vặn, con trai của bà lại ở trong cung bị tên hoạn quan thói tính toán, bà đang muốn dựa vào vị cháu gái chuẩn quý phi này kiếm lại một trận mặt mũi. Bởi vậy bà trước tiên là tìm đến em dâu, khẳng khái nói một hồi. Em dâu chẳng hề biết nội tình, cho rằng ra đại sự lớn lao gì đó, nên cũng mang theo chị chồng vào cung thăm hỏi nữ nhi, định thương lượng một chút.

Con trai của cô bị hại, tự nhiên muốn hưởng chuyện lớn mà nói. Có gã thái giám xem Tôn gia không thuận mắt, ngộp ý nghĩ xấu muốn hãm hại, con trai và phu quân của mình trước sau bị trúng kế vân vân. Nhà mẹ đẻ của Uyển tần thật sự là nhận lấy quá nhiều nhân tình của Tôn gia, nên cũng đem lời cô nói xem là một chuyện lớn, nghe nói được Điền Thất hung tàn như thế, cộng thêm hồi tưởng đến thái độ lãnh đạm lúc trước của hãn đối với nàng, thế là Uyển tần liền dần dần đem tên thái giám này đưa vào phe đối địch.

Cô của nàng còn nói, "Đám thái giám đều là thứ mặt hàng dê tiện chuyên phủng cao đạp thấp, nói câu không xui tai, trước kia nương nương ngài thất ý qua, bọn hãn là tất nhiên là không đem ngài để vào mắt, bây giờ lưng của ngài cứng, bọn hãn khẳng định là sẽ tới nịnh hót lấy lòng. Theo ta thấy, tổng yếu phải làm một hai việc, cho bọn nô tài không có mắt kia nhìn một cái, ai mới là chân long thật phượng."

Hai chữ cuối cùng quá hợp tâm ý của Uyển tần. Hoàng hậu trống không, là người có chút chí khí lại có ai không nhớ vị trí đó đâu. Cô lại nói

một trận, đem Uyển tần nói được động tâm, muốn sửa chữa một hai tên nô tài, lập uy lập thế.

Đương nhiên, nàng cũng không hề dằn độn, cho dù xem Điền Thất như địch nhân đi nữa, cũng không thể tùy tiện động, tốt xấu cũng là người ở ngự tiền, giáo huấn hăn chính là đánh mặt của hoàng thượng.

Song, gã thái giám này thật sự là không biết điều, lúc biết được nàng có thai ngay cả Thịnh An Hoài thấy nàng cũng đều dâng lên khuôn mặt tươi tắn đón chào, chỉ có Điền Thất vẫn hờ hững đối với nàng như cũ, không có xu nịnh lấy lòng như trong dự liệu.

Thật là há có thể như thế, há có thể như thế!

Một mặt Uyển tần cảm thấy Điền Thất coi khinh nàng, một mặt khác lại cảm thấy Điền Thất ghen ghét nàng. Đúng thế, tên thái giám này dùng mọi phương pháp tìm Tôn gia phiền toái, phàm là Tôn gia có cái không tốt, nàng lại có thể được cái gì ưu đãi chứ!

Thay vì ngồi chờ hăn giở trò xấu, không bằng đem thứ mắt chó nhìn người thấp này xử lý, cũng tốt ở trước mặt nhà mẹ đẻ cùng Tôn gia hiện lộ một chút thủ đoạn của bản thân, khiến cho người khác không dám lại khinh thường nàng.

Tuy rằng ngự tiền thái giám không dễ động, nhưng chỉ cần laa2m tốt lắm, một kích tất trúng thì ai lại có thể nói ra cái gì tới?

Nghĩ đến đây, Uyển tần nghiêng răng cười lạnh, trên khuôn mặt mềm mại dịu dàng hiện lên một tia hung ác cùng khoái ý.

***

Điền Thất không hề hay biết có người đang đối nàng ngọt ngọt, nàng chỉ lo tận tâm tận lực làm một nô tài tốt của hoàng thượng, bất quá hoàng

thượng không quá nề mặt nàng, mấy ngày nay tính tình của hoàng thượng thật là vô cùng tâm tình bất định, khi thì đối với nàng cười như gió xuân thánng ba khi lại quăng sắc mặt như sương giá thánng chín cho nàng, đã vậy hai loại phương thức này hẳn lại luôn tùy thời tùy chỗ tự do thay đổi mà không hề có áp lực chút nào. Điền Thất chỉ phải yên lặng thâm oán, hoàng thượng làm sao là bệnh thần kinh phát tác, hẳn căn bản là tinh thần thác loạn rồi.

Vị hoàng thượng có tinh thần thác loạn nào đó ngẫu nhiên sẽ phân ra một chút tâm tư quan tâm Uyển Tần, tử như sai ngự thiện phòng làm nước canh bổ cho nàng, còn sai mấy người có chút mặt mũi bên cạnh hẳn đưa canh đến, lấy đó bày tỏ coi trọng nàng.

Chức trách đưa canh này nhiều là Thịnh An Hoài hoặc là Điền Thất.

Điền Thất thực là không thích gặp Uyển Tần, hơn nữa nàng cảm thấy đại khái là Uyển tần cũng không muốn thấy được nàng. Cho nên mỗi lần Điền Thất đi đưa đồ hoặc là truyền lời đến trong cung của Uyển Tần, thì luôn một bộ giải quyết việc chung, một câu nói cũng không nhiều lời. Đương nhiên, cũng không dám lãnh đạm.

Canh lần này Điền Thất phải đưa đi là canh ngân nhĩ măng nấm hạt sen. Nàng mang theo hai tiểu thái giám của cung Càn Thanh đi ngự thiện phòng, để cho hai tên hầu nhỏ này luân phiên xách hộp đồ ăn, chính nàng đi tay không.

Làm như vậy không hề là vì trộm lười. Điền Thất ở trong hoàng cung này lăn lộn hơn bảy năm, đã sớm lăn thành yêu quái. Gặp được phi tần mang thai, là dễ dàng nhất ra ngoài ý muốn, lỡ như ra chuyện gì, nàng và hai tên tiểu thái giám này đều có thể lẫn nhau làm chứng.

Không chỉ như thế, lúc đi lấy canh nàng còn mang theo Vương Mạnh.

Vương Mạnh có cái tuyệt kỹ, không cần nếm qua được liệu mà chỉ cần ngửi một cái liền biết bên trong có những gì. Mỗi lần Điền Thất đưa thức ăn cho Uyển Tần, nhất định phải để Vương Mạnh ngửi một cái trước, bảo đảm chắc chắn bên trong không có thứ bậy bạ gì. Nàng nhưng không muốn trở thành bia đỡ đạn cho sự tranh đấu chốn cung đình, loại chuyện bị người ta đem làm dao dùi này, trải qua một lần là quá đủ.

Lần này cũng giống như trước đây, Điền Thất đi đến cung của Uyển tần, sai người để đồ ăn xuống, rồi cùng cung nữ nói hai câu khách khí liền rời đi.

Lại không nghĩ đến, nàng mới vừa về tới điện Dưỡng Tâm, chân còn chưa có đứng vững, liền có thái giám trong cung Uyển tần tới báo, nói rằng Uyển tần nương nương đột nhiên đau bụng, đã truyền thái y tới khám.

Trong lòng Điền Thất lộp bộp.

Kỷ Hành nhìn Điền Thất một cái, không nói cái gì, mà mang hẳn đi lầu Ba Tiêu nơi Uyển tần ở. (Ba tiêu: chuối tây)

Trong sân lầu Ba Tiêu trồng rất nhiều cây chuối tây. Phiến lá dài rộng phấp phới như cây dù, nếu gặp ngày mưa, mưa đánh vào chuối tây thành những giọt rèm châu xanh ngắt cũng rất là cảnh đẹp ý vui. Hiện tại thời tiết nắng ráo, lá chuối dày rậm rạp đan xen vào nhau, giống như là bức tường xanh biếc. Cây cối quá mức xanh um, ngược lại làm cho mảnh sân có chút tịch liêu.

Điền Thất đi theo Kỷ Hành, vòng qua một mảnh tường xanh, vào trong lầu các.

Bởi vì lầu Ba Tiêu ở một chỗ khuất trong nội cung, cách điện Dưỡng Tâm có chút xa, nên khi Kỷ Hành tới thì không ngờ rằng thái hậu đã ở tại lầu Ba Tiêu, đồng dạng đến còn có Đức Thuận Khang ba vị phi. Do có thái hậu trấn thủ, nên người trong lầu tuy nhiều lại chẳng hề rối thành một nùi.

Kỷ Hành thấy được thái hậu, lông mày hơi hơi nhăn một chút, nói, "Trời rất nóng, đứa nô tài nào không biết phân biệt, lại làm phiền mẫu hậu tới đây."

Thái hậu giận dữ nói, "Nếu ai gia lại không tới đây, cháu gái ngoan của ta sợ là muốn đi làm oan quỷ."

Mấy phi tần khác thấy thái hậu nói thế, đều nhao nhao lộ ra biểu tình bi thống, còn tâm tình tới cùng thế nào, vậy thì không biết được rồi.

Kỷ Hành nghe thái hậu nói như vậy, biết sự tình nhất định có kỳ quặc, thế là ngồi xuống nhìn thái y đứng ở một bên, hỏi: "Tới cùng là chuyện gì thế này?"

Thái y đáp: "Hồi hoàng thượng, Uyển tần nương nương bởi vì lầm ăn hồng hoa (1), nên động thai khí, may là ăn không nhiều, hiện tại đã không còn đáng ngại, cần cực kỳ an dưỡng."

Chú thích:

(1) Hồng hoa: Còn gọi là hoa rum. Là một loại hoa thuộc họ cúc. Có màu vàng, cam hoặc đỏ. Là 1 vị thuốc đông y, có tác dụng lưu thông máu huyết, thông kinh, trợ sẩy thai, điều trị các bệnh phụ khoa. Phụ nữ có thai không được dùng. Ngoài làm thuốc, hồng hoa còn được dùng để nhuộm màu hoặc chiết xuất tinh dầu.

Hồng hoa đối với thai phụ mà nói chính là thuốc độc, Kỷ Hành trách mắng, "Người hầu hạ đều chết sao? Làm sao lại khiến cho chủ tử ăn lầm hồng hoa?"

Đại cung nữ Thúy Châu bên cạnh Uyển tần vội vàng quỳ xuống trả lời, "Xin hoàng thượng bớt giận, chúng nô tì vẫn tận tâm tận lực hầu hạ chủ tử, không dám có nửa điểm lười biếng. Chỉ vì canh ngân nhĩ mắng năm hạt sen kia là do hoàng thượng ban thưởng đến, trong lòng Uyển tần nương

nương cảm động và nhớ nhung thánh ân, vì thế không chịu để người khác ăn thử, chính mình ăn vài miếng, sau đó liền..." Nói, lại nhìn thái y bên cạnh một cái.

Thái y hiểu ý giải thích nói: "Hoàng thượng, vì thần đã nghiệm qua, chén canh ngân nhĩ măng nấm hạt sen kia quả thật có trợn hồng hoa."

Thái hậu đột nhiên hỏi: "Canh kia là người phương nào đưa tới?"

Thúy Châu đang quỳ trên mặt đất ngẩng đầu nhìn phía Điền Thất. Kỷ Hành cũng nhìn Điền Thất, ánh mắt tâm tối âm trầm.

Người khác đều hiểu ý, canh này tất nhiên là do Điền Thất đưa tới, bởi vậy đều nhao nhao đem ánh mắt nhìn về hướng Điền Thất.

Trong nhất thời bị vạ chúng nhìn chăm chăm như thế, Điền Thất chỉ thấy một luồng khí lạnh từ dưới lòng bàn chân bùng lên, rồi theo sau lưng đánh thẳng lên trán.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Tự Chứng Thanh Bạch

Điền Thất thấy ánh mắt của mọi người đều chuyển về phía nàng, chỉ phải trước tiên quỳ xuống, trấn định tinh thần nói, "Hồi thái hậu, hoàng thượng, canh kia quả thật là nô tài dựa theo ý chỉ của hoàng thượng đưa tới. Không chỉ nô tài, còn có hai thái giám khác của cung Càn Thanh cùng nhau đưa canh tới, ba người chúng ta có thể lẫn nhau làm chứng, chưa hề động qua tay chân với canh kia." Do dự một chút, nàng quyết định không đem nghiệm chứng của Vương Mạnh nói ra.

Thúy Châu là cung nữ hầu hạ bên cạnh Uyển tần, nghe Điền Thất nói như thế thì cũng không chờ người khác phản ứng, mà trước tiên hỏi ngược lại, "Một chén canh cũng cần tới ba người đưa tới sao, chẳng lẽ không phải giấu đầu hở đuôi?"

Điền Thất đáp "Chuyện liên quan tới long chủng, cẩn thận luôn tốt nhất."

"Cho dù như thế, ba người các người đều có thể thông đồng với nhau."

Điền Thất lạnh nhạt nói, "Ý của vị cô cô này, hồng hoa kia nhất định là do ta bỏ vào?" Nói, ngẩng đầu nhìn thái hậu và Kỷ Hành, "Nô tài luôn luôn trung thành và tận tâm, mong còn không được thái hậu và hoàng thượng có con cháu cả sảnh đường, làm sao lai đi âm mưu hãm hại hoàng tử?"

Thái hậu không biết có nên tin tưởng tên Điền Thất này hay không. Trên cảm tình bà quả thật rất thích tiểu thái giám này, nhưng mà chuyện trong thâm cung luôn luôn khó nói, nói không chừng đã có người nơi nào

mua chuộc hẳn. Thế là thái hậu nhìn hai vị phi Đức Thuận bên cạnh, hai vị phi tử này đang tạm quản chuyện trong lục cung, loại sự tình này lẽ ra quy cho các nàng quản, thái hậu hỏi các nàng, "Các người thấy thế nào?"

Hai người đều có chút do dự, không biết nên trả lời câu hỏi này ra sao. Trọng yếu nhất là các nàng không rõ hoàng thượng có ý tứ gì. Theo lý thuyết Uyển tần đã không có việc gì, các nàng phải vui vẻ mà làm một cái thuận nước giong thuyền. Giúp nàng xả một hơi, ai kêu trong bụng người ta có bảo bối làm chi. Nhưng chuyện này lại liên lụy đến ngự tiền thái giám Điền Thất, ai biết hoàng thượng có bao che khuyết điểm hay không?

Bất quá, thái giám chung quy là thái giám, cùng hoàng tự không có cách nào so sánh được. Nếu chuyện này Điền Thất thực có tham dự vào, thì dù hoàng thượng lại bao che khuyết điểm đi nữa, cũng sẽ không nương tay. Nghĩ suốt hết đường ngang ngõ ngách trong này, Đức phi mới nói, "Chuyện tình trọng đại, còn cần tử tế điều tra rõ ràng, không nên phán đoán suy luận bậy bạ." Nếu thật sự tra không rõ ràng, thì cũng chỉ có thể tìm con dê chết thay.

Ý tứ của Thuận phi cũng là như thế.

Điền Thất không muốn bị các nàng tra. Nàng mới không tin tưởng mấy người phi tử này sẽ hảo tâm đi bận tâm đến thanh bạch của một gã thái giám, nếu tra không ra chấn tướng, hoặc là chân tướng tra ra lại không tương xứng với mong đợi của các nàng, thì cuối cùng gặp xui nhất định là nô tài.

Lúc này, Thúy Châu còn nói thêm, "Thái hậu, hoàng thượng, các vị nương nương, nô tì còn có chuyện muốn bẩm."

"Nói."

Thúy Châu trước là nhìn Điền Thất một cái, rồi mới nói, "Chủ tử của chúng ta dường như đã từng đắc tội qua vị công công này."

"Đây là nói bậy gì đó, làm chủ tử còn sợ đả tội nô tài?"

"Nô tì lỗ lời. Tết Đoan Ngọ mấy ngày trước đây, Uyển tần nương nương ngồi chơi trong chòi nghỉ mát ở Ngự hoa viên, ngẫu nhiên gặp được Điền công công, Điền công công lấy lý do ăn Tết, yêu cầu được thưởng tứ, chủ tử liền cho hẳn hai cái bánh vàng. Điền công công cầm bánh vàng, lại lên tiếng cười nhạt, nói Uyển tần nương nương nghèo kiệt, không như các chủ tử ở biệt cung thường được hào phóng. Tính tình nương nương tốt, nên kiên nhất giải thích, ngược lại còn bị hẳn châm chọc. Trong lúc nóng nảy nương nương mới khiến trách mấy câu, Điền công công liền giận dỗi mà đi, trước khi đi còn nói nhất định sẽ khiến cho nương nương sống không yên ổn."

Mấy câu nói này, đem một tên nô tài ngang ngược tham lam vô sỉ khắc họa được vô cùng tưng bừng, Điền Thất thực bội phục bản lãnh ăn gian nói dối của nữ nhân này.

Bất quá, vốn Điền Thất còn đang suy đoán chuyện này tới cùng là người phương nào gây nên, nhưng bây giờ nàng cũng đã rõ ràng, đây căn bản là Uyển tần muốn tính toán nàng. Bằng không Thúy Châu cũng sẽ không bậy bạ ra thứ lý do chó má này, gia tăng thêm hiềm nghi cho nàng.

Thái hậu và các phi tử nghe xong, quả nhiên sung mãn nghi ngờ đánh giá Điền Thất.

Chỉ có Kỷ Hành không có biểu tình, hẳn nhàn nhạt quét hai người đang quỳ một cái, nói, "Trước đem người làm canh và người đưa canh nhất lên, chuyện liên quan đến hoàng tự, trẫm muốn tự mình điều tra."

Hai vị phi Đức Thuận nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng không cần các nàng kẹp ở giữa. Thái hậu thấy Kỷ Hành rốt cuộc cũng đối con cháu để ý, cũng hơi thấy vừa lòng.

Điền Thất cứ thế bị nhốt đến sở Cung Chính. Vì phòng ngừa những người bị tình nghi thông cung, nên bọn hăn đều bị nhốt riêng một phòng. Bởi vì chính miệng hoàng thượng hạ chỉ, ở trước khi sự tình được tra rõ không cho phép khó xử bọn hăn, cho nên đãi ngộ của Điền Thất cũng không tệ, ăn ngon uống khỏe, người trông giữ nàng cũng rất là ôn hòa.

Điền Thất ngồi ở trong sở Cung Chính đối diện với vách tường nhập định, cẩn thận suy nghĩ biện pháp ứng đối kế tiếp của mình. Nàng biết nội tình, nhưng không biết vì sao Uyển tần nhất định muốn gây khó dễ với nàng, hoặc lại vì sao bí quá hóa liều.

Nhưng mà tuy rằng nàng biết nội tình, người khác lại không biết. Nếu như nàng trực tiếp nói với hoàng thượng, nữ nhân của người cố ý ăn hồng hoa hại ta, nguyên nhân ta không biết, chắc là do nàng ta bị điên...Nói vậy xong nhất định hoàng thượng sẽ cho rằng Điền Thất mới bị điên.

Cũng chính là nói, cái chân tướng này dù cho có nói ra thì cũng sẽ không có ai tin.

Đây là chuyện gì nha, Điền Thất tức đến mức gãi tường. Nàng lại nghĩ, bởi vì sự tình là do Uyển tần chính mình làm ra, cho nên chứng cứ và nhân chứng đều không thể tìm được, chuyện này nếu làm không tốt liền trực tiếp bị phán thành vụ án rắc rối không có đầu mối, kết quả là tra không ra sự thật, nhưng vẫn phải có người gánh trách nhiệm. Nàng và Uyển tần vốn "kết thù", thực là con dê thế tội tốt vô cùng.

Vì tình hình trước mắt, chỉ có thể tự chứng thanh bạch.

Thế là Điền Thất điên cuồng đập cửa, "Người tới, người tới, ta muốn gặp hoàng thượng! Ta có chuyện trọng yếu muốn bẩm báo với hoàng thượng!"

Suy xét đến thân phận của Điền Thất, người của sở Cung Chính lập tức đem lời nói của hăn bẩm cáo cho Kỷ Hành, Kỷ Hành chấp thuận Điền

Thất đơn độc gặp hân.

Điền Thất lại là trấn định, cũng không chơi trò ôm căng chân khóc, nàng biết lần này bản thân mình mà không nói rõ ràng, thì đừng nói ôm căng chân, cho dù ôm bắp đùi đều không dùng được.

"Hoàng thượng, nô tài đối với hoàng thượng trung tâm một mảnh, tuyệt sẽ không làm ra chuyện mưu hại hoàng tự!" Trước là chân thành biểu trung tâm cái đã.

"Người tới đây chính là muốn nói này đó?" Kỳ Hành buông quyển sách trong tay ra, đánh giá người quỳ bên dưới.

"Kỳ thật nô tài ẩn ước biết nội tình chuyện này, nhưng sợ nói đi ra liền lập tức rơi đầu, bởi vậy khẩn cầu hoàng thượng cho nô tài tham dự kiểm chứng chuyện này, một khi cầm đến chứng cứ, mới có thể như thực bẩm báo."

Kỳ Hành trầm ngâm không nói. Điền Thất cho rằng hoàng thượng cảm thấy cái yêu cầu này thật quá đáng, thế là lại nói bổ sung, "Nếu như hoàng thượng không tin, thì phái người giám thị nhất cử nhất động của nô tài, nô tài..."

"Điền Thất," đột nhiên Kỳ Hành ngắt ngang hân, "Người không tin trẫm."

"..." Điền Thất nhất thời vắng lặng.

"Không tin tưởng trẫm có thể trả lại thanh bạch cho người?"

Điền Thất hé hé miệng, đáp, "Hoàng thượng có thể nói như thế, đã là nô tài may mắn ba kiếp."

Kỷ Hành trầm mặc một hồi, nói: "Người nghĩ làm cái gì liền làm đi, không cần quá âm ỉ, trầm cũng muốn nhìn xem người có thể tra ra cái gì tới."

Điền Thất tạ ơ sau đó ra ngoài, Kỷ Hành buông mắt nhìn chăm chăm quyển sách trên bàn, thật lâu sau, rốt cuộc than thở.

Điền Thất không tin hẳn.

Cái ý thức này khiến cho Kỷ Hành có một vài thất vọng. Hẳn ngay từ vừa mới bắt đầu liền biết hung thủ không thể là Điền Thất. Cho dù hẳn không tin tưởng nhân phẩm của tiểu biến thái, cũng phải tin tưởng trí lực của hẳn, thủ pháp đầu độc vụng về như vậy, hẳn đã cảm không ra chứng cứ thuyết phục, liền không có cách nào giúp Điền Thất giải vây, cũng chỉ có thể đem người bắt giữ lại trước, chờ đợi chậm rãi tra rõ chân tướng lại nói. Sở dĩ chủ động đem việc này ôm vào người, cũng chính là lo lắng người khác phán sai, oan uổng người tốt.

Nhưng mà Điền Thất lại không tin hẳn, không tin tưởng hẳn có bảo vệ hẳn ta.

Trong lòng Kỷ Hành đột nhiên trào ra một loại tưởng pháp âm u, chờ người tra không ra, xem người sẽ làm sao hướng trầm cầu xin tha thứ.

***

Điền Thất bưng chén chứng cứ phạm tội kia đi cục Rượu Dấm Bột tìm Vương Mạnh. Sau lưng nàng đi theo hai cái đuôi, là người mà Kỷ Hành phái tới "giám thị" Điền Thất.

Trừ y thuật ra, Vương Mạnh đối với những chuyện khác luôn có phản ứng trì độn. Hẳn còn không biết sự kiện bi thảm vừa phát sinh trên người Điền Thất, nhìn thấy Điền Thất bưng chén canh đưa cho hẳn, hẳn cầm lấy uống luôn một ngụm.

"Thế nào?" Điền Thất hỏi.

"Ừm, uống rất ngon." Vương Mạnh đáp.

"..." Gặp được Vương Mạnh, Điền Thất cũng không cần hạ thủ lưu tình, mà hưởng cái trán của hãn mạnh tay gõ vài cái.

Vương Mạnh bị gõ cuối cùng cũng thông, cau mày nói, "Chẳng qua là trong canh này vì sao muốn thêm hồng hoa giúp lưu thông máu vậy?"

Điền Thất vừa nghe hãn nói như thế, liền vội vàng hỏi, "Trừ hồng hoa ra, trong đó còn có thuốc gì khác không?"

"Có một vài đồ gia vị." Đồ gia vị cũng được tính là thuốc, nghiêm túc mà nói, mấy đồ nguyên liệu nấu ăn như ngân nhĩ hạt sen này đó đều có thể dùng làm thuốc. Vương Mạnh rất có tinh thần học thuật.

Điền Thất đem đồ gia vị bài trừ ra ngoài, hỏi tiếp, "Người có thể nhìn ra hồng hoa này thêm vào như thế nào sao?"

"Ta có thể ăn ra độ lửa của nó" Vương Mạnh nói, quả nhiên lại múc nửa thìa đưa vào trong miệng, táp táp miệng, nói: "Đây hãn là dùng hồng hoa ngâm vào nước, rồi dùng nước đó cho vào trong canh, nếu như trực tiếp chưng nấu thì không phải là loại mùi vị này."

Điền Thất sờ cằm, "Không phải là bột hồng hoa linh tinh bỏ trực tiếp vào hả?"

"Nếu là bột hồng hoa, dù cho nghiền lại nhuyễn cỡ nào đi nữa cũng sẽ lưu lại cặn ở trong canh, vừa rồi ta cũng không có nếm ra."

Vương Mạnh trộn trộn chén canh kia, "Người xem, đáy chén này không có một chút cặn bã nào hết."

Điền Thất nghe xong, trong lòng đã có tính toán, nàng lại hỏi, "Nếu là thai phụ ăn cái này, đại khái bao lâu sẽ phát tác đau bụng?"

"Vậy phải xem ăn nhiều hay ít. Thứ này ăn nhiều sẽ sảy thai."

"Chỉ một hai ngụm."

"Hồng hoa trong này dùng không hề nhiều, ăn một hai ngụm không thể sảy thai, nhưng có thể động thai khí. Nếu như phát tác, cũng muốn hai canh giờ sau khi dùng, cụ thể, phải xem thể chất của thai phụ kia."

"Có khả năng vừa ăn xong lập tức đau bụng không?"

"Không thể, nó cũng không phải loại thuốc độc xuyên ruột gì nha."

Điền Thất hài lòng thỏa dạ rời đi. Suy xét đến việc Vương Mạnh hiện giờ chỉ là một tiểu thái giám ở cục Rượu Dấm Bột, lời nói của hắn ở trước mặt người khác không có sức thuyết phục, nên Điền Thất trở lại cung Càn Thanh tìm hoàng thượng xong, xin hoàng thượng truyền viện lệnh của Thái y viện, chính là vị chuyên môn xem bệnh cho hoàng thượng tới. Người khác nàng không tin được.

Tuy Kỳ Hành không biết Điền Thất định làm cái gì, nhưng vẫn là nghe theo.

Điền Thất đem canh bưng cho thái y, hỏi hắn mấy vấn đề. Thái y trả lời so với Vương Mạnh không khác mấy. Chẳng qua tuổi hắn quá lớn, vị giác không linh mẫn như Vương Mạnh, chẳng hề có thể nếm ra hồng hoa này là ngâm hay là nấu, nhưng có thể xác định không phải bột phấn.

Hỏi xong thái y, Điền Thất mới lại nhìn Kỳ Hành, trước tiên mời thái y tránh né đi ra, sau đó phân tích cặn kẽ cho Kỳ Hành:

"Nô tài phụ trách là đem canh từ Ngự thiện phong đưa tới lầu Ba Tiêu, lúc khác thì canh này không hề có thể qua tay nô tài. Cũng chính là nói, nếu như nô tài muốn hưởng bên trong thêm hồng hoa, tất phải chuẩn bị nước hồng hoa ngâm nấu qua, rồi lại bỏ vào trong lúc đi đến lầu Ba Tiêu.

Nếu như là nước, mang theo không tiện, cần phải có cái bình nhỏ, còn phải đậy kín, khi hưởng trong canh đổ vào nhất định phải mở nắp bình ra...

Hoàng thượng ngài nghĩ nghĩ xem, cái quá trình này có bao nhiêu là dễ dàng bại lộ. Bởi vậy cho dù là nô tài táng tận thiên lương muốn đầu độc, thì cái lựa chọn đầu tiên không thể là nước.

Cho nên không chỉ là ta, ngay cả hai tên thái giám cùng đi đưa canh, đều có thể chứng minh được trong sạch.

Thúy Châu hoài nghi ba người chúng ta thông đồng sẵn. Nhưng hai người kia là ta chủ động kêu tới đi theo, chuyện mà một mình ta có thể hòa thành, vì sao còn phải tìm thêm hai người tới thông đồng? Việc này hoàn toàn giải thích không thông.

Cũng chính là nói, canh có vấn đề ra từ Ngự thiện phòng, hoặc ra tại lầu Ba Tiêu. Hoàng thượng này có điều không biết, ta có một người bạn kỳ nhân, hẳn có thể nghe qua mùi canh liền biết bên trong có cái gì. Sau khi đem canh từ Ngự thiện phòng lấy ra, ta kêu hẳn người qua, bên trong tuyệt đối không có hồng hoa.

Cho nên địa điểm mà hồng hoa được bỏ vào phải là lầu Ba Tiêu. Lại nói, cho dù người bạn kia của ta ngử nhảm, thì hoàng thượng mới này ngày cũng nghe thái y nói, lấy cái lượng thuốc đó, ăn một hai ngụm canh không thể lập tức phát tác, làm sao mà nô tài vừa về phục mệnh thì các tiểu thái giám ở lầu Ba Tiêu liền đuổi theo? Trong này tất nhiên có cổ quái."

Điền Thất nói một hơi xong, rồi to gan đối mặt Kỷ Hành. Cuối cùng không cần làm dê chết thay.

Kỷ Hành đến gần một chút, cúi đầu nhìn Điền Thất. Bốn mắt nhìn nhau, trầm mặc không nói.

Điền Thất không biết hoàng thượng đây là có ý tứ gì, nàng tổng cảm thấy bầu không khí này có chút là lạ, thế là chột dạ cúi đầu, "Hoàng thượng?"

Đột nhiên Kỷ Hành néo cằm nàng, bức bách nàng ngẩng đầu. Lực đạo của hắn có chút lớn, cằm Điền Thất bị néo được mơ hồ phát đau. Nàng nhú mày nhìn hắn, thấy được trong mắt hắn có loại tình tự không thể miêu tả rõ ràng đang lưu động, tóm lại là một bộ tâm tình rất không tốt. Điền Thất có chút sợ, "Hoàng thượng?" Thực là không biết nói sai chỗ nào, phiền ngài chỉ rõ một cái...

"Điền Thất, quá thông minh," Kỷ Hành lẩm bẩm nói, giống như là lẩm bẩm lầu bầu, "Người phải lại dần một ít."

"Đây là tiết tấu muốn giết người diệt khẩu?" Toàn thân Điền Thất nhất thời cứng ngắc, sắc mặt trắng bệch, run rẩy nói, "Hoàng thượng...Tha mạng..."

Kỷ Hành nhìn hắn rốt cuộc cầu xin tha thứ, lại không phải dùng phương thức trong ý liệu của mình. Đôi mắt của người trước mặt bởi vì cầu xin mà bịt kín một tầng hơi nước, sắc mặt tái nhợt rất nhiều, khiến cho làn môi lại càng phát ra phấn hồng như máu, giờ phút này chúng nó đang vì e sợ mà run rẩy, giống như là cánh hoa bị mưa gió dập dùi.

Lồng ngực Kỷ Hành nóng lên, đột nhiên cúi đầu, khi chóp mũi hắn đụng tới chóp mũi của Điền Thất thì khó khăn lắm mới đột ngột dừng lại.

Điền Thất giật mình, mặt lại đỏ lên.

Kỷ Hành buông tay ra, hắn nhắm mắt lại nói, "Người đi ra."

Điền Thất đã sớm muốn chạy, lúc này được thánh chỉ, vội nhanh chóng tăng bước chân, rất nhanh rời khỏi.

Sau khi ra ngoài, Điền Thất vỗ vỗ lồng ngực, vừa đi vừa nghĩ, thực là kỳ quái, nàng làm sao sẽ cảm thấy hoàng thượng muốn hôn nàng nha.

BỆ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Yêu Cầu

Kỷ Hành cưỡng chế sự rung động trong lòng, mở mắt thấy được Điền Thất rời đi như là đang tránh né mãnh thú hồng thủy, hấn lại thấy vắng vẻ.

Vì sao vẫn sợ hấn như vậy chứ.

Hấn sờ sờ ngực, hồi tưởng cơn xúc động mới vừa rồi, một trận nóng rực bốc lên. Thiếu chút nữa, thiếu chút nữa hấn đã hôn Điền Thất.

Thực là chẳng hiểu ra sao, làm sao lại có loại suy nghĩ này. Nhất định là bởi vì buổi tối cứ làm mấy giấc mơ ly kỳ cổ quái, khiến cho ban ngày hốt hoảng tinh thần.

Nói thật, loại giải thích này thật sự có chút khiên cưỡng, nhưng Kỷ Hành theo bản năng không nguyện nghĩ sâu hơn, cũng như lunh tung áp chế đi chút ý nghĩ kỳ quái kia, sau đó tìm chút chuyện khác để thay đổi chú ý.

Thế là hấn gọi Thịnh An Hoài, kêu hấn đem Thúy Châu gì đó bên cạnh Uyển tần mang tới đây.

***

Trong lầu Ba Tiêu, Uyển tần đã cho lui người xuống hết, nàng đang cùng Thúy Châu bí mật thương lượng chuyện này. Tâm thần của nàng không yên, tổng là thấy có chuyện muốn xảy ra. Thúy Châu an ủi Uyển tần, "Xin nương nương yên tâm, nô tì bảo đảm chắc chắn không để sót cái gì,

nhân chứng vật chứng đều đã xử lý, cho dù hoàng thượng muốn thiên vị Điền Thất, cũng cầm không ra chứng cứ."

Sự kiện trong cung đình đủ hình đủ dạng, rất nhiều vụ án căn bản là tra không ra chân tướng, kết quả là chỉ có thể dùng đám nô tài làm bia đỡ đạn, Uyển tần và Thúy Châu cũng chính là đánh cái chủ ý này. Dù sao việc này là bọn hăn làm, trời biết đất biết người khác không biết, làm sao có thể tra ra được cái gì chứ?

Thứ làm cho bọn hăn không sợ nhất chính là, Điền Thất chỉ là một tên tiểu thái giám. Nếu như các chủ tử ra sức tra, có lẽ còn có thể trả lại cho Điền Thất một cái trong sạch, nhưng ai sẽ vì một tên tiểu thái giám mà hạ đại khí lực như vậy chứ? Tra không ra hung thủ thật sự, cũng sẽ không tiếp tục dây dưa, liền tính Điền Thất rành rành cho thấy là vô tội, thì tai kiếp này cũng khó trách.

Chẳng qua điều làm cho Uyển tần không tưởng được là, hoàng thượng làm sao sẽ tự mình nhúng tay vào chuyện này? Loại chuyện này không phải đều nên do các hộ phi quản sao...

Rất lâu sau đó, Thịnh An Hoài xâu chuỗi trước sau rõ ràng chân tướng của việc này, hăn cho rằng sai lầm lớn nhất của Uyển tần lần này chính là xem nhẹ phân lượng của Điền Thất ở trong lòng thánh thượng. Kỳ thật tất cả mọi người đều xem nhẹ điểm này, bởi vì không ai có thể nghĩ đến hoàng thượng sẽ nhớ được một gã thái giám.

Bất quá Điền Thất thì cho rằng, chỗ thất thủ nhất của Uyển tần khi làm việc này chính là nàng ta không có cẩn thận tìm người thái y để tư vấn một chút.

Lại nói trước mắt, Uyển tần nghĩ đến việc hoàng thượng muốn tự mình thẩm tra, thì trong lòng bất an lo sợ, nàng hỏi Thúy Châu, "Người nói xem, hoàng thượng phải chẳng đã phát hiện ra cái gì?"

"Xin nương nương yên tâm, chỉ cần người và ta không nhận tội, thì hoàng thượng phát hiện ra cái gì đi nữa cũng chẳng thấm vào đâu. Hẳn tự mình hỏi đến cũng chỉ là vì chuyện liên quan đến long chủng, không thể khinh thường mà thôi. Nương nương ngàn vạn đừng có nghĩ nhiều, chỉ cần hai người chúng ta khép miệng không nói thì nhất định không sao cả. Lui một vạn bước mà nói, hiện tại ngày đang hoài long thai, không cần biết phạm cái sai gì, ai cũng sẽ không đem ngày làm gì."

Đang nói, bên ngoài có người gõ cửa, nói hoàng thượng truyền Thúc Châu đi cung Càn Thanh hỏi han. Sắc mặt Uyển tần đột biến, kéo tay Thúc Châu không bỏ được nàng rời đi.

Thúc Châu lại an ủi Uyển tần mấy câu, và dặn dò nhiều lần, "Đánh chết cũng không được nói.", sau đó theo Thịnh An Hoài đi cung Càn Thanh. Tại cung Càn Thanh, nàng đã đầy đủ thực hành cái nguyên tắc đó, không cần biết bị đánh cỡ nào, đều cắn răng kêu oan.

Kỷ Hành không ở đây, chỉ hủy người tra tấn là Thịnh An Hoài. Thịnh An Hoài nghĩ trong lòng, lần này hoàng thượng là thực sự nổi giận, trực tiếp khiến cho người hành hình ngay cung Càn Thanh. Tuy rằng hẳn không biết hoàng thượng tới cùng nghĩ hỏi ra cái gì từ trong miệng cung nữ này, nhưng hẳn biết, tuyệt đối không phải "oan uổng".

Đánh hai ngày, ngay cả Thịnh An Hoài cũng có chút bội phục Thúc Châu, cung nữ này còn thực là có mấy phen xương cốt, nàng ngất đi nhiều lần, càng về sau ý thức càng không quá rõ ràng, nhưng như cũ vẫn một mực kêu oan.

Shịnh An Hoài đem kết quả không thu hoạch được gì nói với hoàng thượng.

Kỷ Hành nghe xong, sai bọn hắn trông giữ Thúc Châu, không cần lại đánh, còn hẳn thì đi lầu Ba Tiêu. Điền Thất quá muốn xem náo nhiệt, thế là

lén lút đuổi kịp, Kỳ Hành thấy được nhưng cũng không có để ý nàng.

Do Thúy Châu bị mang đi quá lâu nên trong lòng Uyển tần đã sớm giống như đồng hoang gió lạnh, thấy được hoàng thượng đến, nàng không còn thích thú, mà chỉ thừa lại chột dạ.

Ngu xuân lại cố chấp, gan lớn lại yếu đuối, Kỳ Hành đem mấy điểm này tổng hợp lại xong, hẳn nghĩ không ra có loại tính cách nào khác so với loại này càng bi kịch. Nghĩ đến một người như vậy thế nhưng mang thai con của mình, trong đầu Kỳ Hành đột nhiên có chút chán ghét.

Thậm chí là cần kỹ xảo, hoàng đế loại người này đều rất giáo hoạt, tại phương diện nói lời khách sáo này, bọn hắn luôn luôn có thể không cần thầy dạy cũng biết. Trước mắt Kỳ Hành đến lầu Ba Tiêu, trầm mặt xuống giận dữ mắng mỏ Uyển tần, "Chính người ăn hồng hoa, chẳng lẽ là vì đứa nhỏ trong bụng không phải của trẫm, cho nên muốn xóa sạch dã chủng này?"

Mới nói một câu liền đem trọng điểm thay đổi đến loại vấn đề cực kỳ nghiêm trọng là "đứa nhỏ phải của hoàng thượng hay không", Uyển tần đương trường liền bị dọa ngốc, loại tội danh này nàng nhưng là không dám gánh, dính vào một chút thì cả nhà đều đi tong. Trong đầu nàng một mảnh hỗn loạn, nàng rất tự nhiên cho rằng Thúy Châu đã khai hết, cho nên hoàng thượng mới hiểu lầm, thế là Uyển tần quỳ ở bên chân Kỳ Hành vừa khóc vừa giải thích. Tuy rằng cùng thái giám tranh đấu không phải là chuyện tốt, nhưng dù sao so với chuyện bị hiểu lầm là tư thông với người khác tốt hơn gấp trăm lần, Điền Thất nghe đến Uyển tần lại nói nàng không phải thì sắc mặt thản nhiên, chẳng qua trong lòng thầm mắng mấy câu.

"Hoàng thượng, thần thiếp sở dĩ như vậy chỉ là vì sợ bị hãm hại, đành phải ra hạ sách này, thần thiếp làm như vậy cũng là vì hài nhi trong bụng ah!" Uyển tần một bên khóc tìm kiếm đồng tình, một bên muốn ôm lấy bắp đùi của Kỳ Hành.

Kỷ Hành lại đột nhiên lui về phía sau hai bước né tránh nàng, sau đó chán ghét nhìn nàng, "Vì cùng người đấu khí, thế nhưng nhẫn tâm thương tổn con của chính mình, người làm sao xứng làm mẫu thân?"

Điền Thất cảm thấy hoàng thượng sở dĩ nói như vậy, hẳn là chuẩn bị chờ Uyển tần sinh xong liền ôm đứa nhỏ cho phi tần khác nuôi dưỡng.

...Làm tốt lắm!

Cuối cùng Kỷ Hành cũng không có ở ngoài sáng trừng phạt Uyển tần, dù sao là người đang mang bầu thôi. Đương nhiên, người khác thì sẽ không có vận tốt như vậy. Đứng mũi chịu sào là Thúy Châu, cung nữ này tuy rằng đến cuối cùng đều không có nhận tội, lại vẫn là bị chủ tử của chính mình kéo chân sau, Kỷ Hành lấy tội danh "mưu hại hoàng tử" đem nàng xử tử, mặt khác, tất cả cung nữ thái giám trong lầu Ba Tiêu đều bị đổi hết một lần.

Chuyện này tạm thời chấm dứt, người thông minh tự nhiên có thể nghe ra ý tứ trong đó. Đần một chút thì tuy là đoán không thấu, nhưng cũng thấy được kết quả cuối cùng: Điền Thất vậy mà một chút chuyện cũng không có. Hoàng thượng còn trọng thưởng hẳn, lý do là "tra án có công".

Lấy này để mà thấy rõ thủ đoạn của vị công công này.

Kỳ thật Kỷ Hành sở dĩ trọng thưởng Điền Thất, chẳng hề riêng vì "tra án có công" mà còn có một tia...áy náy trong đó. Nữ nhân của chính mình thiếu chút nữa hại chết Điền Thất, hẳn lại không thể "mở rộng chính nghĩa" giúp Điền Thất, kết quả là nữ nhân ngu xuẩn kia lại may mắn không thể động, nên đành phải đổ ở trên người bị hại.

Điền Thất thật sự không dám tưởng tượng đến sự "áy náy" của hoàng thượng. Trên mặt nàng một bộ vô cùng gió êm sóng lặng, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ biện pháp trả thù Uyển tần. Tuy rằng cách thức không dễ tìm, phải tìm cách nào không lưu dấu vết lại không thể thương tổn đến long

chúng, bất quá bằng sự thông minh tài trí của Điền đại gia nàng đây, nhất định có thể tìm đến.

***

Điền công công tới cùng nghĩ loại chiêu số nào để trả thù Uyển tần, chúng ta tạm thời không nói. Lại nói hiện tại, tâm tình của Điền công công không có chút nào bị sự kiện Uyển tần làm ảnh hưởng, mà ngược lại vô cùng tốt - nàng lại có thể làm cho Như Ý mặc váy.

Sau chuyện lần trước Điền Thất rơi xuống nước, Như Ý giận Kỳ Hành đến mấy ngày, cậu nhóc thủy chung tin tưởng sở dĩ Điền Thất còn sống là vì Đái Tam Sơn "trợng nghĩa cứu giúp", chứ không hề vì phụ hoàng "hạ thủ lưu tình"...Hai cụm từ này là Điền Thất dạy cho hẳn.

Kỳ Hành không có cách nào, đành phải lệnh cường chế Điền Thất ở trước mặt Như Ý giúp hẳn nói thật nhiều lời hay, nhờ vậy mà quan hệ của cha con hai người mới hòa hoãn xuống dưới.

Người được lợi lớn nhất là Điền Thất, không phải ăn Tết cũng không phải lễ hội, nàng mặc váy cho Như Ý, thế nhưng hoàng thượng không nói lời nào.

Tự bản thân Điền Thất cũng không có ý thức đến, nàng thích đem Như Ý trang điểm thành bé gái, hoàn toàn là vì chính nàng đối với việc ăn mặc thành nữ tử hướng tới. Mọi người thường là thiếu cái gì liền để ý tới cái đó, Điền Thất vốn là một tiểu cô nương cực xinh đẹp, nhiều năm như vậy vẫn mặc y phục của thái giám, màu sắc không đủ tươi sáng, hoa văn cũng không đủ xinh đẹp, trang sức cơ hồ không có, kiểu tóc thì càng không tham vọng quá đáng...Quanh năm suốt tháng như vậy, nàng đối với khát vọng ăn diện như con gái càng để lâu càng dày, chính mình không dám mặc không dám dùng, vậy cũng chỉ có thể chà đạp tiểu Như Ý.

Như Ý không quá phối hợp, nó không biết vì sao Điền Thất luôn thích mặc váy cho nó, cậu nhóc...thực sự không muốn mặc chút nào.

Điền Thất đành phải đem ưu đãi của váy cực kì kích lệ một hồi, nào là mát mẻ nha, dễ nhìn nha, đi tiểu cũng phương tiện nha, Đái Tam Sơn thích nha...Không cần biết thiệt giả, loạn xạ tung hoa.

Rất nhanh nài liền hối hận bản thân nói được quá mức. Bởi vì Như Ý tuy là ngoan ngoãn mặc váy, lại hỏi nài một câu, "Điền Thất, vì sao người không mặc váy?"

"Ta...Ta?" Điền Thất cười gãi đầu, "Nô tài không dám mặc."

"Vì sao vậy? Váy tốt như thế." Như Ý nói, còn phối hợp kéo kéo cái váy của mình.

Bộ váy hôm nay cậu bé mặc có màu vàng nhạt, cái màu sắc này giống như là một con vịt nhỏ mới sinh ra vậy, vàng nhàn nhạt, rất tươi mát cũng rất đáng yêu. Trên mép váy được may những đóa hoa nhỏ được làm bằng vải mỏng kết thành, màu sắc ở cổ áo, thắt lưng và cổ tay áo đậm hơn một ít, có màu mỡ gà, thêu hoa văn cùng màu.

Lúc này Kỳ Hành cũng có mặt. Hắn vốn là cú đầu phê tấu chương, nhưng lỗ tai vẫn là nghe đến hai người này nói những câu không hề có dinh dưỡng với nhau. Nghe đến Như Ý hỏi Điền Thất vì sao không mặc váy, hắn không tự giác giương mắt nhìn Điền Thất.

Điền Thất chỉ phải tiến đến sát bên tai Như Ý, lén lút nói, "Nếu như ta mặc váy, hoàng thượng sẽ chém đầu ta."

Như Ý đồng tình gật gật đầu, phụ hoàng quả thật là thương xuyên không phân rõ phải trái như thế.

Điền Thất cho rằng tiếng nói của mình đủ nhỏ, nhưng mà Kỳ Hành là người có võ trong người, lỗ tai rất thính, lời nói của Điền Thất hẳn nghe một chữ cũng không sót, thế là hẳn ho khan một tiếng, để tấu chương xuống, nói, "Trẫm là loại hôn nhân kia sao? Người mặc cái váy liền muốn đầu người?"

"Hoàng thượng, lỗ tai của ngài thực thính." Điền Thất tán thưởng tự đáy lòng, thuận tiện nói sang chuyện khác.

Kỳ Hành ngược lại là nói với Như Ý, "Đừng nghe hẳn nói bừa, trẫm sẽ không giáng tội."

Thế là Như Ý rất vì Điền Thất cao hứng, "Điền Thất, người cũng có thể mặc váy rồi nha!"

"..." Điền Thất dặt tay của Như Ý, "Điện hạ, hay là nô tài mang ngài đi tìm Đái Tam Sơn chơi nha, lưu ở chỗ này ảnh hưởng hoàng thượng xử lý quốc sự."

Kiến nghị của Điền Thất luôn luôn đều được Như Ý tán thành, thế là cậu bé cao hứng cùng phụ hoàng cái lui, để cho Điền Thất dặt đi ra ngoài, dù vậy cậu nhón vẫn không hiểu hỏi, "Người vì sao không mặc váy nha?" Váy tốt như vậy.

Kỳ Hành đột nhiên gọi bọn hẳn lại, "Như Ý đã muốn xem người mặc váy đến thế, người liền mặc cho nó xem đi."

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Dục Niệm

Điền Thất không quá hiểu, chỉ là Như Ý muốn thấy nàng mặc váy thôi, vì sao Hoàng thượng lại hưng phấn như vậy chứ, hẳn không chỉ yêu cầu nàng lập tức đi thay váy cho Như Ý xem, mà còn sai người đi tìm bộ váy có kiểu dáng giống với váy mà Như Ý đang mặc.

Bởi vì chiếc váy Như Ý mặc là loại kiểu dáng có sẵn, không phải là đồ được chế riêng, những chiếc váy này vốn được cất ở trong kho Nội phủ, sau mới bị Điền Thất tìm ra. Nên hiện tại nghe nói muốn tìm váy áo có kiểu dáng giống như thế nhưng cho người lớn mặc, thì người của kho Nội phủ rất nhanh dựa theo vóc người của Điền Thất tìm ra một cái giống nhau như đúc. Đã vậy người lĩnh mệnh kia rất giỏi làm việc, biết được Điền Thất muốn giả thành cung nữ để lấy lòng Thánh thượng, thế là hẳn rõ ràng đem tới đầy đủ hết, tìm trâm cài trang sức và son phấn mà nữ tử thường dùng đưa tới một lượt.

Quả nhiên mặt rồng cực kỳ vui mừng.

Điền Thất không ngừng kêu khổ. Ngay từ đầu nàng nghe đến cái yêu cầu này thì thiếu chút nữa đã cho rằng thân phận bị bại lộ, nhưng mà nhìn qua lại không giống như thế, ngay cả một chút tức giận hoặc hoài nghi Hoàng thượng đều không có, ngược lại xem ra tâm tình không tệ, hai mắt tỏa sáng, khóe miệng còn nhin không được hơi hơi hướng lên trên nhếch.

Thôi được, nhất định là lại phạm bệnh thần kinh.

Điền Thất đành phải lĩnh chỉ trở về phòng của mình. Nhìn trang sức và váy áo trong tay, kỳ thật nàng cũng có chút kích động, đều nhiều năm

không mặc váy, một lần nữa đối mặt với mấy thứ này, nàng quả thực có chút cảm giác dường như đã mấy đời.

Váy có thể mặc, nhưng ngực lại vẫn phải bó, son phấn liền thôi, Như Ý có vẻ như không quá thích, còn tóc... Những kiểu tóc nàng biết cũng không nhiều, đã vậy còn không đủ thông thạo, thế là nàng chỉ đơn giản vẫn một búi tóc hình vỏ ốc (1), rồi dùng cái kẹp nhỏ cùng màu tóc cố định lại, tiếp theo dùng một đóa hoa tường vi màu hồng nhạt cài vào giữa tóc. Còn những đồ trang sức khác, Điền Thất tìm tìm trong hộp trang sức, tìm ra một chuỗi chuông bạc mang trên cổ tay. Nàng thích chuông, đing đing đang đang làm cho tâm tình người nghe có thể theo đó mà nhẹ nhàng vui vẻ.

(1) Nguyên văn là "loa kế": "Loa" = con ốc, "Kế" = búi tóc. Một búi tóc có hình giống như vỏ ốc cố định trên đỉnh đầu.

Mang xong chuông bạc, Điền Thất treo một cái túi thơm trên eo, túi thơm có màu đỏ nhạt, treo ở trên nền váy màu vàng, khiến cho màu của váy không còn đơn điệu khô khan. Nàng lại tìm tiếp trong hộp trang sức ra một đôi khuyên tai. Hồng ngọc treo trên tơ bạc, bảo thạch bị mài thành hình giọt nước, tươi đẹp sáng ngời, Điền Thất cầm ở trong tay chơi một chút, lại bỏ trở về. Nàng rất thích đôi khuyên tai này, nhưng nàng không có xỏ lỗ tai. Nữ nhân, không cần biết là nữ quyến quan lại hay là dân chúng, không phải ai cũng đều xỏ lỗ tai, có người sợ đau, có người cảm thấy thân thể tóc tai da thịt là cha mẹ cho nên không thể hủy, vì thế sẽ không xỏ. Nguyên nhân Điền Thất không xỏ lỗ tai là vì nương của nàng hi vọng đời sau nàng sẽ làm nam nhân, mặc dù nàng không biết giữa hai chuyện này có cái liên hệ gì với nhau.

Bất quá cũng may nàng không có xỏ lỗ tai, nhờ đó không khiến người ta hoài nghi nàng là nữ nhân.

Sau khi trang điểm xong, Điền Thất đứng trước gương xoay một vòng. Gương quá nhỏ, không thể chiếu được hết toàn thân nàng, nhưng nàng rất

cuộc vì chính mình có thể mặc vào váy áo một lần nữa mà nhịn không nổi nhảy nhót, nàng nâng váy nhìn trái nhìn phải, xác nhận hết thảy đều ổn, thế là khẩn khoản bước ra ngoài.

Vừa mặc vào váy, nàng liền không tự giác lại tìm về cảm giác làm cô bé nhỏ, bước chân bước được chậm chạp nhẹ nhàng, độ rộng từng bước chân biến nhỏ, một chút xiu cũng không đá đến váy. Đi ra ngoài vài chục bước nàng mới giật mình như vậy không đúng, quá giống bọn đàn bà nha.

Thế là nàng cố ý gia tăng bước chân, đá váy đi tới thư phòng. '

Thái giám trong thư phòng lại nói với nàng, Hoàng thượng và Điện hạ vừa đi ra cửa, lưu lại lời nói nàng đi bên ngoài tìm bọn họ.

Kỷ Hành đang mang con trai tản bộ ở ngoài. Hiện tại nhanh đến lúc chạng vạng tối, thái dương đã nghiêng về phía tây, nhưng lúc này cũng chưa phải đến giờ lên đèn, ánh sáng trong phòng không bằng bên ngoài, nên hẳn liền mang Như Ý đứng ở trên đài ngắm trăng ở trước cung Càn Thanh.

Cái chân nhỏ nhắn của Như Ý bước từng bước tản bộ trên đài, cậu bé đi không nhanh, Kỷ Hành kiên nhẫn theo sát phía sau nó, trên cơ bản là cậu bé bước ra hai ba bước, bằng Kỷ hành mới bước một bước.

Hai cha con cũng không đi xa, bởi vì bọn họ đang chờ Điền Thất.

Mặt trời sắp rơi xuống, rồi lại không cam tâm cứ vậy mà chào từ giã ra đi, vì thế nó đang nở rộ ra những tia sáng kỳ dị cuối cùng của hôm nay. Trên bầu trời hào quang vạn vật, tầng mây giống như là tầng tầng lớp lớp găm vóc chồng chất lên nhau, bị nhuộm dệt lên sắc thái diễm lệ mà quý dị, toàn thế giới đắm chìm trong ánh sáng đầy sắc đỏ vàng.

Mặt đất lát đầy gạch đá xanh rộng rãi giống như là được trải một tầng lụa mỏng trong suốt màu vàng, lan can cẩm thạch đổ bóng kéo dài, tựa như

những cái hàng rào khổng lồ. Thân hình nhỏ xíu xiu của Như Ý cũng bị phóng đại, ngã ở trên mặt đất, thành một cô nương to khỏe đầy sức lực.

Tâm tình của cô nương thực không tệ, nàng đang co chân nhảy tưng tưng trên mặt đất chơi đùa.

Kỷ Hành ngẩng đầu nhìn lại, cung Càn Thanh rộng lớn mênh mông an tĩnh đứng sừng sững, tích thú (*) trên từng dãy mái hiên đỉnh điện nghênh ánh tà chiều, trầm mặc không nói.

(*) tích thú: Những con vật linh thiêng được điêu khắc đang nằm / đứng hoặc chạy trên nóc nhà mái hiên của các kiến trúc cổ TQ.

Giữa những cây trụ cực to lớn màu đỏ thẫm lúc này, có một người nữ tử chậm rãi đi ra.

Nữ tử mặc váy màu vàng vân búi tóc hình xoắn ốc, bờ vai mảnh khảnh nhỏ xinh, cái eo nhỏ bé như dương liễu ưỡng được thẳng tắp, giờ phút này nàng đang nhẹ nhàng nâng váy, thả nhẹ bước chân hướng bọn hắn đi tới. Có gió thổi qua, vạt áo của nàng giương nhẹ, trong lúc bước đi có tiếng chuông thanh thúy reo vang, vừa đẹp mắt lại vừa dễ nghe.

Rõ ràng là trang phục đơn giản cực kỳ, lại còn đứng ở dưới ánh mặt trời xinh đẹp đến kinh tâm động phách thế kia, thế mà lại không thấy kém cỏi chút nào.

Nàng bước đi dưới ánh tà dương diễm lệ, khi đến gần một chút thì hướng về một nhỏ một lớn hai người nam nhân nở ra nụ cười tươi sáng. Đôi mắt đẹp của nàng lưu chuyển, trong con ngươi giống như tràn đầy tinh quang nhỏ vun.

Trong giây lát đó, ánh mặt trời trái lại mất đi nhan sắc.

Kỷ Hành chỉ thấy trái tim không thể nén cuồn nhảy, hấn há há miệng, lại phát không ra tiếng, trong cổ họng dường như nghẹn cái gì đó, đè nén vô cùng, phun không ra, kích động, rung động, thất vọng rầu rĩ, rồi lại làm cho hấn không biết phải làm sao.

Như Ý không có những tâm tình phức tạp như vậy, nó thấy được Điền Thất, liền mở tay ra rất nhanh chạy về hướng nàng.

Điền Thất cười ha ha tiếp được Như Ý, đem nó bế lên. Như Ý kỳ thật có chút nặng, tay chân Điền Thất ồm nồm ồm nhách, tuy rằng ôm nổi Như Ý nhưng không thể kiên trì quá lâu, cho nên đối với Như Ý mà nói, cái ôm của Điền Thất không phải lúc nào cũng có.

Thế là Như Ý càng thêm vui vẻ, sáp đến gần cười hì hì dán vào khuôn mặt của Điền Thất, cùng nàng vuốt ve, Điền Thất cười đáp lại, vừa ôm cậu bé nói chuyện vừa đi đến trước mặt Kỷ Hành.

Kỷ Hành vốn có lỗ tai rất thích thế nhưng lần này cái gì hấn cũng nghe không tới. Một lớn một nhỏ, "nữ nhân" và "tiểu cô nương" phục sức giống nhau, tựa như là một đôi mẹ con xinh đẹp, vừa cười vừa nói. Hình ảnh này thật sự ấm áp mà tốt đẹp, Kỷ Hành nhìn mà trái tim đều muốn chảy ra, hoảng hoảng hốt hốt, đôi tiểu mỹ nhân kia đã gần ngay trước mắt.

Điền Thất để Như Ý xuống, kêu một tiếng "Hoàng thượng".

Kỷ Hành rốt cuộc phụ hồi tinh thần lại, hấn không có để ý Điền Thất, mà chỉ cúi đầu dắt tay Như Ý. Hai cha con ở dưới ánh nắng chiều chậm rãi mà đi, sắc mặt Hoàng thượng bình tĩnh, giống như là cái gì cũng không thấy được, cái gì cũng không có phát sinh.

Điền Thất đi ở phía sau bọn họ. Như Ý đi mấy bước, đột nhiên dừng lại, quay đầu muốn dắt tay Điền Thất. Điền Thất thấy Hoàng thượng vẫn chưa phản đối, mà đi theo Như Ý dừng lại chờ nàng, thế là nàng đi lên phía trước nắm lấy một cái tay khác của Như Ý.

Ba người liền sóng vai mà bước, giống như là một nhà ba người.

"Điền Thất, xinh đẹp." Như Ý nói. Cảm giác của trẻ con rất trực quan, nói chuyện cũng thành thật. Nói người xinh đẹp, thì chính là thực sự xinh đẹp.

"Điện hạ khen trật, ngài thích là tốt rồi." Điền Thất cúi đầu cố ý đá váy, sợ bị Hoàng thượng phát hiện ra chỗ không đúng mà hoài nghi, song, lại giấu đầu hở đuôi nói, "Bất quá trang điểm như vậy nhìn thật là như đám đàn bà ẻo lả, nô tài có chút không thích ứng."

Kỷ Hành lại chen miệng nói, "Người vốn liền ẻo lả như đàn bà."

Điền Thất thấy Hoàng thượng không nể tình như vậy, đành phải ngượng ngùng nói, "Nô tài nhưng mà không phải nữ nhân."

Một câu này cũng là vừa lúc trạc trúng tâm sự của Kỷ Hành, hẩn nhìn sườn mặt của Điền Thất, rồi nghĩ trong lòng, nếu như là nữ nhân thì tốt biết bao nhiêu.

Nếu như Điền Thất là nữ nhân, thì tốt biết bao nhiêu.

Loại ý nghĩ này một khi đã xuất hiện liền rối cuộc không thể dọn dẹp, tràn đầy đầu óc của Kỷ Hành sau đó đều là câu nói này, hẩn suy nghĩ một chút, nghiêng đầu nhìn Điền Thất một cái, loại ý nghĩ này liền càng thêm trầm trọng mấy phần, quả thực làm cho hẩn sắp tẩu hỏa nhập ma.

Đến lúc sau vẫn là Điền Thất đem hai vị khuyển đi trở về.

Kỷ Hành tổng cảm thấy, có chút chuyện tựa hồ muốn thoát ly khống chế. Nổi lòng hẩn buồn bực, không nguyện ý đi nghĩ sâu, không nguyện ý đi nghĩ nhiều, thậm chí không nguyện ý đi phí tâm tư tìm lý do cho chính mình. Hẩn tận lực tránh né loại chuyện đó, tận lực quên đi hết thầy nghi

ngờ. Hãn theo bản năng cho rằng, một khi hãn đem cánh cửa kia mở ra, vậy thì rốt cuộc không cách nào quay đầu.

***

Ngày hôm sau, Kỷ Hành mang đôi mắt thâm quầng lên triều. Hạ triều, Kỷ Hành ở điện Dưỡng Tâm lại thấy được Điền Thất, hiện tại Kỷ Hành có chút không muốn đối mặt nàng, thế là truyền Thịnh An Hoài tới, sai ông ấy an bài chuyện khác cho Điền Thất làm.

Xưa nay Thịnh An Hoài rất biết quan sát thánh ý, nhưng lần này, ông lại thấy không đúng. Điền Thất càng lúc càng được Hoàng thượng tín nhiệm, mấy ngày gần đây lại không xảy ra việc dị thường gì, vì vậy Thịnh An Hoài tự nhiên cho rằng cái gọi là đổi công việc cho Điền Thất mà Hoàng thượng nói, chính là đổi một công việc càng được Hoàng thượng tín nhiệm mới được làm, ví dụ như... gác đêm.

Công việc trực đêm tuy rằng điều thấp, không hề có phong quang và thể diện giống như công việc ban ngày, nhưng chuyện này tuyệt đối là tâm phúc của Hoàng thượng mới có tư cách làm. Nhất là sau khi Hoàng thượng ngủ thì phụ cận phòng ngủ của Hoàng thượng sẽ không có phòng bị gì, an toàn bản thân có biết bao nhiêu trọng yếu, chỉ có người tuyệt đối tin cậy mới có thể tiếp cận.

Thịnh An Hoài cũng nhìn đi ra, Hoàng thượng cực kỳ vừa lòng Điền Thất, cho nên ông liền nghĩ bán cho Điền Thất một cái thể diện, thế là an bài Điền Thất trực đêm ngoài phòng ngủ của Hoàng thượng.

Lúc Kỷ Hành gần ngủ mới biết được chuyện này. Nhưng mà đều đã đến lúc này rồi, cũng không nghĩ giống trống khua chiêng yêu cầu thay người, làm vậy quá sức biểu hiện ra bản thân không bình thường, thế là chỉ phải từ bỏ.

Đột nhiên muốn trực đêm, Điền Thất rất không thói quen, vốn làm việc và nghỉ ngơi đều là cố định, đúng giờ thì đi ngủ, nhưng đêm nay lại không thể nào ngủ. Nàng ngồi ở ngoài phòng ngủ, há mồm ngáp một cái, trong lòng thì suy nghĩ vì sao Hoàng thượng lại đột nhiên đổi nàng đi làm việc khác. Chức vị này tuy rằng không có dễ mò được ưu đãi giống như công việc lúc trước, nhưng tóm lại có thể thuyết minh Hoàng thượng đổi nàng vô cùng tín nhiệm, nghĩ đến hẳn là sẽ không bạc đãi nàng.

Chung quanh yên tĩnh không tiếng động, cơn buồn ngủ của Điền Thất càng nồng. Nàng không dám ngủ, cũng không dám tự tiện rời đi, đành phải luôn luôn dùng mấy lời uy hiếp linh tinh như "Ngủ cũng sẽ bị chém đầu" "Ngủ liền bị người ta phát hiện là nữ nhân" để dọa nạt chính mình, mỗi một khi nghĩ đến mấy ý nghĩ đó, sau gáy tổng là có cảm giác lạnh lẽo, trong lòng nàng thật sự là sợ, nên cơn buồn ngủ cũng bị hòa tan mấy phần.

Nhưng mà cứ mãi dùng loại ý nghĩ đó để dọa nạt chính mình, thì cũng là một loại đày đọa tinh thần vô cùng to lớn.

Đêm dài sương đậm, có người muốn ngủ không thể ngủ, có người có thể ngủ lại ngủ không được.

Kỷ Hành nằm ở trên giường, vểnh tai lên nghe động tĩnh bên ngoài, nửa điềm buồn ngủ cũng không có.

Hắn có một loại hưng phấn không bình thường, thần kinh giống như là bị cái gì đó câu lên, muốn đem ý thức của hắn kéo ra ngoài du đặng một chút.

Điền Thất liền ở bên ngoài.

Cái ý thức này khiến cho tim của Kỷ Hành đập càng mạnh. Hắn nghiêng người, cố ý đưa lưng về phía ngoài giường, rồi nhắm mắt lại.

Nhưng mà sau khi nhắm mắt lại, hấn càng có thể thấy được Điền Thất. Thân thể ốm mà không yếu kia, khuôn mặt quốc sắc thiên hương kia, tươi cười khuyh quốc khuyh thành kia, còn có ánh mắt sáng rỡ, đôi môi đỏ hồng... Không một chỗ không tốt.

Đột nhiên Kỷ Hành duỗi tay mò vào trong quần của mình.

... Dừng lại, không thể như vậy.

... Hấn liền ở bên ngoài.

... Việc này xem như cái gì?

... Hấn liền ở bên ngoài.

Mấy ý nghĩ này đầy trời nhảy múa thối quết mà tới, Kỷ Hành rốt cuộc không có cách nào không chế bản thân, hấn nhắm chặt hai mắt, nhúu mày, hơi thở dần dần thô suyễn nặng nề. Điền Thất liền ở bên ngoài, nhưng mà Kỷ Hành lại cảm thấy giống như là hấn ta đang nhìn hấn chăm chú, loại ý nghĩ này khiến cho Kỷ Hành hưng phấn đến phát điên, hấn phảng phất thấy được Điền Thất đi tới, leo lên giường của hấn, hôn môi hấn, cọ sát hấn...

"Điền Thất..." Kỷ Hành không tự giác hừ ra tiếng.

Điền Thất ngồi ở bên ngoài lập tức cảnh giác, "Hoàng thượng, ngài kêu ta?"

Bên trong không có phản ứng, Điền Thất đành phải ngồi xuống lại.

Một lát sau, nàng lại nghe đến hấn kêu "Điền Thất". Điền Thất xác định chính mình không có xuất hiện ảo giác, thế là nàng nhẹ nhàng gõ gõ cửa, nói: "Hoàng thượng, ngài có sai bảo gì sao?"

Kỷ Hành ở bên trong một bên vừa hành động, một bên buột miệng nói, "Điền Thất, vào đây."

Điền Thất đẩy cửa đi vào, nàng thấy được màn giường hơi hơi rung rung, nghe đến tiếng thở gấp nặng nề của người bên trong, thế là quan tâm hỏi: "Hoàng thượng, ngài không thoải mái sao?"

"Thoải mái..."

Điền Thất tổng là cảm thấy câu trả lời này có chút kỳ quái, nàng áp chế hoài nghi, hỏi lại, "Vậy Hoàng thượng ngài muốn cái gì?"

Muốn người.

Kỷ Hành cắn răng, đem lời này nuốt trở lại, hắn nói, "Đứng yên đừng nhúc nhích, cũng đừng nói chuyện."

Điền Thất đành phải nghe theo.

Hai người chỉ cách một tầng màn giường. Đang mùa hè nên vải màn dệt được mỏng manh, ánh sáng của ngọn nến bị Điền Thất cản trở, khi chiếu vào trong trướng thì bắn ra một cái hình người mơ mơ hồ hồ.

Bóng dáng này có một bộ phận đè ở trên người Kỷ Hành, hắn cảm thấy cái bóng này tựa như có sinh mệnh, quẩn quít lấy thân thể của hắn, khiêu khích tiểu đệ đệ của hắn dâng trào.

Kỷ Hành trốn tránh ở giữa một tắc vuông này, làm việc thủ dâm kia, nghĩ đến Điền Thất liền ở ngoài màn trướng nhìn hắn, huyết mạch toàn thân hắn phun trướng, kịch liệt điên đảo chìm nổi ở trong bể dục.

Cuối cùng trút xuống thân thể.

Kỷ Hành rút tay ra ngoài, nhìn chất lỏng trắng đục giữa những ngón tay, hắn thở phào một hơi dài. Trong sự vui mừng và nhẹ nhàng sau khi phóng thích, lại thấu một điểm bất đắc dĩ nhàn nhạt.

Rốt cuộc không cách nào lừa mình dối người nữa sao.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Ai Mới Là Biến Thái

Sống hai mươi ba năm, Kỷ Hành chưa từng nghĩ đến có một ngày chính mình sẽ nổi lên loại dục niệm không nên có kia với một gã thái giám.

Ám ảnh thời niên thiếu ban tặng, hẳn kỳ thật không hề thích thái giám. Đương nhiên, sinh hoạt của hắn vẫn là cần bầy nô tài này tới chăm sóc, cho dù sinh hoạt cá nhân thường ngày, thậm chí là một vài đồ riêng tư đều giao trong tay thái giám, nhưng hắn tổng là không có cách nào tín nhiệm bọn họ hoàn toàn, ở giữa hai bên luôn luôn có một loại liên hệ mỏng manh mà vững chắc, dù có đâm phá như thế nào cũng không thể ngăn cách.

Điền Thất cùng bọn hắn có cái gì không giống nhau?

Dường như cũng không có cái gì bất đồng. Nghiêm túc mà nói, Điền Thất không hề là loại hình nô tài mà Kỷ Hành trúng ý nhất. Loại nô tài lý tưởng trong mắt Kỷ Hành, hẳn là giống như Thịnh An Hoài vậy, có ánh mắt, đầu óc rõ ràng, biết làm việc, đồng thời lại an phận thủ thường, trước giờ không vượt qua lới trì một bước (*).

(*) không dám vượt qua lới trì một bước: thành ngữ xuất phát từ điển cổ ra từ "Tấn thư - Dữu Sáng truyện". Chỉ việc không dám lướt qua điểm giới hạn, chỉ người bảo thủ, câu nệ, rập khuôn, nhát gan...

Còn Điền Thất thì sao? Ba ngày hai bữa lại sấm họa, gây chuyện thị phi, đem người ta tức điên đến nghiến răng, rồi lại luôn có biện pháp bình yên thoát thân.

Toàn thân tên nô tài này đều thấu một cỗ thông minh. Loại người này ắt làm cho người ta phiền chán, thế nhưng cỗ thông minh này của hắn lại đan xen giữa khôn vặt và cực trí tuệ, không giống như khôn vặt làm cho người ta phản cảm, lại cũng không giống như cực trí tuệ đầy cao thâm khó lường. Loại thông minh hoàn hảo đúng chỗ này thật là khó được, để ở trên người một tên nô tài, thật không biết là phúc hay là họa.

Giống như những người thông minh khác, Kỷ Hành không quá thích người thông minh, hơn nữa hắn rất ghét người thông minh lại không an phận. Điền Thất lại đem hai thứ kia chiếm hết, nhưng mà Kỷ Hành đối với hắn vô luận ra sao đều ghét không nổi.

Không chỉ không ghét, còn...

Kỷ Hành nâng cằm lâm vào trầm tư, thứ dục niệm không bình thường lại làm cho người ta khó mà mở miệng này, tới cùng từ đâu mà tới?

Chỉ là vì khuôn mặt xinh đẹp của Điền Thất sao? Hình dạng của hắn quả thật là xinh xắn, nhất là khi mặc đồ con gái càng kinh diễm hơn, không thua bất kỳ một giai lệ nào ở hậu cung. Nhưng thật sự chỉ là vì sắc đẹp sao?

Loại giải thích này không đứng vững được. Kỷ Hành tự mình biết, hắn chẳng hề là người háo sắc. Nói thế không phải là hắn không thích mỹ nữ, mà là, khuôn mặt cho dù xinh đẹp đi nữa cũng không thể đem hắn dụ dỗ đến nổi thần hồn điên đảo, buông tha cho hết thủy nguyên tắc và điểm mấu chốt. Nhưng mà hiện tại, ở trước mặt tên tiểu thái giám kia, tất cả nguyên tắc và điểm mấu chốt của hắn đều trở thành cười nhạt, dễ dàng bị đánh tan. Hắn thế nhưng thích một người nam nhân, còn là một người nam nhân bị thiên, chuyện này đối với một Hoàng đế trước giờ luôn tinh táo kiểm chế, luôn coi việc đoạn tụ long dương (***) là hành vi xấu xa tà đạo mà nói, quả thực giống như một cơn ác mộng.

(**) đoạn tụ, long dương: Tích "đoạn tụ" mọi người ai cũng biết rồi ha, còn "long dương" thì xuất từ điển cổ đồng tính luyện ái giữa Ngụy An Ly vương (vua nước Ngụy thời chiến quốc) và nam sủng Long Dương Quân. Long Dương Quân là cao thủ kiếm thuật, là người có thủ đoạn chính trị tài giỏi, cũng là người đồng tính trứ danh trong lịch sử TQ.

Hiện tại hắn lại đưa thân mình vào trong cơn ác mộng không bờ bến này, không cách nào tỉnh dậy.

Tuy rằng cho tới bây giờ, Kỷ Hành cũng nghĩ không thông vì sao chính mình lại đối với một gã thái giám suy nghĩ bậy bạ, nhưng sự thật chính là sự thật, hắn rốt cuộc không có cách nào bỏ qua dục vọng chân thực của bản thân.

Làm sao bây giờ?

Trong lòng Kỷ Hành đột nhiên dâng lên một loại bất an hốt hoảng.

Xem việc làm Hoàng đế là một phần công tác bản khắc, Kỷ Hành cảm thấy nhân sinh của chính mình giống như là một con đường rộng lớn mà thẳng tắp, con đường này có thể cao thấp nhấp nhô, nhưng tuyệt đối sẽ không có mở ra chi nhánh và chuyển hướng. Phần hoa ngọc thụ ở hai bên đường, với hắn mà nói chỉ là phong cảnh, có thể thưởng thức nhưng sẽ không vì đó mà dừng bước lại, càng sẽ không bị cành hoa làm cho rời khỏi chính đạo.

Nhưng mà hiện tại, ngoài ý muốn xuất hiện, lấy một loại phương thức ra khỏi dự liệu của hắn lại còn khiến cho hắn trở tay không kịp.

Làm sao bây giờ? Còn có thể làm sao?

Tất cả nhân tố không an ổn, tất cả uy hiếp, đều phải nhanh chóng trừ khử.

Kỷ Hành cúi đầu, tầm mắt rơi xuống một cái hộp gỗ hình chữ nhật bằng gỗ lê màu vàng trên bàn, hăn hơi híp lại mí mắt che đi ánh mắt của mình, khóe miệng treo lên một nụ cười quý dị, trong tươi cười hơi hiện lên cay đắng.

Hăn ngẩng đầu, gương giọng đem Thịnh An Hoài chờ ở bên ngoài kêu vào.

Thịnh An Hoài cung kính đi tới, "Hoàng thượng có gì sai bảo?"

"Đem Điền Thất kêu tới."

Bởi vì tối hôm qua trực đêm, nên bấy giờ Điền Thất đang ngủ ngon, lúc bị Thịnh An Hoài kêu dậy thì hơi có bất mãn, nhưng cũng không dám làm trái thánh ý, chỉ phải tùy tiện sửa sang một chút liền đi theo hăn tới điện Dưỡng Tâm.

Kỷ Hành đang ở trong điện chờ. Điền Thất vừa nhìn thấy hăn liền cảm thấy không khí không quá thích hợp, Hoàng thượng đang đứng trầm tư ở trong phòng, biểu cảm trên mặt nhàn nhạt, nhưng mà Điền Thất chính là cảm thấy hăn không có ngộp chuyện tốt gì.

"Hoàng thượng, ngài tìm nô tài có gì sai bảo?" Điền Thất cẩn thận thỉnh an, hỏi.

Kỷ Hành không có hồi đáp. Hăn đi đến trước mặt Điền Thất, đột nhiên nâng tay xoa mặt nàng. Ngón tay hăn thon dài khô ráo, trên ngón tay có vết chai, giờ phút này nó đang áp lên trên gò má tinh tế trơn bóng của nàng, ngón cái ở trên mặt nàng vuốt ve nhẹ nhàng, vẽ ra một đường cong ái muội.

Điền Thất: "... " Này lại là chuyện gì đây?

Nàng không dám động, cũng không dám ngẩng đầu, trong đầu óc loạn loạn, trên mặt lại không nhin được ửng hồng.

Tay Kỷ Hành thuận theo mặt Điền Thất trượt, sát qua cảm nang, rồi ngừng ở cần cổ trắng nõn. Ngón cái của hắn chuyển qua vuốt ve cổ họng của nang, lúc nhẹ lúc nặng, như có như không.

Chỗ này là chỗ mọc ra hầu kết. Nhất thời, toàn thân Điền Thất căng thẳng, chẳng lẽ Hoàng thượng hoài nghi nang là nữ nhân? Không đúng, thái giám từ nhỏ liền bị thiến sẽ không có mọc ra hầu kết, cùng nữ nhân không khác gì, Điền Thất lẩn lộn trong bầy thái giám rất lâu, nên rất xác định điểm này.

Điền Thất càng thêm kỳ quái, "Hoàng -"

Một cái chữ khác chưa kịp nói ra, bởi vì Hoàng thượng đột nhiên bóp chặt cổ của nang!

Biến cố thành linh xảy ra này khiến nang hoảng sợ bất an, nang theo bản năng cầm lấy cổ tay của hắn đẩy ra ngoài, nhưng mà tay hắn lại như là sắt đúc nên vậy, không hề nhúc nhích tí nào. Mạch máu trên cổ bị bóp chặt, khí quản bị đè ép, Điền Thất chỉ thấy hô hấp khó khăn, ý thức trong não tản mạn khắp nơi. Nang nhìn Kỷ Hành, ánh mắt phức tạp. Không hiểu, thống khổ, cầu xin, cùng với... Oán hận.

Kỷ Hành dần dần tăng thêm lực đạo.

Điền Thất biết hôm nay chính mình phải chết không thể nghi ngờ, nang không nguyện lại thấy được hắn, dứt khoát nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt theo khóe mắt trào ra, thuận theo khuôn mặt trượt xuống dưới, rơi đến trên tay hắn.

Điền Thất nghĩ trong lòng, nang sớm nên rời khỏi Hoàng cung. Lòng tham không đủ răn nuốt voi, toàn nghĩ kiếm tiền, lần này muốn bồi cả mạng vào trong.

Đột nhiên nàng nghĩ đến rất nhiều người, rất nhiều chuyện. Nàng thấy được những gương mặt trong kí ức xa xôi đang hướng nàng mỉm cười, gọi nàng đi tới.

Điền Thất mơ mơ màng màng, liền muốn cùng đi qua theo.

Kỷ Hành lại đột nhiên buông lỏng tay ra.

Điền Thất đã sớm bị bóp cổ đến mức toàn thân vô lực, Kỷ Hành vừa buông tay, nàng liền mềm ngã xuống đất, vừa ôm lồng ngực ho mạnh, vừa há mồm thở sâu. Đầu óc cuối cùng cũng rõ ràng lên, nàng phát hiện chính mình nhặt cái mạng trở về.

Chỉ là không biết vì sao Hoàng thượng lại đột nhiên hạ thủ lưu tình, đương nhiên, nàng càng không biết vì sao hẳn muốn ra sức giết nàng.

Xem ra bệnh tình của Hoàng thượng càng lúc càng nghiêm trọng.

Kỷ Hành chậm rãi ngồi xuống, hẳn nâng mặt Điền Thất lên, dùng ngón tay giúp nàng lau đi nước mắt chưa khô, động tác mềm nhẹ.

Điền Thất nhất thời như lâm đại địch, tên bệnh thần kinh này sẽ không lại tới một lần nữa đi?

"Khóc cái gì khóc, không chịu nổi dọa như vậy." Kỷ Hành nói, hướng Điền Thất mỉm cười khe khẽ.

Nụ cười này làm cho Điền Thất không cách nào liên tưởng đến những loại từ ngữ tốt đẹp như "thân thiết" hay "hòa bình", bây giờ nàng chỉ có một cảm giác là sờn tóc gáy. (Tội nghiệp cô bé T_T)

Kỷ Hành không nói gì nữa, mà đem Điền Thất đang ở trạng thái sờn tóc gáy thả đi.

Điền Thất xách hai cái chân chuếnh choáng chạy đi, vừa thấy đến mặt trời ở bên ngoài, nàng liền có một loại cảm giác chạy ra sinh thiên, bỗng thấy thấy cuộc sống thực là con mẹ nó đẹp quá.

Chỉ tiếc gã Hoàng đế ở cái phòng bên kia lại quá mức táo bạo!

BỆ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Báo Thù

Điền Thất ra khỏi điện Dưỡng Tâm, rồi chạy chậm trở về cung Càn Thanh. Sau lại thấy ở trong cung Càn Thanh thật không an toàn, thế là chạy ra ngoài cung Càn Thanh đi đến các nơi trong hậu cung tản bộ. Nhưng mà lúc này nàng đang bị thần hồn nát thần tính, đi tới chỗ nào cũng thấy có nguy hiểm, Hoàng thượng tùy thời đều có khả năng tóm nàng trở về để "dọa một cái", đến lúc đó nàng thật là chỉ còn nước bị dọa chết.

Nhớ đến ánh mắt lạnh tanh tanh khi Hoàng thượng nhìn nàng lúc đó, Điền Thất nghĩ tới mà sợ. Nàng tin là không cần biết xuất phát từ loại nguyên nhân nào, Hoàng thượng không phải chỉ định dọa nàng, mà quả thật là đã động sát cơ.

Chẳng qua là vì sao Hoàng thượng muốn giết nàng chứ? Căn cứ đến sự hiểu biết trong mấy ngày này của Điền Thất, thì tuy rằng Hoàng đế có nhỏ mọn kèm thêm rối loạn tinh thần, nhưng mà hẳn chẳng hề là kẻ ác xem mạng người như cỏ rác, xen trong đám chủ tử mà nói thì hẳn cũng tính là nhân từ. Chỉ cần không phải là chuyện lớn tội cùng gì, thì bình thường Thánh thượng đều không có trị tội chết, càng huống chi, hẳn còn tự mình kêu nàng đi điện Dưỡng Tâm, muốn tự tay kết liễu nàng!

Điền Thất gãi gãi đầu, nghĩ trong lòng, chẳng lẽ việc hôm qua nàng làm đã bị bại lộ?

Không thể nào nha, nàng có thể bảo đảm chắc chắn không có lưu lại bất kỳ dấu vết nào.

Nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui, chuyện mà có thể đưa tới khả năng bị họa mất đầu trong mấy ngày này cũng chỉ có duy nhất chuyện đó.

Thế là Điền Thất lại cẩn thận nhớ lại quá trình gây án của chính mình một chạp.

Đầu tiên, nàng tìm đến Vương Mạnh, cùng Vương Mạnh bí mật mưu đồ nghiên cứu chế tạo ra một loại thuốc. Hai người phân công rõ ràng, Điền Thất phụ trách mưu đồ, Vương Mạnh phụ trách nghiên cứu chế tạo.

Loại thuốc này không tính là thuốc độc, hiệu quả trị liệu chủ yếu là giúp người ta thanh lý phế hỏa (*), đối với những bộ phận khác trong người không có ảnh hưởng gì, thai phụ cũng có thể ăn. Bởi vì không phải là độc, ăn không nguy hại, cho nên cơ bản là dựa vào mạch tượng không thể đoán ra bệnh, chỉ có thể xem ra triệu chứng phế hỏa quá nhiều ở người ăn nó. Bất quá viên thuốc nho nhỏ không sắc không vị không độc không tác dụng phụ này ăn vào trong bụng, thì hiệu quả lại rất có thú vị, bởi vì là thanh lý phế hỏa, cho nên khi phát tán phế hỏa thì cổ họng đồng thời ngứa lên, lại cộng thêm dược hiệu rất mạnh, thành ra cổ họng sẽ trở nên cực kỳ ngứa ngáy, làm cho người ta khó mà chịu đựng.

(* thanh lý phế hỏa: "dọn dẹp lửa ở phổi" <== dịch sát nghĩa đen >__

Cái giai đoạn này sẽ kéo dài hai ba ngày. Đại khái là cổ họng sẽ ngứa ngáy đến ngày hôm sau, tiếp theo cùng với ngứa ngáy sẽ kết đàm. Kết đàm nha, người có thể tưởng tượng ra hình ảnh một vị tiểu mỹ nhân ho ken két không ngừng phun đàm sao, ghê tởm chết nàng!

Liên tại ngày hôm qua, Điền Thất đem viên thuốc kia bỏ vào trong canh đưa cho Uyển tần. Viên thuốc ở trong bát canh nóng hầm hập rất nhanh tan ra, không lưu bất kỳ cặn bã nào.

Từ sau sự kiện hồng hoa, Hoàng thượng không quá thích Uyển tần. Thái hậu biết chuyện tốt mà Uyển tần làm, cũng chướng mắt nàng ta,

nhưng mà bà thấy có được một cái long chủng cũng không dễ dàng, trên mặt mũi cũng phải làm đầy đủ, thế là Kỷ Hành cũng nghe theo kiến nghị của Thái hậu, như cũ sai Ngự thiện phòng mang canh đến lầu Ba Tiêu.

Điền Thất bị Uyển tần hồ một lần đó xong, thật sự là khó chịu vô cùng, đành phải tìm cách như vậy để ghê tởm nữ nhân ngu xuẩn kia một phen. Dù sao thứ đó đối thân thể cũng không có ảnh hưởng gì, xem như là giúp Uyển tần nương nường điều dưỡng thân thể.

Thời gian phát tác của viên thuốc tính từ lúc ăn vào đại khái cần một hai ngày, cũng chính là nói, chờ Uyển tần phát hiện ra không đúng thì nước canh ăn thừa cũng đã đổ sạch, bộ đồ đựng thức ăn cũng bị rửa sạch.

Thật là một viên thuốc hoàn mỹ biết bao nhiêu!

Chủ ý này Điền Thất làm thật là thần không biết quỷ không hay, nàng cẩn thận nhớ lại trọn vẹn cả quá trình, xác định chính mình làm được vô cùng cẩn thận và chu đáo, nếu như nói nhất định xảy ra vấn đề, vậy thì vấn đề chỉ có thể ra ở trên người tiểu tử Vương Mạnh kia. Hoặc là viên thuốc làm được không tốt, hoặc là lần nào đó không cẩn thận để lộ ra ngoài.

Bất quá lúc này Điền Thất vô cùng tin tưởng y thuật của Vương Mạnh, còn nhân phẩm sao? Đại khái cũng là đáng tin, cho nên chuyện sự tình bại lộ rất không có khả năng.

Nghĩ không thông, nàng cũng không lại nghĩ, mà ở bên ngoài lắc lư nửa ngày, tìm Đái Tam Sơn chơi một hồi, sau đó ăn qua bữa tối mới lặng lẽ lên về cung Càn Thanh. Nhớ đến tối lại phải trực đêm, trong lòng Điền Thất liền hoảng hoảng, ai biết Hoàng thượng phải chăng ở giữa đêm khuya yên tĩnh bò từ trên giường xuống bóp chết nàng?

Điền Thất đặc biệt phiền muộn, lén lút tìm đến Thịnh An Hoai, muốn tìm người thay ca.

Vừa lúc Thịnh An Hoài cũng muốn tìm Điền Thất, biểu tình của ông so với Điền Thất càng thần bí, lời kéo Điền Thất nói, "Người thành thật khai hết với ta đi, gần nhất có phải là đã chọc tức Thánh thượng?"

"Chắc là có đi..." Hãn đều muốn bóp chết ta, tuy rằng ta không biết là vì sao, Điền Thất yên lặng nghĩ.

Nhìn vẻ buồn bực trên mặt Điền Thất, Thịnh An Hoài cuối cùng cũng rõ ràng. Trước đó ông nghĩ sai, cứ cho rằng Hoàng thượng kêu đổi Điền Thất đi nơi khác là vì cất nhắc hãn, nhưng hôm nay Hoàng thượng đặc biệt căn dặn không cho phép Điền Thất trực đêm, thì Thịnh An Hoài liền nghĩ không thông, hiện tại ông đã rõ ràng, căn bản là Điền Thất phạm sai chọc Hoàng thượng không vui.

Nghĩ rõ ràng, cũng dễ xử lý, Thịnh An Hoài lại đem Điền Thất ném trở về làm việc nhàn, ông ta tự giác là cuối cùng đã nghiền ngẫm ra ý tứ của Hoàng thượng, Điền Thất cũng vừa lúc có thể trốn tránh Hoàng thượng mấy ngày, tất cả đều vui vẻ.

Còn Kỷ Hành, tâm tình của hãn đã không thể dùng loại từ ngữ đơn giản như vui hay buồn để mà khái quát. Hiện nay, về mặt tình cảm hãn mong đợi thấy được Điền Thất, nhưng về mặt lý trí lại tuyệt đối cự tuyệt, cường ép chính mình không lại nghĩ, rồi lại không cẩn thận nghĩ đến hãn. Hình ảnh Điền Thất run rẩy rơi nước mắt dưới bàn tay của hãn lúc ban ngày đã sớm ấn vào trong đầu óc, Kỷ Hành nhớ đến đây, liền hối hận không thôi. Hãn cũng nói không rõ ràng, sự hối hận của bản thân là vì đối đãi với Điền Thất như thế, hay là vì không có kết liễu Điền Thất luôn trong một lần.

Nhưng hãn biết, hãn không xuống tay được. Lại cho hãn cơ hội một lần nữa, hãn vẫn như cũ không xuống tay. Tưởng tượng đến chuyện người đó có khả năng chết, lòng hãn liền đau không nhịn được.

Đang rối rắm, người ở lầu Ba Tiêu tới báo, nói cổ họng của Uyển tần nường nường ngứa vô cùng, đã gọi thái y.

Tâm tình của Kỳ Hành vốn không tốt, đối đãi với Uyển tần càng cảm thấy không kiên nhẫn, thế là tức giận nói, "Đã gọi thái y, thì cẩn thận khám cho nàng là được, không cần lại báo với trẫm."

Hạ nhân trở về không dám thành thật trả lời, chỉ nói Hoàng thượng bận, không có thời gian rồi đến thăm, bảo nường nường cẩn thận dưỡng bệnh cho khỏe.

Uyển tần nghe xong, biết Hoàng thượng đại khái là không muốn gặp nàng, thế là ôm họng rơi lệ, muốn nói chuyện lại nói không ra, cổ họng quá ngứa, vừa phát ra tiếng liền càng ngứa vô cùng. Thái y lại khám không ra cái gì, chỉ nói là phế hỏa quá mạnh, kê một đơn thuốc giải nóng nhuận phổi.

Uyển tần nhin một đêm, đêm đó cơ hồ không ngủ, sớm hôm sau tỉnh lại thì sắc mặt tiêu tụy rất nhiều. Tuy rằng nàng uống hai lần thuốc, nhưng mà cổ họng vẫn không có tốt lên chút nào, ngược lại càng ngứa hơn. Ngứa đến nỗi nàng nằm lăn lộn trên giường, hai cung nữ bên người thấy vậy, bị dọa đến rơi nước mắt. Uyển tần lại đột nhiên ở lần đày đọa thứ hai này tỉnh ra, cơn ngứa này quá không bình thường, việc này nhất định là có người hạ độc với nàng.

Đối tượng hoài nghi hàng đầu chính là Điền Thất, bởi vì gần nhất nàng chỉ kết thù với một người này.

Thế là Uyển tần chạy đi cung Càn Thanh tìm Kỳ Hành khóc lóc kể lể. Tuy là nàng không xác định hung thủ là Điền Thất, nhưng tóm lại đi đến trước mặt Hoàng thượng khóc một chút để kiểm cái đồng tình cũng không phải chuyện xấu, nam nhân thôi, không phải chính là thích cách làm này của nữ nhân sao.

Nhưng mà rất đáng tiếc, bởi vì gần nhất Kỳ Hành cũng đang bị "nam nhân" quấy nhiễu, cho nên hẳn không quá ưa cái cách này. Hơn nữa, thái y đã rõ ràng nói Uyển tần không có việc gì, mà nữ nhân này lại nhất định phải giả bộ một bộ diện mạo "Người trên khắp thiên hạ này đều muốn hại chết ta", thật sự là làm cho người ta ngán vô cùng.

Điền Thất nghe nói Uyển tần tới cung Càn Thanh nháo, thế là cũng muốn xem náo nhiệt, nhưng lại không dám đến gần, thành ra lén lút trốn ở bên ngoài nghe.

Tuy rằng từ đầu tới đuôi chỉ nghe đến tiếng khóc lóc kể lể của Uyển tần, cơ hồ không nghe đến Hoàng thượng nói chuyện, nhưng Điền Thất vẫn cảm thấy vô cùng đã ghiền như cũ, hài lòng thỏa dạ nhìn Uyển tần đi ra.

Uyển tần khóc đến mức hai mắt sưng đỏ, xấu hổ chạy ra ngoài, vừa ngẩng đầu thấy được Điền Thất thì hai mắt dường như muốn phóng hỏa.

Điền Thất cười ha ha tiến lên đỡ nàng, "Nương nương ngài đi chậm một chút nha, nhiều người muốn hại ngài như vậy, ngài nên kiểm chế chút."

Uyển tần hung hăng vung tay, không phản ứng Điền Thất.

Điền Thất lại cố ý sáp đến gần, dè thấp giọng nói ở bên tai nàng, "Nô tài làm như vậy, cũng là vì cho nương nương làm mẫu, làm cách nào có thể thần không biết quỷ không hay hại người."

Thấy sắc mặt Uyển tần quả nhiên đại biến, Điền Thất cười hì hì tránh ra. Nàng mới không sợ Uyển tần đi cáo trạng, thứ nhất không có chứng cứ, thứ hai, nhìn tình huống hôm nay có thể xem ra, Hoàng thượng đã không thích Uyển tần, thậm chí có chút phiền chán nàng ta, cho nên kiện cũng kiện không. Nàng càng nghĩ càng hả giận, tự tự mãi mãi ngâm nga một khúc ca, chắp tay sau lưng định rời đi, nhưng vừa quay đầu lại phát hiện Hoàng thượng đang đứng ở bên trong cửa nhìn ra ngoài, vừa lúc đối mặt với nàng.

Mặt hăn banh ra giống như là tượng điêu khắc vậy, nhìn không ra biểu tình.

Lòng Điền Thất run lên, rất không tiền đồ xoải chân chạy, lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi tầm mắt của Hoàng thượng.

Kỷ Hành nhìn bóng lưng vì chạy quá gấp mà lão đảo bước chân của Điền Thất, trong ngực dâng lên một tia vắng vẻ cùng thất vọng. Hăn khép hờ đôi mắt, tự giễu cười cười, xoay người đi trở về trong phòng.

Điền Thất trốn tránh ở trong phòng trực ăn không ngồi rồi đến tận trưa, dùng qua bữa trưa là có thể ra cung đi chơi. Tuy rằng Điền Thất chuyển một vòng lại trở về, nhưng mà cái chức vụ "Thái phong sử" này Thịnh An Hoài không có cách nào cướp đoạt được, nếu muốn dẹp bỏ, cần phải xin chỉ thị của Hoàng thượng. Thịnh An Hoài mới không lăm mồm đi hỏi, thế là tuy hiện tại Điền Thất có sa sút đến mấy đi nữa thì vẫn còn đang làm cái chức này, có thể xuất cung.

Mấy ngày này Điền Thất ở trong cung cũng nín hóng rồi, ra cửa tất nhiên là muốn thoải mái tìm một chút niềm vui. Nàng đi đến ngân hàng trước để tìm Kỷ Chinh tụ lại, tuy rằng lần này không có cần gửi tiền, nhưng ngân hàng nghiêm nhiên đã trở thành địa điểm cố định gặp mặt của bọn họ. Từ lúc lần trước Kỷ Hành nổi giận muốn đánh Kỷ Chinh, thì sau đó Kỷ Chinh vẫn không có nhìn thấy Điền Thất. Hăn rất lo lắng cho Điền Thất, nhờ người nghe ngóng mới biết hăn ta không sao, lúc đó mới yên tâm hơn một chút.

Nhưng Kỷ Chinh tổng là cảm thấy lửa giận ngày đó của hoàng huynh đến được không quá bình thường. Trong lòng hăn có một cái phán đoán to gan, thế là thăm dò hỏi Điền Thất, "Người cảm thấy ngày đó vì sao Hoàng huynh phát điên?"

Điền Thất nói, "Vương gia, chuyện này chính là chuyện ta nghĩ nói cùng ngài. Hoàng thượng hẳn đại khái hoài nghi ngài là đoạn tỵ, bại hoại gia phong, hẳn vẫn luôn cảm thấy ta muốn dụ dỗ ngài, cho nên, ngài định cho ta cái chỗ an thân, ý tốt này lòng ta lĩnh, nhưng vì cái đầu mà nghĩ, ta thật không dám nhận."

"Điền Thất, về sau ở chỗ không người, người kêu tên của ta là được, Vương gia tới Vương gia đi, nghe thật sự là xa lạ."

"..." Quá dĩ hạ phạm thượng (*) đi.

(*) Dĩ hạ phạm thượng: "Lấy nhỏ (mạo) phạm lớn". Chỉ việc người có thân phận thấp mạo phạm/va chạm người có thân phận địa vị so với mình cao hơn.

Kỷ Chinh thấy nàng không muốn, liền khuyên nhủ, "Ta kêu người kêu thì người liền kêu, nếu mà không kêu thì không phải là không nghe lời sao, muốn dĩ hạ phạm thượng?"

Điền Thất đành phải gật đầu, "Ừ ừm... A Chinh."

Kỷ Chinh vừa lòng gật gật đầu, rồi nhẹ nhàng vỗ đầu Điền Thất một cái, bàn tay thuận thế trượt xuống dưới, néo néo khuôn mặt của nàng. Kỷ Chinh đạt được ước muốn, lại còn cảm nhận được sự co dãn cùng mềm mại dưới ngón tay thì càng thêm vừa lòng, cười tí mắt nhìn Điền Thất.

Đây là... bị khinh bạc? Điền Thất bùm mặt, hồ nghi nhìn Kỷ Chinh, "Vương gia, ngài sẽ không thực là đoạn tỵ chứ?" Nàng hiện tại nhưng là một tên thái giám.

"Không phải," Kỷ Chinh chém đinh chặt sắt phủ nhận, ngược lại hỏi, "Gần nhất Hoàng huynh đối với người ra sao? Hẳn... Có đối với người làm một vài chuyện kỳ quái gì hay không?"

"Có, rất có!" Điền Thất vừa nói tới chuyện này, lập tức bày ra tư thế muốn nói cho hết, ủy khuất đầy mặt, hai mắt còn phiếm nước mắt.

Trong lòng Kỷ Chinh liền lạnh, "Hắn thật sự đối người như thế?"

"Thật, người xem," Điền Thất nói xong, cởi bỏ cái khăn lụa mỏng vây quanh cần cổ, "Hắn muốn bóp chết ta!"

"..."

Điền Thất bất mãn nhìn hắn, "Vẻ mặt kia của người là sao, vui sướng khi người gặp họa?"

"Khụ, không phải," Kỷ Chinh có chút ngại ngùng, nhưng hắn quả thật là vui mừng, song lại có chút đau lòng cùng nghĩ đến mà sợ. Thế là hắn sáp lại gần một chút nhìn cái cần cổ trắng nõn mà Điền Thất triển lãm cho hắn xem, chỉ thấy trên đó có hai cái vết xanh tím vô cùng đột ngột, nhìn qua làm cho người ta thương tiếc không thôi.

Kỷ Chinh không chịu nổi vươn tay đi đụng vết bầm kia, cau mày nói, "Đau không?"

"Còn chịu được, hiện tại cũng không có đau." Điền Thất rất ít được người ta quan tâm như thế, nên lúc này hưởng thụ lắm lắm, đầu ngón tay của Kỷ Chinh khô ráo mà mềm mại, đụng đến da thịt trên cổ mang tới cảm giác thoải mái đến kỳ cục, thế là nàng thư thái híp híp mắt.

Không đúng không đúng, nam nữ thụ thụ bất thân. Điền Thất đột nhiên ý thức đến điểm này, muốn né tránh.

(thụ thụ: trao nhận)

Kỷ Chinh lại cười nói, "Ta thôi thôi cho người là sẽ không đau." Nói xong, quả nhiên cúi đầu vùi mặt vào cần cổ của Điền Thất, làn môi cơ hồ

chạm sát làn da của nàng, ở chỗ đó thổi hai hơi. Hơi thở nóng ấm đập đến cần cổ, cảm giác có chút khác thường.

Phản ứng đầu tiên của Điền Thất là cảm thấy Vương gia ngài còn có thể lại ấu trĩ hơn nữa sao, nhưng mà lần này nàng không có trốn tránh, ngược lại cái mũi lại ê ẩm, Điền Thất sờ sờ mũi, nói với Kỳ Chinh, "Người biết không, ta có một đệ đệ giông giống như người vậy."

Kỳ Chinh cố nén cơn xúc động muốn đi hôn môi Điền Thất, rốt cuộc ngẩng đầu rời khỏi cổ của nàng, cười nói, "Vậy sao, ta lại không muốn làm đệ đệ của người."

"Thực xin lỗi Vương gia, là ta đường đột, ta không phải có ý đó."

"Kêu ta là A Chinh."

"A Chinh..."

Kỳ Chinh nhẹ gật đầu. Hắn nghĩ trong lòng, việc nhỏ mà không nhịn, sẽ loạn mưu lớn, trước mắt dù có ra sao đi nữa thì đầu tiên phải nghĩ biện pháp làm cho hoàng huynh thả người.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Tửu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Tự Họa Cùng Đào Hồ

Kỷ Chinh mang Điền Thất đi tửu lâu.

Trịnh Thiếu Phong cũng ở đây, lần này không có bài bạc, mà là cùng một bầy thư sinh uống rượu tán gẫu. Phần tử trí thức uống rượu ăn cơm đều nhã nhặn lịch sự, Trịnh Thiếu Phong tuy rằng không quá thói quen, nhưng lại sợ người cười nhạo, nên không thiếu được học đòi văn vẻ khoe khoang phong lưu, người khác đều biết cha của hắn lợi hại, thành ra chẳng ai dám cười hắn.

Nhưng Trịnh Thiếu Phong chính mình luôn cảm thấy không hợp bầy, thấy được Kỷ Chinh và Điền Thất tới, hắn cảm thấy vô cùng có cảm giác thân thiết, muốn kéo bọn họ đến ngồi ở bên người hắn, hai tú tài đang ngồi bên cạnh hắn bị hắn đuổi đi cũng không dám nói một câu oán hận. Điền Thất thấy Trịnh Thiếu Phong lại choàng bờ vai nàng, thì nhả mày đẩy ra, Trịnh Thiếu Phong cười hì hì không để ý, Kỷ Chinh lại nhìn không được, chính mình ngồi vào giữa hai người, ngăn cách Trịnh Thiếu Phong và Điền Thất.

Phần tử trí thức đều có chút thanh cao, chỗ ngồi ở lần tụ họp này lấy văn danh mà xếp chứ không phải lấy gia thế địa vị, Trịnh Thiếu Phong liền không nói làm gì, thịnh danh lớn nhất của Kỷ Chinh lại là mặt của hắn, lại thêm phần hắn cực ít tham gia tụ họp thi tửu (*) của văn nhân nên hắn cũng không có văn danh cho lắm. Còn Điền Thất, mọi người ở đây cơ bản không ai biết nàng.

(*) thi tửu: uống rượu làm thơ.

Nhưng tướng mạo của ba người đều không kém, xa xa cao hơn trình độ bình quân ở đây, vì thế khi gom ở cùng một chỗ liền vô cùng chói mắt.

Điền Thất hướng về phía đám người nhìn lướt qua, đa số gương mặt đều xa lạ, chỉ có một người là nhận thức, người kia giờ phút này cũng đang không có ý tốt tình nàng.

Người này chính là Tôn Phiền. Điền Thất thấy Tôn Phiền trông mình, thế là cười cười với hắn, quả nhiên làm cho hắn càng thêm căm giận.

Trừ Tôn Phiền ra, tham gia lần tụ họp này còn có Đường Thiên Viễn con trai của Đường Nhược Linh, chỗ hắn ngồi so với bọn họ càng đến gần phía trước. Người này so với Điền Thất lớn hơn một tuổi, là tài tử có tiếng, bởi vì mẫu thân chết bệnh, nên giữ đạo hiếu mà bỏ qua thi hương và thi hội, thành ra năm nay mới lại tham gia. Tuy như thế, bạn cùng lứa cũng xa xa không kịp hắn.

(Chỗ ngồi càng gần chủ vị thì địa vị/danh phận càng cao. Ở đây xếp theo danh tiếng văn chương nên có thân phận địa vị như Kỷ Chinh cũng ngồi áp chót.)

Điền Thất không quá cảm thấy hứng thú đối với tài tử, nàng cúi đầu uống ngụm trà, phát hiện Trịnh Thiếu Phong cách Kỷ Chinh kéo lấy tay áo của nàng. Điền Thất đành phải quay đầu nhìn hắn.

Trịnh Thiếu Phong hỏi Điền Thất, "Linh Nhi của ta đâu?" Hắn đội một cái lục lăng la mạo (1) màu đen viền trắng, rất là đom đóm, trong tay thì lắc lư một cây quạt xếp nạm vàng (2), nhìn hắn không giống như là một gã thuộc phần tử trí thức, mà giống như là một tên bá vương trong vở kịch nào đó.

(1) Lục lăng la mạo: "La mạo" là loại nón (mạo) có thân tương đối cao, gồm có 6 lăng (góc do hai mặt phẳng tạo nên), trên đỉnh nón có 1 viên cầu, loại nón này có cứng có mềm. Ngoài ra loại nón này còn có nhiều hình

dạng được biến tấu khác nhau như thêu hoa, gắn nhiều nhung cầu... Loại nón mà Đường Tăng đội cũng là 1 loại "la mạo".

(2) Nguyên văn là "sái kim xuyên quạt": quạt đồ cổ được trưng bày ở bảo tàng bên Anh.

Điền Thất chưa bao giờ thấy ai đem cây quạt xếp quý báu xinh đẹp như vậy lắc ra được hiệu quả đung đưa của cây cỏ đuôi chó, nàng bưng miệng, muốn cười mà không dám cười, đáp, "Ta đang muốn cùng người nói chuyện này đây, nếu như người thi mà không đậu được cử nhân, vậy thì cuộc đời này đừng hòng gặp lại Linh Nhi, ta muốn đem nó nhỏ lông nướng ăn, mấy cọng lông trắng còn có thể làm được cái nón, mùa đông chống lạnh."

Quả thực là làm người giận sôi! Trịnh Thiếu Phong vừa nghe liền gấp, lôi cánh tay của Kỷ Chinh nói, "Người quản quản bảo bối nhà người!"

Câu nói này nói được ngũ tạng lục phủ của Kỷ Chinh như ngâm vào nước thánh trong tịnh bình của Phật Bà Quan Âm, vô cùng uất thiệp, thế là hăn sờ sờ đầu của Điền Thất, ôn nhu cười nói, "Đừng nghịch."

Điền Thất: "...". Tổng cảm thấy là lạ chỗ nào. Tuy nói nam nữ thụ thụ bất thân, nhưng một người nam nhân cùng một người "nam nhân" cùng nhau, vậy có tính là vượt qua ranh giới không? Nàng không hiểu rõ lắm, Vương gia lại nói hăn không phải đoạn tụ... Điền Thất lại không dám phản ứng quá độ khiến người ta nhìn ra manh mối, thế là đành phải ho nhẹ một tiếng nói, "Người có ý gì nha? Vì sao nói ta là bảo bối của hăn?"

Trịnh Thiếu Phong đang muốn nói chuyện, Kỷ Chinh lại bưng một cốc rượu lên chặn miệng hăn, rồi nói, "Đúng thế, người đừng vội nói bậy nữa đi, bằng không ta cũng không giúp được người."

Trịnh Thiếu Phong vội vàng gạt đầu uống rượu, vẻ mặt càng thêm ái muội.

Tiểu đoàn thể gồm ba người này ở chót bàn cười đùa, còn mấy người ở đầu bàn đã bắt đầu khởi xướng một hạng hoạt động rất được văn nhân yêu thích: Đối câu đối.

Đối câu đối thì ngay cả con nít vài tuổi đều biết, bất quá ở đây thi đối câu đối là thi cấp tài (thi làm nhanh), muốn vừa nhanh lại vừa hay, cũng thật không dễ dàng. Điền Thất lười phải quan tâm Trịnh Thiếu Phong, nàng cẩn thận nghe động tĩnh của bọn họ, nghe nói muốn làm câu đối, thì cũng lên hưng trí, muốn nhìn bản lãnh của mọi người một cái.

Chủ nhà của lần tụ họp này họ Diệp, là tiến sĩ Quốc Tử Giám, hẳn trước tiên ra một câu đối, "Vế trên của câu đối này hôm qua ta vừa mới có được, sau nói cùng học sinh, tuy có thể đối được nhưng lại đối không tốt, không như hôm nay lại nói cùng các vị nghe... 'Đình tiền hoa sơ phóng', thế nào?"

Người khác còn đang ngưng mi suy tư, thì đôi mắt của Đường Thiên Viễn đã sáng lên, nói, "'Các hạ Diệp tiên sinh', ra sao?"

"Hảo, hảo, hảo." Diệp tiến sĩ liên tục nói ba cái chữ hảo, mọi người ở đây cũng nhao nhao khen không dứt miệng, tài danh của Đường Thiên Viễn quả nhiên danh bất hư truyền.

Điền Thất cũng khẽ gật đầu, có chút câu đối nhìn như dễ dàng, kỳ thật khó nhất hợp chỉnh.

Thế là vế trên của câu đối kế tiếp nên do Đường Thiên Viễn ra. Đường Thiên Viễn không hề yêu tranh kỳ đấu khéo này nọ, hẳn hưởng ngoài cửa sổ nhìn, thấy được đối diện từ lâu là một cửa hàng tơ lụa, giờ phút này nhân viên của cửa hàng đó đang lần lượt ôm từng cây từng cây vải vào trong, thế là nói, "Nhất thất thiên thanh đoạn." (Một cuộn gấm màu thiên thanh.)

Điền Thất đang châm trà vào trong chén của Kỷ Chinh, nghe đến mấy con chữ này, linh quang trong não chợt lóe, buột miệng ra nói, "Lục vị địa hoàng hoàn." ("Lục" là số sáu, "vị" là lượng từ chỉ vị thuốc, "địa hoàng" là 1 loại cây thuốc, "hoàn" là viên thuốc.)

Một câu nói đem tất cả ánh mắt của mọi người ở đây kéo về phía nàng. Nghe vế trên cảm thấy bình thản không có gì lạ, nhưng mà đem vế dưới đối vào, liền thấy không một con chữ không tinh tế thỏa đáng, đã tinh diệu lại không mất tinh xảo, đúng là đại nhã trong đại tục.

Đường Thiên Viễn mang vẻ mặt thán phục, chấp tay nói, "Huynh đài tài năng, thỉnh giáo tôn tính đại danh của huynh đài?"

Điền Thất thấy hẳn nói chuyện khách khí, thế là cũng khách khí trả lời, "Không dám không dám, người Cô Tô, Điền Văn Hào."

Trịnh Thiếu Phong vừa nghe cái tên này, hàm răng liền ngứa ngứa, khẽ nói với Kỷ Chinh, "Quá vô sỉ."

Kỷ Chinh lại không quan tâm hẳn, chỉ cười nhìn Điền Thất.

Đường Thiên Viễn và Diệp tiến sĩ lại cùng Điền Thất khách khí một câu, khen nàng có tài.

Điền Thất đáp, "Nói thật, ta vẫn chưa đọc qua sách vở gì, chỉ là mấy ngày hôm trước gặp qua người ăn loại dược này nên nhất thời nghĩ tới."

Trịnh Thiếu Phong nghe đến lời này, tức thì hắc hắc cười dâm lên, cố ý va nhẹ vào Kỷ Chinh một chút, "Hắc, sao người lại ăn lục vị địa hoàng hoàn nha, thật không tốt thì kèm chế chút, tuổi còn trẻ." Lục vị địa hoàng hoàn chính là thuốc bổ thận.

Kỷ Chinh nhất thời muốn phủ nhận, lại không muốn biện giải, mặt mày liền ửng đỏ, "Đừng lại nói bậy."

Vế đối kế tiếp nên là Điền Thất ra, Điền Thất chỉ thuận miệng nói một câu, không nghĩ lại bị Tôn Phiền cướp trước. Không chỉ như thế, Tôn Phiền cứ nhất định phải đơn độc cùng Điền Thất luận bàn, bày ra tư thái.

Từ sự kiện trần truồng lần trước, Tôn Phiền luôn muốn lại hòa nhau một ván, cơ hội lần này khó được. Hẳn biết Điền Thất chỉ là gã thái giám, trong bụng tất nhiên sẽ không có bao nhiêu bút mực, lần này nghe Điền Thất nói như thế, lại thấy hẳn ra vế đối không có gì hay, thế là quyết định chủ ý muốn đơn cơ trực lợi, muốn làm khó hẳn một chút, khiến cho hẳn xấu mặt, xem hẳn còn dám hay không tự xưng "Văn Hào".

Điền Thất cười lạnh, vừa lúc mấy ngày này khí của nàng không thuận, luôn muốn tìm người ngược đãi một phen mới có thể thống khoái.

Thế là hai người người tới ta đi giương thương múa kiếm lên. Ngay từ đầu Kỷ Chinh còn vì Điền Thất mà toát mồ hôi, nhưng về sau càng nghe càng kinh ngạc, Điền Thất chỉ là một tên thái giám, có thể nghĩ ra loại tên như "Đái Tam Sơn" đã là không tục, làm sao lại có thể có được văn thái giống thế này?

Câu đối càng lúc càng khó, mọi người bắt đầu nhao nhao kêu hay, Điền Thất rốt cuộc than thở, trên mặt lộ ra nét hổ thẹn nói, "Các vị tài tử có điều không biết, ta quả thật không đọc qua bao nhiêu sách vở, mấy câu đối này giờ đều là xem trên một quyển sách về câu đối, lại không nghĩ Tôn công tử cũng có thể một chữ không sai nói đi ra, còn dùng từng vế từng vế so đi xuống. Chỉ là bắt chước lời người khác chuyện này, nói tóm lại không thú vị, lấy bút mực của người ta để lấy tài danh cho chính mình, càng cảm thấy hổ thẹn, không như cứ thế mà đình chỉ, không so cũng thế. Nếu Tôn công tử chưa hết hứng, ta liền nhận thua thôi, người cảm thấy thế nào?"

Lời nói này chữ chữ như đao, chém Tôn Phiền đến mức sắc mặt tím bầm như gan heo.

"Người...!" Tôn Phiền tức đến nổi muốn hộc máu, "Nói năng bậy bạ!"

Tuy rằng Điền Thất đúng là nói bậy, nhưng mà đang ngồi ở đây trừ Tôn Phiền ra, thì ai cũng đều có chút tin. Người nghĩ xem, cha của Tôn Phiền là Lễ bộ thượng thư, thứ phụ nội các, đâu một cái hậu sinh dám bới móc hãm hại danh dự của hắn? Liền tính có cái lá gan đó, cũng thật sự không tất yếu làm như thế, chưa kể, còn muốn thừa nhận chính mình đạo văn trước...

Nghĩ đến đây, ánh mắt mọi người nhìn Tôn Phiền liền nhiều ra một tia ý vị sâu xa. Nghĩ không đến Tôn Tông Thụy thanh danh đầy mình, lại dường ra loại con cái mua danh cầu lợi này, chặc chặc chặc...

Tôn Phiền ngượng nghịu xấu hổ vô cùng, lại không biết nên biện giải làm sao, lòng biết chính mình đây là lại nhảy vào hố, hắn run run tay chỉ chỉ Điền Thất, "Người, người... Người chờ đó."

Điền Thất cười nói, "Lại kêu ta chờ? Lần trước người cởi sạch chạy từ Túy Tiên Lâu ra, đã kêu ta chờ, ta đều chờ nhiều ngày như vậy."

Một phen nói đem chuyện xưa kéo đi ra, ánh mắt mọi người tăng thêm khinh bỉ, đúng vậy, tiểu tử này còn từng trần truồng qua, thực là bẽ mặt. Tôn đại nhân không biết đụng trúng vận xui gì, sinh ra loại con trai thế này.

Vòng tròn của văn nhân kỳ thật là một cái vòng tròn rất nhiều chuyện, bọn hắn lại thanh cao đi nữa, nhưng đem chuyện hôm nay nói ra ngoài thì thanh danh của Tôn Phiền khẳng định càng thúi.

Thế là Điền Thất vừa lòng mà về. Trước khi đi không quên lấy tánh mạng của chim họa mi ra uy hiếp Trịnh Thiếu Phong cẩn thận đọc sách đi thi, Kỷ Chinh đưa nàng gần đến cổng Huyền Vũ, mới cáo biệt.

Lúc cáo biệt, tay hắn lại ngứa ngứa, thế là nhéo mặt Điền Thất một chút, xong vẫn cảm thấy không đã ghiền, dứt khoát dùng cả hai tay, đem

khuôn mặt của Điền Thất nhéo tới nhéo lui, nhéo xong thấy hai má Điền Thất bị nhéo đến đỏ lên, hấn lại giúp xoa xoa, rốt cuộc tại ánh mắt tràn đầy 囧囧 của Điền Thất mới lưu luyến không rời để tay xuống.

"Người đây là có ý gì." Điền Thất bụm mặt, không hiểu.

"Ta liền cái đăm mê này, hi vọng người bỏ qua cho."

"Thôi được, không để ý." Tuy Điền Thất thấy có chút kỳ quái, nhưng dù sao cũng chỉ bị nhéo hai cái lại không đau. Nàng cảm thấy vương gia làm như vậy cũng không phải là khinh bạc nàng, một người nam nhân bình thường sẽ không đi khinh bạc một tên thái giám, mà nếu như thực là khinh bạc, cũng sẽ không nhéo mặt đơn giản như vậy.

Điền Thất một đường này vừa đi vừa nghĩ đường lui. Nàng muốn mau chóng rời khỏi Hoàng cung, rồi lại không dám nóng vội, sợ một cái không lưu ý rơi vào trong mắt của Hoàng thượng, thì sẽ trực tiếp bị tan thành tro bụi. Căn cứ theo giải thích của Thịnh An Hoài, Ngự tiền thái giám muốn rời khỏi Hoàng cung so với người khác khó hơn một ít, bởi vì bọn họ biết nhiều chuyện về Hoàng thượng, sợ sau khi xuất cung sẽ tiết lộ chuyện cơ mật. Trước kia Điền Thất không hề biết chuyện này, nếu biết... Thôi được, biết cũng không biện pháp, lúc trước nàng tới Ngự tiền là vì bị Hoàng thượng tự mình điếm.

Bất quản nói thế nào, nhất định phải nghĩ ra cái sách lược vẹn toàn.

Theo cổng Huyền Vũ đến cung Càn Thanh phải trải qua Ngự hoa viên. Điền Thất ở trong Ngự hoa viên đi, nghe được mấy cung nữ thái giám nói nhỏ, nàng cẩn thận nghe, nhất thời kinh hãi.

Uyển tần sảy thai?!

Hơn nữa còn là do Điền công công hại?

Điền Thất nhất thời không dám về cung Càn Thanh, nàng định theo cổng Huyền Vũ chạy đi, lại phát hiện chính mình đã đem thẻ bài giao, đang gấp rút không biết làm sao mới tốt, lại gặp mấy thái giám ở cung Càn Thanh tới bắt nàng.

Mấy thái giám kia vừa đứng lại, thì có một đám thái giám khác đi tới, muốn cùng bọn họ cướp người. Đám thái giám này là ở cung Từ Ninh.

Tuy rằng quyền lực của Hoàng đế so với Thái hậu lớn, nhưng Thái hậu là mẹ ruột của Hoàng đế, thế là hai tốp thái giám này không ai nhường ai, bắt đầu tranh chấp lên. Tranh không xong, lại không thể động thủ, bọn hăn dứt khoát quay đầu hỏi Điền Thất, muốn cùng bên nào đi.

Điền Thất: "..."

Nàng bản năng cảm thấy, Hoàng thượng sẽ không oan uổng nàng, tự nhiên là đi theo trở về cung Càn Thanh.

BỆ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Nụ Hôn Đầu

Lúc Điền Thất trở lại cung Càn Thanh thì Kỷ Hành không có ở đó, hẳn đã đi đến cung Từ Ninh, còn ở đó dùng bữa tối. Dùng xong bữa tối cũng không có vội đi mà là ngồi xuống cùng Thái hậu nói chuyện phiếm.

Thái giám cung Từ Ninh không bắt được Điền Thất, bị cung Càn Thanh cướp trước, bọn họ trở về muốn hỏi báo thì nhìn thấy Hoàng thượng ở đây, nên cũng không dám hỏi thăm, mà chỉ lén lút nói cùng cung nữ bên người Thái hậu.

Thế nhưng bọn hắn làm không đủ chu đáo cẩn thận, mà bị Kỷ Hành thấy được, thế là Kỷ Hành chờ cung nữ đi tới mới hỏi, "Các người đang nói nhỏ cái gì, có chuyện gì muốn giấu chủ tử?"

Cung nữ nghĩ trong lòng, Điền Thất là người mà Thái hậu muốn, hiện tại nói chuyện này ra, thừa cơ này để cho Thái hậu nói với Hoàng thượng muốn người cũng tốt. Hoàng thượng tóm lại là sẽ cho mẫu thân mình mặt mũi. Thế là nói, "Là Điền Thất trở về, hẳn nói chính mình là người của cung Càn Thanh, thái giám cung Từ Ninh không có tư cách bắt hắn, chính mình tự về cung Càn Thanh."

Thái hậu nhíu mày, "Thật là một tên nô tài điêu ngoa."

Kỷ Hành để tách trà xuống, lạnh nhạt nói, "Mẫu hậu, Điền Thất tuy rằng bướng bỉnh nhưng tâm địa thuần thiện, chuyện Uyển tần, hẳn là không phải hắn gây nên."

Thái hậu nghe hẳn nói như thế, càng thêm không thích, "Nô tài như thế, vì sao con còn hộ hẳn. Như Ý của ta còn thường cùng hẳn chơi đùa, không biết có bị hẳn dạy hư hay không nữa."

"Không phải trẫm hộ hẳn. Hải tử của trẫm không có, lòng trẫm cũng đau, cho nên chuyện này tất yếu phải điều tra rõ ràng, có người muốn thừa dịp đục nước béo cò trước phong ba, đem trẫm trở thành khi để mà đùa giỡn, quả thực là tội ác tày trời. Một khi để trẫm bắt được hung thủ thật sự, tất sẽ không khinh xuất tha thứ."

Thái hậu chỉ phải nói, "Nếu như thế, ai gia cũng không còn gì để nói. Chẳng qua chuyện này làm được quá chu mật, chưa hẳn có thể tra rõ ràng."

"Xin mẫu hậu yên tâm, hạ nhân ở lầu Ba Tiêu đều do trẫm thay mới, người kia chỉ cho là chính hẳn mua chuộc một hai tên nô tài, chứ không biết những người khác đều là tai mắt của trẫm, không sợ tra không ra."

Thái hậu cũng không nói gì.

Kỷ Hành lại ngồi một hồi mới cáo từ rời đi. Hẳn vừa đi khỏi, trong căn phòng kế bên liền lòi ra một người, người này nhũn cả hai chân quỳ đến trước mặt Thái hậu, "Dì, cứu con với."

Người quỳ không phải ai khác, chính là Khang phi.

Thái hậu nhìn người quỳ trên mặt đất, lắc đầu thở dài, "Gan của người cũng quá lớn! Sao lại có thể ra tay được vậy!"

Khang phi khóc ròng nói, "Từ trước con cùng cô ta có chút cãi cọ, xưa nay không hợp, cô ta lại mang thai, nếu lần này sinh ra hoàng tử, nhòm ngó ngôi báu Hoàng hậu, về sau còn chỗ nào để con dung thân nữa, bởi vậy nhất thời xúc động làm ra chuyện này, vốn tưởng rằng cầm một tên nô tài ra lấp hố là được, lại không nghĩ tới Hoàng thượng che chở tên nô tài kia đến mức này, còn đem cung nữ làm chuyện này bắt đi, dì..."

Thái hậu cũng có chút tức giận, "Người hại là cháu nội ruột thịt của ta, người kêu ta làm sao giúp người!"

"Xin dì bớt giận, con làm như vậy cũng là vì ngài. Uyển tần cùng Tôn gia lui tới không ít, nếu cô ta thật sự sinh được Hoàng tử rồi làm Hoàng hậu, thì về sau Như Ý phải làm sao bây giờ?"

Thái hậu lập tức bị câu lên quá khứ vốn không muốn nhớ lại kia. Bà nghĩ ngợi một lát, đôi mắt có chút đỏ lên, "Người không cần đem ta ra làm cớ hiệu để hại người, cho dù ta có kiêng kỵ đi nữa, cũng không thể đi hại chết cháu ruột của mình." Tuy là nói như thế, bà lại không có phần nộ như mới vừa rồi, mà chỉ có một cổ oán hận tiêu điều nấn ná trong ánh mắt.

Khang phi khóc ròng nói, "Đã dì không thể hộ con, con cũng không còn lời nào để nói, lần này sợ là muốn theo gót Thục phi, từ trước đến nay dì đối tốt với con con đều nhớ được, chẳng qua là cuối cùng không thể hồi báo, chỉ trông kiếp sau lại hiếu kính ngài thôi!"

Thái hậu than thở, mặt mũi có chút mệt mỏi, "Thôi, việc đã đến nước này, đã chết lại không thể sống lại, tổng không thể lại đập vào thêm một cái mạng. Người yên tâm, ta sẽ nói với Hoàng thượng. Chỉ có một chuyện, ta nói người là người không thể thành châu báu, người trở về cẩn thận mà suy nghĩ lời này một chút, nghĩ rõ ràng lại đến đây. Ta chỉ có một đứa con là Hành Nhi, nên đối với người giống như là con gái ruột, ta làm hết thủy đều là vì tốt cho người, người cũng đừng làm cho ta thất vọng."

"Cẩn tuân dì dạy bảo," Khang phi vừa lau nước mắt vừa nói, "Ngài đối với con như con gái của mình, con cũng hi vọng kiếp này có thể có cơ hội gọi ngài một tiếng mẫu hậu."

***

Kỷ Hành về cung Càn Thanh, Thịnh An Hoài đi tới bẩm báo, "Hoàng thượng, cung nữ kia đã khai hết."

"Thế nào?"

"Hoàng thượng thánh minh, hết thảy như sở liệu của ngài."

"Biết." Kỳ Hành có chút vô lực, cũng có chút thất vọng. Thái hậu gấp gáp vội vàng bắt Điền Thất, thì hẳn liền cảm thấy kỳ quặc, mẫu hậu không thể hại cháu của mình, bà ấy làm như vậy chỉ có thể là vì giữ gìn ai đó, nên muốn đem Điền Thất ra gánh trách nhiệm. Mà ở trong hậu cung người đáng giá để mẫu hậu làm như thế, chỉ có Khang phi.

Đáng thương Điền Thất, ba ngày hai bữa bị người ta đem ra làm bia đỡ đạn.

Nghĩ đến Điền Thất, một bụng u sầu của Kỳ Hành đều kết thành ruột mềm. Tại sao lại có một người như vậy, khiến hẳn gặp một mặt liền nhớ tam thu. Rõ ràng khuyên răn chính mình phải quên cái người đó đi, cofn luôn tự cho rằng chính mình thật sẽ đem hẳn ném qua sau đầu, nhưng mỗi khi nghe đến cái tên đó thì hẳn lại hiện ra nguyên hình như cũ.

Tận lực không nhớ, rồi lại nhớ được lợi hại, nhớ đến mức ngực ngứa, phát run, phát đau.

Cho dù là trong lúc mơ ngủ, cũng là khuôn mặt đó.

Kỳ Hành nhắm mắt, u u than thở. Cơn ác mộng này, làm sao mới có thể tỉnh lại. Tiểu biến thái, làm thế nào mới có thể thoát khỏi người đây.

Thịnh An Hoài không biết Hoàng thượng đang nghĩ cái gì, bất quá lúc này oan khuất của Điền Thất đã rửa sạch, thật thích hợp bẩm báo về chuyện của hẳn, thế là Thịnh An Hoài nói, "Hoàng thượng, Điền Thất đã bị người tạm giam lên, phải chăng kêu bọn hẳn thả người?"

Câu nói này tiến vào trong lỗ tai của Kỳ Hành chỉ còn lại có hai chữ "Điền Thất". Kỳ Hành cười khổ một tiếng, lăm bầm lầu bầu nói, "Điền

Thất à Điền Thất... Trẫm thật không muốn lại thấy hãn."

Lòng Thịnh An Hoài lộp bộp một tiếng, trực tiếp đem lời này trở thành thánh chỉ mà nghe. Sau đó ông ta lại hỏi, "VẬY còn Khang phi nương nương..."

Thấy biểu tình của Hoàng thượng đờ đẫn, Thịnh An Hoài ho khan một tiếng, lặp lại hỏi, "Hoàng thượng, Khang phi nương nương và cung nữ gây án kia cần xử trí ra sao, nô tài xin Hoàng thượng ra ý chỉ."

Kỷ Hành phục hồi tinh thần lại, đáp, "Không gấp. Trước tiên hong hong các nàng." Dựa theo ý của hãn, mưu hại hoàng tự là phải chết không thể nghi ngờ, Thục phi so với Khang phi còn được sủng hơn nhiều, nhưng cũng không phải một ly rượu độc là xong việc như thường sao. Chẳng qua Khang phi có Thái hậu bảo vệ, nếu Thái hậu thực sự vì Khang phi cầu tình, Kỷ Hành còn thực là không thể làm quá tuyệt tình. Ai kêu người kia là mẹ của hãn nha, còn là người mẹ vì hãn mà ăn nhiều khổ như vậy.

Tuy không có quá mức truy cứu, nhưng cung đình đấu đá, thật sự làm trái tim người ta băng giá vô cùng. Con cái gia đình bình thường hơn phân nửa là có thể thuận lợi sinh ra, bình an lớn lên, còn con cái của vua một nước được vạn dân cúi đầu như hãn, lại từng cái từng cái chết từ trong trứng nước. Hãn đường đường là một vị Hoàng đế, lại không thể bảo vệ được thân sinh cốt nhục của chính mình. Đám nữ nhân ở hậu cung kia, hoặc là lợi dụng con của chính mình để vô cớ sinh sự so đũa ganh ghét, hoặc là vì tư lợi bản thân mà đối long chủng ra tay sát hại, từng người từng kẻ đều là mặt ửng hoa đào nhưng lòng như rắn rết.

Nghĩ đến đây, Kỷ Hành có một loại cảm giác mệt mỏi mà trước giờ chưa từng có. Hãn thậm chí nghĩ rằng, mấy nữ nhân đó có cái gì tốt đâu, còn không tri kỉ thân thiết được như Điền Thất.

... Thế nào lại nghĩ tới Điền Thất.

Chờ đã, Điền Thất? Kỷ Hành đột nhiên có chút bưng tỉnh, vừa rồi không phải là hấn đã nói ra lời gì không thể cứu vãn được đi?

***

Thịnh An Hoài ra cửa, không khỏi lắc đầu thở dài một phen. Ở trong mắt ông, Điền Thất là một đứa nhỏ khó kiếm, vừa thông minh lại hiểu chuyện, trọng yếu nhất là lòng dạ không xấu, đối với ông cũng rất hiếu kính. Lúc trước Hoàng thượng coi trọng Điền Thất như vậy, lại có sự ỷ lại của điện hạ và sự khen ngợi của Thái hậu, nhưng Điền Thất đều không có ở trước mặt ông làm ra bất kỳ chuyện ngang ngược gì, thấy rõ phẩm tính của người này tốt biết bao nhiêu. Nhưng mà một đứa bé ngoan như vậy, cuối cùng lại vẫn là phải...

Thịnh An Hoài không biết Điền Thất tới cùng làm ra chuyện gì chọc tức Thánh thượng, ông chỉ biết Hoàng thượng không muốn lại thấy Điền Thất. Câu nói này chính là một cái ám hiệu, ám hiệu mạng của Điền Thất đã đi đến cùng, nhanh chóng mà xử lý đi.

Thịnh An Hoài bưng một ly rượu độc và một dải lụa trắng đi tìm Điền Thất.

"Đây là những thứ mà chỉ có chủ tử mới có thể được hưởng, Điền Thất, những gì ta có thể làm vì người cũng chỉ có như vậy."

Điền Thất cơ hồ là bị dọa bể mật, "Thịnh gia gia, ta van cầu ngài, ngài nói với Hoàng thượng, ta bị oan uổng, Hoàng thượng nhất định sẽ tin tưởng ta. Chỉ cần cho ta ba ngày, không, một ngày thôi, ta nhất định có thể tra ra hung thủ là ai, tiểu hoàng tử cũng không thể chết được không rõ ràng đúng không?"

Thịnh An Hoài than thở, "Không dùng, cái gì Hoàng thượng đều biết cả."

Cái gì cũng biết, lại khư khư muốn ban chết cho nàng. Điền Thất chỉ thấy đáy lòng lạnh run được lợi hại, một cỗ cảm giác thất vọng nồng đậm nảy lên, nàng ngồi liệt dưới đất, tự giễu nói, "Cũng đúng, ta là một cái tiện mệnh, dùng tới lấp hố quá tốt."

"Điền Thất, đừng oán hận chủ tử. Chúng ta mệnh khổ, kiếp sau người đầu vào một cái nhà tốt, ngàn vạn đừng lại làm thái giám."

Điền Thất khẽ gật đầu, "Đa tạ Thịnh gia gia quan tâm. Tiền của ta đều giấu ở trong một cái hốc tối ở góc tường dưới giường, cần cần thận tìm mới có thể tìm được. Phiền toái ngài đem chút tiền kia phân một nửa cho sư phụ ta, nửa còn lại đưa cho Vương Mạnh ở cục Rượu Dấm Bột. Nói với bọn hắn, không cần nhớ ta. Còn nữa, nếu như điện hạ hỏi ta, liền nói ta đi Hoa Quả Sơn, ở chỗ ấy chờ hắn, chúng ta hẹn rồi, bất quá cần chờ hắn lớn lên mới có thể đi."

Thịnh An Hoài ứng từng cái, ông ra hiệu người phía sau đem đồ bưng đến trước mặt Điền Thất, "Người chọn một cái đi."

"Chọn lựa trắng đi, rượu độc uống đau bụng. Nơi này xà nhà quá cao, làm phiền hai vị giúp đỡ."

Hai người thái giám kia liền đem lựa trắng quán ở trên cần cổ của Điền Thất, dùng lực vắt xả lên.

Cho đến tận lúc này Điền Thất còn không có cam lòng, mà cân nhắc chơi trò khôn vặt. Lúc trước nàng bị bóp cổ một lần nên có kinh nghiệm, sau này hỏi qua Vương Mạnh, người bị bóp chết đại khái có tử trạng như thế nào.

Hiện tại, nàng vừa bị vắt được hô hấp hơi có chút khó khăn, liền lập tức nhắm hai mắt lại, toàn thân mềm ngã xuống.

Hai thái giám mà Thịnh An Hoài tìm này đều là người thông thạo, kinh nghiệm hành hình rất phong phú, chẳng qua bọn hắn cũng chưa từng gặp qua người nào dễ dàng chết liền như vậy, bọn hắn dùng ngón tay để xuống lỗ mũi của Điền Thất, quả nhiên đã không có hô hấp.

Điền Thất bế khí, trong lòng nghĩ các người mau tránh ra... (bó chiếu =)))

Nàng bơi rất giỏi, nên thời gian nghẹn thở cũng so với người bình thường lâu hơn, nhưng dù sao nàng cũng không phải con rùa, không thể nào nín thở trong thời gian dài. Dù nói thế nào đi nữa, có thể kéo một hồi là một hồi.

Hai tên thái giám vừa định buông Điền Thất xuống, thì cửa đột nhiên "Oành" một tiếng bị đá văng ra, một đạo bóng dáng màu vàng chói giống như là cơn gió xông tới, trong chớp mắt đã đến gần ngay trước mắt.

Thịnh An Hoài thề, ông chưa hề gặp qua ai chạy nhanh đến như thế, càng chưa gặp qua Hoàng đế chạy nhanh được như vậy. Thế cho nên cơn gió này đến bên cạnh ông mới nhìn rõ ràng được khuôn mặt, trước đó phán đoán thân phận của đối phương, hoàn toàn là bằng phục sức rất mang tính dấu hiệu kia.

Ngay cả Điền Thất đang giả chết cũng cảm giác được một trận gió đập vào mặt. Nàng chẳng hề biết đang phát sinh ra tình huống gì, mà chỉ một lòng một dạ mặc niệm các người nhanh chóng đi nhanh chóng đi...

Kỷ Hành xông tới một chân đạp một cái, đem hai tên thái giám đá ra thật xa, hai người như hai cái bao tải nặng nề ngã xuống mặt đất, phát ra hai tiếng trầm đục, Thịnh An Hoài thấy đều đau giùm bọn họ.

Điền Thất nhắm mắt lại cảm giác đến hai người kia buông thân thể của nàng ra, nàng coi thường tiếng trầm đục đột nhiên vang lên, còn cho rằng

bọn hẳn muốn đi, lại không ngờ chính mình lại rơi vào một vòng tay ôm ấp khác. (hí hí)

Điền Thất: "... " Sao còn không đi... Sắp nín không được nữa...

Kỷ Hành thấy được đôi mắt của Điền Thất nhắm lại còn toàn thân thì nhũn ra, hẳn chỉ thấy ruột gan của mình đều nát, hẳn liều mạng lắc Điền Thất, "Điền Thất, người tỉnh tỉnh."

Hoàng thượng tự mình tới giám sát kiểm tra thực hư! =))))))

Điền Thất không ngừng kêu khổ, chết nhẹn không dám thở. Nàng nghĩ trong lòng, chẳng lẽ nàng thực sự sống đến cuối cùng rồi sao...

"Điền Thất, không cần chết, cầu xin người đừng có chết," Kỷ Hành xoa xoa mặt Điền Thất, ánh mắt bi thương thảm thiết, "Trẫm mệnh lệnh người không được chết!"

Điền Thất nghe nội dung nói chuyện thì cảm thấy Hoàng thượng giống như là đang trá nàng, nhưng lại cũng không quá giống như thế. Muốn để nàng chết tươi thì trực tiếp bóp một cái không được sao, làm gì phải phí miệng lưỡi, còn cầu nàng? Hơn nữa, tiếng nói chuyện của hẳn thậm chí còn mang theo nước nở nghẹn ngào, khiến cho người ta nghe thấy có chút thương cảm.

Mấy thứ này đều không quan trọng, quan trọng là, nàng thật sự nhịn hết nổi...

Thịnh An Hoài ở một bên đã nhìn ra mùi vị tới, Hoàng thượng đây là cái ý gì? Sẽ không là loại ý tứ mà ông đang nghĩ đi...?

Thật sự là quá kinh hãi!

Đột nhiên Kỳ Hành nghĩ đến từng nghe thái y nói qua, khi người bị ngạt thở ngắt đi thì có thể dùng cách thổi hơi để cứu, thế là không chút nghĩ ngợi nâng cằm Điền Thất lên lại gần thổi hơi cho nàng.

Điền Thất chỉ biết miệng mình bị ép mở ra, trên môi áp vào một mảnh ấm áp mềm mại, nàng rất cuộc nhịn không được, muốn hô hấp, tuy rằng miệng bị ngăn chặn, nhưng may mắn lỗ mũi còn có thể dùng.

Kỳ Hành cảm giác đến có hơi thở đang cùng hãn quân giao ở chóp mũi, trái tim vốn đang vất thành một cục của hãn thành linh mềm mại xuống dưới, nhưng mà miệng lại không muốn rời đi, hãn ngâm lấy đôi môi của Điền Thất liếm hôn. Kỳ Hành tuy biết là không nên như thế, lại vô luận ra sao cũng không có cách khống chế chính mình, hãn dứt khoát dùng một tay đỡ lấy cái gáy của Điền Thất, nhắm mắt lại hấp căn hàm mát. *tung bông*

Điền Thất mở to mắt, thấy được mặt của Kỳ Hành gần ngay trước mắt, bởi vì cự ly quá gần, nên khiến cho khuôn mặt có chút mơ hồ, làm cho người ta có cảm giác như là đang rơi vào trong mộng.

Điền Thất: "... " Sự tình chuyển biến được quá nhanh, nàng cần trấn định một chút.

Thịnh An Hoài đã sớm thấy mà trợn mắt há mồm. Sự tình chính là giống ông nghĩ như thế, chính là như thế! Hoàng thượng hãn là tên đại biến thái! =))))))

Thấy được cảnh tượng như vậy, trong đầu óc của Thịnh An Hoài tùm lum tà la, lộn được quần bách giống như là chính ông ấy bị hôn vậy. Ông muốn lập tức lạng yên không tiếng động rời khỏi nơi này, xem như cái gì cũng không thấy được, nếu muộn một chút bị Hoàng thượng phát hiện, không chừng ông sẽ bị diệt khẩu. Nhưng mà ông vừa định rút lui thì lại thấy một trong hai tên thái giám bị đá ngã lăn kia đã đứng lên, một người

khác cũng đang nhúc nhích, người đứng lên kia xem ra đang muốn ngãng đầu. Thịnh An Hoài cũng là nhất thời gấp quá hóa ngốc, chỉ nghĩ đến một màn này không thể bị người khác nhìn thấy, thế là chột buột miệng quát lên: "Nhắm mắt!"

Lệ thường, trong mệnh lệnh không có điều này, thái giám kia cũng nghe không rõ Thịnh công công muốn biểu đạt cái gì, bất quá hẳn vốn là đứng không vững, bị một tiếng hét to này làm hết hồn, nên lại ngã trở về.

Điền Thất lại là bị dọa được ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Quả thật quá đáng sợ, tới cùng là chuyện gì thế này a!!! Lòng Điền Thất yên lặng cuồn rơi lệ.

Kỷ Hành cũng bị tiếng hét to này kích được tỉnh táo rất nhiều. Hắn tìm về lý trí, thế là để Điền Thất xuống, không tự giác liếm liếm môi. Tất cả thời gian hôn môi không hề dài, hẳn cũng chỉ có thể lướt qua thì ngừng, chưa kịp thâm nhập... Chờ đã, hẳn đây là đang nghĩ cái gì, Kỷ Hành không tự tại quay mặt đi, không muốn nhìn Điền Thất. Nhưng mà nhìn đến hai tên thái giám kia quỳ rạp trên mặt đất giả chết không dám động, rồi nhìn về mặt rõ ràng chấn kinh lại còn mang theo cầu xin kiểu "Hoàng thượng, ta đối với ngài trung thành và tận tâm, ta tuyệt đối không nói ra, cầu ngài không cần diệt khẩu" của Thịnh An Hoài thì Kỷ Hành càng cảm thấy khó chịu.

Điền Thất ho vài cái, rớt cuộc đỏ mặt khó xử lau miệng, lại thấy không hiểu, "Hoàng thượng ngài... Ngài..." Ngài hôn ta làm gì...

Kỷ Hành biết hẳn muốn hỏi cái gì, thế là đem mặt trầm xuống, "Trẫm chỉ là vì giúp người thôi hơi, người chớ có tự mình đa tình."

"Không phải, ta không phải có ý đó," Điền Thất lại sờ sờ làn môi, môi trên bị cắn một cái, có chút đau, nàng có chút không hiểu, "Nô tài đa tạ ơn

cứu mạng của Hoàng thượng, chỉ là cảm thấy việc thối hơi này thật kỳ quái, vì sao cảm giác càng giống như là bị hấp hơi..."

Thịnh An Hoài đã nghe không vô, ông thật hi vọng có thể đem lỗi tai đóng lại.

Kỷ Hành đang tự chột dạ, lời nói của Điền Thất càng là trạc trúng chỗ ngứa của hắn, thế là hắn đứng lên, chấp tay sau lưng lạnh lẽo nói, "Không biết tốt xấu."

"Nô tài không phải có ý đó," Điền Thất bồi cười nói, "Nô tài chỉ là cảm thấy, cảm thấy thôi mà... Hoàng thượng, nô tài có cái yêu cầu quá đáng."

"Nói."

"Hay là ngài đừng giết nô tài, ngài xem, giết hai lần, ta cũng không chết, chuyện này thuyết minh mạng của nô tài không nên tuyệt, càng thuyết minh ngài là một vị nhân quân rất rất lớn. Ngài muốn để nô tài làm cái gì, chỉ cần sai bảo, chỉ cần ngài đừng lại chơi trò mèo bắt chuột, nô tài nếu có bảy mươi hai lá gan cũng muốn dọa nát hết sạch."

"Trẫm sẽ không giết ngươi."

"Hoàng thượng ngài miệng vàng lời ngọc, lời ngài nói chính là thánh chỉ, không thể chống lại." Bao quát chính ngài.

Kỷ Hành ừ một tiếng không lại phản ứng Điền Thất, mà xoay người rời đi, bước chân có chút vội vã. Thịnh An Hoài vội vàng đuổi theo, khi đi tới cửa thì quay đầu thông cảm nhìn Điền Thất một cái.

Điền Thất vẫn không rõ, cười ôm quyền hướng về ông tỏ vẻ cảm tạ.

Cự ly từ nơi này đến thư phòng trong cung Càn Thanh tổng cộng cũng chỉ có khoảng một trăm bước, nhưng Hoàng thượng hẳn đã sờ môi đến lần thứ ba. Thịnh An Hoài giả vờ không nhìn thấy, nhưng trong lòng yên lặng đếm giùm hẳn.

Màn đêm buông xuống, Điền Thất lại bớt một cái tâm bệnh, Hoàng thượng chính miệng đáp ứng không giết nàng, vậy về sau thật sự sẽ không giết nàng. Thế là đêm nay rốt cuộc có thể ngủ một giấc an ổn.

Chẳng qua là, đêm này người mất ngủ rất nhiều, chỉ tại trong phạm vi thành Tử Cấm, chí ít bao gồm một vị Thái hậu, một vị phi tử, một gã Hoàng đế cùng với một tên thái giám tổng quản.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Tửu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Chế Hành

Kỷ Hành rất ảo não, còn có chút bất đắc dĩ nữa.

Vì sao lại hôn chứ, còn là hôn một gã thái giám, hẳn cũng thật là hạ được miệng. Hơn nữa hôn xong còn không có bất kỳ cảm giác không thích nào cả, mà thậm chí có chút cảm giác chưa thỏa mãn...

Ngừng! Không thể nghĩ nữa!

Kỷ Hành chống đầu, ánh mắt ngây ngốc nhìn chăm chăm vào tấu chương trên bàn. Chỗ để hẳn phê phía dưới tấu chương, bị hẳn dùng bút lông đỏ viết một cái chữ "Điền", rất là ngay ngắn chỉnh tề, có góc có cạnh, rồi lại giống như là một cái miệng, đang đối với hẳn nói ra những lời chê cười giễu cợt.

Đoạn tụ! Chơi thái giám! Có ác tâm hay không chứ!

(đoạn tụ: từ chỉ đồng tính nam hồi xưa ở TQ)

Đột nhiên Kỷ Hành rất tức giận, cầm lấy bút đỏ hung hăng bôi vài cái lên trên con chữ đó, thẳng đến khi đem nó bôi kín, chỉ thừa lại một mảnh đỏ tươi, thoạt nhìn qua giống như là một ghèn máu, nhìn thấy mà ghê người.

Hắn bỏ bút xuống, hướng phía sau dựa vào ghế, toàn thân giống như là tiết hết lực rồi, trong não trống rỗng, trong ngực thì lại tựa như bị nhét được cục đầy, nhét đến nỗi làm cho người ta hô hấp không thông.

Lưng ghế dựa là thuần đồng mạ vàng, cũng không có đặt miếng tựa lưng, nên rất là thô sấp, trước kia không thấy có gì, thế mà bây giờ lại cần hẳn càng thêm tâm phiền ý loạn.

Kỷ Hành chỉ còn cách đem cỗ tâm phiền ý loạn đó tập trung vào năm đấm, đấm một quyền nặng nề vào bàn sách ở trước mặt, sách vở tấu chương bút lông này nọ trên bàn bị chấn động lăn lóc rời vị trí, một cái đồ rửa bút hình vuông làm bằng sứ Thanh Hoa bị chấn được rung động lạnh canh, chỉ có một cái nghiên mực Đoan Khê màu xanh thẫm khắc hình bát tiên khánh thọ là vững vàng chút, thoáng nhích xíu xíu rồi lù lù bất động, mực nước trong nghiên cũng không nổi chút gợn nào.

Thịnh An Hoài nghe trong phòng đột nhiên ầm ầm, trong lòng lo lắng, thế là bước từng bước nhỏ đi vào xem xét tình huống. Kỷ Hành nhìn thấy ông ta, liền hỏi, "Chuyện gì?"

Thịnh An Hoài vì có chút chột dạ, nên ngại phải nói cho Hoàng thượng rằng ta lo lắng cho ngài nên mới đi vào ngó ngó một cái, thế là đành phải đem một việc mới xảy ra nói với hẳn, "Hoàng thượng, Thái hậu nương nương mới sai người đưa tới một bình dược trà tự chế. Mặt khác, Thái hậu nương nương nói ở chỗ của bà có chút hoa quả tươi mới, cây anh đào mà hạ nhân chăm sóc cũng đã kết trái cây, mời ngài rảnh rỗi thì đi cung Từ Ninh nếm thử."

Tuy rằng Kỷ Hành không hề thiếu mấy quả trái cây kia, nhưng mà Thái hậu tìm mọi cách cùng nhi tử "lôi kéo làm quen", Kỷ Hành tự nhiên không thể nói ra lời nóng nảy gì, thế là trầm mặc không nói.

Bất quá, Thái hậu ở ngay thời khắc mấu chốt này vừa tặng trà lại mời ăn trái cây, tổng làm cho Kỷ Hành cảm thấy mục đích của bà e là vì Khang phi, bởi vậy trong lòng không quá thoải mái.

Tâm tình của hãn vốn là không tốt, hiện tại càng không muốn vì tha thứ Khang phi mà làm cho chính mình bực tức, nghĩ nghĩ, hãn nói, "Người mang người đem tất cả nô tài liên lụy tới chuyện Uyển tần sảy thai đều đưa đến cung Ngọc Hoa đi, truyền ý chỉ của trẫm, chuyện này giao cho Thuận phi nghiêm tra, không thể có bất kỳ nhân nhượng."

Thịnh An Hoài lĩnh chỉ rời đi.

Tiếp sau đó, Kỳ Hành đi cung Từ Ninh.

Thái hậu thấy con trai đến nhanh như vậy, cho rằng hãn đã thỏa hiệp, liền rất cao hứng, bà vội vàng sai người dâng trà bưng trái cây, lại chỉ một mâm anh đào nói với Kỳ Hành, "Đây là trái cây mà thợ làm vườn trong cung ai gia trồng ra. Anh đào bình thường chín vào giữa tháng ba tháng tư hàng năm, nàng lại có thể đem thời gian chín của loại trái cây này chậm lại hai ba tháng, cho nên hiện tại trời nóng như vậy, chúng ta còn có thể ăn được anh đào tươi mới lại ngon miệng, con nói có tốt không?"

Kỳ Hành ăn một cái, bình tĩnh nói ngon.

Thái hậu liền cao hứng cùng Kỳ Hành tán gẫu lên, nói nói quả nhiên nói về chuyện Uyển tần. Kỳ thật bản thân Thái hậu kẹt ở giữa cũng khó xử, vừa không muốn con mình thất vọng, vừa không muốn Khang phi có chuyện gì.

Kỳ Hành lại nói với Thái hậu, chuyện này hãn không quản, đã chuyển giao cho Thuận phi đi tra.

Thái hậu cả kinh nói, "Vì sao?"

"Thuận phi làm việc thỏa đáng, trẫm tin được nàng."

Nửa câu nói sau có thể nói là lời tru tâm. Hãn tin được Thuận phi, như vậy hãn không tin được ai? Khang phi? Vẫn là kẻ làm mẹ là bà?

Thái hậu nghe đến lời này, liền biết lấy sự thông minh của con mình, chắc hẳn đã biết nội tình. Bà đành phải ảm đạm nói, "Hành Nhi, con biết, ta hết thảy chỉ vì tốt cho con, nếu con cảm thấy nương làm cái gì không thỏa, chỉ cần nói ra, không cần chờ người khác tới ly gián mẫu tử chúng ta."

Kỷ Hành nghe Thái hậu nói ra những lời yếu ớt này, cũng cười nói: "Mẫu hậu nói đùa, trẫm lại tin người khác, cũng không kịp tin ngài vạn lần. Chuyện này cần chờ điều tra rõ ràng hết thảy mới dễ xử lý, nói câu thật lòng, trẫm cũng không muốn nháo được quá lớn."

Thái hậu biết hẳn đây là quyết định thả cho Khang phi một con đường, nhưng từ nay nhược điểm của Khang phi bị Thuận phi cầm, tất nhiên sẽ lưu chút họa về sau. Con trai làm việc ổn thỏa chu đáo, giỏi nhất chuyện chế hành, hiện tại đây là đem chút phương pháp chế hành ở trong triều đưa tới hậu cung. Tuy trong lòng bà thấy buồn bã, nhưng cũng biết lấy tính nết của con trai mình, làm được loại trình độ này đã là không dễ, nên cũng không nói cái gì nữa.

Lại tán gẫu một hồi, Kỷ Hành hỏi đến Như Ý. Thái hậu hướng bên ngoài kêu lên, "Hắn ở trong hoa viên chơi nha, cùng với tiểu nô tài trong cung của con."

Kỷ Hành biết tiểu nô tài này là chỉ Điền Thất. Hắn vốn định đi nhìn Như Ý, nhưng mà nghe nói Điền Thất cũng ở đó, chuyện khiến người ta mặt đỏ tim đập rồi lại không dám nhớ lại của ngày hôm qua nhất thời nảy lên trong đầu hẳn, khiến hẳn không biết phải làm sao đi đối mặt Điền Thất, thế là có chút do dự.

Thái hậu kinh ngạc, "Con không muốn đi xem Như Ý sao?"

Lời này rất cuộc cho Kỷ Hành một chút dũng khí, hẳn đứng lên, "VẬY trẫm đi nhìn xem, Như Ý là đứa bé làm người ta không bớt lo, vừa không

lưu ý liền muốn sấm họa." Nói xong thấy Thái hậu gật đầu, hẳn liền xoay người rời đi.

Vì vừa rồi Kỷ Hành cho Thái hậu thể diện nên hiện tại bà cũng ăn khế trả vàng nói, "Không cần lo lắng, Điền Thất rất tốt, Như Ý cùng hẳn chơi đùa ai gia yên tâm."

Kỷ Hành nghe đến lời này, chỉ xoay người đáp lại một tiếng, bước chân lại càng thêm nhanh vài phần, quả thực giống như là chạy đi.

Điền Thất và Như Ý đang vây ở quanh cây anh đào trong hoa viên cung Từ Ninh chơi đùa, trừ hai bọn họ ra, ở đây còn có Đái Tam Sơn và Thịnh An Hoài.

Thịnh An Hoài làm xong công việc Hoàng thượng giao, cũng đi tới cung Từ Ninh. Bên cạnh Kỷ Hành có người đi theo, vốn Thịnh An Hoài không cần tiến đến, nhưng mà ông không yên tâm. Gần đây Hoàng thượng trở thành biến thái, có lẽ là khó mà tiếp thu nên dẫn đến tính tình hẳn rất là cổ quái, Thịnh An Hoài tự nhận là nô tài một lòng trung thành vì chủ, tổng yếu phải đến chăm sóc một chút.

Hơn nữa Điền Thất cũng ở cung Từ Ninh...

Sau khi Thịnh An Hoài đến, nghe nói Hoàng thượng đang cùng Thái hậu tán gẫu, hẳn liền không vào trong, mà chỉ đi hoa viên tìm Điền Thất, đứng ở một bên xem Điền Thất và Như Ý chơi đùa.

Điền Thất không phải chưa bị người vây xem qua, nhưng mà nàng trước giờ không giống như lúc này không thoải mái, trong ánh mắt của Thịnh An Hoài thấu một loại cổ quái nói không rõ thế nào ấy, liền giống như là loại thương xót với heo gà khi sắp bị giết, thấy trong lòng nàng run run.

Thế là nàng đành phải lén lút hỏi, "Thịnh gia gia, ngài phải chăng có chuyện gì muốn nói với ta? Có chuyện ngài nói thẳng, cùng ta còn phân cái gì đây đó."

Thịnh An Hoài vô cùng đau đớn vỗ vỗ vai Điền Thất, "Điền Thất, nghĩ thoáng chút."

Điền Thất: "...". Vẫn luôn nghĩ rất thoáng nha...

Thịnh An Hoài tự nhiên là không thể cùng Điền Thất nói thẳng loại chuyện này, ông đem chuyện này kỹ kỹ càng càng giấu ở trong lòng, cùng ai cũng không dám nói, thậm chí vì bảo vệ bí mật này mà luôn cảm thấy lo lắng đề phòng. Đêm qua thức trắng không ngủ, trần trọc trần trở đến hừng đông mới mơ màng ngủ lại, mới vừa ngủ liền làm giấc mộng, mơ thấy chính mình nói mới đem chân tướng nói ra, xong rồi cứ như vậy tỉnh giấc, không còn buồn ngủ.

Điền Thất không biết tâm tình rối rắm của Thịnh An Hoài, nên chỉ hỏi ông, "Phải chăng là chuyện ta muốn xuất cung càng khó?"

"Ha ha..." Thịnh An Hoài vung cây phát trần, không muốn lại nhiều lời, "Người nha, trước đừng nghĩ này, điện hạ kêu người kia."

Như Ý đã kêu Điền Thất hai tiếng, mới này Điền Thất không có nghe đến, hiện tại đem lực chú ý chuyển về phía cậu bé, nàng kéo tay Như Ý, "Điện hạ, sao vậy?"

Như Ý chỉ cây anh đào đỏ rực kia, "Ta muốn cái đó, người hái giúp ta."

Cây anh đào này không được bao nhiêu tuổi, nên không tính cao, đường kính chỉ cỡ cái chén ăn cơm, năm nay là lần đầu tiên kết quả nhiều như vậy. Điền Thất ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy dưới những tán lá cây xanh ngắt, những chùm anh đào tựa như là ngọc mã não được nước suối tẩy

qua, đở rục đáng yêu, có gió thổi qua, cây anh đào theo gió đung đưa, ngàn vạn hạt ngọc mã não tựa như những chiếc chuông không tiếng động, linh lung đung vào nhau, uyển chuyển đáng yêu, thật có thể nói là "Tà nhật đình tiền phong niểu niểu, bách du thiên phiến lậu hồng châu" (1)

Điền Thất chỉ thấy nước bọt trong miệng giàn giụa, không nhịn nổi nuốt nuốt nước miếng. Nàng biết cây anh đào này là bảo bối của Thái hậu, bất quá Như Ý đã muốn kêu nàng hái, nàng cũng không cần cự tuyệt, bởi vậy vui vẻ nhận lời, cũng không cần người đặt cây thang, mà tự mình vén tay áo men theo thân cây leo lên. Cũng may là thân hình của nàng còn so với thái giám bình thường gầy nhỏ hơn một ít, nên cái cây nhỏ này cũng xem như chịu nổi, nếu là một người cao lớn thì sợ là đem thân cây làm gãy.

Như Ý ở một bên không ngừng kêu to trợ uy cho nàng.

Trèo lên cây xong, Điền Thất ngồi ở trên một cái chạc cây, hái một quả anh đào, lấy khăn tay ra xoa xoa, rồi bứt cuống đi, cho anh đào vào miệng, quả nhiên là ngọt ngào nhiều nước, thật sự mỹ vị.

Ăn một cái không đã ghiền, thế là nàng lại hái một trái, tiếp theo lại ăn một trái, vừa ăn vừa gật gù.

Như Ý ngửa đầu tỉ mỉ nhìn chăm chú nhất cử nhất động của Điền Thất. Cậu bé vốn là mang tâm tính trẻ con, ban đầu chỉ là thấy anh đào xinh đẹp, liền muốn hái tới chơi thôi, bây giờ thấy Điền Thất ăn được say sưa ngon lành, nên cũng muốn thử một lần, nhưng lại cứ ngại ngần muốn tới để ăn, sợ bị người ta cười nhạo là con sâu ham ăn, thế là Như Ý đành phải tha thiết mong chờ nhìn Điền Thất, hỏi, "Điền Thất, ăn ngon sao?"

"Siêu ngon!" Điền Thất nói, lại bỏ một trái anh đào vào miệng. Nàng vừa ăn, vừa dùng quần áo làm cái túi hái anh đào bỏ vào, để lúc đi xuống đưa cho Như Ý.

Như Ý lại có chút đợi không kịp, hỏi thêm một lần, "Ăn ngon sao?" Ý tứ này thật là quá rõ ràng còn gì.

"Ăn ngon! Rất ngon!" Điền Thất liên tục đáp hai tiếng, nàng cúi đầu nhìn vẻ mặt khát vọng hé miệng nuốt nước miếng của Như Ý, biểu tình kia quá là có thú vị, nhất thời liền nổi hứng chơi xấu ngừng ở trên tàng cây không đi xuống, vừa ăn anh đào vừa quan sát vẻ mặt của Như Ý.

Như Ý liếm liếm môi, đôi mắt vốn ngập nước có thần, giờ phút này lại có chút trợn ngược, giống như là chú chim non đang mong đợi chờ cho ăn, "Ta cũng muốn ăn..." Rốt cuộc nói ra miệng.

"Người chờ một chút đi, chờ ta hái nhiều một chút cho người." Điền Thất hãy còn ở trên tàng cây không xuống dưới.

Như Ý thèm ăn cơ hồ muốn rớt nước mắt, "Điền Thất, Đái Tam Sơn cũng muốn ăn."

Đái Tam Sơn ngược đầu, mắt nháy cũng không nháy, không phản ứng đến bọn họ. Đột nhiên, nó đem đầu và tứ chi rút vào trong vỏ.

Điền Thất thấy Như Ý như thế, cũng không lại đùa cậu bé nữa, "Được rồi, ta hái nhiều chút, người chờ một chút nha!" Nói xong trèo lên cao hơn một chút, đổi một cái chạc cây dựa vào, rất nhanh hái anh đào xuống.

Kỷ Hành chính là vào lúc này đi đến dưới tàng cây, ngửa đầu nhìn Điền Thất. Hắn và Như Ý không xấu hổ là cha con ruột thịt, tư thế và độ cao ngẩng đầu nhìn lên rất nhất trí, Như Ý quả thật chính là phiên bản thu nhỏ của Kỷ Hành.

Chẳng qua tư thế của hai cha con tuy rằng giống nhau, nhưng thứ mà bọn họ nhìn thấy lại hoàn toàn không giống nhau. Như Ý thấy được chỉ có anh đào, anh đào, cùng với anh đào. Cậu bé không ngừng nuốt nước miếng, phồng bị nước miếng chảy ra bị người cười.

Mà Kỳ Hành, giờ phút này trong mắt hẳn chỉ có cặp mông của Điền Thất.

Chú thích:

(1) "Tà nhật đình tiền phong niểu niểu, bích du thiên phiến lậu hồng châu"

Câu thơ này trích trong bài thơ "Anh đào" của Trương Hổ 張祐 (khoảng 785 - 849) sống vào triều Đường.

Nguyên văn:

石榴未拆梅犹小，爱此山花四五株。

斜日庭前风袅袅，碧油干片漏红珠。

Hán Việt:

"Thạch lưu vị sách mai do tiểu, ái thử sơn hoa tứ ngũ chu.

Tà nhật đình tiền phong niểu niểu, bích du thiên phiến lậu hồng châu."

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Rời Đi

Kỷ Hành vừa thấy cặp mông của Điền Thất, thì không còn cách nào dờn mắt đi.

Hai cánh mông mềm mại đầy đặn áp ở trên nhánh cây, làm cho hình dáng càng thêm rõ ràng, còn quần áo bởi vì nhánh cây đè ép mà càng bó sát, thế cho nên hình dạng giữa hai cái đùi kia càng thêm như ẩn như hiện. Cách được xa như vậy mà Kỷ Hành phảng phất vẫn có thể cảm giác đến xúc cảm của nó, giống như vỗ một cái liền có thể cảm nhận đến sự nảy lên trong lòng bàn tay. Tay hắn vốn tự nhiên thùy bên hông, nhưng lúc này lại không tự giác hự hự nắm một chút, ý thức đến suy nghĩ của mình quá mức xấu xa, Kỷ Hành không tự tại che miệng ho nhẹ, rồi lại chợt dạ lo lắng người khác phát hiện, thế là hắn nhìn quanh hai bên một chút, rất tốt, tất cả cung nữ thái giám đều cung kính cúi đầu, chẳng dám thở mạnh, giống như một đám người gỗ, Thịnh An Hoài cũng như thế.

Duy nhất một người không cúi đầu, thì dù cho nâng đầu cũng nhìn không đến biểu tình của phụ hoàng mình.

Kỷ Hành lại ngửa đầu xem.

Điền Thất chưa ý thức tới bên dưới có thêm một người, nàng đổi tư thế, hai chân vượt qua một cành cây mà đứng, nhánh cây kia vừa lúc xuyên qua giữa hai chân nàng, tùy theo động tác hái anh đào của nàng, hai cánh mông của nàng liền ở chung quanh nhánh cây đó thay đổi vị trí, chính nàng thì không có cảm thấy có gì không tốt, nhưng một màn này rơi vào trong mắt của người đã trải qua phong nguyệt, thì tự có khác một trận phép ẩn dụ.

Tuy nói có lá cây che, nhưng mà ánh mắt của Kỷ Hành quá tốt, hẳn là người có thể phi đánh đập ruồi nha, lúc này hẳn đem hình ảnh mơ hồ hiện hiện kia xem một cái đầy đủ, cộng thêm có táng lá xanh um che đậy, nên càng làm cho hình này này có vẻ phong lưu mà không thô tục, đã hàm súc lại còn ướm át.

Kỷ Hành nhì một trận miệng đắng lưỡi khô. Hẳn lập tức nhớ đến giấc mộng kiều diễm hoang đường nào đó, thứ kia trong mộng không có chút cách trở nào mà còn có thể tiếp xúc, nhưng cũng là hư ảo mơ hồ, còn thứ trước mắt này rõ ràng hiện hữu, rồi lại xa không thể chạm... Nhất thời hư hư thực thực, tâm tình phức tạp, tinh thần hoảng hốt.

Như Ý nghe đến tiếng nuốt nước miếng của phụ hoàng.

Thế là Như Ý rất cao hứng, tìm đến động lực mới cho Điền Thất, "Điền Thất, phụ hoàng cũng muốn ăn! Người nhanh một chút!"

Kỷ Hành: "..."

Hắn vừa định phản bác, nào biết Điền Thất ở trên cây cũng là bị hai tiếng "Phụ hoàng" dọa được cả kinh, áo bào vốn nắm chặt trong tay bị buông lỏng một chút, anh đào vốn được cất rất cẩn thận tìm đến chỗ hổng, điên cuồng trút xuống phía dưới, rơi ào ào như một thác nước màu đỏ chói, đình đình đùng đùng một cái không lọt, toàn nện vào trên đầu Kỷ Hành.

Kỷ Hành bởi vì vừa theo sự liên tưởng nhuyễn ngọc ôn hương phục hồi tinh thần lại, còn muốn cùng con trai mình nói chuyện, nên nhất thời không thể tập trung tinh lực phản ứng, thành ra liên tiếp trúng chiêu.

Như Ý cũng bị nện vài cái, chẳng qua những trái anh đào rơi đến trên người cậu bé đều là những trái đã giảm lực do đánh vào đầu Kỷ Hành trước, khi rơi vào người Như Ý, nó cũng không bị đau đớn gì mà chỉ thấy thú vị, thế nên hi hi ha ha cười lên.

Điền Thất đã sớm giữ lại được áo, nhưng mà lúc đó cũng đã muộn, mũ miện của Kỷ hành bấy giờ đã bị đánh nghiêng, hai cái cánh ve bằng lụa mỏng trên cái mũ cánh ve màu đen cũng bị đánh ngã xuống, gãy cánh, nhìn qua giống như là một con dế mèn khổng lồ vừa đấu thua trận.

Kỷ Hành đội cái mũ lệch, mặt không chút biểu tình. Hắn cảm thấy đây có lẽ là sự trừng phạt của Điền Thất cho những suy nghĩ lung tung của hắn.

Cung nữ thái giám chung quanh thấy thế, sớm đã bị dọa đến nỗi quỳ xuống đất, chỉ có Thịnh An Hoài là vững vàng đứng ở phía sau Hoàng thượng. Từ khi biết được bí mật của Hoàng thượng, Thịnh An Hoài cũng đã rõ ràng vì sao Hoàng thượng nhiều lần lặp đi lặp lại sự khoan dung với Điền Thất, thế nên hiện tại ông ta vô cùng bình tĩnh, lúc này đối mặt với đám cung nữ và thái giám đang hốt ha hốt hoảng kia, ông cảm thấy rất có một loại cảm giác ưu việt hơn người.

Một tay Điền Thất bọc anh đào, một tay thì nắm nhánh cây, nàng bị dọa được nhũn cả hai chân. Nàng cuối người nhìn xuống, thấy được Kỷ Hành rồi hỏi, "Hoàng thượng... Ngài, ngài không có chuyện gì đi..." Điền Thất hỏi xong liền hối hận, mặt mày Thánh thượng chưa có bao giờ chật vật như thế này quá, làm sao sẽ không có chuyện chứ...

Kỷ Hành ngẩng đầu ngó Điền Thất, vốn định răn dạy mấy câu, nhưng mà khi thấy được giữa những tàng cây xanh biếc xen kẽ đỏ bừng kia thò ra khuôn mặt nọ thì chút lửa giận vừa mới bừng lên ở trong lòng lập tức tiêu tán đi rất nhiều.

Từng quả anh đào chín mọng căng tròn kia tươi sáng long lanh giống như là hồng ngọc vậy, chúng nó rất là phụ trợ màu da của Điền Thất, quả thực chính là thiên nhiên trang sức. Có từng điểm từng điểm lóng lánh đỏ bừng này lung lay trước mặt, càng khiến cho sắc mặt của Điền Thất hiện lên vẻ óng ánh sáng ngời, lại phối với một đôi mắt hữu thần trắng đen rõ ràng vô cùng trong veo, rất là cảm giác được linh khí bức người.

Điền Thất lung lay một chút, ánh mặt trời sau lưng nàng xuyên qua tầng tầng cành lá cùng trái cây, bị cắt thành từng vết lõm đốm nhỏ vụn, chen qua đầu vai của người trên cây, rơi xuống mặt của Kỳ Hành. Kỳ Hành không cẩn thận nhìn thẳng vào ánh mặt trời, tuy rằng ánh nắng đã yếu bớt nhưng hai mắt hắn vẫn bị đâm đến nỗi cay xè, làm cho tầm mắt có chút mờ hồ, khiến cho dung nhan lung lay kia của Điền Thất càng có vẻ mờ lung mà xa xôi, khuôn mặt nàng nương ánh sáng vỡ vụn, lá xanh, quả đỏ lẫn vào nhau làm nổi bật lên, trái lại có một loại ý cảnh giống như "Mỹ nhân như hoa chỉ cách một đám mây".

Kỳ Hành nâng tay dụi dụi mắt, rồi cúi đầu hồi thần. Thịnh An Hoài nắm chắc cơ hội, xin Hoàng thượng cởi xuống chiếc mũ cánh ve màu đen đã nghiêng ngã trên đầu xuống trước.

Điền Thất thấy Hoàng thượng không lên tiếng, thành ra nàng cũng không biết phải làm sao mới tốt, đành dứt khoát giấu ở sau cành lá không nhúc nhích, ý đồ Hoàng thượng có thể quên mất nàng.

Đương nhiên đây là hy vọng hảo huyền, Kỳ Hành chờ đôi mắt khôi phục lại bình thường, lập tức nói, "Điền Thất, đi xuống dưới."

Điền Thất cảm thấy nếu lúc này nàng mà đi xuống thì e là sẽ bị trừng phạt, thế là không nhúc nhích, "Hoàng thượng, nô tài sợ cao..."

Sợ cao mà người còn bò lên trên đó!

Kỳ Hành kéo kéo khóe miệng, đột nhiên mở cánh tay ra, "Người nhảy xuống dưới, trẫm có thể tiếp được người."

Điền Thất hoảng hồn hết sức, "Nô tài gì đức gì năng..."

"Bớt nói nhảm, mau xuống đây!"

Điền Thất không dám hướng trong lòng Hoàng thượng nhảy, đành phải nói, "Hoàng thượng, nô tài không tiện lắm, xin ngài lùi ra phía sau hai bước."

Kỷ Hành không nghi ngờ nàng, thế là lui về phía sau hai bước, hai cánh tay vẫn bảo trì tư thế mở ra như cũ, "Mau chút!"

Kỳ thật cây anh đào này không hề cao mấy. Điền Thất tìm được một cái nhánh cây chắc chắn, bắt lấy nó rồi nhảy xuống, cành cây dẻo dai co giãn rất tốt, giúp nàng hòa hoãn bớt một phần xung lượng khi rơi. Tại lúc đôi chân của Điền Thất cách cái mai rùa của Đái Tam Sơn gần chút thì nàng buông cành cây ra, nhảy đến trên mai rùa, nàng ngồi xổm hoãn một chút sức, liền xem như ổn. Tuy lòng bàn chân hơi run lên một chút, nhưng cũng may đã rớt xuống an toàn.

Kỷ Hành thu tay lại, sắc mặt có chút âm trầm.

Điền Thất bò xuống mai rùa, cười nịnh sấp tơi, "Hoàng thượng."

Kỷ Hành hừ một tiếng, không muốn để ý nàng. Hẳn vốn không định đem Điền Thất xử phạt, nhưng mà nơi này là cung Từ Ninh, đám nô tài chung quanh đều là người của Thái hậu, nếu như truyền vào trong tai của Thái hậu, tóm lại là không tốt. Thế là Kỷ Hành chỉ huy hai tên thái giám của cung Càn Thanh, "Áp hẳn về cung Càn Thanh trước đi."

Điền Thất biết cung Từ Ninh không hề là nơi để thái giám cung Càn Thanh khóc nháo cầu xin tha thứ, cho nên ngoan ngoãn bị hai tên thái giám kia áp đi.

Như Ý sốt ruột đến mức nắm chặt lấy góc áo của Kỷ Hành.

Kỷ Hành cũng không muốn tên nhóc này lại đi cáo trạng với Thái hậu, nên dứt khoát xoay người đem Như Ý ôm lên, hai cha con uy phong lẫm lẫm đuổi theo Điền Thất về cung Càn Thanh.

Vừa đến cung Càn Thanh, Điền Thất lập tức quỳ xuống, thuận theo thỉnh tội, "Hoàng thượng, nô tài biết sai."

Trên một đường từ cung Từ Ninh về cung Càn Thanh này, Kỳ Hành kỳ thật suy nghĩ rất nhiều. Trọng yếu nhất là, hắn lại bị dụ dỗ.

Hai người cách không gần, Điền Thất chỉ là đang hái anh đào, vẫn chưa có bất kỳ cử động ngả ngón gì, vậy mà Kỳ Hành lại phát hiện chính hắn vẫn là bị nàng dụ hoặc. Bất kỳ một chút hành động gì của tiểu biến thái này cũng luôn có thể khiến cho hắn miên man bất định, không kèm chế được. Từ trước còn có thể giải thích là vì Điền Thất thích hắn cho nên cố ý dụ dỗ hắn, nhưng mà hôm nay, Kỳ Hành không thể không thừa nhận, cho dù Điền Thất chỉ đứng ở đó không nhúc nhích không nói chuyện đi nữa, hắn vẫn là bị dụ dỗ như thường.

Giống như là ma chú, không cách nào thoát khỏi, cũng không cách nào khống chế.

Lại nhìn gương mặt "dầu muối không vào" của người trước mắt, Kỳ Hành chỉ thấy một sự mỗi mệ từ trước đến nay chưa từng có. Hắn không muốn lại tiếp tục tiến hành loại giấy dựa và phản kháng vô ý nghĩa này nữa, hắn nhận thua.

Hắn thừa nhận, hắn không có lúc nào là không nhớ nhung hắn ta.

Hắn thừa nhận, dự niệm của hắn đối với hắn ta vẫn chưa hề ổn định, mà trái lại càng lúc càng thêm sâu sắc.

Hắn thừa nhận, hắn hoàn toàn có thể giết hắn ta hoặc là đem hắn ta tặng cho người khác, nhưng mà hắn không bỏ được.

Hắn thừa nhận....

Hắn thừa nhận, hắn cũng không đủ dũng khí đi đối mặt với một chính mình như thế.

Cho dù không muốn lại có thể làm thế nào đây. Sai chính là sai, không được đến chính là không được đến. Thay vì lại giãy dụa dây dưa thêm nữa, không bằng sớm chút cắt đứt sạch sẽ.

Kỷ Hành chợt thấy được cả người đều mây tan trăng sáng. Trước đây hắn quá mức do do dự dự, bỏ không được buông tay, kết quả là không thể giải thoát.

Thế là Kỷ Hành rốt cuộc nói với Điền Thất, "Từ hôm nay trở đi người ra khỏi cung Càn Thanh, hai mươi bốn nha môn tùy người chọn, chỉ cần không lại xuất hiện ở trước mặt trẫm, hiểu không?"

Ồ, này giống như là tin tức tốt? Điền Thất dùng ngón trỏ nhẹ nhàng cọ cọ cằm, con mắt xoay xoay hỏi dò, "Hoàng thượng, chọn nơi nào cũng có thể sao?"

Kỷ Hành nhẹ gật đầu.

Điền Thất liền khuyên nhủ, "Hoàng thượng, đã ngài không muốn nhìn thấy nô tài đến thế, không bằng đuổi ta ra khỏi cung đi, cũng tốt rảnh mắt?"

Kỷ Hành hí hí mắt, "Người muốn ra khỏi Hoàng cung?"

"Không phải." Điền Thất không dám thừa nhận. "Nô tài bỏ không được Hoàng thượng ngài, lại làm sao bỏ được ra khỏi Hoàng cung. Chẳng qua là nô tài đã làm ngài thấy phiền, nên cũng không dám ở lâu trong cung, sợ Hoàng thượng chán ghét, không bằng đi được xa xa..."

Kỷ Hành cắt đứt hắn, "Người muốn ra cung, đi dụ dỗ làm hư hỏng huynh đệ của trẫm, phải hay không?"

"Không phải..." Sao còn xách cái chuyện này vậy trời, Điền Thất vô cùng ủy khuất.

Lúc này, Như Ý nghe được không rõ ra sao, nhưng luôn có cảm giác không phải là chuyện tốt, nên liền hỏi, "Điền Thất, người đi đâu nha? Còn trở về sao?"

Kỷ Hành chỉ Như Ý rồi nói với Điền Thất, "Người muốn rời cung, trước tiên hỏi Như Ý có đồng ý hay không."

Điền Thất không dám hỏi Như Ý. Nói thật, nghĩ đến việc ra khỏi Hoàng cung, Điền Thất không bỏ được nhất chính là tiểu Như Ý. Đứa trẻ này khiến người thích như thế, vừa xinh đẹp lại biết điều, một chút cái giá cũng không có, đã vậy còn có thể để cho nàng thỏa thích trang điểm, một đứa bé tốt như vậy thật là không thể tìm ra đứa thứ hai. Điền Thất thấy được Như Ý trừng một đôi mắt to mang theo hiếu kỳ kèm chút ưu thương nhìn nàng, ngực nàng lập tức có chút phát buồn, không biết nên nói như thế nào với Như Ý.

Lại nhìn sắc mặt của Hoàng thượng, Điền Thất biết chính mình tạm thời là không thể đi ra, đành phải nói với Như Ý, "Điện hạ, nô tài chỉ là đổi cái chỗ ở, nhưng vẫn còn ở bên trong cung, chúng ta còn có thể cùng nhau chơi nha."

Như Ý giơ lên bàn tay béo múp múp vỗ vỗ lồng ngực, học bộ dáng của người lớn nói, "Dọa chết ta."

Kỷ Hành đem Như Ý ôm vào trong lòng, sai Thịnh An Hoài dẫn Điền Thất đi khỏi. Hắn nâng hai cái nách của Như Ý giơ lên giơ xuống lắc lư trước mặt mình, ngăn trở bóng lưng rời đi của người nọ.

Như Ý bị chọt cao chọt thấp quăng lên quăng xuống, chơi thật sự là tận hứng, không ngừng cười khanh khách. Tiếng trẻ con khoan khoái nhất thời quanh quẩn ở trong căn phòng rộng lớn này. Kỷ Hành cũng liền tùy

theo đó mà cất tiếng cười to, nhưng trong đáy mắt lại xẹt qua một tia vắng vẻ.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Tượng Đất

Phố Đền Lồng là con phố bán đồ cổ có tiếng ở kinh thành. Nơi này tuy không ngựa xe như nước đông người chen chúc và phồn hoa như phố Long Xương, thậm chí nó còn có chút quạnh quẽ, nhưng con phố này cũng là nơi lẳng lặng làm giàu, vàng bạc như nước chảy tới lui. Những người làm nghề buôn đồ cổ có một câu nói, "Ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm", câu này nói lên hết đạo lý của nghề.

Mặt tiền cửa hàng trong phố Đền Lồng đều được trang hoàng trầm ổn đại khí và rộng rãi, không giống như mặt tiền các cửa hàng ở phố Long Xương, nhà nào nhà nấy chen chúc với nhau. Tại trung tâm của phố Đền Lồng, nơi có vị trí tốt nhất, là một cái cửa hàng lớn do hai gian cửa hàng hợp thành. Ngài xem cửa hàng này nha, cửa sổ đều được đặc biệt đối qua, cùng chung quanh không giống nhau, trên song cửa sổ màu đỏ sậm được điêu khắc hoa văn tinh mịn đẹp đẽ; vách cửa dùng sơn cây trầu mới tinh sơn qua, nơi đó còn đang tản mát ra một vài mùi hương ngòn ngọt chưa phai của cây trầu; từ trên lầu hai thả xuống một chuỗi đèn lồng bọc lụa màu đỏ thắm hình bầu dục, trên đèn lồng dán một chữ "Bảo" màu đen viết theo thể chữ Lệ; rèm cửa bằng mảnh trúc gần như mới, treo ở cửa lớn rộng gần sáu thước, trên cửa treo một bức câu đối:

Tam đại đỉnh di chiêu nhật nguyệt

Nhất đường đồ họa xán vân hà

Phía trên cửa có một tấm biển hình chữ nhật, trên biển viết ba cái chữ to nạm vàng: Tiệm Bảo Hòa.

Tiệm Bảo Hòa này so với cửa hàng bình thường lớn hơn nhiều, đã vậy trang hoàng rất hào hoa, nhưng lại tọa lạc ở phố Đền Lồng luôn an tĩnh khiêm nhường, nên làm cho người ta có một loại cảm giác hạc trong bầy gà rất là không khỏe, thế nhưng nó lại vô cùng đáng đối với loại khí tức nhà giàu mới nổi nồng đậm trên người bọn thái giám.

Điền Thất ngồi ở bên trong tiệm Bảo Hòa, đánh bàn tính bùm bùm lộp bộp, ngón tay thon thon trắng nõn như sứ tung bay giữa bàn tính hạt châu đen như mực, cuối cùng, nòng ở trên sổ sách viết một con số, sau đó đem bàn tính lắc lắc hai cái, tất cả hạt châu đều trở về chỗ của mình.

Một tên tiểu thái giám ngồi ở một bên nhắm mắt dưỡng thần liên tục nghe đến hai tiếng "đùng đùng" giòn vang, biết Điền Thất tính xong rồi, thế là mở mắt trơ mặt ra cười với Điền Thất, "Điền chương quây, mấy ngày này ngài kiếm được không ít đi?"

Điền Thất cúi đầu cười mà không đáp, móc từ tay áo ra một khối bạc vụn ném về phía hắn, "Nhị Bảo, cầm đi uống rượu đi."

Nhị Bảo chụp lấy bạc, không ngừng khen tặng Điền Thất một chập.

Điền Thất là tổ tông của cái nghệ thuật nịnh hót này, nghe đến người khác nịnh nàng, nàng chẳng hề có cảm giác lâng lâng, mà chỉ cười nói, "Người có thời gian nói này đó với ta, còn không bằng đi thu một hai món đồ tốt, giảm bớt bao nhiêu khí lực."

"Chao ôi, ca ca của ta à, ta nhưng mà không tuệ nhân anh hùng giống như ngài, mới tới đây mấy ngày liền lên làm chương quây... Lần trước thu trúng cái đồ giả, nên mất năm mươi lượng, bị sư phụ ta mắng muốn chết."

Trong tiệm Bảo Hòa, "chương quây" là một loại cấp bậc, hàng hóa qua tay mua bán nhiều, tiền lãi kiếm về đủ cao, liền có tư cách làm chương quây. Vì hai ngày trước Điền Thất vừa lúc làm thành một "món hàng lớn", thế là qua loa đại khái thành một tiểu chương quây.

Tuy Hoàng thượng đuổi nàng đi, nhưng vẫn đối với nàng không tệ, cho nàng tùy ý chọn nha môn. Điền Thất không phải là không thể đi tới mấy chỗ nha môn béo bở, ví dụ như kho cung dùng ở Nội phủ chẳng hạn, nhưng mà muốn ở loại địa phương đó chấm mút là phải mạo phong hiểm, lỡ ngày nào đó người của chủ tử tới chơi trò thanh tra thì ăn vào là tiền, nhổ ra nhưng mà là máu.

Bởi vậy, nàng nghĩ tới nghĩ lui, ngược lại không bằng đến tiệm Bảo Hòa, bằng bán lãnh của mình mà kiếm tiền.

Bây giờ Nhị Bảo thấy Điền Thất rảnh rỗi, liền lái nhái làm nhảm cùng nàng lôi kéo làm quen, đang lúc này, một người trung niên quần áo rách rưới đi từ ngoài cửa vào, hăn sợ sệt rụt rè đánh giá bên trong tiệm. Nhị Bảo cho rằng ăn mày tới, nên không chờ hăn há mồm, đã muốn đuổi hăn đi ra.

Điền Thất cản lại nói, "Đâu có ai buôn bán như người vậy... Vị đại ca này, ngài là có đồ gì muốn bán sao?"

Người trung niên thấy Điền Thất nói chuyện ôn hòa nhã nhặn, nên cũng có chút buông lỏng, hăn lấy từ trong lồng ngực ra một cái bao màu xanh sạch sẽ, sau đó mở bao ra, lấy một thứ đưa cho Điền Thất.

Điền Thất nhìn, đây là một cái tượng đất, hình dạng một người phụ nữ mặc váy đang ngồi trên ghế đánh đàn tỳ bà. Đường cong của tượng đất mang phong cách cổ xưa, sắc thái lại tươi đẹp, thô ráp mà khả ái. Nhị Bảo cũng dò đầu qua nhìn, nhìn sao cũng nhìn không ra cái gì huyền cơ, nên nói, "Ca, cái tên ăn mày này cầm tượng đất đến lừa chúng ta!"

Điền Thất dùng móng tay vuốt một cái dưới đáy tượng đất, lại dùng kính lúp xem xem, sau đó nói, "Thứ này của người được chế tác không đủ tốt, nhưng mà đúng là đồ cổ, bình thường loại tượng đất về nhạc sẽ không chỉ có một cái, nếu có thể gom đủ một bộ, có thể bán ra."

Người kia vội gật đầu, "Trong nhà còn có mười một cái."

"Ừ," Điền Thất gật đầu, "Một bộ mười hai cái cũng là khó được, người quyết định bán cả bộ bao nhiêu tiền?"

"Năm, năm mươi lượng?"

Điền Thất tính toán trong lòng, nếu như gặp được người yêu thích vật này, thì bằng ba tấc miệng lưỡi trơn tru của nàng, e là cũng có thể bán được năm ba trăm lượng, thế là nàng gật đầu nói, "Thôi được, ta xem người cũng là người thiếu tiền, nên chịu lỗ một chút, liền cái giá tiền đó đi. Lúc nào thì người đem toàn bộ tượng đất tới đây?"

"Ta cần dùng tiền gấp, người có thể cùng ta về nhà một chuyến để lấy không?"

Điền Thất cảm thấy hẳn là sẽ không có người dám tìm người của tiệm Bảo Hòa chơi trò cướp của giết người, bởi vậy liền cầm theo ngân phiếu đi cùng hẳn về nhà. Căn nhà rách mướp rỗng tuếch trống không, có thể nói là nhà chỉ có bốn bức tường, trên cái giường đất trải một tầng rơm rạ và một tấm đệm cũ nát, có một lão bà bà cao tuổi nằm. Người trung niên gọi vị lão bà bà này là nương.

Bây giờ Điền Thất mới biết được, tượng đất này là đồ gia truyền của người ta, hẳn sở dĩ muốn bán nó, là vì muốn cho nương hẳn chữa bệnh. Mũi Điền Thất có chút lên men, ôm cái hộp đựng tượng đất nói với hẳn, "Người là người con có hiếu, ta cũng ngại ngừng phát loại tài này. Năm mươi lượng này xem như cho người làm tiền đặt cọc, chờ đem đồ bán đi, ta lại đem tiền thừa ra cho người, ta chỉ rút mười lượng bạc làm phí trung gian, bằng không cũng không thể khai báo với bên trong cửa hàng... Người cảm thấy thế nào?"

Người trung niên ngàn ân vạn tạ đưa tiền Điền Thất.

Điền Thất ôm tượng đất, khi đi qua phố Long Xương thì thấy được Tôn Phiền mang theo một đám gia đình đi từ trong một cái quán trà ra.

Điền Thất lập tức cúi đầu đi gấp, nhưng mà vẫn là bị Tôn Phiền liếc mắt thấy được.

Tên tiểu tử thúi này bây giờ đã không phải là tâm phúc ở ngự tiền, Tôn Phiền nghĩ trong lòng, hôm nay nhất định phải ra một hơi mới được.

Điền Thất thấy Tôn Phiền mang người đi về phía nàng, thế là không chút do dự cất bước chạy như bay. Tôn Phiền liền ở phía sau điên cuồng đuổi theo, "Tiểu tử thúi, người đứng lại cho ta!"

Điền Thất chạy không nhanh, chạy không nổi qua một bầy nam nhân, nàng ôm cái hộp đang không biết phải làm sao mới tốt, thì thấy được ở góc đường có một người quen, chính là Trịnh Thiếu Phong.

Thế là Điền Thất chạy tới kéo cổ tay của Trịnh Thiếu Phong, "Đi nhanh!"

Túm theo con của thủ phụ, người phía sau ít nhất sẽ không dám cầm đồ chọi nàng...

Trịnh Thiếu Phong lật tay cầm Điền Thất, đem nàng kéo thật mạnh. Điền Thất đột nhiên bị ép dừng lại, cái hộp trong lòng bay ra ngoài, nắp hộp xóc lên, từng cái tượng đất bên trong hộp giống như là mọc cánh mà bay.

Trịnh Thiếu Phong buông Điền Thất ra, rồi đi chụp cái hộp, cầm cái hộp nhanh lắc vài cái trong không trung, mấy cái tượng đất liền ngoan ngoãn rớt lại vào trong hộp, còn có một cái tượng khác bị hấn trực tiếp nằm ở trong tay.

Nguy hiểm thật nguy hiểm thật, Điền Thất vỗ vỗ lồng ngực. Mấy trăm lượng bạc a.

Nhưng mà nàng cao hứng được quá sớm.

Trịnh Thiếu Phong cầm tượng đất, nhắm vào đám gia đình Tôn phủ đang hí hụi chạy tới mà ném đi, "Đùng" một cái vừa vắn nện vào mặt một người gia đình.

Gia đình hét lên rồi ngã gục, tượng đất rơi trên mặt đất, vỡ thành hai nửa.

"Không được!" Điền Thất kinh hô.

Trịnh Thiếu Phong lại cho rằng Điền Thất đang lo lắng cho hắn, thế là hướng phía Điền Thất cười cười, "Không sao đâu!" Nói xong, rất nhanh lấy những tượng đất khác trong hộp, lần lượt lần lượt ném ra ngoài.

Điền Thất: "..."

Động tác của Trịnh Thiếu Phong quá nhanh, thân hình cũng nhanh, đã vậy hắn còn cố ý tránh né Điền Thất. Điền Thất chặn hắn không được bèn dứt khoát thả người đánh về phía hắn. Nhưng mà vừa mới nhào tới một nửa thì đã bị người từ phía sau ngăn lại, cánh tay người kia để ngang trước eo của Điền Thất, nhẹ nhàng kéo liền đem Điền Thất mang vào trong lòng, sau đó buông Điền Thất ra, an ủi, "Điền huynh an tâm đừng vội nóng nảy, võ công của Trịnh huynh được lắm, mấy tên tiểu tốt này còn chưa có gần được người hắn đâu."

Lúc này Điền Thất mới chú ý đến bên cạnh có một người, người này mày kiếm mắt sáng, khí khái anh hùng bức nhân, chính là Đường Thiên Viễn mà lúc trước từng gặp qua một lần, hắn là con trai của Đường Nhược Linh. Nàng hướng Đường Thiên Viễn chấp tay, "Đường huynh, biệt lai vô dạng."

("biệt lai vô dạng" là 1 câu chào cửa miệng nghĩa đại khái là "từ khi chúng ta chia tay đến nay hi vọng bạn vẫn khỏe.")

Không chờ Đường Thiên Viễn hồi đáp, Điền Thất muốn tiếp tục đi ngăn cản Trịnh Thiếu Phong, sau đó nàng liền phát hiện Trịnh Thiếu Phong đã đem tượng đất ném sạch, giờ phút này hắn đang đem cái hộp gỗ trống không kia xoay tròn trên tay một cách vô cùng tiêu sái, còn đặc ý hạ hê nhìn cách đó không xa chỉ còn lại một mình Tôn Phiền, "Chơi tiếp nữa không?"

Tôn Phiền tức giận dùng quạt xếp chỉ Trịnh Thiếu Phong, "Trịnh Thiếu Phong, ngươi không cần nhiều lo chuyện bao đồng!"

Hộp gỗ trong tay Trịnh Thiếu Phong đột nhiên đình chỉ. Tôn Phiền thấy hắn thu hồi hộp gỗ, còn cho rằng uy hiếp của chính mình có hiệu quả, nào ngờ Trịnh Thiếu Phong đột nhiên xoay người xách một cái bình sứ to dùng ở trên một cái sạp bên cạnh lên, giơ cao quá đỉnh đầu ngấm về phía hắn.

Tôn Phiền nhanh chân bỏ chạy.

Trịnh Thiếu Phong để bình sứ xuống, đi đến trước mặt Điền Thất, "Thấy sao?" Một bộ dáng vẻ cầu người khích lệ, cầu người khen ngợi.

Điền Thất không có biểu tình.

Thế là Trịnh Thiếu Phong cầm cái hộp không kia đưa cho Điền Thất, "À, đồ của người nè."

Điền Thất: "... (câm nín =))))))"

Điền Thất nóng đến mức nắm tóc. Nhưng mà nàng lại không thể trách Trịnh Thiếu Phong, người ta cũng là có ý tốt cứu nàng. Nhịn nhịn, Điền Thất rốt cuộc cầm lấy cái hộp, "Cảm ơn."

"Khách khí cái gì." Trịnh Thiếu Phong hào phóng vỗ vỗ bờ vai nàng.

Điền Thất đi đến chiến trường lượm mấy cái tượng đất còn xem như hoàn chỉnh lên, sau đó tìm nắp hộp nhặt lên đây kín lại, làm xong hết nàng lại ôm cái hộp vào lòng như cũ, rồi muốn cùng bọn hắc cáo tử. Trịnh Thiếu Phong thế nhưng không thả nàng đi, "Chúng ta đi Ninh vương phủ làm khách, người đi không?"

Tâm tình Điền Thất lúc này cũng thật ảm ức, muốn đi tìm chỗ giải sầu, nàng nghĩ bụng không bằng liền đi Vương phủ chơi đùa một trận cũng tốt, thế là đi theo hai người họ. Ngay từ đầu nàng còn có chút không hiểu, Trịnh Thiếu Phong làm sao lại cùng Đường Thiên Viễn pha trộn với nhau, hai người này bất luận từ phương diện nào xem đều không giống như là cùng loại người, liền giống như con dế với con lừa, dưa Ha Mi và cải trắng, thật là kéo cũng kéo không tới cùng nhau.

(Dưa Ha Mi 哈密瓜 /hāmìguā/: là trái dưa vàng, giống giống dưa lưới ý, sinh ra ở vùng Tân Cương Trung Quốc. Ha Mi là một vùng thuộc Tân Cương, mình viết theo đúng phiên âm của nó chứ ko phải tên tiếng Anh gì đâu nha.)

Chẳng qua Trịnh Thiếu Phong vừa gặp phải Điền Thất liền thành tên nói nhảm, rất nhanh nói ra nguyên do với Điền Thất. Thì ra cha hắc cảm động chuyện hắc cố gắng đọc sách, nên kéo xuống mặt già đi cầu Đường Nhược Linh, để cho con trai của Đường gia chỉ dẫn tên con trai ngốc này của mình một chút. Không cầu Đường Thiên Viễn có thể đem Trịnh Thiếu Phong "gần được bao nhiêu đèn", chỉ cần đừng khiến cho tên phá của này tối thui thêm đã xem như là vạn hạnh.

(Lấy ý trong "Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng")

Điền Thất biết Đường Thiên Viễn chưa hẳn là tình nguyện cùng Trịnh Thiếu Phong làm bạn, nhưng mà thể diện của Trịnh thủ phụ dù sao cũng phải cho. Nghĩ đến đây, Điền Thất đồng tình nhìn thoáng qua Đường Thiên

Viễn, lại phát hiện hẩn ngược lại rất bình tĩnh tự nhiên, nghe Trịnh Thiếu Phong lái nhải cũng không có biểu lộ ra một chút vẻ phiền chán nào.

Thôi xong, lại thêm một tên mặt than.

("than" ở đây là "tê liệt, bại liệt" => "mặt tê liệt", nhưng dịch vậy kỳ quá nên để hán việt, "mặt than" nghe cũng hay hay mà hen.)

BỆ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Đêm Trăng

Vương phủ của Kỷ Chinh được xây dựng lớn vô cùng, nhưng không phải là kiểu rộng lớn giống như Hoàng cung, mà là rất tinh xảo. Đình đài lầu các, cảnh trí lâm viên, đều mang theo một loại tự nhiên độc đáo của lâm viên Tô Châu. Điền Thất ở Ninh vương phủ dạo một hồi thật lâu, vậy mà vẫn không dạo xong, đến cuối cùng đi được đau hết cả chân, Kỷ Chinh liền dẫn bọn họ ngừng ở trước một căn lầu nhỏ gần đó, rồi truyền người đem tiệc tối an bài ở đây.

Hoàng hôn ngả về phía tây, ánh mặt trời dần tắt, Kỷ Chinh sai người châm hơn mười ngọn đèn mỹ nhân. Đèn mỹ nhân làm được giống như đúc, lớn nhỏ giống hệt người thật, các tư thế đều không giống nhau, bên trong thấp cây nến rất lớn, vải đèn mỏng manh, bởi vậy so với đèn lồng bình thường thì sáng hơn rất nhiều.

Điền Thất không khỏi chặc lưỡi cảm thán, tên Ninh vương này, còn thực là biết hưởng thụ.

Bữa cơm này mọi người đều ăn hết sức tận hưởng. Kỷ Chinh sai người bưng lên rượu rắn lục ủ hai mươi năm, bởi vì Điền Thất uống không quen, lại dâng lên rượu trái cây. Rượu trái cây có hai loại, một loại là rượu trái lê, một loại là rượu nho, Điền Thất cảm thấy hương vị của hai loại này đều không tệ, uống một chén rượu lê, tiếp theo uống một chén rượu nho, tuy độ rượu của hai loại đều không lớn, nhưng mà khi trộn với nhau thì sẽ sinh mạnh, bởi vậy nàng dần dần uống được có chút choáng váng đầu.

Trịnh Thiếu Phong rất hưng phấn, gõ cái bàn muốn ca hát. Kỷ Chinh và Đường Thiên Viễn đều không ngăn cản, Điền Thất căn bản không nghe ra hắn hát cái gì, nhưng cũng đi theo hát bậy bạ, nhất thời hai con ma men đều lớn miệng nói linh tinh, hai người tinh táo khác thì còn đang chậm rì rì rót chậm nhấp môi. Ánh trăng đêm nay rất đẹp, Kỷ Chinh đã sai người hầu đi xuống hết, chung quanh chỉ còn lại mười mấy cái đèn mỹ nhân, lẳng lặng nhìn bọn họ vui vẻ uống rượu.

Trịnh Thiếu Phong nắm một chiếc đũa, hai con mắt không chớp, đột nhiên hắn nói, "Cha ta luôn luôn mắng ta."

Điền Thất đáp, "Ta mong còn không được cha ta bỏ từ dưới nền đất đi ra mắng ta một cái."

Trịnh Thiếu Phong lại nói, "Nương ta luôn luôn quở trách ta."

Điền Thất đáp, "Ta mong còn không được nương ta bỏ từ dưới nền đất đi ra quở trách ta."

Trịnh Thiếu Phong: "Huynh đệ của ta đều giỏi hơn ta."

Điền Thất đáp, "Ta mong còn không được huynh đệ của ta bỏ từ dưới nền đất đi ra..."

Trịnh Thiếu Phong đánh gãy nạng, "Làm sao mà cả nhà người đều ở dưới nền đất nha..."

Kỷ Chinh nghe lời say của hai người này, nhú mày than thở.

Đường Thiên Viễn hãy còn tự rót tự uống một mình, sau đó ngẩng đầu an ủi Điền Thất, "Điền huynh nói lòng một chút, người đã mất không thể nhắm mắt nhất, chính là người còn sống vì bọn họ mà thống khổ. Nhân sinh vô thường, người ta sớm muộn cũng sẽ hóa thành xương khô, sao

không thừa dịp sống mà tận tâm hưởng thụ rượu ngon, trăng trong gió mát đêm nay."

Hắn vừa dứt lời, đột nhiên Trịnh Thiếu Phong gõ cái khay hát lên Thập bát mô (*).

(*) Thập bát mô: Mười tám điệu sờ. Đây là 1 khúc hát dân gian dân tộc rất nổi tiếng, đặc biệt ai thích nhân vật Vi Tiểu Bảo sẽ biết. Ai muốn xem thì google.

Kỷ Chinh vội vàng đem nửa cái đầu vịt nhét vào trong miệng hắn, lúc này mới yên.

"Trăng trong soi biển cả, cùng lúc ấy bên trời," (**). Điền Thất đỏ hồng mặt, nâng má vọng vầng trăng sáng như một vòng khay bạc trên bầu trời, bỗng nói, "Trăng sáng à, giờ này khắc này có mấy người đang ngửa đầu nhìn người, cùng đúng lúc này?" (***)

(**) Hai câu thơ này trích trong bài thơ của Trương Cửu Linh. Nguyên văn: "Hải thượng sinh minh nguyệt, thiên nhai cộng thử thì"

(***) Câu "cùng đúng lúc này" Điền Thất nói nguyên văn là "cộng thử thì" lấy từ trong câu thơ trên. Nhưng để Hán Việt cả 2 câu thì ko được, để câu Hán Việt với câu Việt thì lại mất ý lặt ở dưới. Đành chú thích ở đây.

Vầng trăng không đáp. Nó cao cao treo ở trên trời, bình tĩnh rắc ánh sáng trong veo xuống thế giới. Ánh trăng như sương mù, như sương bay, như lụa mỏng, như sữa bò tinh tế chảy xuôi. Điền Thất vươn tay đón lấy một phen, phảng phất đem ánh sáng nhu hòa này nắm vào trong lòng bàn tay.

Nàng năm năm đắm, than nhẹ một tiếng, cũng không biết sao lại đột nhiên nghĩ đến người ở trong cung kia. Có một lần hắn đang ngắm trăng thì nàng vừa lúc ở đó, lúc ấy còn nịnh nọt hắn, nói rằng Hằng Nga trong cung

trắng nếu mà nhìn thấy Hoàng thượng anh tuấn hào phóng, tất nhiên cũng sẽ nổi phàm tâm.

Lúc đó Hoàng thượng hỏi đáp nàng như thế nào nhỉ? Đúng rồi là câu này, "Hằng Nga chắc hồi tiên đan trộm, biển biếc trời xanh đêm vẫn sâu."
(****)

(****) Hai câu thơ này trích trong bài thơ của Lý Thương Ẩn. Nguyên văn: "Thường Nga ứng hồi thân linh dược, bích hải thanh thiên dạ dạ tâm"

Thật là, làm như ai không đọc qua hai ba bản toan thư (toan: chua xót) vậy đó. Điền Thất lắc đầu bật cười, đột nhiên lại có chút vắng vẻ.

Hoàng thượng có thể hay không nhớ đến nàng?

Hắn là sẽ không, hắn phiền chán nàng đến như vậy.

Nếu hiện tại có người đem vấn đề này lấy ra hỏi Kỷ Hành, câu trả lời của hắn nhất định là chém đinh chặt sắt hai chữ "Sẽ không", đương nhiên, hậu quả sau đó muốn người hỏi tự chịu.

Lúc này vị Hoàng đế nào đó cũng đang ngắm trăng. Khang phi ở cung Yêu Nguyệt an bài một cái đài ngắm trăng, lấy cái giá làm bằng gỗ tử đàn chống đỡ một bức màn màu nguyệt bạch có hình tròn tròn, sau bức màn đốt nến sáng ngời, đem tấm màn chiếu lên sáng bừng như một vầng trăng khổng lồ, trên màn thêu hình cây quế mờ nhạt, phía sau cây quế có cung trăng như ẩn như hiện.

Hằng Nga thì không cần thêu, bởi vì Khang phi tự mình hoàn toàn có thể đảm nhiệm.

Kỷ Hành vốn là nhìn Khang phi không thuận mắt, lúc này tới cung Yêu Nguyệt hoàn toàn là vì muốn ngắm trăng. Từ trước đến giờ hắn chưa

từng giống như bây giờ lòng không tạp niệm, ngồi trong lòng mà vẫn không loạn quá.

Đương nhiên, về sau hẳn sẽ thường xuyên thể hội đến loại cảnh giới này, chúng ta tạm thời đề xuống không nói.

Lại nói hiện tại, hẳn ngồi ở trước vầng trăng làm bằng tấm màn này, giật mình cảm thấy có một loại ảo giác giống như thật sự đặt mình trong trăng.

Khang phi mặc một bộ váy trắng phiêu dật, búi kiểu tóc song hoàn, phi bạch thật dài kéo dưới đất, trang điểm thành hình tượng Hằng Nga thường thấy trong tranh vẽ.

Kỷ Hành lại không nề mặt nàng, "Cách trung thu còn tới hai tháng, người làm sao đi mặc thành như vậy."

Trong lòng Khang phi ôm con thỏ nhỏ, đi đến trước mặt Kỷ Hành, nhẹ nhàng cúi đầu, "Hoàng thượng thứ tội."

Kỷ Hành không quan tâm nàng, chỉ đùa con thỏ trắng tinh trong lòng nàng, từng chút từng chút chọc cái đầu mũi màu hồng của nó, "Con thỏ nhỏ?"

Khang phi có chút kinh ngạc, Hoàng thượng đang cùng con thỏ nói chuyện?

"Thỏ nhỏ." Kỷ Hành lại kêu một tiếng, sau đó nhẹ cười ha ha lên.

Khang phi hướng phía bàn liếc qua, liền rõ ràng, Hoàng thượng uống không ít, hẳn là say.

Kỷ Hành bưng một ly rượu ở trên bàn lên, hơi ngưỡng cổ uống hết. Môi răng bị mùi rượu tẩm được có chút chết lặng, khi chất lỏng thuần

hương rượu đó xẹt qua cổ họng thì lại cùng nước lã không khác gì. Sau khi uống hết, hắn đem cái ly nặng nề đặt lên bàn, nói với cung nữ bên cạnh, "Rót rượu!"

Khang phi tự mình rót rượu, khuyên nhủ, "Hoàng thượng, rượu nhiều thương thân thể, ngài cũng phải yêu quý long thể." Tuy nói như thế, vẫn là đem rượu rót đầy.

Bỗng nhiên Kỷ Hành lăm bằm lâu bầu nói, "Hằng Nga chắc hồi tiên đan trộm, biển biếc trời xanh đêm vẫn sầu. Biển biếc trời xanh đêm vẫn sầu. Biển biếc trời xanh đêm vẫn sầu!" Hắn không ngừng lặp lại câu nói cuối cùng, nói nói, đột nhiên cười ha hả lên.

Khang phi lo lắng nhìn về phía Thịnh An Hoài. Thịnh An Hoài cũng không biết làm sao bây giờ. Hoàng thượng sai bảo ông ấy có thể nghe hiểu, nhưng mà Hoàng thượng đọc thơ thì ông liền bế tắc.

"Thịnh An Hoài." Kỷ Hành đột nhiên kêu ông.

"Nô tài ở đây."

"Đem Điền Thất tìm tới cho trẫm."

"Hoàng thượng, đêm đã về khuya, cửa cung đều khóa..." Điền Thất hiện tại sống ở sở Thập Tam.

"Đem Điền Thất tìm tới cho trẫm." Kỷ Hành lại lặp lại một lần.

"Hoàng thượng, xin ngài sớm nghỉ ngơi một chút, ngày mai nô tài nhất định đem Điền Thất tìm tới."

Kỷ Hành đột nhiên đứng lên, chấp tay sau lưng bước nhanh đi ra ngoài. Thịnh An Hoài gắt gao theo cùng, rất lo lắng Hoàng thượng lại phát rượu điên.

Khang phi mang mọi người trong cung Yêu Nguyệt cung tổng Kỳ Hành, thấy Hoàng thượng không hề ngủ lại, nàng khó nén thất vọng.

"Điền Thất ở nơi nào?" Kỳ Hành vừa đi vừa hỏi.

"Thưa Hoàng thượng, Điền Thất ở sở Thập Tam." Thịnh An Hoài đáp.

"Chỗ nào ở sở Thập Tam?"

Thịnh An Hoài ngần người, đôi mắt của Hoàng thượng trong trẻo, nhìn không giống như là uống say. Ông ta có chút hồ đồ, trên miệng đáp, "Phòng chữ "Thủy" ở sở Thập Tam." Số phòng ở sở Thập Tam dựa theo Thiên Tự văn mà xếp.

Kỳ Hành liền không hỏi nữa, tiếp tục bước nhanh đi. Thịnh An Hoài vừa thấy phương hướng không đúng, vội vàng nhắc nhở, "Hoàng thượng, ngài nên về cung Càn Thanh." Sao mà càng đi càng hẻo lánh, còn dựa tường mà đi nữa.

Hoàng thượng không có hồi đáp. Thịnh An Hoài cẩn thận ngẩng đầu xem thì... Nơi nào còn có Hoàng thượng!

Thịnh An Hoài bị dọa đến nỗi nhìn quanh bốn phía, căn bản không thấy chút xíu bóng dáng của Hoàng thượng, ông run rẩy kéo một tên thái giám ở phía sau hỏi, "Hoàng thượng đâu?!"

Thái giám kia hướng phía trên chỉ chỉ, "Hoàng thượng ở chỗ kia kia..."

Trong bóng tối, Kỳ Hành đứng ở trên tường thành cao hơn một trượng, gác tay mà đứng, đối nguyệt mà ca, giống như là muốn mọc cánh thành tiên vậy.

"Nguyên hữu chi hề lễ hữu lan, tư công tử hề vị cảm ngôn.

Sơn hữu mộc hề mộc hữu chi, tâm duyệt quân hề quân bất tri."

(Hai câu thơ này trích trong "Cửu ca - Tương phu nhân" của đại thi hào Khuất Nguyên.)

Gió nhẹ lướt qua vạt áo hăn, áo bào màu đỏ thắm tung bay, giống như là đóa sen đỏ đầy mê hoặc tới từ nghiệp hỏa sâu trong địa ngục, dưới ánh trăng sáng tỏ nở rộ ra.

"Hoàng thượng..." Thịnh An Hoài bị dọa đến nổi đổ mồ hôi lạnh đầy đầu, Hoàng thượng uống nhiều, nếu không cẩn thận sẩy chân rơi xuống, hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Thịnh An Hoài sợ kinh đến hăn, nhỏ giọng dõ dằn nói, "Hoàng thượng, xin ngài xuống dưới..."

Kỷ Hành quả thật xuống dưới, nhưng là xuống đến một mặt khác của tường thành.

Thịnh An Hoài vội vàng triệu tập thị vệ chung quanh ra cung đi tìm, lại sợ động tĩnh nháo được quá lớn thì mọi người đều không có chuyện tốt, bởi vậy cũng không dám quá mức rêu rao, nhất thời tâm lực lao lực quá độ.

Khi thái giám và thị vệ đuổi tới thì Kỷ Hành đã sớm không tung tích. Mọi người lo lắng sừ tầm bốn phía.

Thịnh An Hoài tỉnh táo lại, cẩn thận hồi nghĩ một chút lời nói việc làm của Hoàng thượng trước khi leo tường, sau đó mang mấy người đi thẳng tới sở Thập Tam.

Thái giám ở phòng chữ Thủy tại sở Thập Tam sắp bị dọa chết.

Bọn hăn đang ngủ say giấc, đột nhiên nghe được một trận động tĩnh trước cửa sổ, lúc mở to mắt thì lại thấy được có thêm một người ở trong phòng, người này mặc áo bào màu đỏ, lưng đưa về phía ánh trăng trước cửa sổ, bộ mặt mơ hồ, chỉ có thể xem ra sắc mặt hăn trắng bệch (uống rượu uống đến nổi như thế), ánh mắt lại sáng được không quá bình thường,

giống như là hai ngọn lửa nhỏ, trong giây lát khiến người ta nghĩ đến Hoàng đại tiên muốn phát công a.

(Câu trong ngoặc trên kia của tác giả.)

"Quý a!!!" Hai tên thái giám mỗi người tự ôm chần mền co rút thành một cục.

"Quý quý quý đại nhân xin ngài ngài ngài thương xót, oan có đầu nợ có chủ, không không không cần tìm ta!" Một tên thái giám run run nói.

Kỷ Hành đối với xưng hô như vậy không để ý. Hắn đảo mắt quanh phòng, có ba chiếc giường gỗ, nhưng chỉ có hai người, một cái giường gỗ bị cải tạo thêm cái khung thì rỗng tuếch trống không.

"Điền Thất đâu?" Kỷ Hành hỏi.

A, thì ra là tới tìm Điền Thất lấy mạng. Thái giám kia nhẹ nhàng thờ ra, cũng không nói lắp, "Hôm nay Điền Thất không trở về."

"Hắn đi chỗ nào?"

"Không biết, có lẽ đi bên ngoài thu đồ cổ rồi." Trong tiệm Bảo Hòa có thái giám làm việc này.

Kỷ Hành nghe xong, lại nhảy cửa sổ đi ra. Hai thái giám chỉ cảm thấy vừa chớp mắt, bóng dáng người kia đã biến mất, càng thêm tin chắc đây là một con quỷ.

Thịnh An Hoài đến sở Thập Tam chụp huyệt. Hai thái giám ở phòng chữ Thủy đã chen trên cùng một cái giường, thấy được Thịnh An Hoài tới, vừa nói vừa khoa tay múa chân giúp ông ấy hình dung sự đáng sợ của ác quỷ mới nãy một chút. Thịnh An Hoài an ủi bọn họ hai câu, liền ra ngoài, song

lại tìm bốn phía tiếp, không có kết quả, ông chỉ đành phải về cung Càn Thanh trước.

Cung nữ thái giám trực đêm đều nói Hoàng thượng không trở về, Thịnh An Hoài có chút hồ nghi, xông vào phòng ngủ của Kỷ Hành xem xem, quả nhiên thấy Hoàng thượng đã lặng lẽ im hơi lặng tiếng bò về giường rộng của bản thân.

Ông đến gần nhìn nhìn, Hoàng thượng đã ngủ. Áo bào màu đỏ thắm trải tại trên giường gấm vàng chóa, cực kỳ lóa mắt. Hoàng thượng nằm thẳng, một tay buông ở ngoài giường, trong tay còn lại thì nắm lấy một cái quạt xếp cũ đã ngả vàng. Cái quạt xếp kia cũ tới trình độ nào nha, chính là giống như lượm từ trong đồng rách nát mà ra.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Kỳ Hoa

Kỳ hoa: Đóa hoa kỳ lạ hiếm thấy, đây là từ lóng chỉ những người quái gở, kỳ lạ, kỳ cục, khác người...

Buổi tiệc này ở phủ Ninh vương nháo đến rất muộn.

Đến cuối cùng, ngay cả Đường Thiên Viễn đều uống có chút nhiều, hân bễ một cành cây đứng múa kiếm dưới ánh trăng. Bóng hình phiêu dật, áo bào màu sương bạch theo ánh trăng tung bay, uyển như tiên mặc đọa.

Tiệc nuôi là người xem chỉ có một mình Kỷ Chinh, hai người khác đều đã say bất tỉnh nhân sự. Trừ này ra, Kỷ Chinh còn kiêm nhiệm làm nhạc đệm và hát đệm. Hân nhẹ nhàng gõ mặt bàn, rồi đọc diễn cảm Sở từ (*).

(*) Bài Sở từ (卜居) tương truyền là của Khuất Nguyên, nhưng thực tế chỉ là truyền thuyết do người nước Sở ghi lại để tưởng niệm ông sau khi ông đã qua đời.

Múa kiếm xong rồi, cơn say của Đường Thiên Viễn bớt chút, cũng đã đến lúc nên trở về.

Kỷ Chinh thấy đêm đã khuya, lại có người say rượu, nên dứt khoát để ba người bọn họ ở lại nghỉ đêm, dù sao ở Vương phủ cái gì không có chứ phòng thì có nhiều. Đường Thiên Viễn cũng không chối từ, theo tên sai vặt dẫn đi phòng khách.

Kỷ Chinh tiếp tục chỉ huy người khiêng Trịnh Thiếu Phong đi, thấy bọn sai vặt đang định tiến tới nâng Điền Thất, thì hăn kêu bọn họ lui xuống, sau đó tự mình đi đến đem Điền Thất bế lên.

Người trong lòng rất nhẹ, rất mềm mại, toàn thân còn tản mát ra độ ấm. Kỷ Chinh chỉ cảm thấy độ ấm này thuận theo tứ chi đang kề sát của hai người truyền đến trên người hăn, nóng đến mức tất cả mùi rượu trong bụng hăn thẳng tắp xông lên đầu óc, tâm linh vốn thanh minh cũng bởi vậy mà trở nên say ngà ngà một chút.

Thật là, không bị rượu làm say lại vì người mà mê.

Hăn ôm Điền Thất đi đến phòng ngủ đã chuẩn bị tốt, bước chân thật nhẹ nhàng, từ từ mà chậm rãi, giống như đang tản bộ.

Nhưng mà cho dù lại chậm đến mấy đi nữa thì cũng có lúc tận cùng, hăn rốt cuộc cũng đi vào phòng ngủ, đem Điền Thất đặt ở trên giường. Điền Thất ngồi ở trên giường muốn hướng phía sau nằm xuống, Kỷ Chinh vội vàng đem nàng ôm lấy để dựa vào trong ngực mình.

"Thực là kỳ quái, vì sao ta lại cứ vì người mà động tâm," Kỷ Chinh cười khẽ, bàn tay đang ôm ở đầu vai Điền Thất vỗ nhẹ nhẹ, "Còn người?"

Điền Thất không tự giác nằm ở trong lòng hăn cứng cứng.

Kỷ Chinh lại nói, "Người không có phụ thân, mẫu thân, huynh đệ, nhưng mà người còn có ta. Ta đau lòng người, muốn vẫn cùng người, bảo vệ người. Điền Thất, người có nguyện ý vẫn theo cùng ta không?"

Điền Thất không trả lời. Trong đầu nàng lúc này đều hỗn hỗn độn độn, nghe thấy bên tai rung động ông ông, nàng liền không thoải mái nhíu mày lại.

Người trong lòng nằm ở trong ngực, Kỳ Chinh không phải là không có ý nghĩ. Nhưng hẳn biết hiện tại không phải lúc, bởi vậy cực lực áp chế dục niệm ở trong lòng, tuy như vậy, hẳn vẫn là muốn lấy chút ngon ngọt, thế là hẳn nâng cằm của Điền Thất lên, mỗ nhẹ nhàng lên môi Điền Thất một chút.

Điền Thất không hề biết chính mình bị cợt nhả, mà chỉ chép chép miệng.

Kỳ Chinh cúi đầu áp lên môi Điền Thất một lần nữa, lần này không có dễ dàng rời đi, mà là ngậm lấy làn môi của đối phương rồi chậm rãi ma sát liếm hôn, giống như là hai con cá nhỏ đang chơi trò ma sát lẫn nhau. Làn môi của Điền Thất bị áp rất không thoải mái, nàng nhú mày ngửa đầu ra sau, Kỳ Chinh lại từng chút từng chút truy đuổi nàng, ngậm làn môi nàng không buông, thẳng đến lúc nàng tránh cũng không thể tránh.

Điền Thất hô hấp khó khăn, đành phải mở miệng ra.

Kỳ Chinh lập tức bắt lấy cơ hội, hẳn giống như là một con rắn vô cùng linh hoạt chui vào trong động, đem lưỡi đưa vào trong miệng Điền Thất rồi triển miên mà càn quét.

Điền Thất thật là không biết bản thân mình đang xảy ra chuyện gì, có một thứ gì đó lấp kín miệng phun mãi không ra, khiến nàng cực kỳ khó chịu, nàng cau mày, kiệt lực dùng cái lưỡi của mình đẩy thứ kia ra ngoài. Nhưng mà động tác này lại vừa lúc hợp ý của Kỳ Chinh, trái tim của hẳn cuồn nhảy lên, kích động bú mút, phảng phất như muốn đem hồn phách của Điền Thất hít vào trong ngực.

Chỉ chốc lát sau hai người đều thở hồng hộc. Một người là ngộp, kẻ kia cũng là ngộp...

Kỳ Chinh sợ chính mình lại ở lâu liền khống chế không nổi, hẳn không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, đành phải để Điền Thất

xuống, giúp nàng tháo giày, đắp kín chân.

Sớm hôm sau khi Điền Thất tỉnh lại thì thấy miệng đắng lưỡi khô, đầu cũng có chút đau, còn bị nôn khan. Nàng ngồi dậy, hai mắt mang sương mù, ngồi nghĩ nửa ngày, chỉ nhớ được cùng Trịnh Thiếu Phong ca hát, sau đó liền không rõ. Nàng cúi đầu nhìn nhìn, quần áo nguyên vẹn, hẳn là không bị phát hiện vấn đề.

Bất quá, say rượu thực là quá nguy hiểm, cũng chịu không nổi, sau này không thể uống nhiều. Trong lúc Điền Thất suy tư thì nghe được bên ngoài có nha hoàn tới hỏi nàng rời giường chưa, Điền Thất đáp lại một tiếng, chúng nha hoàn liền đi vào hầu hạ nàng rửa mặt, sau đó dẫn nàng đi tới nhà ăn ăn sáng.

Bữa sáng rất thanh đạm, trên bàn chỉ có một mình Kỷ Chinh, Đường Thiên Viễn đã dậy sớm cáo từ, còn Trịnh Thiếu Phong thì chưa tỉnh lại. Điền Thất cũng không biết thế nào, chính là cảm thấy ánh mắt của Kỷ Chinh so với ngày xưa thân mật hơn nhiều, nàng không thoải mái sờ sờ cái ót.

Dùng cơm xong, Điền Thất cũng muốn cáo từ, Kỷ Chinh sai người mang một cái hộp tới, nói, "Đây là đồ mà người mang tới, chớ có để quên."

Điền Thất vừa thấy cái hộp, liền nhớ tới tao ngộ ngày hôm qua, không nhận được đau lòng một trận.

Kỷ Chinh thất thần sắc của Điền Thất kỳ quái, vội hỏi, "Sao vậy? Thứ này còn có huyền cơ gì hay sao?"

Điền Thất đành phải đem chuyện xảy ra hôm qua nói với Kỷ Chinh, vừa nói vừa mở hộp lấy mấy cái tượng đất bị tàn phá ở trong ra cho hắn xem.

Kỷ Chinh cầm một cái tượng đất vào tay ước lượng, nhìn nhìn, lại để xuống rồi xem một cái khác, chờ tất cả đều xem xong, mới cười nói, "Ta nói thật người đừng phật ý... Người cũng có lúc xem nhầm."

"Có ý gì?"

"Đây không phải là tượng đất bình thường, mà là tượng nhạc cung đình triều trước, trên dưới cũng có hai trăm năm. Giả sử gặp được người trong nghề thì đừng nói là năm ba trăm lượng, mà là năm ba ngàn lượng, cũng nguyện ý bỏ tiền mua."

Điền Thất nghe mà trái tim lắc lư lúc lên lúc xuống, tượng đất... năm ba ngàn lượng? Nàng sờ cảm, không quá tin tưởng, "Người làm sao mà biết được?"

"Ta không lừa người, ta chính mắt thấy qua thứ này, liền ở trong Hoàng cung. Lúc ấy ta vẫn là đứa bé, phụ hoàng cầm thứ này cho ta chơi qua, sau này hẳn đem bộ tượng nhạc này thưởng cho ai thì ta không biết."

Lời này không xong. Đây rõ ràng là đồ gia truyền của người ta, làm sao lại từng xuất hiện trong Hoàng cung được? Điền Thất càng thêm không tin, chỉ tượng đất nói, "Người xem loại chế tác này, đường nét quá thô lỗ, không đủ tinh xảo, không thể là vật trong cung."

Kỷ Chinh đáp, "Lấy hình mà tả ý, có ý mà quên hình. Trong viết chữ vẽ tranh đều có loại luận này, làm tượng đất cũng nên có loại cảnh giới đó."

Điền Thất không biết phải phản bác thế nào. Theo lý thuyết Kỷ Chinh không việc gì phải lừa nàng, nhưng nếu như là thực, bộ tượng đất này cũng ít nhất ba ngàn lượng bạc... Muốn nàng bồi thường làm sao...

Điền Thất nghĩ đến tiền mà nàng đau khổ cay đắng để dành được đều đem đền cho người ta, thì càng thêm thiệt đau, thậm chí không nói nổi, nàng nhú mày nhìn tượng đất không nói chuyện.

Kỷ Chinh biết tiền là mạng của Điền Thất, nên nói, "Không bằng vậy đi, tượng đất cùng ta có duyên, người bán nó cho ta đi, thấy nó ta cũng có thể nhìn vật mà nhớ người. Giá tiền người ra."

Điền Thất lắc đầu, "Không được."

"Nước phù sa không chảy ruộng người ngoài."

"Nhưng ta cũng không thể hổ người của mình."

Suy đi nghĩ lại, Điền Thất quyết định trước tiên đi tìm người trung niên bán tượng đất kia hỏi rõ ràng. Lỡ như bộ tượng này không phải là bộ mà Kỷ Chinh thấy, mà là một bộ làm nhái thì sao. Nàng sợ đối phương không nói thật, liền cố ý dọa nạt hẳn, "Phương Tuấn, người nói tượng đất kia của người là đồ gia truyền, nhưng ta lại nghe nói thứ đó vốn là đồ trong cung, mấy năm trước bị trộm mất, việc này người giải thích sao đây?" Người trung niên kia gọi là Phương Tuấn.

"Thứ này không phải ta trộm." Phương Tuấn đáp.

"Vậy bộ tượng đất này truyền mấy đời rồi?"

"Theo đời này của ta bắt đầu."

"..."

Điền Thất còn tưởng hẳn là người thành thật, không ngờ lại bị hắn đùa giỡn, thế là tức giận nói, "Vậy bảo, vật, gia, truyền kia của người tới cùng là từ đâu mà có?"

"Ta không biết."

"... Người đây là ngay cả bịa chuyện đều lười phải bịa?"

"Không phải." Phương Tuấn nói xong, cúi đầu im lặng.

Hai người vốn là ở bên ngoài nói chuyện, nhưng mà căn nhà của Phương Tuấn bốn phía đều lùa gió, bà lão nằm ở trong nhà nghe thấy hai người nói chuyện liền hô lên với Điền Thất, "Đầu óc của nó bị hư rồi!"

Thì ra là thế. Điền Thất đột nhiên lại cảm thấy Phương Tuấn này rất đáng thương, thế là liền đem lời thật nói. Tuy rằng trong buôn bán chữ lợi luôn đứng đầu, nhưng cũng phải lấy tín nghĩa ưu tiên. Nàng không muốn làm kẻ bịp bợm, càng không muốn hố người nghèo.

Phương Tuấn được biết ban đầu Điền Thất định giá là năm trăm lượng, bởi vậy liền khăng khăng chỉ chịu muốn năm trăm lượng.

Lại là người thành thật. Điền Thất nghĩ, lại nghĩ một cái biện pháp điều hòa, "VẬY ĐI, ta trước đưa cho ngươi hai ngàn lượng, ngươi đã nói là dùng tiền chữa bệnh, ta sẽ mời một người bạn có y thuật cao minh đến trị bệnh cho mẫu thân ngươi. Bệnh khó bệnh lạ người khác trị không được, hẳn có thể có cách."

Phương Tuấn đáp, "Tiền trước không cần gấp. Nếu ngươi quả thật chữa khỏi bệnh cho nương của ta, vậy thì tiền bán bộ tượng đất kia ta không lấy một xu."

Còn thực là người con có hiếu. Thế là Điền Thất lại ân cần hỏi thăm bệnh tình của Phương mẫu một chút.

Vì sao bị bệnh? Bệnh đã bao lâu? Chữa trị được ra sao?

Phương Tuấn lại cúi đầu không đáp. Bên trong lại truyền ra tiếng của Phương mẫu lần nữa.

"Ta là bị hẳn làm tức!"

"Bảy năm!"

"Đều là lang băm!"

Điền Thất không khỏi cảm thán, lão bà bà ốm đau bảy năm, mà còn có thể trung khí mười phần như thế, thật sự là khó được.

Đạt tới nhất trí, Điền Thất cũng không ở lại lâu, rất nhanh cáo từ. Phương Tuấn đưa nàng đến ngưỡng cửa, Điền Thất vừa đi ra ngoài, lại không đoán được giữa đường có một tảng đá, đem nàng vấp phải, mắt thấy sắp bị ngã một cái chớ gặm bùn, lại đột nhiên bị người bắt lấy cánh tay kéo lại, nàng vội đứng vững thân thể. Điền Thất quay đầu, thấy Phương Tuấn đã ở bên cạnh nàng, sút một cái đem tảng đá đá tới ven đường.

Thật là kỳ quái, hai người cách xa nhau ít nhất năm sáu bước, người này lại làm sao ở thời gian ngắn như thế chạy tới đây?

"Người biết võ công?" Điền Thất hỏi.

"Ta không biết." Hãn nói xong, xoay người đi trở về căn nhà rách nát kia.

Điền Thất hồ nghi đầy bụng, biết đối phương không muốn nhiều lời, nên nàng cũng không lại truy hỏi.

Bởi vì tượng đất bị hao tổn rất nhiều, nên bán không được giá tốt, Điền Thất dứt khoát đem tượng đất đưa cho Như Ý. Như Ý cực kỳ thích. Do tượng đất này so các loại khác lớn hơn chút, nên Như Ý phải dùng hai tay ôm lấy mới cầm chắc được, thế là cậu bé ôm một cái tượng đất xinh đẹp nhất đi đến cung Càn Thanh, tìm phụ hoàng của mình khoe khoang.

Trong cung Càn Thanh, Kỷ hành vừa mới đem Thịnh An Hoài mừng cho một trận. Tối hôm qua hãn uống nhiều, vốn là nhức đầu, tâm tình không tốt, kết quả tên nô tài này còn đụng lên hỏi hãn có muốn đem Điền Thất tìm tới hay không... Tìm hãn tới làm gì!

Hiện tại Kỷ Hành rất không muốn nghe đến cái tên Điền Thất này, nhưng mà thật không dễ dàng, vừa mới quên đi một tí thì lại cứ có người đi lên bắt hấn phá công. Vừa đuổi đi một gã Thịnh An Hoài, lại tới một thằng nhóc tên là Như Ý. Đứa bé xui xẻo này đang ôm một cái hình nộm bằng bùn trong tay, cười được một cái rất chi là ngọt ah, "Phụ hoàng, Điền Thất cho con, nhìn có đẹp không ạ?"

Kỷ Hành rất không cho con trai mặt mũi, ngó cũng không thèm ngó đáp, "Khó xem muốn chết."

Như Ý cúi đầu nhìn tượng đất khả ái trong tay, chỗ nào khó xem nha? Điền Thất nói đúng, phụ hoàng... phụ hoàng... Như Ý hồi tưởng lời nói của Điền Thất một phen, nói, "Phẩm vị của phụ hoàng rất là kỳ dứa."

"..." Kỷ Hành hoài nghi cơn say của mình còn chưa có đi qua, thế nào mà lời nói của con trai ruột đều nghe không hiểu, "Trẫm thế nào?"

Như Ý đem lời nói mới vừa nảy tinh giản lại một phen, "Phụ hoàng rất kỳ dứa (kỳ qua)."

Rốt cuộc Kỷ Hành cũng hiểu được, "Đó là kỳ hoa (kỳ ba)!" (Chú thích trong ngoặc là từ Hán Việt)

"Ồ." Như Ý nghiêm túc gật đầu, rồi lại có chút ngại ngùng, nó cứ luôn là nói nhầm.

Xem con trai bày ra một bộ ta biết tất này, đầu Kỷ Hành càng thêm đau, "Trẫm không phải kỳ hoa, con mới là kỳ hoa, con và Điền Thất đều là kỳ hoa! Còn có, sau này không được ở trước mặt trẫm nhắc tới tên của Điền Thất! Bằng không trẫm chém đầu hấn!"

Phụ hoàng đột nhiên nổi giận, Như Ý có chút chịu không nổi, ôm tượng đất trừng to mắt nhìn hấn.

Kỷ Hành phát hỏa xong, có chút hổ thẹn, làm gì lại phát giận lớn như vậy với con trai chứ. Thế là hấn lại hòa ái đem Như Ý ôm lên, cầm lấy hình nộm bằng bùn trong tay cậu bé tới nhìn, đang định khen ngợi một trận, lại cảm thấy cái hình nộm bằng bùn này quen mắt hết sức.

Trong phút chốc những ký ức tốt và không tốt trào lên trong lòng, Kỷ Hành ở trong lòng cảm khái hàng vạn hàng nghìn, hấn đem tượng đất đặt lên bàn, nói với Như Ý, "Sau này chớ có chơi cái này, trăm sẽ cho con cái càng tốt hơn."

"Vâng." Như Ý ngoan ngoãn khẽ gật đầu, tuy hơi có chút không phục, lại cũng không dám lại nói phụ hoàng rất kỳ dứa.

BỆ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Kéo Bè Kéo Lũ Đánh Nhau

Điền Thất quả nhiên nói là giữ lời, nàng đem Vương Mạnh lôi đến nhà Phương Tuấn để xem bệnh cho bà Phương. Bản thân Vương Mạnh thao thao không dứt nói một hồi, còn ba người khác ở đó thì ai cũng nghe không hiểu gì hết.

Bà Phương nghe xong, nói với con trai, "Lang băm lần này thực là quá có thể nói nhảm."

Vương Mạnh không để trong lòng, mà đương trường mở ra một toa thuốc, chế định bước đầu của chương trình trị liệu. Chương trình này rất phức tạp, bao gồm uống thuốc, dùng thuốc ngâm chân, còn có cả châm cứu. Điền Thất hoài nghi Vương Mạnh đây là vì không nghĩ ra được biện pháp, nên lấy hết tất cả phương pháp thử một lần, thế là nàng liền kéo hẳn đến chỗ khuất hỏi, "Có thể chữa khỏi không đó?" Lần trị liệu này là một trận liên quan đến mấy ngàn lượng bạc ah.

"Không nắm chắc," Vương Mạnh chính mình cũng không có đem lời nói được chắc chắn, "Ta chưa từng trị qua bệnh nặng như vậy, trước cứ trị nửa năm xem sao, lúc đó hẳn là sẽ có cải thiện."

Thế là Điền Thất cũng không nói gì nữa. Bởi vì hình dạng của nàng rất có lực tương tác, nên lão phu nhân vừa thấy liền thích, thành ra lôi kéo Điền Thất không cho đi, tán gẫu với nàng rất nhiều chuyện này kia. Còn khen tâm địa của Điền Thất tốt, rồi mắng con trai của mình không có tiền đồ. Tiêu chuẩn phán đoán một người đàn ông có tiền đồ hay không của vị lão phu nhân này, chính là vợ con của hẳn có sống được ổn không, ở

phương diện này Phương Tuấn hiển nhiên là không đạt, hẳn chỉ có thể trầm mặc nghe nường hấn quở trách.

Điền Thất lập tức rẽ đề tài hỏi han "Hiện tại Phương đại ca đang làm nghề gì?"

"Trước kia hẳn luôn cùng người ta đánh lộn đánh lạo, sau này đầu óc hư hỏng, liền làm chút công việc thời vụ cho người khác."

Điền Thất nghĩ trong lòng, thân thủ của Phương Tuấn không tệ, làm người cũng xem như thành thật, không bằng đem hấn đưa đến tiệm Bảo Hòa, làm một tên hầu, giữ cửa, bảo kê, một người lại có thể kiêm mấy việc. Nghĩ đến đây, nàng liền hỏi Phương Tuấn phải chăng nguyện đi đến tiệm Bảo Hòa kiếm cơm ăn. Phương Tuấn vốn không muốn đi, nhưng mẫu thân cực lực khuyến khích khiến hấn không biết làm sao, đành phải đồng ý.

Những người có liên quan đến việc này ai cũng không đoán được, quyết định này sẽ thay đổi vận mệnh của bao nhiêu người.

***

Từ khi Điền Thất ở ngoài cung lâu dần, cả ngày nàng đều cùng Kỷ Chinh và mấy người Trịnh Thiếu Phong lui tới, Đường Thiên Viễn cũng chui vào đội ngũ của bọn họ, bốn người tụ cùng một chỗ ăn nhậu chơi bời, rất vui vẻ thoải mái. Chẳng qua thời gian bọn họ tập hợp lại không phải rất nhiều, bởi vì Trịnh Thiếu Phong và Đường Thiên Viễn còn phải vì kỳ thi hương năm nay chuẩn bị. Đường Thiên Viễn tài năng đã có, không cần phải tốn tâm tư gì, hẳn đây là phí khí lực giám sát Trịnh Thiếu Phong học thuộc lòng và làm văn chương. Điền Thất cũng vì công danh của bọn họ mà ra sức, chủ yếu là ủng hộ bọn họ về mặt tinh thần: Lấy tánh mạng của chú chim họa mi trắng uy hiếp Trịnh Thiếu Phong phải ngoan ngoãn đọc sách.

Trịnh thủ phụ cũng vì tiền đồ của con trai mà làm ra nỗ lực thực tế. Ví dụ như một khi Trịnh Thiếu Phong làm biếng, cha hẳn liền đuổi theo đánh.

Chẳng qua Trịnh thủ phụ không có lại đánh đầu của con mình, do đi thi còn muốn dùng đến đầu óc nha, vì thế ông ấy sửa thành đánh vào mông.

Trịnh Thiếu Phong khổ không thể tả. Thời điểm buông lỏng duy nhất cũng chính là lúc cùng mấy người Điền Thất ra ngoài chơi đùa, nhưng đó cũng là do có Đường Thiên Viễn dẫn ra, bằng không một mình hẳn là không ra được khỏi cửa.

Từ đây cấp bậc của những bằng hữu mà hẳn giao du thẳng tắp bay lên. Hẳn muốn đặt cho tổ hợp bốn người bọn họ một cái biệt hiệu, cũng tốt làm cho người ta vừa nghe tên đã sợ mất mật, Điền Thất cũng thấy thú vị, giờ hai tay tán đồng. Nhưng mà kêu cái gì bây giờ đây?

"Hay là kêu tứ đại tài tử?" Trịnh Thiếu Phong đưa ra ý kiến. Lời nói của hẳn vừa xong, thì ánh mắt khinh bỉ của ba người khác liền bắn tới. Có Trịnh Thiếu Phong ở đây, trình độ tài nghệ bình quân của tiểu đội này liền giảm xuống không phanh, thật sự là mang không nổi cái xưng hô đó.

"Tứ đại kim cương thì sao?" Điền Thất hỏi.

Cả đám lần lượt người nhìn ta ta nhìn người, từng người từng người đều môi hồng răng trắng tinh xảo xinh đẹp, thật sự là không tìm được nửa điểm liên quan với cái từ "Kim cương". Điền Thất và Kỷ Chinh liền không cần nói, Đường Thiên Viễn tuy rằng khí khái anh hùng bức người, nhưng cũng không phải cao to cường tráng. Người duy nhất tiếp cận cái từ này trong bốn người bọn họ chỉ có Trịnh Thiếu Phong, nhưng hẳn chẳng qua cũng chỉ là có ngũ quan trong sáng khắc sâu mà thôi, xem qua cũng không có loại hiệu quả rung động như kiểu "kim cương".

("kim cương" = lực sĩ Kim Cang, danh xưng các vị hộ pháp trong Phật giáo. Hoặc hiểu đơn giản là người có ngoại hình to cao đồ sộ, "cứng cáp chắc nịch như kim cương".)

"Ta thấy gọi là 'Tứ tiểu bạch kiếm' càng chính xác hơn nhiều," Trịnh Thiếu Phong trêu ghẹo nói, "Ta chơi với các người cũng đành bị liên lụy thành tiểu bạch kiếm."

(bạch kiếm = mặt trắng, từ châm chọc những người đàn ông có bề ngoài yếu đuối, ẻo lả, thư sinh, nhu nhược, hoặc nói biếm những tên ăn bám phụ nữ...)

Đường Thiên Viễn nói, "Không bằng kêu là 'Kinh thành tứ hữu'" (tứ hữu: bốn người bạn)

Trịnh Thiếu Phong và Điền Thất đều thấy cái tên này không đủ vang dội. Kỷ Chinh cũng không nghĩ ra được cái gì hay, thế là chuyện đặt tên này vẫn cứ như thế kéo xuống. Lại không nghĩ đến, bốn người bọn họ thường xuyên khắp nơi rêu rao, vô cùng làm người ta chú ý, dần dần liền bị người khác ghép cho một cái danh hào: Kinh thành tứ công tử.

Lực lượng của quần chúng luôn luôn vĩ đại, không cần biết bọn họ có đồng ý hay không, cái tên này cũng chỉ phải bị ép tiếp thu.

Bốn người cùng tiến cùng ra, độ nổi tiếng càng lúc càng cao. Kinh thành tứ công tử đều xuất thân hiển quý, đã vậy còn phong lưu phóng khoáng, dẫn đến người ngưỡng mộ và người theo đuổi càng lúc càng nhiều. Rất nhiều nữ tử nhao nhao lấy kinh thành tứ công tử làm tiêu chuẩn để kén chồng, bọn nữ tử thanh lâu nếu ai có thể cùng bọn họ có chút dính vào, thì giá trị bản thân cũng có thể tăng vọt. Đáng tiếc bốn vị công tử này không thích đạo hoa lâu, ngay cả phong lưu nhất như Trịnh Thiếu Phong, cũng chỉ là đem các cô nương kêu đến uống rượu đánh bài mà thôi.

Bất quá không sao cả, các nàng không thể căm dỡ, còn không thể nói bậy sao. Trong nhất thời người này nói từng cùng một trong Tứ công tử là Đường Thiên Viễn ngâm thơ làm câu đối, người kia lại nói cùng Ninh

vương gia của Tứ công tử thâm đậm tâm tình, thậm chí có người còn nói từng cùng Điền Văn Hào trong Tứ công tử mời cốc da...

Cái gì gọi là mời cốc da? Chính là miệng chạm miệng đút rượu. Điền Thất vừa nghe đến lời đồn đãi này thì bị dọa đến mức té cứt té đái, tối đó làm cả một đêm ác mộng, mơ thấy một tên dạ xoa không rõ giới tính đuổi theo nàng muốn hôn môi nàng, nàng cứ thế chạy chạy chạy, liền chạy mãi một đêm, ngủ được một muốn chết!

Chuyện nhằm không lại nói, mà nói chuyện trước mắt. Kinh thành tứ công tử phong quang vô hạn lúc này đang ở một tửu lâu uống rượu. Căn tửu lâu này kinh doanh món ăn Lĩnh Nam, bởi vì người Lĩnh Nam ở trong kinh cũng không có nhiều, dân bản xứ lại không quá thích loại khẩu vị này, cho nên căn lầu này làm ăn vẫn luôn không nóng không lạnh, bất quá thẳng ở chỗ trang trí rất lịch sự tao nhã, món ăn cũng tinh xảo. Kỷ Chinh rất thích nơi này.

(Lĩnh Nam: Vùng Quảng Đông, Quảng Tây, Trung Quốc)

Dựa theo thói quen của Trịnh Thiếu Phong, lúc này luôn là muốn sờ sờ hai hồi bài mã điều chơi đỡ nghiện. Nhưng mà nhờ phúc của ba người còn lại, hẳn đều sắp đem bệnh nghiện bài bạc cai. Cái gì gọi là liên tiếp thua bài? Người chỉ cần lần lượt cùng một trong ba người kia đánh bài một lần, sẽ có thể hội vô cùng khắc sâu. Trịnh Thiếu Phong không ngừng bị ba người bọn họ ngược đãi, dần dần đánh mất ý chí chiến đấu, vừa thấy được bài mã điều thì lòng liền đau, trứng cũng đau, dứt khoát không chơi cho rồi.

Không thể đánh bài, chỉ uống rượu ăn cơm thật không thú vị, tổng yếu phải tìm chút trò vui. Thế là Trịnh Thiếu Phong sai người kêu một vị cô nương ở trong lầu xanh đến hát một bài dân ca. Lúc cô nương bị người phục vụ dẫn lên lầu thì gặp được Tôn Phiền. Thật là khéo, cô nương này từng được Tôn Phiền bao qua. Cô nương không quá biết làm người, tuy

rằng gặp được khách hàng cũ, nhưng hiện tại được Tứ công tử kêu tới thì liền có chút vênh váo tự đắc.

Trong Tứ công tử này có một người là kẻ thù với Tôn Phiền, một tên là con trai của đối thủ một mất một còn với cha của Tôn Phiền, một người thì lại giúp kẻ thù của hắn chống lưng, còn tên Trịnh Thiếu Phong còn lại thì từng cùng hắn chơi với nhau nhưng bây giờ lại không thích phản ứng đến hắn... Một cái tổ hợp như vậy, quả thực là tụ tập tất cả người mà Tôn Phiền chán ghét, người nói lúc này hắn có thể cao hứng nổi sao.

Đã vậy, người đàn bà mà hắn từng ngủ qua, còn đem bốn người kia nâng ra không ngừng nịnh hót.

Tôn Phiền nhìn nhìn phía sau, hôm nay chính mình cũng mang không ít người tới, trong đó còn có hai người là con nhà võ tướng thế gia, chi bằng cứ đi gặp Điền Thất một lần. Hắn không ngốc, ba người kia tất nhiên là không thể chọc, cũng chọc không xong, hắn chỉ cần đuổi theo đập Điền Thất là được.

Nghĩ đến đây, Tôn Phiền liền cùng vị cô nương hát dân ca kia đi đến nhà phòng.

Trong phòng, Điền Thất đang dùng một loại cách thức độc đáo cổ vũ Đường Thiên Viễn, "Tuy rằng cha ngươi bây giờ bị Tôn Tòng Thụy vượt qua đầu ngọn gió, nhưng mà không cần lo, con trai của cha ngươi so với con trai của Tôn Tòng Thụy mạnh hơn, giỏi hơn rất nhiều."

Đường Thiên Viễn cười, "Điền huynh khen trệt." Tiếp theo giơ lên ly rượu, uống sạch.

Điền Thất không uống rượu, mà nói thêm, "Người đời đều nói Tôn Tòng Thụy, làm quan thanh liêm và ngay thẳng, ta thấy rõ mua danh cầu lợi, đạo đức giả nhất chính là hắn."

"Ồ? Sao lại nói thế?"

"Chính hãn không tham, nhưng mà học sinh của hãn tham. Học sinh Tiền Tôn của hãn ở sở muối Giang Tây tham không ít bạc đi? Tôn Tòng Thụy nếu thực là thanh liêm, vì sao không đi quản lý quan tâm học sinh của mình, mà còn mặc hãn càng làm càng lớn? Ta nói cho người, hãn không chỉ mua danh cầu lợi, hãn còn..."

Nói đến đây, lại đột nhiên bị một tiếng gầm lên cắt ngang, "Người nói cái gì?!"

Tôn Phiền rất cuộc nghe không vô những lời của tên không chim này vu cho phụ thân của mình, hãn một đạp liền đá văng ra cửa phòng, những người theo sau nhất thời xông tới, trong phòng tức thì rút kiếm giương cung.

Tính nết của Trịnh Thiếu Phong vốn là táo bạo, lại cộng thêm cuộc thi đã đến gần, dẫn đến lòng càng thêm buồn bực không yên, vừa gặp phải động tĩnh này, liền cho là đối phương kiếm chuyện, thế là không chờ người khác phản ứng, hãn liền ra tay trước.

Trường hợp cứ thế không không chế được. Tôn Phiền đuổi theo Điền Thất đánh, Trịnh Thiếu Phong chặn lại đánh trả, hai người tuổi trẻ xuất thân từ nhà võ tướng bởi vì cùng Tôn Phiền chơi với nhau, nên nhìn thấy có trận để đánh liền không muốn rút xuống hạ phong, thế là cũng nhào vô. Mấy người đi theo sau có chút người xúc động thích đánh lộn, hoặc là cậy vào Tôn gia, cộng thêm gia đình mà Tôn Phiền tự mình đem theo, đều gom lại đánh giúp vui.

Người trong phòng quá nhiều, vung quyền cước không hết, chiến trường dần dần thay đổi ra bên ngoài đại sảnh. Điền Thất phát hiện, người không có dùng nhất trong đây chính là nàng. Các nam nhân ở triều Đại Tề đều coi trọng văn võ song toàn, Trịnh Thiếu Phong liền không cần nói,

ngay cả Kỷ Chinh và Đường Thiên Viễn cũng đều biết chút võ thuật, không hề là cái gỏi thêu hoa nhìn thì khá mà không có gì dùng. Nhất là Đường Thiên Viễn, ra tay rất ác, hãn cũng không biết từ đâu lượm tới một cây gậy gỗ, chuyên môn nhắm vào đốt ngón tay của người ta mà đập, đập ngã một tên lại một tên, xem ra kinh nghiệm tác chiến của hãn vô cùng phong phú. Vốn là công tử cậu ấm nhã nhận lịch sự, tức thì hóa thân thành du côn lưu manh, khiến người ta không nỡ nhìn thẳng.

Tinh lực của Kỷ Chinh chủ yếu đều để ở trên người Điền Thất, Điền Thất bị Kỷ Chinh bảo vệ, rất không yên tâm, lấy tay đâm cũng đâm được một hai người. Nàng thấy được một người ngã xuống đất, liền giơ ghế lên nện xuống, đập xong mới nghe được một trận kêu thảm thiết của đối phương, Điền Thất tập trung nhìn kỹ, người nằm trên mặt đất đúng lúc chính là Tôn Phiền, giờ phút này khuôn mặt của hãn trắng bệch, đau được suýt ngất.

Mấy người vôi vàng nhào tới đem Tôn Phiền đi, trước khi đi không quên cảnh cáo Điền Thất chờ chết đi.

Hoạt động đánh nhau liền như vậy kết thúc. Trong lòng Điền Thất rất kinh sợ, Tôn Phiền nếu thực sự có cái tốt xấu, Tôn Tông Thụy chạy đến trước mặt Hoàng thượng cáo một trận, vậy thì không chừng nàng thực sự là chờ chết.

Kỷ Chinh an ủi nàng nói, "Không sao đâu, người chỉ cần nhớ kỹ, Tôn Phiền là ta đánh."

Điền Thất có chút do dự. Theo lý thuyết nàng không thể làm con rùa đen rút đầu, nhưng mà nếu thực sự duỗi đầu ra, liền bị người chém. Vương gia là em trai ruột thịt của Hoàng thượng, Hoàng thượng có thể đem hãn làm gì nha?

Lúc này, ông chủ của tửu lâu rốt cuộc dám xuất hiện, kéo mấy người bọn họ không cho đi, tửu lâu của chính mình bị phá hoại thành như vậy, khách khứa đều bị dọa chạy, khiến ông buồn bán làm sao bây giờ. Kỷ Chinh là một người nói đạo lý, đồng ý chiếu theo giá cả bồi thường.

Ông chủ lại không đồng ý, "Nói thật, tửu lâu này của ta vốn muốn bán đi, hôm nay thật không dễ dàng hẹn người tới xem, lại bị các người dọa chạy. Hẳn không mua, không bằng ngài mua đi?"

Mấy người chưa hề gặp gỡ loại tình huống này, đánh một trận còn phải mua cả tửu lâu. Bọn họ cũng là không biết, ông chủ này vốn là người Lĩnh Nam, mở ra quán cơm này tuy rằng làm ăn không tốt lắm, nhưng cũng kiếm được tiền. Chỉ vì ở quê có việc gấp phải trở về, nhất thời không làm được, nên muốn bán đi. Đoạn đường này không kém, nhưng vừa khéo mấy ngày hôm trước tửu lâu lại gặp được kiện tụng liên quan tới mạng người, thế là không dễ trao tay. Giá tiền cứ rơi rớt, mãi cũng có người đồng ý tới nhìn xem, không nghĩ đến hôm nay lại gặp được đánh nhau sinh sự, đem sự tình quấy nhiễu thất bại.

Mấy người tham gia đánh nhau cũng không phải du côn lưu manh bình thường, mà từng người đều là con quan nhà tướng, ông chủ không dám lên tiếng, đành phải chờ kết thúc mới đi ra.

Kỷ Chinh cũng không có quyết định muốn mua tửu lâu, chẳng qua nơi này vị trí rất ổn, nếu như cần thận sửa lại, hẳn là chỉ kiếm chứ không bồi, thế là hỏi, "Tửu lâu này của người giá bao nhiêu tiền?"

"Ta thương lượng với người ta là ba ngàn lượng, nếu ngài thành tâm mua, ta lại bớt cho ngài năm trăm lượng."

Giá tiền này còn được, Kỷ Chinh gật đầu một cái, hỏi Điền Thất, "Hai ngày trước không phải người nói muốn ở bên ngoài tìm chút nghề nghiệp khác sao?"

"Hả? À." Điền Thất gật đầu. Nàng quả thật nói qua như thế, nhưng hiện tại bây giờ nàng đây đều nghĩ đến Tôn Tòng Thụy cáo trạng phải làm sao bây giờ.

"Không bằng người mua xuống chỗ này đi, sau này chúng ta ăn cơm không cần tốn tiền." Trịnh Thiếu Phong đưa ra ý kiến.

Điền Thất lại ngây ngốc gật gật đầu.

Cứ như thế mơ mơ màng màng mua cái tửu lâu.

Đến chiều, Điền Thất đi đến tiệm Bảo Hòa trong cung. Nàng ở tiệm Bảo Hòa đầu cơ trực lợi đồ cổ, phải chạy hai đầu trong ngoài cung, cho dù trong Hoàng cung không có chuyện gì làm thì cũng phải đúng giờ đi đến điểm cái danh.

Tiệm Bảo Hòa ở bên trong hai căn nhà chếch về hướng bắc của phía đông lục cung, phía tây nhất của hai căn nhà này có một cái cửa nhỏ, có thể thông hướng Ngự hoa viên. Nơi này là chỗ các thái giám tập trung làm việc, các chủ tử rất ít khi tới. Điền Thất làm sao cũng nghĩ không đến nàng sẽ ở chỗ này gặp được Hoàng thượng.

Chính Kỷ Hành cũng nghĩ không đến, làm sao dạo dạo Ngự hoa viên lại không cẩn thận sấm đến chỗ này, lại thêm không cẩn thận, thấy được Điền Thất.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Tửu Tiêu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Đoạn Tụ Tới Cùng

Điền Thất ra khỏi tiệm Bảo Hòa, bởi vì tâm sự nặng nề nên vừa đi vừa cúi đầu xuống, vì thế thiếu chút nữa đụng vào người Kỷ Hành.

May mà nàng đúng lúc dừng lại. Nàng ngẩng đầu thấy được là Hoàng thượng, liền vội vàng lui về phía sau hai bước khom người, "Hoàng thượng vạn tuế."

Kỷ Hành không có phản ứng. Hắn không biết bản thân phải phản ứng làm sao. Hắn còn cho rằng Điền Thất đã trở thành quá khứ, hắn đuổi Điền Thất đi, rốt cuộc không gặp lại hắn ta nữa, chuyện này xem như bỏ qua. Từ nay về sau, Điền Thất cũng bất quá chỉ là một cái dấu vết hơi hoang đường xuất hiện trong cuộc đời của hắn mà thôi, cái dấu vết này sẽ bị hắn quét vào trong góc khuất của ký ức, cùng vùi lấp với những quá khứ mà hắn không muốn nhớ đến khác, sẽ lại không đề cập, lại không nhớ tới.

Nào ngờ, hôm nay đột nhiên gặp được, lại khiến cho toàn bộ kế hoạch của hắn nhất thời bế nát, hóa thành bột mịn.

Tuy ở mặt ngoài Kỷ Hành rất là trấn định, nhưng cảm xúc trong đầu hắn lại tăng vọt lên như thủy triều, liên miên không dứt, cuộn trào mãnh liệt mênh mêng, điên cuồng chụp võ bờ đê mà lý trí đúc thành.

Thì ra chút quên đi đó, chẳng hề là quên đi, mà là tưởng niệm tích lũy.

Tích lũy đến một trình độ nhất định, thì vừa chạm vào sẽ nổ ngay.

Kỷ Hành không nói chuyện. Hắn có thể nói cái gì? Cái gì hắn cũng đều không thể nói, cái gì cũng đều không nên nói. Hắn thật sợ mình vừa mở miệng sẽ nói ra lời nói linh tinh gì đó làm hắn hối hận không kịp.

Điều hiện tại hắn nên làm nhất chính là xoay người rời đi, rời khỏi cái nơi chẳng hiểu ra sao này, xa cách con người quái lạ này.

Nhưng mà hắn không có làm như vậy, ngược lại đến gần một bước, bình tĩnh nhìn Điền Thất.

Điền Thất thấy Hoàng thượng không phản ứng nàg, chỉ nghĩ Hoàng thượng đây là phiền chán nàg, vì thế đứng lên nói, "Nô tài cáo lui." Nói xong xoay người muốn đi khỏi.

Kỷ Hành lại không tự chủ được vươn tay bắt được cần cổ của nàg, kéo nàg trở về, hướng phía trên xách lên.

Điền Thất chỉ thấy chân của mình gần như là cách đất, hiện tại nàg giống như là con gà con bị người ta xách lên vậy.

Xong, lại chọc Hoàng thượng không vui. Ngay từ đầu Điền Thất cho rằng Hoàng thượng đối với nàg như vậy là vì Tôn Tòng Thụy cáo trạng, nhưng lại nghĩ, điều đầu tiên lão già kia làm là cẩn thận xem bệnh cho con hắn mới đúng, không thể nào nhanh như vậy liền đâm đến chỗ của Hoàng thượng. Thế là Điền Thất trấn định mấy phần, cười nịnh nói, "Hoàng thượng, mấy ngày không gặp, ngài càng trở nên anh tuấn hào phóng nha! Mấy ngày nay nô tài vẫn nhớ ngài, chỉ là không dám tới nhìn ngài."

Kỷ Hành biết Điền Thất nói loại lời này dễ dàng giống như là uống nước, nhưng mà hắn lại cứ nghe mà hưởng thụ lắm lắm. Hắn xách Điền Thất lên quơ quơ, rớt cuộc mở miệng, "Nhớ trăm mà thấy được trăm liền đi sao?"

"Không phải... Hoàng thượng, không phải là ngài đã nói không cho nô tài lại xuất hiện ở trước mặt ngài sao, nô tài đây là sợ làm phiền mắt của Thánh thượng, cho nên chỉ là muốn thối lui nhanh chút mà thôi."

Kỷ Hành nhìn khuôn mặt đang cười được không tim không phổi của Điền Thất, đột nhiên cảm thấy có chút tức giận. Đây tính cái gì, bằng cái gì, hăn đau khổ kèm chế bản thân, mà hăn ta lại nhạt như gió thổi, không chút để ý. Sự nhớ nhung luôn được tuôn ra từ miệng của một tên lọc lõi đầu đất không bao giờ biết tiếc lời là gì, cái gì cũng dám nói.

Nhớ nhung mà có thể dễ dàng nói ra miệng, chẳng hề là nỗi nhớ nhung có chút sức nặng nào. Kỷ Hành biết những thứ mà bản thân càng muốn tin tưởng, chẳng qua chỉ là thứ lừa mình dối người mà thôi. Điền Thất luôn nói thích hăn, có lẽ là thực thích hăn, nhưng tới cùng thích tới trình độ nào, vậy thì không biết được rồi. Tóm lại Kỷ Hành biết, lúc hăn đem Điền Thất đuổi đi thì Điền Thất không có chút xiu thất vọng và bi thương, mà ngược lại rất là cao hứng, còn muốn dứt khoát rời khỏi cung là khác.

Một người như thế, có thể có bao nhiêu thích hăn chứ?

Hăn đột nhiên liền cảm thấy rất không hứng thú. Giống như là một vở kịch khổ tình mà hai người phải cùng nhau hát, kết quả lại chỉ có một mình hăn ở gắng sức, còn người kia thì đã quên lời mất rồi, nằm ở trên sân khấu khò khò ngủ ngon.

Đúng thế, rất không có tinh thần. Kỷ Hành cuối cùng lại tìm được cho mình một cái lý do để xa cách Điền Thất. Hăn buông Điền Thất ra, không có biểu cảm nói, "Về sau không cho phép lại xuất hiện ở trước mặt trẫm, nếu không," dừng một chút, hăn cắn răng tới một câu độc ác, "Giết không tha."

Điền Thất hảo tâm nhắc nhở hẳn, "Hoàng thượng, ngài nói qua sẽ không giết ta."

"Nhanh chóng chút!"

Điền Thất đành phải xám xì xám xịt đi, vừa đi vừa oán thầm, còn nói cái gì quân vô hí ngôn, tên Hoàng đế này quá không phúc hậu, còn không bằng nàng làm một tên thái giám có thành tín.

***

Tuy Điền Thất bị hạ lệnh cấm không được phép gặp Hoàng đế, nhưng nàng vẫn ở tiệm Bảo Hòa, tâm lại ở cung Càn Thanh. Nàng vẫn mật thiết chú ý hướng đi của Kỷ Hành, không vì cái gì khác, mà vì muốn biết rõ ràng Tôn Tòng Thụy phải chăng tới cáo trạng. Nàng nghĩ trong lòng, thật sự không được thì dứt khoát bỏ chạy thôi, trời đất bao la, muốn tìm một người chưa hẳn dễ dàng.

Chờ hơn một ngày, không đợi đến Tôn Tòng Thụy, lại chờ tới tiêu vương gia đánh đòn phủ đầu.

Lần này Kỷ Chinh vì Điền Thất mà bất cứ giá nào, dứt khoát tự mình đi tìm Kỷ Hành cáo trạng. Hẳn là em ruột của Hoàng thượng, cáo trạng cũng không cần viết tấu chương, mà trực tiếp đi đến trước mặt ca ca nói hết: Chính mình đang yên ổn ở tửu lâu ăn cơm với bạn bè, lại không nghĩ đến Tôn Phiền đột nhiên xông tới nói năng bậy bạ, còn muốn đánh người. Bọn hắn vì phòng bị, cũng chỉ đành phản kính vài cái. Trong lúc hỗn loạn hẳn không cần thận đem Tôn Phiền đánh luôn vân vân.

Kỷ Hành vừa nghe nói bên trong có Điền Thất trộn lẫn, thì lập tức đem lỗ tai dựng đứng lên.

Kỷ Chinh là người tâm tư thông thấu đến cỡ nào, hẳn đã sớm xem ra, Hoàng huynh không thích hẳn và Điền Thất trộn cùng một chỗ, không cần

biết nguyên nhân là cái gì. Bởi vậy Kỳ Chinh giải thích nói, "Điền Thất chẳng qua vừa lúc gặp gỡ chúng ta, cùng một chỗ uống vài chén rượu, cũng bị bọn người Tôn Phiền đuổi theo đánh vài cái, nói tới cùng là do chúng ta liên lụy hẳn."

Lòng Kỳ Hành trầm xuống. Bất quá hẳn nếu thật sự tin lời nói một bên của Kỳ Chinh, vậy thì hẳn liền không phải Kỳ Hành. Nhưng mà hẳn có một cái nghi vấn, Kỳ Chinh ở bên ngoài cùng người khác đánh nhau liền đánh thối, xem bộ dạng hẳn lại không có bị thiệt thòi, vậy thì vì sao lại muốn đến Ngự tiền bẩm báo chứ? Tên đệ đệ này của hẳn nhưng mà không phải loại người không có cốt khí nha...

Rất nhanh liền có người giúp hẳn giải đáp nghi vấn, giải thích nghi hoặc.

Tôn Tòng Thụy lão lệ tung hoành, nói con trai của mình bị nội thị trong cung hại, xin Hoàng thượng xem ở gương mặt già này của lão mà cho con lão một cái công đạo.

Kỳ thật Tôn Tòng Thụy là một người nội liễm ẩn nhẫn, những ý khí tranh giành bình thường hẳn cũng không thể tới tìm Hoàng thượng nói rõ lý lẽ. Nhưng mà con trai của lão đang yên đang lành, lúc ra còn đứng mà lúc về lại nâng, lão làm cha sao có thể không đau lòng. Cầu y hỏi được khám chữa một phen, con lão tỉnh, may mắn đầu óc bị thương không nặng, chẳng qua là xương bảp đùi bị rạn, cần cần thận dưỡng vài ngày. Tôn Tòng Thụy hỏi con lão chuyện gì xảy ra, thì mới biết là bị một tên thái giám đánh, chính là cái tên Điền Thất đã từng rất được sủng nhưng bây giờ đã bị Hoàng thượng đuổi ra khỏi cung Càn Thanh kia. Thực là sao có thể như thế chứ, cái đám bị thiên này cho chúng nó là ai, dưới chân thiên tử lại dám hành hung thương người khác. Tôn Tòng Thụy cũng là yêu con sốt ruột, tin tưởng lời nói một bề của con mình, cho rằng là Điền Thất cố ý khiêu khích. Thế là liền như vậy chạy đến trước mặt Hoàng thượng đau đớn khóc cầu giải oan.

Lão tới cũng quá đúng lúc, Ninh vương gia còn chưa có đi đâu.

Nghe xong Tôn Tòng Thụy khóc lóc kể lể, Kỳ Hành như cười như không nhìn thoáng qua Kỳ Chinh. Đã sớm biết sự tình không đơn giản như vậy, thì ra vẫn là vì Điền Thất!

Kỳ thật muốn vì Điền Thất ra mặt không hề chỉ có một mình Kỳ Chinh. Trịnh Thiếu Phong và Đường Thiên Viễn đều nghĩ đến. Nhưng mà Trịnh thủ phụ vừa nghe con mình nói cùng Tôn Phiền đánh nhau còn muốn hướng Ngự tiền tự tìm phiền phức, thì không chút do dự đem Trịnh Thiếu Phong nốt lại, không cho hẳn ra ngoài. Mà Đường Nhược Linh nghe con mình trần thuật xong, cũng ngăn lại Đường Thiên Viễn, kêu hẳn an tâm chờ vội nóng nảy.

Đường Thiên Viễn không hiểu, Đường Nhược Linh giải thích, "Ninh vương chắc chắn sẽ vì chuyện này mà ra mặt, chúng ta trước tiên cứ yên lặng theo dõi biến hóa. Tôn Phiền không chết, người bằng hữu kia của con cũng không thể toi mạng liền được. Ninh vương vì kẻ thù của Tôn gia mà ra tay, lúc này chính là lúc có thể xem ra sức nặng của hẳn ở trong lòng Thánh thượng."

Mấy năm trước Ninh vương cùng đương kim Hoàng thượng có hiềm khích, đây là chuyện mà ai cũng biết. Nhưng mà sự tình đã đi qua lâu như vậy, Hoàng thượng phải chẳng vẫn có kiêng kị với Ninh vương như trước? mấy năm nay đại thần trong cung hơn phân nửa không dám kết giao với Ninh vương, nhưng nếu Hoàng thượng đã để xuống thành kiến với Ninh vương, vậy thì Ninh vương sẽ là một chi lực lượng rất tốt.

Đường Thiên Viễn biết ý tứ của phụ thân, hẳn tuy rằng không lớn tình nguyện, nhưng cũng không có cách, chỉ phải xem trước tình thế ra sao lại nói, bất kỳ việc gì cũng phải có cái suy tính, không thể hành động theo cảm tính, nếu như Ninh vương không cứu được Điền Thất, thì Đường Thiên Viễn hẳn đi cũng là toi công, chỉ có thể tìm phương pháp khác.

Trong điện Dưỡng Tâm, Điền Thất lại bị xách đến trước mặt Kỳ Hành.

Tuy rằng người lật lọng là Hoàng thượng, ngày hôm qua còn nói không cho phép Điền Thất thấy hẳn, vậy mà hôm nay lại tóm nàng trở về, sao đi nữa thì Điền Thất vì cái đầu của mình suy nghĩ đành tìm biện pháp đem mặt che lại mới tới, như vậy thì không tính là xuất hiện ở trước mặt Hoàng thượng thôi.

Nàng làm việc luôn luôn nghiêm túc, che mặt cũng che được rất đủ tiêu chuẩn, thế cho nên tầm mắt của chính mình cũng bị trùm kín.

Kỳ Hành ngồi ở trong thư phòng điện Dưỡng Tâm, Kỳ Chinh và Tôn Tông Thụy ở bên dưới cũng lần lượt phân biệt ban thưởng ghế ngồi, trong phòng là một mảnh yên lặng. Ba người trơ mắt xem một người mặc đồng phục thái giám đi từ bên ngoài vào, trên đầu trùm một cái lồng bọc vải xanh đen hình ống, ống vải thẳng tưng hướng lên trên, rất giống một cái ống hít thuốc phiện. Cái ống thuốc phiện di động này đang vươn hai tay hướng về phía trước mò lung tung, khi đi tới cửa thì "đùng" một cái đụng vào khung cửa.

Ba người trong phòng đều có chút trợn tròn mắt.

Điền Thất xoa xoa đầu, đổi cái phương hướng tiếp tục đi về phía trước. Nàng bị va được có chút choáng, đi vào thư phòng suy đoán một chút vị trí, rồi quỳ xuống trước mặt Tôn Tông Thụy lạy dài, "Nô tài tham kiến Hoàng thượng!"

Tôn Tông Thụy bị dọa té từ trên ghế xuống, lăn một vòng quỳ ở trước mặt Hoàng thượng, "Lão lão lão lão thần đáng chết!"

Thịnh An Hoài nhìn không nổi nữa, đi tới kéo Điền Thất một phen, lôi nàng đến đúng phương hướng.

Điền Thất lại lạy, "Nô tài tham kiến Hoàng thượng!"

Kỷ Hành xua tay để Tôn Tòng Thụy ngồi trở về. Hắn bị Điền Thất chọc tức đến mức có chút nhức đầu, "Sao ngươi lại ăn mặc như thế này? Nhưng mà có cái gì không thể gặp người?"

"Hoàng thượng, nô tài sợ bị ngài thấy được, ảnh hưởng tâm tình của Hoàng thượng." Điền Thất giải thích nói.

Kỷ Hành bị nàng chặn họng đến nỗi ngứa hết cả răng, hắn lười phải truy cứu chuyện này, mà hỏi, "Trẫm hỏi ngươi, chân của Tôn Phiền phải chăng là do ngươi đánh gãy?"

Chắc, thì ra hắn bị gãy chân. Điền Thất cân nhắc trong lòng, đáp, "Thưa Hoàng thượng, nô tài cũng không biết Tôn Phiền có phải do nô tài đánh hay không. Lúc ấy nô tài và Tôn Phiền đều đứng lẫn bên trong loạn đấu, sau đó hắn liền thụ thương. Bất quá nô tài có một lời, không biết có nên nói hay không."

"Nói."

"Nô tài cho rằng, Tôn Phiền không biết cấp bậc lễ nghĩa, ném hết thể diện của Tôn đại nhân, còn vu tội Ninh vương gia, hắn phải ăn chút giáo huấn, bị đánh gãy chân cũng không đủ."

Điền Thất vừa nói như vậy, Tôn Tòng Thụy liền nhịn không được, "Ngươi... nói năng bậy bạ!"

"Hoàng thượng, nô tài nói như vậy là có căn cứ. Ngày đó nô tài tại tửu lâu kia cùng Ninh vương mấy người tình cờ gặp gỡ, liền cùng bọn họ ăn cơm, lại không nghĩ tới cơm chưa ăn được một nửa, Tôn Phiền liền đột nhiên xông vào gian phòng của chúng ta, sau đó đối với nô tài chằm chọc khiêu khích, chuyện này cũng không tính, nô tài vì lần trước làm hắn trần truồng, đắc tội hắn, cũng nhận, nhưng mà, hắn thế nhưng, hắn thế nhưng,"

Điền Thất cố ý do dự một chút, nàng biết Hoàng thượng phản cảm nhất là cái gì, "Hắn thế nhưng nói Ninh vương là đoạn tụ, còn chuyện chọn thái giám bên cạnh Hoàng thượng xuống tay, nói nô tài là nhân tình của Ninh vương. Hoàng thượng, nô tài oan uổng! Tôn Phiền nói như vậy, đặt mặt mũi của Ninh vương ở đâu? Đặt thể diện của Hoàng gia ở chỗ nào?"

Điền Thất nói tới đây, mặt Kỳ Hành đã đen thui, chẳng qua nàng tạm thời nhìn không tới.

Tôn Tòng Thụy tức giận đến mức ngón tay run mãi, "Người, người..."

Điền Thất không chờ Tôn Tòng Thụy nói chuyện, mà nói tiếp, "Hắn không chỉ vu tội Vương gia, còn động thủ ra tay đánh người trước. Vương gia là thiên hoàng hậu duệ quý tộc, hắn không chút nào đem Vương gia để vào mắt, muốn ra tay liền ra tay, đây căn bản là coi rẻ hoàng uy!"

Kỳ Chinh phối hợp bày ra vẻ mặt âm đạm.

Tôn Tòng Thụy cả giận nói, "Người nói bậy!"

"Vị đại nhân đây phải chăng là Tôn đại nhân? Ngài làm sao biết ta nói bậy? Lúc ấy ngài cũng có ở đó sao? Những gì ngài nghe đến đều là lời nói một bên của Tôn Phiền, làm sao có thể xác định là ta đang nói bậy? Hoàng thượng, ta đã nói mấy chuyện này phát sinh ở trong tửu lâu, tự nhiên là có người hầu bàn làm chứng Tôn Phiền chủ động xông vào phòng của chúng ta. Về phần những lời mà hắn nói với Ninh vương, Trịnh công tử và Đường công tử đều nghe đến." Đã sớm thông cung xong.

Tôn Tòng Thụy cười lạnh, "Các người vốn là thông đồng cùng nhau, vu tội cho con ta. Hoàng thượng, nghiệt tử kia của thần tuy bất hiếu, nhưng chẳng hề là người càn rỡ nói bậy như thế."

"Ý của Tôn đại nhân là, Ninh vương gia, con trai của Trịnh thủ phụ, con trai của Đường đại nhân cùng nhau liên hợp hãm hãi lệnh lang? Vậy thì

gương mặt của lệnh lang cũng thật lớn quá!"

Kỷ Chinh cũng cười, "Bản vương nhưng mà không có làm loại chuyện này, mời Tôn đại nhân nói cẩn thận."

Tôn Tòng Thụy còn muốn tranh luận, Kỷ Hành lại đánh gãy bọn hắn, "Được rồi, đã chuyện này phát sinh ở tửu lâu, vậy cẩn thận tra hỏi người hầu bàn liền có kết quả. Tôn ái khanh trở về cũng hỏi lại lệnh lang một chút đi," dừng một chút, còn nói thêm, "Nếu như con của trẫm mà vô lễ giống như những gì Điền Thất nói, vậy thì không cần người khác giúp đỡ, trẫm tự mình đánh gãy cái chân chó của hắn."

Tông Tòng Thụy biết Hoàng thượng tuy ở trên miệng nói được công bằng, kỳ thật là đang cố tình ngăn bên này để đánh bên khác, thiên vị đệ đệ của mình. Lão ăn một đầu mệt, xám xì xám xịt rời đi. Vốn tưởng rằng một tên tiểu thái giám rất dễ thu thập, nào nghĩ đến có Ninh vương chống lưng, còn nhanh mồm nhanh miệng như vậy. Cả một đời lão cùng người lục đục với nhau, lại bị một tên tiểu quỷ tính toán, thực là lật thuyền trong mương.

Kỳ thật nguyên nhân căn bản nhất làm cho Tôn Tòng Thụy lật thuyền chính là bị chính con của lão lừa gạt. Nếu như lão biết là con trai của lão chủ động xông vào phòng bao của người khác, thì sợ là đánh chết lão cũng không tới trước mặt Kỷ Hành ném hết mặt mũi.

Tóm lại Kỷ Hành tạm thời kết thúc chuyện này, khiến người có liên quan đều lui xuống trước đi.

Điền Thất cũng muốn đứng lên đi, lại bị Kỷ Hành ngăn cấm, "Trẫm để cho người lên sao?"

Điền Thất đành phải quỳ trở về.

Kỷ Hành thấy cái ống hít thuốc phiện kia lắc lư trước mắt thì tức giận nói, "Đem cái vải rách kia của người lấy xuống dưới, trẫm thứ người vô

tội."

Thế là Điền Thất tháo cái ống vải xuống. Bởi vì bị ống vải chặn, hô hấp không thông, nên mặt của Điền Thất có chút hồng, giống như là cánh hoa phơn phớt.

Kỷ Hành nhìn khuôn mặt kia, trái tim nhảy được càng nhanh. Hắn cười lạnh nói, "Người ở ngoài cung thật là quá sung sướng ah." Uống rượu, đánh nhau, còn lại cùng A Chỉnh sống vất vưởng chung một chỗ. Nghĩ đến đây, ngực Kỷ Hành ngọt ngào một trận.

Điền Thất hì hì cười nói, "Hoàng thượng quá khen, nô tài chính là xuất cung làm việc, chưa từng ăn nhậu chơi bời."

"Trẫm thấy người trừ ăn nhậu chơi bời ra thì không làm gì khác."

Điền Thất cúi đầu không dám phản bác.

"Người ngẩng đầu lên."

Điền Thất ngoan ngoãn ngẩng đầu, phát hiện Hoàng thượng đã đứng ở trước mặt nàng. Nàng phải đem đầu ngưỡng được biên độ rất lớn mới có thể thấy được mặt hắn.

Nhìn Điền Thất hèn mọn quỳ ở bên chân hắn, lấy một loại tư thái thần phục và thừa nhận mà ngưỡng vọng hắn, trong lòng Kỷ Hành đột nhiên nảy lên một loại rung động khó nói nên lời. Nhưng mà hắn lại nghĩ đến, chính mình ở trong cung vì tiểu biến thái này thống khổ không chịu nổi, còn tiểu biến thái lại ở bên ngoài tiêu dao sung sướng, thì Kỷ Hành lại thấy không cam lòng.

Đúng vậy, không cam lòng, hôm trước hắn còn tiêu sái nói không có hứng thú, nói muốn buông tha việc này, nhưng mà đi qua chính làm trở ngại, hắn dõi theo bóng lưng của Điền Thất, không có lúc nào là không nhớ

tới Điền Thất. Nhưng mà rất khó nói tiểu biến thái này có đem hẳn để ở trong lòng hay không.

Hắn không cam lòng, thậm chí không cam lòng đến mức mơ hồ sinh ra một loại oán độc.

Là Điền Thất, dẫn hẳn bước vào cơn ác mộng mờ mịt khôn cùng này, không có cách nào tỉnh dậy, không có cách nào đào thoát. Nhưng mà Điền Thất thì sao chứ, làm xong chuyện xấu lại muốn chạy trốn.

Đâu có chuyện dễ dàng như vậy?

Điền Thất không biết Hoàng thượng đang nghĩ cái gì, căn cốt của nàng đều mới, đành phải nhắc nhở Hoàng thượng, "Hoàng thượng, ngài có cái gì sai bảo không?"

Kỷ Hành đột nhiên ngồi xuống, cùng nàng nhìn thẳng, hẳn vươn ra một cái tay ôm lấy mặt Điền Thất, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve gò má của nàng. Hắn cười cười, tươi cười sinh động, lại thấu một loại mê hoặc khó mà miêu tả. Hắn thấp giọng nói, "Liên xem như là ác mộng, cũng hẳn là nên có người làm bạn mới tốt, người nói phải hay không?"

Điền Thất không nghe rõ ràng ý tứ của Hoàng thượng, cũng không biết Hoàng thượng muốn nghe câu trả lời thế nào. Có lẽ là rời khỏi Ngự tiền chút thời gian, nên hiện tại nàng lại đoán không xong tâm tư của Hoàng thượng. Nàng chỉ thấy ánh mắt lúc này của Hoàng thượng rất không bình thường, bên trong có chút vụn vặt, lại mơ hồ thấu một cỗ hưng phấn khiến người ta sờn tóc gáy, quả thực, giống như là muốn đem nàng ăn sống nuốt tươi vậy.

Điền Thất rùng mình một cái, không dám nói chuyện.

Lúc này, bên ngoài có một thái giám đi tới báo, "Hoàng thượng, Thái hậu nương nương mời ngài đi cung Từ Ninh thương nghị chuyện quan

trọng."

Kỷ Hành đứng lên, không lại nhìn Điền Thất, mang người đi cung Từ Ninh.

Một đường đi hãn một đường nghĩ, vừa rồi thực là điên, làm sao sẽ nghĩ như thế? Làm sao sẽ nghĩ như thế? Làm sao sẽ...

Nhưng mà lại tưởng tượng, như thế thực là không được sao? Lại không tốt đi nữa, cũng tốt hơn chính mình một người ẩn nhẫn kèm chế, khổ không thể tả.

... Nhưng đó là sai, sai chính là sai.

... Sai lại thế nào? Ai có thể đem hãn làm sao?

... Nhưng mà...

... Lại sao nữa?!

Kỷ Hành cảm thấy bản thân muốn tẩu hỏa nhập ma, trong đầu óc có hai loại suy nghĩ không ai nhường ai, một hồi gió đông thổi bạt gió tây, một hồi gió tây lại áp đảo gió đông.

Rốt cuộc, hạt giống tà ác dục vọng mà hãn không cẩn thận ném trong lòng kia đã mọc rễ nảy mầm, không ngừng hấp thụ ý chí và hành vi của hãn làm chất dinh dưỡng, lớn mạnh tự thân. Cuối cùng, cành lá rậm rạp của nó, đã vượt qua bông hoa của lý trí.

Sau đó, Kỷ Hành liền phát hiện, hãn giống như là đối với nữ nhân ở hậu cung không có quá cảm thấy hứng thú.

Đây là muốn đoạn tụ tới cùng sao? Kỷ Hành cười khỗ.

Nếu không liền như vậy đi, hãn nghĩ.

Kỳ thật cũng chỉ có thể như vậy, hãn lại nghĩ.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Tửu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Sắp Thành Lại Bại

Trong mấy ngày mà Kỳ Hành xoắn xuýt tới xoắn xuýt đi rồi triệt để giác ngộ ra này, Điền Thất không có chút nào phát hiện được nguy hiểm sắp giáng lâm.

Thường nói "Người khéo lao lực, người khôn ưu sầu, còn người vô năng không có chỗ nào cầu", Điền công công đã thông minh lại giỏi giang, là một người siêu biết kiếm tiền, tự nhiên là vội như một con quay. Nàng không chỉ chạy hai đầu trong ngoài cung của tiệm Bảo Hòa, mà còn phải bận tâm thu mua chuyện làm ăn ở tửu lâu.

Nói đến cái tửu lâu này, Điền Thất có chút đau đầu. Nàng không phải là người vạn năng, đặt ở đâu cũng làm được chuyện, kinh doanh tửu lâu là chuyện mà trước giờ nàng chưa từng tiếp xúc qua, vì thế nàng có chút luống cuống tay chân.

Còn ba tên tiểu đồng bọn kia của nàng thì đều nhao nhao đề xuất các loại ý kiến với tửu lâu, tham dự quy hoạch tương lai cái tửu lâu này của nàng.

Vấn đề quan trọng nhất là muốn kinh doanh món ăn nào.

Kỷ Chinh cảm thấy tiếp tục bán món ăn Lĩnh Nam cũng không tệ, Điền Thất thì thích đồ ăn Giang Chiết, Trịnh Thiếu Phong thích món Quảng Đông, còn nhất định muốn hiến cho tửu lâu một người đầu bếp chuyên làm món Quảng Đông của nhà mình, mà Đường Thiên Viễn thì trước đây lớn lên ở Tứ Xuyên, sau đó mới theo cha vào kinh, vì thế hẳn đối với món cay Tứ Xuyên yêu thích vô cùng.

Chỉ mới có bốn người, đã có bốn loại ý kiến bất đồng, thế nên Điền Thất cũng không dám hỏi người khác, lại hỏi, sợ là tất cả món ăn ở những vùng miền nổi tiếng đều nói ra hết.

Kỷ Chinh lại chột động não, "Kỳ thật như vậy cũng không phải là không được, Kinh thành là nơi tập hợp khách ở bát phương, không bằng chúng ta làm nhiều loại món ăn đặc sắc ở các vùng miền, như thế có thể thỏa mãn khẩu vị của thực khách các nơi."

Trịnh Thiếu Phong và Điền Thất đều thấy ý kiến này không tệ, Đường Thiên Viễn lại đề xuất một cái vấn đề thực tế, "Mỗi một loại vùng miền đều có rất nhiều món ăn, nhưng mà có thể mời chào khách hàng nhất nhìn qua cũng chỉ có mười mấy loại. Mặt khác, nếu như có người muốn thử những món ngoài thực đơn, chúng ta cũng có thể làm ra, chẳng qua phải cần đặt trước, bọn họ đặt cái gì, thì chúng ta làm cái đó."

Cái ý kiến điều hòa này được đến nhất trí đồng ý. Thật ra trong cả đám chỉ có mình Kỷ Chinh là thật sự có kinh nghiệm buôn bán qua. Chịu sự hạn chế của hoàn cảnh lớn lên, Ninh vương gia không thể có thành tích quá lớn ở mặt chính trị, bản thân hẳn cũng không quá thích hưởng về quan trường mà chui, bởi vậy cũng chỉ có thể thông qua buôn bán mà xua đuổi tịch mịch, tìm kiếm giá trị của cuộc sống. Kỷ Hành luôn nói hăn chơi bởi lêu lổng, thật sự là hiểu lầm người em trai này.

Buôn bán không có cách thức cố định, ở Kỳ Chinh xem tới, đem từ lâu trở thành phong phú mà không chuyên, chắc chắn sẽ không trở thành một loại đặc sắc. Bởi vì khoa cử là cuộc thi lựa chọn nhân tài khắp cả nước, tương đối công bằng, nên chuyện này liền tạo thành mọi người làm quan đều tới từ khắp nơi, nơi này cũng đồng dạng là nơi người làm ăn tập hợp, hàng năm còn có sứ đoàn nước ngoài lui tới. Những người tới từ bốn phương tám hướng này, đều đang dần thay đổi khẩu vị của dân chúng kinh thành. Bọn họ muốn ăn món gì, nơi này liền có món đó. Hơn nữa, người ở những địa phương khác nhau tụ cùng một chỗ ăn cơm xã giao mà chỉ gọi

một món ăn đặc sản, khó tránh trở thành làm dâu trăm họ, ngược lại không bằng mọi người đều có thể gọi món ăn quê hương của chính mình, một là có thể nếm được hương vị cố hương, hai là trên bàn cơm luôn có thể tìm được đề tài, giảm đi tẻ nhạt. Một người theo sinh ra đến lúc chết đi, luôn đối với cố hương của mình mang theo một loại lưu luyến và tự hào, đặc biệt là lúc phiêu bạt ở bên ngoài, loại lưu luyến và tự hào này càng đậm. Máy người không quá quen thuộc cùng ghé vào một bàn toàn đặc sản các nơi, nói nói một chút về quê hương của mình, thì quan hệ cũng sẽ lôi kéo được càng gần, khi ra ngoài sẽ càng quen thuộc lẫn nhau, không chừng còn sẽ trở thành khách hàng quen. Trừ này ra, nếu có ai thích tìm kiếm món ăn mới lạ, cũng có thể tới đây, kêu một bàn đồ ăn, liền có thể cùng lúc ăn được hương vị khắp nơi, từ mưa bụi Tần Hoài đến trời xanh Thục đạo, tất cả đều cùng vào trong bụng, há không phải càng thú vị hay sao.

* Tần Hoài và Thục đạo đều là tên các địa danh.

Không thể phủ nhận, Kỳ Chinh quả thực là rất hiểu việc nắm bắt tâm lý khách hàng.

Phương thức kinh doanh tửu lâu tạm thời cứ như vậy định ra, tiếp theo là phải đổi cái tên, một lần nữa kinh doanh. Tên cũng là do Kỳ Chinh đặt, thông tục mà không dung tục, sáng khoái lại trực tiếp, gọi là "Bát Phương Thục Khách". Bảng hiệu do Đường Thiên Viễn chấp bút. Thư pháp của Đường Thiên Viễn phiêu dật tiêu sái, rất có tiếng trong đám người có văn hóa ở Kinh thành.

Kế tiếp chính là tuyển đầu bếp, tìm phục vụ bàn. Trịnh Thiếu Phong cảm thấy chính mình không có xuất cái lực gì, thật là mất mặt, cho nên khăng khăng muốn hiến đầu bếp. Đầu bếp nấu món Quảng Đông này của nhà hắn rất không tầm thường, không chỉ làm món Quảng Đông ngon, mà còn biết làm món ăn Tây Bắc, có thể một người kiêm hai chức, rất thích hợp với cái tửu lâu này của bọn họ.

Một bên tuyển đầu bếp và phục vụ, một bên Điền Thất và ba người khác đem tửu lầu sửa sang lại. Nhà bếp tăng lớn hơn, các nhĩ gian cũng đổi mới trang trí một chút, trừ những nhĩ gian bình thường, còn trang trí những nhĩ gian mang theo đặc sắc của vùng miền. Lầu một là đại sảnh, cho khách hàng phổ thông dùng, bàn ghế đều đồng loạt đổi mới, nước trà cung cấp miễn phí.

Những việc này tuy nhìn như đơn giản, nhưng làm lên lại thật rườm rà, Điền Thất lại là người làm việc nghiêm túc không thích qua loa, nên mấy ngày này đem nàng mệt đến ngất ngư. Nàng nghĩ, chính mình bên ngoài đã có sự nghiệp, thực là không có tất yếu tiếp tục ở lại trong cung, việc mua bán đồ cổ thì rời khỏi Hoàng cung cũng có thể làm như thường.

Trọng yếu nhất là, ngày đó khi rời khỏi thì ánh mắt của Hoàng thượng quá mức quý dị. Điền Thất luôn có một loại dự cảm, lần sau nếu lại gặp hẳn, thì tuyệt đối là không có cái gì hay ho. Nhưng vấn đề là theo quá trình hai người gặp nhau ở cả hai lần này tới nói, bọn họ phải chẳng sẽ gặp lại nhau, đại khái là việc mà nàng không thể nào chi phối được.

Hay là liền rời khỏi Hoàng cung đi, từ giờ lập tức đi.

Điền Thất nghĩ rất nhiều biện pháp, ổn thỏa nhất vẫn là giả bộ bệnh, việc này lại muốn dùng đến Vương Mạnh. Vương Mạnh vừa nghe Điền Thất nói muốn rời khỏi Hoàng cung, thế nhưng có chút thương cảm, không cần thận liền để nước mắt lăn ra.

Lúc này Điền Thất mới phát hiện nội tâm của tên tiểu tử này thế nhưng là một tiểu cô nương đa sầu đa cảm, nàng có chút khó chịu, lại có chút cảm động. Có người có thể vì nàng rời đi mà rơi lệ, xem như cũng không phí công lẫn lộn ở cái Hoàng cung này.

Ăn thuốc mà Vương Mạnh đưa, Điền Thất lại bị nhốt vào phòng cách ly trong An Nhạc đường. Lần này là bệnh truyền nhiễm, hơn nữa còn là

bệnh truyền nhiễm trí mệnh - ho lao.

Điền Thất tính toán, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì nàng sẽ bị nốt một hai ngày, chờ thái giám ở An Nhạc đường đi báo cho Thịnh An Hoài, nàng lập tức có thể bị đuổi ra khỏi Hoàng cung. Hoàng thượng đã chán ghét nàng như vậy, thấy cũng không muốn thấy nàng, nên có lẽ Thịnh An Hoài sẽ không đem chuyện này báo cho Hoàng thượng, như thế liền ngăn chặn khả năng Hoàng thượng biết nàng bệnh liền trực tiếp ban chết cho nàng.

Kỳ thật ý nghĩ của nàng cũng không có sai, sự thực sau này nói rõ, thiếu chút nữa nàng liền thành công.

Đương nhiên, vẫn là thiếu chút nữa.

***

Ngày đó Thái hậu nương nương đem Kỳ Hành kêu lại thương lượng cái gọi là "Chuyện quan trọng", chính là cho Như Ý làm sinh nhật. Nói thật ra chuyện này không tính được là "Chuyện quan trọng", sinh nhật của con nít không nên lo nhiều làm nhiều, nhưng mà Thái hậu yêu thương cháu trai, tổng là muốn chúc mừng một trận mới được. Không cần làm quá phô trương, chủ yếu là thân thiết, náo nhiệt, đỡ được Như Ý vui vẻ.

Kỳ Hành liền hỏi con trai muốn cái gì, Như Ý giống như là chuyên môn cùng cha nó đối lập vậy, nó muốn vòng Càn Khôn, muốn mặt trăng, còn muốn một cái Trư Bát Giới.

Kỳ Hành dứt khoát kêu Thịnh An Hoài đi ra ngoài tìm một cái gánh hát tới, đến lúc đó diễn mấy cái như Na Tra nháo hải, Hăng Nga bôn nguyệt, Trư Bát Giới ăn dưa hấu, gì cũng có.

Kế tiếp cần xác định danh sách khách được mời đến tiệc sinh nhật của Như Ý. Bà nội nó, cha của nó, chú của nó, là nhất định phải tham dự. Vì

tôn trọng ý kiến của con trai, Kỳ Hành tỏ vẻ Như Ý có thể tự mình mời thêm người tới.

Không hề ngoài ý muốn, Như Ý lựa chọn Điền Thất.

Mấy ngày này Kỳ Hành đã nghĩ thông, ngược lại không giống dĩ vãng vội vàng. Hắn quyết định thừa dịp sinh nhật Như Ý sẽ đem Điền Thất năm trở về. Thế là hắn chuyên môn dặn dò Thịnh An Hoài, làm cho Điền Thất chắc chắn đến tham dự tiệc sinh nhật của Như Ý.

Nhưng mà Thịnh An Hoài lại đáp, "Thưa Hoàng thượng, Điền Thất bị ho lao, đang ở An Nhạc đường nhận điều trị."

Lời này phảng phất như sấm sét giữa trời quang, Kỳ Hành chỉ thấy đầu óc "Đùng" một tiếng, trống rỗng, hai mắt hắn vô thần, ngơ ngẩn nhìn về phía trước, vẻ mặt không dám tin.

Làm sao có thể? mấy ngày hôm trước còn nhảy tưng tưng, làm sao đột nhiên liền bị bệnh bất trị?

Thịnh An Hoài lại bổ sung nói, "Điền Thất muốn trước khi chết về quê nhà nhìn một cái, ngày mai lập tức xuất phát."

Kỳ Hành đột nhiên gầm lên giận dữ, "Sao người không nói sớm!"

Một tiếng gầm giận dữ này giống như là sinh ra lực đạo có thật, đánh trúng thân thể Thịnh An Hoài run lên, "Hoàng thượng, ngài nói qua phàm là chuyện có liên quan đến Điền Thất thì không cần lại bẩm báo cho ngài."

"..." Kỳ Hành đúng là đã nói lời này. Nhưng... Nhưng đó là trước kia, hiện tại không giống nhau!

"Hắn ở đâu?" Kỳ Hành hỏi.

"Hoàng thượng, Điền Thất còn ở An Nhạc đường."

"Đi An Nhạc đường." Kỳ Hành nói xong, muốn đi ra ngoài.

Thịnh An Hoài lại ngăn trở hẳn, "Hoàng thượng..." Ông có chút khó xử, Điền Thất là bị bệnh lao, bệnh lao là bệnh truyền nhiễm, lỡ như Hoàng thượng bị truyền nhiễm, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

"Đi An Nhạc đường!" Biểu tình của Kỳ Hành có chút nanh ác.

Thịnh An Hoài đành phải tránh ra, gắt gao cùng theo phía sau.

Kỳ Hành không cách nào tiếp thu chuyện Điền Thất bị bệnh nan y, bởi vì không cách tiếp thu, cho nên không cách tin tưởng. Hẳn đi từ cung Càn Thanh đến An Nhạc đường, một đường này đầu óc vẫn ở vào trạng thái kích động cực độ, không ngừng tìm kiếm các loại lý do, các loại dấu vết để lại nhằm lấy đó phủ định sự thật này.

Khi đi đến trước phòng bệnh của Điền Thất, Kỳ Hành đứng lại, nhìn cảnh tượng quen thuộc trước mắt, trong não đột nhiên xẹt qua một đạo ánh sáng.

Cũng là Điền Thất gặp xui, gian phòng mà nàng ở lần này, cùng gian phòng mà lần trước nàng bị thủy đậu đều cùng là một gian, thế là Kỳ Hành vừa nghĩ đến đây, gặp cảnh sinh ý, nhớ đến chuyện lần trước Điền Thất phát bệnh thủy đậu. Lần đó hẳn liền cảm thấy bệnh thủy đậu phát rất kỳ quặc, nói đến là đến nói đi là đi, quả thực là thu phóng tự nhiên, liền giống như là bệnh do chính mình nuôi dưỡng ra vậy.

Lúc ấy Kỳ Hành chỉ nhớ cứu Điền Thất, theo sau tất cả đều vui vẻ, nên hẳn cũng không có lại truy cứu cẩn thận. Hiện tại liên hệ đến tình cảnh trước mắt của Điền Thất, càng cảm thấy không tầm thường. Lại nghĩ, Điền Thất đã từng nói, hẳn có người bạn đối với dược liệu rất có nghiên cứu...

Nghĩ đến đây, Kỳ Hành quyết định dời bước đi vào. Thịnh An Hoài lại ngăn hẳn lại, "Hoàng thượng, thánh thể trọng yếu, ngài không thể vào

trong!"

"Trẫm không sao. Điền Thất cũng sẽ không có chuyện gì." Kỳ hành nói, đẩy Thịnh An Hoài ra, mở cửa đi vào.

Thịnh An Hoài cũng muốn đuổi kịp, lại bị Hoàng thượng đột ngột đóng cửa lại đẩy trở về. Ông ta đành phải đứng bên ngoài cửa sổ nhìn vào bên trong.

Vừa rồi Điền Thất vẫn đang phát ngốc, nên không có phát hiện đến động tĩnh bên ngoài. Nàng đang nhớ đến Như Ý, qua hai ngày nữa là đến sinh nhật bốn tuổi của thằng bé này, nàng không có cơ hội để chúc mừng sinh nhật cho nó, không biết nó có tức giận không. Điền Thất không biết phải giải thích với Như Ý như thế nào, cũng không dám đối mặt với Như Ý. Nàng từng nói qua sẽ cùng chơi với nó, nhưng cuối cùng vẫn là nuốt lời.

Tiếng đóng cửa nặng nề của Kỳ Hành đánh gãy sự trầm tư của Điền Thất.

Điền Thất ngẩng đầu vừa thấy là Hoàng thượng, hoảng hốt vội vàng từ trên giường ngồi dậy, "Hoàng thượng... Sao ngài lại tới..."

Kỳ Hành đến gần mấy bước ngóng nhìn Điền Thất, sắc mặt nàng tiều tụy, dáng hình tái nhợt, nhìn qua còn thật là giống như bị bệnh nặng gì. Nhưng mà đôi mắt tuy hơi có thất lạc, lại không có nửa điểm bi thương của người đột nhiên bị bệnh nặng, nhìn làm sao cũng không giống như bị bệnh nan y.

"Trẫm nghe nói người bệnh, cho nên tới nhìn xem người, tốt xấu cũng chủ tớ một hồi, trẫm không phải là người vô tình lãnh huyết." Kỳ Hành nói, lại đến gần hai bước.

Điền Thất nhớ kỹ lúc này chính mình là một bệnh nhân nhiễm ho lao, thế là phát huy xuất sắc kỹ xảo biểu diễn, "Hoàng thượng ngài đừng tới

đây, bệnh của nô tài không thể lây cho ngài!"

Giả bộ thật là giống. Kỳ Hành cười lạnh trong lòng, ngoài miệng thì hỏi, "Điền Thất, trăm vẫn muốn hỏi người, lần trước người bị bệnh thủy đậu, làm sao nhanh như thế liền khỏe lại?"

"..." Điền Thất kinh ngạc nhìn hăn, không phải là Hoàng thượng đã phát hiện được gì chứ?

"Đáp không được? Trăm nghe nói người có một người bạn biết y thuật, nếu như hăn giúp người làm ra một vài loại thuốc ly kỳ cổ quái gì đó, có lẽ cũng có thể lừa lừa người ta, người nói có đúng không?"

"..." Quả nhiên phát hiện ra gì đó!

Điền Thất còn muốn giãy dụa một chút, "Hoàng thượng, lời ngài nói nô tài không hiểu..."

"Không hiểu cũng không sao, người bạn biết y thuật kia của người có thể hiểu là được. Quay đầu trăm đem hăn bắt tới, cẩn thận đánh một trận, thì liền có thể khai hết."

"..." Một chiêu này đơn giản thô bạo lại hung tàn, chẳng qua thật là hết sức hữu hiệu...

Điền Thất bình bịch một tiếng quỳ rạp xuống đất, tập quán tính ôm lấy bắp chân của Kỳ Hành, một loạt động tác diễn ra vô cùng lưu loát, thấy rõ là làm qua rất nhiều lần.

Nàng còn chưa nói chuyện, Kỳ Hành đã nhịn không được cong cong khóe miệng.

"Hoàng thượng... Nô tài làm như vậy, cũng là có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ..." Vẫn là quyết định thành thành thật thật khai ra.

"Ồ? Người có cái nỗi khổ tâm gì? Nói nói xem."

"Nô tài biết được Hoàng thượng ngài không muốn thấy ta, cho nên liền..."

Kỷ Hành cắt lời Điền Thất, "Trẫm nói qua không muốn nhìn thấy người, nhưng trẫm cũng nói qua không cho phép người rời khỏi Hoàng cung. Người lại tự chủ trương, phạm phải tội khi quân này."

Cái nón càng úp càng lớn, Điền Thất gập, "Không phải đâu... Cái đó cái đó..."

"Không phải cái gì? Cái gì là cái đó? Người tới cùng còn có thể nghĩ ra cái lý do gì, cứ một mạch nói ra đi."

Điền Thất cắn răng, đành phải lại chuyển ra cái lý do tuy là hoang đường lại dùng được rất tốt trước kia, "Hoàng thượng, nô tài không phải là thâm mến ngài sao, mấy ngày này ta càng lúc càng nhịn không được, sợ chính mình cuồng tính đại phát, một lần không cẩn thận sẽ xâm phạm ngài... Nên đành phải nhịn đau mà rời khỏi Hoàng cung..."

Cuối năm nay lời nói này liền trùng tuyến xếp đầu bảng danh sách "Mười câu nói hối hận nhất từng nói trong năm nay" của Điền Thất.

Kỷ Hành tùy ý Điền Thất ôm bắp chân của hắn mà chà, nhàn nhạt nói, "Không sao."

"???" Điền Thất nhất thời không rõ, ngẩng đầu nghi ngờ nhìn hắn.

Kỷ Hành cúi đầu nhìn nàng, lại giải thích một lần, "Người nhịn không được cũng không sao, trẫm không sợ bị người phi lễ." Ánh mắt của hắn vô cùng nghiêm túc và chân thật.

"..." Đầu óc của Hoàng thượng nhà người phải chẳng là đã hư hỏng hết...

Kỷ Hành nói, ánh mắt trầm trầm, "Trẫm có thể thỏa mãn nguyện vọng của người."

"..." Nguyện vọng của ta... Là cái gì nha...

"Tới đi, tới phi lễ trẫm." Hãn nói. (Ấu mai gót =))

"!!!"

Làm sao bây giờ, bệnh tâm thần của Hoàng thượng lại phạm! Điền Thất gấp đến mức da đầu muốn nổ banh, vừa quay đầu nhìn, thấy Thịnh An Hoài đang đứng ở ngoài cửa sổ. Ông ấy hiển nhiên cũng nghe đến lời nói chuyện trong phòng, giờ phút này vẻ mặt giống như là mới gặp quỷ. Điền Thất tìm đến cứu binh, bổ nhào đến trước cửa sổ nói với Thịnh An Hoài, "Thịnh gia gia, nhanh cứu cứu Hoàng thượng, mau truyền thái y!"

Hồi đáp của Thịnh An Hoài đối với câu nói này là, yên lặng đưa tay giúp Kỷ Hành đóng lại cửa sổ.

Điền Thất: "..." Một bầy bệnh thần kinh!!!

Kỷ Hành vừa lòng gật gật đầu, hãn đi qua đem Điền Thất đang nỗ lực mở cửa sổ năm trở về, thuận tay ấn nàng đến vách tường bên cạnh. Một tay của hãn giữ lấy bờ vai Điền Thất không cho phép nàng loạn động, một tay kia thì chống tường, đỡ lấy thân thể của chính mình.

Hai người cách được quá gần, hô hấp đều quấn quýt đến cùng nhau. Điền Thất cũng không biết là bị dọa hay là bị xấu hổ, mà hai má đỏ bừng. Không khí trong phòng phảng phất đột nhiên nóng lên. Nàng bị hãn nhốt vào trong không gian nhỏ hẹp này, trong lòng đã sớm rối loạn, nhất thời

trừng to mắt xem hắn, trong miệng lặp ba lặp bập, "Hoàng hoàng hoàng hoàng hoàng..."

Hoàng nửa ngày, nói cũng nói không ra.

Ánh mắt Kỷ Hành dần dần tái đi, giống như là tầng mây an tĩnh đang giấu đầy gió lốc. Hắn để sát vào một chút, cúi đầu cười nhìn Điền Thất, nhú mày nói, "Sao, không hiểu được phi lễ là như thế nào à?" Thanh âm bị áp được cực thấp, bởi vì tận lực kềm chế, nên trong giọng nói thuần hậu thoáng mang theo khàn khàn, ẩn hàm một loại dụ hoặc không thể nói thành lời.

Điền Thất cơ hồ có thể cảm thụ đến lồng ngực của Kỷ Hành hơi chấn động khi nói lời này, "Hoàng hoàng hoàng hoàng hoàng..." Trước kia nàng tự xưng là tiểu phi hiệp cơ trí và trấn định, nhưng lúc này đầu óc cũng chỉ là một mảnh hỗn loạn, rốt cuộc trấn định không nổi, cơ trí không xong.

(* Tiểu phi hiệp = Peter Pan)

"Không sao, trăm có thể dạy cho người." Kỷ Hành nói.

"Hoàng thượng..."

Rốt cuộc nói ra, rồi lại bị hấn đổ trở về.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Tửu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Phi Lễ

***

Tất cả tình tự hỗn loạn trong đầu của Điền Thất đều chung kết ở một khắc này, hiện tại trong đầu của nàng trống rỗng, tự như là một cánh đồng hoang vu ngàn dặm sau một đêm bão tuyết, vắng vẻ xa xôi, mênh mông mờ mịt.

Phản ứng của Kỷ Hành so với Điền Thất lại hoàn toàn tương phản. Trong giây phút mà hãn hôn Điền Thất, những tâm tư tình cảm mà hãn kèm chế bấy lâu nay rốt cuộc bùng nổ, như sóng lớn vỗ trời, như bão táp phong ba. Bốn cánh môi chạm nhau, Kỷ Hành chỉ ngừng lại một chút, liền hé miệng, bao trùm hết làn môi của Điền Thất, rồi dùng lực ma sát.

Hãn ngậm lấy môi nàng, duỗi đầu lưỡi men theo hình dáng đôi môi mà câu quết, đôi môi khô ráo bị nước bọt thấm ướt, hãn nhâm nhi thưởng thức sự căng bóng mềm mại xinh đẹp này, quả thật là mỹ vị nhân gian. Kỷ Hành còn không thỏa mãn, lại đem đầu lưỡi hướng ra ngoài vươn vươn, dùng mặt lưỡi áp lấy đôi môi của Điền Thất mà cực lực ma sát.

Cảm giác sâu sắc khi làn môi bị dùng lực áp bách khiến cho Điền Thất đang chờ người ra có chút phản ứng, nàng không chịu nổi mà nhú mày.

Kỷ Hành bất mãn đối phương không có nửa điểm đáp lại, liền đem môi trên của Điền Thất hàm vào trong miệng, nhẹ nhàng mà cắn một chút.

Điền Thất bị đau rên lên, chớp mũi phát ra từng tiếng ngậm khẽ dồn dập. Tim của Kỷ Hành đã sớm đập loạn, giờ phút này hãn nhắm chặt hai

mắt, nghe đến tiếng ni non tựa như là tình đến chỗ sâu này, thì nhất thời toàn thân giống như dâng lên một cỗ sóng nhiệt, từ dưới lui thẳng lên, xông đến trên trán, khiến cho mạch máu liên tục nhảy thành thạch. Hãn cưỡng ép mở ra môi răng của Điền Thất, tiến quân thần tốc, tiến vào trong miệng.

Điền Thất vốn vì ban nãy nói chưa xong mà môi răng đang ở vào trạng thái nửa khép, thế nên giờ phút này dễ như trở bàn tay liền bị đối phương phá được. Kỳ Hành một khi đã đắc thủ thì như cá gặp nước, đầu lưỡi của hãn linh hoạt thuận theo lợi của Điền Thất mà quét từng chút từng chút một, đem tất cả đều xâm lược một lần, sau đó lại duỗi lưỡi trở lại bên trong miệng nàng, đem đầu lưỡi của hãn đè lên mặt lưỡi của nàng.

Điền Thất theo bản năng muốn dùng đầu lưỡi đem dị vật trong miệng đẩy ra ngoài. Nhưng nàng không biết rằng động tác này của bản thân lại là một sự khiêu khích trí mệnh, Kỳ Hành cố ý đem lưỡi cong lên trên, đem gốc lưỡi nhắm ngay lưỡi của Điền Thất, cảm thụ đến cái lưỡi thơm to mềm mại của Điền Thất đối với gốc lưỡi của hãn đẩy từng chút, một trận cảm giác tê dại từ lưỡi chảy đến trái tim hãn, tiện đà truyền hướng tứ chi bách hải.

Thật là muốn điên!

Kỳ Hành hơi hơi lui ra ngoài. Điền Thất theo bản năng cho rằng bản thân đã đem hãn đuổi đi, lưỡi của nàng theo lực đập chưa kịp thu lại mà hướng ra ngoài vươn, nào ngờ hãn thế nhưng lại xâm lược trở lại, dùng tay nhéo cằm của nàng bức bách miệng của nàng mở lớn hơn, sau đó há miệng hung hăng bú mút lưỡi của nàng.

Điền Thất chỉ thấy hồn của chính mình đều bị hãn hấp không còn!

Chút ít thần trí mà nàng không dễ dàng khôi phục liền như vậy tán mạn khắp nơi lần nữa, đầu óc trở về chỗ trống, cánh tay vốn mới nâng lên để đẩy Kỳ Hành ra ngoài bây giờ không còn khí lực, không tự giác sửa lại

đờ lấy lồng ngực của hắn, thậm chí ngay cả hai chân của nàng đều có chút nhũn ra, chống đỡ thân thể không nổi, đứng đứng liền chậm rãi cong người, thân thể thuận theo vách tường trượt xuống dưới.

Kỷ Hành đứng lúc đỡ lấy eo nàng, cánh tay hắn dần dần buộc chặt, bức bách nàng cùng hắn gắt gao kề sát.

Điền Thất cảm thấy bản thân mình giống như đã mềm thành một đoàn bột. Giờ phút này nàng mở to hai mắt, bởi vì hai người cách được quá gần, nên bộ mặt của người trước mắt có chút mơ hồ. Nàng thấy được hàng mi của hắn khép lại, hai mắt nhắm nghiền, lông mi vừa dài vừa rậm giống như là hai chiếc lá thông rậm rạp, nàng chớp chớp mắt, thấy được hai chiếc lá thông đang hơi hơi rung động. Trái tim nàng cũng cùng cùng rung động theo, trong nhất thời nàng hoảng loạn, xấu hổ, hoang mang, tức giận không biết phải làm sao, các loại tâm tình dưng mãnh vào trái tim, cơ hồ muốn chen nổ lồng ngực đơn bạc kia của nàng. Nàng đột nhiên điên cuồng muốn kết thúc tất cả chuyện này, thế là không chút do dự cắn xuống.

Kỷ Hành vốn đang hấp mút lưỡi của Điền Thất, cảm giác được Điền Thất muốn cắn hắn, thế là hắn nhanh chóng buông nàng ra, lui lại.

Nhưng mà hắn rút về, Điền Thất lại không rút, trên dưới hai hàm răng nặng nề cắn xuống cái lưỡi của chính nàng.

"Oa!!!"

Thịnh An Hoài canh ở bên ngoài nghe thấy bên trong căn phòng vốn an tĩnh hồi lâu lại đột nhiên truyền ra một tiếng hét thảm, thì trái tim yếu đuối chịu không nổi run lên, trong lòng ông ta buồn bực. Hoàng thượng ngày tới cùng đang chơi đùa cái gì vậy nha...Quả thật là tên đại biến thái!

Bên trong, Điền Thất dùng đôi tay che miệng, nước mắt thiếu chút rơi xuống.

Đau quá!

Kỷ Hành ý thức đến chuyện gì đang xảy ra, liền có chút đau lòng, có chút lo lắng, lại có chút buồn cười, hần nhẹ nhàng kéo tay của Điền Thất, "Ta nhìn xem."

Điền Thất nghe hần nói thế, đem miệng che càng kỹ.

Kỷ Hành nói, "Buông tay, cái gì ta cũng không làm."

...Kiến quyết không buông!

Kỷ Hành đành phải dọa nạt nàng, "Nếu như chảy máu, thì sẽ chết người. Có nghe nói qua căn lưỡi tự sát chưa?"

Không có loại uy hiếp nào so với sống chết càng nghiêm trọng, Điền Thất dứt khoát buông tay há mồm, lè lưỡi cho Kỷ Hành xem.

Kỷ Hành nâng cằm Điền Thất cẩn thận nhìn nhìn, hoàn hảo, không chảy máu. Hần yên lòng, lại nhìn đầu lưỡi hồng hào nõn nà kia, trong lòng hần lại có chút không khống chế được.

Điền Thất phát hiện thấy ánh mắt của Kỷ Hành khác thường, lập tức bịt miệng lại, cảnh giác nhìn hần.

Kỷ Hành cũng đang cúi đầu nhìn nàng. Khuôn mặt mang theo thần sắc có bệnh của Điền Thất đã sớm bị vẻ đỏ bừng đầy mặt lật đổ, hai mắt nàng nén lệ, đôi mắt trừng được tròn xoe, giống như là con vật nhỏ bị ăn hiếp lại không dám phản kháng. Trái tim Kỷ Hành đã hóa thành một dòng xuân thủy, hần khép mi mỉm cười, giơ ngón tay lên điểm điểm mu bàn tay của Điền Thất, nói: "Không phải người nói đã sớm muốn phi lễ trăm sao, bây giờ đạt được ước muốn, còn giả vờ giả vịt gì nữa?"

Điền Thất xấu hổ và giận dữ chịu không nổi. Cuộc đời này của nàng nói vớ nói vẩn rất nhiều, nhưng chưa bao giờ giống như hiện tại, hận không thể đem từng chữ từng câu tác nghiệt đã nói qua cắn nuốt hết trở về.

Kỷ Hành không lại đùa Điền Thất, mà bắt lấy một cái tay của nàng, "Đi thôi."

Điền Thất chẳng hiểu ra sao, đem tay rút rút lại, chỉ là...Rút không được...

Thịnh An Hoài thấy được Hoàng thượng dặt tay Điền Thất đi ra, liền ho khan một tiếng, rồi nhìn hai bên một chút, may mà không có ai, "Hoàng thượng." Thịnh An Hoài chỉ kêu một tiếng, ánh mắt cố ý ngừng ở đôi tay đang nắm lấy nhau của hai người. Loại chuyện này chỉ cần một mình ông biết là đủ...

Kỷ Hành liền buông tay Điền Thất ra, quay mặt nhìn nhìn nàng, phát hiện được tiểu biến thái còn đang thẹn thùng, Kỷ Hành không muốn đem nàng bức được quá mức, thế là nói, "Người đi về trước đi."

"Nô tài cáo lui." Điền Thất lớn miệng nói xong, liền xoay người rời đi. Đi ra ngoài mấy bước, lập tức bỏ chạy như điên.

Kỷ Hành nghi chân hình bóng lưng hoảng loạn rời đi của Điền Thất, mặt mày mang cười.

Mãi đến khi bóng lưng của Điền Thất biến mất, Kỷ Hành mới xoay người đi về hướng cung Càn Thanh. Một đường này hẵn vừa đi vừa hồi vị trận kích hôn lúc nãy của hai người, nghĩ nghĩ trên mặt cũng dâng lên một trận nóng, vành tai nổi nhàn nhạt hồng, sau lại nghĩ tới vẻ thẹn thùng cùng kích động của Điền Thất, thì không tự giác cười lên.

Thịnh An Hoài rất lo lắng, hoàng thượng sẽ không là bị ngốc đi...

Rất nhanh, sự lo lắng của ông ta liền trở thành hiện thực. Hoàng thượng cúi đầu bước nhanh, đi đến bậc thang trước cung Càn Thanh, rồi đi tiếp về phía trước, "Đùng" một cái, đụng vào trên cây trụ lớn màu đỏ thẫm trước cung.

Thịnh An Hoài: "... " Hoàng thượng quả nhiên là ngốc...

Thủ vệ và tiểu thái giám ngoài điện gặp được cơn dị biến này, đều bị dọa quỳ hết xuống.

Kỷ Hành không để ý, mở hồ không quan tâm sờ sờ trán, rồi thay đổi phương hướng tiếp tục đi.

Thịnh An Hoài: "... "

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Tửu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Trở Về Ngự Tiền

Điền Thất chạy một mạch về sở Thập Tam.

Lúc đến sở Thập Tam, lòng nàng vẫn còn rối bòng bong như cũ, nàng nằm bò xuống giường thẳng le lưỡi. Người cùng phòng còn chưa biết chuyện Điền Thất nhiễm bệnh, nên bây giờ thấy nàng hốt ha hốt hoảng thất hồn lạc phách như thế thì còn cho là tên ác quỷ mặc đồ đỏ lúc trước quay lại tìm Điền Thất lấy mạng, vì thế không tránh khỏi có chút đồng tình, theo đó lại càng thêm kính sợ tên ác quỷ kia, từ nay về sau lời đồn một truyền mười, mười truyền một trăm, trong ngoài cung dần dần lưu truyền truyền thuyết về ác quỷ áo đỏ.

Điền Thất thở gấp xong, leo lên cái giường mà nàng tự chế, đem màn giường buông xuống. Chính mình đem màn giường ngăn cách ra một cái không gian nho nhỏ, nỗi lòng của Điền Thất mới dần dần có chút bình tĩnh, hồi tưởng lại một màn mới này, luôn cảm thấy sợ hãi và khó có thể tin.

Làm sao bây giờ, Hoàng thượng thế nhưng hôn nàng. Lần này không phải thối hơi, mà là hôn thực! Nếu như người khác làm chuyện cợt nhả với nàng như thế, nàng hoàn toàn có thể dùng một bàn tay quăng trở về, nhưng kia là Hoàng thượng, Hoàng thượng giết người đều không tính là phạm pháp, càng huống chi là hôn một tên tiểu thái giám.

... Khoan đã, nàng là tên thái giám, Hoàng thượng vì sao lại đi hôn một tên thái giám chứ?!

Chẳng lẽ đã phát hiện ra nàng là nữ nhân?

Không thể nào, nếu thực sự phát hiện rồi, thì nàng đã sớm mất mạng.

Nhưng hãn vì sao lại hạ miệng với một thái giám, hãn làm sao mà hạ được miệng nha...

Chẳng lẽ Hoàng thượng đoạn tụ?

Cũng không đúng, Hoàng thượng chán ghét đoạn tụ lắm mà, hơn nữa, cũng không có nghe nói qua hãn chạm vào nam nhân hoặc là thái giám nào cả...

Lại nói, thái giám không phải đều là bất nam bất nữ sao, nếu Hoàng thượng thực sự cùng thái giám có cái gì kia, vậy thì hãn tới cùng có được tính là đoạn tụ không? Nếu như hãn là đoạn tụ, vậy phải chẳng hãn sẽ cảm thấy hứng thú với thái giám?

Thực là rất kỳ quái nha...

Ta tới cùng đang nghĩ cái gì vậy trời!

Điền Thất kêu một tiếng liền kéo mền trùm đầu, nàng cách mền ôm đầu, thống khổ cuộn tròn thân thể lại. Những chuyện hôm nay phát sinh đều không chân thật chút nào, không chân thật đến mức cho dù nàng nằm mơ cũng sẽ làm không ra được loại giấc mơ này. Bên tai tựa hồ lại vang lên lời nói tràn đầy ác ý của Hoàng thượng, "Không phải người đã sớm muốn phi lễ trăm sao, bây giờ đạt được ước muốn, còn giả vờ giả vịt cái gì?"

... Hoàng thượng hãn thực là một tên đại biến thái bị bệnh thần kinh không hạn chế suy nghĩ không hạn chế hành động đến mức siêu phàm thoát tục!

Đúng vậy, Hoàng thượng có bệnh thần kinh!

Điền Thất nằm trong chăn mềm tối đen lại phảng phất đột nhiên nhìn thấy một đường ánh sáng, nàng cảm thấy nàng đã phát hiện ra chân lý. Bệnh thần kinh thực là một loại bệnh vạn năng, tất cả những hành động làm cho không ai có thể lý giải của Hoàng thượng, một khi bị chụp cho cái mũ bệnh thần kinh thì liền có thể làm cho người ta thoải mái hoàn toàn.

Thằng thẩn mà nói, Điền Thất không phải ngu ngốc. Có chút chuyện không phải nàng không nghĩ đến, mà là không dám nghĩ, thật sự là cái chuyện có vẻ như là chân tướng kia quá mức đáng sợ, liền giống như là thỏi vàng đang được bao bọc trong liệt hỏa, chỉ cần hơi chút đụng tới điểm giáp ranh, liền bị bỏng đến mức lập tức rút tay về. Vì thế thỏi vàng kia cho dù có bao nhiêu hấp dẫn người ta, thì cũng chỉ có thể khiến người vừa thấy đã khiếp sợ, chỉ dám nhìn mà không dám gần gũi.

Con người chính là kỳ quái như vậy, một khi tiềm thức không muốn tin tưởng gì đó, vậy thì thứ đó sẽ trở thành giả trong mắt họ, chỉ cần họ không chủ động nghĩ tới, thì nó lập tức có thể trở thành thứ không tồn tại.

Cuối cùng Điền Thất cũng thuyết phục xong bản thân, nàng đột ngột xốc chăn ngồi dậy, lại đột nhiên nhớ đến cảnh tượng lúc nàng và hãn hôn nhau, nhất thời lại xấu hổ đến mức khô nóng hết cả mặt, một lần nữa lại kéo chăn trùm kín đầu.

Tuy rằng bị một tên bệnh thần kinh hôn, nhưng cũng là hôn!

***

Cả đêm Điền Thất đều ngủ không ngon giấc. Sớm hôm sau tỉnh lại thì xuất hiện hai cái quầng thâm đen thui, giống như là bị quỷ hút khô tinh khí rồi. Người cùng phòng càng xem càng cảm thấy đồng tình cùng đáng sợ.

Hôm nay Điền Thất quyết định không đi vào cung, thế là chỉ nhờ đồng bạn giúp đi đến tiệm Bảo Hòa xin phép nghỉ, dù sao nàng cũng không có chuyện đặc biệt gì phải làm ở tiệm Bảo Hòa trong cung, mỗi ngày đi chỉ là

để lộ cái mặt cho có. Nàng tự mình ngột ngạt ở trong phòng thì lại càng cảm thấy không vui, đáng sợ nhất là luôn mãi nghĩ ngợi lung tung, thế là nàng dứt khoát ra khỏi cửa, tìm bọn Kỷ Chinh chơi.

Hôm nay, Trịnh Thiếu Phong và Đường Thiên Viễn cũng ra ngoài, tứ công tử lại tụ cùng một chỗ, nhưng mà từng người đều có chút không bình thường. Điền Thất thì khỏi cần nói, Trịnh Thiếu Phong thì vì cuộc thi tới gần nên tâm tình buồn bực, Đường Thiên Viễn cũng do cuộc thi, chẳng qua hẳn rất hưng phấn. Hai người này gom cùng một nơi khó tránh sẽ chọc chút rắc rối, Điền Thất nghe nói hai ngày trước bọn hắn cười ngửa đem đèn lồng treo ở Quốc Tử Giám bắn rớt hết xuống, hơn nữa cũng không phải bắn đèn lồng, mà là bắn vào cái dây thừng treo đèn rất mỏng manh kia, nàng nhất thời cảm thán vì sao bệnh thần kinh trên đời này đều để cho nàng gặp được.

Kỷ Chinh ở mặt ngoài nhìn không ra dị thường gì. Hắn nghe nói lưỡi của Điền Thất bị bỏng, nên lúc kê món ăn đều không gọi món có vị quá kích thích hoặc là quá cứng, nước trà cũng là đem để trong tay mình hong đến lúc nguội mới đưa cho Điền Thất. Đường Thiên Viễn là người có tâm tư tinh tế, thấy Kỷ Chinh như thế thì thật lòng khâm phục nói, "Vương gia thực là sẵn sóc tỉ mỉ."

Kỷ Chinh cúi đầu cười cười. Khi một người đem một người khác để ở trong lòng thì đôi mắt sẽ luôn luôn tùy theo người kia mà chuyển, sẵn sóc liền thành tự nhiên mà thế biểu lộ ra ngoài. Thường thường ngay cả hắn còn chưa kịp phát giác tới, liền đã đem việc ấy làm ra. Kỷ Chinh được người hầu hạ quen, thế nhưng làm những chuyện này lại vô cùng thuần thực, một chút đột ngột và không thích đều không có, nghĩ nghĩ lại thấy rất kỳ diệu.

Nghĩ lung tung như thế, Kỷ Chinh quay mặt nhìn thoáng qua Điền Thất, thấy nàng đang cùng Trịnh Thiếu Phong hờn ha hờn hở tán dóc. Bởi vì cái lưỡi không tiện, nên một câu nói Điền Thất thường phải nói hai lần

Trịnh Thiếu Phong mới nghe rõ ràng, sau nàng dứt khoát vừa nói vừa khoa tay múa chân, hai người giao lưu được rất khoái trá.

Kỷ Chinh nhàn nhạt than thở. Kỳ thật hẳn có tâm sự. Điền Thất vốn nói muốn nghĩ cách rời khỏi Hoàng cung, nhưng mà hôm nay gặp mặt lại sửa miệng, cũng không biết tới cùng phát sinh cái gì.

Hẳn có chút lo lắng, nhưng ở trước mặt hai người khác lại không tiện hỏi, chờ mãi đến khi Trịnh Thiếu Phong cùng Điền Thất lưu luyến chia tay, Kỷ Chinh mới tìm được cơ hội, hẳn hỏi, "Không phải người nói hai ngày này liền có thể rời đi Hoàng cung sao?"

Điền Thất lớn miệng nói, "Kế hoạch có biến."

"Vậy tới cùng là lúc nào?" Kỷ Chinh truy hỏi.

"Ta cũng không biết, Hoàng thượng hẳn quá thông minh." Điền Thất có chút uể oải.

"Hay là, ta giúp người đi."

Điền Thất lắc đầu, "Không cần."

Kỷ Chinh có chút buồn bực, "Nếu người thực sự muốn rời khỏi Hoàng cung, tổng là có thể đi khỏi. Người tới cùng có muốn rời khỏi hay không?"

Điền Thất có chút kinh ngạc nhìn hẳn, "Vương gia, người tức giận hả?"

"Kêu ta A Chinh."

"A Chinh... Người tức giận sao?"

Kỷ Chinh lắc lắc đầu, "Ta chỉ là lo lắng cho người."

Điền Thất có chút cảm động, "Cảm ơn người, ta không sao, chính là nhất thời thất thủ, tạm thời không có biện pháp khác. Ta không phải là cùng người xa lạ, nên không để cho người giúp đỡ, thật sự là Hoàng thượng kiêng kỵ cái gì người cũng rõ ràng, nếu như ta và người đi được quá gần, để cho Hoàng thượng biết, chỉ sợ lại muốn phán cho ta cái tội mị hoặc hoàng thân. Cho nên ý tốt của người ta nhận, ta vẫn là tự mình nghĩ nghĩ biện pháp đi."

Nàng há lớn miệng nói thiệt nhiều lời như vậy, Kỳ Chinh cũng không tốt nói thêm gì nữa, chỉ rầu rĩ ừ một tiếng, sau lại không tự giác thở dài.

Lúc trở lại sở Thập Tam, Điền Thất vừa vịn gặp được Thịnh An Hoài tiến đến truyền chỉ. Thịnh An Hoài nói với nàng một tin tức đáng sợ: Hoàng thượng quyết định đem nàng triệu về Ngự tiền!

Điền Thất bị dọa đến nổi tóc đều muốn dựng thẳng lên, từ chủ tử đến nô tài của cung Càn Thanh đều bị bệnh thần kinh, nàng là một thiếu niên tốt có nội tâm tràn ngập ánh mặt trời luôn tích cực hướng lên trên thật sự là không thích hợp loại địa phương đó. Nhưng mà có biện pháp nào chứ, đây là thánh chỉ. Dám kháng chỉ không tuân? Xách đầu tới gặp đi!

Có trong phút chốc như vậy, Điền Thất thực sự muốn quay đầu bỏ chạy, có thể chạy được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu. Nàng thậm chí muốn dứt khoát chạy ra khỏi Hoàng cung, nhưng mà trực tiếp trốn đi thực sự là kế sách hồng bét nhất, một khi bị phát hiện bắt trở về, vậy thì chỉ có thể là chém đầu không thương lượng.

Hết cách, nàng đành phải quyết định trước tiên xem thời cơ mà làm việc.

Tối đó, Điền Thất lại mất ngủ, ngày kế mang theo hai cái quăng mắt thâm đen đi cung Càn Thanh.

Stịnh An Hoài lại đem nàng xách đến trong điện Dưỡng Tâm hầu.

Điền Thất gục đầu, lo sợ bất an.

Kỷ Hành không có phê tấu chương. Một tay hấn chống cằm, vẫn đang nhìn Điền Thất, thấy tiểu biến thái cứ gục đầu, không giống như ngày xưa luôn thời thời khắc khắc đưa ánh mắt nhìn hấn, thế là Kỷ Hành có chút không cao hứng, "Người ngẩng đầu lên."

Điền Thất đành phải ngẩng đầu nhìn hấn. Bốn mắt nhìn nhau, hai người thấy được lẫn nhau, đều có chút ngoài ý muốn. Kỷ Hành thấy được vẻ tiêu tụy trên mặt Điền Thất, còn Điền Thất thì thấy được trên trán Hoàng thượng bầm tím.

"Đêm qua ngủ không ngon?" Kỷ Hành mang theo vết bầm tím kia, ung dung bình thản hỏi.

"A? A." Điền Thất có chút phạm ngốc, ứng hai tiếng, lại lắc lắc đầu.

Không phải là bị hôn một chút sao, có cần phải dọa thành như vậy không. Kỷ Hành bình tĩnh thưởng thức biểu tình ngu ngơ quẫn bách của Điền Thất, bất giác thấy buồn cười, nhất thời lại nghĩ tới, tiểu biến thái này bị dọa thành như vậy, tự nhiên là vì không cùng người nào hôn qua, hấn nhất thời có chút cảm giác hưng phấn và cảm giác thành tựu không thể giải thích được.

Thế là Kỷ Hành cong khóe miệng cười cười, hỏi, "Không ngủ được, phải chăng là do nhớ đến người nào?"

"..." Điền Thất nhìn cái ánh mắt kia của Hoàng thượng, cảm thấy cái đáp án này rất khả năng chỉ có một, không cho phép nàng tự do phát huy. Nhưng mà cái con chữ kia nàng vô luận ra sao cũng nói không nên lời, thế là nàng khẩn trương nuốt nuốt miếng, ngốc ngốc nhìn Kỷ Hành.

Kỷ Hành và Điền Thất đối diện, trên mặt hấn mang theo biểu tình "Đáp không đúng người liền biết tay", chờ đợi nàng trả lời.

Hai người đối diện thật lâu sau, ai cũng không phát một tiếng. Kỳ Hành trải qua một thời gian dài bạo lộ dưới ánh mắt của Điền Thất, thì dần dần lòng có chút ngứa ngứa, cổ họng phát khô, hần hăng giọng một cái, thấp giọng nói, "Người tới đây."

Điền Thất không dám đi qua.

Đang do dự giằng co không xong, Như Ý lại tới đây giúp nàng giải vây.

Điền Thất thực muốn ôm Như Ý để mà hung hăng hôn nó một cái.

Như Ý thấy được Điền Thất, cũng rất cao hứng, nó cùng nàng nói mấy câu nói liền phát giác có gì đó không đúng, "Lưỡi của người bị hư sao?"

Điền Thất đáp, "Điện hạ, lưỡi của nô tài bị chút vết thương nhỏ, nhưng mà không sao đâu."

Như Ý nhìn nhìn Điền Thất, lại xem xem phụ hoàng, nó cảm thấy rất có hứng thú, "Điền Thất và phụ hoàng đều bị thương."

Người nói vô tâm, người nghe lại có ý, hai người đối với thương của bản thân là như thế nào tới đều có chính mình biết rõ, lúc này bị một tên nhóc vạch trần ra, khó tránh có chút không thoải mái.

Kỳ Hành ho một tiếng, trách mắng, "Ngày mai người liền được bốn tuổi, cũng là một đứa bé lớn xác, đừng cả ngày chỉ lo đi vòng vòng rồi nói bậy nói bạ."

Có Điền Thất ở đây, không hiểu sao gan của Như Ý cũng lớn hơn không ít, nó phản bác, "Bốn tuổi thì sao, lúc bốn tuổi ngài còn..."

"Câm miệng!" Kỳ Hành biết Như Ý định nói cái gì, bèn vội vàng cắt lời nó, rồi lén lút nhìn thoáng qua Điền Thất.

Điền Thất cũng biết Như Ý muốn nói cái gì, chẳng qua nàng liêu mạng giả bộ ra một bộ biểu tình khó hiểu.

Như Ý ngoan ngoãn câm miệng.

Điền Thất thấy nhóc con mang theo bộ mặt ủy khuất, liền hỏi han, "Điện hạ, ngày mai là sinh nhật rồi, ngài muốn cái gì nè?"

Như Ý giang tay ra muốn Điền Thất ôm, nó cười hì hì nói, "Ta muốn người chơi với ta nha."

Kỷ Hành nhớ tới lúc trước thằng nhóc con này đều cùng người làm cha là hãn đây muốn tùm lum tùm la thì vô cùng bất mãn, thấy Điền Thất muốn đem Như Ý ôm lên, mặt hãn lập tức trầm xuống, "Người đi xuống cho ta, người đã lớn sầm còn muốn người khác ôm."

Điền Thất không biết vì sao Hoàng thượng lại tức giận, nàng đem Như Ý để xuống, rồi dốc hết toàn lực tìm đề tài mới, "Hoàng thượng, nô tài nghe nói bữa sinh nhật của điện hạ thì sẽ mời gánh hát, y ngu kiến của nô tài, dân gian có chút ảo thuật, xiếc khi linh tinh, mấy đứa trẻ đều thích xem, chắc hãn điện hạ cũng sẽ thích."

Sắc mặt Kỷ Hành quả nhiên hòa hoãn xuống dưới, "Theo ý người đi."

Như Ý lại kéo Điền Thất nói chuyện, Kỷ Hành ngại bọn họ ồn ào, làm chậm trễ chính sự của hãn, thế là đem bọn họ đuổi ra ngoài. Điền Thất và Như Ý cầu còn không được, tay nắm tay đi ra ngoài.

Sau khi hai người đi ra, Kỷ Hành cũng không có làm chính sự. Hãn nhìn chòng chọc ngự án mà phát ngốc, nghĩ Điền Thất, ngực ấm áp.

Nói thật, nếu như hãn muốn được đến người nọ, thật sự là vô cùng dễ dàng. Người trong Hoàng cung đều là của hãn, nếu như hãn muốn sủng hạnh ai, cũng chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay mà thôi.

Nhưng mà Điền Thất không giống thế. Vì sao không giống đâu? Hãn không nói lên được, chính là không giống thôi. Hãn theo bản năng không muốn đối đãi Điền Thất giống như là đối đãi với những nữ nhân trong hậu cung, hãn đem Điền Thất để ở một cái vị trí đặc biệt, một cái vị trí mà từ trước đến giờ không có bất kỳ một người đụng chạm vào.

Có chút tâm tình luôn là càng nghĩ càng loạn, hãn không quá rõ ràng vì sao chính hãn luôn có nhiều kiên nhẫn để đối đãi với Điền Thất như thế, nhưng hãn rất rõ ràng hãn rốt cuộc muốn làm cái gì, vậy liền đủ. Nếu như hãn đã vâng theo dự vọng của chính mình, mang tâm lý bình nứt không sợ bể, vậy liền không cần để ý, mà chỉ cần tiếp tục muốn làm gì thì làm đó.

Rất lâu sau đó, khi hãn và người kia cuối cùng cũng trải qua cuộc sống "tế thủy trường lưu", một lần nữa quay đầu nhìn lại con đường truy thê mà chính hãn cũng không muốn nhớ lại thì hãn mới đột nhiên giật mình, hãn ở ngay lúc vừa mới bắt đầu, cái hãn muốn từ trước đến giờ đều không phải là con người nàng, mà là trái tim của nàng. Hãn muốn cùng nàng như keo như sơn, ân ái không cách, đầu bạc đến già, đến chết không chia lìa.

Hãn đạp lên một mảnh phù hoa, sớm sớm quét ra một vị trí bên cạnh mình, chỉ vì chờ nàng đứng đó.

Người đời đều nói nam nhân là loài phong lưu bạc tình, nhưng trên đời này đại khái là sẽ có một nữ nhân như thế, có thể để cho người vì nàng mà rời bỏ tất cả những thứ trước mắt. Những nữ nhân đứng sau nàng đều mất đi nhan sắc, mất đi mùi vị, biến thành tượng gỗ. Người chỉ muốn móc tim ra cho nàng, cũng muốn được đến lòng nàng. Người muốn dắt tay nàng, vẫn đi đến tận cùng nhân sinh.

Một nữ nhân như vậy, người có thể gặp được, cũng có thể không gặp được.

Sau khi gặp được có thể sẽ được đến, cũng có thể không được đến.

Cho nên khi đó Kỳ Hành vô cùng vui mừng, hẳn gặp được, cũng được đến.

Bên trên, chính là một mảnh thử dài của một người nam nhân đã trải qua rất nhiều chuyện trong cuộc sống, còn giờ phút này, Hoàng đế bệ hạ của chúng ta còn chưa có loại giác ngộ này. Hẳn chỉ là cảm thấy, Điền Thất dù sớm hay muộn cũng là đồ ăn trong chén của hắn, cho nên với bọn họ thì

-

"Tương lai còn dài." Hắn nhẹ nhàng gõ gõ ngực án, mỉm cười nói.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Thật Ngọt

Kỷ Hành quả nhiên sai người tìm đến một nhóm làm ảo thuật vào tiệc sinh nhật của Như Ý, kèm thêm còn có một con khỉ làm xiếc. Toàn bộ buổi diễn Như Ý đều xem say sưa ngon lành, cười mãi không ngừng, nó vừa cười vừa kéo tay áo của Điền Thất đang đứng phía sau. Ngay cả thái hậu cũng cảm thấy vô cùng có thú vị. Bản thân Kỷ Hành đối với mấy thứ xiếc này không có hứng thú, nhưng mà nhìn thấy nương và con trai của mình đều vui vẻ, thì tự nhiên là hẳn cũng vui theo, theo sau hẳn lại liếc liếc trộm ngắm Điền Thất, tiểu biến thái xem xiếc mà con mắt đều sắp rớt ra ngoài, cần cổ rướn được siêu dài. Kỷ Hành không khỏi lắc đầu bật cười, hẳn nghĩ trong lòng, làm sao là tìm đến cho Như Ý xem, rõ ràng là Điền Thất muốn xem.

Lần này người một nhà đoàn tụ một nơi, chỉ có một người là trong lòng không phải mùi vị. Kỷ Chinh cũng không biết vì sao, luôn cảm thấy cảnh tượng vui vẻ hòa thuận trước mắt này cùng hẳn không liên quan, ảo thuật ở trên sân khấu rõ ràng nhìn cũng có thú vị, nhưng hẳn chính là cười không nổi. Theo lý thuyết, mặc dù quá khứ từng có những việc không khoái trá trải qua, nhưng hiện nay hẳn cùng với vị ca ca ruột thịt này không đến mức ngăn cách cho lắm, hẳn cũng rất thích đứa cháu trai Như Ý này, vậy mà sao hiện tại ngồi ở chỗ này liền thấy toàn thân không thoải mái, tổng cảm thấy trong lòng nặng nề ngọt ngọt giống như đang kèm chế cái gì đó, phát tiết không ra.

Kỷ Chinh nhìn nhìn Điền Thất, người nọ không có phát sinh chuyện ăn ý nhìn nhau cười với hẳn, bởi vì Điền Thất đang hết sức chăm chú xem xiếc khỉ. Hẳn có chút thất lạc, cúi đầu uống một hớp rượu, ngẩng đầu định

cùng hoàng huynh nói chuyện, lại phát hiện ánh mắt của hoàng huynh đang ngừng ở trên người Điền Thất.

Một trận xiếc khí diễn xong, nghệ nhân xiếc khí dắt con khí đi xuống nghỉ ngơi. Như Ý xem không đã ghiền, nhất định muốn đi qua chơi với con khí, Điền Thất được Thái hậu chấp thuận, ôm Như Ý đi xem khí.

Tiệc rượu bên này chỉ còn thừa lại ba người lớn, Thái hậu nhìn xem Kỳ Hành rồi lại nhìn Kỳ Chinh, bà nói với Kỳ Chinh, "A Chinh, tuổi tác của người cũng không nhỏ, là lúc nên cưới vương phi. Ai gia đã chọn trúng mấy thiên kim cho người, đều là danh môn khuê tú tri thư thức lễ, muốn nhân phẩm có nhân phẩm, muốn ngoại hình có ngoại hình. Đương nhiên, còn muốn hỏi ý kiến của chính người."

Kỳ Chinh nghe đến lời này lập tức thấy nhức đầu, "Mẫu hậu, nhi thần một mình tự do đã quen, nhất thời chưa có nghĩ tới chuyện này."

"Này sao được," Thái hậu lắc đầu thở dài, "Một cái vương phủ lớn như vậy, không có một người nữ nhân quản gia, làm sao có thể được. Không riêng người, ngay cả hoàng huynh của người, ai gia cũng muốn nạp thêm mấy mỹ nhân cho hẳn."

Kỳ Hành vốn đang phóng mắt nhìn Điền Thất và Như Ý ở bên kia, lúc này nghe đến mẫu hậu nhắc lên hẳn, vội quay đầu lại cười nói, "Đang tốt lành sao lại nhắc tới trẫm, nữ nhân trong hậu cung quá nhiều, lại tới cũng là thêm loạn."

"Ai gia đây là cảm thấy, người hình như đối với mấy nữa nhân trong hậu cung phát chán, mấy ngày nay cũng không thấy người nhìn qua ai, mấy ngày nay ngay cả thẻ bài cũng không lật."

Càng nói càng xa. Kỳ Hành che miệng lúng túng ho một tiếng, "Mấy ngày này thời tiết không phải nóng thôi. Mấy việc vặt này mẫu hậu ngài

không cần quan tâm làm gì, hôm nay là sinh nhật của Như Ý, chúng ta vui vẻ uống rượu vui chơi không được sao."

Thái hậu oán giận nói, "Ta làm sao có thể không quan tâm. Hai huynh đệ các người hợp lại, mới có một chút xíu hương khói là Như Ý, nếu là gia đình bình thường thì con cháu có thể đầy đàn hết rồi, bà già như ta lớn tuổi như vậy, lại chỉ có một đứa cháu trai."

Kỷ Hành đành phải bắt đầu khuyên giải an ủi mẫu thân. Kỷ Chinh lại hồ nghi nhìn Kỷ Hành, rồi nói với Thái hậu, "Mẫu hậu nói đúng, hoàng huynh đúng là nên nhiều nạ mỹ nhân."

"Người đừng thêm loạn." Kỷ Hành nhíu mày nói.

"Đây làm sao là thêm loạn nha, thần đệ đây là vì nghĩ cho hoàng huynh thôi." Kỷ Chinh cười như không cười.

Tiệc sinh nhật tán, Như Ý bị ôm đi ngủ trưa, Điền Thất cũng đến giờ hết ca, nàng không về cung Càn Thanh, mà đi tìm Vương Mạnh. Hai người Kỷ Hành và Kỷ Chinh đi từ cung Từ Ninh ra, đi được một đoạn đường, đến lúc sắp sửa tách ra thì đột nhiên Kỷ Chinh nói, "Hoàng huynh, những lời mà lần trước ngài dạy dỗ thần đệ, thần đệ đã nghĩ thông suốt."

Kỷ Hành dừng bước lại đánh giá người đệ đệ này của hãn, "Ha, người nghĩ thông cái gì?"

"Hoàng huynh nói đúng, đoạn tỵ là hành động hạ lưu xấu xa, làm quân tử khinh thường. Hoàng huynh là mẫu mực của quân tử, thần đệ nhất định đem lời này ghi nhớ trong lòng, ngày ngày nhắc nhở chính mình, chớ có làm ra chuyện thực xin lỗi tổ tông."

Lời này nói được cực đặc ý, quả thực là đang chỉ thẳng mũi của Kỷ Hành mà mắng. Nhưng mà Kỷ Chinh không biết Kỷ Hành đã sớm đột phá phòng tuyến tâm lý, quyết sĩ tới cùng, lúc này bị người chỉ trích, hãn không

tức giận dù chỉ là chút xíu, mà tiếp thu toàn bộ. Hãn im lặng nhìn Kỳ Chinh, đột nhiên cười nói, "Ừm, nghĩ suốt là tốt. Nhanh chóng cưới vương phi đi. Nếu người lại không trúng ý được cô nương nào, trẫm liền giúp người chọn." Nói xong, vỗ vỗ vai Kỳ Chinh, xoay người rời đi.

***

Vương Mạnh đối với chuyện Điền Thất không cần thuốc giải mà cũng có thể tự khỏi bệnh tỏ vẻ rất chấn kinh. Điền Thất ngại ngùng nói bản thân là bị dọa, nên chỉ nói là do thân thể của nàng tốt. Vương Mạnh liền muốn giúp Điền Thất bắt mạch, kết quả bị Điền Thất hung hăng cú đầu mấy cái.

Điền Thất lại có một chuyện muốn hỏi, "Người nói, bệnh thần kinh có thể trị không?"

Vương Mạnh hỏi lại, "Bệnh tới trình độ nào? Khi phát bệnh thì làm những gì?"

Điền Thất sờ cằm, hồi ức một chút những chuyện hung tàn mà Hoàng thượng từng làm, "Ừm... Bóp cổ? Cắn người?"

"Vậy thì đã rất nghiêm trọng. Loại bệnh này chỉ có thể hòa hoãn, không thể trị tận gốc, hiệu quả tốt nhất là khiến cho bệnh tình của bệnh nhân ổn định lại."

Điền Thất không có được câu trả lời vừa lòng, rất thất lạc bỏ đi. Nàng về cung Càn Thanh ngủ trưa một giấc, chờ thời tiết nóng bớt chút, lại đi tìm Như Ý chơi. Hôm nay hai người đã hẹn trước.

Bởi vì Như Ý thấy được Trư Bát Giới mà nó ngưỡng mộ trong lòng đã lâu ăn dưa hấu, lại thấy được ảo thuật và xiếc khi rất tươi mới thú vị, nên vô cùng hưng phấn, thế là trưa nay vẫn chưa ngoan ngoãn ngủ quá. Điền Thất dắt nó đi đến hồ Thái Dịch, đem Đái Tam Sơn dẫn ra. Hoa sen trong hồ Thái Dịch đang nở được bùng bùng, hồng trắng đỏ vàng, cao thấp chằng

chặt, điểm xuyết xen kẽ tại từng tảng lớn tảng lớn lá sen xanh biếc hình cây dù. Điền Thất hái vài đóa hoa sen, lại ngắt hai cái lá sen rất lớn. Nàng đem hoa sen xếp chồng chất lên mai của Đái Tam Sơn, rồi cùng Như Ý mỗi người đội một cái lá sen, sau đó ngồi tựa vào trên mai của Đái Tam Sơn, thật là vô cùng mát mẻ.

Kỷ Hành rảnh rỗi đi bộ đến hồ Thái Dịch, thấy được hai tên nhóc này đang đội lá sen ăn dưa hấu.

Thực là một cặp Trư Bát Giới.

Dưa hấu rất lớn, bị cắt thành từng miếng từng miếng, nhìn chính diện giống như là nửa vàng trắng tròn. Vỏ ngoài xanh trắng, ruột thì đỏ tươi, hạt đen thùi lù. Theo ruột dưa cắn một ngụm, nước đầy ắp đầm đìa, thuận theo vỏ dưa rơi đến trên mặt đất, hình thành một khối nước đọng.

Điền Thất đang ngồi ở trên mặt đất, vừa ăn vừa phun hạt dưa phốc phốc, Như Ý học theo, chẳng qua không có linh hoạt bằng, tổng là phun cả thịt dưa và hạt dưa một lúc. Nó đứng ở bên cạnh Điền Thất, tựa vào trên thân rùa, ôm một miếng dưa hấu bự gấp hai cái đầu của mình, vụng về mà gặm, trên mặt dính rất nhiều nước màu hồng, cái yếm chuyên vì ăn dưa hấu mà choàng ở trước ngực cũng đã dính toàn là nước dưa hấu.

Nhìn một đứa bé xinh đẹp như thế bị làm thành chậ vật thể này, Kỷ Hành rất là không lời. Hắn liền biết, đứa con trai này của mình sớm muộn gì sẽ bị Điền Thất làm hư. Dưa hấu cắt sẵn đút cho nó nó không thèm ăn, lại cứ thích ôm một miếng to tự gặm.

Điền Thất thấy được Hoàng thượng tới, vội cuống quít đứng lên, nuốt xuống đồ ăn trong miệng, nói, "Hoàng thượng vạn tuế."

Như Ý kêu một tiếng "Phụ hoàng", sau đó vẫn một lòng một dạ gặm dưa hấu.

Kỷ Hành nhìn đôi môi phấn hồng của Điền Thất dính nước, đột nhiên sai bảo người chung quanh, "Các người đều đi xuống."

Thịnh An Hoài quyết đoán cùng mọi người lui xuống.

Nơi này chỉ thừa lại ba người cùng với một con rùa đen, con rùa vẫn đang rụt xác, Điền Thất có chút khẩn trương, không biết Hoàng thượng muốn làm cái gì.

Kỷ Hành nói, "Tiếp tục."

"A?" Điền Thất không phản ứng kịp.

"Ngồi xồm xuống, tiếp tục ăn."

Điền Thất vẫn luôn là tiếp một vài thánh chỉ không rõ ra sao, nên lúc này cũng ngoan ngoãn nghe lời ngồi xuống, tựa vào mai rùa tiếp tục gặm dưa hấu. Nàng không biết chính mình làm như vậy, Hoàng thượng có vừa lòng hay không, thế là một bên thì nhai dưa hấu, một bên thì ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng.

Bị một đôi mắt xinh đẹp như thế nhìn thẳng, tim Kỷ Hành nhất thời đập nhanh mấy phần, lại phối hợp động tác nhai và nuốt của đối phương, đây quả thực là không tiếng động khiêu khích. Nhưng đầu sỏ gây nên lại còn không tự biết, ăn xong lại không tự giác liếm liếm nước ở khóe môi.

Ngực Kỷ Hành bỗng dựng nóng lên, hân cũng ngồi xồm xuống, lấy đi lá sen trên đỉnh đầu Điền Thất, thẳng tắp nhìn vào đôi mắt của nàng.

Điền Thất không biết Hoàng thượng lại nổi điên làm gì, bất quá hân đã không kêu ngừng, vậy thì nàng cứ tiếp tục ăn thôi. Thế là nàng lại tiếp tục hết ngậm này đến ngậm khác ăn dưa hấu.

Kỷ Hành lại đột nhiên hỏi, "Ăn ngon sao?"

Như Ý từ trong miếng dưa hấu ngẩng đầu lên, giong giã đáp một câu, "Ăn ngon lắm." Đáp xong tiếp tục gặm.

"Trăm nếm thử." Kỳ Hành nói.

Điền Thất: "...". Nàng cúi đầu nhìn miếng dưa hấu trong tay đã bị gặm thành trăng lưỡi liềm, thật sự ngại ngần đem nó đưa qua. Nhưng mà người đứng bưng mâm dưa hấu lúc này đã sớm bị Hoàng thượng đuổi đi.

Như Ý cũng có chút ngoài ý muốn, "Phụ hoàng, sao người lại đi cướp dưa hấu ăn chứ?" Như Ý vừa nói xong câu đó, đột nhiên cảm giác được tầm mắt tối thui, trên mặt nó che một bàn tay, lòng bàn tay tản mát ra hơi ấm, nó nhận được đây là tay của phụ hoàng.

Như Ý ngừng ngừng, thấy bàn tay đang che đôi mắt của nó vẫn chưa rời đi, nó hiểu, cười hỏi, "Muốn chơi bịt mắt bắt dê hả?"

Không ai trả lời nó.

Điền Thất lại bị hôn bất ngờ một lần nữa, tuy rằng có chút kinh hoàng như cũ, nhưng lần này so với lần trước đã xem như trấn định rất nhiều. Nàng muốn giãy thoát ra, nhưng mà bản thân đang ở tư thế ngồi, thật sự không chỗ phát lực, Hoàng thượng lại dùng một tay chế trụ hai tay của nàng, khiến nàng không thể phản kháng.

Hắn áp môi nàng, cưỡng ép mở miệng nàng ra, dùng lực hấp mút chất lỏng trong miệng nàng, sau đó thả nhẹ lực đạo, từng chút từng chút mà dồn dập liếm hôn, ôn nhu tỉ mỉ như gió xuân hóa từng cơn mưa nhỏ. Điền Thất trợn tròn mắt đối mặt với hắn, rõ ràng hết thấy trước mắt đều rất mơ hồ, nhưng nàng lại thấy được đáy má hắn tràn đầy ánh sáng nhu hòa cùng ý cười.

Một trận gió mát đánh úp lại, dao động ngàn tia mềm mại trên đỉnh đầu của hai người. Những đóa hoa sen chong chóng chất trên mai rùa vốn đã đóng

đưa muống rớt, giờ phút này rớt cuộc chịu không nổi lực đẩy của cơn gió nhẹ này, rơi rụng xuống, rơi ở trên đầu, trên vai của hai người.

Bọn họ giống như là bị chôn ở dưới hoa vậy.

Từng đóa từng đóa hoa sen che đi ánh sáng, càng làm cho tầm mắt của Điền Thất thêm mơ hồ. Nàng nghe thấy trong không khí nổi lên nhàn nhạt mùi thơm ngát, đột nhiên nàng giống như không biết chính mình đang ở nơi đâu, tới từ phương nao, muốn đi chỗ nào. Thời gian giống như là muốn vĩnh viễn ngừng ở một khắc này, muốn đông lại hết thủy tất cả, đem chúng nó biến thành vĩnh hằng. Mùa hè mát rượi, nam nhân kỳ quái, nụ hôn bất ngờ.

"Trốn xong chưa?" Như Ý có chút gấp gáp hỏi.

Kỷ Hành chậm rì rì buông Điền Thất ra. Hắn cách nàng rất gần, trên vai còn ngừng một đóa sen đỏ lửa. Hắn cúi đầu lẳng lặng nhìn nàng, bàn tay che ở trên mặt Như Ý rút trở về. Tùy theo động tác của cánh tay kia, đóa sen đỏ rực nhẹ nhàng trượt xuống.

Điền Thất cúi đầu không dám nhìn Kỷ Hành.

Như Ý có chút kỳ quái, "Người không trốn hả?"

Đôi mắt của Kỷ Hành thủy chung nhìn chăm chăm khuôn mặt đỏ bừng của Điền Thất, hắn đáp lời Như Ý, "Đái Tam Sơn trốn xong rồi, nhanh đi tìm nó."

"A, đã biết." Như Ý đồng ý, men theo cái mai siêu bụi của Đái Tam Sơn đi đến trước mặt nó, đỡ lấy cái khe hở rất lớn mà cái đầu của nó hay thò ra, hướng bên trong mai rùa xem.

Trong đầu của Điền Thất loạn loạn, không biết chính mình đang nghĩ gì, cũng không biết nên phản ứng ra sao, càng không dám ngẩng đầu nhìn

Kỷ Hành.

"Đái Tam Sơn, mày đi ra, tao thấy được mày rồi nha!" Như Ý đối với khe hở hô lên.

Kỷ Hành đột nhiên quay đầu lại, dựa vào bên cái tai đang đỏ muồn giọt ra máu của Điền Thất, cúi đầu cười lên.

Cười đủ, hần nhẹ giọng nói, "Thật ngọt."

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Lúng Túng

Lúc Điền Thất đi trở về cung Càn Thanh, chân nàng vẫn còn nhũn ra.

Liên tục xảy ra hai chuyện hoang đường xưa nay chưa từng có, làm cho nàng không biết nên dùng tâm tình và biểu cảm như thế nào để mà đối mặt. Nếu nói chán ghét đi, có chút, dù sao nàng đây là bị khinh bạc, nhưng dường như lại không đến mức đặc biệt phản cảm. Nàng cảm thấy đây đại khái là vì nàng làm nô tài cho Hoàng thượng quá quen rồi, làm làm liền làm đến mức ngàn y trăm thuận, dù cho bị khinh bạc cũng không dám phản kháng. Nhưng nếu để cho nàng thân nhiên tiếp thu, vậy thì nàng càng không thể, nàng vốn là một đứa con gái, làm sao có thể luôn bị một người nam nhân hôn chứ.

Nhưng mà không tiếp thu lại có thể thế nào đâu? Dem Hoàng thượng đánh một trận sao? Mới nghĩ nghĩ thôi đã khiến người ta giận sôi. Vì thanh bạch nên tự sát cho rồi? Thời cổ có một nữ nhân như thế, bị người ta sờ mó cánh tay một chút, về nhà liền đem cánh tay chặt đứt. Điền Thất cảm thấy người này rất là mạnh mẽ, nhưng mà cũng rất là ngốc. Chính mình bị khinh bạc vốn là vô tội, vì sao có thể lại tự sát chứ, người sống vốn đã không dễ dàng, nàng càng là thật không dễ dàng bò từ trong đống người chết bò ra, nhất định phải thật là tiếc mệnh mới được!

Điền Thất nghĩ không thông nàng phải làm sao bây giờ.

Hiện tại đường ra duy nhất chính là chạy khỏi Hoàng cung, nhưng mà nàng thật sự không dám. Ban nãy mới nói rồi đó, nàng đặc biệt tiếc mệnh nha.

Nàng liên tục trực hai ngày mà trong lo sợ bất an, may mà hai ngày này Hoàng thượng không có lại phát bệnh, Điền Thất hơi yên tâm một chút, sau đó tiếp tục tự thôi miên bản thân thêm lần nữa: Hoàng thượng đã khỏe, những chuyện tầm lum tà la phát sinh trước đây đều chỉ là ngoài ý muốn, là ảo giác, là nằm mơ.

Con người luôn thích tồn may mắn trong lòng, hơn nữa còn liều mạng tự khuyên nhủ chính mình về tính chân thực cũng như tính tin cậy của sự may mắn đó.

Trừ chuyện không lại phát bệnh ra, Hoàng thượng còn làm một chuyện tốt vô cùng: Cho phép Điền Thất tiếp tục nhúng tay vào việc làm ăn ở tiệm Bảo Hòa. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là trước tiên đem công việc ở cung Càn Thanh làm tốt.

Thế là Điền Thất mà có thời gian thì liền hướng tiệm Bảo Hòa ở phố đèn lồng đi đi. Trước mắt mà nói, chúng thái giám buôn đi bán lại đồ cổ còn được, chứ muốn giám định tranh chữ thì có chút không chuyên, mà việc này lại chính là sở trường của Điền Thất. Bởi vậy có chút đồ người khác nhận không ra, thì muốn lưu lại đó chờ nàng tới giúp đỡ. Con người phàm là ai có chút bản lãnh vượt trội, tất nhiên sẽ khiến người ta xem trọng, lại cộng thêm Điền Thất công công lại trở về Ngự tiền, một lần nữa đạt được Hoàng thượng nể trọng, thế là Điền Thất dần dần càng có uy vọng ở tiệm Bảo Hòa, mỗi lần tới đây đều có vài tên tiểu thái giám vây quanh nịnh bợ nàng.

Mỗi khi đến thời điểm này, người đàn ông chân chính duy nhất trong tiệm Bảo Hòa là Phương Tuấn liền khoanh tay đứng ở bên ngoài nhìn bọn họ, yên lặng không nói một lời. Điền Thất cảm thấy tên Phương Tuấn này rất có thú vị, hẳn thật là biết võ công - nàng chính mắt thấy qua. Có một lần hai tên thái giám bởi vì cướp một thứ mà đánh đập tàn nhẫn, thiếu chút nữa dẫn tới hỗn chiến, kết quả Phương Tuấn không chút phí sức chen vào đám người, một tay một người đem bọn họ xách ra. Hai tiểu thái giám kia không

phục, muốn hợp lại đánh Phương Tuấn, thế là Phương Tuấn dứt khoát đem bọn hăn quăng ra bên ngoài, hai người đó liền treo ở trên lan can lầu hai của Bác Cổ Hiên đối diện. Chường quỳ Bác Cổ Hiên đang dựa lan can cầm ấm tử sa phơi phới uống trà hóng mát, bỗng thấy được hai người sống thành linh nằm vắt vẻo trên lan can thì bị dọa gần chết.

Lúc ấy vẫn là Điền Thất đi qua khuyên giải, mấy người đều bán cho Điền công công một cái thể diện, bắt tay làm hòa.

Lúc này Điền Thất từ trong đám người đi tới, hỏi Phương Tuấn, "Bệnh của mẫu thân ngươi sao rồi?"

"Khởi sắc một ít, ngón tay có thể động, cảm ơn người."

"Không cần cảm ơn ta, ngươi nên cảm ơn Vương Mạnh."

Phương Tuấn cúi đầu nghĩ một lát, thần sắc nghi hoặc, "Ta cảm thấy rất quen thuộc."

"Cái gì rất quen thuộc?"

"Người, các người." Phương Tuấn nói, rồi nhìn về phía đám thái giám.

Điền Thất nhìn râu trên cằm hăn, vui đùa nói, "Chẳng lẽ trước kia ngươi cũng là thái giám?"

Phương Tuấn lắc lắc đầu, Nghiêm túc đáp, "Ta không phải. Nhưng ta luôn cảm thấy ta đã sớm nhận thức được những người như các người." Hăn nhíu mày nghĩ, lại thấy nhức đầu, ngón tay dùng lực xoa lên huyệt Thái Dương.

"Đừng có miễn cưỡng, những thứ mà ngươi không nghĩ ra được, không chừng chính là chuyện mà ngươi căn bản không muốn nhớ tới,"

Điền Thất an ủi hẳn, "Thật sự không được thì kêu Vương Mạnh cũng xem xem bệnh cho người đi, không cần bỏ tiền gì nhiều đâu."

***

Kỳ thật không chỉ tại tiệm Bảo Hòa, mà uy vọng của Điền Thất ở trong Hoàng cung cũng tăng lên một chút xíu. Bị Hoàng thượng đuổi ra Hoàng cung rồi lại có thể quay lại, người như vậy ít càng thêm ít. Thái giám thôi, vốn liền kém một bậc, dù sao chỉ là người hầu, cũng không phải là hiền tài, đại tài, bị chủ tử sung quân rồi mà còn có thể làm cho chủ tử nhớ tới kêu trở về, thấy rõ sức nặng của người này trong cảm nhận của chủ tử. Không quan tâm là do nguyên nhân gì, tóm lại Điền công công giết trở về, trong hoàng cung làm gì có ai nhìn không ra chút chiều gió chứ.

Thế là hai ngày này Điền Thất thật là bị người nịnh bợ muốn xối. Đám cung nữ thái giám còn dễ ứng phó, muốn mạng nhất chính là đám chủ tử ở trong hậu cung, người này đưa tiền, kẻ kia nhét đồ. Nếu mà đặt ở trước kia, Điền Thất đương nhiên là vui vẻ, không hề áp lực mà toàn bộ thu sạch sẽ, nhưng mà hiện tại không giống nhau, rất nhiều chủ tử đối nàng có quá nhiều mong đợi, giống như là nàng có thể an bài thời khóa biểu để Hoàng thượng sung hạnh bọn họ luôn vậy. Tuy rằng lúc những người này đưa này nọ thì ở mặt ngoài sẽ không nói yêu cầu gì, nhưng mà sau lưng tóm lại là trông cậy nàng có thể đỡ bọn họ một phen, nếu như chờ mãi mà không phát hiện được động tĩnh gì, Điền Thất nhất định sẽ bị bọn họ oán trách.

Điền Thất rất cuộc rõ ràng vì sao Thịnh An Hoài không tùy tiện nhận đồ của người khác: Người cho rằng là chiếm món hời, kỳ thật chúng nó đều là nợ, không chừng lúc nào đó liền có thể bị một phương thức khác trả trở về. Nàng cũng học Thịnh An Hoài, lúc nhận quà phải xem danh mục, tuyệt đối vô công không thụ lộc.

Nhưng có vài chủ tử tương đối bá đạo, khăng khăng không phối hợp.

Ví dụ như Khang phi.

Khang phi biết chính mình từng làm "chuyện tốt" với Điền Thất nha, nhưng nàng hi vọng Điền Thất không biết, bất quá Điền Thất biết, đương nhiên còn phải giả vờ ra một bộ không biết.

Thế là Khang phi liền cho rằng Điền Thất không biết. Nàng lấy lý do cung nữ của mình từng đắc tội với sư phụ của Điền Thất, đem Điền Thất kêu tới cung Yêu Nguyệt, nói chút lời hay, rồi thưởng tiền.

Chỉnh chỉnh mười lượng vàng.

Điền Thất không dám nhận. Sư phụ của chính mình vì sao sẽ bị cung nữ "Đắc tội", nàng không cần mang đầu óc đều có thể nghĩ ra, nhất định là lúc hăn trêu chọc cô nương kia thì bị người ta quăng sắc mặt cho xem. Điền Thất không cần nhận lỗi với người ta đã không tệ, làm sao có thể nhận thưởng của Khang phi chứ. Lại nói, thưởng nhiều như vậy, rõ ràng cho thấy ý của Túy Ông không phải ở rượu, mọi người đều biết rõ trong lòng.

Khang phi đã sớm nghe nói qua Điền Thất yêu tiền, hiện tại thấy được Điền Thất không chịu nhận, liền cho là hăn cùng nàng khách khí, thế là khăng khăng muốn Điền Thất nhận lấy số vàng này. Điền Thất từ chối mãi, đổi được là đôi mày liễu của Khang phi dựng đứng lên, "Điền công công bây giờ là đại nhân vật, ngay cả thể diện của bản cung cũng không cho sao?"

Điền Thất đành phải nhận lấy vàng. Lúc đi ra nàng vừa đi vừa nghĩ, nói Khang phi này là cái người không ra hồn thật đúng quá. Rõ ràng là làm chuyện mua chuộc nhân tâm, lại còn quăng sắc mặt cho người ta xem, vừa phí sức lại không lấy được lòng, tiêu tiền cũng là tiêu không, ngay cả cái tiếng động người cũng đừng tưởng nghe đến.

Kỳ thật vị chủ tử này ở trong hậu cung có một điều kiện may mắn nhất - Thái hậu thương nàng. Mọi người đều biết Hoàng thượng là người con có

hiếu, rất nghe lời của Thái hậu, Khang phi có Thái hậu che chở, hẳn sẽ sống không kém được, nhưng mà hiện tại nàng ta lại hoàn toàn bị Đức phi và Thuận phi vượt qua, thấy rõ vị nương nương này trước đây từng làm qua bao nhiêu chuyện ngu ngốc.

Nghĩ đến đây, Điền Thất lại lắc lắc đầu. Lúc này nàng nhận tiền của Khang phi, lại không thể trả trở về, bắt chẹt tay ngăn của người ta, nàng cũng không thể xem mười lượng vàng này là đồ nhặt được.

Thật là phiền phức.

Nghĩ đi nghĩ lại, Điền Thất quyết định đi tìm Hoàng thượng cáo trạng. Nhất định phải giả bộ có chút vô tội có chút mừng thầm mà nói với Hoàng thượng mới được, Khang phi nhất quyết thưởng tiền cho nàng, nàng không nhận, bị chủ tử quở trách một trận, đành phải nhận lấy.

Sau đó Hoàng thượng liền biết chuyện Khang phi thu mua nàng, về sau cho dù nàng tính làm cái gì, cũng đều ở dưới mí mắt của Hoàng thượng, sẽ không bị chủ tử nghi kỵ.

Ta thật là quá thông minh. Điền công công sờ sờ cằm, có chút tự kỷ nghĩ.

Thẳng thắn mà nói, nửa đoạn trước kế hoạch này của nàng tiến hành thật sự thuận lợi.

Hoàng thượng đang ở Nhạc Thọ đường nghịch tranh chữ đồ cổ - đồ hãn thích đều được cất chứa ở trong Nhạc Thọ đường, các loại đồ vật đều có. Điền Thất cùng theo bên cạnh hắn, trong Nhạc Thọ đường lúc này tạm thời chỉ có hai người bọn họ.

Kỷ Hành đi đến trước một bức tranh sĩ nữ (*), chấp tay sau lưng nghĩ chân quan sát. Điền Thất xáp lên trước nói cười, "Bức tranh này thật xinh đẹp, giống như là Khang phi nương nương."

(*) sĩ nữ: chữ "sĩ" nghĩa là quan, "sĩ" trong "xuất sĩ". Ý chỉ người phụ nữ quyền quý có "phẩm" tương đương chức quan, vd như làm phi tần của vua cũng có nhất phẩm, nhị phẩm,... Công chúa, vương phi, quận vương phi, quận chúa... những cái danh này đều tương đương theo là bao nhiêu phẩm. Vd như Tứ phi là nhị phẩm, gặp quan nhất phẩm thì phi phải hành lễ, nếu chiêu nghi/tần (4,5 phẩm gì đó) gặp nhất phẩm phu nhân (vợ tế tướng chẳng hạn) thì phải hành lễ với nhất phẩm phu nhân... Có nhiều bạn dịch thẳng hoặc dịch theo vietphrase là "cung nữ đồ" dễ hiểu lầm thành tranh vẽ cung nữ hầu hạ, chứ không phải nghĩa chính xác là "nữ nhân trong cung".

Hai chữ "Khang phi" này khiến cho Kỷ Hành nhăn mày một chút, Điền Thất miễn tuệ bắt giữ đến biểu cảm của Hoàng thượng, hiện tại muốn chính là hấn đối với Khang phi phản cảm. Thế là Điền Thất tiếp tục nói, "Hôm qua Khang phi nương nương đem nô tài kêu đi cung Yêu Nguyệt, nô tài còn cho rằng chính mình làm chuyện gì thất lễ với nương nương, không nghĩ tới Khang phi nương nương lại thay nô tài xin lỗi, nô tài thật là được cứng mà sợ, vô cùng xấu hổ. Nương nương săn sóc những tên nô tài chúng ta như thế, thật là một người tốt vô cùng."

Lời này quả nhiên khiến cho Kỷ Hành nhíu mày càng sâu. Một chủ tử thế nhưng bồi tội với một tên nô tài, còn thể thống gì.

"Lúc ấy nô tài bị dọa đến mức dập đầu với nương nương, ai biết nương nương vội vàng sai người đem nô tài nâng dậy, còn thưởng thật nhiều tiền, nô tài không dám nhận, nương nương liền cười nói nô tài không nề mặt nàng, còn nói nô tài ở cung Càn Thanh làm việc được tốt quá, lẽ ra..."

Nói đến đây lời của nàng đột nhiên im bặt.

Kỷ Hành thành linh cúi đầu mổ một cái giống như là chuồn chuồn lướt nước ở trên môi Điền Thất, hấn cũng không dừng lại nơi đó, mà rất nhanh

rời đi. Hấn đứng thẳng thân thể, khôi phục lại vẻ đạo mạo thâm trầm. Hấn nhìn đôi mắt đang trợn tròn vì kinh ngạc của Điền Thất, cười nói, "Tiếp tục nói."

Điền Thất: "... " Sớm quên muốn nói cái gì rồi.

Kỷ Hành xoay người, sờ sờ bức tranh sĩ nữ kia, nói, "Không giống Khang phi, giống người."

Điền Thất nhìn khuôn mặt béo thành hai cái bánh bao của sĩ nữ trên tranh, trong lòng nghĩ, giống như cái mộng của ta thì có! Trong đầu nàng còn đang liên tưởng, vốn dĩ nàng chỉ ở trong lòng nghĩ đến sự so sánh tuyệt diệu này, nhưng mà ai biết nàng lại không cẩn thận buột miệng nói ra.

Điền Thất: "... "

Kỷ Hành: "... "

Điền Thất vừa ngượng ngùng vừa lúng túng, này đều là cái gì cùng cái gì nha, làm sao lại nghĩ đến mấy cái này, lại làm sao sẽ nói ra chứ! Thật là ngốc!

Kỷ Hành che môi cười khanh khách lên, càng cười lại càng muốn cười, rốt cuộc hấn nhin không được, rốt cuộc giả bộ không nổi vẻ nho nhã ôn nhuận nữa, mà chống tưỡng cười ha hả.

Điền Thất càng quẫn bách.

Kỷ Hành nâng người lên, cười dài nhìn Điền Thất, nói, "Người không cho ta xem, ta làm sao biết giống hay không giống?"

Điền Thất: "... " Thật là không còn mặt mũi gặp người.

Kỷ Hành nhìn khuôn mặt xấu hổ đến mức muốn nhỏ ra máu của Điền Thất, không lại đùa nàng nữa, mà xoay người đi xem những thứ khác.

Muốn đem một người thu thập được phục tùng một chút, không thể quá gấp, cũng không thể quá lơ lửng, tổng yếu phải có chặt có hẹp mới được, xưa nay hẳn am hiểu sâu sắc việc này.

Điền Thất hận không thể lập tức rời khỏi chỗ này, Kỷ Hành cùng nàng hoàn toàn trái ngược, rất muốn ở Nhạc Thọ đường lâu thêm một hồi. Thế là bọn họ lại ở lâu một hồi. Kỷ Hành không lại cùng Điền Thất nói chuyện, nhưng mà không biết vì sao Điền Thất lại càng thêm xấu hổ. Hơn nữa, hai người bọn họ lại nhiều lần bước ngang qua bức tranh sĩ nữ kia, mỗi lần trải qua thì Kỷ Hành cứ luôn ý vị sâu xa nhìn Điền Thất một cái, sau đó cười mà không nói.

Vẫn ở tại Nhạc Thọ đường đến gần bữa trưa, Điền Thất cũng sắp hết ca. Hai người trở về cung Càn Thanh, Kỷ Hành liền thả nàng đi. Ăn qua cơm trưa, Kỷ Hành theo thường lệ muốn ngủ trưa một lát. Nằm ở trên giường rộng, hẳn nhớ đến lời nói càn hôm nay của Điền Thất, thế là lại ngọt ngào cười một trận. Bất quá cười cười, suy nghĩ của hẳn liền có chút bay xa, nghĩ được có chút lệch đi, lúc này đây đều là một vài hình ảnh kiêu diễm làm cho người khác nóng hết cả mặt.

Thế là Kỷ Hành phát hiện một vấn đề nghiêm trọng: Hẳn có thể nhịn, nhưng tiểu huynh đệ của hẳn, có vẻ như nhịn không nổi.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Tửu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Chuyện Cũ

Bát Phương Thực Khánh cuối cùng cũng khai trương.

Bởi vì buổi sáng Điền Thất bận trực, cho nên không tới kịp, tửu lâu khai trương lại không thể chờ nàng tới chiều. May mà nàng đã sớm thuê một phó chưởng quầy, chuyên môn phụ trách xử lý công việc trong tửu lâu.

Lúc nàng tới thì trong tửu lâu đã có không ít người đang ăn cơm. Kỷ Chinh làm ra chiêu bán giá ưu đãi vào ngày khai trương, ngày đầu tiên đến đây ăn cơm đồng loạt giảm tám mươi phần trăm, hẳn là còn chủ động mời một vài chưởng quầy trên con đường này tới uống rượu, nói chút lời khách khí. Về sau mọi người đều cùng ở trên con đường này lăn lộn, tự nhiên muốn chăm sóc lẫn nhau vân vân.

Đường Thiên Viễn và Trịnh Thiếu Phong cũng chạy tới giúp vui. Bốn người tìm một nhà gian, Đường Thiên Viễn mở đầu gọi một món đậu hủ Ma Bà, sau lại kê thêm một phần hồi oa nhục (*), Trịnh Thiếu Phong thì muốn thịt dê xào hành lá và ốc biển kho tàu, Kỷ Chinh chọn canh gà ác và tôm bóc vỏ xào cải ngọt, Điền Thất nghe hầu bàn báo tên món ăn trong tiệm hai lần, mệ đến nỗi khóe môi hầu bàn đều run lên, nàng cũng không biết nên chọn món gì, cái này muốn ăn cái kia cũng muốn nếm, cuối cùng chỉ kê cá Tây hồ ninh dấm và thịt cua hấp đầu sư tử (**).

Mấy thứ này đều là món ăn bình thường trong gia đình.

Hầu bàn nhớ thực đơn xong đi ra ngoài, Kỷ Chinh lại như có chút suy nghĩ nhìn bóng lưng của hắn.

Trịnh Thiếu Phong cũng vươn cần cổ nhìn, nói, "Đừng nói là người trúng ý hần nha? Khẩu vị của người thật tốt ghê!" Nói xong, quay đầu cố ý nhìn thoáng qua Điền Thất, phát hiện Điền Thất đang cùng Đường Thiên Viễn thảo luận thực đơn rất nhiệt liệt. Thì ra mới nãy người hầu bàn kia báo tên món ăn hai lần, Điền Thất liền nhớ hết trong đầu, lúc này chọn bên trong một món nghe giống như là món cay Tứ Xuyên, hỏi Đường Thiên Viễn món kia dùng cái gì làm, hương vị ra sao. Đường Thiên Viễn giải thích từng cái cho nàng, sau đó lại nghe nàng nói về món ăn vùng Giang Chiết cho hần. Hai người nói được cao hứng, ngay cả Trịnh Thiếu Phong ngồi nghe thôi cũng chảy nước miếng, liền cùng gia nhập thảo luận.

Kỷ Chinh hãy còn ngưng mi trầm tư.

Điền Thất nói nói, quay đầu thấy Kỷ Chinh đang phát ngốc, liền hỏi, "A Chinh, người đang nghĩ gì vậy?"

Trịnh Thiếu Phong nghe đến Điền Thất xưng hô thân thiết như thế với Kỷ Chinh, hần cố ý ồn ào hăng giọng một cái. Chẳng qua không ai thêm chú ý hần.

Kỷ Chinh giải thích nói, "Ta thấy thực đơn dài như vậy, tên hầu bàn mới nãy tuy rằng mồm miệng lanh lợi, nhưng đừng nói hết tất cả tên món ăn cũng phí chút thời gian, huống hồ người ta nghe một lần thì cũng không nhớ được. Không bằng viết lên trên giấy, như vậy không phải tốt cho cả hai sao?"

Đường Thiên Viễn nói, "Đây cũng là biện pháp tốt, bất quá nếu dùng giấy thường xuyên, e là sẽ bị mài mòn."

Trịnh Thiếu Phong đề nghị, "Viết lên trên vải thì sao?"

Điền Thất lắc đầu, "Cũng không tốt, cầm lên hoặc là mở ra xem đều không thuận tiện."

Đường Thiên Viễn lại nói, "Vậy thì viết lên trên tấm gỗ, không không, vẫn là viết lên trên cái thẻ là tốt nhất. Giống như là cái loại dùng để xin sâm trong miếu, đem tên món ăn viết xong rồi cắm vào trong ống trúc, khách có thể tùy tiện lấy xem, muốn chọn món gì thì trực tiếp đem cái thẻ đó rút ra đưa cho hầu bàn, như vậy lại còn có thể phòng ngừa chuyện hầu bàn nhớ lầm món ăn."

"Như vậy tốt lắm," Kỳ Chinh gật đầu, tiếp lại bổ sung, "Đã thực đơn của chúng ta phân thành đặc sản bất đồng của từng miền, vậy thì cái thẻ cũng nên làm thành màu sắc bất đồng, hoặc là tấm thẻ có hình dạng khác nhau, để dễ phân loại. Nếu như khách nhân không kiên nhẫn chọn món, lại có thể tùy ý rút thăm, rút đến món gì liền ăn món đó, không phải càng có thú vị sao."

Trịnh Thiếu Phong hỏi, "Nếu như gặp được người không biết chữ thì làm sao bây giờ?"

Điền Thất đáp, "Vậy cũng chỉ có thể khiến hầu bàn báo thực đơn. Bất quá nếu như mấy người đi tới cùng nhau, mà ai cũng không biết chữ thì cũng không thường gặp đâu, cho nên đem thực đơn làm thành cái thẻ, có thể giảm bớt không ít chuyện, đã vậy còn tươi mới thú vị."

Bốn người trải qua một trận tiếp thu ý kiến, cảm thấy cái phương pháp này vô cùng khả thi, Điền Thất liền ghi nhớ, quyết định một hồi tìm người đi làm cái thẻ. Lại nói vài lời thì món ăn liên tiếp được bưng lên. Điền Thất nâng ly trình trọng đối với ba người cảm ơn, bởi vì bọn họ giúp không ít việc với cái tửu lâu này. Trịnh Thiếu Phong phiến nàng khách sáo, bức phạt ba chén rượu mới buông tha.

Hôm nay không khí trên bàn ăn rất nhiệt liệt, Trịnh Thiếu Phong và Đường Thiên Viễn đều uống nhiều, cuối cùng là ca hát về nhà, cũng may ai cũng có mang người theo.

Nhưng Kỷ Chinh cũng là tự mình một người đến đây, hôm nay hăn cũng uống được nhiều, đi đường bước chân đều lơ mơ, Điền Thất không yên tâm một mình hăn trở về, liền thuê chiếc xe ngựa rồi tự mình đưa hăn. Đến Vương phủ xuống xe, người gác cổng tới dìu Kỷ Chinh, Kỷ Chinh lại lôi kéo tay áo Điền Thất không chịu buông, Điền Thất đành phải cùng hăn vào Vương phủ, giúp nâng hăn vào phòng.

Kỷ Chinh nằm ở trên giường, vẫn như cũ bắt lấy tay Điền Thất không thả.

Điền Thất đành phải thấp giọng khuyên hăn ngủ một giấc.

Kỷ Chinh lại nói, "A Thất, người đừng về, ở lại với ta đi."

Điền Thất đối với cái xưng hô này không quá thích ứng, nhưng mà cũng không có cùng hăn nói rõ cái này, mà chỉ là dỗ hăn, "Được rồi, ta không về, ở chỗ này với người, người nhanh ngủ đi, ngủ một giấc liền thoải mái."

Kỷ Chinh không nhân nhượng không buông tha, "Người rõ ràng ý của ta, người đừng về Hoàng cung. Ta có thể giúp người chạy trốn, ta có thể giấu người đi, khiến hăn vĩnh viễn tìm không đến."

Điền Thất vội vàng rút tay về, "Đừng nói như vậy, người tốt với ta ta luôn ghi ở trong lòng, nhưng ta không thể liên lụy người. Người yên tâm, tạm thời ta ở trong Hoàng cung rất an toàn, sẽ không có lo lắng về tánh mạng."

Kỷ Chinh cười được có chút châm chọc, "Tâm của người thế nhưng rộng quá đi thôi." Hăn nói, đột nhiên dùng sức kéo Điền Thất.

Điền Thất bất ngờ không phòng ngự bị kéo đến trên giường, Kỷ Chinh xoay người qua, cánh tay chống đến cạnh mặt Điền Thất, thân thể cùng

nàng mơ mơ hồ hồ dán sát. Kỷ Chinh cúi đầu nhìn Điền Thất, hỏi, "Hắn đối với người làm qua cái gì?"

"A Chinh..." Điền Thất cảm thất rất không ổn.

"Là như vậy sao?" Kỷ Chinh nói, cúi đầu hôn làn môi của nàng một chút, sau đó ngẩng đầu mở một đôi mắt mê ly xem nàng.

"Người đừng..."

"Hay là như vậy?" Lại cúi đầu xuống, chiếm lấy bờ môi Điền Thất mà hung hăng hôn.

Điền Thất bị bệnh thần kinh khinh khinh bạc nhiều, tố chất tâm lý cũng cường đại lên, lúc này chỉ là giật mình trong giây lát, liền phản ứng kịp, dùng sức đi đẩy Kỷ Chinh, nhưng mà khổ nỗi sức lực của con ma men đều rất lớn, nàng đẩy không ra hắn, đành phải cắn hắn.

Lần này thành công.

Kỷ Chinh buông Điền Thất ra, quay người đi, nằm dựa lưng về phía nàng.

Điền Thất vội vàng bò từ trên giường xuống, vừa chùi miệng vừa cá giận nói, "Người bị điên!"

Kỷ Chinh không nói chuyện.

Điền Thất nhẫn nhẫn, lại nói, "Người như vậy, ta thật là không dám cùng người làm bạn!"

Kỷ Chinh vẫn như cũ không nói chuyện. Một lát sau, trong phòng vang lên tiếng ngáy nhè nhẹ.

Điền Thất: "..."

Thực là, cùng con sâu rượu kêu cái gì ah. Nàng trấn an chính mình, đi ra khỏi phòng. Nhưng mà tuy rằng nói như vậy, tóm lại là lại bị nam nhân hôn. Cái khó chịu khôn kể kia ở trong lòng Điền Thất liền miễn bàn. Nàng một bên thì đi một bên thì chùi miệng, khi ra cửa còn tìm nha hoàn tới cho Kỷ Chinh cởi áo rửa mặt, làm cho hắn ngủ được thoải mái chút.

Nha hoàn lại bị Kỷ Chinh đuổi đi ra, trước giờ các nàng không gặp qua Vương gia phát điên lớn như vậy.

Trong phòng ngủ, Kỷ Chinh nằm thẳng ở trên giường, hai mắt vô thần vọng đỉnh giường.

Điền Thất không thích hắn. Theo cái phản ứng đầu tiên lúc mới bị hôn môi của nàng mà thấy ra, Điền Thất không thích hắn.

Thì ra từ đầu tới đuôi đều là chính mình một bên tình nguyện, Kỷ Chinh nghĩ đến đây, tự giễu cười cười.

Sau khi cười xong, hắn lại phát giác một lát, cuối cùng nhắm mắt lại, lầm bầm lầu bầu nói, "Tuy rằng người không thích ta, nhưng ta vẫn là muốn được đến người."

***

Điền Thất bị con ma men khinh bạc, sau khi trở về tự mình làm hơn nửa ngày tâm lý khai thông, rốt cuộc nghĩ suốt, đêm đó ngủ say sưa, ngày hôm sau mang tinh thần tràn đầy đi trực.

Thôi được, thấy Hoàng thượng, nàng lại thấy khó chịu. Bởi vì ánh mắt Hoàng thượng nhìn nàng dường như là không thích hợp cho lắm, giống như là con chó đang nhìn bánh bao.

Điền Thất không tự tại, Kỷ Hành chính mình cũng buồn rầu. Điền Thất này giống như là cái bình xuân được biết đi, đi tới đâu liền làm cho

hắn thần hồn điên đảo đến đó. Kỳ Hành muốn dứt khoát cái gì cũng không nghĩ mà trực tiếp đem nàng xử ngay tại chỗ, nhưng mà lại sợ sau khi xúc động sẽ đem tiêu biến thái tức giận rồi không thêm quan tâm hắn, hoặc là từ nay giữa hai người sinh ra vết rách, thậm chí oán hận, vậy thì càng không tốt. Muốn là muốn hai bên tình nguyện chàng chàng thiếp thiếp, như thế mới có mùi vị. Hắn không phải biến thái, không ưng chơi trò cường ép.

Thôi được, hắn là biến thái, nhưng mà phương hướng biến thái không giống nhau.

Như Ý lại nhảy ra giúp bọn họ giải vây.

Lúc cậu nhóc tới thì trong lòng đang ôm một cái tượng đất, chính là một cái trong bộ tượng mà lần trước Điền Thất cho nó. Kỳ Hành đã sớm nói không cho Như Ý chơi cái này, hiện tại thấy được con trai thế nhưng ngỗ ngược thánh ý, hắn cũng không giận, mà đem Như Ý ôm lên, với tay đem tượng đất đặt lên bàn.

Bởi vì Kỳ Hành đem bất mãn của bản thân ẩn giấu được quá sâu, cho nên Điền Thất vẫn chưa phát hiện, nàng thấy được tượng đất, nhớ đến Kỳ Hành từng cùng nàng nói qua lai lịch của thứ này, trước mắt liền không có chuyện gì nên nàng bắt đầu nói nhảm, "Lúc nô tài thu tượng đất thì còn nghe nói tượng đất này ban đầu ra từ trong cung, Hoàng thượng ngài kiến thức rộng rãi, có thể chỉ điểm một chút bến mê giúp nô tài được không?"

Kỳ Hành nghe xong sửng sốt, "Cái này là mua từ bên ngoài? Không phải thái giám trong cung bán cho người?"

"A, không phải, là một người bình thường ở bên ngoài, trong nhà nghèo rớt mồng tơi, chỉ có một bộ tượng đất như thế, hắn không phải thái giám, hắn có râu."

Kỳ Hành nghĩ nghĩ liền rõ ràng, "Súc sinh kia một khi suy tàn, gia tài liền tan hết, thứ này lưu lạc nơi khác cũng ở trong tình lý. Đáng tiếc lúc

trước xét nhà không xét được sạch sẽ."

Điền Thất nghe được không rõ không ràng, nhưng thấy vẻ mặt Hoàng thượng cao thâm khó lường, nàng không dám hỏi thêm.

Nào biết Hoàng thượng chủ động nói, "Tượng đất âm nhạc này thật là ra ở trong cung đình, đây chính là đồ chơi mà phụ hoàng tặng cho trẫm nhân sinh nhật mười bốn tuổi của trẫm, vốn thứ này cũng không phải là bảo bối gì, đáng hận là Trần Vô Dung thấy được, vì nhất thời thích, lão ta liền tìm mọi cách đoạt đi."

Điền Thất rốt cuộc nghe ra không đúng chỗ nào. Trần Vô Dung năm đó là đại thái giám cầm bút bên cạnh tiên đế, đầu lĩnh của đám gian hoạn gây sóng gió nọ. Chính là vị này, cầu kết Quý phi nương nương muốn đem Thái tử lúc ấy cũng chính là Hoàng thượng bây giờ đẩy xuống đài. Hoàng thượng hận lão hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi.

Điền Thất đối với tình tiết đấu pháp của những người này biết được không rõ ràng cho lắm, hôm nay nghe Hoàng thượng nói, tất nhiên là hẩn lúc trước chỉ toàn nhẫn nhục chịu đựng. Đường đường một Thái tử, thế mà ngay cả thái giám cũng có thể chạy tới cướp đi đồ của hẩn, người nói Thái tử này phải bực tức tới trình độ nào nha. Bất quá đây cũng chính là chỗ khiến người ta bội phục của Hoàng thượng. Hẩn không phải không thể tìm cha hẩn cáo trạng, nhưng mà sau khi cáo trạng lại có thể làm được cái gì đâu? Trừ khi có thể lập tức đem Trần Vô Dung giết chết, nếu không nhất thời xả giận, về sau không chừng sẽ có đại phiền toái. Một thiếu niên mười bốn tuổi, có được dân được đến mức này, lòng dạ sâu đến mức làm người sợ hãi, thật không xấu hổ là Hoàng thượng.

Cho nên mới nói thôi, từ xưa đến nay liền không có một người Hoàng thượng nào là bình thường. Điền Thất phát giác ý nghĩ của mình có chút đại nghịch bất đạo, nàng chột dạ sờ sờ mũi.

Chuyện quá khứ, Kỳ Hành cũng không muốn nghĩ nhiều, thế là nói tới đây, cũng chỉ lắc lắc đầu ngưng lại.

Như Ý đột nhiên bẹp một phát, hôn phụ hoàng của nó một cái.

Kỳ Hành có chút được yêu mà sợ. Đứa con trai này của hắn không thường hôn hắn, càng không thường chủ động hôn hắn, trừ khi thằng nhóc này có chuyện muốn cầu hắn...

"Phụ hoàng, con muốn xem con khi." Như Ý ôm cần cổ của Kỳ Hành làm nũng.

Kỳ Hành cố ý bĩu môi, "Không có."

"Con muốn xem mà." Như Ý nói, lại hôn Kỳ Hành một cái.

Bị một đứa bé xinh đẹp khả ái như búp bê hôn hai cái, ngay cả tảng đá cũng muốn mềm xuống, huống chi là người làm cha như hắn. Thế là Kỳ Hành cười sờ sờ đầu Như Ý, "Ngày mai lại tuyên người vào cung, để cho con xem đủ."

Như Ý lòng tham không đáy nói, "Con muốn hôm nay đi ra ngoài xem."

Kỳ Hành nghĩ, cực cương quả thật không từng ra khỏi cung đi chơi quá. Nghĩ đến đây, hắn lại nhìn thoáng qua Điền Thất, thấy được tiểu biến thái này đang thần du thiên ngoại, không biết đang suy nghĩ gì. Kỳ Hành nghĩ trong lòng, cùng Điền Thất và Như Ý xuất cung dạo dạo nhất định là rất thú vị, thế là hắn cũng vui vẻ trộm nửa ngày rảnh rỗi, mang hai người xuất cung.

Nếu như Điền Thất sớm biết nàng cùng hai cha con này đi ra sẽ gặp đến cái gì, nàng nhất định ôm cây cột đỏ chói trước cổng cung Càn Thanh, chết cũng không buông tay.

Chú:

(*) Đậ hủ Ma Bà: Xem chi tiết ở [\[url=http://kenh14.vn/made-by-me/nhung-cau-chuyen-thu-vi-quanh-mon-dau-hu-tu-xuyen-20131117103831876.chn\]](http://kenh14.vn/made-by-me/nhung-cau-chuyen-thu-vi-quanh-mon-dau-hu-tu-xuyen-20131117103831876.chn)đây[/url]

Hồi Oa Nhục (Thịt nấu hai lần): xem chi tiết ở [\[url=http://dep.com.vn/Noi-tro/La-mieng-voi-mon-thit-2-lan-chin-kieu-Tu-Xuyen/25582.dep\]](http://dep.com.vn/Noi-tro/La-mieng-voi-mon-thit-2-lan-chin-kieu-Tu-Xuyen/25582.dep)đây[/url]

(**) Đầu sủ tử: Xem chi tiết ở [\[url=http://kenh14.vn/made-by-me/cuoi-tuan-thuong-thuc-mon-dau-su-tu-ngon-chay-nuoc-mieng-201221002059758.chn\]](http://kenh14.vn/made-by-me/cuoi-tuan-thuong-thuc-mon-dau-su-tu-ngon-chay-nuoc-mieng-201221002059758.chn)đây[/url], Khác chút là thịt cua trộn chung với thịt heo rồi đem hấp thì thành món Điền Thất order.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Xuất Cung

Như Ý như nguyện thấy được con khi, nó còn thấy được người ta múa võ làm xiếc, thấy người phun lửa, chung quanh có đứa bé bị cảnh này dọa khóc, riêng Như Ý cũng là thấy rất cao hứng phấn chấn, kích động đến nỗi vỗ tay ầm ầm.

Kỷ Hành đem Như Ý nâng quá đầu vai, để cho nó cưỡi ở trên cổ của hăn. Dáng vóc của hăn vốn là cao, Như Ý ngồi ở vị trí cao như thế, quả thực là nhìn một cái không sót gì. Đám thị vệ ẩn trong đám người bảo vệ thánh giá xem tình hình này, đôi mắt đều trợn tròn.

Điền Thất so với bọn thị vệ trấn định hơn nhiều, nàng cũng thích xem phun lửa, nên cũng rướn cổ kiễng chân. Kỷ Hành thấy được Điền Thất tổn sức như thế, nên dứt khoát lôi nàng chen vào, chen đến sát bên trong nhất, sau đó đem Điền Thất kéo ngã đến trước mặt hăn, ngực của hăn dán sát vào nàng. Một tay Kỷ hành đỡ lấy cái chân nhỏ của Như Ý, một tay kia thì dìu lên bờ vai Điền Thất. Điền Thất cảm giác đến bàn tay trên vai, cùng với hơi ấm từ phía sau lưng truyền tới, thậm chí cảm giác đến cả hô hấp lúc lên lúc xuống của Hoàng thượng, nàng nhất thời có chút vô thố, xem biểu diễn cũng không còn chuyên tâm như cũ.

Bởi vì vóc dáng của Kỷ Hành cao, còn công kênh một đứa bé, nên nhất thời ngăn trở một mảng lớn tầm mắt ở phía sau, có không ít người đối với cái lưng của hăn chỉ chỉ trỏ trỏ, khắp lỗ tai của Kỷ Hành đều là tiếng vỗ tay và tiếng trầm trồ khen tặng của Như Ý, còn đầy ngập con người của hăn đều là cần cổ và hai cái lỗ tai đỏ bừng của Điền Thất trước mặt, cho nên đối

với những lời bất mãn phía sau hẳn đều nhắm mắt làm ngơ, vẫn cứ như vậy không có đạo đức đứng đó.

Bọn thị vệ càng nhìn càng cảm thấy nhức đầu, đặc biệt muốn đem mấy người mắng Hoàng thượng bắt hết đập một trận, đáng tiếc là trước đó Hoàng thượng có dặn, không cho phép tùy ý ức hiếp dân chúng, trước khi làm việc muốn xem ánh mắt của hẳn. Người tập võ đều là ngay thẳng, Hoàng thượng nói một là một, cho nên bọn họ cũng ngoan ngoãn nghe từng trận quở trách đủ hình đủ kiểu của dân chúng. Nhưng mà nói thật, Hoàng thượng làm như vậy thực là không phúc hậu cho lắm...

Xem diễn xong rồi, Kỳ Hành lại vác Như Ý ở trên đường đi dạo, còn mua cho nó một vài đồ ăn và đồ chơi. Thân thể Như Ý quý giá, Điền Thất sợ nó ăn trúng đồ không sạch sẽ ở bên ngoài rồi về cung lại bị tiêu chảy, bởi vậy cực kỳ khuyên răn không để nó ăn mấy thứ làm bằng đường linh tinh, nàng nói trở về sẽ đưa cho nó những thứ càng ngon. Như Ý tuy là thèm ăn đến mức chảy nước miếng đầy miệng, nhưng vẫn là ngoan ngoãn nghe lời.

Kỳ Hành lại một lần nữa cảm thán, nếu như Điền Thất là nữ nhân, đem nàng làm nương của Như Ý thì tốt biết mấy. Làm Hoàng đế đều là người trong nghề với những âm tư đấu đá, xem quen nhân tâm, ai đối ai là chân tâm, ai lại là giả ý, vừa nhìn liền biết.

Bất quá, Kỳ Hành lại nghĩ, nếu Điền Thất thực là nữ nhân, vậy thì chưa chắc đã có thể đối tốt với Như Ý giống như hiện tại. Nghĩ như thế Kỳ Hành lại không thấy đáng tiếc gì nữa, lúc này ba người cùng một chỗ vui vẻ hòa thuận, không phải là rất tốt sao, làm người phải biết thỏa mãn.

Mấy người dạo dạo, dạo ra một con phố nhìn rất phồn hoa, Kỳ Hành liền muốn đi vào nhìn xem. Điền Thất lại giữ chặt hẳn.

Kỳ Hành không hiểu, "Nơi này có cạp hay sao?"

Điền Thất không thể không biết xấu hổ giải thích với hắn, chỉ nói, "Hoàng thượng, ngài lại nhìn kỹ chút xem."

Kỷ Hành lại hướng nơi đó nhìn, hai bên con đường không phải là cửa hàng, mà là tú lâu, trang hoàng rất là đỏ xanh rực rỡ, trên lầu có một hai nữ tử dựa lan can nhàn nhã xem chung quanh, xem đến các nam nhân đang đi ngang qua, còn vẫy khăn trong tay trêu ghẹo vài câu.

... Thì ra là con hẻm ăn chơi. Kỷ Hành có chút ngỡ ngàng, sau lại hồ nghi nhìn Điền Thất, "Người tới quá?"

Điền Thất vội vàng lắc đầu, "Không có không có không có... Nô tài rảnh rỗi không việc gì làm thường ở trong kinh thành du đãng, nên mới biết nơi này."

Thần sắc Kỷ Hành hòa hoãn, "Cho tiền người cũng không dám."

Lúc này, có hai nữ tử dờn băng ghế đi đến đầu ngõ, ngồi ở một góc tối dưới mái hiên, vừa cắn hạt dưa vừa tán gẫu. Việc làm ăn nơi này náo nhiệt vào đêm còn ban ngày thì vắng vẻ, đây cũng là nguyên nhân vì sao ngay từ đầu Kỷ Hành không nhận ra. Bọn nữ tử cũng có lúc đứng ở đầu ngõ kiếm khách, lúc này xem đến trước mắt có người đi qua nhưng dừng lại, còn là hai nam nhân mang một đứa bé, nhìn kiểu nào cũng thấy quái dị, không giống như là người có thể chiếu cố đến việc làm ăn của các nàng, bởi vậy cũng không quan tâm, mà lăm lăm trò chuyện với nhau.

Kỷ Hành vốn đối với chuyện này không có hứng thú, đang muốn cùng Điền Thất rời đi, lại không cẩn thận nghe đến cuộc nói chuyện của hai nữ tử kia, một người đang khoác lác với người còn lại, há mồm một cái "Điền Văn Hào" ngậm miệng một cái "Điền Văn Hào".

Kỷ Hành hí mắt nhìn Điền Thất, Điền Văn Hào không phải là biệt hiệu của tiểu biến thái này sao... Lần trước Tôn Tòng Thụy tìm hắn cáo trạng thì hắn liền biết.

Điền Thất bị nội dung trò chuyện của hai nữ tử kia khiến cho vừa thẹn lại vừa sợ, "Hoàng thượng, chúng ta chạy mau!"

"Huh?"

"Không phải, ý của ta là... Chúng ta đi nhanh đi..."

Kỷ Hành còn muốn nghe một hồi. Điền Thất lại đột nhiên bắt lấy tay hắn, cẩn thận đem hắn kéo về phía trước, Kỷ Hành cúi đầu nhìn tay của hai người, hắn cười cười, lật tay cầm Điền Thất, cố ý chậm chạp chậm chạp, tùy ý Điền Thất kéo hắn đi.

Như Ý cười ở trên cần cổ cha nó, thấy được hai người đều chưa chú ý đến mình, liền lén lút liếm cây kẹo đường hình con heo trong tay một chút.

Đi một mạch về Hoàng cung, Điền Thất cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, nàng đã sớm hết ca, liền bỏ qua hai cha con, mà trở lại chỗ ở của mình. Vốn tưởng rằng chuyện này cứ như vậy mà trôi qua, không nghĩ đến lúc ăn tối nàng lại bị Hoàng thượng kêu đi qua, nói có chuyện quan trọng.

Tối cùng có "chuyện quan trọng" tới cỡ nào, nàng không thể nào được biết, nàng chỉ biết trước mặt Hoàng thượng bày một bàn thức ăn và rượu, người hầu hạ chung quanh đều bị lui xuống, trong phòng chỉ có hai người bọn họ, không khí có vẻ rất là nghiêm túc.

Kỷ Hành thấy Điền Thất tới, cười vô cùng ôn hòa, thấp giọng nói, "Điền Thất, người tới đây."

Điền Thất dè dặt dặt đi qua, đứng ở bên cạnh Kỷ Hành, "Hoàng thượng, ngài có gì phân phó?"

Kỷ Hành nhắc bầu rượu rót vào trong cốc.

Điền Thất vội vàng đưa tay ra, "Sao có thể để cho thánh thượng tự mình rót rượu chứ, để nô tài làm."

Kỷ Hành nhẹ nhàng chặn Điền Thất, ánh mắt hướng đến cái ghế bên cạnh ra hiệu, "Ngồi xuống."

"Nô tài không dám." Làm sao có thể cùng Hoàng thượng ngồi ở cùng một cái bàn chứ.

"Để người ngồi người liền ngồi." Kỷ Hành nói, tiếp tục rót rượu.

Điền Thất đành phải theo lời định ngồi xuống.

Kỷ Hành vừa rót rượu, vừa tùy miệng hỏi, "Người biết mời cốc da nghĩa là gì sao?"

Điền Thất ngồi ở trên mặt đất. (Tội cô bé =))

Kỷ Hành đã đổ đầy rượu nho vào trong chén dạ quang, hẩn nghiêng đầu nhìn thoáng qua Điền Thất đang ngồi dưới đất, nhú mày cười, "Hôm nay là lần đầu tiên trẫm nghe nói đến cái từ này, người giúp trẫm giải thích chút đi?"

"Nô, nô tài không biết..." Điền Thất sắp thẹn chết, cái này muốn giải thích làm sao nha.

"Người vậy mà không biết?" Kỷ Hành cố ý kinh ngạc nhìn nàng, "Trẫm nghe nói người cùng với đám kỹ nữ chơi chiêu này chơi rất tốt, làm sao lại không biết chứ? Người muốn khi quân sao?"

"Hoàng thượng..." Điền Thất ủy khuất được nhanh khóc, "Nô tài thực sự không có làm qua loại chuyện này, là bọn hần đồn bậy bạ."

"Ờ, thì ra là như thế," Kỷ Hành giật mình hiểu ra gật gật đầu, "Trẫm không tin."

"..."

Kỷ Hành nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Điền Thất, cùng với đôi mắt bởi vì nôn nóng và ủy khuất mà nổi lên hơi nước, hần cười cười, nói với Điền Thất, "Người làm mẫu cái gọi là mời cốc da cho trẫm xem một chút, trẫm liền tin, thế nào?"

"..." Điền Thất không cách nào tìm ra quan hệ nhân quả của hai cái chuyện này, trọng yếu nhất là, mời cốc da gì đó thật sự then chết người, nàng không làm được.

"Không nguyện ý? Vậy trẫm cũng không giúp được người, chính người đi lĩnh đòn đi, đừng quên nói với người hành hình, người phạm là tội khi quân, bọn hần tự nhiên biết đánh kiểu gì."

"..." Vì tánh mạng mà nghĩ, Điền Thất đành phải từ trên mặt đất đứng lên, "Nô tài, nô tài nguyện ý kính ngài."

Kỷ Hành vừa lòng nâng chén rượu đưa cho Điền Thất.

Điền Thất cúi đầu nhìn, trong chén dạ quang sắc thái sắc sỡ, xanh biếc ướt át, chứa đầy rượu nho đỏ tươi như máu. Chén rượu hơi lạnh, nói rõ rượu nho đã dùng nước đá ướp qua, khí lạnh ngưng kết thành một tầng hơi nước mỏng manh quanh thành chén. Điền Thất nuốt nuốt nước miếng, liếc trộm nhìn nhìn Hoàng thượng, phát hiện hần cũng đang nuốt nước miếng, hơn nữa hai con mắt còn tỏa sáng.

Điền Thất cắn răng một cái, uống một ngụm rượu, vị rượu ngọt nhẹ mát thấm thấm thật là tuyệt hảo, rượu kia ở trong miệng nàng bay vòng lắc lư một chút, liền bị nàng nuốt xuống cổ họng. Sau khi uống xong, nàng còn không tự giác táp táp miệng. (=)))))))

Kỷ Hành: "..."

Điền Thất cũng có chút lúng túng, nàng lại uống một hớp lớn, lần này nhớ được không thể nuốt, đáng tiếc là vì uống nhiều quá, nên miệng phồng lên một cục, khóe miệng vừa đụng một chút thì rượu liền muốn chảy ra ngoài, nàng đành phải nuốt xuống lần nữa. Sau khi nuốt xong không khỏi cảm thán, đúng là nói ba trăm sáu mươi nghề, nghề nghề có chuyên gia, thì ra cái trò mời cốc da này không những phải có da mặt, còn phải có kỹ xảo.

Kỷ Hành tha thiết mong chờ nhìn Điền Thất uống hai lần, hắn vừa bực mình vừa buồn cười, hắn đem Điền Thất ấn ở trên ghế, "Người đúng là thứ không xài được, trẫm làm!" Nói xong đoạt lấy chén rượu, đem rượu thừa lại trong chén đổ hết vào trong miệng, tiếp theo kéo Điền Thất lại, nhéo cằm nàng ép nàng há miệng, dùng miệng mình chặn lấy miệng nàng, đem từng chút từng chút rượu mớm vào trong miệng nàng.

Thiên phú là một cái gì đó rất đáng sợ, lần đầu tiên Kỷ Hành mời rượu người khác như thế này, thế nhưng chút xíu rượu cũng không lãng phí, toàn bộ bức tiến vào trong miệng Điền Thất.

Điền Thất nuốt xuống chất lỏng trong miệng, đầu lưỡi tùy theo động tác này mà không tự giác động đậy, thế này vừa đúng hợp ý Kỷ Hành, hắn mở lớn miệng câu lấy lưỡi của Điền Thất rồi dùng lực mút hôn vô cùng triền miên, đem rượu còn sót trong miệng nàng đều liếm hết trở về. Liếm xong rồi còn không bỏ qua, tiếp tục hung hăng hôn môi nàng.

Môi răng của hai người chứa mùi hương ngọt ngào say lòng người của rượu nho, hô hấp nóng rực quần giao, tim của Kỷ Hành đập càng lúc càng nhanh, từng làn máu nóng bị trái tim mạnh mẽ phát động, một nửa hướng phía trên lưu động, một nửa hướng phía dưới mà đi. Hương lên trên thì đập thành thạch vào mạch máu trên não, khiến cho tình cảm của hắn trở thành một mảnh rực cháy; về phần chảy xuống dưới thì tương đối đơn giản... Tiểu huynh đệ của hắn bị nóng tình, ngược đầu muốn ra ngoài nhìn náo nhiệt một cái. (híhí)

Điền Thất đã sớm bị hôn một đầu hôn loạn, nàng muốn đẩy hẳn ra, tay vừa vươn lại bị hẳn bắt lấy, phủ lên một thứ cứng rắn. Điền Thất vẫn chưa thấy được tay của mình rốt cuộc để ở đâu, ngay từ đầu nàng còn cho rằng thứ cứng rắn kia là một bao bạc nén, trong lòng còn buồn bực Hoàng thượng khi không lại đặt một bao bạc lớn như vậy ở trên người làm cái gì, nhưng mà nàng bị ép sờ hai cái, lại ần ần, thì nàng cảm thấy bao bạc này nóng nóng, mơ hồ còn nháy lên, thế nhưng giống như là vật sống. Điền Thất có chút sợ hãi, vội vàng rụt tay về.

Thôi xong, rụt không động...

Kỷ Hành buông miệng của Điền Thất ra, tại khóe miệng của nàng mồ hôi từng chút từng chút, mập mờ nói, "Điền Thất, giúp ta một việc được không?"

Điền Thất không nghe được Kỷ Hành nói chuyện, đầu óc của nàng còn đang mơ mơ màng màng, lực chú ý đều để ở trên cái thứ kỳ quái dưới tay nàng, nàng không tự giác hỏi, "Đây là cái quái vật gì nha?"

Kỷ Hành vừa hôn vừa cười, tiểu biến thái này sao lại khả ái thế này. Hẳn dùng một tay chơi bỏ thắt lưng, cười khê nói, "Nhìn một cái chẳng phải sẽ biết."

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Biến Thái Gì Gì Đó

Sau khi Kỷ Hành đem tiểu huynh đệ của mình thả ra, liền kéo ra chút khoảng cách với Điền Thất, để tiểu biến thái dễ dàng nhìn rõ ràng kia là cái "Quái vật" gì.

Điền Thất: "!!!"

Vừa thấy được vị trí mà đồ vật kia cư ngụ, Điền Thất liền biết nó là cái gì. Nàng thật sự xấu hổ cực kỳ, xoay mặt đi không dám lại nhìn, muốn chạy, lại bị Hoàng thượng đè lại bờ vai, ý tứ kia rất rõ ràng: Người chạy một cái thử xem?

Kỷ Hành hạ giọng nói, "Người quay đầu lại." Bởi vì dục niệm hoành hành, cổ họng hẳn đã có chút phát khô, trong giọng nói đang tận lực đè thấp mang theo chút khàn khàn, nhưng mà lại có một loại ôn nhu kỳ lạ, nó không phải kiểu không nô tự uy giống lúc bình thường mà nghe ở trong tai rất khiến người ta liên tưởng đến nước ép dưa hấu nhiều mỹ vị.

Mặt của Điền Thất bị đối giống như là lửa cháy, trái tim bùm bùm nhảy loạn, cả đầu đều tùm lum tà la, giống như là bị gió lốc cuốn qua một lần, sau đó chỉ còn lại hỗn độn. Nghe đến Kỷ Hành sai khiến, nàng ngốc ngốc ngồi không động đậy, giờ phút này chỉ hận chính mình không thể trở thành một ngọn gió, trong chốc lát liền có thể hướng về cửa sổ để chạy ra ngoài, hoặc là trở thành một con chuột cũng được, muốn chui chỗ nào thì chui chỗ đó.

Kỷ Hành thấy Điền Thất ngồi yên không có phản ứng, cố ý dọa nạt nàng, "Người không quay đầu, chẳng lẽ là chờ ta tới lột quần áo của người

sao?"

Lời này vô cùng hiệu quả, Điền Thất vội vàng quay đầu lại, những vẫn như cũ không dám nhìn xuống, cũng không dám nhìn Kỳ Hành, con mắt nàng liếc chỗ này ngó chỗ kia.

Kỳ Hành nhin cười, "Nhìn chỗ nào đó? Xem ra vẫn là muốn cởi quần áo."

Điền Thất: "..."

Không thể nhin vẫn còn phải nhin, nàng nghĩ trong lòng, giết người bất quá đầu chạm đất (*), xem chim nhỏ một chút cũng sẽ không thể nào. Nghĩ đến đây, nàng cắn răng một cái, chuyển mắt qua, ánh mắt rơi xuống trên người tiểu huynh đệ của Kỳ Hành.

Kỳ Hành bị Điền Thất mang theo đôi gò má đỏ bừng đánh giá nơi đó, hăn chỉ thấy phía dưới lại to ra mấy phần, hăn rớt cuộc vẫn là nhin, sợ quá gấp gáp sẽ dọa đến Điền Thất, "Thích không?"

Điền Thất: "... Ai sẽ thích thứ này trời! Nhưng mà, Điền Thất bây giờ cũng đã bất cứ giá nào, thành ra không lại hỗn loạn giống như mới nãy, mặc dù hiện tại vẫn xấu hổ muốn chết, song vẫn còn rảnh thắc mắc: Chim nhỏ của Hoàng thượng sao lại có hình dạng như thế này nha? Lúc đệ đệ của nàng còn rất nhỏ, nàng từng thấy qua chim nhỏ của đệ đệ, cùng cái trước mắt này không quá giống nhau. Tuy rằng nói người đều có ngàn mặt, nên đại khái là chim nhỏ cũng có thể có ngàn kiểu, nhưng mà chim nhỏ của Hoàng thượng xấu thành như vậy, thực sự rất là xin lỗi gương mặt tuần tú kia của hăn. Còn nữa còn nữa, đã gọi là chim nhỏ, thì vì sao lại lớn tới như vậy? Còn vênh vênh lên nữa chứ? Trước kia lúc Hoàng thượng đi đường sao nàng lại không phát hiện ra nha... Thực là trăm mối vẫn không có cách giải...

Thôi được, đây là lần đầu tiên Điền công công nhìn thấy tiểu huynh đệ của nam nhân đã thành niên, không thể hiểu nổi cũng là điều hoàn toàn có thể lý giải. Nàng cũng là sau lần này mới biết, thì ra cái thứ này rất thần kỳ, nó có thể biến, có thể dài có thể ngắn, có thể cứng lại có thể mềm.

Lại nói lúc này, Kỷ Hành dùng ánh mắt uy hiếp nhìn Điền Thất, bức Điền Thất khẽ gật đầu, thừa nhận chính mình thích cái thứ đó. Tiếp theo Kỷ Hành liền cười nói, "Đã thích, vậy liền cho người sờ sờ."

Điền Thất: "... " Thật, thật sự sắp nhìn hết nổi!

Kỷ Hành cường éo nắm lấy tay Điền Thất, đụng đụng đến tiểu huynh đệ của chính mình. Điền Thất bởi vì quá mất khân trương, nên lòng bàn tay đã ra một tầng mồ hôi mỏng, bàn tay mềm mại lại mang chút ẩm ướt vừa đụng tới Kỷ Hành, hần liền chịu không nổi thoải mái mà rên ra tiếng. Bởi vì lực chú ý quá mất tập trung, dẫn đến những xúc cảm nhỏ nhất cũng bị phóng đại, thuận theo phía dưới mà tốc hành chạy tới đáy lòng. Trơ mắt thấy người mà mình sáng nhớ chiều mong đụng chạm chính mình, cái cảm giác khoái lạc trong lòng này thật khó nói nên lời, loại khoái lạc này không giống như hoan ái bình thường, mà khiến cho người ta cảm thấy giống như nhiều thêm cái gì đó, chỉ lướt qua một cái, liền muốn ngừng mà không được.

Điền Thất bị ép sờ mó cái chỗ kia của nam nhân, thật sự có chút khóc không ra nước mắt. Đầu óc nàng nóng lên, không quan tâm mà quay đầu muốn chạy, nhưng làm sao cũng không rút bàn tay ra được. Kỷ Hành kéo lấy tay Điền Thất đem nàng ấn lại trên ghế, hần muốn tiếp tục uy hiếp, nhưng mà ánh mắt rớt cuộc hung ác không nổi, chỉ thừa lại một mảnh cầu xin nóng bỏng mà mềm mại.

"Giúp ta..." Hần nhìn vào mắt của Điền Thất, nói.

Điền Thất cảm thấy rất thần kỳ, Hoàng thượng chẳng qua là bị sờ chim nhỏ một chút, thế mà lại lập tức liền biến dạng vô cùng, từ con cọp biến thành con mèo? Nhìn đôi mắt kia của hắn, chỉ thấy nó hơi hơi khép, trog mắt một mảnh ướt át, giống như là đang đợi người ta gãi gãi hai cái ở trên cần cổ của hắn, hoặc là nhẹ nhàng mà vỗ vỗ đầu hắn.

Kỷ Hành lại bị Điền Thất nhìn thẳng đánh giá, hắn thật sự nhịn không nổi, thở hốt hển nói, "Ta kêu người làm cái gì người liền làm cái đó, nếu không hôm nay đừng hòng ra khỏi cửa, biết chưa?"

Điền Thất đành phải gật đầu.

Kỷ Hành kéo tay Điền Thất, "Cầm nó."

Theo lời mà làm.

"Chuyển động trên dưới...Không phải túm!" Kỷ Hành bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, "Người định giúp ta nhổ ra hả?" May mắn mà hắn nắm lấy tay của Điền Thất, tay nàng cũng không dùng quá nhiều sức, nếu không hắn cũng trở thành thái giám.

Điền Thất bị dọa ngừng tay lại, không biết phải làm sao nhìn Kỷ Hành.

Loại thời điểm này, càng là ngu dốt, lại càng chứng minh sự ngây thơ. Nam nhân đều thích loại hình này, bởi vậy tuy Điền Thất vụng về, nhưng ngược Kỷ Hành lại càng nóng bỏng muốn chết, vẫn chưa có trách cứ nàng, "Trượt lên phóa trên..Nắm chặt một chút, đúng rồi, ừm..."

Hô hấp của Kỷ Hành dần dần nặng nề hỗn loạn, hắn nắm lấy một tay khác của Điền Thất, dời xuống phía dưới, "Cầm chúng nó, nhẹ nhàng xoa nắn...Đừng néo!" Hắn mở to hai mắt, hít vào một hơi, "Ngàn vạn đừng néo, ngàn vạn đừng néo..."

Điền Thất thấy hình dạng kinh hách cực độ của hắn, không biết sao cảm thấy có chút buồn cười. Thì ra Hoàng thượng cũng có nhược điểm...Sợ bị nhéo...

Tuy tâm lý của Kỳ Hành cường đại, nhưng thật sự là chịu không nổi loại hú hồn hú vía này. Nửa điểm kinh nghiệm Điền Thất cũng không có, không thể để mặc cho tiểu biến thái phát huy tự do. Thế là Kỳ Hành cầm tay Điền Thất, kiên nhẫn từng chút một chỉ dẫn nàng, thẳng thắn nói với nàng, làm sao có thể khiến hắn càng thêm thoải mái.

Tuy tiểu biến thái hơi dần, nhưng đôi tay lại mềm giống như là không có xương cốt, làn da trên tay lại vô cùng mịn nhẵn, phối hợp với nước mà tiểu huynh đệ của hắn nhổ ra, trên dưới trượt động, khiến Kỳ Hành cảm thấy chính mình tựa như là bị cực phẩm tơ lụa bao bọc, hãm ở trong một đôi tay như vậy, thực là chết cũng đáng giá.

Hai người cứ thế không biết xấu hổ mà làm loại vận động không được hài hòa nào đó. Đối với một người mới mà nói, Điền Thất có khả năng học được này nọ chẳng hề nhiều, Kỳ cũng không dám dạy quá nhiều, sợ khéo quá thành vụng. Thế là kỹ thuật tay của Điền Thất rất đơn điệu, đơn điệu đến nông nổi khiến người ta mệt chỉ muốn ngủ.

Nàng vừa đem chim nhỏ đưa lên đưa xuống, vừa ngáp một cái.

Kỳ Hành: "... "Hắn có chút tức giận, "Không cho phép ngáp!"

Điền Thất đành phải giữ vững tinh thần mà tiếp tục bán mạng chuyển động, có ngáp cũng phải ngộp trở về. Làm đi làm lại khiến tay mỗi muốn chết, Điền Thất phát hiện cảm xúc của Hoàng thượng càng lúc càng kích động, miệng hắn không tự giác hé mở, phun ra từng tiếng rên nhẹ hơi hơi kèm chế "Nhanh, nhanh..."

Điền Thất nghe lời tăng thêm tốc độ

"Nhanh..."

Còn muốn nhanh hơn nữa...Mệt chết!

May cho nàng không cần kiên trì quá lâu, bởi vì đột nhiên toàn thân Hoàng thượng cứng đờ, hấn ngửa đầu hai mắt nhắm nghiền. Đầu óc Điền Thất chợt sáng lên, nhìn cái lỗ nhỏ trên đỉnh của chim nhỏ của hấn, tổng cảm thấy nó muốn phun gì đó, thế là nàng không chút do dự dùng ngón cái ấn lên trên, che kín.

Kỷ Hành: "... " Hấn tới cùng tạo cái nghiệt gì! Gặp phải tên đần độn như vậy!

"Buông ra..." Hấn gần như là rên rỉ.

Điền Thất quả nhiên buông ra, hơn nữa còn đúng lúc né tránh, né được đường dây trắng kia tập kích.

"Hoàng thượng, nước tiểu của người đi được thật xa nha!" Điền Thất tấm tắc lấy làm kỳ.

Kỷ Hành còn đang đắm chìm ở trong khoái lạc muốn sống muốn chết này, không có để ý Điền Thất.

Điền Thất thấy Hoàng thượng đang phát ngọc nên định chuồn nhanh, nàng lặng lẽ đứng lên, vừa đi ra hai bước, lại bị kéo trở về.

Kỷ Hành ngậm lấy đôi môi của Điền Thất mà thô bạo hôn, "Người nói cái gì?"

"Không có gì..."

Hấn trừng phạt cắn làn môi của nàng một chút, "Đó không phải nước tiểu, đó là thứ tinh quý nhất của nam nhân."

Cái Điền Thất quan tâm không phải cái này, "Hoàng thượng, nô tài có thể đi được chưa..."

"Lại hôn ta một cái, liền thả người đi."

Điền Thất đành phải mỗ lên môi hẳn một cái.

Kỷ Hành nắn nắn vành tai của Điền Thất, thuận thế áp đến cạnh tai nàng, thấp giọng nói, "Người làm được rất tốt." Lần sau cần không ngừng cố gắng.

Khuôn mặt vốn đỏ bừng của Điền Thất quả nhiên lại đỏ mấy phần, nàng cúi đầu trốn ra ngoài.

Kỷ Hành cười nhìn bóng lưng của nàng, lại ổng chén rượu nhuận nhuận cổ hongj. Hắn lấy khăn ra, lau sạch sẽ thân thể, sửa soạn lại quần áo, rồi dùng khăn đem những vết tích vừa nãy chùi đi.

Ngồi ở trên mặt đất, xem thứ dính ở trên khăn, Kỷ Hành hồi tưởng lại một màn vừa rồi, sóng lòng mênh mông lần nữa. Thật là muốn chết, hẳn đành chịu cười cười, trở thành như vậy, còn có thể khiến hắn vô cùng hồi vị, rõ là...Muốn mạng hắn mà.

Bên này Điền Thất đi ra khỏi cung Càn Thanh, nàng du đãng ở bốn phía hậu cung một hồi, má hồng trên mặt rất cuộc cõi ra đôi chút.

Quả thật quá hoang đường, nàng thế nhưng sờ chim nhỏ của một người nam nhân, còn sờ lâu như vậy. Hơn nữa, Hoàng thượng thế nhưng thích bị người ta sờ chim nhỏ...

Điền Thất xấu hổ quá, thật sự nghĩ đào cái hố vùi mình vào trong vĩnh viễn không ra, nàng không biết về sau phải làm sao đối mặt được với Hoàng thượng.

Đến lúc này, Điền Thất rốt cuộc không thể dùng "Bệnh thần kinh" tới an ủi chính mình nữa. Hoàng thượng như vậy không thể chỉ đơn giản là bệnh thần kinh, hẳn căn bản là biến thái!

Đúng rồi, hẳn là biến thái, hẳn thích bị người ta sờ chim nhỏ, hẳn còn thích bị thái giám sờ.

Cũng là nói, Hoàng thượng hẳn kỳ thật là muốn đùa bỡn thái giám.

Về phần tại sao trong nhiều thái giám như vậy lại lựa chọn nàng, có lẽ là vì hai người tương đối quen thuộc, hơn nữa mặt mày của nàng cũng xem như là thanh tú đi.

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ, Hoàng thượng là tên đại biến thái, nàng nên làm sao bây giờ?

Điền Thất bỗng nhiên nghĩ đến một cái vấn đề trí mạng khác: Hoàng thượng đùa bỡn thái giám có lẽ không chỉ giới hạn đến chuyện bắt thái giám sờ chim nhỏ đơn giản như vậy. Hôm nay hẳn nhiều lần nhắc tới muốn lột đồ của nàng, tuy rằng là uy hiếp, nhưng ai biết hẳn có thật muốn lột hay không chứ?

Nhưng nàng là thái giám giả, vừa lột đồ ra không phải đều lòi hết sao?

Lại nói, người ta tốt xấu là một tên biến thái, vốn muốn đùa bỡn thái giám, kết quả lột quần áo vừa nhìn, thế nhưng là nữ nhân?! Làm gì có tên biến thái nào nhận được loại kích thích này chứ, còn không đương trường cuồng tính đại phát bóp chết nàng sao...

Điền Thất đột nhiên cảm thấy con đường phía trước của mình là một mảnh đen tối không rõ.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Câu Dẫn Gì Đó

Từ khi xác định Hoàng thượng là một tên biến thái chuyên chơi đùa thái giám, Điền Thất vừa ưu sầu vừa lo lắng, lại còn sinh ra một loại suy nghĩ kỳ quái: Hoàng thượng thực là chỉ chọn trúng một mình nàng sao? Phải chăng còn có không ít người, à ờ, làm giống như nàng, chỉ là mọi người không biết lẫn nhau thôi?

Khi một người ở trong một loại hoàn cảnh nguy hiểm thì người ta luôn hi vọng chính mình sẽ không phải là người cô độc. Càng nhiều người có hoàn cảnh giống nàng, thì càng có thể đem cảm giác an toàn tới cho nàng.

Trạng thái trước mắt này của Điền Thất chính là như vậy. Nghĩ đi nghĩ lại, nàng quyết định tìm người tư vấn một chút. Đương nhiên, không thể hỏi quá trực tiếp, nếu lỡ mà bại lộ bí mật của Hoàng thượng, coi chừng lập tức bị diệt khẩu.

Muốn tìm thì phải tìm một người rõ như lòng bàn tay mỗi tiếng nói mỗi hành động trong cuộc sống hằng ngày của Hoàng thượng, người này không phải Thịnh An Hoài còn ai.

Thừa dịp Hoàng thượng ngủ trưa, Thịnh An Hoài ngồi ở trước mái hiên của cung Càn Thanh hóng gió, tay trái nắm một cái quạt hương bồ, tay phải thì cầm ấm tử sa, trong ấm tử sa chứa đầy trà lạnh, hảnh lảnh quạt hương bồ, lâu lâu lại nhấp ngụm trà, nhìn qua thật sự rất là hài lòng.

Điền Thất bu lại, thần thần bí bí nhìn hai bên một chút, mới hạ giọng nói với Thịnh An Hoài, "Thịnh gia gia, hôm nay ta nghe người khác nói bậy về người!"

"Ồ? Nói bậy cái gì?" Thịnh An Hoài hỏi một câu, rồi lại chậm rì rì uống một hớp trà. Hắn có chút hiếu kỳ, hắn không tùy tiện đả tội người ta, lại nói, ai có lá gan to như vậy đi nói xấu hắn nha.

"Bọn hắn nói, người sờ qua tiểu đệ đệ của Hoàng thượng!"

"Sặc-" Hớp trà mà Thịnh An Hoài vừa uống vào miệng đều phun ra hết. Nước trà phun ở giữa không trung, dưới ánh mặt trời khúc xạ ra một tầng hồng quang nhàn nhạt. Hắn bình tĩnh lau khóe miệng, rồi quay sang u nhìn Điền Thất, không nói chuyện.

Điền Thất vội vàng giải thích, "Không phải ta nói, là bọn hắn nói, ta chỉ là nghe qua một cái, nói thật là ta cũng không tin, ha ha..."

Thịnh An Hoài một chút xíu cũng không tức giận, giống như là vai chính trong chuyện bậy bạ này căn bản không phải hắn, hắn hỏi, "Người nói tiểu đệ đệ kia, không phải chỉ Ninh vương, mà là một tiểu đệ đệ khác, đúng không?"

Điền Thất nặng nề gật đầu, trên mặt lại không cách khống chế đỡ bừa.

"Cái đó sao, ta sờ qua." Thịnh An Hoài nói, lại trấn định uống trà.

"..." Điền Thất không dám tin tưởng nhìn hắn.

Thịnh An Hoài hỏi ngược lại, "Người cũng sờ qua?"

"Không không không... Ta không có..." Cái đầu Điền Thất lắc như trống bỏi.

"Kỳ thật chuyện này cũng không có gì," Thịnh An Hoài giải thích, trong ngữ khí mang một tia trấn an, "Hưng trí của Hoàng thượng tới, lại lười phải tìm phi tử, liền kêu chúng ta giúp một tay. Làm nô tài, cần phải

tùy thời tùy chỗ biết vì chủ tử phân ưu, người nói đúng không?" Hần nói được nhẹ như gió bay, vừa nói vừa len lén quan sát thần sắc của Điền Thất, nói trong lòng, Hoàng thượng, nô tài ta đây vì chuyện tốt của ngài mà ngay cả mặt cũng không cần.

Điền Thất đỏ mặt khẽ gật đầu.

Thịnh An Hoài lại nói bổ sung, "Thật ra không chỉ mình ta, không ít người cũng làm như vậy rồi, ví dụ như," nói, lại liệt kê mấy cái tên, "Chuyện này mọi người biết rõ trong lòng là đủ, người đừng nói lỡ miệng, bằng không ta cũng không giúp được người."

"Ngài yên tâm đi, ta không nói." Trong đầu Điền Thất hiển hiện ra mấy cái tên xui xẻo, không cách nào tổng kết ra điểm giống nhau của bọn hắn, thấy rõ được khẩu vị của Hoàng thượng thật phong phú, phẩm vị đặc biệt.

Thấy hỏa hầu lúc này không kém nhiều, Thịnh An Hoài nói câu sau cùng, "Nếu như Hoàng thượng để cho người làm gì đó, người liền thành thành thật thật làm, không cần nghĩ quá nhiều. Biết chưa?"

Điền Thất liên tục gật đầu.

Tấy nảo thành công, Thịnh An Hoài rất vừa lòng.

Điền Thất còn có một nghi vấn, "Vậy Hoàng thượng hẳn... Hần có cởi quần áo của ngài không?"

Cho dù Thịnh An Hoài định tiếp tục vô sỉ đi nữa, cũng không cách nào gật đầu mạo nhận loại chuyện này, thế là đỏ hết khuôn mặt già, "Như thế thì thật là không có."

Điền Thất vừa lòng rời đi. Tưởng tượng đến trên thế giới này có rất nhiều người có được tao ngộ giống nhau với nàng, nàng liền không khẩn

trương như vậy nữa.

Nhưng mà nàng thân là một đứa con gái, sờ mó thứ kia của nam nhân, tóm lại không phải là chuyện là con gái nhà lành nên làm. Nhưng nàng nghĩ nghĩ lại thì, đâu có nữ tử của một gia đình đàng hoàng nào lại đi vào cung làm thái giám chứ? Nàng kỳ thật đã sớm cùng mấy chữ "con gái nhà lành" này không còn liên hệ...

Lại nói, Thịnh An Hoài nói được cũng có đạo lý, nàng đã lựa chọn làm thái giám, hầu hạ chủ tử vốn chính là chuyện thuộc bốn phận.

Nhất thời các loại ưu tư trong lòng giống như là đèn kéo quân xoay quanh một lần, nàng nghĩ loại chuyện này nghĩ đến nỗi đầu muốn nổ tung, nên dứt khoát đem chúng nó ném hết ở sau đầu, ra cung đi đến tiệm Bảo Hòa.

Đến tiệm Bảo Hòa, vừa thấy được Phương Tuấn, Điền Thất liền nghĩ đến lai lịch của món đồ gia truyền kia của nhà hãn. Thế là nàng đem Phương Tuấn kéo qua một bên, hỏi, "Người nhận thức Trần Vô Dung không?"

Phương Tuấn nghe đến cái tên này, theo bản năng gật đầu. Sau đó hãn liền cảm giác đến không khí quanh người Điền Thất đột ngột lạnh xuống. Phương Tuấn có chút khó hiểu nhìn Điền Thất, tuy rằng vị công công này đang kiệt lực bảo trì trấn định, nhưng mà hãn nghe đến tiếng hãn ta đang nghiêng răng.

Phương Tuấn nhanh chóng lắc đầu, "Ta không nhận thức hãn."

"Vậy vì sao người lại gật đầu chứ?" Điền Thất không tin.

"Ta cảm thấy cái tên này rất dễ nghe."

Chỉ có người so với hãn càng ngốc, mới đi tin tưởng cái lý do ngu tới như vậy. Điền Thất không tin, giận dữ trừng Phương Tuấn, "Người còn không chịu nói thật?"

Phương Tuấn đành phải đáp, "Ta chỉ là cảm thấy cái tên này quen tai, thật đó. Có lẽ là trước kia nhận thức, nhưng mà hiện tại nghĩ không ra."

Điền Thất lạnh lẽo nói, "Đừng cho rằng mất trí nhớ là cái cơ vận năng. Nếu người để cho ta biết người từng làm qua chuyện xấu gì, ta không tha được người."

Phương Tuấn không hiểu tiểu thái giám bình thường ôn hòa hữu hảo này vì sao lại lập tức lạnh lùng như nước đá thế này, hãn gãi gãi ót, cẩn thận ở trong đầu suy tầm về cái tên kia một hồi, không có kết quả, thế là lại mơ màng gật gật đầu.

Bên này, tâm tình của Điền Thất càng không tốt, cũng không để ý ai, chính mình trốn ở trong phòng tiếp khách uống trà. Nghỉ một hồi, bên ngoài có tiểu thái giám tới báo, nói có vị Đường công tử tới tìm nàng. Điền Thất ngênh đi ra, vừa thấy thế nhưng là Đường Thiên Viễn.

"Khách ít đến khách ít đến nha, sao người lại đến đây." Điền Thất nói, đem Đường Thiên Viễn dẫn vào phòng tiếp khách, lại sai người đem trà lên.

"Chính là đi ngang qua, tới đây nhìn người một cái." Đường Thiên Viễn kỳ thật là người sáng khoái, sau khi cùng Điền Thất quen biết, cũng không để ý đến mấy chuyện lễ nghi phiền phức. Mấy ngày này bốn người không có tụ họp, Đường Thiên Viễn hỏi Kỳ Chinh, Kỳ Chinh nói chuyện cứ che che giấu giấu, Đường Thiên Viễn là người thông thấu biết mấy, thấy như thế là biết có lẽ giữa hai người bọn họ có chút khó chịu, hãn sợ tâm tình Điền Thất không vui, liền tới đây nhìn nhìn một cái.

Đương nhiên, hai người chỉ là nói chuyện phiếm, một chữ cũng không đề cập đến Kỷ Chinh.

Điền Thất thấy được Đường Thiên Viễn, liền nghĩ đến Đường Nhược Linh; nghĩ đến Đường Nhược Linh, liền nghĩ đến Tôn Tòng Thụy; nghĩ đến Tôn Tòng Thụy, liền nghĩ đến một chuyện, "Ta nghe nói cha của Tôn Phiên gần đây rất được Hoàng thượng xem trọng, Hoàng thượng còn chính miệng kích lệ hẳn." Điền Thất cười lạnh nói.

Đường Thiên Viễn thấy Điền Thất không vui, còn cho là vì Kỷ Chinh, bất quá Điền Thất nhắc tới chuyện này, cũng khiến cho hẳn rất ngọt ngào - cha hẳn gần đây lại bị Tôn Tòng Thụy vượt qua đầu. Thật không dễ dàng bị con của hẳn kéo chân sau mấy lần, không nghĩ đến gần đây lão già đó dâng cho Hoàng thượng một bản tấu chương, đem Hoàng thượng chỉ trích một trận, trái lại được đến Hoàng thượng ca ngợi.

Đường Thiên Viễn nói, "Có lẽ là hẳn may mắn nhất thời thôi, mừng Hoàng thượng, vậy mà Hoàng thượng lại không tức giận."

Điền Thất nói, "Ta nói thật, người đừng để ý. Muốn luận trị quốc an bang, ở Nội các thì lệnh tôn xếp thứ nhất, nhưng mà nếu bàn về việc hiểu rõ thánh ý thuận miệng tiếp rắm này, Đường đại nhân cười ngựa cũng theo không kịp lão tặc Tôn Tòng Thụy kia.

Lời này tuy rằng không quá xuôi tai, nhưng tựa hồ có chút ý tứ, Đường Thiên Viễn cười nói, "Vậy người lại nói thử xem."

"Tấu chương mà hẳn dâng lên vừa vặn ta cũng biết, chẳng qua là nói cung Nội phủ mua này nợ xài quá nhiều bạc, chỉ trích Hoàng thượng xa xỉ quá mức. Thực là có ý tứ, cung Nội phủ mua đồ nhập kho là công việc do thái giám xử lý, lệ chọn mua đồ dựa theo thời tiên đế. Người nói xem, Tôn Tòng Thụy nói như vậy, tới cùng là đang mắng ai?"

Đường Thiên Viễn giật mình, đáp, "Tóm lại không phải là thực mắng Hoàng thượng. Ta thế nhưng không nghĩ đến tầng này."

Điền Thất gật đầu, "Người nghĩ không đến là bởi vì khi làm thần tử phụng dưỡng quân vương luôn là cẩn thận chặt chẽ, không dám có nửa điểm ngỗ ngược. Phương pháp lần này của Tôn Tòng Thụy trái ngược, thực tế lại là cung cấp cho Hoàng thượng một cái bậc thềm. Mấy năm nay Hoàng thượng sửa rất nhiều quy củ do tiên đế định ra, tuy rằng bản ý là tốt, nhưng cũng có lúc sẽ đưa tới một vài ngôn quan phê bình kín đáo, nói hấn bất hiếu. Hấn chán ghét loại phong khí xa hoa lãng phí này, Tôn Tòng Thụy liền cầm chuyện nhập kho của cung Nội phủ mà nói, liền giống như là hấn muốn chém người, vừa quay đầu liền có người cầm đao dăng tới. Một đại thần biết quan tâm như thế, làm sao Hoàng thượng có thể không trọng dụng chứ."

Điền Thất nói một hơi những lời này, thấy được Đường Thiên Viễn đang cười nhìn nàng, nàng không hiểu, "Ta nói có gì sai sao?"

Đường Thiên Viễn lại nói, "Không, người nói rất đúng. Điền hiền đệ, ta rất ít bội phục người khác, người tính một trong số đó."

Điền Thất vội vàng xua tay, "Không dám đương không dám đương, ta cũng là vừa vặn biết một vài nội tình thôi. Ta nói với người, Tôn Tòng Thụy biết Hoàng thượng không thích thái giám, cho nên hấn ở mặt ngoài luôn giả vờ giả vịt một bộ thanh cao không cùng thái giám đội trời chung, kỳ thật hấn là tên lừa đời lấy tiếng nhất, cũng không phải chưa từng liếm chân cho thái giám, ghê tởm muốn chết."

Đường Thiên Viễn có chút ngoài ý muốn, "Tôn Tòng Thụy cùng thái giám có qua lại? Ta lại là không nghe nói qua."

Điền Thất cười lạnh, "Người có thể đi về hỏi hỏi lệnh tôn, năm nó khi Trần Vô Dung và Quý phi nương nương liên thủ làm gió làm mưa, vì sao

Tôn Tòng Thụy có thể vững như Thái sơn, thực là vì cái gọi là thanh giới cao ngạo danh vọng quá thịnh cho nên không ai dám đụng hấn sao? Lừa lừa kẻ đần thoi. Hấn cầm tín nhiệm của người khác đi đến chỗ Trần Vô Dung quy phục, mới đổi lấy mũ cánh chuồng vững vàng đương đương. Năm đó Trịnh thủ phụ tuy là không dám đắc tội Trần Vô Dung, nhưng cũng là thầm kín cứu không ít người tốt, so với Tôn Tòng Thụy cường đâu chỉ gấp trăm lần."

Đường Thiên Viễn thấy Điền Thất càng nói càng tức, liền khuyên giải nói, "Hiền đệ bớt giận chút, những chuyện này đều đi qua nhiều năm như vậy, chớ lại vì nó mà tức giận... Người có người thân bị Tôn Tòng Thụy hại quá hay sao?"

Điền Thất lắc đầu thở dài không nói, cúi đầu uống một ngụm trà, "Ta nói những chuyện bí mật này cho người, người tốt nhất không cần để cho người khác biết."

Đường Thiên Viễn gật đầu, "Đó là tự nhiên."

Điền Thất lại nói, "Nói lý, ta là văn bối, không nên đối với Đường đại nhân khoa tay múa chân. Chẳng qua ta có một lời, nếu Đường đại nhân nghe được, có thể giúp đỡ được một hai."

"Hiền đệ cứ nói đừng ngại."

Điền Thất cười nói, "Hoàng thượng là người tôn thân hữu đệ thương con, người hiếu chưa?"

Tôn thân, Thái hậu; hữu đệ, Ninh vương, thương con, Hoàng trưởng tử.

(hữu đệ: ăn ở với anh em phải đạo gọi là hữu, có câu "huynh hữu đệ cung".)

Lời này nhìn qua giống như là lời thừa, kỳ thật có huyền cơ rất lớn.

Đường Thiên Viễn tự nhiên hiểu rõ, đáp lại một nụ cười hiểu ý. Hai người lại tán gẫu vài chuyện khác, phong thổ nhân tình ở các nơi, thức ăn ở trời nam biển bắc, tâm tình của Điền Thất cuối cùng tốt hơn một chút.

Đường Thiên Viễn trở về nhà, đem lời mà Điền Thất nói gần như không rơi một chữ đều thuật lại cho cha hẳn là Đường Nhược Linh nghe, Đường Nhược Linh nghe xong giật mình hiểu ra, liên tức nói ba tiếng "Cực diệu".

Kỳ thật tâm địa gian xảo trong bụng Điền Thất không thể so với những tên cáo già này, cái để nào ý vào chính là đối với Hoàng thượng hiểu rõ, cho nên có thể theo góc độ tiếp cận chân tướng nhất để mà xem xét vấn đề. Thời gian Đường Nhược Linh nhập các so với hai người Trịnh Tôn muộn rất nhiều, cơ hội cùng Hoàng thượng trực tiếp tiếp xúc tất nhiên là không quá nhiều, đối với Hoàng thượng hiểu rõ quả thật so với hai người kia rất thiếu sót.

Lúc này Đường Nhược Linh hỏi con hẳn, "Người bằng hữu tên là Điền Văn Hào này của ngươi, tới cùng lai lịch ra sao? Làm thế nào lại đối với thánh ý thấy thấu triệt như thế?"

Đường Thiên Viễn đáp, "Hẳn là người Cô Tô, hành tung thần bí, cùng Ninh vương gia rất có giao tình. Về phần đối với Hoàng gia hiểu rõ, hơn phân nửa là ra từ Ninh vương gia chẳng?"

Đường Nhược Linh lắc đầu, "Ta thấy không phải. Trong nhà hẳn làm cái gì? Phụ tổ có từng vào triều làm quan?"

"Việc này ta không rõ, ta chỉ biết hẳn ở trong nhà xếp thứ bảy, nghĩ đến hẳn là vọng tộc."

Đường Nhược Linh cả kinh, "Điền... Thất?"

"Vâng."

"Điền Thất!" Hãn hết sức kích động.

Đường Thiên Viễn giật nảy mình, "Sao vậy, phải chăng có cái gì không ổn?"

"Thì ra là thế." Đường Nhược Linh cười giải thích cùng Đường Thiên Viễn.

Đường Thiên Viễn vừa nghe Điền Thất là thái giám, mới đầu không quá tin tưởng, "Khí độ cử chỉ của Điền hiền đệ, không giống như là thái giám."

"Vậy hãn là trước khi hãn tiến cung cũng là con cháu thế gia, người không phải nói hãn hận Tôn Tòng Thụy sao, chắc hãn là bởi vì Tôn Tòng Thụy, mới khiến hãn cửa nát nhà tan, vào cung làm thái giám. Nếu không cùng đường bí lối, chắc chắn không đến mức như thế, chỉ là không biết hãn là người của nhà nào." Đường Nhược Linh nói, hồi tưởng lại những người mà bị Tôn Tòng Thụy hoặc là Trần Vô Dung hại qua, cũng không có họ Điền. Kỳ thật khi đó Đường Nhược Linh chẳng hề ở tại kinh thành, đối với tình hình lúc đó không hiểu nhiều lắm, nghĩ không đến cũng đành phải từ bỏ.

Tóm lại hai cha con lúc này đã rõ ràng, Điền Thất nói với Đường Thiên Viễn những lời kia, rành rành bày ra là cố ý, muốn giúp Đường Nhược Linh đối phó Tôn Tòng Thụy. Hãn sợ cha con Đường thị không tin nhiệm hãn, còn cố ý tỏ gốc gác của mình một chút.

Mọi người đều là người thông minh, đồng minh tốt như vậy, Đường Nhược Linh tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Đường Thiên Viễn vốn cũng là người không thích thái giám, nhưng mà hãn lại chán ghét Điền Thất không nổi, nghĩ đến một người phong hoa

vô song như vậy lại có tao ngộ bi thảm như thế, hãn không khỏi bóp cổ tay thở dài. Thế là hãn cũng quyết định chủ ý, không ở trước mặt Điền Thất bóc mẽ khiếm khuyết của hãn.

***

Điền Thất vừa trở về cung Càn Thanh thì tâm tình liền không xong, nhớ đến Hoàng đế đại biến thái kia vậy mà đùa bỡn nhiều thái giám như vậy, nàng lại bị ghê tởm, luôn cảm thấy tiếp tục đi xuống như vậy thì một ngày nào đó nàng sẽ chịu không nổi, đến lúc đó chỉ có thể chạy trốn.

Thế là Điền Thất quyết định trước tiên kiểm kê gia tài của mình một chút, làm chuẩn bị để tùy thời trốn chạy.

Bò đến dưới gầm giường, tìm đến cái hộc, mò mò... Tiền đâu?!

Trong lòng Điền Thất trầm xuống, lại cẩn thận tìm tìm, thật sự không có, cái gì cũng không có!

Cung Càn Thanh vậy mà cũng có thể gặp trộm?!

Quá khó có thể tin, Điền Thất bò ra ngoài ngòai giường, gấp đến mức cắn ngón tay. Nàng lại hồi tưởng một lần, xác định lần trước xem qua, ngân phiếu và vàng bạc của nàng đều còn đặt ở bên trong, hôm nay liền không có. Khả năng trộm xông vào cung Càn Thanh không lớn, liền tính thực có bản lĩnh lớn như thế, cũng là đi thẳng đến chỗ bảo vật vô giá, chứ không ai lại mạo hiểm tánh mạng đi trộm của cái giấu dưới gầm giường của một tên thái giám.

Cho nên, khả năng lớn nhất hãn là bị người cùng phòng trộm đi.

Điền Thất không dám hành động thiếu suy nghĩ, mà là đi đến tìm Thịnh An Hoài, cáo trạng.

Ai biết Thịnh An Hoài cũng là biết nội tình, hăn ho khan một tiếng, "Chuyện này, người vẫn là đi báo với Hoàng thượng đi."

Điền Thất không hiểu, đây là loại quy củ gì vậy, Hoàng thượng đâu có rảnh rỗi quản cái này?

"Kêu người đi thì người đi đi, không đi thì đừng hòng tìm được tiền trở về."

Điền Thất đành phải đi tìm Hoàng thượng, tuy trong lòng vẫn là nghi ngờ không rõ như cũ. Bất quá sau khi nhìn thấy Hoàng thượng nàng liền rõ ràng, bởi vì --

"Trẫm sợ người xài tiền bậy bạ, cho nên giúp người đem tiền bảo quản."

"..." Thân là một tên Hoàng đế, thế nhưng đi trộm tiền của thái giám, đã vậy còn nói được đường hoàng như thế, gặp qua vô sĩ nhưng chưa từng gặp qua vô sĩ như vậy, Điền Thất thật muốn nhào lên cắn hăn một cái cho hả giận.

"Hoàng thượng, trước giờ nô tài không xài tiền bậy bạ." Nàng cố gắng biện giải.

Kỷ Hành đi đến trước mặt Điền Thất, chăm chú nhìn nàng, "Vì sao trốn tránh trẫm?"

"Ta không ahh..."

Kỷ Hành cúi đầu hôn nàng, nhẹ nhàng cắn một cái liền tách ra. Hăn đỡ bờ vai nàng, trán hai người kề nhau, Kỷ hành chăm chú nhìn đôi mắt Điền Thất, thấp giọng hỏi, "Người đang sợ cái gì?"

Cái mặt rất không tiền đồ của Điền Thất lại hồng, nàng khép mắt không dám nhìn hẳn, "Nô tài... Không sợ cái gì cả." Kỳ thật là sợ người...

"Nhưng mà trẫm sợ," Kỳ Hành đem Điền Thất ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng ủng, "Sợ người chạy loạn." Cho nên liền đem tiền của người tịch thu, ai kêu người đem tiền so với mạng còn quan trọng làm chi.

Điền Thất thực hoài nghi Hoàng đế biến thái cầm tinh Gia Cát Lượng, vì sao nàng mới vừa có ý nghĩ thì hẳn cũng đã xuống tay. Nàng để mặc hẳn ôm không dám phản kháng, "Hoàng thượng, nô tài không chạy loạn, ngài trả tiền cho ta đi."

"Người muốn cái gì, trẫm mua cho người."

"Ta muốn tiền của ta."

"Không được."

"..."

Điền Thất khóc không ra nước mắt, gặp phải loại chủ tử này, nàng thực là xui tám kiếp.

Kỳ Hành dùng cằm nhẹ nhàng cọ cọ cổ Điền Thất, đột nhiên kêu nàng, "Điền Thất."

"Nô tài ở đây."

"Người luôn nói thích trẫm, tới cùng có bao nhiêu thích?"

"Hoàng thượng, không như ngài trả tiền cho nô tài, nô tài liền nói với ngài?"

"Thôi, trẫm không muốn nghe." Nghe sợ là phải thất vọng.

"VẬY... NÔ TÀI CÓ THỂ CÁO LUI KHÔNG?"

"Hôn ta một cái."

Sau khi trải qua chuyện càng nặng khẩu vị, Điền Thất làm loại chuyện nhỏ này có vẻ không hề áp lực, nàng kiễng chân nhẹ nhàng mỗ một cái lên môi Kỷ Hành, không chờ Kỷ Hành mở miệng, liền vội vàng chạy đi.

Kỷ Hành giơ ngón tay nhẹ nhàng ấn trên môi mình, dường như có chút suy nghĩ. Từ khi giữ hai người phát sinh loại chuyện kia, Điền Thất cứ luôn trốn tránh hẳn, hẳn thấy ra, loại tránh né này không phải vì thẹn thùng, mà là vì e ngại. Kỷ Hành lắc đầu cười khổ, tính tình của hẳn ở trước mặt Điền Thất đã đủ tốt lắm rồi, tiêu biến thái này tới cùng là sợ chỗ nào của hẳn?

Hơn nữa, quan hệ của hai người đã thân mật như thế...

Có chút chuyện đã hưởng qua thì không phải là thỏa mãn, mà là khát vọng càng nhiều. Từ sau hôm ấy, trong lòng Kỷ Hành giống như mở ra một cái miệng, làm sao cũng lấp không đầy. Hẳn không vền vền thỏa mãn hôn môi vuốt ve hoặc là loại hoan hảo kia giữa hai người. Hẳn muốn, muốn Điền Thất nghiêm túc nhìn hẳn, nghiêm túc nói một câu thích hẳn, mà không phải là loại lừa gạt cười ha ha.

Kỷ Hành cảm thấy yêu cầu này của mình thực không quá phận, nhưng mà Điền Thất lại càng lúc càng sợ hẳn...

Hẳn có một loại cảm giác uể oải không chỗ gắng sức. Loại cảm giác này, cho dù lúc trải qua trận mưa gió một mất một còn kia, đều chưa từng có qua, nhưng mà hiện tại đối mặt với một người như vậy, hẳn lại không có biện pháp.

Nhớ đến vừa rồi chính mình dường như lại đem tiêu biến thái dọa đến, hoặc là tức giận đến, Kỷ Hành có chút chán nản, muốn đuổi theo ra ngoài

nhìn xem nàng.

Điền Thất chạy thật là nhanh, Kỳ Hành tìm thật lâu một hồi mới tìm được nàng. Lúc này bên ngoài là cảnh chiều hôm nặng trĩu, thái dương đã bị đường chân trời cắn nuốt, ánh nắng chiều cũng tán đi nhan sắc, giống như là sơn tàn phấn nhạt để qua đêm trên mặt mỹ nhân. Tất cả Tử Cấm thành đắm chìm trong cảnh chiều hôm mênh mông này, như một đầu cự thú nặng nề buồn ngủ.

Kỳ Hành thấy được bóng lưng của Điền Thất, định bước nhanh tiến lên, nhưng mà hắn rất nhanh phát hiện, theo đuôi Điền Thất không chỉ một mình hắn.

Điền Thất vẫn chưa phát giác người phía sau, nàng vừa đi vừa ở trong lòng oán thầm Kỳ Hành. Chơi đùa bốn cột thái giám là vấn đề tác phong sinh hoạt, ăn trộm thì chính là vấn đề nhân phẩm. Hoàng đế này thực là từ trong ra ngoài đều phá hư, nếu như nàng là ngôn quan, nhất định phải viết cái tấu chương vạn lời, đem Hoàng đế mắng đến mức thân thể không chỗ nào lành lặn.

Đang ở trong đầu tưởng tượng ra hình dạng bức tức lúc bị mắng của Hoàng thượng, thì bất thành lình Điền Thất bị người ta đụng một cái, nàng cho là đi chần đường ai, liền tránh sang một bên, lại không nghĩ đến có một người đi tới cùng nàng sóng vai mà đi, cười nói với Điền Thất, "Ô, Điền công công, là người sao? Thực ngại ngừng, trời tối quá, ta không thấy rõ con đường, không có đụng vào người đi?"

Điền Thất nhìn, người này là Trúc Thúy ở cung Yêu Nguyệt. Hình dáng của Trúc Thúy này một chút cũng không gầy yếu giống tên của nàng, mà là trước đột sau cong, giống như là một củ cải bị dị dạng, bộ ngực bởi vì quá lớn, nên lúc đi đường cứ cà tưng cà tưng, Điền Thất nhìn đều thay nàng mệt mỏi cực kỳ.

Từ lần trước cáo trạng Khang phi với Hoàng thượng, Điền Thất liền không muốn cùng người ở cung Yêu Nguyệt lui tới quá nhiều, bởi vậy lần này Trúc Thúy thân thiện tới đáp lời, nàng chỉ nhàn nhạt khách khí hai câu, rồi chậm dần bước chân muốn đợi Trúc Thúy đi trước.

Nhưng mà Trúc Thúy cũng đồng dạng chậm dần bước chân, cùng nàng tán gẫu.

Điền Thất không biết, hôm nay Trúc Thúy là mang nhiệm vụ mà tới. Khang phi đây là muốn cùng Điền Thất bắt quan hệ, nhất kể không thành, lại sinh nhất kế. Đã tiền tài không thể dùng, vậy liền dùng sắc đẹp. Cũng một nàng nghĩ ra loại biện pháp này, chơi chiêu mỹ nhân kế với một tên thái giám. Bất quá chuyện này về tình cũng có thể tha thứ, bởi vì sự phụ bảo bối kia của Điền Thất chính là tên háo sắc có tiếng, Điền công công bị vị sự phụ này dạy dỗ bảy năm, tóm lại sẽ dính dấp được chút xíu đi. Khẩu vị của chúng thái giám đều rất nặng, ưa thích thân thể sung mãn, sờ lên càng kích thích càng tốt. Trúc Thúy chính là nữ thần của bọn hắn. Trúc Thúy này vốn có tên nhân tình, năm trước đã chết, hiện tại Khang phi phái nàng tới câu dẫn Điền công công. Nói thật, Trúc Thúy cũng có tính toán của chính mình, đầu tiên Điền công công là tâm phúc ngự tiền, cùng hắn chỉ có ưu đãi không có chỗ xấu; tiếp theo, thái giám toàn Hoàng cung cộng lại, cũng không có bộ dạng được như Điền công công, người như vậy tổng là cũng xứng với nàng.

Thế là Trúc Thúy cực kỳ hứng thú tới chấp hành nhiệm vụ nàng. Nàng thỏa thuê mãn nguyện, nghĩ đem Điền công công bắt tới tay, dù sao năm không tới tay cũng không sao, ở Hoàng cung, trêu chọc thái giám lại không phạm pháp.

Điền Thất không muốn cùng Trúc Thúy tán gẫu. Nàng cũng không tiếp thu đến ý ái muội trong lời nói của Trúc Thúy. Ngay cả nam nhân bày tỏ với nàng, nàng đều tát không ra mùi vị tới, càng huống chi là một ả nữ nhân chẳng đâu vào đâu này.

Nhưng mà Điền Thất càng không phản ứng, Trúc Thúy càng muốn trêu chọc, đột nhiên nàng kéo lấy cánh tay của Điền Thất, "Điền công công, ta có một cái bí mật rất lớn muốn nói với người."

"Ta không muốn nghe."

"..." Trúc Thúy đành phải bịa chuyện, "Khang phi muốn hại người."

Cái này nhất định phải nghe. Thế là Điền Thất bị Trúc Thúy kéo đến một chỗ hẻo lánh, làm ra tư thế chăm chú lắng nghe.

Nhưng mà Trúc Thúy không có cùng Điền Thất nói đại bí mật gì, mà là ưỡng ngực như có như không chà cánh tay Điền Thất, cười nói, "Điền công công, người cảm thấy ta như thế nào?"

Điền Thất bị bộ ngực lớn kia ủi hai cái, trốn lại trốn không được, thế là nhìn hai đồng núi kia, nhíu mày nói, "Chỗ đó của người rất lớn."

Quá ghê gớm! Điền công công đột nhiên dâng trào lên, Trúc Thúy lại cảm thấy ngại ngùng, giấu mặt cười duyên.

"Người đi đường không thấy mệt sao?" Điền Thất rất hiếu kỳ vấn đề này. Ngực của nàng so với Trúc Thúy nhỏ hơn ít nhất hai vòng, mà mỗi ngày còn muốn mệt chết.

"Điền công công..." Trúc Thúy vừa muốn mời mọc Điền công công thử xúc cảm một lần, nào ngờ thành linh nghe đến một tiếng quát chói tai:

"To gan!"

Hai người đều giật nảy mình, từ sau núi giả đi ra, thấy được Hoàng thượng đứng ở ven đường, vội vàng quỳ xuống. Sắc trời càng thêm hôn ám, biểu tình của Hoàng thượng xem không quá rõ ràng, nhưng mà Điền Thất liền cảm thấy bộ mặt hiện tại của hắn nhất định rất là nanh ác.

"Người tới." Kỳ Hành kêu lớn, lập tức có thái giám ở gần đó chạy tới cúi đầu chờ sai bảo.

"Đem tên nô tài hạ lưu vô sỉ dâm loạn hậu cung này kéo xuống, đánh chết."

Hạ lưu vô sỉ dâm loạn hậu cung gì đó, Điền Thất nghe được cái hiểu cái không, nhưng mà "đánh chết" thì tuyệt đối nghe hiểu. Nàng lập tức có chút không rõ, liền như vậy chẳng rõ ra sao mà chết?

Mấy tên tiểu thái giám vội vàng chạy tới đem hai người dè lại, Điền Thất đã nghe không đến tiếng tim đập của chính mình. Nhưng mà liền vào lúc này, dị biến nổi lên, Kỳ Hành đem một khối ngọc mát thấm hương đang nắm trong tay quăng ra ngoài, đập vào một tên thái giám bên cạnh Điền Thất, "Ai nói muốn bắt hãn!"

Một người còn lại cũng liền vội buông ra Điền Thất, mấy người cùng nhau kéo Trúc Thúy nhanh chóng rời đi. Giờ phút này Trúc Thúy đã bị dọa ngốc, ngay cả cầu xin tha thứ đều quên mất, cứ như vậy sững sờ mở to con ngươi bị kéo xuống.

Điền Thất tuy là tránh được một kiếp, nhưng toàn thân cũng là hư thoát.

Kỳ Hành bình lui người khác, hãn đi đến trước mặt Điền Thất, cúi đầu nhìn nàng, tiếng nói mềm nhẹ giống như là gió thổi qua liền có thể tan biến, "Dọa đến người sao?"

Điền Thất: "... " Người nên hỏi là dọa chết ta sao...

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Cái Cớ Để Cấm Dục

Cuối cùng Điền Thất cũng hiểu rõ vì sao Hoàng thượng nói nàng "dâm loạn hậu cung" - Hẳn hoài nghi nàng cùng Trúc Thúy giấu người khác làm loại chuyện kia.

Điền Thất cảm thấy oan uổng cực, "Hoàng thượng, nô tài không hề có chút dính dáng gì với Trúc Thúy."

May mắn người không có, chớp mũi Kỳ Hành phát ra một tiếng hừ nhẹ, nghe giống như là tức giận, nhưng giọng nói lại có chút nhẹ nhàng, "Lên, muốn quỳ đến trời tối hả?"

Điền Thất ngẩng đầu nhìn, kỳ thật trời đã gần tối thui. Nàng đứng lên, đang định lại nói mấy thảo hỉ, lại đột nhiên nghe đến nơi không xa truyền tới tiếng kêu thống khổ của nữ nhân.

Là bọn họ đang hành hình với Trúc Thúy. Có lẽ là muốn Hoàng thượng vừa lòng, nên đám người này cố ý chọn một chỗ gần đó, làm cho Hoàng thượng nghe tiếng kêu thảm thiết của Trúc Thúy một chút.

Điền Thất nghe thấy thì cực kỳ không chịu nổi, Trúc Thúy đây là tai bay vạ gió, còn cùng nàng có liên quan. Tuy rằng Điền Thất và Trúc Thúy không thân quen, nhưng nếu như nàng ta chết, thì nàng cũng sẽ không an lòng, dù nói thế nào đó cũng là một cái mạng người.

"Hoàng thượng, đã chúng ta đều là bị oan uổng, vậy thì tha nàng được không?" Điền Thất thăm dò ra ý kiến.

"Sao, người đau lòng?"

"Không phải, nô tài cảm thấy... Cứu một mạng người hơn xây bảy cái chùa, Thái hậu nương nương là người tin Phật hướng thiện, hôm nay ngài tha Trúc Thúy một mạng, nếu Thái Hậu biết được, chắc chắn sẽ thay ngài cao hứng."

Cung nữ này là người của Khang phi, đây cũng là một đường vừa rồi Kỷ Hành nghe lén mới biết. Nếu hẳn trừng trị người của Khang phi, có lẽ mẫu hậu sẽ không vui, tiểu biễn thái này tự nhiên cũng nghĩ đến đó, cho nên cố ý đem Thái hậu nâng ra. Kỷ Hành nghĩ đến đây lại có chút tức giận, tức Điền Thất quá thông minh, rồi lại giận nàng vì cứu một tên cung nữ mà đem Thái hậu ra áp hẳn.

"Nàng dám có gan câu dẫn người, chính là đáng chết." Kỷ Hành lạnh lẽo nói.

Điền Thất vốn muốn giải thích rằng Trúc Thúy không có câu dẫn nàng, nhưng lúc này Hoàng thượng đang tức giận, nếu nàng nói thế với hẳn, tất nhiên sẽ càng làm cho hẳn giận hơn, thế là chỉ nói, "Nàng bất quá là đùa vui thôi, ta lại không thích nữ nhân, liền tính nàng câu dẫn thì lại thế nào."

Lời này rất cuộc là có chút lấy lòng Hoàng thượng, thế là hẳn chậm rãi thở ra, nhẹ giọng hỏi han, "Vậy người thích ai?"

Rất hiển nhiên đáp án mà hẳn muốn nghe đến chính là một cái chữ kia. Điền Thất đỏ mặt cúi đầu, mãi cũng nói không nên lời, nhưng mà tiếng kêu thảm thiết vô cùng đau đớn của Trúc Thúy lại vang bên tai, nên cuối cùng nàng lấy hết dũng khí, nhỏ giọng nói, "Ta thích người."

Ba chữ này vừa đơn giản vừa mềm mại, rồi lại giống như là một cái búa tạ mãnh liệt đập vào trái tim của Kỷ Hành. Hẳn cố nén cơn xúc động muốn đem Điền Thất kéo vào trong lòng, hẳn nói, "Nhớ kỹ lời người nói."

Điền Thất gật đầu một cái, lại hỏi, "Vậ Trúc Thúy..."

Kỷ Hành biết Điền Thất mềm lòng, nên giương giọng kêu một tên thái giám tới, dặn dò, "Đi nói với người hành hình, đánh đủ bốn mươi gậy liền thu tay, không cần biết sống hay chết đều không cần tiếp tục."

Thái giám lĩnh chỉ đi xuống, Điền Thất nhẹ nhàng thở ra. Tuy rằng vị Trúc Thúy xui xẻo này vẫn phải chịu đựng đánh đòn, nhưng tóm lại là không phải mất đi tánh mạng.

Điền Thất cùng Hoàng thượng trở lại cung Càn Thanh, nàng vốn định trở về chỗ ở, nhưng lại không ngờ Hoàng thượng gọi nàng, kêu nàng đi vào phòng ngủ của hãn, Điền Thất có một loại dự cảm không được tốt. Bất quá nàng cũng không có thời gian để mà nghĩ thêm, bởi vì hai người vừa mới đi vào phòng ngủ, nàng liền bị Hoàng thượng kéo vào trong lòng ôm hôn. Nụ hôn của hãn một chút cũng không ôn nhu, thậm chí còn có chút thô bạo, giống như là một trận gió táp mưa sa đột nhiên ập tới giữa mùa hè oi bức, mang theo sấm sét lẫn với mưa đá, chúng nó bùm bùm lộp bộp đánh trúng người ta không kịp phản ứng. Điền Thất bị hãn hấp được miệng lưỡi run lên, làn môi bị cắn có chút đau đớn. Đầu óc nàng choáng váng, tổng cảm thấy có thể theo liếm hôn kịch liệt kia mà cảm thụ đến tình tự hỗn loạn của hãn, phần nộ, vội vã, khát vọng, cùng với một loại u sầu nói không rõ.

Kỷ Hành cắn môi dưới của Điền Thất, hãn hơi hơi thả lỏng ra, thấy được đối phương nhú mày vì đau, hãn vội buông nàng ra, rồi lại áp sát vào nặng nề mà liếm hôn. Cái người này là của hãn, Kỷ Hành có chút điên cuồng nghĩ, người này hoàn toàn toàn toàn thuộc về hãn, người khác xem không được, nghĩ tới không được, càng đụng không được. Phàm là có người dám mơ tưởng đến tiểu biến thái của hãn, hãn nhất định khiến người kia sống không bằng chết. Nghĩ đến đây hãn càng thêm kích động, trên người dâng lên một cỗ sóng nóng rực, lui lên lui xuống, cuối cùng hội tụ đến một chỗ, sau cùng ở chỗ ấy khởi động lên một cái dù. (Hải tác giả quá mạng, sao bả có thể viết được những hình ảnh như vậy được hay quá!!!)

Điền Thất cảm giác đến phía trước eo có một vật cứng rắn nhú lên, với tư cách là một người thông minh có lực lĩnh ngộ rất tốt, lần này nàng rất nhanh biết được đó là cái gì, thế là nàng dọn ra một chỗ giữa mớ đầu óc hỗn loạn lúc này mà nghĩ, đại khái là Hoàng thượng lại muốn kêu nàng sờ chim nhỏ của hắn.

Quả nhiên, Hoàng thượng kéo tay nàng phủ lên cái thứ đang tỏa ra từng trận hơi nóng kia, "Giúp ta..."

Hai người ngồi ở trên giường rộng rộng rãi. Ngay từ đầu Điền Thất không dám ngồi, mà quỳ ở trước đầu gối của Kỷ Hành, nhưng như thế thì Kỷ Hành không tiện hôn nàng, nên cưỡng ép kéo nàng lên, cùng hắn sóng vai mà ngồi. Hắn giữ lấy cái gáy của Điền Thất, vừa gián đoạn không liên tục hôn nàng, vừa dẫn tay nàng đi tháo thắt lưng của hắn.

"Dựa theo lần trước ta dạy người mà làm." Giọng nói của hắn thật khàn.

Điền Thất rất không muốn đi sờ chim nhỏ của Hoàng thượng. Tuy rằng Thịnh An Hoài nói được có đạo lý, nàng cũng đã quyết định buông ra da mặt để làm, nhưng mà, cái thứ đồ xấu xí này đã bị nhiều thái giám sờ qua như vậy, cũng không chỉ có thái giám, tự nhiên cũng bị rất nhiều nữ nhân sờ qua... Nghĩ đến đây, Điền Thất rất không thích ứng, nắm lấy đồ xấu xí không nhúc nhích.

"Điền Thất..." Kỷ Hành vội vã thúc giục, gấp không thể chịu nổi mà nâng thắt lưng động động.

Sự bất mãn của Điền Thất với Hoàng thượng càng khuếch đại. Nàng bắt đầu theo đồ xấu xí nghĩ đến vấn đề khí tiết của Hoàng thượng, sau đó tiến tới nghĩ đến chỗ bẩn trong nhân phẩm của hắn, chính là chuyện trộm tiền!

Rốt cuộc, sự thống khổ của chuyện mất tiền ban cho Điền Thất gan hùm gan báo, nàng quyết định biểu đạt sự bất mãn của chính mình một chút.

Không phải là Hoàng thượng sợ bị nhéo sao? Vậy thì nàng liền nhéo tốt lắm.

Kế tiếp, Kỷ Hành tao ngộ thời khắc thống khổ nhất trong cuộc đời của hắn, không có gì thống khổ hơn được nữa. Cơ đau như đời sông lấp biển giống như là muốn từ trong ra ngoài đem hắn xé thành ngàn vạn mảnh vụn, hoặc như là muốn đem hắn nghiền áp thành một mảnh huyết nhục mơ hồ từ ngoài đến bên trong.

Hoàng thượng đau muốn chết muốn sống bao nhiêu, thì Điền thất bị dọa té cứt té đái bấy nhiêu. (editor: Thông cảm, nguyên văn ạ.)

Nàng biết Hoàng thượng sợ nhéo, nhưng không nghĩ đến lại sợ thành như vậy. Thấy được mặt của Hoàng thượng vàng còn hơn cả giấy vàng, mồ hôi lạnh đầm đìa, nàng nhất thời vô thức, ngu ngơ thật lâu một hồi, mới phản ứng kịp muốn đi tìm thái y.

Kỷ Hành đang thống khổ giãy dụa đúng lúc giữ chặt lấy áo của Điền Thất, "Đừng..." Hắn thực sự là đau vô cùng, nói chuyện cũng mong manh.

"Vì sao? Hoàng thượng ngài đều bị đau thành như vậy rồi." Điền Thất vội la lên.

"..." Loại đau này hắn thực không biết xấu hổ đi kêu thái y nhìn.

Kỷ Hành ra hiệu Điền Thất nâng hắn lên. Điền Thất nghe theo. Nàng để cho Hoàng thượng tựa vào trên người nàng, đầu hắn gối lên bờ vai nàng, hai người thân mật tựa vào nhau.

Kỷ Hành chậm rãi thở hắt ra, đau đớn bớt một chút. Hãn vô cùng ủy khuất, "Không phải nói trước là không được néo sao..."

"Thực xin lỗi." Điền Thất nhìn sắc mặt tái nhợt của hãn, không biết sao nước mắt liền lăn xuống, nước mắt trượt qua gò má, rơi xuống ngón tay trắng như ngọc của hãn.

Trái tim của Kỷ Hành bị giọt nước mắt nóng bỏng này ngâm được vừa nóng vừa mềm, hãn nâng tay giúp Điền Thất lau nước mắt, cười nói, "Đừng khóc, ta không sao, thật đó."

Điền Thất duỗi tay phủ lên bàn tay đang dừng ở trên mặt nàng của hãn, nàng lại nói một tiếng, "Thực xin lỗi."

Kỷ Hành nghiêng mặt qua hôn nàng, hãn vẫn chưa dùng lực, chỉ dùng làn môi mềm mại nhẹ nhàng sát qua gò má, vừa hôn vừa khẽ thở dài, "Cũng không phải tuổi con chuột, sao lại nhát gan như vậy, người sợ cái gì?"

Điền Thất khóc ròng nói, "Ta sợ người đau -" may mắn đúng lúc phanh miệng lại, không đem chữ "chết" nói ra.

Kỷ Hành cúi đầu cười lên. Hãn chưa bao giờ có được nhu tình mật ý như vậy, trong lòng ngọt giống như là bọc lấy một tầng sương thật dày làm bằng đường trắng, hãn ôm cổ Điền Thất, ôn nhu liếm khước môi nàng, "Thật sự có chút đau."

"Vậy bây giờ ngài có đỡ hơn chút nào không?" Điền Thất có chút lo lắng, không biết Hoàng thượng có thể hay không trị tội nàng.

Hãn men theo nàng khước môi mà hôn đến gò má, cuối cùng bò đến bên tai của nàng. Kỷ Hành cắn vành tai của Điền Thất một chút, cười nói, "Làm sao bây giờ, vẫn còn đau."

"Vậy phải làm sao bây giờ, vẫn là để nô tài đi kêu Thái y nhé?"

"Không cần." Kỳ Hành ghé vào bên tai của Điền Thất, làn môi cơ hồ sát đến viền tai của nàng, hần cười nhẹ nói, "Người giúp ta thối thối, thối nhẹ thối nhẹ liền không đau."

Điền Thất: "...".
Đều đau thành như vậy còn không quên giở trò lưu manh, Hoàng thượng ngài thực không xấu hổ là Hoàng đế trong đám biến thái, biến thái trong đám Hoàng đế.

Kỳ Hành ấn cái gáy của Điền Thất một cái, giọng nói thấp thuận ám ách thấu một cỗ mê hoặc nhàn nhạt, "Đến đây."

Điền Thất là một người nói lý lẽ. Nàng cảm thấy chuyện này là nàng sai trước, đem Hoàng thượng biến thành như thế, thì bây giờ cũng đành phải theo hần, nàng ngồi xuống, đỡ lấy đầu gối của hần, thò đầu áp sát vào một chút.

Nàng thật sự then thùng, nửa đường ngừng lại ngửa đầu nhìn Hoàng thượng, phát hiện Hoàng thượng đang nín thở ngưng thần, hai mắt trợn trân trân, thấy nàng không động, hần lắc đầu gối một chút, không tiếng động thúc giục.

Điền Thất đành phải cứng đầu cứng cổ áp đến phía trước. Tiểu quái vật kia vừa rồi bị đau cực, lúc này đã hành quân lặng lẽ, héo đầu héo não lặng im. Nàng dùng ngón tay đẩy nó qua một bên, rồi đối với viên cầu lúc nãy bị nàng ra tay độc ác kia nhẹ nhàng thối một cái.

Môi hồng khê mở, hơi thở như lan. Liền như vậy nhẹ nhàng nhàng một làn tiên khí, thẳng khiến Kỳ Hành cảm thấy như là bình Ngọc Tịnh của Phật bà nghiêng đổ, nước thánh đổ xuống nhân gian, ngâm được ba vạn sáu nghìn cọng lông tơ của hần không một chỗ không thư thái và uất thiếp.

"Tiếp tục..." Tiếng nói của hắn nhẹ như bay, giống như là sắp đăng tiên vậy.

Điền Thất đành phải thôi tiếp hai hơi.

Kỷ Hành thực hận không được đem tình cảnh này vĩnh viễn tiếp diễn đi xuống. Tiếc là hắn phát hiện tiểu huynh đệ của hắn bị thôi vài cái liền có dấu hiệu thức tỉnh, thế là nhanh chóng kêu ngừng. Chính hắn có thể mệt thành con chó, nhưng tiểu huynh đệ thì tuyệt đối phải bảo vệ thật tốt không thể mệt nhọc quá độ, hôm nay đã bị dọa héo một hồi, nó cần phải nghỉ ngơi lấy sức một trận mới được.

Kỷ Hành lại kéo lấy Điền Thất cùng nhau quán quít hôn, lần này hôn ôn nhu như nước. Sau khi hôn xong, hắn buông Điền Thất ra, cười nói, "Lần này buông tha cho người."

Điền Thất cuối cùng có thể trốn.

***

Trong cung Yêu Nguyệt, Trúc Thúy mang theo sắc mặt trắng bệch bị nâng trở về.

Nếu như là cung nữ gầy yếu bình thường chịu lên bốn mươi hèo, không chừng đã đi gặp Diêm vương. Bất quá Trúc Thúy có ưu thế tiên thiên khi bị đánh. Cặp móng của nàng vênh cao, co dãn thật tốt, hiệu quả phòng chấn đặc biệt tốt, lúc bị đánh đòn thì lực đạo của cây gậy có thể được đến công dụng hòa hoãn xung đột hữu hiệu, thế nên thương tổn đối với thân thể liền hạ thấp đến trình độ lớn nhất.

Cho nên Trúc Thúy bị đánh, không chỉ không cần lo lắng đến tính mạng, mà nàng còn có khí lực để kêu đau. Khang phi sai đại phụ giúp nàng vội vàng chẩn trị một phen, liền hỏi tới cùng chuyện gì xảy ra.

Trúc Thúy đến hiện tại vẫn tin tưởng Điền công công đối nàng có ý, bởi vậy chỉ đem vấn đề đổ lên chuyện Hoàng thượng đột nhiên xuất hiện. Hơn nữa còn nói với Khang phi, Hoàng thượng giận dữ vô cùng, ngay từ đầu nói muốn đánh chết nàng, sau lại không biết vì sao, sửa miệng kêu chỉ đánh bốn mươi hèo.

Khang phi vừa nghe, thầm nói không ổn. Hoạt động giữa cung nữ và thái giám, tuy không phải là chuyện sáng rõ gì, nhưng tội không đáng chết, Hoàng thượng sở dĩ trong cơn tức giận muốn đánh chết Trúc Thúy, lại đối với Điền Thất không nghe không hỏi, vậy nhất định là đang tức giận Trúc Thúy cảm dỗ người của cung Càn Thanh.

Đánh Trúc Thúy, là sự cảnh cáo của Hoàng thượng với Khang phi, nói với nàng không được phép trong tối thu mua người bên cạnh hần.

Khang phi không thấy chuyện này chính mình làm sai. Nàng chỉ là cảm thấy xui xẻo, vì sao lại bị Hoàng thượng gặp được chứ. Nếu không phải Hoàng thượng vừa vắn ở đó, thì chuyện này đã thành.

Lại nhìn thấy Trúc Thúy đau đến trắng hết cả mặt, trong lòng Khang phi không vui, quở trách, "Người cũng thực là, lúc làm việc sao lại không cẩn thận chút, ngay cả Hoàng thượng cũng không thấy được sao?"

Trúc Thúy có chút ủy khuất giải thích, "Nương nương, khi trời đã nhá nhem, nô tì và Điền công công trốn ở sau núi giả, cung nữ thái giám lui tới ai cũng không có chú ý đến, thực là không biết Hoàng thượng lại như thế nào phát hiện ra."

Khang phi còn định nói chuyện, lúc này bên ngoài có người tới báo, nói Thái hậu nương nương mời Khang phi qua cung Từ Ninh hỏi han. Khang phi biết đại khái là Thái hậu nghe nói chuyện hôm nay phát sinh, muốn nghe nàng giải thích, thế là bỏ qua Trúc Thúy, vội vàng chạy tới cung Từ Ninh.

Cái buổi tối này, chú định rất nhiều người phải nhận lấy nỗi đau xác thịt. Trong đó bao gồm trứng của Hoàng thượng, mông đít của Trúc Thúy, cùng với mặt của Khang phi nương nương.

Bốp!

Khang phi bị đánh mông, đầu không tự giác tùy theo lực đạo bàn tay của đối phương mà quay qua một bên, nàng bụm mặt, phục hồi tinh thần lại, quay đầu vừa kinh vừa sợ nhìn Thái hậu, người dì mà bình thường luôn thương nàng như con gái ruột.

Thái hậu bị tức được môi run cầm cập, bà run run ngón tay chỉ thẳng vào mũi của Khang phi, "Người làm ta tức chết, tức chết ta!" Bà quá mức tức giận, nhất thời không ngừng lặp lại câu nói này.

Khang phi ôm mặt quỳ ở bên chân Thái hậu, "Dì, hài nhi biết sai!"

Thái hậu nương theo cung nữ bên người dì, run run rẩy rẩy ngồi xuống, thở dài thở thật dài, "Trước kia ta thấy người cũng là người cơ trí, tuy làm qua một vài chuyện ngốc, cũng chỉ xem là trẻ tuổi không có trải qua, bây giờ xem ra, thật sự là ta xem người không đúng. Người phạm là có một phần mười sự thông minh của mẫu thân người, thì hai mẹ con chúng ta cũng không đến nỗi là cái tình cảnh hiện tại."

Khang phi nghe bà nói được đoạn tuyệt như thế, thì nhất thời xấu hổ đầy mặt, quỳ gối đến bên cạnh Thái hậu, ôm chân bà nói, "Dì, con biết con ngu ngốc, làm xấu mặt dì và mẫu thân, xin lỗi thương yêu quan tâm thường ngày của dì. Xin dì xem tại mặt mũi của mẫu thân con, chỉ điểm một hai, từ nay về sau ngài để con làm cái gì con liền làm cái đó, tuyệt không dám có nửa điểm làm trái."

Thái hậu không có trả lời, chỉ ngơ ngác than thở.

Đường đường lối lối trong hậu cung, làm sao có thể dạy liền biết. Người bên cạnh Hoàng thượng, ai không muốn lấy lòng? Nhưng đến hiện tại làm gì có người giống như Khang phi tùy tiện ra tay như vậy? Con trai mình mãi cảm đa nghi vô cùng, ngay cả chính mình làm mẹ, cũng trước giờ không hướng cung Càn Thanh mà nhét người, để tránh giữa hai mẹ con có mâu thuẫn. Phi tử các cung cũng chỉ dám đem sự lấy lòng để ở bên ngoài, liền như thế cũng phải rất cẩn thận, đồ đưa ra ngoài người ta không muốn nhận liền không nhận, một chút dấu vết cũng không để lại. Khang phi lại ngược đời, ngang nhiên sai khiến cung nữ đi dụ dỗ thái giám bên cạnh Hoàng thượng. Đây không phải là gấp đi tìm chết sao! Hành Nhi làm sao có khả năng khoan dung người bên cạnh mình đi theo người khác một lòng? Không đánh chết cung nữ kia thì thật là đã nể tình với Khang phi.

Thái hậu bây giờ tức đến nổi tim gan phèo phổi đều đau một lúc. Bà biết Khang phi không ra hồn, nhưng mà không nghĩ đến lại không ra hồn đến như thế, không ra hồn đến mức muốn dạy đều dạy không nổi. Người này chính là bề ngoài bọc một tầng thông minh bóng loáng tràn đầy, kỳ thật bên trong toàn là nhão nhét. Làm sao có thể hồ đồ thành như vậy chứ!

Vì sao bà không sớm một chút phát hiện ra chứ. Thái hậu vô cùng hối hận. Hiện tại vị trí Hoàng hậu trống không, nữ nhân trong hậu cung ai không đối với chỗ kia như hổ rình mồi. Đức phi và Thuận phi hai người, đừng xem bề ngoài bày ra một bộ hiền lương thực đức vô cùng hiếu thuận, kỳ thật trong bụng đều là tâm kế, tương đối giống với vị quý phi đã chết đi kia. Cuộc đời này của Thái hậu đã thấy quá nhiều tâm kế, bà thật sự sợ, bà sợ con trai của bà bị người quản thúc, bà sợ Như Ý của bà bị người tính toán. Con trai và cháu trai, là hai người quan trọng nhất trong sinh mệnh của bà, vì bọn họ, bà nhất định phải tuyển một người tin cậy để ngồi trên vị trí kia. Nhưng mà phóng nhãn tất cả hậu cung, liền tìm không ra một người tin cậy, nếu không là thông minh quá đầu, thì cũng là đần thấu xác, càng nhiều người, lòng dạ khó lường, thủ đoạn âm độc.

Thân phận của Khang phi vốn là thích hợp nhất. Nàng và bà đều cùng tông cùng tộc, chung quy càng khiến người ta yên tâm một chút, nhưng lại không ngờ nàng lại khiến người ta thất vọng như thế.

Trong cuộc sống này chuyện đáng sợ nhất không phải là đối thủ của người mạnh cỡ bao nhiêu, mà là người ba lần bốn lượt bị người của chính mình kéo chân sau. Thái hậu cúi đầu nhìn Khang phi quỳ ở bên chân mình khóc đến mức hai mắt đỏ rực, bà nghĩ trong lòng, lời ngon tiếng ngọt của đứa nhỏ này lại là rất có một bộ.

Nhưng mà rốt cuộc bà cũng đã không thể bị hai câu ba lời kia mê hoặc.

***

Kỷ Hành tha Trúc Thúy, lại không tha Khang phi. Ngày hôm sau, thánh chỉ hạ đến cung Yêu Nguyệt, Thịnh An Hoài mở thánh chỉ ra, tâm tình rạn vỡ đem Khang phi mắng một trận, sơ ý là nô tài cung Yêu Nguyệt ngã ngón càn rỡ, qua đó thấy rõ người làm chủ tử là loại mặt hàng gì, cho nên Hoàng thượng hạ lệnh đem Khang phi biếm xuống thành Khang tiệp dư, hơn nữa còn phạt bồng ba tháng.

Từ phi rớt xuống tiệp dư, chỉ hàng một cấp, Kỷ Hành cảm thấy cái trừng phạt này rất nhẹ, hẳn đây là vì quan tâm đến thể diện của Thái hậu. Nhưng mà sự khác biệt của một cấp này, lại là một cái khoảng cách cực lớn: Khang tiệp dư tạm thời không có tư cách trông mong vị trí Hoàng hậu.

Kỷ Hành cho rằng mẫu hậu sẽ vì Khang tiệp dư mà cầu tình lần nữa, nhưng lại không đoán được, lão nhân gia đối với chuyện này không nói tới một chữ. Kỷ Hành chủ động cùng bà nói, bà cũng chỉ nói chính người xem mà xử lý.

Như thế rất tốt.

Bất quá Thái hậu nương nương lại đối với một chuyện rất không yên tâm: "Hành Nhi, chính người nói xem, người có bao nhiêu ngày không lật thẻ bài?"

"Khụ." Kỳ Hành rất không thoải mái, "Mẫu hậu, ngài tổng vì trẫm quan tâm loại chuyện này, thật sự là khiến cho con hết sức lo sợ."

Kỳ thật Kỳ Hành có nỗi khổ tâm của chính mình. Từ khi phát hiện bản thân đối với một tên thái giám có mơ tưởng, hẳn đối với những nữ nhân ở hậu cung đều là không rất có khẩu vị. Suy xét đến chuyện chính mình thành một tên đoạn tụ, không lại thích nữ nhân thì cũng có thể lý giải. Đã hẳn đều không thích nữ nhân, vậy còn có gì tất yếu mà triệu hạnh đâu? Chẳng lẽ là vì thể nghiệm sự quần bách khi bị nữ nhân lăn qua lăn lại kiểu gì cũng đều cứng không nổi sao? Ha ha...

Lại nói, hiện tại hẳn và Điền Thất càng lúc càng thân mật, tuy rằng trước mắt chỉ là bị tiểu biến thái dùng tay hầu hạ, nhưng Kỳ hành cũng cảm thấy có tư có vị, loại cảm giác bị kích thích đến cả trái tim đều phải phát run này, nữ nhân hậu cung chưa từng có cho hẳn. Có thể nói Kỳ Hành càng lúc càng thích cùng tiểu biến thái pha trộn. Đã thích, vậy cũng không cần do dự. Hẳn là Hoàng đế, toàn bộ thiên hạ đều là của hẳn, hẳn muốn cái gì liền muốn cái đó.

Đương nhiên, vì sự khỏe mạnh của tiểu huynh đệ mà nghĩ, dùng tay làm thì không nên thường xuyên, điểm này xem như là cái đáng tiếc.

Khụ, xa xa...

Lúc này tâm tư của Kỳ Hành vừa chuyển, liền nghĩ ra lý do thoái thác với mẫu hậu: "Mẫu hậu, trẫm thành thật khai báo với ngài vậy, bởi vì mấy ngày trước hậu cung không có thái bình, năm nay trẫm lại liên tục mất đi hai cái long chủng, cho nên liền tìm Trương Đạo Thành tính một quẻ. Hẳn nói năm nay gia đình của trẫm không thái bình, cho trẫm một cái phương

pháp phá giải. Phương pháp này cũng không tính khó, chính là cần chín chín tám mươi một ngày không được gần nữ sắc..."

Trương Đạo Thành chính là vị lão đạo sĩ đã từng bị Kỳ Hành mời tới giải quyết vấn đề bát tự của Điền Thất, trình độ xem bói của lão nhân trước không nói tới, dù sao tài ăn nói là vô cùng được, Thái hậu rất là tin phục hẳn.

Quả nhiên, Thái hậu nghe đến Kỳ Hành nói thế, liền tin, rồi lại oán trách, "Người đưa nhỏ này, chuyện lớn như vậy, sao không sớm nói với ta."

"Thì không phải là sợ ngài lo lắng sao."

Thế là Thái hậu lại tử tế hỏi han một hồi lời nói của Trương thiên sư cũng như phương pháp phá giải, Kỳ Hành cứng đầu bậy bạ một trận, may mà Thái hậu đối với Trương thiên sư đã đi đến cái nông nổi tin tưởng vô điều kiện, Kỳ Hành nói cái gì bà cũng tin.

Bởi vậy Thái hậu cũng không lại hỏi đến vấn đề lật thẻ bài của Kỳ Hành nữa. Kỳ Hành vì làm được giống thật, còn đem Trương Đạo Thành tiến cung, cùng Thái hậu tán gẫu. Đương nhiên, hẳn sớm dùng tiền chuẩn bị xong hết với vị lão đạo sĩ này, kêu hẳn nói cái gì liền nói cái đó. Trương Đạo Thành thu tiền, đem chuyện này làm được một giọt nước cũng không lọt ra ngoài. Không chỉ như thế, hẳn còn nói với Thái hậu, cần nhắc đến chuyện Hoàng thượng mang theo long khí trên người, nhất cử nhất động đều quan hệ đến muôn dân trong thiên hạ, cho nên quẻ tính cũng so người thường phức tạp hơn, nên tám mươi một ngày cũng chưa chắc là đủ dùng, phải chờ đến hiệu quả sau khi Hoàng thượng tiến hành xong ra sao, rồi lại làm định luận.

Thái hậu tin tưởng không nghi. Từ đó về sau, bà liền treo một bức tranh vẽ Thái Thượng Lão Quân trong phòng khách của cung Từ Ninh. Trong phòng vốn đã có một bức tranh của Quan Âm Tống Tử, hiện tại đối

diện Quan Âm nương nương lại nhiều ra một vị Thái Thượng Lão Quân. Hai vị thần tiên này một người ngồi hoa sen một vị cưỡi trâu đen, một người nâng tịnh bình một vị cầm phất trần, một người mặt mày từ bi một vị tóc bạc mặt mũi hồng hào, một tăng một đạo ở cùng một phòng chung sống được hết sức hài hòa. Phòng khách này vốn là chỗ bình thường Thái hậu tiếp khách, Hoàng đế và các phi tử đều thỉnh an ở chỗ này. Mỗi ngày, khi các phi tần lục cung tới phòng khách thỉnh an Thái hậu, luôn thấy Quan Âm nương nương ôm một em bé béo tốt trong lòng cùng Thái Thượng Lão Quân nhìn nhau mà cười, cái cảm giác kia thực là quý dị nói không ra lời.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Tửu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Động Tâm

Trương đạo sĩ làm việc khiến cho Kỳ Hành rất hài lòng, hẳn quyết định thưởng lớn cho tên lỗ mũi trâu (*) này, nhưng không muốn làm được quá rùm beng, sợ Thái hậu hoài nghi, thế là hẳn thầm kín sai Điền Thất ra cung đi tới Tam Thanh quan đưa tiền.

(*) Lỗ mũi trâu là biệt danh của đạo sĩ, mang hàm ý châm chọc.

Đương nhiên, phái Điền Thất đi cũng là có dụng ý khác, Kỳ Hành hy vọng Điền Thất có thể rõ ràng hiểu được dụng tâm lương khổ của hẳn.

Điền Thất ôm thật nhiều tiền trong lòng, cực kỳ không muốn đem chúng nó móc ra, bởi vậy cũng không gấp hoàn thành nhiệm vụ, mà đứng trong quan thấp nhang.

Trong kinh, người tin theo Trương Đạo Thành không ít, nên hương khói trong Tam Thanh quan vô cùng thịnh vượng. Điền Thất thấp nhang xong, thấy có người cầu bùa, nàng cũng muốn đi theo cầu một cái bùa bình an. Không phải cầu cho chính mình, mà là cho Như Ý. Gần đây Như Ý ăn trúng đồ bậy bạ nên bị đau bụng, bộ dạng thẳng bé nước mắt lưng tròng ôm bụng kêu đau quá đáng thương.

Một cái bùa bình an một trăm đồng tiền, nhưng điều kiện tiên quyết là người phải ở trước tượng Tam Thanh Thiên Tôn dập đầu đủ hai trăm cái, mới có tư cách bỏ ra một trăm đồng tiền mua bùa. Nếu như ngại giá tiền mắc quá cũng không sao, dập đầu một trăm cái thì bớt mười phần trăm, dập hơn một ngàn lần, lá bùa này liền tặng không cho người.

Trương Đạo Thành làm việc thật sự đoạn tuyệt, chuyên môn phái bốn tiểu đạo sĩ tới giám sát khách hành hương dập đầu, còn một năm một mười giúp mọi người đếm.

Điền Thất cộng đủ hai trăm lần, đầu choáng choáng váng váng mới mua được bùa bình an, song lại nghĩ, cuộc thi vào Thái y viện của Vương Mạnh cũng sắp bắt đầu, không bằng kiếm cho hẳn cái bùa thi đậu; lại nghĩ tiếp, Trịnh Thiếu Phong và Đường Thiên Viễn không phải là sắp thi sao, đồng dạng cũng cần bùa thi đậu; ngay sau đó nhớ tới sư phụ của nàng, kiếm cho ông ta cái bùa đào hoa vậy; chính nàng cũng phải tìm cái bùa chiêu tài nha...

Nếu không lại kiếm cho Hoàng thượng cái bùa hộ mệnh nữa, lần trước không phải còn bị thương sao...

Điền Thất đếm đếm ngón tay tính một cái, nàng muốn đem tất cả những lá bùa này lấy tới tay, tính sơ sơ cũng phải dập hơn một ngàn hai trăm cái đầu, lúc đó đầu của nàng bảo đảm dập ra cái miệng. Thế là Điền Thất hỏi tiểu đạo sĩ phát bùa, "Một cái dập đầu cũng không muốn dập, làm sao bây giờ?"

Tiểu đạo sĩ rất là xem thường trợn trắng mắt, "Không muốn dập đầu thì xài tiền, một lượng bạc một lá bùa."

Điền Thất không khỏi cắn răng mắng thầm, lão lỗ mũi trâu này thực là biết làm tiền. Nàng lấy mấy khối bạc vụn ra, muốn mua sáu lá bùa, nàng cùng tiểu đạo sĩ trả giá nửa ngày, tiểu đạo sĩ sống chết cũng không chịu giảm, thế là Điền Thất kêu hẳn tặng thêm cho nàng một cái, tiểu đạo sĩ sắp bị phiền chết, rốt cuộc lại cho Điền Thất thêm một lá bùa hộ mệnh.

Điền Thất hài lòng thỏa dạ, ôm một đống bùa định đi, tiểu đạo sĩ lại gọi nàng lại, "Khoan đi, xài trên năm lượng bạc có thể rút thưởng."

"Hả???" Điền Thất cảm thấy rất lạ kỳ, "Là có ý gì?"

Tiểu đạo sĩ giải thích đơn giản cho nàng một chút, Điền Thất vừa nghe liền hiểu. Đây căn bản là thủ đoạn nham hiểm mà Trương Đạo Thành bày ra để xúc tiến mọi người xài tiền. Lão tiểu tử này biết đoán chữ, nhưng mà một ngày chỉ đoán ba chữ, đã vậy ba chữ này còn là thông qua phương thức rút thưởng mà sinh ra, khách hành hương xài từ năm lượng bạc trở lên liền có tư cách tham gia rút thưởng.

Điền Thất cảm thấy ánh mắt của quần chúng nhất định là sáng như tuyết, nhất định sẽ không bị lão già lỗ mũi trâu này che đậy, nhưng mà rất nhanh nàng liền phát hiện, người cam tâm tình nguyện bị che mắt có rất nhiều, nhiều đến nỗi ngay cả cái chỗ để nàng ngồi cũng không có, chỉ phải bóc cái thẻ trúc rồi đứng dưới bóng cây, chờ bóc thưởng.

Bóc thưởng do Trương Đạo Thành tự mình bóc, mỗi ngày hẳn đều đúng giờ đúng chỗ xuất hiện ở chỗ này ba lần, mỗi lần chỉ bóc một cái. Ý của hắn là, cho dù đoán chữ, cũng phải cần giảng cứu duyên phận. Điền Thất nghe liền ngửa răng, "Duyên phận" là thuyết pháp của Phật gia, lão đạo sĩ này thật là không biết ngượng đi lấy ra dùng.

Nàng đứng phía dưới bóng cây, không chút đếm xỉa đem cái thẻ quăng hướng không trung chơi đùa, ném hai cái không tiếp được, thẻ trúc rơi trên mặt đất, thẻ trúc mới tinh màu vàng nằm ngửa, phía trên có ba cái chữ màu đen cực nhỏ được viết bằng bút lông: Sáu mươi tám.

Lúc này, một vị tiểu đạo sĩ trong lều giơ thẻ trúc hô lớn, "Sư phụ rút được số sáu mươi tám, vị thí chủ nào có thẻ trúc số sáu mươi tám, xin mời theo ta đi vào."

Điền Thất nhặt thẻ trúc lên, ngơ ngơ ngác ngác theo sát tiểu đạo sĩ đi vào phòng tiếp khách của Trương Đạo Thành.

Trương Đạo Thành nhìn thấy Điền Thất, cười ha ha sờ râu mép nói, "Thì ra là Điền công công, ta cùng ngươi quả nhiên có duyên." Nói nói liền

cùng Điền Thất hàn huyên một trận.

"Hôm nay Điền công công muốn hỏi người, hay là hỏi việc?" Trương Đạo Thành đưa giấy bút cho nàng, "Trước tiên viết một chữ đi."

Trong lòng Điền Thất đột nhiên toát ra một cái ý nghĩ, thế là viết một chữ "Quý" (季) trên tờ giấy trắng, "Ta hỏi người."

Trương Đạo Thành đem chữ kia lấy đến trước mặt xem một hồi, nói, "'Tử' (子) đại biểu người, 'Mộc' (木) đại biểu sinh cơ, nhưng mà trên sinh cơ lại nhiều ra một nét, liền giống như một cây đao, chặt đứt sinh khí. Điền công công, ta nói người chớ trách, người người muốn hỏi, sợ là đã không còn trên nhân thế."

Điền Thất kinh ngạc nhìn Trương Đạo Thành.

Trương Đạo Thành lại sờ sờ ria mép, "Thế nào, bị ta nói trúng?"

Điền Thất không thừa nhận cũng không phủ nhận, mà nói, "Người lại giúp ta đoán thêm một chữ."

Trương Đạo Thành lắc đầu, "Một lần ta chỉ có thể đoán một chữ, nếu lại đoán, e là không chuẩn."

Điền Thất lại không chịu, "Vậy thì vẫn là đoán cái chữ này đi, ta muốn hỏi một chuyện khác."

"Người muốn hỏi cái gì?"

"Hỏi một vật. Nếu người quả thực là thần toán, nhất định có thể đoán ra ta muốn hỏi là cái gì."

Trương Đạo Thành đành phải xem lại con chữ kia, trầm ngâm nửa buổi, nói, "'Mạ' (木) mọc trên đất, 'Tử' (子) ở dưới 'Mạ', cũng là dưới đất,

này thuyết minh thứ mà người muốn hỏi cũng ở dưới đất... Người sẽ không là muốn tìm một bộ xương khô đi?"

Điền Thất bị kinh ngã ngồi trên ghế, "Người, người làm sao mà biết được?"

Trương Đạo Thành liền bày ra một bộ cao thâm khó lường, điểm điểm tờ giấy kia, "Là người nói với ta."

Điền Thất không biết làm sao than thở, "Ta muốn tìm không phải là một bộ xương khô, mà là ba bộ xương khô."

"Bá trọng thúc quý, 'Quý' trong xếp hạng trên đại biểu 'Tứ', người nói muốn tìm hài cốt của ba người, tính cả người vừa lúc là một nhà bốn miệng. Bọn họ, sẽ không là thân nhân của người đi?"

(Bá trọng thúc quý: thứ tự xếp hạng của anh em trai: cả, hai, ba, tư)

Mắt Điền Thất đỏ ngầu, thanh âm mang một ít nghẹn ngào, "Vậy người có thể tính ra bọn hăn hiện tại chôn xương nơi nào không?"

Trương Đạo Thành thấy chính mình đoán trúng, cũng có chút thương cảm, lắc đầu thở dài, "Ta tính không ra. Nhưng nếu người đã không biết bọn hăn hiện ở nơi nào, vậy chắc hẳn bọn hăn gặp là tai bay vạ gió, đã là tai bay vạ gió, thì có lẽ là chết ở đâu, liền chôn ở đó thôi."

Điền Thất nhịn không được khóc ra, "Ta đi tìm, tìm không đến!"

Trương Đạo Thành đành phải đem Điền Thất trấn án một hồi, còn nói thêm, "Người trước không cần nghĩ đến chuyện này, ta thấy ấn đường của người biến thành màu đen, đại khái là sắp tới sẽ gặp xui, nhớ mà cẩn thận làm việc."

Điền Thất dần dần ngưng tiếng khóc, hỏi, "Ta đã đủ gặp xui... Lần này lại gặp cái gì nữa đây, có thể phá giải sao?"

"Có thể là có thể, nhưng lần này phá giải, lần sau khẳng định càng thêm xui lớn, ta khuyên người vẫn là phó thác cho trời đi."

Thế là Điền Thất cũng không để trong lòng, nàng rút cuộc nhớ đến công chuyện đứng đắn của mình, thế là lấy tiền ra đưa cho Trương Đạo Thành, trước khi rời đi dặn dò Trương Đạo Thành, không được đem việc hôm nay tiết lộ ra ngoài.

Trương Đạo Thành tự nhiên là không tiết lộ riêng tư của khách hành, chút đạo đức nghề nghiệp này hẳn vẫn là có.

Theu Tam Thanh quan đi ra, Điền Thất đến Bát Phương Thực Khách. Trịnh Thiếu Phong lo âu trước thi cử, nên rất nhớ mong Điền Thất và Kỷ Chinh, nên liền đem kinh thành tứ công tử tụ tập cùng một chỗ. Lúc Điền Thất đến, ba người khác đang chờ nàng. Tâm tình giờ phút này của nàng đã bình tĩnh trở lại, thấy được Trịnh Thiếu Phong và Đường Thiên Viễn thì liền lấy mấy lá bùa mà vừa rời cầu ra, đem hai cái bùa thi đậu cho bọn hắn.

Trịnh Thiếu Phong rất vui, vội vàng đeo ở trên cổ, đem gói bùa nhét vào trong cổ áo, thiếp sát vào lồng ngực. Càng là người học hành không tốt, thì tới gần cuộc thi càng thiếu cảm giác an toàn, cũng càng cần thông qua một vài cách để tìm kiếm an ủi.

Đường Thiên Viễn cảm ơn, vốn định đem bùa đặt trong tay áo, nhưng mà thấy được Trịnh Thiếu Phong đối đãi trịnh trọng như thế, hẳn cũng ngại ngùng qua loa lấy lệ, nên đem bùa đeo ở trên cổ. Từ khi biết Điền Thất là tên thái giám, mỗi lần Đường Thiên Viễn đối mặt nàng thì luôn cảm thấy đồng tình và đáng tiếc, rồi lại sợ trong lúc vô tình ngôn hành cử chỉ của chính mình sẽ chạm đến chỗ thương tâm của đối phương, bởi vậy hẳn phá lệ cẩn thận.

Hơn nữa, Đường Nhược Linh cha hấn cũng dặn bảo hấn, phải thật tốt cùng Điền Thất lui tới. Hai ngày trước Đường Nhược Linh nghe theo kiến nghị của Điền Thất, chỉ huy tiểu đệ dưới tay viết một vài tấu chương, nói quan viên trong triều đối với Ninh vương gia không đủ tôn kính, mượn việc này trực tiếp triển khai phê bình với Tôn Tòng Thụy cùng những tiểu đệ dưới trướng hấn. Nói thật, Tôn Tòng Thụy quả thật là không đủ tôn kính với Ninh vương. Cũng bởi vì những chuyện từng xảy ra kia, mọi người đều cho rằng Hoàng thượng chán ghét và kiêng kỵ Ninh vương, vì thế cũng không ai tiếp cận Ninh vương quá nhiều. Trong tay Ninh vương lại không có quyền, tính cách cũng nguội, văn võ đại thần tuy ở mặt ngoài không đối với hấn vênh váo, nhưng mà tóm lại sẽ không cần thận tuân theo lễ pháp nghiêm chỉnh để mà đối đãi với hấn. Tôn Tòng Thụy vốn là người mua danh cầu lợi, nên càng không thể lấy lòng Ninh vương, lại còn hy vọng thông qua việc đối xử khinh bỉ với Ninh vương mà thu được cái mỹ danh "Không sợ quyền quý", cùng lúc đó được đến Hoàng thượng ngợi khen, thật là sách lược có biết bao nhiêu vẹn toàn.

Nhưng lần này Tôn Tòng Thụy không có sờ đúng mạch của Hoàng thượng, đã vậy còn thông minh quá đầu. Tuy rằng thủ túc tương tàn ở nhà đế vương rất thường thấy, nhưng dưới tình huống đảm bảo vững chắc địa vị của chính mình không bị uy hiếp, thì làm Hoàng đế vẫn là rất chú trọng thân tình. Ninh vương gia lại không tốt đi nữa, cũng là đệ đệ ruột thịt của Hoàng thượng, người dám đối với đệ đệ ruột thịt của Hoàng thượng vô lễ, tới cùng là có ý gì? Còn nữa, Hoàng thượng cũng là người thích thể diện, cũng thích nghe người ta nói anh em thân thiết gia đình hòa thuận, làm gương cho thiên hạ, vân vân. Từ điểm này xuất phát, chút bất hòa trong quá khứ của hấn và huynh đệ càng phải bị che dấu, mà không phải bị phóng đại. Tên quan nào đó lại làm trái, giẫm lên quan hệ của hai người để kiếm lấy tiền đồ chính trị cho bản thân, việc này liền biến tướng ly gián huynh đệ bọn hấn, người nói, Hoàng thượng có thể vui được hay sao?

Hoàng thượng không vui, rất không vui, nắm lấy mấy tên diễn hình làm trái hăn, biếm quan đến Vân Nam. Tôn Tông Thụy thân là Lễ bộ thượng thư, lại chính mình không quan tâm lễ pháp, cũng bị Hoàng thượng trách mắng. Đường Nhược Linh liên thông qua cách như vậy trạc trúng trái tim của Hoàng thượng, vừa bảo toàn thể diện của Hoàng thượng, vừa đồng thời kết giao với Ninh vương gia, nhất cử lưỡng tiện, rất hay rất diệu.

Cũng là từ lúc này bắt đầu, Đường Nhược Linh hạ quyết tâm đem Điền Thất cột vào thuyền của hăn. Rất lâu sau đó Đường Nhược Linh biết được thân phận thật sự của Điền Thất, thì không nhịn được cảm khái, thẳng thán vận mệnh thần kỳ không thể tả.

Lời thừa khoan nói, mà nói trước mắt. Kỳ Chỉnh thấy được Điền Thất lấy ra rất nhiều bùa, hai người kia đều có, mà hăn không có, liền có chút thất lạc, tha thiết mong chờ nhìn Điền Thất đang đem một đồng bùa kia cất đi.

Ánh mắt của Kỳ Chỉnh khiến cho Điền Thất rất không lời. Thứ này cũng không phải là thứ đáng giá gì, hăn làm gì phải vắng vẻ và khát vọng như thế, tuy nghĩ vậy, Điền Thất vẫn là lấy một lá bùa hộ mệnh trong đồng bùa ra, cho Kỳ Chỉnh.

Kỳ Chỉnh giống như là thu được chí bảo, vội vàng đeo lên cổ.

Mấy người ngồi ăn cơm tán gẫu. Kỳ Chỉnh nhìn ra Điền Thất khó chịu, trong lòng tự nhiên biết là vì sao, nhưng mà mặt ngoài lại tỉnh bơ, thậm chí giả bộ mang theo nghi ngờ, cuối cùng quyết định kêu Điền Thất ra bên ngoài, yêu cầu nàng "Nói chuyện rõ ràng."

Điền Thất có chút khó chịu, "Chính người làm qua cái gì, người không biết sao?"

Kỳ Chỉnh tuy tuổi không lớn, nhưng mà kỹ xảo biểu diễn vô cùng thâm hậu, hăn mờ mịt lại mang ủy khuất nhìn Điền Thất, "Ta tới cùng làm

cái gì để cho người tránh như rắn rết, không như người nói thẳng, để ta có chết cũng có thể chết được rõ ràng."

Xem ra hẳn thực là không nhớ được, Điền Thất nghĩ trong lòng, liền đáp, "Lần đó người uống say, nói chút lời điên, làm chút... chuyện không tốt." Nhớ đến lần đó Kỷ Chinh uống say xong cột nhà, Điền Thất liền nhin không được đỏ mặt.

Kỷ Chinh thấy khuôn mặt xinh đẹp của nàng nhiễm lên một tầng đỏ ửng, giống như là một quả đào ngon miệng, hẳn có chút động tâm, vô cùng muốn xoa bóp hoặc là dứt khoát cắn một cái, đương nhiên, mặt ngoài còn phải giả vờ trấn định, "Thì ra là ta say rượu lờ lờ thất đức, thực là đáng chết. Ta bồi không phải với người, hi vọng Điền huynh đệ đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân, chớ có cùng tên túy quý là ta chấp nhất." Nói xong ôm quyền bái một cái thật sâu với Điền Thất.

Hắn đều nói chuyện đến mức này, Điền Thất cũng ngại ngừng già mồm thêm gì nữa, dù sao hẳn là uống say, cũng không phải cố ý khinh bạc nàng. Thế là Điền Thất đỡ hẳn lên, "Đừng như vậy, ta thật là đương không được."

Kỷ Chinh đứng thẳng, "Vậy về sau người không cần trốn tránh ta, được không?"

Điền Thất khẽ gật đầu.

Hai người nói chuyện thẳng thắn xong, liền quay về bàn cơm. Điền Thất giải toản một cái khúc mắc trong lòng, nên một bữa cơm này ăn được xem như là vui vẻ. Kỷ Chinh ở mặt ngoài cùng mọi người nói nói cười cười, trong lòng lại đang tính toán, làm cách nào an toàn và hữu hiệu nhất để đem Điền Thất ra khỏi cung.

Hắn thật sự nhin không nổi.

***

Điền Thất trở lại cung Càn Thanh, vừa lúc Như Ý cũng ở đây, nhóc con đang ở trong thư phòng của phụ hoàng nó chơi đùa. Ngày hôm qua nó đau bụng, hôm nay đỡ chút, liền không chịu uống thuốc. Nhũ mẫu bỏ thật nhiều đường trong thuốc, dỗ nó uống, kết quả là nó uống một ngụm phun một ngụm. Nhũ mẫu không có biện pháp, đành phải đem Điền Thất ra, "Điền Thất nói, nếu người không ngoan uống thuốc, hẳn liền không cùng người chơi."

Chiêu này quả nhiên hữu hiệu, Như Ý thành thành thật thật uống thuốc, quay đầu liền tới cung Càn Thanh tìm Điền Thất tranh công.

Đáng tiếc là Điền Thất vậy mà không có ở đây. Như Ý ngồi ở trong thư phòng của phụ hoàng nó, lật một quyển tranh vẽ, cách một hồi liền hỏi một lần, "Điền Thất đâu?"

Kỷ Hành bị thằng bé làm cho phiền chịu không nổi. Ghê tởm nhất là, hẳn thế nhưng cũng có chút nhớ nhung tiểu biến thái kia. Thực là, mới cách nhau có một ngày mà thôi.

"Con muốn Điền Thất?" Kỷ Hành hỏi con trai.

Như Ý gật gật đầu.

"Trẫm cũng muốn hẳn." Kỷ Hành than thở.

Như Ý có chút khó hiểu, "Ngài muốn hẳn làm cái gì, hẳn lại không bồi ngài chơi."

Kỷ Hành nghĩ trong bụng, hẳn đương nhiên chơi với ta nha, hẳn chơi với đồ vật của ta, nói ra dọa chết người. Thế là hẳn ở trước mặt con trai thậm chí có chút cảm giác về sự ưu việt rất không biết xấu hổ: Người cho rằng Điền Thất cùng người tốt, kỳ thật hẳn cùng ta tốt nhất... (=.=!)

Khi Điền Thất tới tìm Hoàng thượng phục mệnh, hai cha con còn đang lộn xộn đi lộn lại loại đối thoại không hề dinh dưỡng này. Như Ý vừa thấy Điền Thất đi tới, liền cao hứng nói, "Điền Thất, ta uống thuốc rồi nha!"

Điền Thất cười nói, "Thật sao? Điện hạ không xấu hổ là điện hạ, thật là lợi hại."

Như Ý nghiêm túc gật gật đầu, "Đó là đương nhiên. Ta là một người đại khí béo béo (bàn bàn) nha."

Cha nó không nề tình chen lời nói, "Con đã đủ béo."

Điền Thất biết Như Ý nói có ý gì, bởi vì cái từ kia vẫn là do nàng dạy cho Như Ý, "Điện hạ, đó không phải là béo béo, mà là hào hùng (bàng bạc) - đại khí hào hùng (đại khí bàng bạc.)"

Như Ý có chút ngại ngùng, "Vâng."

Kỷ Hành liền thích nhìn Điền Thất và Như Ý ở cùng nhau nói chuyện. Tuy rằng hai tên nhóc đần độn này thiếu một chỗ nói những lời hơn phân nửa là không có tiêu chuẩn gì cả, nhưng lại cứ như là giống một cỗ gió xuân vậy, vô luận trong lòng Kỷ Hành bao phủ khói mù gì đi nữa, đều có thể bị cơn gió xuân đó thổi tan. Lúc này thấy được con trai phạm sai, hẳn còn rất không phúc hậu đập thêm một đập: "Thực đần."

Như Ý mím miệng, rất không phục, "Ta không ngu ngốc, ta bốn tuổi đều không đái dầm." Từ khi phụ hoàng nghiêm lệnh cấm chỉ nó nói chuyện này, nó liền tự hành lĩnh ngộ một loại phương thức biểu đạt khác. Loại phương thức này, chúng ta thông thường xưng là phản phúng.

Điền Thất thấy Hoàng thượng muốn nổi giận, vội vàng rẽ đề tài, lấy đồng bùa kia ra, từ bên trong lấy bùa bình an ra đưa cho Như Ý, "Mang cái này liền không đái dầm... Không phải, liền không đau bụng." Điền Thất nói sai, gặp đến độ thiếu chút nữa cắn được đầu lưỡi của chính mình.

Như Ý cầm lấy, kêu Điền Thất giúp nó mang.

Điền Thất mang cho Như Ý, liếc trộm thấy được sắc mặt của Hoàng thượng không tốt, thế là nàng lại lấy một cái bùa hộ mệnh ra, hai tay dâng cho Kỳ Hành, "Hoàng thượng, đây là do nô tài đi Tam Thanh quan cầu tới cho ngài, có thể phù hộ thân thể ngài khỏe mạnh, nếu ngài không ghét bỏ, liền vui lòng nhận cho."

Kỳ Hành làm sao có thể ghét bỏ. Hắn cảm thấy trong lòng ấm áp ngọt ngào, cầm lấy bùa hộ mệnh, đôi mắt lại nhìn Điền Thất chăm chặp.

Như Ý ngồi nghiêng ở phía sau Điền Thất, nhìn không tới phụ hoàng nó đang làm cái gì.

Điền Thất bị Kỳ Hành nhìn mặt đều khô nóng bất an. Nàng buông tay, định lui xuống, nào ngờ Hoàng thượng lại đột ngột nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng nhéo một chút.

Điền Thất bị khẩn trương muốn chết.

Kỳ Hành đem lá bùa hộ mệnh kia dán ở trên môi nhẹ nhàng hôn, ánh mắt thì vẫn không rời khỏi mặt của Điền Thất, cho đến khi đem tiểu biến thái nhìn nóng hết cả mặt, hắn mới buông tay, hạ giọng nói, "Buổi tối tới đây."

Điền Thất đương nhiên rõ ràng ý tứ lời nói này.

Thói quen là một thứ gì đó rất kỳ diệu, mấy ngày nay Điền Thất giúp Hoàng thượng sờ chim nhỏ sờ quen, nên cũng không còn gánh nặng tâm lý. Điền công công lập chí muốn làm một nô tài tốt, thế là tại lúc hầu hạ chủ tử thì đặc biệt tận tâm tận lực, chuyên tâm nghiên cứu làm sao đem chim nhỏ của Hoàng thượng mò được càng khiến hắn vừa lòng. Mò chỗ nào, bóp ở đâu, vân vân câu chọn, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng đâm chọc...

Mỗi lần Kỳ Hành liền bị một đôi búp măng mềm mại linh hoạt như vậy hầu hạ muốn chết muốn sống. Hẳn cảm thấy chính mình thực là không tiền đồ, còn chưa đi đến một bước cuối cùng nha, chỉ mới dùng tay, quần áo đều không cời, hẳn liền đã như vậy, quả thực giống như là một thằng nhóc miệng còn hôi sữa chưa trải việc gối chăn.

Nhưng mà, thực quá sáng...

Hôm nay Điền Thất học được đem cái đầu tròn tròn của đồ xấu xí nhẹ nhàng bóp theo vòng tròn. Bóp hai vòng, cảm giác được đồ xấu xí phun ra thật nhiều nước, Điền Thất cho rằng đây là một trong những tiêu chuẩn xác định Hoàng thượng có thư thái hay không. Thế là nàng vừa nắm nó trượt lên trượt xuống, vừa hỏi Kỳ Hành, "Thoải mái không?"

Thoải mái muốn chết...

Lúc này Kỳ Hành nằm ngửa ở trên giường, miệng hé mở, thở gấp nặng nề, híp mắt nhìn Điền Thất.

Điền Thất đang quỳ ở trên giường chăm sóc hẳn. Nàng cảm thấy rất kỳ diệu, mỗi lần Hoàng thượng xuất hiện biểu cảm như vậy, đều khiến cho nàng cảm giác không giống như là Hoàng thượng. Hoàng thượng phải là cao cao tại thượng, giống như là thần tiên ngồi ở trên đám mây vậy, mà không phải giống lúc này nằm ở trên giường, tùy nàng xoa nắn chơi đùa, còn mang theo vẻ mặt hưng phấn và khát vọng.

Nhưng mà Hoàng thượng như thế này lại khiến cho nàng cảm thấy càng chân thật, càng giống như là chân chính Hoàng thượng.

Điền Thất thấy Hoàng thượng như vậy, trong lòng nàng có một loại cảm giác thành tựu và cảm giác thỏa mãn rất khác thường. Nàng cảm chắc cảm xúc của hẳn, cảm chắc yêu ghét của hẳn, một cái động tác của nàng, liền có thể khiến hẳn thư thái muốn bay lên trời. Nàng nắm tiểu huynh đệ

của hắn, liền giống như là lập tức đem hắn từ chân trời xa xôi kéo về phụ cận.

Loại cảm giác vi diệu này thật sự không thể nói với người ngoài. Bình thường chúng nó ẩn dưới đáy lòng nàng không bị phát hiện ra, chỉ có đến lúc này, mới lại nhảy ra, từng chút từng chút nện đập trái tim nàng. Nàng không thể rõ ràng nói ra được là cuối cùng nàng thích hay là chán ghét loại cảm giác này, nhưng mà nàng biết, nàng tổng là bị loại cảm giác này thúc giục bừng tỉnh ra một loại ảo giác: Bọn họ là bình đẳng, nàng cách được hắn gần như vậy, gần đến mức có thể sờ có thể chạm, có thể muốn làm gì thì làm đó. Giống như là ở trong mộng giẫm lên một cái thang treo, cuối cùng có thể đụng chạm đến ngôi sao treo ở trên trời. Loại cảm giác hạnh phúc như giẫm băng mỏng kia, loại cảm giác thỏa mãn dè dặt mà cẩn thận kia, khiến trái tim nàng nhảy lên thành thạch, lại không dám nhảy được quá nhanh, sợ lập tức đánh nát sự có được yếu ớt trước mắt này.

Điền Thất đột nhiên cúi đầu, từng chút từng chút mỡ hôn làn môi của Kỷ Hành, "Thoải mái không?"

"Ừm..." Kỷ Hành vươn lưỡi ra câu liếm làn môi của nàng, đáp lại nàng.

"Thoải mái liền kêu ra đi, ta muốn nghe." Điền Thất đánh bạo nói.

Kỷ Hành: "..."

Vì sao sẽ có một loại ảo giác chính mình đang bị Điền Thất chơi đùa thế này...

Muốn mệnh là hắn thế nhưng nghĩ tới chuyện lột sạch quần áo mặc cho tiểu biến thái này chơi đùa vân vân...

Kỷ Hành không cách nào giống nữ nhân kêu giường, nhưng hắn nguyện ý cống hiến ra thân thể của chính mình. Hắn cởi bỏ áo lót, lộ ra bộ

ngực, bắt lấy một cái tay khác của Điền Thất phủ lên lồng ngực của hắn, "Hôn nơi này của ta được không..."

Điền Thất quả nhiên chuyển qua trước ngực hắn, cúi đầu ở lồng ngực hắn hôn một cái, vừa lòng nghe được hắn hưng phấn thở gấp, Điền Thất lần này không cần thầy dạy cũng biết, cúi đầu hôn hạt đậu đỏ trước ngực hắn, nhẹ nhàng liếm, thật mạnh hấp, Kỳ Hành thoải mái đến mức linh hồn cơ hồ xuất khiếu, thực muốn cứ như vậy mà chết ở một khắc này.

Điền Thất càng thêm càn rỡ. Đây hết thầy với nàng mà nói như là một cơn mộng cảnh đã hoảng loạn mà lại có chút ướm át, nàng không dám tham vọng quá đáng vĩnh viễn lưu lại giấc mộng này, nhưng mà đã đi tới, thì không như bỏ xuống tất cả, vui vẻ mà hưởng thụ cảm giác thỏa mãn và kỳ lạ mà giấc mộng này mang tới cho nàng.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Sách Giáo Khoa

Vương Mạnh chuẩn bị thi, tiểu tử này có chút khẩn trương, với tư cách là "người bạn tốt nhất" của hắn, Điền Thất đương nhiên là theo hắn đi đến chỗ thi, thông qua cách vây xem để giúp hắn lên tinh thần.

Bởi vì cuộc thi của Thái y viện tổ chức vào buổi sáng, vì thế nàng còn đặc biệt đi tìm Thịnh An Hoài để xin phép. Thịnh An Hoài biết gian tình giữa Điền Thất và Hoàng thượng, nên tự nhiên là không dám tùy tiện cho nàng nghỉ, mà là kêu nàng đi bám báo với Hoàng thượng.

Kỷ Hành vừa hỏi, mới biết là do đi theo cổ vũ bạn bè, tiểu biến thái cũng thật là nghĩa khí, thế là phát tay cho nàng đi. Lúc Điền Thất đi Kỷ Hành còn nói với nàng, nếu như người bạn kia của nàng thông qua cuộc thi, thì có thể đem hắn đưa đến ngự tiền để nhìn một cái.

Đây đúng là ân điển lớn như trời đất. Đại phu trong Thái y viện không ít, nhưng chỉ có hai ba người có y thuật cao minh nhất mới có tư cách xem bệnh cho Hoàng thượng. Vương Mạnh tới cung Càn Thanh chưa hẳn có cơ hội chẩn long mạch cho Hoàng thượng, nhưng mà có thể hướng tới ngự tiền đến gần một hai lần, thì cũng xem như là một loại tư lịch tốt nhất cho bản thân.

Độ nổi tiếng của Điền Thất ở Thái y viện rất cao, trên cơ bản mọi người đều nhận thức nàng, hôm nay thấy được Điền công công tới, mọi người còn cho rằng Hoàng thượng cần đại phu, nhưng mà Điền Thất lại khoát tay, chỉ nhóm người chờ thi mà nói, "Hoàng thượng để cho ta đến đây chăm sóc một người. Vương Mạnh, người lại đây."

Vương Mạnh liền ở trước mắt bao người đi lại, tùy Điền Thất dẫn tới tiền cử với mấy lão giả có uy tín danh dự nhất Thái y viện. Mọi người vừa nhìn, chỉ thấy tiểu đại phu này tuổi còn trẻ, dáng dấp gầy yếu, ánh mắt né tránh, bản khoản bất an, thì nhất thời đều cho rằng hẳn đây là nhờ quan hệ tiến đến, thế nên không tránh được có chút khinh thị hẳn. Bất quá, đã là Hoàng thượng điểm danh muốn quan tâm, đã nói rõ hậu trường của người này rất cứng, mấy người thái y xì xào thương lượng một hồi, không biết lưu vẫn là không lưu. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết của loại tranh luận này hoàn toàn là xây dựng ở chuyện "y thuật của Vương Mạnh quá kém" mới được. Cuối cùng thảo luận không ra kết quả, đành phải chờ thi xong rồi lại bàn.

Cuộc thi chia ra bốn mục, phân biệt dược liệu, kê đơn thuốc, hành châm, chữa bệnh. Ba mục đầu tiên là cơ bản của cuộc thi, mục cuối cùng là chữa bệnh cho bệnh nhân thật sự. Điền Thất không hiểu mấy cái này, nhưng mà nàng hiểu được biểu tình của giám khảo. Nhìn mấy ông già này ai ai cũng một mang một bộ vẻ mặt bị kinh hách quá độ như vậy, Điền Thất liền cảm thấy nhất định là vì Vương Mạnh chấn nhiếp đến bọn họ.

Cũng không phải là vậy sao, người khác phân biệt dược liệu bằng hai con mắt, còn Vương Mạnh thì lại nhắm mắt lại dùng mũi ngửi, lý do là thói quen, hẳn ngửi qua không chỉ có thể nói ra đó là thuốc gì, mà còn có thể căn cứ vào mùi thuốc mạnh yếu tươi mới tới đâu để suy đoán ra năm tuổi và dược lực của thuốc; người khác hành châm đều dùng người đồng có lỗ thủng cỡ trung, còn Vương Mạnh lại chủ động chọn loại có lỗ nhỏ nhất - lý do vẫn là dùng thói quen, ngân châm và lỗ nhỏ gần như có độ lớn giống nhau, thế nhưng Vương Mạnh hoàn toàn coi thường chuyện này, hẳn đâm cái nào là chuẩn cái đó; người khác lúc kê đơn thuốc đều dựa theo bệnh mà viết, riêng Vương Mạnh nhất định muốn hỏi thăm rõ ràng người mắc bệnh là người như thế nào, mới chịu viết xuống...

Đến hạng mục cuối cùng là chữa bệnh thì có lẽ là do bị Vương Mạnh làm cho bức mình quá, nên mấy giám khảo cho người khác an bài đều là bệnh nhân bình thường, còn xếp cho Vương Mạnh lại khó khăn hơn chút, là người điên.

Người điên này tự xưng là "Hoàng hoàng", thích uống máu gà sống, lúc bị mang tới ở trên miệng còn dính lông gà.

Điền Thất không khỏi bất bình giùm Vương Mạnh, tuy rằng tiểu tử này đúng là không thảo hỉ, nhưng cũng không đến nỗi làm khó người khác đến vậy đi, bệnh điên muốn trị làm sao.

Vương Mạnh kêu người đem tên điên kia buộc lại, mở áo của hắn ra, rồi cùng hắn tán gẫu. Trái kêu một tiếng "Hoàng hoàng", phải kêu một tiếng "Hoàng hoàng", kêu được thật thiết cực kỳ.

Điền Thất: "..."

Thôi xong, lại thêm một tên điên.

Nàng không hiểu, có người hiểu. Viện lệnh Lâm Đại Việt của Thái y viện là người biết hàng, mắt thấy Vương Mạnh vừa cùng người điên nói nhảm, vừa dùng tay cầm châm châm rãi đâm vào huyết nhân trung của người điên kia, Lâm Đại Việt nói, "Đây là thập tam châm của Quỷ Môn?"

Vương Mạnh đem cây châm vững vàng ghim xuống, rồi mới hướng Lâm Đại Việt gật đầu nói, "Vâng."

Thập tam châm của Quỷ Môn là huyền kỹ của thầy thuốc, trị liệu bệnh điên bệnh tà ma quỷ quái rất có hiệu quả, chẳng qua là loại châm pháp này rất khó nắm chắc, đã vậy dùng nhiều còn dễ bị tổn hại âm đức.

Lúc này, người điên kia quả nhiên so với lúc này an tĩnh hơn nhiều, không lại nói mê sảng, mà là ngốc ngốc trợn to mắt, hai mắt trống rỗng.

Vương Mạnh đáp xong, lại cầm lấy một cây châm khác, hướng huyết thiếu thương dưới ngón tay của người điên đâm xuống.

"Ngừng!" Lâm Đại Việt từ trên ghế nhảy dựng lên, ngăn cấm hẳn, "Người cùng hãn vốn không quen biết lại vì hãn dùng Quỷ Môn thập tam châm, không sợ tuyệt tự sao?"

Điền Thất nghĩ thầm, hãn vốn đã tuyệt tự.

Vương Mạnh cúi đầu, đáp, "Ta muốn làm thái y."

Thần sắc Lâm Đại Việt hòa hoãn lại, "Ta nhận người làm đóng cửa đệ tử thế nào?" (Đóng cửa đệ tử là vị đệ tử cuối cùng của 1 người. Sau đệ tử này sẽ không nhận thêm ai nữa.)

Điền Thất: "..."

Sự tình biến chuyển quá nhanh, nàng có chút theo không kịp.

Tối chiều, Điền Thất mang theo Vương Mạnh và sư phụ Lâm Đại Việt mà hãn mới bắt cóc được đi tìm Hoàng thượng phục mệnh. Lâm Đại Việt là thái y chuyên chữa bệnh cho Hoàng thượng, hãn ở trước mặt Kỷ Hành đem Vương Mạnh khen tùm lum, Điền Thất cũng đem Vương Mạnh khen tà la, rồi vô cùng cường điệu nói, "Hãn biết chữa bệnh thần kinh."

Kỷ Hành nghe đến Điền Thất đem Vương Mạnh khen thành một đóa hoa, thế là cho hãn một cái thẻ diện, Kỷ Hành vươn tay ra, "Vậy người lại đây nhìn xem mạch cho trầm đi."

Vương Mạnh vô cùng nghiêm túc bắt đầu xem mạch cho Hoàng thượng, sau đó tuôn ra một tràng từ ngữ chuyên nghiệp, Điền Thất và Kỷ Hành đều nghe không hiểu ra sao. Lâm Đại Việt ra sức đưa mắt ra hiệu cho Vương Mạnh để hãn ngừng lại, nhưng Vương Mạnh lại vì không tự tin nên vẫn cúi đầu, không nhận được cảnh cáo của sư phụ.

Kỷ Hành ngắt lời Vương Mạnh, "Người trực tiếp nói thẳng, trăm tới cùng có bệnh gì?"

"Hoàng thượng, ngài không có bệnh, chỉ là có chút nhu cầu tình dục không thỏa mãn." ("dục cầu bất mãn", ta dịch thẳng luôn)

"..."

"..."

"..."

Lâm Đại Việt có chút hối hận vì đã nhận người đồ đệ thế này.

Cuối cùng Kỷ Hành cũng không có xử phạt Vương Mạnh, nhưng cũng không có thưởng gì cho hắn, nếu mà thưởng liền thừa nhận chính mình có nhu cầu tình dục không đủ, tuy rằng hắn quả thật là đang không thỏa mãn dục vọng chút nào...

Bất kỳ một người nam nhân bình thường, hơn hai mươi tuổi, long tinh hổ mãnh, đều khó có khả năng bị đôi tay vô cùng đơn giản làm cho thỏa mãn, người nói có đúng không?

Ừm, mấy ngày nay mộng xuân của hắn lại có nội dung mới, tổng là mơ thấy Điền Thất phồng lên đôi môi hồng đào mà hôn tiểu huynh đệ của hắn. Không chỉ hôn, còn vươn lưỡi ra liếm...

Thôi được, không cần năm mộng đi nữa, thì lúc này hắn chỉ cần vừa nhắm mắt liền có thể nghĩ đến cảnh tượng đó, hình ảnh kia chân thật được giống như là đã từng có, hắn tổng là nhớ tới thì càng dục vọng không xong.

Kỷ Hành nghĩ, hiện tại Điền Thất đã có thể hoàn toàn thả tay ra chơi đùa với tiểu huynh đệ của hắn, như vậy về việc này thì hai người đại khái là cũng nên đến lúc càng tiến một bước. Hắn muốn tuần tự tiến hành, chậm

rãi đem tiểu biến thái ăn vào trong bụng, cho nên, không bằng để cho Điền Thất hôn tiểu huynh đệ của hãn một cái đi?

Chỉ là không biết Điền Thất có chịu hay không, Kỳ Hành nghĩ phải thăm dò Điền Thất trước cái đã.

Thế là hãn ra ngoài tìm Điền Thất, tiểu biến thái đang cùng Như Ý ngồi ở dưới mái hiên cung Càn Thanh ăn vặt. Quả hạch đào lớn cỡ trứng gà, Điền Thất nâng cái chùy nhỏ, đập một cái đập nát, rồi đem nhân hạch đào lấy ra đưa cho Như Ý, Như Ý cầm lấy bỏ vào miệng chậm rì rì nhai. Kỳ thật nó đã có sẵn rất nhiều loại nhân hạch đào đủ hương vị để ăn, nhưng mà nó liền thích xem quá trình mà Điền Thất lột bỏ hạch đào, thế là cũng ăn được ngon lành say sưa.

Kỳ Hành nhìn Điền Thất lại đem một cái hạch đào khác đập nát, lúc này không biết vì sao hãn tự nhiên có một vài liên tưởng không được tốt cho lắm.

Điền Thất cầm một quả hạch đào nhỏ hơn, để ở trong miệng, crack một cái, cắn nứt ra.

Kỳ Hành: "..."

Hãn đột nhiên liền cảm thấy phía dưới căng thẳng, giống như là một ngọm này đang thực sự cắn lấy trứng trứng đáng thương của hãn. Kỳ Hành hồi tưởng lại thống khổ đã từng gặp qua, rốt cuộc hãn lắc lắc đầu, vẫn là thôi đi. Răng của tiểu biến thái này tốt quá, lỡ đến lúc đó kích động lên, coi hãn là hạch đào mà cắn, vậy thì cuộc sống vui tươi sau này của hãn e là cũng chỉ còn lại có gở mõ mà thôi.

Thế là Kỳ Hành có chút thất vọng và tiếc nuối, nhưng hãn rất nhanh nổi lên tinh thần. Hãn và Điền Thất đều như keo như sơn như vậy rồi, cũng là lúc đi đến một bước cuối cùng.

Hắn lập tức nóng lòng muốn thử. Suy xét đến kinh nghiệm của chính mình tại cái lĩnh vực đoạn tụ này hoàn toàn là chỗ trống, vì để lúc đó biểu hiện được tốt chút, Kỷ Hành đặc biệt tìm về một quyển sách giáo khoa nói về các chiêu thức long dương, rồi dốc lòng nghiên cứu. Quyển sách này chế tác thật tinh mỹ, văn hay chữ đẹp, tranh minh họa tinh tế rất giống thật, nghe nói đây là quyển sách chắc chắn phải đọc, các vị đoạn tụ đều không thể bỏ qua.

Cảm tưởng của Hoàng đế bệ hạ sau khi đọc: Hiệu quả trợ ỏi của quyển sách này đặc biệt tốt.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Mất Tích

Đối với quyển sách kia, Kỳ Hành thật sự là xem một trang ới một trang, xem vài trang xong, cuối cùng không có kiên trì quá lâu mà ném bỏ.

Hắn phát hiện một vấn đề nghiêm trọng: Hắn không cách nào thuyết phục được chính mình đem tiểu huynh đệ cắm vào cái chỗ kia của một người nam nhân, vô luận người nam nhân này có phải đã bị cắt hết hay không. Tư thế duy nhất khiến hắn tương đối dễ dàng tiếp thu là thối kèn (oimeoi), nhưng người vẽ tranh cũng đặc ý đem tiểu huynh đệ của người thối kèn kia vẽ ra, nên Kỳ Hành... Nôn hết cả mề.

Tâm tình của Kỳ Hành rất phức tạp. Thì ra trước kia đoạn tụ hay không đoạn tụ đều là hắn nghĩ quá đương nhiên, hắn bất chấp hết thấy tưởng rằng một đầu đã chui vào trong cái thế giới mới lạ này, thì kết quả lại là chỉ có thể bồi hồi ở ngưỡng cửa, vô pháp đến gần. Không phải là hắn không muốn đi, mà thật sự là bản năng của thân thể không cho phép, nếu như cưỡng ép cầm thương ra trận, nhưng đến lúc đó rất có khả năng là cầm lên không nổi...

Thấy rõ hắn biến thái được còn chưa đủ triệt để, Kỳ Hành thầm nghĩ. Hắn thật là không biết nên vui mừng hay là nên thương tiếc.

Chuyện này thật kỳ quái, hắn có chút không hiểu, hắn đã đối với loại chuyện này phản cảm như thế, thì tại sao lại sinh ra loại dục niệm đó với Điền Thất chứ? Rõ ràng ngay từ đầu hắn liền biết được Điền Thất là tên biến thái, vì sao hắn lại còn cam tâm tình nguyện theo sát hắn ta để cùng

nhau biến thái? Thậm chí còn mong muốn cùng hẳn ta làm loại chuyện ghê tởm kia?

Kỷ Hành nhắm mắt lại, hồi tưởng qua một lần các loại huyền tưởng của hẳn với Điền Thất, bất quản là rõ ràng hay là mơ hồ, bất quản là cái tư thế nào, tóm lại... toàn là nữ nhân.

Nhưng Điền Thất không phải nữ nhân, vì sao hẳn ta lại không phải là nữ nhân chứ.

Hẳn đã không phải nữ nhân, thì vì sao lại có thể hấp dẫn được chính mình thế này?

Đã bị hấp dẫn, lại vì sao không thể biến thái tới cùng nha...

Kỷ Hành vịn đầu, thống khổ thở ngắn than dài. Hẳn liền giống như đi vào một cái vòng lẩn quẩn, bị người dắt lỗ mũi chuyển tới chuyển lui, chuyển nửa ngày cũng tìm không đến đường ra.

Điền Thất không phải nữ nhân, cũng không phải nam nhân, Kỷ hành nỗ lực khuyên nhủ chính mình, Điền Thất chính là Điền Thất, là người khiến hẳn ngày nhớ đêm mong. Hẳn thích Điền Thất chính là thích Điền Thất, không hề bởi vì tiêu biến thái là nam hay nữ hoặc là bất nam bất nữ mới thích hay không thích, hẳn chính là thích con người đó.

Nghĩ như vậy, Kỷ Hành cảm thấy tốt hơn một chút. Hiện tại hẳn phải phân rõ quan hệ chủ yếu và thứ yếu: Thích Điền Thất là chủ yếu, giới tính của Điền Thất là thứ yếu. Vì chủ yếu, hẳn cần vứt bỏ thứ yếu. Đương nhiên, vấn đề hiện thực vẫn là phải đối mặt. Cho nên từ giờ trở đi hẳn muốn huấn luyện chính mình, làm tốt xây dựng tâm lý cho đầy đủ, tranh thủ sớm trở thành một đại biến thái từ đầu đến đuôi, để có thể cùng Điền Thất mây mưa với nhau.

Kỳ thật mới suy nghĩ một chút liền rất thống khổ...

Thôi, dù sao hăn đều đã như vậy, mũi tên đã bắn ra thì không quay đầu, bây giờ kêu hăn vứt bỏ tiểu biến thái để quay đầu đi ngủ với đám nữ nhân ở hậu cung, thì hăn cũng đồng dạng không tiếp thu được.

Buổi tối Điền Thất trở về, Kỳ Hành nghĩ đến thống khổ mà chính mình không thể nói ra, nên đem Điền Thất kêu vào phòng ngủ tiến hành một hồi giao lưu thân thiết. May ơ là may, ít nhất dưới tình huống không cởi quần áo thì Điền Thất đối với hăn mà nói vẫn là mị lực mười phần.

Bấy giờ Điền Thất đã có thể không hề áp lực đem tiểu huynh đệ của Hoàng thượng xem thành đồ chơi để mà nghịch, dù sao Hoàng thượng thích thôi. Chơi qua một lần, nàng mới hỏi ra một cái nghi ngờ vẫn tồn ở trong lòng, "Hoàng thượng, ngài... ngài... ngài sẽ cởi quần áo của ta sao?" Điều này quan hệ đến quyết định bước tiếp theo của nàng.

Lời này vừa lúc xúc động đến tâm sự của Kỳ Hành, hăn hôn Điền Thất một chút, đáp, "Hiện tại không được, ngoan ngoãn chờ ta."

Hiện tại không được, chính là về sao có thể được... Trái tim nhỏ bé của Điền Thất run lên, "Vậy lúc nào mới được?"

Kỳ Hành rất là ngại ngùng, hỏi ngược lại, "Người liền như vậy dục cầu bất mãn sao?"

Mặt già của Điền Thất đỏ lên, "Ta không phải..."

Kỳ Hành lại không muốn ở cái vấn đề này dây dưa quá nhiều, nên lại kéo Điền Thất tới hôn một hồi, sau đó thả nàng trở về.

Kỳ Hành nằm ở trên giường, kỳ thật hăn có chút buồn rầu. Tiểu biến thái thịnh tình mời mọc hăn như vậy, nhưng hăn thế mà không thể làm ra đáp lại, thực là không đáng mặt nam nhân...

Điền Thất sẽ không tức giận đi? Kỳ Hành có chút lo lắng.

Rất nhanh, lo lắng của hắn trở thành hiện thực, bởi vì Điền Thất vẫy mà không thấy đâu cả.

Buổi sáng tiểu biến thái còn đang trực, buổi chiều ra cung, nhưng sau đó lại không quay về. Đây là chuyện trước giờ chưa từng xảy ra.

Ngay từ đầu Kỳ Hành còn cho rằng Điền Thất đang cùng hắn giận dỗi, nhưng hắn lại cảm thấy lấy tính cách của Điền Thất sẽ không làm ra chuyện như vậy.

... Hắn sẽ không là chạy trốn đi?

Kỳ Hành nghĩ đến đây, trái tim liền chìm xuống đáy.

***

Điền Thất làm một cái mộng đẹp nhất từ khi nàng lọt lòng đến nay.

Nàng mơ thấy chính mình tỉnh lại trên một cái giường làm bằng vàng, sau đó, thấy được đầy nhà đều là vàng bạc châu báu xếp lớp. Nàng từ trên giường bước xuống, ở trong phòng dạo quanh một vòng, sờ sờ tượng Quan Âm bằng phi thúy để vương lục (*), mò mò dây chuyền bằng hồng bảo thạch, xúc cảm kia vô cùng chân thật, chân thật giống như là không phải nằm mơ.

(*) Phi thúy để vương lục: Để vương lục là màu xanh lá cây có màu tốt nhất đẹp nhất, độ trong suốt cực cao, màu xanh gần như muốn nhỏ thành nước, và có giá trị cao nhất trong các loại màu của phi thúy. Để vương lục phi thúy rất hiếm có và thừa thớt, rất rất mắc tiền.

Cuối cùng Điền Thất ngừng ở trước một cái kệ làm bằng gỗ tử đàn cao chừng một người. Cái kệ gỗ này giống như là một cái giá sách lớn, nhưng phía trên xếp không phải là sách, mà là từng tầng từng lớp kim nguyên bảo siêu lớn. Hai mắt nàng tỏa sáng, nước miếng tràn ra, cắn thận đem từng

khối từng khối sờ, sau lại cầm lấy một khối để vào trong miệng cắn. Suy xét đến chính mình dù sao đang nằm mơ, nên nàng cũng không sợ đâu mà dùng sức rất lớn.

"Ui da!" Điền Thấy che quai hàm kêu đau một tiếng, nước mắt muốn rớt ra.

Giấc mộng này cũng làm được quá thật ah!

Nàng đem kim nguyên bảo xoa xoa trên người, lau đi nước miếng bên trên, sau đó lại đặt về chỗ cũ.

Răng còn đang đau.

Điền Thất có một cái suy đoán rất đáng sợ: Nàng thực là đang nằm mơ sao?

Nhìn tất cả ánh vàng lấp lánh trước mắt, lại sờ sờ quai hàm... Giống như không phải đang nằm mơ a...

Điền Thất đột nhiên kích động không thôi. Nàng đang ở trong một cái phòng tiền! Nàng ngay cả nằm mơ cũng chưa từng mơ đến nhiều tiền như vậy!

Nhưng mà tiền này là của ai nha...

Nàng men theo kệ gỗ sờ kim nguyên bảo mà nghịch, vừa sờ vừa hồi tưởng những chuyện phía trước phát sinh. Trịnh Thiếu Phong và Đường Thiên Viễn thi hương nên phải đi đến trường thi, nàng đi qua đưa tiễn bọn họ một lát, sau khi tiễn xong thì đi đến tiệm Bảo Hòa dạo một vòng, sau khi đi ra... Sau khi đi ra... Phát sinh chuyện gì?

Nàng hình như là gặp được một người kỳ quái.

Rồi sau đó, cái gì cũng nhớ không ra.

Làm sao lại nhớ không ra.

Làm sao sẽ nhớ không ra chứ, Điền Thất ngón ngang trăm mối vẫn không có cách giải, nàng cho rằng chính mình bị thần tiên bắt cóc. Ngay lúc đang trầm tư suy nghĩ, bên ngoài có người gõ cửa. Không chờ Điền Thất đồng ý, người kia liền đẩy cửa đi vào.

Điền Thất vừa thấy được người tới, thì càng thêm nghi hoặc, "Vương gia?"

Kỷ Chinh xách một cái hộp thức ăn đi tới, hắn đem hộp thức ăn để ở trên một cái bàn nhỏ do ngọc xanh chạm khắc thành trong phòng, rồi hướng Điền Thất cười cười, "Kêu ta A Chinh."

Điền Thất đi qua, "A Chinh, nơi này là đâu? Vì sao ta lại ở đây? Vì sao người lại xuất hiện chỗ này?"

Kỷ Chinh mở hộp đồ ăn, lấy thức ăn ở bên trong ra, còn có một ấm rượu trái cây, và hai cái ly rượu, "Ăn cơm trước." Hắn nói, kéo Điền Thất đang phát ngu ngời xuống ghế.

Điền Thất đâu có khẩu vị ăn cơm, "Người nói cho ta biết trước đi."

Kỷ Chinh giúp Điền Thất rót rượu, rồi gắp hai miếng thức ăn bỏ vào chén của nàng, chờ Điền Thất tới ăn.

Điền Thất bất đắc dĩ, đành phải ăn một miếng, "Hiện tại có thể nói đi?"

"Ta nói qua ta muốn giúp người rời khỏi Hoàng cung." Kỷ Chinh đáp thật sự trực tiếp.

Điền Thất thật không ngờ đến hắn đem chuyện này khiến cho thần thần bí bí, nhưng đáp án lại đơn giản như vậy, nàng có chút không biết làm

sao, "Ta tới cùng là làm sao tới đây? Một chút xíu ta cũng không nhớ ra."

"Chuyện đó kỳ thật có chút xin lỗi người, ta tìm một nghệ nhân giang hồ biết thuật thôi miên, đem người dẫn đến chỗ này." Đương nhiên, vì che dấu tai mắt người, tổng yếu là khúc chiết một vài, không thể trực tiếp để cho Điền Thất ngông nghênh khệnh khạng đi vào vương phủ.

Trong lòng Điền Thất có chút cảm giác không xong, "Ta biết người có ý tốt, nhưng vì sao người không cùng ta thương lượng một chút nha." Huống chi còn là dùng phương pháp thôi miên, nghĩ đến chính mình vậy mà thần chí không rõ đi theo một người không quen biết, thì Điền Thất liền cảm thấy rất đáng sợ.

Kỷ Chinh ngưỡng cổ uống một cốc rượu, có chút ủy khuất nhìn Điền Thất, "Ta không cùng người thương lượng sao? Ta đã nhiều lần thương lượng với người, nhưng người luôn đùn đẩy, ta thật sự không còn cách nào, mới ra hạ sách này."

Điền Thất chợt dạ sờ sờ mũi, "Ta không phải có ý đó..."

"Vậy người là có ý gì? Thật ra người không hề muốn rời khỏi Hoàng cung, bỏ không được chút tiền bạc kia?" Kỷ Chinh nói, chỉ chỉ đồ đạc bày đặt chung quanh hai người, "Người nhìn mấy thứ này đi, phải chăng vừa được mắt người? Người ở Hoàng cung còn có cái gì để lưu luyến?"

"Không phải..." Điền Thất tổng cảm thấy là lạ ở chỗ nào, nhưng nhất thời lại không rõ đầu mối.

Kỷ Chinh căn răng, phảng phất như là đau đớn hạ quyết tâm vậy, hẳn hỏi, "Ta hỏi người, người có biết hoàng huynh muốn làm cái gì với người không?"

"..." Cái này thật là không tốt trả lời. Nàng không biết hẳn muốn làm cái gì, nhưng nàng biết hẳn đã làm cái gì.

"Hắn muốn khinh bạc người, phi lễ người, đùa bỡn người, người hiểu hay không?" Kỳ Chinh nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng nói.

Điền Thất đương nhiên là hiểu, nhưng mà nàng thật là nói không nên lời mấy chuyện này, đành phải giả vờ không hiểu, "Ta không..."

Kỳ Chinh đột nhiên có chút buồn bực, khí thế cũng không ôn hòa hề hững giống bình thường, mà trở nên hùng hổ dọa người, "Không có cái gì? Người dám nói người không bị hắn khinh bạc qua, phi lễ qua?"

"..."

Hắn gí sát vào nàng một chút, nhìn chăm chăm mắt Điền Thất, "Hay là, người thích bị hắn khinh bạc, thích bị hắn phi lễ?"

Điền Thất cúi đầu, đỏ mặt đáp, "Hắn là Hoàng thượng, hắn muốn làm cái gì, ta lại có biện pháp nào đâu."

Kỳ Chinh cười lạnh, "Hắn muốn đắm mình trong trụy lạc, người cũng đắm mình trong trụy lạc sao?"

"Ta không có." Điền Thất không chút nghĩ ngợi mà liền phủ nhận.

"Vậy sao, vậy vì sao người không muốn rời khỏi Hoàng cung?"

Điền Thất than thở, vấn đề lại vòng trở về, "Vương gia, ta giải thích với người rất nhiều lần rồi, không phải ta không muốn, ta đây là..."

"Là không muốn liên lụy ta," Kỳ Chinh tiếp lời mà nói, "Bất quá lúc này người đã ở trong vương phủ của ta, không muốn liên lụy cũng phải liên lụy."

Điền Thất lập tức ngẩng đầu đánh giá bốn phía một chút. Trừ vàng bạc châu báu, gian phòng này không có quá nhiều dụng cụ hằng ngày, trên

tường không có cửa sổ, chỉ có một cái lỗ thông gió. Nàng có chút không hiểu, "Vương phủ của người sao lại có gian phòng như thế này?"

"Đây là mật thất mà ta cất giữ tiền tài, người yên tâm, nơi này rất an toàn, cho dù hoàng huynh đem kinh thành này đào sâu ba thước, cũng tìm không được người."

Điền Thất nghe hẳn nói thế, lại truy hỏi, "Nếu hoàng thượng thật sự muốn đuổi bắt ta, tổng có thể tìm được một vài dấu vết để lại. Lỡ như hẳn tìm đến ta thì phải làm sao bây giờ? Đến lúc đó không phải là lại liên lụy người nữa hay sao?"

Kỷ Chinh cười cười, "Ta có biện pháp đưa người tới đây, tự nhiên là có biện pháp để hẳn không tìm đến. Lại nói, ta đã tìm người có thân hình giống người, mặc quần áo giống người, rồi đeo khăn che mặt đi ra khỏi thành. Nếu hoàng thượng quả thực truy xét tới cùng, vậy cũng chỉ có thể tra ra người đây là chạy ra khỏi Hoàng cung."

Lòng Điền Thất bỗng nhiên thấp thỏm lên.

Kỷ Chinh còn nói thêm, "Cho nên mấy ngày nay tạm thời phải để cho người ủy khuất ở tạm nơi này, ta sẽ tự mình chăm sóc áo cơm sinh hoạt thường ngày của người, chờ mấy ngày nữa hướng gió đi qua, hoàng huynh quên đi chuyện này, người liền có thể đi ra, đến lúc đó người muốn đi đâu, ta liền bồi người đi đến đó, thấy sao?"

Sự quái dị trong lòng Điền Thất đang dần dần phóng đại, liền giống như là một cái bong bóng vậy, khi phình to đến trình độ nhất định, sẽ oành một cái vỡ ra, hóa thành một đống bọt vụn. Nàng rốt cuộc rõ ràng loại cảm giác quái dị này là cái gì, "Vương gia, ta vẫn không hiểu được, vì sao người nhất định muốn mạo phong hiểm lớn như vậy giúp ra chạy ra khỏi hoàng cung?"

Kỷ Chinh than thở, "Không hiểu liền không hiểu đi, người chỉ cần nhớ kỹ, ta là vì tốt cho người. Người trong khắp thiên hạ này, chỉ có ta đối với người tốt nhất."

"Vì sao người lại đối với ta tốt như vậy?"

Kỷ Chinh cười khổ một tiếng, đáp, "Ta không có cha, mẹ ruột thì chết, ca ca là hoàng đế, ta ở vương phủ cô đơn một mình, thật sự thiếu người tri kỷ. Ta xem người là tri kỷ, hi vọng hai ta không phụ nhau, người lại không hiểu, ta cũng không có cách nào. Nếu người cảm thấy ta không xứng làm tri kỷ của người, vậy xin người nhanh chóng nói với ta, ta người này biết điều lắm lắm, nhất định sẽ không lại phiền nhiễu người."

Điền Thất có chút cảm động, lần đầu tiên nghiêm túc đánh giá Kỷ Chinh. Thiếu niên có dáng vẻ phong lưu kia, lúc này ở hai hàng lông mày treo một vài tia vắng vẻ, giống như là từng bách bị gió mưa của mùa thu kìm đánh quá, tuy rơi rụng, nhưng rồi lại quật cường. Nàng không khỏi nghĩ đến chính mình, nàng cũng là không cha không mẹ, tình thân đạm bạc, tự mình một người phiêu linh ở trên cõi đời này, giống như là một cánh nhạn mất bầy, không quên hương gửi gắm cõi lòng, không người tâm sự, cũng không biết ngày mai chính mình sẽ đến đâu về đâu.

Nghĩ nghĩ, Điền Thất liền có chút cảm giác đồng bệnh tương liên, hoảng hoảng hốt hốt mà thở dài.

Ngón tay đang siết chặt ly rượu của Kỷ Chinh đột nhiên buông lỏng, khóe miệng nhỏ đến không thể thấy khe cong lên.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Bại Lộ

Đêm khuya, Điền Thất nằm ở giữa một buồng vàng bạc châu báu, mắt ngủ. Để cảm nển do vàng ròng chế thành hình tiên hạc đính trên tường, tiên hạc sinh động như thất vươn cái cổ mảnh khảnh, trong miệng ngậm một cây nến đỏ. Ánh sáng nển vốn không chói mắt, nhưng mà dưới sự phản xạ của vàng bạc và muôn màu châu báu, làm cho căn phòng nhất thời bị bao bọc bởi một mảnh bảo quang như lưu ly, chói lóa khiến cho mắt người đều mê ly không rõ, giống như là không cần thận xông vào thần cảnh mờ ảo của Ngọc Hoàng đại đế, hoặc như rơi vào trong bảo tọa mây tiên năm sắc của Như Lai Phật Tổ.

Điền Thất ngồi ở trên cái giường làm bằng vàng, trong lòng nàng cũng giống như là mây tiên năm sắc vậy, trống trơn, lẳng lặng, không hỉ cũng không bi. Nói tới cũng kỳ, nếu như trước kia có người nói với nàng, sẽ có một ngày nàng tỉnh lại rồi đối diện với một phòng vàng bạc châu báu, thì có lẽ nàng sẽ cười suốt cả một ngày. Nhưng mà bây giờ, nàng đối với những thứ mà thường ngày luôn khiến nàng thêm nhỏ dãi, vậy mà không hề nháy nhót giống như trong tưởng tượng.

Đại khái là vì những tiền bạc này không hề là của nàng đi.

Kỳ thật nàng đối với tiền cũng không có nhiều khắc sâu cố chấp cho lắm, nàng thích tiền, là bởi vì nàng thiếu tiền mà thôi.

Điền Thất lại nghĩ tới tình cảnh hiện tại của mình. Không phải nàng chưa từng nghĩ đến chuyện xuất cung, nhưng chưa bao giờ nàng nghĩ đến nàng lại lấy loại phương thức này rời khỏi Hoàng cung. Cách làm của Kỳ

Chinh rất làm cho nàng trở tay không kịp, dùng thủ đoạn giang hồ cũng khiến nàng có chút phản cảm, nhưng mà nói đến cùng, Kỷ Chinh cũng là hảo tâm vì nàng. Đối với hẳn, nàng luôn có thể nhặt về một vài điệu dáng đã thất lạc rất lâu, bởi vậy càng không muốn lung tung suy đoán ý tốt của hẳn.

Nhưng mà, thực sự cứ thế này rời khỏi Hoàng cung sao? Rời khỏi cái nơi mà nàng đã ở bảy năm, rời khỏi sư phụ của nàng, bạn bè của nàng, rời khỏi Như Ý, rời khỏi Đái Tam Sơn, rời khỏi... Hoàng thượng.

Hoàng thượng sẽ đối xử với chuyện nàng rời đi ra sao đâu? Sẽ gấp gáp chứ? Có tức giận không?

Có lẽ là tức giận đi. Dù sao, nàng là chủ động "chạy trốn". Sau đó, có lẽ sẽ phái người đuổi giết nàng, có lẽ sẽ không, dù sai nàng bất quá là một tiểu thái giám không có gì quan trọng.

Điền Thất cúi đầu sờ viền giường bóng loáng bằng vàng ròng. Nàng ở Hoàng cung làm việc bảy năm, thành Tử Cấm to lớn đó, cơ hồ là mỗi cái góc, nàng đều đi qua. Nhưng mà, tuy nàng đem bảy năm thì giờ để lại trong thành Tử Cấm, lại đối với thành Tử Cấm mà nói, nàng chính là một tên tiểu thái giám tầm thường mà thôi, là một trong hàng vạn hàng nghìn tiểu thái giám của Hoàng cung. Hơn hai nghìn cái ngày đêm đối với tòa cung thành kia mà nói cũng chỉ là giây lát tức mắt, nàng sẽ rất nhanh bị thay thế, bị quên đi, hoặc có lẽ là chưa từng bị nhớ kỹ.

Một tiểu thái giám như vậy, Hoàng thượng làm sao có thể để ý, làm sao có khả năng bị làm cho tức giận nha. Liền tính đuổi giết đi nữa, thì cũng sẽ không kiên trì quá lâu đi.

Nó câu khó nghe, giá trị không xứng.

Nghĩ thông điểm này, Điền Thất hơi hơi yên lòng, nhưng rất nhanh lại có chút thất lạc.

Hoàng thượng sẽ nhớ nàng sao?

Hắn là sẽ không nhớ. Nhiều nhất chắc là nhớ một hồi. Đối với nàng mà nói, Hoàng thượng chỉ có một. Nhưng mà đối với Hoàng thượng thì, thái giám có cả trăm cả ngàn. Chỉ riêng giúp hắn sờ chim nhỏ liền có rất nhiều.

Làm sao lại nghĩ đến chuyện này...

Điền Thất đỏ mặt, không tự tại vò vò góc áo. Mỗi lời nói mỗi nụ cười của Hoàng thượng lại hiển hiện ở trong đầu óc nàng, nghiêm túc, uy nghiêm, hòa ái, phát bệnh thần kinh, đùa giỡn lưu manh, cùng với hết thảy bình thường hoặc là không bình thường. Tất cả này toàn bộ ghép thành một hắn hoàn chỉnh, một hắn sống động, một hắn có máu có thịt có tình có vị. Cảm giác của Điền Thất rất kỳ quái, trước kia mỗi ngày đối mặt với Hoàng thượng, đều cảm thấy hắn cao cao ở trên trời, xa không thể chạm, nhưng lúc này hai người cách khá xa, nàng ngược lại cảm thấy Hoàng thượng cũng không phải xa xôi như thế. Hắn liền giống như là một pho tượng, nhìn qua băng lãnh lại thần bí, nhưng mà vừa khẽ sờ vào, liền biết hắn có nhiệt độ cơ thể, mạch máu ở dưới làn da còn hơi hơi nhảy lên.

Nghĩ đến chuyện nàng phải rời khỏi một người như thế, Điền Thất thậm chí có chút không bỏ. Hoàng thượng tuy là ngẫu nhiên sẽ làm chút chuyện khiến người ta giận sôi, nhưng tổng thể tới nói thì hắn vẫn là một người không tệ, ít nhất cũng cường hơn cha của hắn nhiều.

Thôi được rồi, không bỏ kệ không bỏ, nàng lại không muốn cả một đời làm thái giám.

Nhưng mà Hoàng thượng tới cùng có nhớ đến nàng hay không nha...

Đêm nay Điền Thất liền tại tâm tình phức tạp như thế mà trần trọc trần trở, chẳng biết lúc nào ngủ mất, tóm lại là khi Kỷ Chinh gõ cửa thì đầu

nàng đều có chút mơ mơ màng màng, cảm giác cùng không ngủ cũng không kém nhiều.

Kỷ Chinh là tới đưa bữa sáng cho nàng.

Điền Thất có chút ngại ngùng, "Ta có thể rửa mặt súc miệng trước không...?"

Kỷ Chinh vỗ vỗ trán, "Thực xin lỗi, là ta váng đầu. Người chờ một chút." Nói, liền ra khỏi cửa, khi hẩn bưng dụng cụ rửa mặt đi tới thì thấy được Điền Thất đang xếp chăn. Phía sau quần áo màu xám nhạt có một vết đậm, xem lại giống như là vết máu.

Kỷ Chinh có chút nghi ngờ, "Người..."

Điền Thất lại cực kỳ hoảng sợ quay đầu nhìn hẩn, "Ta không có!"

Kỷ Chinh có chút kỳ quái, liền xem như bị thương đi nữa, thì làm sao lại thương đến chỗ đó? Lại nói, từ tối hôm qua đến hiện tại, cũng không có người khác tới gần nơi này, Điền Thất lại như thế nào bị thương? Trừ khi hẩn tự sát. Hẩn hồ nghi nhìn Điền Thất, "Tới cùng chuyện gì thế này?"

Điền Thất đỏ mặt, đã kinh lại thẹn, "Không không không không có chuyện gì, người có thể đi ra ngoài trước một chút được không..."

"Người tới cùng ra chuyện gì?" Kỷ Chinh muốn tiến lên.

"Đừng tới đây!"

Kỷ Chinh thấy nàng bị dọa thành như thế, đành phải đi ra ngoài trước. Đến bên ngoài, bị một cơn gió lạnh thổi tới, hẩn liền toàn rõ ràng.

Điền Thất ở bên này cũng là bị gấp đến mức xoay quanh. Làm sao bây giờ làm sao bây giờ, cái kia thế nhưng tới sớm. Nàng kéo tà áo sau của mình nhìn nhìn, vẫn là thấy được thứ mà chính mình nghĩ đều không muốn

thấy, vừa rồi Kỷ Chinh nhất định cũng thấy được, cho nên mới sẽ kỳ quái như thế. Nàng hợp đôi tay liên tiếp niệm "A di đà Phật", hi vọng Kỷ Chinh tuổi nhỏ nên không biết chuyện, sẽ không đoán được đây là cái gì. Nhưng mà hiện thực rất nhanh đánh nát điểm hi vọng kia của nàng, Kỷ Chinh phái người nha hoàn đi vào hầu hạ nàng, còn mang theo một bộ đồ mới, và một vài... nhu yếu phẩm.

Điền Thất xấu hổ đến nỗi rất muốn tìm một cái lỗ để chui vào, không bao giờ muốn chui ra.

Nha hoàn rất cố chấp, kiên trì muốn tự tay hầu hạ giúp Điền Thất làm xong, rồi mới cầm quần áo đã dơ và đệm chăn lui đi ra.

Thừa lại Điền Thất một mình ở trong phòng, đứng cũng không được mà ngồi cũng không xong.

Nàng biết đến cái gọi là kinh nguyệt này, vẫn là năm đó mười tuổi ngẫu nhiên nghe đến mẫu thân và nha hoàn tán gẫu, nàng nghe không hiểu, liền hỏi mẫu thân, lúc ấy mẫu thân cảm thấy nữ nhi cũng không nhỏ, thế là nói với nàng, còn giải thích cho nàng rất nhiều thứ. Sau này nàng vào cung làm thái giám, cũng quên mất vụ này. Mãi đến ngày đó quả nhiên kinh nguyệt đến thăm, nàng mới nhớ tới loại chuyện này, rồi lại sợ người khác thấy được, nên vẫn luôn cẩn thận vô cùng. May mắn loại chuyện chảy máu này chỉ liên tục một hai ngày, máu chảy ra cũng không nhiều, Điền Thất cẩn thận chút thì tổng là sẽ không bị phát hiện, dù sao cái thứ này luôn là ở thời gian cố định đến thăm. Lại không nghĩ đến lần này không biết vì sao, nó tới sớm đến mấy ngày, khiến nàng trở tay không kịp, sáng sớm lúc đang xếp chăn thấy được vết máu trên giường, nàng còn chưa rõ ràng thì Kỷ Chinh đã đi tới, nên xem hay không nên xem tất cả đều xem.

Điền Thất cuối cùng rõ ràng cái gọi là "Gặp xui" của Trương Đạo Thành có ý gì, nàng quả nhiên đủ gặp xui! Mơ mơ màng màng liền đi tới cái chỗ này, không chừng còn đeo họa sát thân, cái này thì cũng thôi, nhưng

vì sao lại bị một người nam nhân thấy được cái thứ kia! Nàng đành chịu ngửa mặt lên trời thở dài, sợ một hồi Kỷ Chinh lại tới, nàng không biết làm sao để đối mặt hẳn.

Có chút chuyện ngàn vạn không thể tưởng tượng, bởi vì tưởng tượng, liền thành sự thật, nhất là chuyện xấu.

Lần này Kỷ Chinh lại tới gõ cửa, Điền Thất đè cửa sổ chết không cho hẳn đi vào, Kỷ Chinh đành phải ở ngoài cửa ầm giọng dỗ nàng, "A Thất, mở cửa nhanh, ta có chuyện muốn nói với người."

Ta không muốn nghe...

"Đã không mở cửa, vậy ta ở chỗ này nói cũng giống nhau. Nữ nhân các người..."

Điền Thất vội vàng để hẳn vào trong.

Lúc Kỷ Chinh đi vào thì mặt cũng có chút hồng. Tuy là hẳn thẹn thùng, nhưng càng nhiều là mừng thầm. Mặc dù hẳn có thể vì Điền Thất mà đi làm đoạn tụ, nhưng dù sao làm một nam nhân bình thường càng tốt. Đương nhiên, về việc Điền Thất vì sao lại lập tức trở thành nữ nhân, thì hẳn vẫn là cảm thấy nghi hoặc gấp bội.

"Người tới cùng là ai?" Kỷ Chinh vừa mới ngồi xuống, liền hỏi.

Điền Thất chôn đầu không dám nhìn hẳn, "Người vẫn là không cần hỏi, hỏi với người cũng không ưu đãi."

Kỷ Chinh thấy nàng không muốn nói, lại hỏi, "Vậy vì sao người muốn tiến cung? Thân là nữ nhi, lại vì sao đi làm thái giám?"

"Ta tiến cung, là vì muốn giết một người."

Kỷ Chinh kinh ngạc nói, "Chẳng lẽ người muốn ám sát Hoàng thượng?"

"Không phải không phải," Điền Thất bị dọa vội vàng lắc đầu, "Người mà ta muốn giết đã chết."

"Chết lúc nào?"

"Chết đã mấy năm."

"Vậy vì sao lâu như vậy rồi mà người còn không rời khỏi Hoàng cung?"

"Ngay từ đầu nhát gan không dám, sau ta sợ chính mình ra cung lại không dễ sống, cho nên muốn ở Hoàng cung mò đủ tiền lại đi. Lại sau đó... Liền đi không được..." Điền Thất nói, than thở. Nàng hiện tại vô cùng hối hận, chính mình phải ở tại lúc để dành được hơn ba trăm lượng bạc liền giả bệnh rời đi, cũng bởi vì tham tài nhảy lên Tống chiêu nghi, từ đó về sau liền gặp được vô số phiền toái.

Kỷ Chinh chỉ là nghe một chút, liền cảm thấy tình cảnh mấy năm nay của nàng vô cùng kinh tâm, "Thân phận của người, có bị người khác phát hiện qua hay chưa?"

"Không có."

"Hoàng huynh cũng không biết?"

Điền Thất lắc lắc đầu.

Kỷ Chinh liền vô cùng vui mừng nhẹ nhàng thở ra, nói, "May mắn hẳn không biết, nếu là biết, người..."

Điền Thất nghiêm túc trịnh trọng tiếp lời, "Ta chắc chắn phải chết."

Kỷ Chinh nghe đến nàng nói như thế, liền không biện bạch, chỉ ngừng miệng, an tĩnh đánh giá nàng. Bộ dạng của người trước mắt vốn là xinh xắn, từ khi biết nàng là nữ nhân, Kỷ Chinh càng nhìn càng cảm thấy xinh xắn hơn.

Điền Thất bị nhìn thì trên mặt lại nóng rực một trận, "Người muốn nói cái gì?"

"Người nghĩ đến sau này muốn sống thế nào sao?"

Điền Thất lắc lắc đầu, "Người trong nhà ta đều không còn ai, cũng không biết về sau muốn đi nơi nào." Tất cả tiền còn bị Hoàng thượng trộm đi.

"Không như thế này, qua vài ngày ta muốn ra ngoài du lịch một phen, nếu người nguyện ý, chúng ta có thể cùng nhau xuất hành, trời nam biển bắc, non non nước nước xem đủ, không phải sung sướng sao."

Điền Thất cảm thấy có chút khó chịu. Nếu là thân thái giám, cùng người đi ra ngoài chơi đùa cũng không sao, nhưng mà hiện tại nàng ở trước mặt hẳn đã trở về làm đứa bé gái, hai người nam nữ không thân chẳng quen cùng một chỗ du sơn ngoạn thủy, tổng cảm thấy không biết xấu hổ cho lắm.

Kỷ Chinh thấy nàng do dự, thì thất vọng than thở, nói, "Ta một khi đã biết bí mật của người, người trái lại cùng ta không thân. Biết sớm, ta còn không bằng chẳng hay biết gì, giả vờ cái gì cũng không biết, còn có thể cùng người vô câu vô thúc nâng cốc nói đùa."

Điền Thất có chút hồ thẹn, "Ta không phải có ý này... Không như, chờ qua đầu ngọn gió này rồi nói sau. Hiện tại bên ngoài như thế nào?"

"Người yên tâm, mấy ngày nay bên ngoài yên tĩnh vô cùng, hoàng huynh vẫn chưa phái người điều tra bốn phía."

Điền Thất yên lòng, lại có chút thất lạc nhàn nhạt.

Hoàng thượng quả nhiên không để ý loại chuyện này.

Sớm biết thế nàng đã sớm trốn.

Aiz.

Lúc này Hoàng thượng đang làm gì vậy?

Trong Hoàng cung, hiện tại Hoàng thượng không có làm gì, hẳn chỉ là muốn điên lên mà thôi.

BỆ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Huỳnh Đệ Giao Phong

Hoàng thượng điên.

Đây là kết luận sau khi Thịnh An Hoài cẩn thận quan sát suốt một ngày. Từ ngày hôm qua Điền Thất không trở về, Hoàng thượng phái người đi xuống tìm đều báo lại nói Điền Thất rất có khả năng ra ngoài thành, sau đó Hoàng thượng liền có chút triệu chứng trúng tà. Hãn nghiêm mặt, sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt âm trầm, tuy không nói một lời, nhưng quanh người tổng giống như là bao phủ một cỗ khí tức âm trầm khiến người ta nhìn không thấy nhưng có thể cảm nhận đến, giống như là quý Vô Thường dưới cửu tuyền tới lấy mạng vậy.

Biểu cảm này, khí chất này, phối hợp với tiếng nghiến răng nghiến lợi thỉnh thoảng phát ra đó, rất có loại công hiệu thúc hồn đoạt mệnh. Đế vương của nhân gian thoáng chốc trở thành Diêm vương của nhân gian, người nói ai mà nhận được chứ. Người ở ngự tiền đều rất biết tùy mặt gửi lời, lúc này ngay cả hô hấp cũng đều cẩn thận, sợ một cái không cẩn thận sẽ chọc Hoàng thượng càng không vui, uổng tổn tánh mạng.

Thịnh An Hoài tuy là gặp qua nhiều sóng to gió lớn, nhưng lúc này cũng có chút chịu không nổi. Chủ yếu là do Hoàng thượng kèm chế rõ ràng như thế, chứ cũng không bùng nổ, liền giống như là một thùng thuốc súng bị phơi dưới ánh nắng gắt nhất vậy, không biết lúc nào thì nổ bung, thật sự làm cho người ta rất không có cảm giác an toàn, còn không bằng mặt rồng phần nộ ra luôn, chấn cung Càn Thanh ba chấn rồi thôi, mọi người cũng không cần vẫn đem tâm treo lên.

Đến buổi tối, triệu chứng của Hoàng thượng tăng thêm, biểu hiện cụ thể chính là mất ngủ. Điểm này sang ngày hôm sau lúc Thịnh An Hoài kêu hắc dậy thì có thể thấy được. Tuy là cả đêm Hoàng thượng không ngủ, thần sắc tiêu tụy, nhưng hai mắt càng sáng, sáng được thật là tà, đặc biệt giống như là bị Hoàng đại tiên hay Bạch Hồ tiên mấy thứ linh tinh bản này nọ bám vào người. May mắn là Hoàng thượng không nói nhảm, nếu như hắc mà nói nhảm thì Thịnh An Hoài nhất định sẽ đi viện Thái y tìm Vương thái y, nghe nói vị thái y mới tới này đối với chuyện chữa các bệnh tà bệnh điên đặc biệt tốt.

Hôm nay cuối thu trời trong, cảnh sắc tươi đẹp, nhưng cung Càn Thanh lại giống như là mây đen đè áp, giông tố sắp tới vậy. May mắn là tâm tình Hoàng thượng không tốt, không cho phép người khác hưởng trước mắt hắc lãng vãng, mà chỉ lưu Thịnh An Hoài lại hầu hạ, mọi người đều thở dài nhẹ nhẹ nhõm một hơi.

Thịnh An Hoài: "..."

Hoàng thượng lại có trò giải trí mới, đó chính là bẻ đồ. Trò này thông thường đi kèm ánh mắt hung ác, cùng tiếng nghiến răng kẽo kẹt. Hắc đã bẻ gãy hai cây bút, bẻ nát một khối ngọc bội, rồi vụn đứt một chuỗi Phật châu bằng phi thúy, hiện tại, trong tay hắc nắm một cái chén trà nhỏ năm màu Thành diêu (1), trong chén có nửa phần nước trà chưa uống xong, nường theo động tác nhỏ của hắc mà lắc lư loạng choạng, giống như là đang tỏ rõ mạng của cái chén treo lơ lửng.

Thịnh An Hoài chấp phát trần an tĩnh đứng ở một bên, an tĩnh được giống như là ông ta căn bản không tồn tại, thứ mà Hoàng thượng thấy được chỉ là một cái ảo ảnh mà thôi. Trong lòng Thịnh An Hoài kỳ thật rất kỳ quái, vì sao Điền Thật lại chạy chứ? Chẳng lẽ thực là vì chịu không nổi hành vi biến thái của Hoàng thượng? Nhưng mà tiểu tử này lúc trước không có chút nào biến hiện ra phản cảm, làm sao lại đột nhiên bỏ chạy đâu. Bất quá, Thịnh An Hoài có chút vui mừng, may mắn Hoàng thượng còn chưa

có điên toàn bộ, còn biết phải người đi ra phải khiêm nhường, bằng không liền vì tìm Điền Thất mà quấy dư luận xôn xao, đến lúc đó chuyện Hoàng thượng chơi đùa thái giám bị người trong thiên hạ đều biết thì chỉ là nước miếng của ngôn quan thôi, cũng có thể cho Hoàng thượng mỗi ngày đều rửa mặt một lần.

Thịnh An Hoài lại nhìn Hoàng thượng, khó trách có chút đồng tình, Hoàng thượng nhìn vậy chứ cũng rất đáng thương, làm tên biến thái cũng không dễ dàng.

Nhìn coi, Hoàng thượng lại đang cắn răng.

Điền Thất chạy. Kỷ Hành nghĩ trong bụng. Tiểu biến thái kia chạy, chạy được không chút do dự, không chút lưu luyến. Từ tối hôm qua đến bây giờ, Kỷ Hành vô số lần nghĩ đến chuyện này, mỗi lần nghĩ đến, hắn đều tức đến mức đau gan. Hắn phẫn nộ, thất vọng, không cam, thậm chí có chút oán hận. Những thứ cảm xúc này dây dưa cùng nhau, nhéo ngực hắn đau.

Vì sao hắn lại chạy, vì sao hắn sẽ bỏ được mà chạy đi. Bọn hắn... Không phải là rất tốt sao? Mình thích hắn ta, hắn ta cũng thích mình, vì sao hắn lại muốn chạy? Bởi vì mình không chịu cởi quần áo của hắn sao?

Kỷ Hành cảm thấy lý do này quá mức vô nghĩa, nhưng mà hắn nghĩ tới nghĩ lui, lại thật sự nghĩ không ra bất kỳ lý do nào khác có thể khiến cho tiểu biến thái không hề dấu hiệu liền đột nhiên biến mất.

Nhưng bất quản nói thế nào, hắn chạy. Chạy được không bóng không dáng. Kỷ Hành phát hiện, hắn không chỉ có phẫn nộ. Tiểu biến thái vừa đi, thì trong lòng hắn giống như là bị người ta đào đi mất một khối ở trong lòng, cũng không phải có bao nhiêu đau, mà chính là trống không, trống khiến người hốt hoảng, tổng là hận không được nhanh một chút bắt người đó trở về, để lấp đầy chỗ trống trơn kia. Chỗ đó là nơi để cho hắn, độc

thuộc về hãn, hãn không muốn cũng phải muốn, muốn đi? Không có cửa đâu!

Kỷ Hành không cách nào khoan dung. Không cách nào khoan dung cho Điền Thất rời đi, không cách nào khoan dung việc mất đi hãn.

Download tại fan.page.ngon.tinh.miễn.phí.

Trừ này ra, Kỷ Hành còn rất không tiền đồ mà có chút lo lắng. Đúng, làm sao lại không lo lắng được? Tiểu biến thái ngu dần dần, lẽ như bị người ta lừa làm sao đây? Mặt mũi còn xinh xắn như vậy, bị biến thái ở ngoài kia phi lễ thì làm sao bây giờ? Lại còn tham tài, nếu như gặp được ăn cướp, bỏ không được tiền tài lại thế nào đây?

...

Có chút chuyện không thể nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy nó có thể thành sự thật. Trong phút chốc này, đầu có Kỷ Hành nháy ra rất nhiều hình ảnh Điền Thất bị ăn hiếp, từng ảnh từng hình đều hung tàn, thế là hãn lại gặp đến mức hai mắt đều tỏa sáng, rất cuộc -

Crắc. Chén trà nhỏ cỡ quả trứng gà trong tay không chịu nổi, bị hãn bóp nát.

Tại lúc chén trà nhỏ lâm trận chết đi thì cũng không quên báo thù hung thủ một chút, mảnh sứ vỡ nát cửa vào lòng bàn tay Kỷ Hành, máu tươi thuận theo mảnh sứ trắng tinh chảy xuống, hòa lẫn một chỗ với nước trà rơi trên bàn.

Lần này quá khủng khiếp, Thịnh An Hoài giật nảy mình, nhanh chóng kêu thái y tới.

Lâm Đại Việt là thái y ngự dụng của Hoàng thượng, bắt quá công việc của hãn không xem như bận, bởi vì thân thể của Hoàng thượng rất tốt, hiếm

khi sinh bệnh, hãn tới cung Càn Thanh đa số là để thỉnh mạch bình an. Lần này lòng bàn tay của Hoàng thượng bị mảnh sứ vỡ cửa bị thương, như như là chuyện rất lớn, hãn cẩn thận vì Hoàng thượng băng bó vết thương xong, lại ở một bên khai đơn thuốc.

Kỷ Hành nhàm chán nhìn thái y viết đơn thuốc, hãn thấy được Lâm Đại Việt viết trên giấy hai chữ "Điền thất".

(Điền thất là tên một loại thuốc đông y.)

Kỷ Hành: "Cút ra ngoài."

Lâm Đại Việt: "..."

Lâm thái y cảm thấy kiến nghị của Điền công công là đúng, Hoàng thượng quả thật cần trị trị đầu óc. Điền công công đã từng ám hiệu với hãn, thần kinh của Hoàng thượng ngẫu nhiên sẽ không bình thường, lúc đó hãn còn không tin, hiện tại xem ra... Chính là không biết còn kịp cứu hay không...

Lâm Đại Việt đeo hòm thuốc, chận chứa ủy khuất đi ra cung Càn Thanh tìm Vương Mạnh thương lượng đối sách. Tiểu đồ đệ này của hãn rất tà tính, cũng không biết có lai lịch gì, thân là một thái giám, vậy mà y thuật cao minh như thế. Lâm Đại Việt thầm nghĩ, nếu đám thái giám đều là loại mặt hàng đó, vậy thì viện Thái y đại khái có thể giải tán.

Bất quá thứ cùng y thuật của tiểu đồ đệ này trái ngược mãnh liệt, chính là tính cách. Lâm Đại Việt lại nghĩ, nếu đám thái giám đều là loại mặt hàng này, vậy thì người trong khắp thiên hạ đều có thể ngủ thoải mái khỏi phiền lo.

Lâm thái y mang theo tâm tình phức tạp trở về viện Thái y không hề cập đến. Lại nói trong cung Càn Thanh, Kỷ Hành đuổi thái y đi xong thì tâm tình vẫn khó chịu như cũ, vừa lúc bên ngoài có một đám người trở về

phục mệnh. Hãn tổng cộng phát đến vài nhóm người ra ngoài, những ai có võ nghệ cao cường thì đều ra khỏi thành đuổi theo, thừa lại lưu ở trong kinh thành, điều tra hành tung cụ thể của Điền Thất vào hôm qua.

Từ tối hôm qua cho đến bây giờ, tinh thần của Kỳ Hành vẫn ở vào một loại trạng thái cực độ kích động nhưng lại không được lý trí, trong đầu óc giống như bọc lấy một đoàn tơ tằm, khiến cho hãn luôn xoay vòng vòng quanh mấy chuyện muốn mạng nhất, đi không ra, không thể ổn định tâm thần để mà suy nghĩ tử tế. Hiện tại trên tay bị thương, loại đau đớn sắc bén đó trái lại làm cho tinh thần của hãn buông lỏng một ít, không lại cố chấp khẩn trương căng thẳng nữa, tỉnh táo nghe người tới hồi báo từng chi tiết không được rõ ràng cho lắm.

Đi tiệm Bảo Hòa bàn chuyện làm ăn.

Đi ăn bánh nước, bánh ngọt, ăn thịt tẩm bột, uống nước ô mai.

Đi trường thi.

Đến sau đó liền không thấy, sau đó lại xuất hiện ở cửa thành, che mặt đi ra khỏi thành. Bởi vì gần đây kinh thành vẫn chưa nghiêm khắc kiểm tra nhân vật khả nghi gì, cho nên người thủ thành chỉ nghĩ là hãn bị hủy dung mạo nên không có mặt mũi gặp người, nên cũng không kêu hãn tháo khăn che mặt xuống.

Trừ những thứ này ra, hãn vẫn chưa đi gặp người đặc biệt nào.

Hiện tại đầu óc của Kỳ Hành rõ ràng, tỉnh táo nghe xong bọn họ trần thuật, hãn cẩn thận trầm ngâm, liền tìm ra mất điểm đáng ngờ, bởi vậy hỏi, "Hãn đi tiệm Bảo Hòa bàn chuyện làm ăn gì đó? Mua đồ hay là bán đồ? Tiền tài đưa về nơi nào?"

"Thưa Hoàng thượng, Điền công công là đi thua mua một vật, tiền là từ trong tiệm của hãn, đồ vật thì để ở trong tiệm Bảo Hòa, vi thần đem nó

mang tới." Người kia nói xong, lấy từ trong tay áo ra một cái con dấu làm bằng đá thạch, dùng hai tay trình lên.

Thịnh An Hoài đem con dấu kia đưa đến trước mặt Kỷ Hành, Kỷ Hành nắm con dấu chỉ nhìn thoáng qua, lại hỏi, "Hắn mua thứ này hết bao nhiêu tiền?"

"Thưa Hoàng thượng, tổng cộng năm mươi lượng. Hắn nói với người ta, tiền của hắn đều bị người xấu trộm đi, chỉ thừa lại bao nhiêu đó."

Kỷ Hành coi thường câu nói phía sau. Hắn bắt đầu hoài nghi từ chỗ này. Một người, nhất là người tham tài, muốn bỏ đi, nhất định sẽ nghĩ cách tụ tập tất cả tiền bạc của mình, phương pháp của Điền Thất lại trái ngược, dùng còn sót lại ít tiền đi mua đồ cổ, còn đem đồ cổ để ở tiệm Bảo Hòa, điều này thuyết minh cái gì?

Thuyết minh Điền Thất căn bản là không quyết định bỏ đi!

Cái cách nghĩ này làm cho Kỷ Hành có chút kích động, Điền Thất có lẽ là không phải chủ động ra thành, không, hẳn hẳn là căn bản không ra khỏi thành, người ra thành kia khẳng định không phải hắn, nếu không cũng sẽ không mang khăn che mặt!

Cũng là nói, tiểu biến thái kia rất có khả năng bị ép đi chỗ khác, hẳn là bị bắt cóc!

Nghĩ đến đây, trái tim vừa để xuống của Kỷ Hành lại thót lên, hẳn cường ép áp chế nổi lòng nhấp nhô của bản thân, lại hỏi, "Hắn đi trường thi làm cái gì?"

"Là đi đưa tam công tử của Trịnh thủ phụ và công tử của Đường đại nhân đến chỗ thi hương."

Kỷ Hành khẽ gật đầu, thiếu chút nữa quên chuyện này, tiểu biến thái là cái gọi là "Tứ công tử kinh thành."

Bất quá, lần cuối cùng rõ ràng xuất hiện của Điền Thất dưới tầm mắt của mọi người chính là ở ngưỡng cửa trường thi, cho nên trường thi hẳn là một cái địa điểm mấu chốt. Tứ công tử kinh thành, xuất hiện ba người, vậy còn một người kia đâu?

"Ninh vương phải chăng cũng tự mình đi tiễn hai người kia vào trường thi?"

"Bẩm Hoàng thượng, Ninh vương gia vẫn chưa đến đó." Tuy rằng không có trực tiếp hỏi, nhưng nếu như Ninh vương gia có đến, thì lúc bọn hắn gặng hỏi không thể nào hỏi không ra.

A Chỉnh thật sự rất chơi bời lêu lổng, hẳn không phải luôn luôn cùng Trịnh Thiếu Phong và Đường Thiên Viễn bọn họ có chút giao tình sao? Máy ngày hôm trước Đường Nhược Linh còn sai khiến người dâng tấu chương nói giúp hắn, lần này tứ công tử kinh thành thiếu một, thật là không thích hợp. Giải thích hợp lý nhất hẳn là A Chỉnh nghĩ đem Điền Thất cướp đi, nhưng lại sợ bị người hoài nghi, cho nên ngăn việc cùng Điền Thất xuất hiện ở cùng một nơi, nhưng lại không biết, loại hành vi này của bản thân liền dễ dàng dẫn tới hoài nghi.

Trong lòng Kỷ Hành có để. Thần sắc hắn hòa hoãn lại, không dọa người như ban nãy, Thịnh An Hoài nhìn cũng yên tâm. Hoàng thượng rất cuộc nghĩ thông.

"Trẫm biết, các người đi xuống trước đi. Kêu mấy người ra thành cũng trở về đi, không cần đuổi theo." Người chạy đi đó căn bản không phải Điền Thất.

Người tới lĩnh mệnh lui xuống. Kỷ Hành lại nói với Thịnh An Hoài, "Lập tức truyền Ninh vương vào cung gặp trẫm."

***

Kỷ Chinh không nghĩ đến Hoàng thượng nhanh như vậy liền tìm tới cửa.

Bất quá, hắn tin chắc hoàng huynh chỉ là hoài nghi hắn chứ cũng không có chứng cứ. Không cần biết hoài nghi thế nào, chỉ cần không có chứng cứ, hắn ta liền không thể làm gì được mình.

Thế là Kỷ Chinh khí định thần nhàn vào cung.

Kỷ Hành thấy được Kỷ Chinh, nửa câu lời thừa cũng không nói, mà trực tiếp hỏi: "Hắn ở đâu?"

Kỷ Chinh bình tĩnh giả ngu, "Hoàng huynh chỉ là ai?"

Kỷ Hành lại không ăn điệu bộ này của hắn, "Người biết là ai. Người đem hắn dấu ở nơi nào? Là ở vương phủ của người, hay là ở chỗ khách? Cảnh của người cứng cáp, bản lãnh cũng không nhỏ, người ở ngự tiền cũng dám cướp."

"Hoàng huynh, thần đệ oan uổng. Xin ngài nói rõ ràng, để ta còn biết ta bị an cái tội gì?"

Kỷ Hành hít sâu một hơi, áp chế lửa giận trong lòng, "Trẫm hỏi lần nữa, Điền Thất ở đâu?"

Kỷ Chinh cười nói, "Điền Thất không phải thái giám mà hoàng huynh thích nhất sao? Người của chính ngài không thấy, làm sao ngược lại đến hỏi ta?"

Hắn đem chữ "thích" nhấn được cực nặng, Kỷ Hành nghe được nhần mảy một chút. Nhìn Kỷ Chinh trước mắt hờ hững như thế, một chút cũng

không vì Điền Thất mất tích mà lo lắng, nếu nói chuyện này cùng hẳn không liên quan, thực là đánh chết Kỷ Hành cũng không tin tưởng.

Kỷ Hành có chút không biết làm sao, "A Chinh, người đây là tội gì đâu."

"Lời của Hoàng huynh, thần đệ lại nghe không hiểu."

"Người thích Điền Thất, đúng không?" Kỷ Hành hỏi.

Kỷ Chinh giấu cợt, "Lời này, nếu như thần đệ còn nguyên trả lại, xem ra cũng sẽ không sai, hoàng huynh nói phải hay không?"

Kỷ Hành liền trầm ngâm không nói.

Kỷ Chinh lại nói, "Nhớ lúc trước Hoàng huynh dạy dỗ thần đệ chớ để đi lên con đường đoạn tụ sai lệch thì cỡ nào chánh nghĩa lắm nhiên, hôm nay lại nhìn hành động việc làm của Hoàng huynh, thật sự là một trận cười nhạo. Thần đệ thực hết sức hiếu kỳ, tại lúc Hoàng huynh chơi đùa thái giám thì suy nghĩ của ngài có ghê tởm hay không? Có hỗn thẹn chẳng? Không sợ liệt tổ liệt tông Kỷ gia ở trên trời nhìn người sao?"

"A Chinh, câm miệng." Nghe đến Kỷ Chinh càng nói càng kích động, Kỷ Hành chỉ nhăn lông mày một chút, vẫn chưa có nổi nóng bao nhiêu.

"Thế nào? Chẳng lẽ Hoàng huynh chột dạ? Ngài nói một đường làm một nẻo như vậy, thật sự làm khó cho thần đệ lấy làm gương."

"Trẫm có con trai, người có sao?"

"..."

"Hậu cung của trẫm có một bầy nữ nhân, người có sao?"

"..."

Kỷ Hành cười lạnh, "Người cho rằng lúc này người đứng tại lập trường gì cùng trẫm nói những lời này? Người cũng bất quá là đang bịt tai trộm chuông, lừa mình dối người thôi. Người nhất định phải nói trẫm làm gương mẫu, trẫm làm gương qua, nhưng người không học, chuyên lấy không tốt để học, tới cùng là trẫm không làm gương tốt? Vẫn là người căn bản học không xong? Trẫm bất quá thoáng thích một tên nô tài, người thân là đệ đệ của trẫm lại nắm lấy không chịu buông, người tới cùng là huynh đệ của trẫm, hay là kẻ thù của trẫm?"

"Thần đệ cũng là vì tốt cho Hoàng huynh."

"Người trước chiếu cố tốt chính người đi. Đừng cho rằng trẫm không biết người suốt ngày đang nghĩ cái gì. Người thích Điền Thất, nhưng Điền Thất chưa hề trúng ý người, người ép mua ép bán đem người bắt cóc như vậy, là có ý gì? Lại nói, người ngay cả vương phi còn chưa có cưới, con nối dõi cũng không có, liền chỉ biết nghĩ đến loại chuyện này, bất hiểu có ba chuyện, không có hậu đại là tội lớn nhất, tới cùng là ai thực xin lỗi liệt tổ liệt tông?"

Kỷ Chinh cúi đầu, con người chuyển một chút, đột nhiên nói, "Hoàng huynh nói đều có lý, vô luận thần đệ thế nào, tổng yếu phải đem vương phi cưới về, có người quản gia mới tốt."

"Người lại là xoay chuyển nhanh, còn xem như chưa phải không có thuốc nào cứu được."

"Chẳng qua là nhân duyên nam nữ quá khó cân nhắc, thần đệ nhất thời không tìm được nữ tử khiến mình ngưỡng mộ, xin Hoàng huynh chớ vì thần đệ mà nóng vội chuyện này. Thần đệ chỉ cần Hoàng huynh một lời, nếu ngày sau thần đệ quả nhiên gặp được nữ tử khiến ta chung tình, thì vô luận gia thế tài mạo của đối phương ra sao, đều xin Hoàng huynh thành toàn."

"Đó là tự nhiên." Kỳ Hành chỉ xem đây là kế hoãn binh của Kỳ Chinh, nên cũng chưa nghĩ nhiều, quan tâm hiện tại của hắn cũng không phải cái này, "Bây giờ nói với trẫm, Điền Thất tới cùng ở đâu?"

Được rồi, lại vòng trở về. Kỳ Chinh đành phải tiếp tục giả ngu.

Kỳ Hành đột nhiên có chút không bình tĩnh. Hắn đi xuống, đi đến trước mặt Kỳ Chinh, nhìn thẳng vào người đệ đệ này của mình. Kỳ Chinh khép mắt không nhìn Hoàng huynh của hắn, biểu tình tự nhiên mà trấn định, không có bất kỳ vẻ khẩn trương hoặc không tự nhiên khi bị người ta vạch trần.

Kỳ Hành nắm chặt cổ áo Kỳ Chinh, ánh mắt âm ngoan, rét lạnh nói, "A Chinh, ngươi là đệ đệ ruột thịt của trẫm, trẫm không hi vọng vì một tên nô tài mà tạo thành bất hòa giữa huynh đệ chúng ta, ngươi nói xem?"

Kỳ Chinh tiếp tục đầu muối không tiến, "Lời nói của Hoàng huynh đúng cực, bất quá chuyện này hết thảy tất cả đều do Hoàng huynh quyết đoán, ngài làm cái gì, thần đệ tận lực bồi tiếp."

Kỳ Hành nắm lấy cổ áo Kỳ Chinh, ánh mắt trong lúc lơ đãng quét đến một sợi tơ hồng trên cần cổ hắn. Không rõ vì sao Kỳ Hành liền cảm thấy có chút quen thuộc, hắn đột ngột đưa tay qua dùng sức kéo, sợi tơ mỏng manh lập tức bị kéo đứt, một cái gói nhỏ màu vàng nhạt bằng tơ lụa bị hắn xách ra.

Kỳ Chinh vội vàng vươn tay cướp lại, "Trả lại cho ta!"

Nhưng mà tuy hắn ra tay nhanh, lại muộn một bước, Kỳ Hành sớm đem gói nhỏ nắm trong tay, tập trung nhìn kỹ, đây không phải thứ quen thuộc sao, chính hắn liền có một cái, đây chính là bùa hộ mệnh mà ngày đó Điền Thất đi Tam Thanh quan cầu tới.

Một cái bùa hộ mệnh, hẳn thế nhưng dùng tới lấy lòng hai người. Kỳ Hành nhất thời tức giận trong lòng, giận dữ hỏi, "Đây là hẳn đưa cho người?"

"Biết rõ còn cố hỏi." Kỳ Chỉnh nói, lại muốn tới cướp.

Kỳ Hành lại giấu tay đi rồi lui về sau mấy bước, cùng Kỳ Chỉnh cách ra cự ly, "Đừng tới đây."

Kỳ Chỉnh biết chính mình cướp không được, đành phải dừng lại, nghiêm mặt đối diện với Kỳ Hành, rét lạnh nói, "Thân là thiên tử, cửu ngũ chí tôn, thế nhưng lại cướp đồ trên người người khác, đạo đức cá nhân của Hoàng huynh thật sự làm thần đệ xem thế là đủ rồi."

Kỳ hành gắt gao nắm chặt bùa hộ mệnh nho nhỏ kia, hận không thể đem nó siết thành bột mịn. Điền Thất thế nhưng chủ động cho Kỳ Chỉnh bùa hộ mệnh, xem ra chưa hẳn hoàn toàn đối hẳn vô ý, kể từ đó, thật không biết tiêu biến thái kia là bị ép đi vương phủ, hay là chủ động đi. Nghĩ đến nơi này, tim hẳn liền dày vò khó chịu giống như là bị lửa đốt.

"Hoàng huynh, kia bất quá là một cái bùa hộ mệnh nho nhỏ, người làm gì tổn công tổn sức như thế?"

Kỳ Hành cắn răng chậm rãi thở một hơi, rốt cuộc đem nộ ý thiếu chút nữa bùng nổ đè nén xuống, hẳn bình tĩnh nhìn Kỳ Chỉnh, nói, "A Chỉnh, trăm vẫn quên nhắc nhở người một việc. Năm đó lúc Hiền thái quý phi hoẵng (chết), bản ý của mẫu hậu là đem bà ấy hàng cấp mà chôn, nhưng trăm nghĩ là mặt mũi của Hoàng gia cũng phải bận tâm, người chết lớn nhất, từ xưa đến nay Thái phi chết xong còn bị đoạt phong giáng cấp chưa bao giờ có, bởi vậy truy phong bà ấy thành Hoàng quý thái phi, táng ở Hoàng lăng. Lúc bà ta còn sống là nữ tử khiến phụ hoàng thần hồn điên đảo, trăm lại buông ra một mặt, cho nàng táng được hơi gần đế lăng một ít."

Chết đi Hiền hoàng quý thái phi chính là mẹ đẻ của Kỳ Chinh, lúc bà chết Kỳ Chinh mới mười hai tuổi. Khi đó tất cả Kỳ Chinh đều không được làm chủ, toàn bằng Thái hậu và Hoàng thượng quyết định. Hắn đột nhiên cảnh giác nhìn Kỳ Hành, "Người có ý gì?"

"Ý của trẫm là, thứ mà trẫm có thể cho đi, thì cũng có thể cầm lại tới. Người hiểu chưa?"

Kỳ Chinh không tự giác lắc đầu, "Ta không tin. Người chết lớn nhất, tuy người là Hoàng đế, nhưng cũng không thể tùy ý xử trí phi tử của phụ hoàng, nếu không người sẽ bị người trong thiên hạ mắng chết."

"A Chinh, đừng đem phụ hoàng ra đè trẫm, trẫm không ăn trò này," Kỳ Hành nói rồi cười cười, lại nói tiếp, "Còn nữa, trẫm không cần tự mình động tay, chỉ cần lúc người khác làm, trẫm không ngăn cản là được."

Phía sau Hoàng đế còn đứng một vị Thái hậu nha. Hiền hoàng quý thái phi lại cao quý đi nữa, ở trước mặt Thái hậu nhiều nhất chỉ là một tên tiểu thiếp cao quý mà thôi, Thái hậu đối với bà ấy thực là muốn trừng trị kiểu gì thì trừng trị kiểu đó. Thái hậu vốn đối với con hồ ly tinh này hận thấu xương, đừng nói là hàng cấp, chính là tước đoạt phong hào, di chuyển mồ mả, thì bà cũng làm được.

Kỳ thật Kỳ Hành là một người đặc biệt yêu ghét rõ ràng, hắn cũng chán ghét vị thái quý phi kia, sở dĩ bảo toàn bà ta, đầu tiên tự nhiên là vì bảo hộ thanh danh của mẫu tử bọn họ, còn một nguyên nhân khác, cũng là vì ngày sau dễ dàng dẫn đo vị đệ đệ kia của hắn, ai biết được sau này hắn sẽ trưởng thành như thế nào. Xem đi, hiện tại liền dùng tới.

Kỳ Chinh nghe đến Kỳ Hành nói thế, rõ ràng được ý đồ của hắn thì rất cuộc không cách nào bình tĩnh được nữa, "Hoàng huynh thực là tâm kế quá tốt, lúc trước phong quang đại táng mẫu phi của ta, sẽ không chính là vì hôm nay lấy đó để bức bách đi?"

"Người cho rằng trẫm muốn bức người? Là chính người quá mức cố chấp."

"Liền vì một tên thái giám, mà lấy phi tử của phụ hoàng ra áp chế, Hoàng huynh thật bạo tay cực kỳ."

"Người không cần phải nói lời như thế làm gì. Trẫm cho người thời gian nửa ngày để suy xét, khuya hôm nay trẫm liền muốn nhìn thấy hãn."

Kỷ Chinh cúi đầu không đáp, một lát sau, hãn hỏi, "Hoàng huynh để ý một tên thái giám như thế, không sợ Thái hậu biết?"

Tuy trên mặt Kỷ Hành không lộ thanh sắc, nhưng quả đấm lại không tự giác nắm chặt, hãn không có biểu tình đáp, "Thái hậu biết, tự nhiên với trẫm không có gì tốt, nhưng với người thì càng không tốt đến đâu. Chuyện này nếu là bị người biết được, dễ dàng nhận lấy liên lụy nhất chính là Điền Thất, nếu người có thể yên dạ yên lòng nhìn hãn chịu khổ, cứ việc đi nói với Thái hậu."

Kỷ Chinh không còn lời nào để nói, tuy trong lòng không cam, lại chỉ đành phải nói, "Thần đệ xin được cáo lui trước."

"Đi đi, đừng quên, đêm nay trẫm muốn nhìn thấy hãn. Còn có," Kỷ Hành hé mắt, tuy cùng Kỷ Chinh nhìn thẳng, nhưng trong ánh mắt lại có chút ý vị trên cao nhìn xuống, "Trẫm muốn thấy người tự mình đưa hãn trở về."

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Hồi Cung

"A Thất, thực xin lỗi." Một lần nữa, Kỷ Chinh trở lại gặp Điền Thất, đôi mắt hấn có chút đỏ lên.

Điền Thất thấy má phải của Kỷ Chinh sưng đỏ, trên mặt rõ ràng hiện lên dấu năm ngón tay, nàng nhất thời vô cùng chật vật, "Này là... Hấn đánh?"

Kỷ Chinh không thừa nhận cũng không phủ nhận, hấn ngồi xuống, cúi đầu nói, "Hấn đã biết."

Điền Thất hồ thẹn không chịu nổi, "Thực xin lỗi, đều là vì ta mới hại người thành như vậy. Người muốn bồi chút thuốc trước không?"

Kỷ Chinh lắc đầu, "Không có sao đâu. Ta không hối hận. Ta chỉ hận không sớm giúp người đào thoát, hiện tại cửa thành giới nghiêm, ta đưa người ra không được, hoàng huynh hấn lại lấy mẫu phi của ta để bức bách, không cho phép ta và người có quan hệ với nhau."

"Mẫu phi của người? Bà ấy không phải đã..."

"Đã qua đời. Nhưng vậy thì sao chứ, ngay cả người chết hấn cũng sẽ không buông tha." Nói tới đây, khóe miệng Kỷ Chinh câu lên một tia cười trào phúng, trong mắt lại giăng lên một tầng khói mù.

Điền Thất lập tức rõ ràng, "Vậy sao được, ta vẫn là tự mình trở về thôi, không thể liên lụy người thành như thế."

Kỷ Chinh thống khổ nhắm mắt lại, "A Thất, người phải biết, ta có thể vì người làm bất cứ chuyện gì, nhưng mà mẫu phi của ta..."

"Ta biết ta biết," Điền Thất vội vàng cắt ngang hẳn, "Chính ta trở về thôi, người yên tâm, ta sẽ giải thích rõ ràng với Hoàng thượng, không cần biết hẳn phạt ta ra sao cũng được, tóm lại không thể liên lụy người."

"Thực xin lỗi, A Thất, thực xin lỗi," Kỷ Chinh nói, đột nhiên đem Điền Thất ôm vào trong lòng, từng câu từng câu đều nói "Thực xin lỗi."

Điền Thất giật mình một chút, rồi lại không tiện đẩy hẳn ra, chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hẳn, thấp giọng an ủi hẳn.

Tối đó, Điền Thất quả nhiên bị Kỷ Chinh mang vào Hoàng cung. Toàn bộ hành trình Kỷ Chinh đều trầm khuôn mặt, đi đến bên ngoài cung Càn Thanh, hẳn dừng lại, cúi đầu nhìn vào mắt Điền Thất, nói, "Nhớ kỹ những lời ta dặn dò người."

Điền Thất nặng nề gật đầu, Kỷ Chinh dặn dò chính là kêu nàng ngàn vạn đừng để Hoàng thượng phát hiện ra thân nữ nhi, nếu không nàng nhất định sẽ sống không bằng chết. Kỳ thật không cần Kỷ Chinh dặn dò, chính Điền Thất cũng biết điều đó. Giờ phút này nàng nhìn Kỷ Chinh, tổng cảm thấy trong đôi mắt trong suốt của hẳn tràn đầy bi thương không cách nào nói rõ, nàng nói, "Dù thế nào cũng cảm ơn người, còn có... Thực xin lỗi."

Kỷ Chinh cười khổ nói, "Lúc này không cần nói mấy thứ này, bảo trọng. Hi vọng một ngày kia, ta có thể giúp người quang minh chính đại đi ra Hoàng cung."

"Ừ." Điền Thất nói, quay đầu nhìn về hướng cung Càn Thanh. Tối nay trăng đậm sao thưa, cung điện rộng lớn hòa vào bóng đêm, hai hàng đèn cung đình trước điện hắt ra ánh sáng màu quả quýt, đem mái hiên điêu khắc cùng từng cột trụ đỏ chiếu được rành mạch rõ ràng, từ xa xa nhìn, ánh sáng

mờ mịt kia ngược lại giống như là một viên dạ minh châu khổng lồ trầm dưới biển sâu.

Trong dạ minh châu có một người đang đứng, tóc đen áo vàng, cao ngất như tùng, bởi vì cách được quá xa, biểu tình trên mặt nhìn không rõ ràng.

Kỷ Chinh không muốn thấy Kỷ Hành, lúc này cũng bất chấp lễ tiết hay không lễ tiết, đi đến nơi này liền cáo từ, xoay người rời đi.

Điền Thất đành phải một mình kiên trì đi đến phía Kỷ Hành, đi được gần đến, nàng quỳ ở dưới bậc thềm, nhỏ giọng nói, "Hoàng thượng, tội nô biết sai."

Kỷ Hành chấp tay sau lưng, không tự giác nắm tay một chút, vết thương ở lòng bàn tay bị đụng tới, mơ hồ làm đau. Ngàn lời vạn chữ nhất trời lại kẹt ở trong cổ họng, chính hắn cũng biết nơi này không phải chỗ nói chuyện, vì thế trầm giọng nói, "Theo trầm đi lại."

Điền Thất đứng lên, ngoan ngoãn đi theo.

Hai người vừa đi vào chính điện, người bên ngoài liền rất biết điều giúp bọn hắn đem cửa đóng lại. Trong cung điện to như vậy chỉ có hai người bọn hắn. Kỷ Hành đứng ở thềm đỏ trước ngai vàng, lưng đưa về tấm bảng "Chính đại quang minh", hắn không có biểu tình nhìn Điền Thất, "Giải thích."

Điền Thất cảm thấy không khí trong điện quá mức nghiêm túc, thanh âm của Hoàng thượng lại quá mức lạnh cứng, nhất thời nàng có chút sợ, nhưng vẫn là nói ra lý do thoái thác đã chuẩn bị từ trước, "Ngày đó nô tài ở bên ngoài vốn là muốn về cung, chưa từng nghĩ đến lại gặp được một tên lưu manh giang hồ có thuật thôi miên, bị hắn thôi miên cho ngủ để cướp đoạt tiền tài, vừa lúc gặp được Ninh vương gia cứu giúp, bởi vậy liền ở vương phủ dừng lại một đêm." Sở dĩ Điền Thất nói như vậy, là vì bản

khoản đến quan hệ của Ninh vương và Hoàng thượng. Nàng là người biết tình biết nghĩa, Ninh vương là có ý tốt, chung quy không thể khiến cho Ninh vương vì chút chuyện này mà không được Hoàng thượng thích.

Điền Thất làm sao biết, trận lý do thoái thác này của nàng căn bản là lừa cháy đổ thêm dầu. Kỷ Hành vốn là hoài nghi Điền Thất cùng Kỷ Chinh có gian tình, hiện tại thấy được Điền Thất trở về, nhưng tâm lại không về đến, còn muốn một mực giữ gìn Kỷ Chinh, thì trong nhất thời đổ kị trong lòng cùng lửa giận giao thoa bùng cháy lên, càng cháy càng mạnh. Ánh mắt hằn nặng trĩu nhìn Điền Thất, Điền Thất chỉ cùng hằn liếc nhau một cái, liền cuống quít tránh đi, trong lòng càng thêm sợ hãi, vội vàng cúi đầu.

Hành động này ở Kỷ Hành nhìn tới chính là chột dạ. Hãn nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Khi quân là tội chết."

"Nô, nô tài không dám có bất kỳ giấu diếm."

Rất tốt, ngay cả mạng cũng không quan tâm! Lửa giận trong lòng Kỷ Hành càng tăng lên, đã đốt hết lý trí, hãn nắm cổ áo Điền Thất, cơ hồ nâng nàng cách chân khỏi mặt đất, hãn cắn tức nàng, chất vấn nói, "Câu trẫm xong rồi, lại chủ động đáp lên Ninh vương, hay là vì do trẫm không thể thỏa mãn người chẳng? Đồ dân đảng vô sỉ hạ tiện!"

"..." Điền Thất tuy là không có lập tức hiểu được Hoàng thượng nói có ý gì, nhưng hãn mắng được quá khó nghe, nàng nhất thời đỏ mặt, dời mắt đi không muốn nhìn hãn, trên miệng nói, "Hoàng thượng ngài sao lại nói những lời như vậy nha..."

"Thế nào, người đã dám làm, còn sợ trẫm nói sao?"

"Ta không có ah..."

Kỷ Hành đột nhiên lại ngăn chặn miệng nàng, không cho nàng bất kỳ cơ hội biện giải. Hãn hôn được có chút điên cuồng, một chút cũng không

ôn nhu, cơ hồ đem làn môi của nàng cắn rách, sau khi buông hàm răng ra, hằn lại dùng lực rất mạnh ma sát làn môi, một chút cũng không giống như hôn môi, mà lại giống như là trừng phạt.

Điền Thất phát hiện nàng thật sự có chút theo không kịp ý nghĩ của Hoàng thượng. Đang nói chuyện đàng hoàng, lại mắng nàng dâm đăng, sau đó, hằn liền dâm đăng lên... Nay đều là cái gì cùng cái gì nha...

Kỷ Hành phát hiện Điền Thất ngốc ngốc, một chút xíu cũng không phối hợp hằn, hằn cả giận nói, "Nhắm mắt, tên đần độn nhà ngươi."

Điền Thất nhanh chóng nhắm mắt lại.

"Hôn ta." Hằn dán vào bờ môi nàng, mơ hồ phát mệnh lệnh.

Điền Thất liền chủ động nghênh tiếp, nhẹ nhàng mỗ hôn hằn. Kỷ Hành không vừa lòng chỉ như thế, hằn chủ động mở miệng, thò đầu lưỡi ra. Điền Thất đỏ mặt, không muốn tiến lên.

"Tới." Kỷ Hành lớn miệng nói. Giờ phút này hằn đã sửa từ năm cổ áo Điền Thất thành ôm eo nàng, một tay kia thì nhẹ nhàng giữ cái gáy của Điền Thất, thấy nàng không muốn động, tay hằn lại ấn xuống một cái, thúc giục rất rõ ràng.

Điền Thất đành phải kiễng chân, nhẹ nhàng hôn một cái trên đầu lưỡi của hằn.

"Đầu lưỡi của ngươi đâu?" Kỷ Hành tuy là có chút hưởng thụ, nhưng lại càng thêm không vừa lòng.

Điền Thất liền vươn lưỡi ra, nhẹ nhàng liếm lưỡi của Kỷ Hành, liếm một hồi, nàng lại học cách làm trước kia của hằn, ngậm lưỡi hằn nhẹ nhàng hấp. Thẳng thẳng mà nói, trừ có chút ngỡ ngàng ra, nàng chẳng hề chán ghét loại cảm giác này.

Hôn hôn, đột nhiên Điền Thất phát hiện thân thể của mình hẫng trên không, nàng không tự giác hô nhỏ một tiếng, bản năng đem đôi tay ôm cần cổ của Kỷ Hành.

Động tác này lại lấy lòng Kỷ Hành. Hắn mới vừa bị Điền Thất hấp đến mức phía dưới đã sớm có phản ứng, giờ phút này hắn chặn eo ôm nàng, một bên tiếp tục hàm miệng lưỡi của nàng triền triền miên miên, một bên tranh thủ khe hở lúc hôn nói, "Hôm nay ta nhất định cực kỳ thỏa mãn người." Xem người còn dám lại nghĩ người khác hay không.

Là ta thỏa mãn người đi, Điền Thất nghĩ thầm. "Thỏa mãn" mà nàng đang lý giải chính là sờ chim nhỏ cho Hoàng thượng.

Tiểu huynh đệ của Kỷ Hành đã có chút vội vã, hắn chẳng muốn đi phòng ngủ, nên liền ôm Điền Thất đến thềm đỏ, đem Điền Thất để ở trên ngai vàng.

Điền Thất tuy là mò chim nhỏ của Hoàng thượng rất nhiều lần, nhưng ở tại ngai vàng vẫn là lần đầu, nàng cũng cảm thấy rất tân kỳ, bởi vậy chờ Hoàng thượng để nàng xuống, nghiêng thân áp tới thì nàng chủ động ấn lên tiểu huynh đệ của hắn.

"Bảo bối, tính tình nóng nảy tới vậy sao?" Một bụng lửa giận mới nãy của Kỷ Hành đã sớm bị chim nhỏ lật đổ địa vị, hắn đĩnh eo một chút, tiểu huynh đệ đánh vào lòng bàn tay của Điền Thất, nhất thời một cổ cảm giác tê dại sáng khoái lan tràn toàn thân. Hắn thư thái thở dốc một hơi.

Đều cứng thành như vậy, khẳng định sẽ không luống cuống. Kỷ Hành tràn đầy tự tin nghĩ. Hắn bắt lấy đôi môi của Điền Thất mà hôn nhiệt liệt, làn môi thấm ướt thuận theo khóe môi hướng gò má ma sát, cuối cùng ngừng ở bên tai. Cái lưỡi khéo léo cuộn lấy, đem vành tai Điền Thất đưa vào trong miệng, nhẹ nhàng hấp. Tay tự nhiên là trượt đến ngang hông nàng, nắm lấy thân thể mềm mại hết sức nhỏ kia vuốt ve nhẹ nhàng.

Điền Thất lại cảm thấy linh hồn nhỏ bé của mình giống như là sắp bay lên. Nàng cũng không biết sao, mỗi lần lỡ tai bị Hoàng thượng hôn, thì luôn có một loại cảm giác thoải mái nói không nên lời, loại thoải mái này không thuộc về ngũ cảm, mà giống như là đột nhiên từ trong đốt xương xuất hiện, run rẩy khiến người ta điên đảo thần hồn, không biết phải làm sao.

Điền Thất thư thái hé mắt, đến hiện tại còn chưa ý thức được nguy hiểm tiến đến. Nàng chủ động giúp Hoàng thượng tháo thắt lưng, sau đó nàng liền phát hiện, Hoàng thượng cũng đang tháo thắt lưng của nàng...

Điền Thất: "!!!"

Nàng bị dọa được tỉnh táo hoàn toàn, vội vàng đi đẩy tay của Hoàng thượng ra, "Đừng..."

Kỷ Hành buông ra vành tai của Điền Thất, ở bên tai của nàng cười nhẹ nói, "Bảo bối, giả bộ cái gì mà giả bộ? Chẳng lẽ nào người thích cái kiểu kia?"

Điền Thất cũng vô tâm để ý hấn, chỉ dùng sức đẩy thân thể hấn ra, giãy dụa muốn đứng dậy, "Không được!"

Kỷ Hành làm sao chịu buông, Điền Thất vừa chạy đi một chút, liền bị hấn tóm trở về. Hấn dùng một tay ôm eo nàng, một tay kia thì chế trụ đôi tay của nàng không cho nàng giãy thoát, hấn từ phía sau đưa mặt tới chà khuôn mặt mềm mại của nàng, cười nói, "Ta liền biết người là tên biến thái, thế nhưng thích bị cưỡng ép? Được nha, hôm nay ta liền thỏa mãn người thật tốt."

"Đừng, Hoàng thượng, không cần!" Điền Thất gấp muốn chết, đầu óc là một mảnh hỗn loạn, đôi tay của nàng bị khóa, đành phải dùng hai chân đạp lung tung, kéo theo cặp lông kích liệt cử động.

Nàng vốn ngồi ở trên đùi của Kỷ Hành, hai móng để ở trên cái thứ cứng rắn kia, lúc này động đậy loạn xạ, cặp móng đè ép ma sát lên tiểu huỳnh đệ của hắn, tuy cách quần áo, nhưng hai cánh móng tròn tròn vĩnh vĩnh kia nẩy từng từng thật là làm cho Kỷ Hành như si như cuồng. Kỷ Hành thoải mái đến nỗi tâm can run rẩy loạn xạ, một bên tránh ra một tay lột đồ của Điền Thất, một bên thì cười nói, "Tiếp tục."

Điền Thất cái khó ló cái khôn, "Hoàng thượng ta ta ta ta ta mắc tiêu!"

"Tiểu đi." Kỷ Hành nói, đã cời xuống thắt lưng của Điền Thất.

Điền Thất: "...". Lại cơ trí đi nữa cũng không chịu nổi đối phương vô sỉ.

Giờ phút này nàng bị dọa được muốn chết, một cỗ sợ hãi không lồ đột ngột tràn ngập vào trái tim. Bàn tay ngang hông còn đang động, giống như là một con rắn lạnh lẽo bò ở trên người; tiếng cười nhẹ ha ha của hắn, giống như là gió bắc đang quái đản rít kêu; hắn cưỡng ép lột xuống áo ngoài của nàng, làn môi dán lên da thịt trên cổ nàng, giống như là sâu lông đang uốn lượn trườn bò... Tất cả thứ này cùng cái ban đêm kia quá mức tương tự, trong phút chốc hồi ức ùn ùn kéo tới đè áp vào đầu óc Điền Thất. Mùa đông băng lãnh, tiếng cười quái dị dâm loạn, bàn tay dơ bẩn, da thịt run rẩy, tiếng gào khóc đứt ruột đứt gan, ánh lửa nhảy lên, đao kiếm, máu...

Nàng đột nhiên không cách nào không chết được lên tiếng khóc lớn lên.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Cắt Sạch Sành Sanh

Điền Thất khóc kinh thiên động địa, Kỳ Hành nhất thời lại có chút không rõ cho lắm, hần hỏi dò, "Người đây là giả bộ, hay là thật?"

Điền Thất không thèm để ý hần, dùng tay áo lung tung lau nước mắt, cái tay kia thì chỉnh lại quần áo, nắm chặt bên hông. Kỳ Hành thấy được nàng rụt thân thể, bờ vai còn run lẩy bẩy, giống như là bị sợ hãi cực độ. Tuy là hần không rõ, nhưng cũng vô cùng đau lòng, thế là nhẹ nhàng đè lại bờ vai Điền Thất, thấp giọng khuyên nhủ, "Được rồi, đừng khóc, không có chuyện gì nha."

Điền Thất lại dừng không được, tiếp tục thút tha thút thít, nàng muốn ngừng, nhưng mà nước mắt không ngừng chảy xuống. Các loại tâm tình sợ hãi, ủy khuất, thống khổ mà nàng giấu ở đáy lòng hơn bảy năm nay một khi bùng nổ, thì hết như Hoàng hà vỡ đê, nhất thời ngừng thật là ngừng không được, đành phải chờ nó chậm rãi chảy sạch mới bình ổn.

Kỳ Hành cứ như thế nhìn Điền Thất đau đớn mà khóc, nàng càng khóc càng thương tâm, hần càng xem càng đau lòng, đau được giống như là bị Thiết sa chưởng bóp nhéo trái tim vậy. Ngoài đau lòng ra, hần còn cảm thấy tự trách, tiểu biến thái khóc thương tâm đến như vậy, là do hần đem nàng chọc khóc. Kỳ Hành có chút uể oải, hần đem Điền Thất kéo vào trong lòng ôm lấy, động tác cẩn thận giống như là đang đụng lấy vật dễ vỡ, "Được rồi đừng khóc, người khóc làm lòng ta đều nát." Thấy được Điền Thất bị hần ôm vào lòng cũng không có kháng cự, Kỳ Hành rốt cuộc có chút yên lòng.

(Thiết sa chương:
https://vi.wikipedia.org/wiki/Thi%E1%BA%BFT_sa_ch%C6%B0%E1%B%9Fng)

Cái ôm của hắn rộng lớn mà ấm áp, Điền Thất tựa vào lồng ngực của hắn, bên tai vang lên tiếng tim đập cường kiện mà hơi có chút rối loạn kia, tâm tình khẩn trương và căng thẳng của nàng dần dần bình tĩnh trở lại, liền giống như là lục bình mọc rễ, cây cỏ bông mọc chân. Con người một khi có dựa vào, đột nhiên sẽ bỏ mặc sự yếu ớt của bản thân, những ủy khuất mà ngày xưa nhận được dường như sẽ phóng đại gấp bội lần, Điền Thất tuy đã dần dần bình tĩnh, nhưng nhớ đến khuất nhục khi xưa, thì lại thút tha thút thít khóc lên, đem mặt chôn vào lồng ngực của Kỳ Hành, toàn bộ nước mắt đều chà lên áo của hắn.

Kỳ Hành đành phải một bên vỗ vỗ lưng Điền Thất, một bên ôn nhu dỗ dành nói, "Ngoan ngoan, không khóc, chúng ta không đùa nữa, ha?" Tuy trong miệng nói như vậy, trong lòng lại khó tránh mang theo chút đáng tiếc.

Điền Thất cũng có chút ngại ngùng, "Thực, thực xin lỗi..."

"Không sao, chỉ cần người đừng khóc nữa là được." Kỳ Hành nói, không khỏi cười khổ, hắn cũng không phải chưa thấy qua người ta khóc, có rất nhiều người khóc so với Điền Thất thâm trầm hơn nhiều, nhưng mà hắn lại cứ không thể chịu được tiểu biến thái rút nước mắt, thực là oan gia.

(Oan gia: tiếng gọi người mà mình hờn giận, song trong thâm tâm lại rất yêu thương, thường thấy trong hý kịch, dân ca. Nghĩa khác: kẻ thù.)

Điền Thất chậm rãi ngừng tiếng khóc, nghĩ đến vừa rồi chính mình đại náo một trận, nàng có chút hổ thẹn, lại vô cùng bất đắc dĩ. Kỳ thật, chuyện đã qua lâu như vậy rồi, trên cơ bản nàng đã có thể thản nhiên đối mặt, nhưng một chuyện mà nàng vẫn luôn tận lực quên đi, hôm nay lại đột nhiên

bị tình cảnh tương tự làm tỉnh lại, khiến cho tâm tình bị sụp đổ đến mức không ngăn cản được.

Kỷ Hành thấy tâm tình của Điền Thất đã ổn định, thì cũng nhẹ nhàng thở ra. Hắn không hiểu hỏi han, "Điền Thất, người... không thích như thế sao?" Làm sao lại sợ hãi đến như vậy?

Điền Thất lắc lắc đầu, "Hoàng thượng, năm ta mười một tuổi, bị người ta cưỡng ép lột quần áo, bởi vậy vừa rồi..."

Không chờ nàng nói xong, sắc mặt của Kỷ Hành đã u ám, trong ánh mắt trầm lãnh thấu một cỗ sát ý, quanh thân phảng phất như trùm lấy một tầng khí lạnh. Điền Thất miễn tuệ phát hiện đến tâm tình của hắn biến hóa, bởi vậy dừng lời ngẩng đầu nhìn hắn, ngạc nhiên nói, "Hoàng thượng?"

"Là ai?" Kỷ Hành lạnh giọng hỏi.

"Hả?"

"Là ai, đối người gây rối?"

"Là... Bọn hắn đã chết."

"Chết được sạch sao? Chôn ở nơi nào?"

"Ta cũng không biết..."

Thần sắc của Kỷ Hành không hòa hoãn chút nào, "Loại người đó, liền phải đào ra nghiền xương thành tro."

Điền Thất không nhịn được rung mình một cái.

Kỷ Hành lại do dự hỏi, "Bọn hắn... Trừ việc cưỡng ép người cởi đồ, còn làm gì khác với người không?"

"Không có, bọn hăn đang cởi quần áo của ta thì, liền... chết." Đêm đó, chết quá nhiều người. Điền Thất nhớ lại, lắc đầu chảy xuống nước mắt, thần sắc thống khổ.

Kỷ Hành biết Điền Thất thương tâm, nên cũng không lại dẫn nàng nhớ lại quá khứ đã qua, thế là nhẹ vỗ lưng của nàng nói, "Được rồi, chúng ta không nói cái này nữa."

Điền Thất vội vàng lau nước mắt, "Thực xin lỗi, Hoàng thượng, ta... Ta thất lễ..."

Đối với sự thất thố của Điền Thất, thật ra Kỷ Hành có một loại cảm giác thỏa mãn rất vi diệu. Tiêu biến thái ở trước mặt người khác khẳng định sẽ không như vậy, chỉ có lúc đối mặt với hăn, mới sẽ không kềm chế sự bi thương ở sâu nhất trong nội tâm. Bất quá, cái "Người khác" này tới cùng có bao gồm A Chỉnh hay không đâu...

Kỷ Hành mò mò trên người, lấy ra một cái bùa hộ mệnh bị nhéo được nhăn nhăn nhúm nhúm, hăn mở tay ra cho Điền Thất nhìn, "Thứ này người giải thích chút đi?"

"Hoàng thượng, đây không phải là bùa hộ mệnh mà nô tài hiến cho ngài sao? Ngài không thích liền quăng đi." Có cần phải đem nó làm thành như vậy rồi đưa cho nàng nhìn sao.

"Cái người đưa cho ta ta đã cất kỹ rồi, cái này là của Ninh vương. Có phải người đưa không?"

"Đúng." Điền Thất thần nhiên gật đầu.

Kỷ Hành nguy hiểm híp mắt.

Điền Thất vội vàng giải thích, "Ta mua sáu cái, người ta lại khuyến mãi một cái, dù sao cất đi cũng không biết để đâu, không bằng tặng người,

vừa vận ngày đó nhìn thấy Ninh vương, liền cho hãn..."

Tâm tình của Kỳ Hành rất phức tạp. Vui là vì cái bùa hộ mệnh của A Ching chỉ là đồ mua sáu tặng một, tức là vì tiêu biến thái này một lần mua đến sáu cái, chẳng hề chỉ là mua cho hãn và Như Ý. Hãn bất mãn cắn vành tai của Điền Thất một chút, truy vấn nói, "Vậy sáu cái này, người đầu tiên nghĩ đến là đưa cho ai?"

Lúc này Điền Thất rất biết trả lời, "Đương nhiên là ngài nha, người khác đều là tiêu tiền mua tới, còn cái cho ngài là do nô tài ta đập đầu hai trăm cái mới cầu tới."

Kỳ Hành tức thì có chút đắc ý, thấp giọng cười nói, "Tính người có lương tâm."

Điền Thất chú ý đến tay hãn bị bọc lấy băng gạc, "Hoàng thượng ngài bị thương?"

"Đúng, còn không phải vì người." Kỳ Hành nói, cố ý vạch băng gạc ra, đem miệng vết thương kinh khủng chưa khép lại kia trưng trước mặt Điền Thất, làm cho tiêu biến thái đau lòng một phen.

Điền Thất quả nhiên đau lòng. Nàng nâng tay của Kỳ Hành không ngừng nhú mào, bởi vì vừa rồi khóc qua, nên đôi mắt còn xót, hiện tại thấy được thứ máu me đầm đìa thế kia, thì nàng lại không ngừng chảy xuống nước mắt. Trước mắt bị nước mắt tẩm được mơ hồ một mảnh.

Nước mắt của nàng thuận theo gò má chảy xuống, tí ta tí tách nhỏ đến trên miệng vết thương của Kỳ Hành.

Kỳ Hành: "...". Nước mắt là mặn, ngậm vào trong miệng vết thương, mùi vị kia thật quá tiêu hồn...

Nhưng mà tuy là thống khổ, hãn cũng không có rút tay, chỉ nhẹ nhàng run lên một cái ngón tay. Điền Thất ôm lấy tay hãn, cúi đầu, nhắm mắt lại cẩn thận hôn hôn chỗ miệng vết thương.

Kỷ Hành chỉ thấy trên tay đau được muốn chết, ngược lại ngọt được muốn chết, hãn nhìn nước mắt vươn trên đôi mi run rẩy của Điền Thất, giống như là cỏ xanh dẫm giọt sương mai, trong lòng hãn nghĩ, hãn xem như đưa hết vào tay của tiểu biến thái này.

***

Tuy rằng trên miệng nói không đàm không luận, không muốn câu lên chuyện cũ thương tâm của Điền Thất, nhưng Kỷ Hành vẫn là quyết định muốn tử tế truy xét một trận, đem mấy tên khốn nạn từng ăn hiếp Điền Thất tìm đến, không chết triệt để thì nhất định sẽ làm cho chết được thấu triệu, đã chết thấu thì đều đào ra hết phơi thây. Đã Điền Thất nói mấy người kia nửa đường đột nhiên chết, vậy liền thuyết minh đây là cái án mạng, hãn là sẽ tương đối dễ tra.

Ừm, đầu tiên, cần xem xem Điền Thất là người nơi nào.

Kỷ Hành chính mình cũng rất hiếu kỳ điểm này, gia đình như thế nào có thể dạy dỗ ra loại tiểu biến thái này đâu. Thế là hãn sai Nội quan giam đem tư liệu mà Điền Thất đăng ký trước khi vào cung trình lên, những tư liệu này bình thường sẽ ghi lại tin tức cơ bản của thái giám trước khi nhập cung, như là người ở đâu, cha mẹ là ai, cha mẹ làm nghề gì, ở trong nhà xếp thứ mấy, có mấy vị huynh đệ tỷ muội, mấy tuổi tịnh thân (thiến), ai tịnh thân cho, ai giới thiệu tới, vân vân.

Nội quan giam tìm một ngày, đem kho tư liệu lật chống đáy lên trời, lại tay không tiến đến bẩm báo Kỷ Hành, "Bẩm Hoàng thượng, tư liệu của thái giám toàn Hoàng cung đều có thể tìm đến, chỉ riêng thiếu mất bản tư liệu của Điền Thất."

Không thấy?

Kỷ Hành có chút buồn bực, "Là không cẩn thận đánh mất, hay là có người trộm đi?"

Người tới không dám giấu diếm, ăn ngay nói thật, "Những tư liệu kia đều để ở cùng một chỗ, bình thường cũng không ai xem xét, nếu nói đánh mất, thì rất không có khả năng."

Ý là bị người cố tình đánh cắp.

Kỳ thật cái phán đoán này cũng có chút quái dị, ai ở không lại chạy đến Nội quan giam trộm tư liệu của thái giám? Trừ phi tư liệu của thái giám kia có tin tức trọng đại gì đó, hoặc là... Kỷ Hành lập tức nghĩ tới Kỷ Chinh. Đệ đệ khốn nạn này của hắn rất có khả năng vì Điền Thất mà đi trộm tư liệu.

Hắn có chút nhức đầu, dặn dò đi xuống cẩn thận truy xét tới cùng là bị ai đánh cắp. Bất quá hắn cũng không có đối với việc này ôm hi vọng, chúng thái giám bình thường đều bại hoại lười biếng, kho tư liệu không chừng có bao nhiêu người ra ra vào vào, muốn tra rõ ràng thì rất khó có thể. Nếu quả thực là Kỷ Chinh lấy đi, hắn đi tìm Kỷ Chinh thì cũng chưa chắc có thể đòi lại. Hắn lại không thể vì loại chuyện này mà tiếp tục cầm người chết đi uy hiếp lần nữa.

Thôi, dù sao tin tức ghi lại trên tư liệu đều rất thô sơ giản lược, chính hắn đi hỏi Điền Thất thì vẫn có thể hỏi ra như thường, Kỷ Hành nghĩ thế. Bất quá hắn lại rất muốn biết tiểu biến thái ở trong mắt người khác thì như thế nào, thế là Kỷ Hành phân biệt tìm tới sư phụ Đinh Chí và người bạn tốt Vương Mạnh của nàng, hỏi thăm tử tế.

Nói thật, Đinh Chí và Vương Mạnh đều thuộc loại người "Thuật nghiệp có chuyên công", luận đến cách đối nhân xử thế, liền có chút không hòa hợp lắm. Đinh Chí đem Điền Thất khen thành một đóa hoa, Vương

Mạnh đem Điền Thất khen thành một đóa hoa khác, Kỳ Hành tuy là không thể nghe được tin tức hữu hiệu gì từ trong miệng bọn họ, nhưng mà Điền Thất bị khen thành như vậy, thì hẳn liền cảm thấy đặc ý còn hơn chính mình bị nịnh hót, thế là trọng thưởng cho hai người.

Hai người đều có ngây người, ôm bạc không hiểu ra sao rời đi.

Buổi tối Điền Thất trở về, cứ luôn cảm thấy ánh mắt Hoàng thượng nhìn nàng có chút không thích hợp, hẳn cười tủm tỉm, giống như là nhạt được tiền, hoặc là như ăn được kẹo. Nàng chột dạ sờ sờ cái ót, "Hoàng thượng ngài sao vậy?"

Kỳ Hành cười mà không đáp, chặn eo nàng ôm lên, đi vào phòng ngủ.

Điền Thất: "..."

Đến tận bây giờ, một màn phát sinh mấy ngày hôm trước kia vẫn còn làm cho nàng sợ hãi, lỡ như Hoàng thượng lại cuồng tính đại phát đi lột đồ của nàng... Nghĩ đến đây, Điền Thất liền giãy dụa kịch liệt lên.

Kỳ Hành biết Điền Thất lo lắng cái gì, thế là nói, "Người yên tâm, ta sẽ không cưỡng ép người. Ta chờ đến ngày người cam tâm tình nguyện."

Điền Thất liền yên lòng, cho rằng Hoàng thượng chỉ là để nàng giúp đỡ sò chim nhỏ. Lại không nghĩ đến Hoàng thượng bế nàng vào trong lòng, hai người ngồi chõng lên nhau, nàng dựa lưng vào trong ngực hắn, vừa lúc ngồi trên tiểu huynh đệ cứng rắn của hắn.

Điền Thất xấu hổ đến mức vội vàng đứng dậy, nhưng Hoàng thượng lại đột nhiên kéo hông nàng ấn xuống, hai hông của nàng lại nặng nề đánh vào tiểu huynh đệ của hắn, bên tai là hơi thở bóng bóng của hắn, cùng với tiếng thở gấp đầy thư thái.

Từ lần trước Kỳ Hành thể nghiệm qua một hai lần cái loại cảm giác mỹ diệu này thì liền in vào trong óc, vẫn nhớ mãi, lần này Điền Thất thật không dễ dàng quên đi sự không vui lúc trước, bây giờ chờ được hai người làm hòa rồi thì hẳn làm sao có thể bỏ qua cơ hội này. Hẳn ôm eo của Điền Thất không buông ra, cúi đầu vuốt ve hôn khẽ lên cổ nàng, tùy nàng giãy dựa thì hẳn càng thêm sáng khoái, chớp mũi không nhịn được phát ra tiếng hừ nhẹ như có như không, hẳn khàn giọng cầu xin, "Cực cứng của ta, người cũng thương xót thương xót ta thôi."

Điền Thất cũng rất muốn thương tiếc hẳn, nhưng mà giữa hai cái bắp đùi có một cái vật như thế, thật sự khiến nàng vừa xấu hổ vừa lúng túng, thật không biết phải làm gì cho đúng, chỉ nghĩ mau mau đứng dậy. Không nghĩ đến chính mình giãy dựa mãnh liệt thì trái lại càng đúng ý hẳn, nàng động một chút, hẳn liền tùy theo mà thờ gấp một chút, đã vậy còn ở một bên thúc giục nàng, "Tiếp tục... Khoái..." (*)

(*) Nguyên văn là "khoái", từ này có nghĩa là "nhanh" cũng có nghĩa là "sáng khoái, sung sướng, thoải mái". Vì ngữ cảnh này thiết làm bạn Grey nhức nách quá, k biết dùng từ nào cho đúng nên để từ gốc. (E hèm, tuy vậy trong tư tưởng của ta vẫn nghiêng về nghĩa thứ 2 =))))))))))

Trên tay nàng đeo một cái vòng chuông bạc, nương theo động tác giãy dựa của nàng mà phát ra tiếng vang thanh thúy, phối hợp với những lời nói khiến người ta mặt đỏ tim đập nhanh kia của hẳn thì càng là cho người ta xấu hổ không chịu nổi.

Điền Thất không dám động, gấp đến mức sắp khóc ra.

Kỳ Hành nhẹ nhàng đẩy bả vai của Điền Thất, thúc giục nàng.

Điền Thất dứt khoát kéo lấy bàn tay trên bờ vai nàng, dùng sức cắn một cái.

Kỷ Hành đem hành động này trở thành tình thú, đau là đau chút, nhưng mà... Cắn được thích!

Điền Thất thật là không biết nôm đem tên Hoàng đến biến thái vô sỉ này làm sao mới tốt.

Kỷ Hành thấy Điền Thất không chịu động, hấn thấp giọng cười cười, tay trượt xuống nách của Điền Thất mà cù lét.

"Ha ha ha ha ha!!!"

Thuận theo trận bạo cười này, Điền Thất giãy dụa kịch liệt, tiếng chuông thanh thúy dễ nghe một lần nữa vang lên, phối hợp với tiếng cười ngọt ngào của nàng. Kỷ Hành nghe tiếng cười của người trong lòng, lại còn như nguyện hưởng thụ đến sự ma sát mạnh mẽ vừa nảy vừa chặt giữa hai cái đùi, từng trận kích thích mãnh liệt giống như là muốn đem hấn ném lên đám mây vậy. Hấn quả thực sáng khoái đến mức muốn bay lên, chờ Điền Thất ngừng cười, hấn lại đi cù lét nàng.

Điền Thất nhanh bị Hoàng đế biến thái đày đọa chết.

Không chỉ như thế, cánh tay hấn vốn ngừng ở ngang hông nàng, bàn tay tự nhiên là che ở trên bụng nàng, tùy theo động tác của hai người, tay hấn dần dần đi xuống dưới, trượt đến giữa hai chân nàng, chỗ đó là nơi dùng để đi tiểu.

Điền Thất bị kinh dựng đứng hết cả lông tơ, nàng vội vàng nắm lấy tay hấn, dùng cả hai tay nâng tay hấn lên, giờ phút này nàng cũng bất chấp vật ở dưới hông là cứng hay mềm, chỉ lo chăm chú hết sức nắm tay của Kỷ Hành, không để hấn phát hiện bí mật của nàng.

Hai người cứ thế nháo một hồi thật lâu, rốt cuộc Kỷ Hành cầm giữ không được, tiết ra ngoài. Thân thể hấn mềm xuống dưới, lại không muốn

buông Điền Thất ra, hắn đem cầm gối lên trên bờ vai xinh xắn của nàng, cùng nàng chạm tai kề tóc, thấp giọng nói những lời hạ lưu.

Điền Thất từ trong lòng của hắn chạy xuống, đứng trên mặt đất, lúc này nàng mới phát hiện hai chân mềm nhũn, thậm chí đứng có chút không vững.

Hoàng thượng lại còn không chịu thả nàng đi, bức nàng giúp hắn thay quần áo.

Cái này, cũng là việc ở trong phạm vi công tác vốn dĩ của nàng. Điền Thất đem áo lót và quần lót cầm đến để bên giường, trước tiên giúp Hoàng thượng cởi quần áo trên người ra. Áo còn đỡ, quần lót đều ướt một mảnh, dính lấy một vài thứ ngậy ngậy dính dính, Điền Thất không dám nhìn, cuộn quần áo lại quăng xuống đất, rồi cầm lấy quần lót sạch muốn giúp Kỷ Hành mặc.

Kỷ Hành lại bất mãn nói, "Không giúp ta lau lau sao?"

Điền Thất là nô tài kính nghiệp, đành phải tìm khăn sạch đem tiểu huynh đệ của Hoàng thượng cẩn thận mà lau lau. Hiện tại nàng đã biết, một người nam nhân không quản có bao nhiêu rắn chắc, tiểu huynh đệ lại vĩnh viễn là yếu ớt, lúc chạm vào cần cẩn thận, vì thế nàng xuống tay vô cùng mềm nhẹ.

Sau đó nàng liền phát hiện, đồ xấu xí này càng lau càng lớn...

Điền Thất có chút không lời, mắt thấy Hoàng thượng lại muốn kéo nàng vào lòng, lần này nàng biết thông minh, trước một bước bắt lấy chim nhỏ của hắn.

Hoàng thượng quả nhiên dừng lại, đôi tay hướng về phía sau chống đỡ thân thể, cười nhìn nàng.

Điền Thất nhớ tới mới nãy chính mình bị hấn đày đọa như thế thì nàng có chút khó chịu, nên nàng quyết định cũng đùa bỡn hấn một phen. Nàng tháo cái lắc tay chuông bạc trên tay ra, sau đó quẩn nó xung quanh tiểu huynh đệ và hai cái viên cầu phía dưới, thoảng cái quẩn được đến vài vòng, tóm lại rất là chắc chắn. Sau đó nàng vừa lòng quỳ thẳng người, vọc đồ xấu xí kia. Đồ xấu xí lắc qua lắc lại, kéo theo chuông bạc trên người vang lên, tiếng vang trước sau như một rất là thanh thúy dễ nghe.

Điền Thất liền cười khanh khách lên.

Kỷ Hành: "..."

Chơi đã rồi, Điền Thất giúp Kỷ Hành dọn dẹp một chút, còn chủ động hôn hấn. Kỷ Hành rốt cuộc có chút thỏa mãn, khóe mắt đều bay lên xuyên quang, nhận lấy Điền Thất hiến hôn.

Hôn đủ, Điền Thất nắm nắm chuông, "Không cần tháo ra được không."

Kỷ Hành: "..."

Không tháo liền không tháo vậy. Tiểu biến thái của hấn, thực đúng là biến thái quá nha...

Đêm đã khuya, hai người đều nên đi ngủ. Điền Thất hầu hạ Kỷ Hành nằm xuống, Kỷ Hành đặc biệt muốn đem Điền Thất ôm vào trong lòng cùng nhau ngủ, nhưng hấn cũng biết đây là chuyện không thể, bí mật giữa hai người một khi để lộ ra, sẽ mang đến phiền phức rất lớn cho Điền Thất.

Kỷ Hành nằm ở trên giường, tuy rằng trên thân tiểu huynh đệ buộc lấy cái chuông, cảm giác được có chút quái dị, nhưng mà chuyện này không làm tổn hao tâm tình tốt đẹp của hấn chút nào. Hấn nhắm mắt lại đem kích tình đêm nay hồi vị một lần, đột nhiên cảm thấy chính mình hình như bỏ qua mất gì đó.

Hắn mở to mắt, vươn tay trái ra nhìn nhìn, bàn tay này giống như là đụng đến chim nhỏ của Điền Thất?

Không đúng, chỗ mà hắn đụng tới, nơi đó hoàn toàn không có cảm giác đến bất kỳ dấu hiệu tồn tại nào của chim nhỏ.

Chuyện này cũng có thể lý giải, thái giám thôi, đều là bị cắt qua một lần.

Kỷ Hành cẩn thận hồi tưởng lại xúc cảm kia một lần, nhưng mà... Không có ấn tượng. Đại bộ phận lực chú ý của hắn đều bị vật ở giữa hai chân đoạt, bên tai vang tiếng cười yêu kiều và tiếng chuông thì lại chiếm dụng một phần lực chú ý, còn thừa lại... thật sự không đủ để cảm thụ đến chỗ đó.

Bất quá hắn phát hiện ra, tuy rằng hắn sờ qua nhưng đến lúc này cũng đều không có bất kỳ phản cảm, rất tốt rất tốt, bởi vậy thấy rõ trình độ biến thái của hắn đã đầy đủ, kế tiếp chỉ cần Điền Thất bằng lòng, bọn họ tùy thời có thể trần trường thấy nhau.

Kỷ Hành lại có chút cảm khái. Chỗ đó thế nhưng bằng phẳng trống không đến như vậy, cũng không biết lúc trước là ai cầm dao, cắt được sạch sành sanh...

BỆ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Vấn Đề Tự Cung

Hôm nay là ngày nghỉ cuối tuần, không cần vào triều, nhưng Kỷ Hành vẫn dậy thật sớm, hôm nay hẳn có chuyện muốn làm.

Trước mắt vừa qua trung thu, thời tiết cuối thu quang đãng dễ chịu này thì đi điếm binh là thích hợp nhất. Ba đại doanh phòng thủ kinh đô đóng quân ở ngoại ô cách kinh thành năm mươi dặm, đây là tất cả bộ đội tinh nhuệ nhất của Đại Tề, mùa thu hàng năm Hoàng đế bệ hạ đều đi ba đại doanh này duyệt binh, đây đã là lệ thường, nếu bình thường chợt có hứng thì tùy lúc cũng có thể đi.

Tùy tiện ăn chút điếm tâm, thay đổi giáp trụ chuyên dụng của Hoàng đế xong, Kỷ Hành đeo cung vác kiếm ra khỏi cửa. Dáng người hẳn cao ngất, hai chân thon dài, một khi cởi long bào ra, thay đổi thành khôi giáp, thì cũng rất có một loại chính khí hiên ngang lẫm liệt, xứng với gương mặt tuần tú kia, vừa nhìn chính là một thiếu niên tướng quân huyết khí tràn đầy, một lòng vì nước. Ngay cả Điền Thất cũng bị cái bề ngoài này của hắn lừa bịp, nàng đứng ở ngưỡng cửa cung Càn Thanh nhìn theo hắn rời đi, trong bụng thì thở dài, quả nhiên người không thể chỉ nhìn bề ngoài, cũng ngàn vạn không được tin sự nguy trang của người ta....

Sớm có người của Ngự mã giám dắt một con ngựa cao to toàn thân trắng như tuyết đến, Kỷ Hành đứng bên cạnh ngựa, quay đầu nhìn một cái, tầm mắt lướt qua đám người, rồi dừng ở trên người Điền Thất một chút, hướng về phía nàng cười cười, sau đó nhanh chóng quay đầu lại. Hắn biết Điền Thất cũng đang nhìn hắn, ánh mắt rất là triền miên, giống như là thê tử đang đưa tiễn phu quân rời nhà... Nhất thời Kỷ Hành nghĩ được có chút

xa, khi hấn sai bước lên ngựa thì có chút tư tưởng không tập trung, nên cũng không có cảm giác đến chỗ nào đó trên người có tình trạng dị thường.

Hôm nay hấn đi duyệt binh, vốn muốn mang Điền Thất đi, tiếc là Điền Thất không biết cưỡi ngựa, hai người lại không thể ở trước công chúng cùng cưỡi một con ngựa. Thịnh An Hoài biết cưỡi ngựa, vì thế cùng đi chung.

Thịnh An Hoài và chúng thị vệ giống nhau, chờ đến ra cung mới có tư cách lên ngựa, đoàn người ngựa này không thể chạy quá nhanh trong kinh thành, ra khỏi thành mới ra roi thúc ngựa chạy thẳng đến ba đại doanh.

Đến bên ngoài ba đại doanh, các tướng lĩnh có danh ra nghênh đón, quân thần chào xong, Kỷ Hành mới xuống ngựa, theo người dẫn đường đi đến ba đại doanh.

Tuy rằng hiện nay không có chiến sự, mọi người không cần đem nguyên bộ khôi giáp mặc vào, nhưng mà Hoàng thượng duyệt binh, thì cũng cần trịnh trọng đối đãi, vì vậy không thiếu người mặc khôi giáp nặng nề.

Tại một mảnh tiếng ma sát ào ào của sắt thép trên những bộ giáp trầm trọng, Kỷ Hành miễn tuệ nghe được một trận tiếng chuông nhỏ nhặt.

Hấn dừng lại dựng thẳng lỗ tai cẩn thận mà nghe, thì tiếng chuông liền biến mất; hấn nhúc nhích, tiếng chuông lại vang lên.

Ở giữa sân lúc này, người có thính lực tốt như hấn rất ít, chỉ có tổng binh của ba đại doanh là Tổng tướng quân có chút thấy kỳ, "Hoàng thượng có nghe được một hồi tiếng chuông không?"

Kỷ Hành: "..."

Hấn đột nhiên biết đó là cái gì.

Sau này Kỷ Hành nhớ lại trận duyệt binh mà hắn luôn không dám nhớ tới này, rồi cẩn thận phân tích những khả năng nào khiến cho một người có thể đeo chuông trên chim nhỏ để đi duyệt binh, hắn phát hiện người nọ nhất định phải đồng thời thỏa mãn những điều kiện dưới đây:

Đầu tiên, nhất định phải có một tên biến thái buộc chuông lên chim nhỏ của hắn vào lúc tối ngày hôm trước. Không thể buộc được quá lỏng cũng không thể buộc được quá chặt, quá lỏng dễ rơi xuống, quá chặt không thoải mái. Thôi được, kỳ thật thì lỏng hay chặt hắn đều không thoải mái.

Tiếp theo, hắn nhất định là mang cái chuông này ngủ một đêm, vì thế hắn thích ứng chuông nhỏ tồn tại, cho nên hôm sau thức dậy cũng sẽ không phát hiện ra.

Lại tiếp theo, hắn còn nhất định là ở buổi tối hôm đó được đến thỏa mãn ở trên giường, cho nên ngày hôm sau hắn không xuất hiện trạng thái chào cờ, đã vậy điểm này cũng là hên xui, không có giá trị tuyệt đối. Sự thật chứng minh, số của hắn thực không tốt... Lại thêm một điều kiện khác, buổi tối hôm trước hắn không thể uống nước, như vậy sáng hôm sau hắn không có đi ngoài, điều này cũng là hên xui, số hắn vẫn là xui...

Cuối cùng, cái chuông kia còn nhất định phải kẹt ở giữa quần lót của hắn - đừng hỏi hắn nó kẹt kiểu gì, hắn thực sự nói không rõ ràng - nhờ đó khiến cho từ lúc hắn rời giường đến tận lúc đi ra ngoài, thì cái chuông này đều không có vang lên... Mãi đến khi thân thể hắn xóc nảy, cái chuông mới lệch vị trí, lúc xuống ngựa thì tiếng ma tiếng quỷ đó vang lên.

Nhìn lại những điều kiện bên trên, trừ điểm thứ ba ra, ba điểm còn lại một cái so với một cái đều khó có khả năng, một cái so với một cái giống như nằm mơ, nhưng mà, hắn, toàn bộ đều làm được...

Thế là hắn xuất hiện ra kỳ tích như bây giờ: Treo một vòng chuông trên tiểu huynh đệ rồi đi duyệt binh...

Thân là Hoàng đế, da mặt của Kỳ Hành kỳ thật cũng xem như là dày, có thể dày đến trình độ khiến người ta nhìn thế cũng là đủ rồi. Mà bây giờ, đối mặt với loại tình huống quý dị đến mức không thể tưởng tượng nổi này, hẳn lại xấu hổ và cảm phần hiếm thấy.

Chúng võ tướng đều là người mau mồm mau miệng, bây giờ thấy Hoàng thượng không vui, liền nhao nhao thỉnh tội, bọn họ còn cho rằng tâm tình Hoàng thượng đột nhiên biến kém là vì lời nói của Tổng tướng quân, vì thế người này nhìn người khác người khác nhìn người kia, đương trường thương lượng lên, hỏi trên người ai có mang chuông thì nhanh chóng tháo ra, Hoàng thượng duyệt binh mà các người mang chuông theo, giống cái gì.

Toàn bộ hành trình Kỳ Hành đều liệt cái mặt mà bàng quan nhìn bọn họ thương nghị, đương nhiên, trước khi thương lượng ra kết quả hẳn liền cắt ngang. Vị quân chủ nhân từ và khoan hậu của chúng ta tỏ vẻ không so đo chuyện này, mấy người tiếp tục đi tới. Kỳ Hành cố ý đem bước chân của hẳn đi cùng lúc với bước chân của mọi người, như vậy thì không ai có thể phát hiện ra tiếng chuông xuất phát từ trên người của hẳn...

Đến doanh địa, Kỳ Hành tỏ vẻ muốn tìm cái phòng trống nghỉ ngơi một chút, không cho phép người khác đi theo. Mọi người đương nhiên là tích cực làm hài lòng hẳn.

Vào doanh phòng, Kỳ Hành vội vàng muốn cởi quần áo để đem thứ kia lấy xuống. Tiếc là không biết vì sao, bộ quần áo hôm nay cũng muốn gây trở ngại cho hẳn, thắt lưng bị buộc thành một cái bánh quai chèo, tháo sao cũng không tháo ra được, hơn nữa, càng là gấp gáp thì càng tháo không xong. Hoàng đế bệ hạ trước giờ luôn trấn định tự nhiên lúc này vội ra một đồng mồ hôi trán, cuối cùng hẳn dứt khoát cắn răng một cái, rút ra đoản đao trên eo.

Thắt lưng không thể làm đứt, đứt rồi hẳn không cách nào giải thích vì sao muốn cắt đứt thắt lưng... Thế là hẳn quyết định mở một cái miệng nhỏ ở trên quần, cách quần đem sợi dây buộc chuông cắt đi, sau đó rung rung mấy cái thì chuông liền theo ống quần rớt xuống.

Nhìn xem, hẳn có bao nhiêu thông minh.

Thế là Kỷ Hành kéo quần, giơ đoản đao lên.

Lúc này Thịnh An Hoài đột nhiên đi vào - ông ta chỉ là tới hỏi xem Hoàng thượng có cần nước trà hay không. Nhưng mà ông vừa đi vào thì liền thấy được Hoàng thượng đang giơ đao hướng về giữa háng của mình, hai mắt tỏa sáng.

Thịnh An Hoài: "!!!"

Cái hình ảnh này là tình cảnh đáng sợ nhất mà cả đời này ông mới gặp qua, không có cái nào hơn được. Ông lão đảo, một bước thành ba bước nhảy vọt tới trước mặt Kỷ Hành, quỳ xuống vươn tay đỡ lấy bàn tay cầm đao của Kỷ Hành, gắt gao cầm lấy, tràn đầy bi thống mà hô hoán: "Hoàng! Thượng!"

Bởi vì lực chú ý của Kỷ Hành đều ở trên cái chuông, không có phát hiện ra Thịnh An Hoài đi tới, giờ phút này bị ông ta ngăn lại, Kỷ Hành lập tức có chút không vui, "Tránh ra."

Thịnh An Hoài dù cho có chết cũng sẽ không tránh ra, "Hoàng thượng, long thể của ngài quan hệ đến xã tắc muôn dân, xin ngài cẩn thận mà đối đãi!"

Đối phương tuy là quá mức đường đột, nhưng tốt xấu cũng là quan tâm hẳn, Kỷ Hành bèn an ủi, "Không sao, trầm xuống tay rất chuẩn."

"!!!"

Thịnh An Hoài rơi lệ đầy mặt, "Hoàng thượng, nếu như ngài có cái gì không vui, đánh người mắng người, hoặc là giết người, tóm lại là làm sao có thể hết giận thì làm cái đó, nhưng ngài không thể tự sát! Nếu như ngài muốn chặt đứt long căn, không bằng đem đầu của lão nô chém xuống trước đi."

Kỷ Hành: "... " Thì ra tên ngu này cho rằng hãn muốn tự cung...

Loại chuyện đeo chuông duyệt binh này không so với tự cung thêm được chút mặt mũi nào, Kỷ Hành thực là không có cách giải thích, thế là ném đao xuống đất, "Cút."

Thịnh An Hoài vội vàng đem đao nhặt lên, sự quan tâm đối với Hoàng thượng cho hãn dừng khí vô hạn, có chút chuyện dù cho là sẽ chết, hãn cũng muốn làm. Thế là Thịnh An Hoài chỉ chỉ bội kiếm của Hoàng thượng, "Không bằng cái này cũng để nô tài giúp ngài lấy đi?"

Thấy Hoàng thượng không quan tâm hãn, Thịnh An Hoài liền chủ động cởi xuống bội kiếm của Thánh thượng, còn thuận tiện đem mũi tên trong bao đựng tên lấy đi, kiểm tra toàn doanh phòng không có vật sắt nhọn, thế này mới vừa lòng rời đi.

Lưu lại Kỷ Hành ủ rũ vịn trán, từng chút từng chút kéo thắt lưng. qRốt cuộc, hãn cũng không nghĩ ra biện pháp nào tốt, thế là lại đem Thịnh An Hoài kêu vào, "Trẫm muốn đi vệ sinh."

Thịnh An Hoài nhanh chóng tìm ra một cái bô mới tinh, Kỷ Hành lấy lý do này khiến Thịnh An Hoài cởi thắt lưng giúp hãn, sau đó lập tức đem Thịnh An Hoài đá ra.

Rốt cuộc giải quyết xong phiền toái. Kỷ Hành nhìn cái vòng chuông kia, mắt lộ ra hung quang, "Tên tiểu biến thái, đi về xem ta làm sao thu thập ngươi." Cái chuông trong tay này được làm rất tinh xảo, sợi tơ nhất thời nhìn không ra chất liệu, nhưng màu sắc sáng rỡ, tính chất dẻo dai, phải là

thượng phẩm. Trên chuông bạc có khắc đồ án, đồ án này có chút quen mắt, nhất thời nửa khắc hẳn cũng không nhớ ra được từng thấy ở nơi nào, luôn có cảm giác giống như là ký ức rất xa xôi.

Tuy rằng Kỷ Hành hận, lại rốt cuộc không đem cái chuông ném đi, mà là cất vào trong lòng.

***

Khi Kỷ Hành toàn lực giải quyết cái chuông thì Điền Thất đang ở tiệm Bảo Hòa tán dọc với một bày thái giám, không có chút nào tiếp thu đến oán niệm của Hoàng thượng. Hôm nay Hoàng thượng ra ngoài, nàng cũng không cần ở lại cung Càn Thanh nên liền chạy ra ngoài. Con dấu lần trước Hoàng thượng trả lại cho nàng, hôm nay vừa ra tay liền bán được tám mươi lượng bạc, như thế sang tay liền kiếm ba mươi lượng. Nàng ôm tiền rất hưng phấn, nhất thời lại không biết dấu ở đâu mới tốt, sợ Hoàng thượng phát hiện lại trộm đi.

Bầy tiêu thái giám theo thường lệ khen tặng Điền Thất một trận, nói nói liền bắt đầu đào ra lịch sử chói lọi của tiệm Bảo Hòa, sau đó liền nói đến Trần Vô Dung. Tuy rằng Trần Vô Dung là một tên khốn nạn tội ác tày trời (quan phương bình phẩm thế), nhưng mà hẳn đầu cơ trục lợi đồ cổ quả thật là có một tay, ánh mắt còn rất độc, tuy mọi người dè bủ nhân phẩm của hắn, nhưng nói đến chuyện này đều không thể không khâm phục mà giơ thẳng ngón cái. Công tích vĩ đại của Trần Vô Dung rất có đầu câu chuyện, mấy người vây quanh một chỗ bô lô ba la nói, Điền Thất không muốn phát biểu, nên chỉ cúi đầu uống trà.

Đang lúc bọn hắn tán dóc được sôi nổi, thì Phương Tuấn vẫn luôn trầm mặc đột nhiên mở miệng, "Mắc quá..." (着急 /zháo jí/ : trứ cấp = gấp gáp, grey dịch thoát cho khớp nghĩa ở bên dưới.)

Người khác không phản ứng đến hần, hần lại lặp lại lần nữa, "Mắc quá..." Dùng vẫn là khẩu âm Hà Nam.

Một tên tiểu thái giám liền đẩy hần mà nói, "Mắc quá thì đi nhà vệ sinh, người ở chỗ này nói một câu thì hết mắc hay sao?"

Hai tay của Phương Tuấn ấn huyết thái dương, liên tiếp lắc đầu, "Mắc quá, mắc quá,... Mắc..." Vẫn là nói giọng Hà Nam.

"Người mắc chết luôn đi!" Mọi người liền muốn đem hần đánh ra ngoài.

Điền Thất vội vàng ngăn bọn họ lại, ngược lại hỏi Phương Tuấn, "Người muốn nói là tìm, quý, đúng không?" (zhǎo 找: tìm ; jì 季: quý)

Phương Tuấn gật gật đầu, "Quý... Quý..."

Điền Thất vội vàng kéo hần vào trong góc, kéo cổ áo hần nói, "Quý Thanh Vân?"

Mắt Phương Tuấn sáng lên, gật đầu thật mạnh, "Tìm Quý Thanh Vân!"

Bàn tay đang nắm cổ áo hần của Điền Thất đột ngột nắm thật chặt, nàng trừng trừng nhìn chăm chăm hần, trầm giọng hỏi, "Là Trần Vô Dung, khiến người đi tìm Quý Thanh Vân?"

Phương Tuấn lại gật đầu, "Vâng."

"Hần kêu người đi giết Quý Thanh Vân, đúng không?" Điền Thất nói tới đây, giọng đã bị tức đến run lên, nàng kiệt lực khắc chế chính mình không có ra tay đập tên khốn này.

Phương Tuấn lắc đầu, cau mày nói, "Không phải giết, là bắt. Trần công công sai ta... Bắt Quý Thanh Vân."

Bắt gì chứ, căn bản là giết, hơn nữa là giết cả nhà!

Điền Thất tức giận đến mức trắng hết cả mặt, nàng quay đầu tìm tìm, quơ lấy một cái ghế dài cách nàng gần nhất, giơ hai tay nâng lên đập Phương Tuấn một trận, vừa đánh vừa mắng, mắng hai câu liền bắt đầu khóc, một bên khóc một bên đánh.

Phương Tuấn ôm đầu ngồi ở trong góc, không dám đánh lại.

Mấy người đang tán dóc cách đó không xa nghe được tiếng động, nhanh chóng chạy tới kéo bọn họ ra, đám người chỉ cho là hai người sinh tranh cãi, liền đem Điền Thất ấn xuống trên ghế rồi cực kỳ khuyên nhủ nàng, Điền Thất ngồi ở trên ghế, ai cũng không thèm để ý, hai mắt nàng như đao mà nhìn chăm chăm Phương Tuấn.

Phương Tuấn vẫn ngồi dưới đất như cũ, không ai quan tâm hẳn. Hắn ngẩng đầu, trên trán bị đánh vỡ, máu chảy xuống, chảy qua bên mặt hẳn, rồi nhỏ xuống đất. Hắn không có để ý miệng vết thương, mà là nâng đôi mắt mờ mịt nhìn Điền Thất, thấy được Điền Thất oán hận trừng hắn, tuy là hắn không biết vì sao, nhưng trong lòng đột nhiên lại dâng lên một trận chật vật.

Điền Thất nhìn ánh mắt mờ mịt mà nhát sợ của Phương Tuấn, nàng bỗng nhiên liền cảm thấy rất bi ai. Kẻ thù đang mặt đối mặt, nhưng đối phương lại quên hết tất cả, chỉ riêng chính nàng giống như người điên.

Nàng nghi một hồi, bất thành linh lại đem Phương Tuấn kêu vào phòng tiếp khách cách vách. Vết thương trên đầu Phương Tuấn đã đọng máu lại, không lại chảy máu ra, vết máu trên mặt hết sức rõ ràng, nhìn qua có chút đáng sợ. Tuy là hắn quên mất chuyện cũ, nhưng không đại biểu hẳn thực biến ngược, thấy được phản ứng của Điền Thất như vậy, hắn đã đoán ra đại khái, "Ta... Phải chăng ta làm qua chuyện sai gì?"

Điền Thất nhìn hắn chăm chăm, "Người thật sự nghĩ không ra?"

Phương Tuấn cúi đầu, "Thật xin lỗi."

"Nếu như người cảm thấy thật xin lỗi, liền nhanh chóng nghĩ tới đi, ta muốn biết trừ người ra còn có ai."

Phương Tuấn khẽ gật đầu, lại hỏi, "Ta... Tới cùng làm qua cái gì?"

Điền Thất tức giận nói, "Chính người nghĩ đi."

***

Lúc Kỷ Hành hùng hổ trở về cung Càn Thanh thì Điền Thất còn chưa có trở lại. Hắn ở trong thư phòng đứng ngồi không yên, trong đầu óc suy diễn ra các loại phương pháp trừng phạt Điền Thất, tiếp theo lại bài trừ từng cái. Không nhẫn tâm mắng, càng không bỏ được đánh, biện pháp duy nhất hữu hiệu có lẽ cũng chỉ có tịch thu tiền của hắn, bất quá tiểu biến thái lúc này cũng đã không có bao nhiêu tiền, như vậy xem ra chỉ có thể trước tiên khấu trừ tiền tiêu vặt hàng tháng của hắn, Kỷ Hành tính toán trong lòng.

Nghĩ nghĩ, ý nghĩ của hắn có chút lệch đi, nhớ đến tối hôm qua hai người tình chàng ý thiếp cùng nhau. Sau đó nhớ đến cái chỗ thần kỳ kia của Điền Thất, bị cắt sạch sẽ bóng loáng.

Kỷ Hành liền có chút không hiểu, trứng trứng bị cắt, có thể lý giải, nhưng mà chim nhỏ cũng bị cắt, vậy hắn làm sao để đi tiểu nha? Chẳng lẽ giống như nữ nhân? Vậy thì khác biệt so với nữ nhân cũng không lớn thôi...

Hắn càng nghĩ càng tò mò, thấy được Thịnh An Hoài ở bên cạnh, hắn liền hỏi, "Thái giám các người, đều là như thế nào tịnh thân?"

Lúc này Thịnh An Hoài đang ở vào trạng thái đề phòng cao nhất, nghe đến Hoàng thượng nói thế, thì lập tức như lâm đại địch, cảnh giác lên. Thì ra Hoàng thượng còn nhớ chuyện tự cung... Ông ta bị ai mà nghĩ.

Kỷ Hành thấy Thịnh An Hoài sững sờ hai mắt mà không hồi đáp, liền nén tính tình hỏi lại lần nữa, "Trả lời trẫm, thái giám tới cùng là tịnh thân như thế nào?"

"Hoàng! Thượng!" Thịnh An Hoài lại lên đến trước mặt Kỷ Hành, quỳ xuống mà ôm đầu gối hấn khóc đau khóc đốn, "Liên tính ngài không vì mình nghĩ, cũng xin vì Thái hậu suy nghĩ một chút đi! Bà ấy trông sao trông trắng trông ngài thêm một chút con cháu, ngài không thể làm ra chuyện tự đoạn gốc rễ a..."

Mẹ nó! Đồ ngu!

Kỷ Hành giận được đau cả lồng ngực, dùng hết sức đá văng ông ta ra, "Cút!"

Thịnh An Hoài biết lời thật của chính mình sẽ khó nghe, thế là rất thuận theo cút mấy cút, trước khi cút còn tự chủ trương lấy đi một đôi bảo kiếm treo trên vách thư phòng.

Ông ta hiện tại là vì gốc rễ của Hoàng thượng mà nghĩ nát tâm, lại không dám rêu rao, sợ đem Hoàng thượng bức gấp, quýnh lên làm ra chuyện chung thân hối hận. Ông đem bảo kiếm giấu kỹ xong, liền tản bộ qua lại ngoài hành lang cung Càn Thanh, không biết làm sao khuyên khuyên Hoàng thượng. Trọng yếu nhất là, ông không biết vì sao Hoàng thượng lại một lòng một dạ muốn làm thái giám...

Ngay tại lúc như kiến bò trên chảo nóng loạn chuyển loạn du, thì Thịnh An Hoài ngẩng đầu, vừa lúc, Điền Thất trở về. Ông nhanh chóng vẫy tay đem Điền Thất kêu lại.

Điền Thất vốn mang tâm sự nặng nề, thấy được Thịnh An Hoài kêu nàng, nàng liền đi qua, hỏi, "Thịnh gia gia, ngài có gì phân phó?"

Thịnh An Hoài kéo Điền Thất, khóc lóc nỉ non đem chuyện Hoàng thượng muốn tự cung nói một lần. Điền Thất nghe xong cũng giật nảy mình, "Vì sao Hoàng thượng muốn tự cung?"

"Ta làm sao mà biết," Thịnh An Hoài dùng một cái khăn tay lau nước mắt, "Nếu như người cũng không biết, thì càng không có ai biết. Người cần thận suy nghĩ một chút, Hoàng thượng hẳn tới cùng có khả năng vì cái gì mà lẫn quẩn trong lòng?"

Điền Thất cong ngón trở gãi gãi hai cái ở dưới cằm, nói, "Ta nói thật với ông vậy, Hoàng thượng hẳn vốn chính là bị bệnh thần kinh, nghĩ đến cái gì là làm cái đó."

Thịnh An Hoài có chút bệnh gấp loạn tim y, lúc này thậm chí có chút tin, "Vậy làm sao bây giờ?"

"Hay là... Tìm Vương Mạnh đâm mấy kim?" Điền Thất có một loại tin phục mù quáng với Vương Mạnh.

Thịnh An Hoài cũng học theo Điền Thất mà gãi cằm, "Hay là người khuyên nhủ hẳn trước đã, khuyên không được lại nghĩ cách khác?"

Điền Thất có chút khó xử, nhưng vẫn gật đầu, "Được rồi, ta trước thử xem, nhưng không cam đoan có hiệu quả."

Tuy nói như vậy, cũng đã khiến cho Thịnh An Hoài kích động hết sức.

Thế là Điền Thất đi vào cung Càn Thanh, tại thư phòng tìm được Hoàng thượng.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Dưới Ánh Sao

Hoàng thượng xem ra rất nóng nảy, hẳn đang ở trong thư phòng đi qua đi lại, thấy được Điền Thất đi vào thì hẳn liền đi đến sau bàn ngồi xuống, sầm mặt nói, "Người còn dám trở về?"

Cần cổ Điền Thất rụt rụt, "Nô tài... Cũng không dám không trở về nha..."

"Lại đây."

Điền Thất liền đi qua, cách cái bàn nhìn Hoàng thượng.

"Lại đây." Kỷ hành chỉ chỉ bên cạnh mình.

Điền Thất đành phải cứng đầu đi đến bên cạnh hẳn, cúi đầu nhìn hẳn. Nhớ đến Thịnh An Hoài khóc lóc kể lể, Điền Thất chợt thấy áp lực thật lớn. Nàng lại không dám trực tiếp hỏi Hoàng thượng phải chăng là muốn tự cung - đối phó với bệnh thần kinh nhất định phải uyển chuyển, liền giống như Vương Mạnh đối phó với cái người tên Hoàng Hoàng kia vậy.

Nếu không vẫn là... Làm chuyện mà hẳn thích đi.

Điền Thất nghĩ đến đây, nàng hơi hơi khom người, phùng mặt của Kỷ Hành, chủ động sáp đi qua mà hôn môi hẳn.

Kỷ Hành vốn phòng một bụng phần nộ định xử Điền Thất, kết quả lại bị nàng hôn một cái liền quên hết tức giận, một tay hẳn ôm lấy bờ vai nàng mà đáp lại, hai người triền miên hôn nhau một hồi, Điền Thất đỏ mặt ngẩng

đầu, nghiêm túc nhìn vào trong mắt của hắn, rồi lấy hết dũng khí nói, "Hoàng thượng, kỳ thật tiểu đệ đệ của ngài rất thú vị nha, cắt đi rất đáng tiếc đó."

Kỷ Hành: "...". Hắn vô cùng muốn đem Thịnh An Hoài bầm thây vạn đoạn.

Điền Thất lại như chuồn chuồn lướt nước mỗ Hoàng thượng một chút, lập tức cáo lui, lưu lại Kỷ Hành một mình một người hỗn độn ngồi trong thư phòng không lời.

Điền Thất đi ra thư phòng, trở lại chỗ ở của mình, không biết vì sao cũng có chút phiền muộn.

Kỳ thật, lời nàng nói cũng không phải nói dối, tiểu đệ đệ của Hoàng thượng... Đúng là rất thú vị a...

Điền Thất vì loại suy nghĩ biến thái này của chính mình mà cảm thấy ngượng ngùng, nhưng nàng lại không có cách nào đối với chuyện này giả vờ không thấy. Thật ra chính xác mà nói, Điền Thất là cảm thấy thích cùng Hoàng thượng cùng nhau, không cần biết bọn họ đang làm cái gì, thậm chí ngay cả lúc hắn phát bệnh thần kinh đi nữa, thì bây giờ nàng cũng không thấy chán ghét. Thật là kỳ quái quá chừng, nàng rõ ràng phải rất sợ Hoàng thượng mới đúng nha. Nhưng mà hiện tại, nàng liền cứ thế mà đối với hắn không sợ hãi, không chỉ như thế, ở trước mặt hắn nàng thậm chí luôn không tự giác trở nên được đằng chân lân đằng đầu, trái ngược với những quy củ nghiêm ngặt mà một nô tài phải nghiêm ngặt tuân theo, đây thực là quá không giống như nàng...

Ah, còn nữa, nàng càng lúc càng lưu ý sự thật "Hoàng thượng bị rất nhiều người sờ qua cùng với đang bị rất nhiều người sờ qua"... Mỗi khi nghĩ đến chuyện này, trong lòng nàng đều có cảm giác chua chua xót xót

rất lạ kỳ, nàng hận không thể đem chút người kia đều đuổi đi, như vậy hẳn chính là của riêng nàng mà thôi...

Điền Thất đột nhiên có chút kinh ngạc, cảm giác này, đừng nói là nàng đang ghen nha?

Nàng thế nhưng ghen, còn là vì Hoàng thượng? Cần thận suy nghĩ một chút, thật quá kinh hãi a...

Trong lòng Điền Thất có chút loạn. Ghen đại biểu cái gì? Nàng lại không ngốc, nó thuyết minh nàng hình như có chút thích Hoàng thượng, muốn độc chiếm hẳn. Nhưng mà đây căn bản là chuyện không thể, nàng bây giờ còn đang chiến đấu hăng hái giữa một bầy thái giám, càng không nói đến Hoàng thượng còn có nhiều giai lệ hậu cung như thế. Đối với một người như vậy mà ghen, nhất định sẽ rất thống khổ.

Điền Thất lắc lắc đầu. Gần đây rất nhiều sự việc đều đang hướng tới phương hướng quý đi mà đi, có lẽ là nàng cũng chỉ nhất thời váng đầu, mới sẽ có ý nghĩ kỳ lạ như thế.

***

Ban đêm, Kỳ Hành nằm ở trên giường rộng một mình, hẳn vẫn như cũ đang suy tư về chim nhỏ bị cắt sạch bách kia của Điền Thất. Sau đó, nghĩ nghĩ, hẳn liền có chút tẩu hỏa nhập ma, trong đầu đột nhiên toát ra một cái ý nghĩ thần kỳ: Điền Thất có thể hay không là một nữ nhân nha?

Ý nghĩ này vừa ra tới liền bị hẳn phủ định. Làm sao có thể, quá là không thể tưởng tượng nổi. Hẳn biết, hẳn sở dĩ nghĩ như vậy, là bởi vì hẳn quá hi vọng Điền Thất là nữ nhân, hẳn không phải trời sinh đoạn tụ, liền coi như sau khi thích tiểu biến thái, hẳn nằm mơ cũng luôn là Điền Thất mặc nữ trang hoặc là không mặc quần áo nhưng thân thể lại là nữ nhân.

Vô số lần hăn nghĩ, nếu như Điền Thất là nữ nhân thì tốt biết bao nhiêu.

Nhưng mà cho dù lý trí nói với hăn không thể, thì dưới đáy lòng Kỷ Hành như cũ điên cuồng hết lần này đến lần khác hỏi, sao lại không thể chứ? Loại chuyện điên khùng như buộc chuông đi duyệt binh kia đều có khả năng xảy ra, thì Điền Thất sao lại không thể là một nữ nhân a...

Khát vọng không cách nào ngăn chặn này ở trong lòng Kỷ Hành châm lên một chút một chút hi vọng mong manh, ngày hôm sau, hăn sai Nội quan giam trình lên ghi chép nghiệm thân của Điền Thất. Tuy rằng tư liệu ban đầu của Điền Thất bị trộm đi, nhưng mỗi cách năm năm chúng thái giám đều sẽ tiến hành nghiệm thân lại một lần, ai bị thiếu không sạch, cần thiếu lại lần nữa.

Càng là người tinh táo mà ổn trọng, càng là thích dùng sự thật để chứng minh, cũng càng thiếu thốn sức tưởng tượng, bọn họ không dám càn rỡ rong ruổi trong tưởng tượng của chính mình, kết quả là dễ dàng rơi vào trong cái bẫy sự thật nhất.

Ghi chép nghiệm thân ghi được rành mạch rõ ràng. Điền Thất rất hợp cách, bị cắt được vô cùng sạch sẽ.

Làm sao có thể không sạch sẽ nha, Kỷ Hành ngửa mặt lên trời thở dài, cười khổ đem bản ghi chép nghiệm thân kia ném lên bàn. Hăn cảm thán chính mình thật là điên rồ, thế nhưng sẽ cho rằng Điền Thất là nữ nhân. Không cần biết hăn có bao nhiêu khát vọng, nhưng hiện thực tóm lại là hiện thực, một thái giám khi tiến cung đã nghiệm thân, rồi năm năm sau đó lại nghiệm thân tiếp, làm sao có thể là nữ nhân? Trừ khi ông Trời lập tức đem người nọ biến thành nữ nhân...

Bản thân Kỷ Hành chẳng hề tin cái gọi là quỷ là thần, nhưng mà lúc này hăn vô cùng hi vọng trên thế giới này thật sự có thần tiên tồn tại, chỉ

cần vung vung lên pháp bảo trong tay, liền có thể đem tiêu biến thái của hắc biến thành một cô nương như hoa như ngọc.

Hắc và Điền Thất ở cùng một chỗ rất vui sướng, nhưng cũng rất mệt mỏi. Cứ việc đã quyết định buông ra tay chân để làm một tên biến thái, nhưng loại cảm giác cực kỳ vô lực vì không cách nào thay đổi vận mệnh này cứ luôn đầy đọa hắc. Hơn nữa với tư cách là một nhân gian đế vương, muốn gió được gió muốn mưa được mưa, nhưng hắc lại không có cách cùng người trong lòng giống như nam nữ bình thường mền nhau thì, loại cảm giác vô lực kia càng đậm.

Trong lúc hoàng thượng sầu đến nỗi tóc đều nhanh trắng hết, thì tâm tình của Điền Thất lại rất tốt. Nàng tận lực quên đi vấn đề ghen hay không ghen, mà đang cùng Như Ý thương lượng buổi tối đi xem sao băng. Người của Khâm thiên giám căn cứ theo ghi chép thiên tượng trong quá khứ, phỏng đoán khuya hôm nay phụ cận Tham Túc (*) có thể sẽ xuất hiện rất nhiều sao băng, nên đem chuyện này bẩm báo với Hoàng thượng, vừa lúc Điền Thất ở đó nghe vào lỗ tai, nên quay đầu liền quyết định tối đó ngồi ở dưới sao băng hứa nguyện. Nàng cảm thấy thế này, một cái sao băng hứa một cái nguyện vọng, như vậy nhiều sao băng, nhiều hứa chút nguyện vọng, tổng là có một hai cái sẽ thành hiện thực, chuyện này thật là vô cùng có lợi. Thế là Điền Thất tự tự mãi mãi đem chuyện này nói với Như Ý, vốn chỉ nghĩ làm cho tiểu Như Ý hâm mộ ghen tị hận, nào ngờ đến thằng bé này quá bư hãn, bởi vì chưa bao giờ thấy sao băng lần nào, nên liền âm ỉ om sòm nhất định muốn cùng đi theo để nhìn. Điền Thất cự tuyệt, hơn nữa đêm đem đứa bé dựng dậy vì xem mấy ngôi sao, không được tốt. Lại nói, Như Ý là hoàng tử, không so người khác, nàng không để cho nó yên lành nghỉ ngơi, quay đầu Thái hậu lột da nàng.

(*) Tham Túc: chòm sao Orion

Như Ý là đứa bé cố chấp, nó chạy đến trước mặt Thái hậu làm nũng mè nheo đem lão bà bà dỗ được mềm lòng, rốt cuộc mệnh lệnh Điền Thất

mang theo Như Ý cùng nhau xem sao băng. Dù sao địa điểm ở tại Hoàng cung, người chung quanh cẩn thận chút, chờ Như Ý buồn ngủ liền ôm nó đi ngủ là được.

Liền như vậy, buổi tối hôm nay, Điền Thất và Như Ý tay nắm tay đứng ở trên đài ngắm trăng ở cung Càn Thanh.

Sở dĩ chọn đài ngắm trăng ở cung Càn Thanh là vì nơi này rộng rãi, có góc độ lớn nhất thấy được bầu trời.

Hai bọn họ đứng nhìn bầu trời, còn Kỳ Hành đứng dưới đèn lồng mà nhìn bọn hắn. Cho dù Kỳ Hành biết hành vi của bọn hắn có bao nhiêu là ấu trĩ, còn giáp mặt khinh bỉ một phen, nhưng hắn liền thích lẳng lẳng nhìn bọn hắn ấu trĩ mà khoan khoái như vậy. Hai người này đều đứng ở chỗ mềm mại nhất trong lòng của hắn, ngẫu nhiên gặp phải đụng một cái, liền có thể khiến cho ngực hắn ấm đến nỗi muốn tan chảy ra vậy.

Hai người đột nhiên chỉ bầu trời hét lớn, "Tới tới!"

Kỳ Hành cũng thuận theo ngón tay chỉ bầu trời phía đông của bọn hắn mà nhìn lại, nhưng chỉ kịp thấy được một vệt sao hiện ra, vệt sao kia một đầu đâm đi xuống, bị một loạt nóc nhà nơi không xa ngăn trở.

Điền Thất và Như Ý chỉ vội kích động, cũng chưa kịp hứa nguyện, hai bọn hắn tức thì có chút đáng tiếc, lại cảm thấy nơi đây tuy rằng rộng rãi, nhưng vẫn là bị những ngôi nhà xung quanh chắn đi tầm mắt, không thể thấy tận hứng.

Điền Thất quay đầu nhìn nóc nhà cung Càn Thanh, thở dài, "Nếu như có thể bò lên trên nóc nhà xem là tốt rồi."

Ngón trỏ của Như Ý để trên quai hàm, ngưỡng đầu cao cao, nó cũng mong đợi nhìn cái nóc nhà kia, phảng phất ngay sau đó cái nóc nhà liền hạ xuống rồi đưa hai người bọn hắn mang đi lên vậy.

Kỷ Hành không khỏi lắc đầu cười nói, "Nghĩ hay ghê." Hắn đi qua, chỉ huy Điền Thất, "Đem Như Ý ôm lên."

Tuy Điền Thất không biết ý gì, nhưng theo thường lệ cần tuân thánh chỉ, ôm Như Ý lên.

Đôi tay Như Ý ôm lấy cổ Điền Thất, "Vẫn là không đủ cao nha."

Lúc này, Kỷ Hành đem eo Điền Thất bế lên.

Điền Thất ngớ một chút, rồi nhanh chóng thẹn hồng đầy mặt. Nàng không phải chưa từng bị hắn ôm như thế này, nhưng mà lúc này là ở trước công chúng, như vậy không tốt đi... Đang nghĩ ngợi lung tung, Hoàng thượng đã ôm hai người đi đến gần cung Càn Thanh chút, đem chân phát lực chạy như điên mấy bước, sau đó giẫm chân lên lan can cẩm thạch dưới mái hiên mượn lực nhảy lên, thân thể bọn họ liền lên không, cao cao mà hạ xuống nóc nhà.

Đột nhiên mất trọng lực, Điền Thất chỉ thấy trái tim trầm xuống tới cùng. Nàng khẩn trương ngừng cả thở, trận bay lượn đột nhiên đến này khiến nàng trở tay không kịp, lại kích động không thôi. Nàng kinh ngạc mở to hai mắt, ngửa đầu nhìn hắn. Lưng hắn đưa về bầu trời đầy ánh sao, mặt mày hắn nhu hòa, khóe môi hắn chứa cười, ánh mắt hắn sáng long lanh, giống như là đem hàng vạn hàng nghìn ánh sao đều giấu vào trong đáy mắt. Hắn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía trước, tìm kiếm điểm dừng chân, chỉ lưu cho nàng một cái góc mặt. Điền Thất trừng to mắt nhìn góc mặt nghiêng nghiêng như chạm ngọc của hắn, ở dưới ánh sao, nó phảng phất như là trắng sáng vậy. Rõ ràng là gần ngay trước mắt, rồi lại giống như là xa cuối chân trời.

Lúc này, có một sợi tóc ở sau tai hắn rơi đến trước ngực, theo gió mà phất lên, sợi tóc bay ra, đùa với lông mi của Điền Thất. Điền Thất theo bản

năng chớp chớp mắt, lại mở to lần nữa thì, bọn họ đã đứng ở trên nóc nhà cung Càn Thanh.

Xác thực nói, là hấn - đứng ở trên nóc nhà, nàng và Như Ý còn ở trong lòng hấn...

Như Ý còn ôm cổ Điền thất, phi thường ra sức vì phụ hoàng của nó mà hoan hô.

Điền Thất giật mình, phục hồi tinh thần lại, lại có chút ngại ngùng. Tuy rằng lý do Hoàng thượng ôm nàng bay lên nóc nhà rất đầy đủ, sẽ không dẫn tới sự hoài nghi của người khác, nhưng... Nàng chính là ngại ngùng nha.

Kỷ Hành để Điền Thất xuống, đỡ nàng đứng vững. Nóc nhà này quá dốc, Điền Thất không dám để Như Ý xuống, hai tay nàng ôm lấy cậu bé, không thể thăng bằng thân thể, đành phải đem thân thể tựa vào trên người Kỷ Hành.

Kỷ Hành cầu còn không được.

Trên nóc nhà đã sớm có mấy người thị vệ nằm bò, nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của Hoàng thượng và điện hạ, để có thể đúng lúc hộ giá. Kỷ Hành sai bọn hấn đi xuống hết.

Hiện tại, trên nóc nhà chỉ còn lại ba người bọn họ, Kỷ Hành liền kéo Điền Thất ngồi ở trên nóc nhà cao cao. Như Ý ngồi ở trong lòng Điền Thất, Điền Thất bị Kỷ Hành nửa ôm vào lòng, ba người liền như thế mà thân mật sát vào cùng nhau.

Tầm nhìn nơi này rộng rãi không ít, Điền Thất hướng nơi xa nhìn qua, tầm mắt cơ hồ không có cách trở. Đêm thu tuy lạnh, nhưng không khí càng là trong trẻo dễ chịu. Bầu trời giống như là biển sâu lật úp tới đây, xam thẫm, trong suốt, mênh mông, thâm trầm. Ánh trăng tối nay hơi nhạt, hàng

vạn ngôi sao liền hăng hái, ánh sao đầy trời lộng lẫy như ngọc, tất cả bầu trời giống như là vạn ngôi nhà thắp lên đèn đuốc, náo nhiệt được có chút nô nức ồn ào.

"Nhìn kìa, sao băng!" Như Ý đột nhiên chỉ về bầu trời phía đông, khoan khoái hô lên.

Điền Thất và Kỷ Hành đồng loạt quay đầu, nhìn ngôi sao băng kia hiện lên, giống như là tuyết rơi xoẹt qua bức màn màu xanh thẫm, từ giữa không trung vẫn trượt đến khi tiếp cận mặt đất mới biến mất.

"Điền Thất, hứa nguyện!" Như Ý nhắc nhở.

"Ừ nha." Điền Thất nói, cúi đầu nhắm mắt, nghiêm túc hứa lên nguyện vọng.

Kỷ Hành quay mặt nhìn Điền Thất, người trước mắt ở dưới ánh sao, ngũ quan có vẻ nhu hòa mà sinh động, dáng vẻ nghiêm túc hứa nguyện tuy có chút ngốc ngốc, rồi lại xinh đẹp khiến người hoảng sợ.

Lúc này, Như Ý đem nguyện vọng của nó nói ra, "Nguyện vọng của ta là sau khi lớn lên cưới Điền Thất."

Điền Thất: "..."

Kỷ Hành: "..."

"Điện hạ, vì sao muốn cưới ta?" Điền Thất không hiểu.

"Cưới người, liền có thể vĩnh viễn chơi với ta nha." Lý giải của Như Ý đối với chuyện cưới vợ chính là, hai người gom lại một chỗ, mỗi ngày chơi đùa.

Kỷ Hành rất trực tiếp, "Không cho phép cưới hẳn."

"Vì sao?"

"Thánh chỉ."

Như Ý liền mím mím môi, mắt thấy được phía đông lại xẹt qua một đạo ánh sáng, nó nhanh chóng nhắm mắt lại hứa một cái nguyện vọng khác, "Ta muốn gả cho Điền Thất!"

Kỷ Hành: "... " Không sao, con khẳng định không gả ra được.

Điền Thất dờ khóc dờ cười khuyên Như Ý, "Điện hạ, nguyện vọng nói ra liền không linh."

Như Ý "Ồ" một tiếng, quả nhiên cúi đầu trầm mặc hứa nguyện. Bởi vì nguyện vọng không thể phân hưởng ra, khiến cho cậu nhóc có chút táo bạo, ở trong lòng Điền Thất nhích tới nhích lui.

Kỷ Hành nhìn bầu trời phương đông lại lướt qua một ngôi sao băng, hẳn cũng gia nhập vào phe hứa nguyện ấu trĩ này. Hẳn nghĩ trong lòng, ta hi vọng Điền Thất biến thành nữ nhân.

Hắn ôm Điền Thất càng chặt một chút, cảm nhẹ nhàng chà lên những sợi tóc mềm mại mát lạnh trên đỉnh đầu nàng. Mắt hắn chớp cũng không chớp nhìn về phía đông bầu trời đêm, mỗi khi một ánh sao băng xuất hiện thì hẳn đều sẽ nghĩ một lần, ta hi vọng Điền Thất biến thành nữ nhân.

Ta hi vọng Điền Thất biến thành nữ nhân.

Hắn không ngại phiền lặp lại cái nguyện vọng này, cho đến khi Như Ý mệt mỏi muốn ngủ, Điền Thất cũng buồn ngủ đến ngáp lên.

Lúc Kỷ Hành đem hai người ôm xuống nóc nhà thì hẳn còn đang cố chấp nhìn phương đông, chờ đợi sao băng xẹt qua. Hẳn nghĩ trong lòng, ta

hi vọng biết bao nhiêu tiểu biến thái của ta là nữ nhân. Hãn nghĩ đến mức ngược phát đau.

Rất nhanh, hãn sẽ phát hiện, hiệu quả của sao băng này có bao nhiêu là thần kỳ.

BỆ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Cáo Trạng Cùng Rình Coi

Tháng chín là lúc hoa quế tỏa hương, cũng là thời điểm thi Hương yết bảng, bởi vậy bảng thông báo này còn được gọi là quế bảng. Ngày dán quế bảng này, đám người đứng trước bảng đều nhúc nhích, chen đẩy đến nỗi xương đều đau.

Điền Thất chen ở trong đám người bắt đầu nhìn từ đầu bảng, cái nhìn đầu tiên liền tìm đến tên của Đường Thiên Viễn, chính là thủ khoa xếp thứ nhất.

Thế là Điền Thất sờ cằm hề hề cười dâm, nàng đem toàn bộ tám mươi lượng bạc của mình cược Đường Thiên Viễn trúng thủ khoa, xem ra lần này lại sẽ kiếm được một vốn nhỏ. Sau khi cười xong nàng lại có chút đáng tiếc, vốn dĩ Bát Phương Thực Khách đã có lợi nhuận, cũng có chút tiền dư, nhưng vị chưởng quầy kia vừa nghe Điền Thất nói muốn cầm bạc đi đánh bạc, liền sống chết cũng không cho.

Xem xong Đường Thiên Viễn, Điền Thất lại chen đến phía cuối cùng của quế bảng, bắt đầu từ phía dưới dò lên phía trên tìm tên của Trịnh Thiếu Phong.

Thứ ba đếm ngược từ dưới lên, không tẻ không tẻ, Điền Thất gật đầu liên tục, Trịnh Thiếu Phong dần như vậy, có thể thi đậu cử nhân đã là vạn hạnh, vì thế không cần lại quan tâm đến vấn đề thứ tự.

... Trịnh thủ phụ cũng là nghĩ như thế.

Ông ta tổng cộng có ba đứa con trai, hai đứa đầu đều rất có tiền đồ, sớm sớm đã đậu tiến sĩ, chỉ có đứa nhỏ nhất này thật sự khiến ông cảm thấy giống như là nhặt được từ trong đồng phế vật, uống có một cái túi da không sai, trông khá mà không dùng được. Bây giờ con trai út trúng cử nhân, Trịnh thủ phụ rất vui sướng, so với lúc biết được con cả và con thứ đậu tiến sĩ thì càng thêm cuồn hỉ, bình thường ông ấy luôn luôn khiêm nhường nhưng lúc này cũng tổ chức một bữa tiệc vô cùng lớn, mời mọc các đồng nghiệp đi tới ở trước mặt bọn họ khen lấy khen để con trai út của mình.

Trịnh Thiếu Phong tự nhiên cũng rất tự mãn. Nữ nhi của cái gia đình lúc trước từng khinh bỉ hắn, lần này lại đối với hắn có chút ý tứ, nhưng Trịnh Thiếu Phong giống như là một con gà trống hoa uy phong lẫm lẫm mà lắc lắc cái đuôi, hắn chướng mắt người ta. Hắn có đạo lý của hắn: Nữ nhi nhà kia tuy rằng hiền lành, nhưng không đủ thông minh. Hắn rất có tự mình hiểu lấy, đầu óc của chính hắn đã không đủ tốt, lại đi cưới một người vợ đàn, thì con cái sinh ra chính là người đàn nhân hai; không bằng cưới một người thông minh chút, như vậy con cái của bọn họ liền có thể cùng lúc có trí tuệ của mẹ nó cùng với thân thủ của cha nó, văn võ song toàn, tốt biết bao nhiêu.

Vì đáp tạ các bạn tốt đối với hắn ủng hộ và trợ giúp, Trịnh Thiếu Phong ở nhà của mình bày một bữa tiệc, mời Đường Thiên Viễn, Điền Thất, Kỷ Chinh đi nhà hắn uống rượu.

Nhìn thấy cấp bậc kết bạn của con mình thẳng tắp bay lên, Trịnh thủ phụ vui mừng không thôi. Thế là ông ấy cũng đi đến bữa tiệc lộ cái mặt, sau đó ông ta liền phát hiện, thì ra vị Điền công tử thần bí kia, thế nhưng chính là Điền Thất.

Trịnh thủ phụ là cáo già nhiều năm trà trộn quan trường, vì thế cũng không có lộ ra kinh ngạc quá nhiều, mà cùng Điền Thất khách sáo mấy câu, thuận tiện quan sát thần sắc của Ninh vương gia và Đường Thiên Viễn, hai người này hiển nhiên là biết lai lịch của Điền Thất.

Rất tốt, hóa ra chỉ có đứa con ngốc kia của mình là chẳng hay biết gì.

Trịnh thủ phụ thông dong rời khỏi tiệc, vừa quay đầu liền bắt đầu cân nhắc lên. Gần đây Đường Nhược Linh ở trước mặt Hoàng thượng có chút nở mày nở mặt, cùng Ninh vương quan hệ không kém, con hãnh lại cùng thái giám Ngự tiền có giao tình... Từ mấy thứ này mà nhìn đều có thể nhìn ra Đường Nhược Linh đang từng bước từng bước hướng về phía trên đi, không quan tâm hãnh dùng là con đường nào.

Kỳ thật nếu như mọi người đều theo bình thường hàm lý lịch, thì sau khi Trịnh thủ phụ trí sĩ (về hưu), nên là từ Tôn Tông Thụy tiếp nhận chức vụ thủ phụ. Nhưng mà Trịnh thủ phụ luôn cảm thấy Tôn Tông Thụy không đáng tin, có chút người, càng là thanh cao lại càng là giả dối. Hơn nữa, Trịnh thủ phụ hoài nghi năm đó vụ án Quý Thanh Vân có liên quan tới Tôn Tông Thụy - Quý, Tôn hai người là bạn tốt, nếu như ngay cả Quý Thanh Vân mà Tôn Tông Thụy đều có thể phản bội, vận thì còn có cái gì mà hãnh làm không được? Loại người này đến lúc gặp chuyện, thì nửa điểm tình cảm cũng sẽ không quan tâm.

Từ góc độ này xuất phát, Trịnh thủ phụ không quá hi vọng Tôn Tông Thụy tiếp nhận chức vụ thủ phụ. Ông biết chính mình cũng làm không được mấy năm, ông cần vì mấy đứa con trai của mình mà suy xét.

Đường Nhược Linh lại không giống nhau. Con người này tuy rằng cũng có chút mặt thì trắng lòng thì đen, nhưng cũng tính là bằng phẳng, không phải kẻ tiểu nhân. Lại nói, thế lực gia tộc Đường Nhược Linh không tính lớn, con trai của hãnh tuy là có tiền đồ, nhưng mà cũng chỉ có một đứa như vậy. Đến khi Đường Nhược Linh muốn dùng người thì mấy đứa con của Trịnh thủ phụ đều có thể đảm đương.

Về phe nào thật sự là một môn học vấn lớn lao, Trịnh thủ phụ tại con đường này tầm dâm lâu ngày, tự nhiên là rõ ràng vô cùng. Ông cẩn thận so sánh phân tích một chút ưu khuyết của Đường Nhược Linh và Tôn Tông

Thụy, kết quả phát hiện ra nhân vật trọng yếu nhất ở bên trong thế nhưng là Điền Thất.

Ngàn vạn đừng xem thường thái giám, nhất là Ngự tiền thái giám. Bọn hắn, mới là người tiếp cận Hoàng thượng gần nhất, cũng là đám người hiểu rõ Hoàng thượng nhất.

Chúng ta không thể không nói, Trịnh cáo già à, ông nói đều là chân tướng.

Kỳ thật sự trợ giúp của Điền Thất với Đường Nhược Linh là ẩn tính, chẳng hề rõ ràng - hai người nếu như sáng ngời ngời đứng thành một phe, Hoàng thượng nên hít thở hít thở. Điền Thất cơ bản sẽ không trực tiếp chỉ đạo Đường Nhược Linh làm thế này làm thế kia, mà nàng chỉ biết nói với hắn, Hoàng thượng là một người như thế nào, thích cái gì, ghét cái gì, sau đó do Đường Nhược Linh tự mình lĩnh ngộ.

Trừ này ra, nàng cũng sẽ thuận tiện đưa vào đưa ra "Lời gièm pha".

Cáo trạng là một hành vi có tính kỹ xảo rất cao, nếu như đối phương là tên đần độn, người nói bậy nhất định phải nói được trắng ra; nhưng nếu như đối phương là

người lỗi đời sành sỏi, vậy thì cần hàm súc thay đổi một cách vô tri vô giác, đã vậy còn nhất định phải khiến người thông minh kia cho rằng người không phải đang đùa giỡn trò khôn lỏi nào.

Ví dụ như, cáo trạng Tôn Tông Thụy, nhất định không thể nói bậy hết bài này tới bài khác, mà cần trọng điểm vẽ lên người này vì "Thanh cao ngay thẳng" mà "Coi khinh thái giám".

Coi khinh thái giám coi khinh thái giám coi khinh thái giám... Quả thật cùng thái giám có thù hận vô cùng!

Loại chuyện này nghe nhiều, Kỳ Hành cũng sẽ cảm thấy Tôn Tòng Thụy có chút chẳng rõ ra sao, thái giám tuy không làm cho người ta thích, nhưng mà không phải tất cả thái giám đều tội ác tà trời, mấy tên thái giám ở Ngự tiền đều do hăn tự tay lựa chọn, đều biết điều thông minh vô cùng, Tôn Tòng Thụy làm gì phải đến nỗi như thế?

Kỳ Hành vẫn là có chút hoài nghi, cho rằng Tôn Tòng Thụy chỉ đặc biệt chán ghét Điền Thất - con trai của hăn không phải là từng bị Điền Thất đánh gãy chân sao. Kỳ Hành liền cố ý đi hỏi Thịnh An Hoài, dù Thịnh An Hoài chưa từng bị Tôn Tòng Thụy giáp mặt làm mất mặt mũi, nhưng mà ông ta biết người nọ chán ghét thái giám, đương nhiên sẽ đối với Tôn Tòng Thụy thích không lên. Hoàng thượng hỏi, Thịnh An Hoài có gì nói đó, không có nói bậy, nhưng cũng tuyệt đối không nói tốt.

Kỳ Hành nghĩ trong lòng, ngay cả chính hăn người thiếu chút bị thái giám phế thái tử đều không có thống hận thái giám đến thế, Tôn Tòng Thụy lại là vì sao? Người này chán ghét thái giám, hoặc chính là thực sự đối với thái giám căm thù đến tận xương tủy, hoặc chính là tại làm cho ai xem.

Hăn còn có thể làm cho ai xem đâu? Kỳ Hành cười lạnh.

Vì cùng Tôn Tòng Thụy hình thành so sánh mãnh liệt, để lấy đó tăng cường hiệu quả cáo trạng, Điền Thất còn đem Đường Nhược Linh xách ra: Đường đại nhân người này tôn trọng thái giám chúng ta, nói chuyện cũng khách khí, đường đường các thần, một chút tự đại cũng không có. Thực là để cho chúng nô tài được cứng mà sợ. Đương nhiên, nô tài chúng ta đây là dính quang của chủ tử... vân vân và vân vân.

Điền Thất rất rõ ràng, Hoàng thượng biết rõ rành rành nàng và Đường Thiên Viễn có giao tình, nàng liền không thể lại ra vẻ cùng Đường Nhược Linh phân rõ giới hạn, nàng cần thích hợp tỏ vẻ nghiêng về Đường Nhược Linh một chút. Đương nhiên, còn phải để cho Hoàng thượng yên tâm, nàng

là người có chừng mực, không thể vì tốt với Đường gia, liền cùng bọn họ đứng về một phe.

Tóm lại cái quá trình này dài lâu mà phức tạp, chỉ có người đầu óc đủ dùng mới chơi đùa được xoay quanh. Ở trong quá trình này, Trịnh thủ phụ, Đường Nhược Linh, Ninh vương, Điền Thất đều dần dần đạt tới nhận thức chung, hình thành mặt trận thống nhất tiêu diệt Tôn Tòng Thụy.

Kỳ thật Kỳ Hành sở dĩ đối với Tôn Tòng Thụy sinh ra một ít phê bình kín đáo, còn có một nguyên nhân khác. Điền Thất hiểu đúng mực lại làm người thích, ngay cả hẳn làm Hoàng đế đều bị Điền Thất dụ dỗ đi, Tôn Tòng Thụy khinh bỉ Điền Thất, cũng là đang khinh bỉ phẩm vị của Kỳ Hành.

Cái nguyên nhân này thật sự không thể nói với người ngoài.

Yến tiệc ở Trịnh phủ bắt đầu lúc giữa trưa, mấy người ăn nhậu chơi bời gần hai canh giờ mới tán. Điền Thất uống nhiều vài chén rượu, lúc trở về đi đường đều vấp chân, Kỳ Chỉnh đưa nàng đến Quy môn, nhìn theo nàng đi vào cửa cung rồi mới rời đi. Toàn bộ hành trình của hai người cơ hồ không có lẫn nhau động chạm, bởi vì người mà Hoàng thượng phát tới vẫn cùng theo ở một nơi bí mật gần đó, "bảo hộ" Điền Thất.

Khi trở lại Vương phủ, người mà Kỳ Chỉnh phái đi Liêu Đông trở về, nói chuyện được phái đi tra có manh mối.

"Bẩm vương gia, Điền gia thôn huyện Kê Minh ở Liêu Đông quả thật có một hộ săn bắn, bảy năm trước đưa con trai vào cung làm thái giám. Đứa bé kia ở trong nhà xếp thứ bảy, chắc hẳn chính là người mà Vương gia muốn tra."

Nói như vậy, cái thân phận này của Điền Thất cũng không phải giả tạo, mà là thật sự có người như vậy? Chẳng qua Điền Thất hiện tại này là Điền Thất giả? Kỳ Chỉnh chau mày, nhất thời không rõ đầu mối. Nghi vấn

của hẳn quá nhiều, Điền Thất trước mắt này tới cùng là ai? Vì sao vào cung? Nàng tri thư minh lý, trong lời nói việc làm đều thấu thanh nhã, vừa nhìn chính là cô nương nhà quan lại, hoặc là thư hương dòng dõi, lại là làm sao đáp lên hộ sẵn bắn kia? Lại nói, nàng tự xưng là người Cô Tô, thích món ăn Giang Chiết, đối với phong thổ con người Giang Nam hơi có chút quen thuộc, rất khả năng thật là người Cô Tô, một người như vậy vì sao sẽ cùng hộ sẵn bắn ở Liêu Đông nhắc lên quan hệ?

Điền Thất phải chăng thật là đi qua Liêu Đông?

Một cô nương, bởi vì lí do gì đó mới sẽ từ nam đến bắc lặn lội mấy nghìn dặm đi đến Liêu Đông?

... Lưu đây.

Kỷ Chinh thấy trong óc giống như là đột nhiên đốt lên một cây nến sáng ngời. Hẳn lập tức sai người kia, "Đi điều tra tất cả tội nhân đã từng lưu đây đến Liêu Đông từ năm Thuần Đạo thứ hai mươi đến năm Thuần Đạo hai mươi lăm, yêu cầu là tội quan hoặc là gia đình thi thư, nhất là hại cùng con cái."

Người kia nói "Vâng" một tiếng, lĩnh mệnh đi.

Kỷ Chinh ngồi xuống, lấy một quyển sách rồi mở ra cẩn thận nhìn, nhìn một lần lại một lần, giống như là muốn từ trong những hàng chữ ngăn ngùn kia nhìn ra vàng ra bạc.

Điền Thất lắc lư đi về cung Càn Thanh. Cách rất xa, nàng thấy được Hoàng thượng đang đứng ở tại ngưỡng cửa hướng nơi xa mà vọng, không biết được Hoàng thượng đang xem cái gì.

Thấy được Điền Thất trở về, Kỷ Hành xoay người đi vào thư phòng. Điền Thất cũng không biết chính mình đang nghĩ cái gì, lúc này không phải

giờ nàng trực, không được sai bảo thì không cần mò tới Ngự tiền, nhưng nàng vẫn là theo đuôi Hoàng thượng đi thư phòng.

Thịnh An Hoài đặc biệt có ánh mắt, nhanh chóng đi ra ngoài, còn giúp bọn hần đóng cửa lại.

Kỷ Hành đứng ở trong thư phòng, thấy được Điền Thất đi vào, hần nhú nhú mày, nói, "Người làm sao uống thành như vậy?"

Điền Thất đỏ mặt, đầu óc cũng không tốt dùng. Nàng đi qua, cười hì hì vỗ bờ vai của Kỷ Hành một cái, một cái tay khác thì giơ lên sờ sờ cảm hần, đôi mắt ngà say lưu chuyển, "Mỹ nhân..."

Kỷ Hành dờ khóc dờ cười kéo tay Điền Thất xuống, nói, "Say thành như vậy, nhanh đi nghỉ ngơi đi."

Điền Thất buông Kỷ Hành ra, xoay người lắc qua lắc lại rời khỏi, vừa đi vừa nói, "Ta muốn tắm rửa, ta muốn tắm rửa..."

Điền Thất muốn tắm rửa... Kỷ Hành nuốt nước miếng một cái.

Hần sai người giúp Điền Thất lấy nước, Điền Thất đóng cửa lại, cởi quần áo ngồi vào trong bồn tắm. Nhờ phúc của Hoàng thượng, hiện tại nàng sống một mình một phòng, tắm rửa cũng càng phương tiện.

Điền Thất vừa tắm vừa hát dân ca, không chút nào chú ý đến phía sau khe cửa nhiều ra một đôi mắt.

Kỷ Hành vì hành vi rình coi của chính mình tìm đến sung túc lý do: Hần chỉ là muốn nhìn xem Điền Thất có phải là nữ nhân hay không.

Cứ việc cái phán đoán này bị hần lặp đi lặp lại phủ định nhiều lần, nhưng mà sau khi phủ định thì hần lại tổng là sinh nghi. Chỉ cần hoài nghi, liền có hi vọng. Hần rất có chút lừa mình dối người suy nghĩ.

Người trong khe cửa ngồi ở trong bồn tắm rất lớn, mái tóc mềm rối tung, lộ ra một mảnh vai thơm. Bờ vai bé nhỏ, cốt nhục lại đều đặn, da thịt trên vai trắng muốt tinh tế, giống như là mỡ đông.

Kỷ Hành lại không tự giác nuốt một chút nước miếng. Hắn vô cùng muốn thấy càng rõ ràng một chút, tay không tự giác đẩy tới trước, cửa "kẹt" một chút bị đẩy ra.

Kỷ Hành: "..."

Điền Thất: "..."

Hình như nàng quên khóa cửa. Điền Thất vỗ vỗ mặt, cho rằng cửa là bị gió thổi mở ra, nàng quay đầu vừa nhìn, lại phát hiện Hoàng thượng đang đứng ở ngoài cửa, hai mắt trừng trừng.

"A!!!" Điền Thất kêu thảm thiết lên.

Kỷ Hành chạy trốn chết. Chạy đi thật xa, lại lộn trở lại giúp Điền Thất đóng cửa kỹ, có thể này mới chạy cái sạch sẽ.

Điền Thất chẳng màng tắm rửa, vội vàng lau khô người mặc quần áo tử tế. Lúc này nàng đã hoàn toàn tỉnh táo, cẩn thận nghĩ lại vừa rồi, bồn tắm đủ lớn, trên mặt nước còn rất sẵn sóc thả rất nhiều cánh hoa, Hoàng thượng hẳn là không thể thấy được bí mật của nàng đi?

Nhưng mà vì sao Hoàng thượng lại tới nha?

Điền Thất cho rằng Hoàng thượng tìm nàng có chuyện sai bảo, chỉ là không rõ vì sao hắn lại tự mình tới. Nàng không dám trì hoãn, vội vàng đi thư phòng, "Hoàng thượng, ngài có chuyện sai sử nô tài?"

Rình coi là một chuyện không vẻ vang gì, rình coi còn bị người ta phát hiện, vậy thì càng xấu mặt. Sắc mặt Kỷ Hành không quá tự tại, nói, "Trẫm

chỉ là muốn hỏi một câu, ngày mai trăm đi Bắc Yên vây săn, người muốn cùng đi đến đó không?"

"Tốt nha!" Mắt Điền Thất sáng lên, nghĩ đến phản ứng này của mình không quá thích hợp, còn vội vàng nói thêm, "Nô tài thất lễ, nô tài... Tuân chỉ."

Kỷ Hành khẽ gật đầu, rồi không nói chuyện.

Điền Thất hỏi, "Hoàng thượng, Ngô Trụ Nhi đi sao?"

Kỷ Hành sửng sốt, "Hắn là ai?"

Điền Thất trầm lú lười, Hoàng thượng thậm chí ngay cả người từng giúp hắn sỡ chim nhỏ đều không nhớ được. Nàng lại hỏi, "Vây Triệu Đại Khang đi chứ?"

Kỷ Hành không hiểu ra sao nhìn Điền Thất, "Người tới cùng muốn nói cái gì?"

"Không có gì, nô tài cáo lui, lúc này liền trở về chuẩn bị."

"Đi đi."

Điền Thất ra thư phòng, trong lòng có một chút chút đắc ý nho nhỏ. Chí ít tại trước mắt mà nhìn, địa vị của nàng trong hàng ngũ sỡ chim nhỏ vẫn là không tầm thường, liền tính thua kém Thịnh An Hoài, nhưng mà so người khác mạnh hơn. Hoàng thượng không mang người khác săn thú mà mang nàng đi săn thú, chính là chứng cứ rõ ràng nhất.

Chao ôi, sao lại ghen thế này. Điền Thất có chút bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Phía bên này Kỷ Hành cũng là vô cùng tiếc nuối. Tuy rằng bờ vai của Điền Thất rất xinh đẹp rất ngon miệng, hắn rất muốn cắn nha cắn, nhưng

mà... Không thấy được, hấn thế nhưng không thấy được ngực của Điền Thất.

Kỷ Hành cảm thấy chính mình bây giờ thực là mê muội, có lẽ cho dù hấn thấy được lồng ngực bằng phẳng kia của Điền Thất đi nữa, thì cũng sẽ cho rằng nữ nhân này chính là dậ thì không được tốt, chỉ khi nào thấy được vết sẹo bên dưới của Điền Thất, thì mới có thể để cho hấn chết tâm.

Nhưng mà phải làm sao để xem đây...

Hừm, ngày mai muốn ra cung. Ở bên ngoài so với bên trong cung luôn phương tiện hơn chút. Nghĩ đến đây, Kỷ Hành lại dấy lên ý chí chiến đấu.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Tâm Tình Thiếu Nữ (Phần 1)

Bắc yển nằm ở phía bắc, cách kinh thành một trăm dặm, thổ địa nơi này không thích hợp trồng hoa màu, Hoàng thất liền lấy ra một vùng lớn trồng cỏ cây, nuôi thả rất nhiều hươu nai, dê và thỏ, mỗi khi đến mùa thu, Hoàng đế đều sẽ mang theo quần thần tới nơi này săn bắn.

Kỷ Hành vì lần săn bắn này mà lên kế hoạch tỉ mỉ. Từ ban ngày tới ban đêm, nội dung vô cùng phong phú. Khi ở tại Hoàng cung thì cơ hội để hăn và Điền Thất ở một mình cùng nhau không thể có quá nhiều, nếu không dễ dàng dẫn đến sự nghi ngờ của người khác, bọn hăn ở trong cung rất là câu thúc, mỗi tiếng nói mỗi cử động đều sợ bị những đôi mắt khác nhìn thấy. Đi ra ngoài liền tự do hơn nhiều, Kỷ Hành quyết định cùng Điền Thất vui vẻ trải qua thế giới hai người.

Đầu tiên, phải đem Như Ý luôn khóc nháo muốn theo quăng lại trong nhà. Lý do là cậu nhóc còn nhỏ, sợ bị ngựa giẫm.

Kỷ Hành càng lúc càng cảm thấy quả trứng thúi Như Ý này chướng mắt, bộ dạng còn chưa đủ ba tấc cao, liền muốn cưới vợ, đã vậy còn luôn cắm vào giữa hăn và Điền Thất, tóm lại là xem thế nào thì chướng mắt thế ấy.

Kỳ thật Như Ý cũng có suy nghĩ tương tự, nó cũng cảm thấy cha nó chướng mắt. Nó và Điền Thất chơi với nhau thật vui, nhưng phụ hoàng cứ luôn là đi tới chặn ngang một cước, thực là không thể nói nổi.

Tiếp theo, Thịnh An Hoài cũng không thể mang. Lý do của Hoàng đế bê hạ là bệnh của Thịnh An Hoài cần cần thận nghị ngơi, Thánh thượng săn

sóc nô tài, nên không để ông ta đi.

Sau đó Thịnh An Hoài liền dứt khoát bị bệnh.

Hiện tại Kỳ Hành đều có chút sợ Thịnh An Hoài, tổng cảm thấy tên ngu này là chuyên gia phá hoại không khí.

Giải quyết xong hai chướng ngại vật luôn kéo chân sau xong, Kỳ Hành hăng hái mang theo Điền Thất đi bắc yến. Lấy sức tưởng tượng có hạn của hắn, tuyệt đối không thể nào nghĩ tới phía trước đang chờ đợi hắn là cái gì. Mọi người thường nói "Kẻ trí nghĩ đến nghìn điều tất có một điều sơ sót", rất nhiều khi cái "sốt" này, không phải là mưu đồ, mà là nhân phẩm.

Bắc yến dựa vào núi Yến, hướng phía trước trải dài một đồng cỏ rộng lớn, dải đồng cỏ này do rừng cây phân cách thành từng mảnh nhỏ. Kỳ Hành mang theo Điền Thất, tự mình chiếm lấy một mảnh đồng cỏ, không cho phép người khác tiếp cận.

Thời tiết hôm nay rất nể tình, cuối thu trời trong, vạn dặm không mây. Bầu trời giống như là một khối ngọc bích không có nửa điểm tạp chất, ngọc bích ảnh ngược ra từng điểm sáng rực, chính là ánh nắng ấm dào dạt.

Gió thu vàng óng cuốn qua đại địa, cỏ cây khô khốc nửa nọ nửa kia, một ánh mắt nhìn tới chỉ thấy loang lổ lẫn lộn, mênh mênh mông mông, trong cô tịch thấu một cổ lầy lừng, khiến người ta rất muốn ghé cổ thét dài một tiếng biểu đạt hào hùng.

Trên đồng cỏ thường thường sẽ xuất hiện một vài động vật béo núc, ngơ ngơ ngốc ngốc, nhìn thấy con người cũng không biết trốn tránh, nên ăn thì ăn nên chơi thì chơi, yên lặng mà chờ loài người đi săn nó.

Điền Thất không khỏi cảm thán: Sống vào gian nan, chết vào yên vui, cổ nhân thật không lừa ta.

Lúc này nàng đang cùng Kỳ Hành cưỡi chung một con ngựa.

Điền Thất không biết cưỡi ngựa, ngay cả bò lên lưng ngựa cũng không biết, bất quá bây giờ nàng dạng chân ở trên lưng ngựa, dựa lưng vào lòng của Hoàng thượng, cũng là an ổn.

Kỳ Hành nghĩ được đặc biệt chu đáo, lúc đi ra cố ý dắt hai con ngựa, chờ hai người vừa đi ra khỏi tầm mắt của người khác thì Kỳ Hành lập tức đem con ngựa còn lại đuổi đi, chỉ để lại con ngựa trắng mà Ngự mã giám tì mĩ chọn lựa.

Con ngựa trắng này cũng không có chỗ gì thần kỳ, chỉ là xinh đẹp, đặc biệt xinh đẹp, Kỳ Hành vừa thấy được con ngựa này, liền cảm thấy Điền Thất nhất định thích.

Kết quả tự nhiên là không ra sở liệu của hắn.

Hiện tại, Kỳ Hành mông cưỡi mỹ câu (ngựa đẹp), lòng ôm mỹ nhân, rong chơi dưới bầu trời xanh ngắt trong veo, đắm mình trong gió thu phơ phất, rất là thích ý. Hắn dùng cằm nhẹ nhàng cọ lên cổ của Điền Thất, ngẫu nhiên hôn một cái lên mặt nàng, nhìn tiểu biến thái xấu hổ đến nổi lỗ tai đều hồng, trong lòng hắn sướng, thật sự tuyệt không thể tả.

Đầu óc Điền Thất loạn loạn, mỗi lần bị nam nhân phía sau hôn, thì nàng liền có một loại cảm giác như muốn bay lên, giống như là đang ngồi ở trên một đóa kẹo đường biết bay, đung đưa nhẹ nhàng mà ngọt ngào, còn thơm thơm mềm mềm, sạch sẽ bóng loáng.

Nàng cúi đầu, trái tim bang bang nhảy loạn, cảm giác đến lúc hắn lại hôn thì nàng đột ngột quay đầu, nâng cằm đón được cái hôn kia.

Điền Thất chủ động ngênh hôn khiến cho Kỳ Hành cảm thấy ngoài ý muốn, hắn sững sờ một chút, liền rất nhanh phản ứng kiếp, nâng lên mặt nàng mà cùng nàng triền miên.

Điền Thất vươn một tay tới ôm lấy cổ Kỳ Hành. Nàng bị hân hôn được đầu óc đều nóng lên, mơ mơ màng màng, nàng cảm giác có chút sự tình không giống nhau.

Nụ hôn vừa xong, hô hấp của hai người đều có chút không ổn. Kỳ Hành còn không biết đủ mà tiếp tục nhẹ nhàng mỗ lên mặt và trên cổ của Điền Thất. Điền Thất thư thái híp mắt, giống như là một con mèo đang được người ta nhẹ nhàng gãi cổ. Nàng hơi ngửa đầu, rơi vào trong mắt là một mảnh xanh trong suốt đã xa xôi lại vô biên vô hạn.

Chú ngựa bên dưới có lẽ biết bọn họ đang làm chuyện không được tốt cho lắm nên đã sớm dừng lại, cúi đầu ấp úng ăn cỏ.

Kỳ Hành đỡ Điền Thất xuống ngựa, hai người tay cầm tay đi trên thảm cỏ. Chung quanh có không ít con mồi ngốc nghếch, nhưng mà Kỳ Hành chướng mắt, thế là cung tên vẫn đeo trên lưng, không có đụng vào.

Bất quá hân thực hết sức muốn ở trước mặt Điền Thất lộ ra bản lĩnh, để có thể tiếp nhận lấy một chút sùng bái của tiểu biến thái.

Đúng lúc này, bầu trời truyền tới một trận tiếng nhận kêu. Hai người ngửa đầu nhìn, quả nhiên nhìn thấy một loạt chim nhận đang xếp thành hình chữ "Nhân" (人), bay từ hướng bắc về phương nam. Kỳ Hành giương cung cài tên, đem cung kéo căng như trăng tròn, ngắm vào bầy nhận, sau đó buông tay, mũi tên rời cung mang theo tiếng vút ngấn ngùi cắt qua không khí, giống như là một đạo tia chớp cực nhanh, bay về phía bầy nhận.

Điền Thất ngửa đầu, đôi mắt chớp cũng không chớp nhìn chòng chọc vào phương hướng của mũi tên, cho đến khi trên không trung liên tục vang lên hai tiếng than khóc của chim nhận, thì nàng thấy được một đoàn bóng đen đột nhiên rơi xuống dưới.

"Trúng trúng!" Điền Thất không biết vì sao kích động, kéo lấy tay của Kỳ Hành nhảy lên, "Hoàng thượng, tài bắn cung của ngài thực là lợi hại,

quả nhiên vẫn võ song toàn!"

Kỷ Hành cười cười, nâng tay nhẹ nhàng gõ cái trán của Điền Thất, "Nịnh bợ."

Hai người quyết định đi đem chiến lợi phẩm của Kỷ Hành nhặt về. Bởi vì chim nhạn rơi vào trong rừng cây, nên bọn họ dắt tay nhau đi vào trong đó, trong đầu Điền Thất nhớ lại vị trí chim nhạn rơi xuống, đi một hồi, cảm thấy hẳn là không kém nhiều, thế là tìm kiếm chung quanh, quả nhiên thấy nơi không xa thì thể chim nhạn nằm đó, hơn nữa còn là liên tiếp hai con.

Nhưng mà chung quanh chim nhạn lại có rất nhiều con ruồi lớn, ông ông bay, Điền Thất thấy rất kỳ quái, hai con chim này vừa mới chết, sao lại nhanh đưa tới ruồi nặng như thế?

Nàng vừa định tiến lên nhìn một cái, Hoàng thượng lại giữ nàng lại. Vẻ mặt của Hoàng thượng hết sức nghiêm túc, giống như là thấy được thứ gì đó cực đáng sợ, "Chạy!"

Điền Thất còn không phản ứng kịp, đã bị Kỷ Hành kéo xoay người chạy vội lên. Điền Thất rất là không hiểu, "Hoàng thượng, sao vậy?"

"Chọc trúng tổ ong vò vẽ."

"..."

Thì ra những thứ kia không phải con ruồi, mà là con ong! Điền Thất đột ngột thấy cả người đều phát lạnh, nhiều ong vò vẽ như vậy, nếu như đốt ở trên người... Nàng không dám nghĩ tiếp, vung chân cùng Hoàng thượng chạy như điên.

Dù cho là dùng hết toàn bộ sức lực, nàng vẫn là chạy được chậm, Kỷ Hành dứt khoát ôm lấy bờ vai nàng đem nàng cách mặt đất, mang nàng

cùng nhau chạy.

Kỷ Hành tự mình có khinh công rất tốt, nếu như một mình hẳn tự nhiên có thể nhẹ nhàng đào thoát, nhưng mà mang theo một cái rườm rà như Điền Thất thì có chút khó khăn. Bên tai nghe thấy tiếng ông ông phía sau càng lúc càng gần, Kỷ Hành dùng hết sức chạy về chỗ con ngựa trắng cách đó không xa, để có thể đúng lúc lên ngựa tránh được một kiếp, ai ngờ đến con ngựa kia thấy được bọn họ kích động như thế, thì nó so với bọn họ còn kích động hơn, bị dọa được vung dây cương quay đầu chạy.

Kỷ Hành: "..."

Tại lúc nguy cấp này hẳn thế nhưng còn có tâm tình cảm thán: Thế gian này có rất nhiều thứ đều là như thế, trông thì khá mà dùng thì không được.

Tiếng ông ông phía sau đã gần sát bên tai, Kỷ Hành biết hôm nay bọn họ không thể trốn thoát, đành phải đem Điền Thất kéo vào trong lòng, sau đó hai người song song ngã xuống đất. Kỷ Hành hoàn toàn áp ở trên người Điền Thất, dùng thân thể của chính mình để che khuất thân thể của nàng. Hai tay hẳn giơ lên, dùng tay áo đập kín đầu và mặt của Điền Thất.

Cuối cùng, chính hẳn cũng vùi mặt xuống, không hề nhúc nhích.

Tới đi!

Bây ông phảng phất nghe được lời mời mọc thịnh tình của Kỷ Hành, tranh nhau lao xuống, cong lên mông đít, lộ ra độc châm, ai kêu người chạy!

Kỷ Hành: "!!"

Nếu như không phải tự mình trải qua, người rất khó tưởng tượng ra loại cảm giác này. Trong phút chốc Kỷ Hành cảm thấy dường như có người

dùng cây xương rồng mà xoa bóp trên người hãn, từng cái gai chui vào trong da thịt, rồi ở trong xương thịt quấy lên, từng đợt rồi lại từng đợt đau đớn bén nhọn xuyên qua xương thịt chui vào trong tủy sống, xé rách thần kinh của hãn, hãn đau đến nổi huyết thái dương đều đau căng lên, khó chịu giống như là ở sâu trong huyết đạo dùng từng cây đinh đâm vào.

Đuôi của ong vò vẽ là có độc, Kỳ Hành chỉ thấy nơi bị đâm từng đợt nóng bỏng, quả thực như là vô số cây kim sắt bị đốt được đỏ bừng đang vào vào ra ra, hãn đau quá mức chỉ có thể cắn răng, lại sợ đem hàm răng cắn nát, liền dứt khoát cắn lên mu bàn tay của mình.

Điền Thất biết Hoàng thượng đang bảo vệ nàng, nhưng nàng vô cùng lo lắng cho hãn, nàng muốn đứng lên.

Kỳ Hành lại đè nàng càng chặt, nói ở bên tai nàng, "Đừng động, ngàn vạn đừng động..." Hãn đau đến nổi tiếng nói đều phát run, ngay cả hơi thở cũng đang cùng run rẩy.

Điền Thất cúi đầu, trước mắt một mảnh hắc ám, nàng cái gì cũng xem không đến. Nhưng mà nàng có thể nghe được tiếng Hoàng thượng bị đau đến mức hấp khí, có thể cảm thụ đến hãn đối với nàng che chở toàn thân. Nàng quả nhiên nghe lời, nằm sấp trên mặt đất không nhúc nhích. Ngực nàng chua xót phát trướng, hốc mắt nàng nóng lên, có chất lỏng nóng bỏng trào ra khỏi mắt, nhỏ giọt rơi xuống.

Cơn kiếp nạn này ngắn ngủi mà dài lâu, Điền Thất cảm thấy chính mình giống như chờ suốt cả một đêm. Đến khi bên tai trừ tiếng hô hấp của Kỳ Hành ra không còn động tĩnh gì khác thì nàng ló đầu, từ dưới thân hãn chui ra.

Bây ong đã đi. Chung quanh là một mảnh yên tĩnh.

Hoàng thượng đau được ngắt đi.

Điền Thất khóc vươn tay để tới nhân trung của hắn, may quá, còn thở.

Nàng đỡ hắn lên. Thân thể của hắn so với nàng cao lớn hơn rất nhiều, cái quá trình này nàng tương đương gặp khó khăn. Hoàng thượng bị hôn mê không còn biết gì nữa, không thể tự mình đi đường, Điền Thất để hắn ghé vào trên lưng của nàng, nàng tìm phương hướng đi trở về, kéo hắn đi từng bước một về phía trước.

Đi mấy bước, Điền Thất nhớ đến một chuyện, vươn tay sờ sờ nơi eo của Hoàng thượng, lấy ra một cái còi nhỏ. Cái còi này chuyên môn dùng để liên lạc với thị vệ phụ cận, chỉ là không biết phụ cận có thị vệ hay không. Điền Thất phồng má thổi một cái, thổi xong tiếp tục đi, đi vào bước lại thổi một lần. Cứ thế lặp lại.

Nàng vừa đi vừa khóc, ngực đau được nấc lên nấc xuống. Khí lực của nàng có hạn, bị hắn đè được hai chân đều nhũn ra, nhưng mà nàng tạm thời quên đi những thứ này. Nàng chỉ biết một chuyện, đó chính là không cần biết ra sao cũng phải đem hắn đưa trở về. Dù là nàng cứ như vậy từng bước từng bước đi, đem chân đi nát như, nàng cũng muốn đem hắn đưa trở về.

May mắn, vận khí của nàng hoặc là hắn không tệ, Điền Thất đi chưa đến một trăm bước, liền thấy được mấy thị vệ nghe đến tiếng còi chạy đến cứu giá.

Hai người thị vệ đem Kỳ Hành đưa lên ngựa, Điền Thất dặn dò bọn họ lưng của Hoàng thượng có thương, cần cẩn thận một chút, sau đó cùng một thị vệ khác cưỡi chung con ngựa, cùng trở về hành cung.

Sau khi trở về lập tức truyền Lâm Đại Việt tới. Lâm Đại Việt vừa thấy Hoàng thượng bị ngất thành như thế, sợ hãi trúng độc quá sâu chịu không nổi, liền trước tiên châm mấy châm bảo vệ tâm mạch, sau đó cầm cái nhíp nhỏ từng nhíp từng nhíp gắp độc châm ra. Vương Mạnh trợ thủ, đem những

chỗ đã được lấy độc châm ra thoa lên thuốc giải độc và nước thuốc tiêu sưng giảm đau.

Một thân cục sưng kia nhìn quá mức ghê người, Điền Thất ở bên cạnh nhìn thì trong ngực lại là một trận đau đớn vô cùng. Lâm Đại Việt và Vương Mạnh nhìn các loại bệnh đã quen, lúc này đều rất bình tĩnh, Lâm Đại Việt còn có thể vừa bận việc vừa hỏi Điền Thất tới cùng là chuyện gì xảy ra.

Điền Thất không dám nói thật, chỉ nói nàng và Hoàng thượng lạc ra, khi tìm đến Hoàng thượng thì thấy hãn nằm sấp trên đất.

Cũng không biết Lâm Đại Việt tin thật hay là giả vờ tin, tóm lại không có hỏi khác, mà chỉ nói, "Vết thương của Hoàng thượng đều là ở phía sau, thấy rõ lúc ấy hãn là nằm im chưa động. May mà hãn làm như vậy, nếu không hậu quả càng không thể tưởng tượng nổi."

Điền Thất có chút khó hiểu, "Vì sao?"

"Bởi vì ong vò vẽ càng dễ nhận biết ra người hoặc vật di động với tốc độ cao, đối với hoàn cảnh yên tĩnh thì không có linh mẫn như vậy. Nằm im không động so với chạy loạn tốt hơn nhiều, trừ khi người có thể chạy qua ong vò vẽ."

Điền Thất nghe xong, đã vui mừng, lại có chút áy náy. Nếu như không phải Hoàng thượng vì hộ nàng, thì có lẽ liền chạy qua ong vò vẽ đi...

***

Kỷ Hành là ở đêm khuya tỉnh lại. Hãn mở to mắt, thứ đầu tiên ánh vào rèm mắt là gương mặt đang ngủ của Điền Thất. Nàng quỳ ở bên giường, vai và đầu nằm sấp ở trên giường, hai tay đè lên nhau kê mặt, đôi lông mày nhỏ nhắn nhíu lại, lông mi run run, tỏ rõ ngủ được vô cùng không an ổn.

Bởi vì khóc được quá nhiều, hai mắt Điền Thất sưng đỏ, trên mặt còn có nước mắt chưa khô, khước mắt treo một giọt nước mắt muốn rơi lại chưa rơi. Kỷ Hành vươn một tay đi qua, ngón trỏ nhẹ nhàng chạm vào giọt nước mắt kia, nước mắt liền rơi lên ngón tay hẵn. Hẵn xoa xoa nước mắt trên mặt Điền Thất, cười nói, "Mít ướt."

Kỷ Hành nhẹ nhàng đẩy bờ vai của Điền Thất, kêu nàng tỉnh, "Đứng lên, trên mặt đất lạnh."

Điền Thất thấy Hoàng thượng tỉnh, vui mừng hết sức, vội vàng muốn đi tìm Lâm Đại Việt. Kỷ Hành lại giữ nàng lại, "Không cần, trẫm đã khỏe. Người đi lên, bồi trẫm trò chuyện."

Tuy rằng nửa đêm tán gẫu có chút kỳ quái, nhưng Điền Thất vẫn là ngồi ở cạnh giường, nói, "Hoàng thượng, ngài muốn nói chuyện gì?"

Kỷ Hành đem chăn mền xốc lên một chút, "Đi lên."

Điền Thất đành phải bò lên giường, chui vào trong chăn, cũng nằm bò giống như hẵn, cùng hẵn kề sát vào nhau. Đêm thu đã lạnh, nhưng mà trong chăn rất ấm. Điền Thất xoay cần cổ, đem mặt đối diện với Hoàng thượng, lông mi chớp cũng không chớp mà nhìn hẵn.

Kỷ Hành liền cùng Điền Thất đối diện.

Hai người bảo trì tư thế quỷ dị như vậy rất lâu, trong lúc đó ai cũng không nói chuyện.

Điền Thất: "..."

Kỷ Hành: "..."

Cuối cùng Điền Thất đỏ mặt, xoay vắn cần cổ có chút mỏi nhừ, lúc lại nhìn Kỷ Hành thì đôi mắt nàng có chút hồng.

Kỷ Hành âm giọng hỏi, "Dọa đến?"

Lời này rớt cuộc đem nước mắt của Điền Thất chọc ra. Nàng xoay mặt đi lau nước mắt, Kỷ Hành vươn tay ra sờ sờ đầu nàng.

"Thực xin lỗi." Điền Thất nói.

Tâm tình Kỷ Hành rất mâu thuẫn. Một bên hẳn không bỏ được nhìn Điền Thất khóc, một bên lại thấy được Điền Thất vì hẳn mà khóc, thì hẳn vô cùng hưởng thụ. Hẳn từng chút từng chút vuốt lên từng sợi tóc mềm của Điền Thất, nói, "Trẫm không muốn nghe lời nói như thế."

Điền Thất liền nói, "Cảm ơn."

"Cũng không muốn nghe cái này."

"Còn đau sao?"

Kỷ Hành tử tế cảm nhận vết thương trên người, trả lời nàng, "Không đau, nhưng mà rất ngứa."

"Ta vẫn là đi kê thái y thôi." Điền Thất nói, lại muốn đứng dậy.

"Không cần," Kỷ Hành đè lại Điền Thất, hẳn cười, "Người tới hôn một cái liền không ngứa."

Đều thương thành như vậy còn không chịu nhường hoàng, Điền Thất kỳ thật rất bội phục tinh thần ương ngạnh giờ trò lưu manh này của Hoàng thượng. Nàng đỏ mặt, vốn muốn cự tuyệt, nhưng mà thấy được sắc mặt vì suy yếu mà có chút tái nhợt của Hoàng thượng thì nàng lại mềm lòng, liền khẽ gật đầu.

Thế là Kỷ Hành nhanh nhẹn cởi quần áo.

Mấy cái bao trên lưng hấn còn chưa hết sưng, cùng nhau sưng lên giống như là mấy tòa sườn núi. Điền Thất thấy mà đau lòng không thôi, nàng cẩn thận dùng đầu ngón tay đụng đụng, Kỳ Hành liền nói, "Đó là ngón tay, đừng nghĩ trăm xem không đến liền dễ gạt."

Điền Thất dời ngón tay, nghiêng người đụng lên, nàng nhắm mắt nhẹ nhàng hôn một cái lên chỗ sưng đỏ, nàng không dám dùng sức quá nhiều, vừa chạm liền dừng. Kỳ Hành chỉ thấy chính mình giống như là bị lông chim trắng tinh nhẹ nhàng quét một chút, trên lưng không ngứa, mà trong lòng bắt đầu ngứa.

Điền Thất lần lượt đem từng nơi hôn, hôn được nghiêm túc mà thành kính. Vai hấn rất rộng, đến phần eo thì hẹp hẹp thu hồi, giống như là một cái hình tam giác; làn da trên lưng căng bóng loáng, trắng giống như là ngọc. Hấn gập cánh tay vào khuỷu tay, dùng cánh tay để chống đỡ thân thể, đầu vai bị nâng lên một độ cao nhất định, phần eo trở xuống thì chạm đến giường, từ vai đến eo, hình thành một cái độ dốc hơi lõm xuống, đường nét lưu loát, giống như là tận cùng dãy núi. Điền Thất nương theo dãy núi này mà hôn từ trên xuống dưới, hôn hôn, nàng đột nhiên sinh ra một loại ý nghĩ đáng sợ: Nàng hi vọng mỗi tấc da thịt dưới đôi môi này của nàng đều là của nàng, độc thuộc về nàng.

Kỳ Hành thư thái nhắm mắt lại, giống như là có thể cảm thụ đến tâm tình của nàng vậy. Hấn nghĩ trong lòng, có thể được Điền Thất đối đãi như thế này, thì cho dù là bị đốt sưng hết cả người, cũng là đáng giá.

Chỗ xương sống ngay eo của Kỳ Hành có một cái bao sưng đỏ rất lớn. Làn môi của Điền Thất chuyển qua nơi đó. Kỳ Hành tùy theo cái hôn khẽ của nàng mà thân thể nhẹ nhàng run lên một cái.

Điền Thất cho rằng Hoàng thượng không thoải mái, nàng vươn đầu lưỡi ra, liếm liếm chỗ vết sưng kia, sau đó liền nghe đến tiếng kêu rên của Hoàng thượng, tiếng kêu này phát từ trong lỗ mũi ra, giống như là đang ở

cổ nén cái gì, âm cuối mang theo chút ý run, mới nghe lại khiến người hốt hoảng cảm thấy hẫng giống như là đang làm nũng. Điền Thất không hiểu, cúi đầu lại hôn một cái lên đó.

Kỷ Hành vội vàng ngăn cản Điền Thất, "Đừng, đừng hôn nơi đó... Hiện tại đừng hôn..." Khi hắn nói lời này thì hô hấp có chút không ổn định, Điền Thất rốt cuộc vẫn là không yên tâm, giúp Hoàng thượng đắp kín chăn xong, nàng không quan tâm hắn phản đối mà ra ngoài tìm Lâm thái y tới.

Lâm Đại Viết tới bắt mạch cho Hoàng thượng, tán dương tố chất thân thể và năng lực khôi phục của Hoàng thượng một chút, rồi thuận tiện nhắc nhở Hoàng thượng gần nhất kỵ sinh hoạt vợ chồng.

Tại Kỷ Hành then quá hóa giận đem Lâm thái y đuổi đi xong, Điền Thất rốt cuộc rõ ràng phản ứng vừa nãy của hắn là cái gì.

...

Ngày săn bắn đầu tiên Hoàng đế bệ hạ liền bị thương, văn võ bá quan đành phải cùng Hoàng đế dẹp đường hồi phủ.

Bị thương cũng chia rất nhiều loại, có người thương được anh dũng, có người thương được lừng lẫy, có người thương được bi thảm, nhưng mà đường đường thiên tử lại bị ong vò vẽ đốt ra một thân toàn bao, loại chuyện tình này mà truyền đi ra liền thành trò cười. Kỷ Hành rất sáng suốt phong tỏa tin tức, đối ngoại tuyên bố chính mình là cùng mãnh hổ đấu tranh mới bị thương.

Tuy rằng loại cách nói này có chút vô si, nhưng mà không quan tâm có biết hay không biết nội tình, ai sẽ đi vạch trần Hoàng thượng nha, còn muốn sống hay không.

Thái hậu lại tin là thật, ngồi ở bên giường Kỷ Hành khóc. Kỷ Hành đành phải lén lút nói với bà: Con trai của ngài kỳ thật là bị ong chích.

Thái hậu rất không lời. Tuy rằng bị ong chích cũng rất đau, nhưng ong và lão hổ không thể so. Bà nhẹ nhàng thở ra, liền bắt đầu quở trách Kỷ Hành.

Kỷ Hành không rên một tiếng toàn bộ tiếp thu quở trách, thuận tiện ở trước mặt Thái hậu khích lệ Điền Thất, tự xưng hấn bị ong đốt ngất đi, may mắn Điền Thất đúng lúc phát hiện, cứu hấn trở về - đây là lời nói mà hấn và Điền Thất đã chuẩn bị trước.

Thái hậu nghe xong thì cao hứng hết sức, cực kỳ thưởng cho Điền Thất. Điền công công sinh bình được thưởng vô số, nhưng lần đầu tiên cảm thấy nhận phần thưởng này thật xấu hổ. Sau đó Thái hậu dặn dò Điền Thất cẩn thận chăm sóc Hoàng thượng.

Vốn dĩ Hoàng thượng sinh bệnh, hầu hạ uống thuốc ăn cơm, bôi thuốc hoặc là sinh hoạt thường ngày phải do cung nữ tới làm, những việc này không nên do Điền Thất phụ trách, nhưng mà người của cung Càn Thanh lại rất kỳ lạ đạt tới nhất trí, cảm thấy những chuyện này do Điền Thất làm hoàn toàn hợp tình hợp lý.

Thế là Điền Thất cứ thế đoạt lấy công việc bôi thuốc cho Hoàng thượng.

Kỷ Hành nhắm nửa con mắt, cảm thụ Điền Thất ôn nhu vuốt ve sau lưng, hấn hoàn toàn buông lỏng, thư thái vô cùng.

Đang bôi thuốc thì Như Ý đến thăm phụ hoàng của nó. Kỷ Hành sai người đem Như Ý đưa vào trong phòng ngủ.

Như Ý chỉ biết trên người phụ hoàng của nó không được khỏe, chẳng hề biết phụ hoàng tới cùng bị thương gì. Nhũ mẫu cởi giày cho nó, rồi ôm đến trên giường bệnh của Kỷ Hành, Như Ý quỳ gối kể bên Điền Thất, thấy ngón tay của Điền Thất nhúng vào chất mỡ kỳ quái sau đó bôi lên trên lưng của phụ hoàng.

Trên lưng của phụ hoàng mọc lên từng cái từng cái bao nhỏ, chính giữa mỗi một cái bao đều có một cái điểm nhỏ xíu, giống như là có thứ gì đó muốn từ bên trong mọc ra.

Như Ý liền ngạc nhiên nói, "Phụ hoàng, phụ hoàng muốn mọc cây nấm sao?"

Kỷ Hành nghe mà ghê tởm một trận, "Đi ra ngoài!"

Nhũ mẫu nhanh chóng ôm Như Ý rời khỏi. Như Ý không biết vì sao phụ hoàng không vui, nó nằm bò ở trong lòng bà vú, úy khuất nhìn Điền Thất, "Điền Thất..."

Điền Thất hướng về Như Ý nháy nháy mắt vài cái, an ủi cười cười, không tiếng động nói: Không có sao đâu.

Kỷ Hành lại bất mãn nhắc nhở Như Ý, "Điền Thất là người của trẫm."

Như Ý nghe xong, càng úy khuất, chôn đầu không muốn nhìn bọn hắn, rất nhanh bị nhũ mẫu ôm đi ra.

Bên này Điền Thất bôi thuốc cho Kỷ Hành xong, chờ đến khi thuốc khô đi Kỷ Hành mới hơi ngượng người nằm xuống.

"Hoàng thượng..." Điền Thất nhúu mày, nằm như thế đè tới vết thương sau lưng thì làm sao bây giờ.

Kỷ Hành cười nói, "Không sao nha... Cứ nằm sấp mãi, căn người muốn chết."

Điền Thất cho rằng Hoàng thượng nói là lòng ngực bị cắn, ai biết hắn lại kéo tay nàng để ở giữa hai đùi, "Nơi này nhưng mà không thể bị úy khuất."

Điền Thất cuống quít rút tay mình về. Lúc này, bên ngoài có cung nữ nói một tiếng, "Hoàng thượng, thuốc đã nấu xong."

Đây là quy củ mà Kỳ Hành mới lập cho hạ nhân, không cần biết là chuyện gì, đều phải ở ngoài cửa nói trước một tiếng, không được phép tùy tiện xông vào trong phòng ngủ, thư phòng hoặc các loại phòng của Hoàng thượng.

Kỳ Hành để cho cung nữ kia bưng thuốc đi vào, Điền Thất nhận lấy, tay cầm chén thuốc thử thử độ ấm, cảm thấy ổn mới bưng đến trước mặt Kỳ Hành, "Hoàng thượng, uống thuốc đi."

Kỳ Hành năm không nhúc nhích, cười nói, "Người đút cho trầm."

Điền Thất liền dùng muỗng nhỏ múc một thìa thuốc, đưa đến bờ môi Hoàng thượng.

Hắn lại không há mồm, mà chỉ cười dài nhìn chăm chăm Điền Thất, sau đó dời tầm mắt xuống dưới, rơi xuống trên môi nàng.

Điền Thất cảm thấy, lần này Hoàng thượng vừa nằm giường bệnh thì đột nhiên nhiều chuyện lên, tổng là đưa ra mấy cái yêu cầu ly kỳ cổ quái, nhưng mà hắn bị thương là vì nàng, nàng lại không thể mãi cự tuyệt hắn, bởi vậy nàng cứ từng bước một mà lui, không hề có điểm dừng.

Nàng cúi đầu, miệng đối miệng mớm thuốc cho Hoàng thượng, Hoàng thượng uống thuốc xong lại ấn cái gáy của nàng mà quấn quít hôn một trận, sau khi hôn xong, hắn thấp giọng nói, "Điền Thất, mặc váy cho trầm xem được không?"

"... Vâng."

***

Trong lòng Kỳ Hành có quý, nên không muốn để Điền Thất mặc đồ con gái trong Hoàng cung, thế là dẫn nàng đến ngoài cung. Đương nhiên, hắt ra ngoài cũng không chỉ là vì nhìn Điền Thất mặc váy.

Điền Thất còn có chút lo lắng thương thế của Kỳ Hành, kỳ thật thương của hắn đã tốt được không kém nhiều. Châm độc đã thanh lý xong, độc cũng đã hết, vết sưng cũng đã tan, cộng thêm thân thể của hắn khỏe mạnh, năng lực khôi phục tốt, nên trên cơ bản không có gì đáng ngại. Chẳng qua Kỳ Hành liền thích được Điền Thất chăm sóc, hắn nằm ở trên giường bệnh, tiểu biến thái liền đối hắn trăm y trăm thuận, tốt biết bao nhiêu nha.

Váy của Điền Thất do Kỳ Hành tự tay chọn, đó là một bộ tề ngực nhu váy cột tay màu đỏ rực thêu hoa đào phớt hồng, bên trong là một cái áo tay dài bằng lụa trắng, giày thêu mang nơi chân cũng là màu đỏ; màu sắc này ở trong Hoàng cung không thể tùy tiện mặc, nhưng ra cung thì không sao cả. Hôm nay nàng vẫn là búi một kiểu loa kế đơn giản đến không thể đơn giản hơn, chẳng qua lần này cắm thêm một cây trâm cài tóc hình hoa đào bằng vàng.

Lúc nàng đi đường thì vạt áo nhẹ bay, mép váy hờ phất, phối hợp với một khuôn mặt quốc sắc thiên hương, lại khiến cho Kỳ Hành nhìn ngẩn ngơ.

Không chỉ là hắn, hai người bọn họ đi ở trên đường thì có rất nhiều ánh mắt của nam nhân liên tục hướng trên người của Điền Thất bay tới.

Kỳ Hành rất tự hào, lại đặc biệt muốn đem Điền Thất giấu đi, không cho phép người khác nhìn. Hắn không có chút nào cảm giác đến, có rất nhiều ánh mắt của nữ nhân đang đuổi theo hắn.

Điền Thất lại có thể mặc váy vào người thì tâm tình cũng rất tốt, Kỳ Hành táo bạo dắt tay nàng đi trên đường, nàng cũng không có cự tuyệt hắn.

Hôm nay hắn còn đặc biệt mặc bộ quần áo màu đỏ thẫm, chỉ nhìn vào phục sức mà xem thì hai người thật là vô cùng đẳng đối.

Sau khi hai người nắm lấy tay nhau thì ánh mắt của các nam nhân chung quanh liền phân ra một phần cho Kỷ Hành, không ngoại lệ đều là hâm mộ ghen tị hận, cùng với ánh nhìn hắn thù thật sâu.

Tâm tình của Kỷ Hành cực sướng.

Một đôi người ngọc này tản bộ ở trên đường một hồi thật lâu, sau đó mới tìm nơi ăn cơm tối, rồi trở lại gian phòng trong khách sạn mà trước đó đã thuê. Điền Thất vừa rồi chính là ở trong khách sạn thay đồ xong mới đi ra.

Màn đêm buông xuống, sinh hoạt không biết xấu hổ bắt đầu.

Điền Thất lột hết quần áo của Kỷ Hành, nàng ở chỗ gần xương sống phía sau lưng của hắn hôn lại hôn, quả nhiên nghe đến tiếng thở dốc dồn dập đột ngột của hắn, điều này xác minh phán đoán của nàng.

Chỗ này có cái cơ quan, chỉ cần sờ một cái hôn một cái, liền có thể khiến cho Hoàng thượng sáng khoái hết sức.

Điền Thất rất muốn làm cho Hoàng thượng thoải mái, loại mong đợi đó, không phải vì tôn kính và thần phục đối phương, mà chính là một loại khát vọng. Nàng khát vọng nhìn hắn bởi vì nàng chăm sóc mà thư thái đến bay lên mây.

Chuyện cho tới bây giờ nàng không muốn thừa nhận cũng phải thừa nhận, nàng đối với người nam nhân này có ý nghĩ không an phận, nàng biết thân phận của hai người như núi cao cùng với biển khơi, nhưng loại nhớ nhung này lại ở đâu cũng nhúng tay vào, không cách nào ngăn chặn.

Không dám nghĩ, không thể nghĩ, lại cứ là nghĩ tới.

Làn môi của Điền Thất thuận theo eo của Kỳ Hành, từ phía sau chuyển qua phía trước. Nàng cầm lấy tiểu huynh đệ của hã mà bóp nặn, rồi tử tế quan sát biểu cảm của Kỳ hành. Nàng đột nhiên cúi đầu, cẩn thận mà dè dặt hôn một cái lên cái đầu tròn trịa mà ướt át kia.

Hình ảnh luôn mơ ước qua ngàn vạn lần liền như vậy xuất hiện ngay trước mắt... Kinh hi đột nhiên đến, Kỳ Hành lại ăn chay rất nhiều ngày, đột nhiên trong lúc đó nhận lấy loại kích thích này, nhất thời nhịn không được, tinh quan thất thủ.

Điền Thất chưa kịp trốn tránh. Trên môi nàng dính rất nhiều tinh dịch, chảy tới dưới cằm, rồi nhỏ giọt đến trên giường.

Kỳ Hành từ trong sự khoái lạc muốn chết muốn sống kia phục hồi tinh thần lại, thấy được Điền Thất chậ vật như thế thì hã cực kỳ lúng túng, mặt cũng đỏ, hã vội vàng sáp lại giúp nàng lau.

Nhưng mà thấy được tinh hoa của chính mình rơi trên đôi môi của Điền Thất, thì trong lòng của Kỳ Hành lại có một loại cảm giác ngọt ngào nhẹ rất là diệu kỳ. Thôi được, hã vẫn luôn là người mâu thuẫn như thế.

Điền Thất thuận theo Kỳ Hành giúp nàng lau miệng, nàng vẫn không nhúc nhích. Nàng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Kỳ Hành xem một hồi, chớp chớp mắt, rồi đột nhiên rơi lệ.

Kỳ Hành càng lúng túng, "Thật, thật xin lỗi..." Hã cho rằng Điền Thất khóc là bởi vì hã làm như thế quá mức nặng khẩu vị, tiểu biến thái tiếp thu không được.

Điền Thất không đáp, mà đột nhiên chui đầu vào trong lòng hã, ôm eo hã khóc hu hu lên.

Kỳ Hành có chút luống cuống tay chân, "Đừng khóc, lần sau ta không như vậy... Người tới cùng sao vậy?"

Ta làm sao, ta thích một người không nên thích.

Điền Thất không quan tâm hẳn, chỉ lo tự mình khóc. Khóc xong, nàng từ trong lòng hẳn bật dậy, ngồi thẳng người, nói, "Hoàng thượng, chúng ta trở về thôi?"

"Đêm nay chúng ta không trở về."

"Nhưng mà..."

Kỷ Hành giải thích, "Không sao, bên trong cung ta đã dọn dò xong, ta còn đang dưỡng thương, ngày mai cũng không cần vào triều sớm."

Điền Thất còn có chút do dự.

Kỷ Hành đột nhiên thở dài, "Người có biết là ta muốn ôm người ngủ một giấc nhiều đến thế nào không."

Điền Thất cúi đầu không nói, ngực lại có chút ê ẩm.

Hắn an ủi, "Người yên tâm, không có sự cho phép của người, ta sẽ không làm gì người."

Điền Thất liền khẽ gật đầu. Vì để phòng ngộ nhỡ, hai người đều mặc quần áo chỉnh tề, sau đó Điền Thất mới chịu nằm vào trong lòng Kỷ Hành.

Kinh nghiệm lịch sử tỏ rõ, hứa hẹn "Không cởi quần áo" của nam nhân đều nên nghe ngược lại.

Ngay từ đầu Kỷ Hành cũng không định làm gì Điền Thất, hẳn thực là vô cùng muốn ôm Điền Thất ngủ một giấc. Nhưng mà hai người kề vai áp má như thế, thân thể mềm mại ấm áp của người trong lòng liền ở trong ngực, thì cái ý nghĩ cổ quái kia của hắn lại xông ra.

Điền Thất... Nếu như là nữ nhân thì tốt biết bao nhiêu nha...

Phải chăng là nữ nhân đâu...

Hắn cứ thế một lần rồi lại một lần nghĩ đến cái vấn đề này, cho đến đêm khuya yên tĩnh.

Điền Thất thành linh xoay người, đối mặt với hắn. Nàng đã ngủ say, hô hấp vững vàng.

Kỷ Hành không biết có phải là do chính mình nghĩ quá nhiều điều điên rồ hay không, mà hắn cứ tổng là cảm thấy trước ngực mình giống như là bị hai cái gì đó căng tròn áp sát.

Hắn quả nhiên là điên rồ, rốt cuộc quyết định cởi ra nhìn một cái.

Chứng cứ trực tiếp nhất chính là nhìn xem phía dưới của Điền Thất có một vết sẹo kia hay không, chỉ cần thấy được, hắn cũng có thể chết tâm.

Thế là Kỷ Hành không lột áo, mà trực tiếp lột quần. Dù sao cũng là thừa dịp người ta sơ sẩy, làm loại chuyện này nhất định động tĩnh càng nhỏ càng tốt. Cũng không biết lúc trước chọn bộ váy áo này thì phải chăng tiềm thức tiếp tay, váy này là tề ngực, không có thắt lưng, nên quần ở phía dưới quả thực là cực dễ cởi ra.

Vén váy lên, nhẹ nhàng cởi bỏ thắt lưng bên trong. Kỷ Hành cầm lấy lưng quần của Điền Thất chậm rãi cởi xuống. So với làm tặc thì hắn càng khẩn trương, trái tim cơ hồ nhảy ra khỏi cổ họng luôn, hai mươi năm này của hắn trước giờ không có trải qua thời khắc khẩn trương như lúc này.

Quần rốt cuộc cũng cởi ra, trước mắt hiện lên một mảnh cỏ khuất giữa hai đùi. Trong bụi cỏ cái gì cũng không có.

Ừm, cái này cũng thuyết minh không được cái gì, lờ như thật sự là cắt được sạch bong nha. Kỷ Hành nghĩ nghĩ, dùng ngón tay run rẩy đẩy đám cỏ ra hai bên mà nhìn.

Mồng gà hờ xuất, phần châu khẽ lộ.

Đây, tuyệt, đối, không, phải, vết, sẹo!

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Hoàng Thượng Điền Cường

Kỷ Hành dường như đã mất hồn, đầu óc hẫng trống rỗng. Hẫng bình tĩnh giúp Điền Thất mặc lại quần, buộc lại vạt áo, để váy xuống chỉnh sửa gọng gàng.

Sau này mỗi khi hồi ức lại lúc bấy giờ, ký ức của hẫng luôn là từng mảnh vỡ, chính hẫng đều không rõ hẫng làm sao có thể tại lúc lục thần phân ly lại tử tế làm xong những việc này.

(lục thần: tim, phổi, gan, thận, lách, mật. Lục thần phân ly nô m na là thể xác và tinh thần đều tan rã.)

Sau khi làm xong, Kỷ Hành xoay người bay tới phía trước cửa sổ, trông giống như một luồng u hồn màu đỏ.

Hẫng mở cửa sổ ra, vọt tới bên ngoài, lúc bay ra thì chân hướng về phía sau đạp nhẹ, đem cửa sổ đóng lại.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, tay áo dài đỏ thẫm tung bay, mái tóc tối đen xõa dài phơ phất, nam tử tuấn mỹ từ không trung nhẹ nhàng rơi xuống đất, giống như là trích tiên từ trên trời hạ xuống.

Vị trích tiên so ánh trăng càng cao thượng, so sen đỏ càng yêu dã này vừa mới đứng vững, liền bắt đầu vung chân chạy như điên ở trên đường cái, một bên chạy băng băng một bên gào thét quái dị kêu lên.

Điền Thất là nữ nhân!!!

Là nữ nhân!!!!

Nữ nhân!!!!

Grào grào grào grào grào grào!!!!!!

Ha ha ha ha ha ha!!!!!!

Nếu không phải vì chạy được quá nhanh nên hít thở không xong thì lúc này Kỷ Hành rất muốn cất giọng ca hú một phen. Hắn giống như là một cỗ đại pháo đã mất quyền không chế, không hề có mục đích nổ lung tung, tình tự kịch liệt chôn giấu trên người một khi bị châm, nhất định phải tàn mát đến lúc không còn, mới chịu ổn định. May mà lúc này là đêm khuya, trên phố không có người, đường phố lại rất rộng lớn, không đến mức vì hắn điên cuồng mà va chạm với người khác.

Bất quá con đường rộng lớn này có vẻ như không thỏa mãn được hắn, hắn đột ngột tung người nhảy lên trên nóc nhà bên cạnh, giẫm lên một mảnh ngói xanh kia tiếp tục chạy như bay.

Khinh công của Kỷ Hành tuy tốt, nhưng lúc này tâm tình cuồng loạn, dưới chân không có nặng nhẹ, đem nóc nhà người ta giẫm ra một trận động tĩnh. Có những người ngủ không sâu hoặc người bình thường bị đánh thức, đẩy cửa ra ngoài hướng phía trên xem, cũng chỉ có thể thấy được một cái bóng đỏ hiện lên phía trên nóc nhà kế bên hoặc phía xa, giống như là ma quỷ lướt đến chỗ tận cùng của đêm trăng, chỉ lưu lại từng đợt cuồng tiếu cùng với tiếng gào thét điên cuồng:

"Nàng là nữ nhân!!!"

"Ta không phải đoạn tụ!!!"

Người nhát gan một chút mà gặp được tình cảnh này, đương trường sẽ bị dọa được run hết cả chân, cơ hồ không thể khống chế (tiểu tiện mất kiểm

soát); gan lớn hơn một chút thì sẽ lắc đầu cảm thán: Lại đến đêm trăng tròn, là lúc âm khí mạnh mẽ nhất, yêu ma quỷ quái linh tinh đều chạy ra, thực là thời thế đổi thay a...

Kỷ Hành cũng không biết chính mình chạy bao lâu, phạm vi mà hãn nhiều dân không ngừng khuếch đại, gần như đem nóc nhà của nửa cái kinh thần giẫm hết một lần, thì tâm tình của hãn mới bình tĩnh một chút, dừng lại ôm đầu gối thở sâu.

Khinh công dù tốt cũng không thể dùng như vậy, lúc này Kỷ Hành cũng mệt như con chó, còn kém mỗi le lưỡi.

Bất quá cho dù mệt mỏi, hãn cũng khôi phục được nhanh, sau một lát hô hấp vững vàng xong. Cảm giác đến mồ hôi trên trán tụ thành từng hạt từng hạt to đùng ngã nhào xuống dưới, hãn lấy khăn ra lau mặt một cái, rồi chấp tay sau lưng đứng ở trên nóc nhà, bắt đầu từ bệnh thần kinh biến trở về trích tiên. Lúc này trăng sáng treo cao, ánh trăng như nước, tẩy sạch đi bụi bặm chốn phàm trần. Kỷ Hành đắm chìm trong ánh trăng tinh khiết, hãn hướng về phía đông mà nhìn, chỉ thấy vài vì sao lạnh, bị ánh trăng che đậy hết quang mang, hiển hiện mơ hồ.

Hãn đột nhiên hốt hoảng thấy được nơi đó đầy sao trải dài dày đặc, có sao băng chớp thành vệt trắng xuyên qua giữa mảnh sao này, một vì sao một ngôi sao, một vệt sáng một vệt bạc, mặc dù ngắn như hoa quỳnh sớm nở tối tàn, lại biết rõ tình trường nhân gian.

Si niệm ngày đó của hãn, chúng nó đều nghe được.

Trong lòng Kỷ Hành dâng lên một trận cảm động sâu lắng, kích được hốc mắt hãn nóng lên.

Nguyện vọng của hãn đã thực hiện.

Tiểu biến thái thật sự biến thành nữ nhân.

Kỷ Hành đột nhiên vén áo, hướng về phương đông cong gối mà quỳ, rồi đập đầu thật mạnh một cái. Hăn nhắm mắt, cái trán áp tới mái ngói cứng ngắt lạnh lẽo, thật lâu sau chưa cách.

Dưới ánh trăng, góc mặt nghiêng nghiêng của nam nhân tựa như bạch ngọc điêu thành, hàng mi dài mà rậm hơi hơi run rẩy, có chất lỏng lỏng lánh trào ra khỏi mắt, thuận theo khóe mi nhỏ giọt rơi xuống, bị ánh trăng khúc xạ ra vẻ sáng trong lộng lẫy, hệt như khóc châu của giao nhân.

(Giao nhân: là tên gọi người cá của TQ, theo điển tịch ghi lại thì nước mắt của giao nhân sẽ hóa thành trân châu, thường gọi là khóc châu.)

***

Sau đó Kỷ Hành lại ở trên đường lặc lự rất lâu. Cuồng hỉ xong rồi, hăn rốt cuộc nghĩ đến phần nộ. Đúng vậy, hăn làm sao có thể không phần nộ nha, nàng giấu được hăn thật khổ, làm hại hăn càng khổ. Hăn vì nàng biến thái tới biến thái lui, xoắn xuýt được muốn chết muốn sống, còn nàng thì tốt lắm...

Không được, nhất định phải hung hăng trừng phạt tiểu biến thái mới được. Kỷ Hành ở trong đầu diễn luyện các loại chiêu thức để trừng phạt Điền Thất một hồi, càng nghĩ càng không thuần khiết.

Nghĩ một hồi, hăn rốt cuộc ở trong đầu dọn ra một góc để nghĩ đến một cái vấn đề hiện thực: Điền Thất là ai? Lại là làm sao tiến cung? Nữ nhân làm thái giám thật sự là quá không thể tưởng tượng nổi, nàng tới cùng có việc gì khó nói? Hay là có cái mục đích gì không thể cho người khác biết?

Nếu như phát hiện ra một tên thái giám nào đó là nữ nhân, phản ứng đầu tiên của Kỷ Hành khẳng định là phải chẳng người nọ có mưu đồ bất chính với hoàng thất, nhưng mà Điền Thất ở ngự tiền hầu hạ thời gian dài

như vậy, lại còn cùng hãn có sự thân mật vượt xa mối quan hệ chủ tớ, nếu như nàng muốn gây rối thì có rất nhiều cơ hội.

Mà chuyện gây rối nhất Điền Thất từng làm với hãn chính là néo trứng trứng của hãn...

Bởi vậy thấy rõ mục đích của Điền Thất cũng không phải là ác, vậy nàng tới cùng là vì sao muốn vào cung? Còn nữa, thái giám vào cung đều phải tra hộ tịch rõ ràng, sau khi tịnh thân lại nghiệm thân, không thể có chuyện lai lịch bất minh tự xưng thái giám liền có thể vào cung làm thái giám. Điền Thất là ra sao giả tạo thân phận, lại làm thế nào tránh được chuyện nghiệm thân lúc vào cung? Liền tính nàng tránh được lần đầu tiên, vậy còn lần thứ hai làm sao có thể tránh được?

Đủ loại chuyện không thể tưởng tượng, thật là làm cho người ta khó hiểu.

Xem ra muốn biết rõ ràng tất cả mọi thứ thì đầu tiên phải làm rõ ràng thân phận của Điền Thất. Đột nhiên Kỷ Hành phát hiện ra hãn đối với quá khứ của Điền Thất thế nhưng hoàn toàn không biết gì cả, ngay cả thân phận giả tạo của nàng cũng tìm không đến.

Khoan đã... Tư liệu cơ bản của Điền Thất bị trộm?

Hơn nữa còn rất có khả năng là bị A Chinh trộm...

Như vậy phải chăng đã tỏ rõ, A Chinh cũng đã hoài nghi Điền Thất? Thậm chí hãn ta đã biết Điền Thất là nữ nhân, cho nên mới đi tra nàng?

Kỷ Hành có một loại cảm giác không thích khi bị người khác nhanh chân đến trước, hãn rất nhanh lại nghĩ tới một cái vấn đề càng nghiêm trọng: Nếu như A Chinh thật biết Điền Thất là nữ nhân, vậy hãn ta tới cùng là làm sao phát hiện ra?

Chẳng lẽ giống như hấn làm thế...?

Kỷ Hành bỗng nhiên giận không kèm được, vừa vịn thấy được bên chân có một cái giỏ trúc, tức thì không chút nghĩ ngợi mà đá một cước, giỏ trúc bị đá ngã lăn, bên trong có rất nhiều quả lê núi tươi mới màu vàng phớt hồng thơm phức lăn ra ào ào, rơi đầy trên đất, dính vào rất nhiều bụi bặm.

Một ông cụ già liền đối với hấn giận dữ gầm lên, "Tiểu tử thúì, đầu óc có bị bệnh không!"

Lúc này sắc trời đã dần sáng, phương đông hiện lên màu trắng bạc, nhân dân chăm chỉ lao động đã sớm thức dậy gánh các loại hàng hóa đi tới chợ sáng chuẩn bị bán buôn. Ngày hôm trước ông cụ này tự mình đi hái những quả lê núi tươi mới, cực kỳ bảo bối, trời chưa sáng liền gánh tới đây định chiếm cái chỗ tốt, nào ngờ còn chưa khai trương thì lại gặp một tên điên, làm sao không nổi nóng cho được.

Kỷ Hành cũng rất nổi nóng. Cách nổi nóng của hấn chính là lấy một khối bạc ra nhắm vào trán ông cụ chọi tới, chọi ông ấy té lộn nhào. Ông cụ che trán từ dưới đất đứng lên, vừa định mắng thì thấy được bạc trên mặt đất, lập tức vội vàng nhặt lên cắn một cái, là thật! (editor: Chả hiểu tác giả viết như vậy để làm gì? Đọc phản cảm và gây ác cảm với Kỷ Hành!!! Cho thanh niên hay nhân vật trẻ tuổi đọc còn đỡ khó chịu...)

Ông cụ cũng không cáu mà mỉm cười đầy mặt chấp tay thi lễ với Kỷ Hành.

Suy nghĩ của Kỷ Hành bị đánh gãy, lúc này nhìn thấy trời cũng sắp sáng, liền tăng tốc bước chân trở về tìm Điền Thất. Hiện tại hấn chứa chan ngọt ngào, muốn tìm Điền Thất hỏi rõ rất nhiều chuyện, còn muốn dạy dỗ nàng một trận, muốn làm nhất là đem quần áo của nàng lột hết rồi cực kỳ chà đạp một phen...

Hắn đi tới khách sạn, mở cửa sổ đi vào, lại không thấy được Điền Thất ở đó.

Kỷ Hành nhất thời liền hoảng, vội vàng tìm nhân viên khách sạn hỏi thăm.

Người phục vụ trả lời, "Tôn phu nhân đã dậy, vừa ra cửa."

("Tôn" là tiền tố để thể hiện sự kính trọng khi nói tới người hoặc vật có liên quan đến người đối diện.)

Ba chữ "Tôn phu nhân" lấy lòng Kỷ Hành, thế là người phục vụ mở ra đôi mắt còn buồn ngủ lim dim, sững sờ nhìn trong tay đột nhiên nhiều ra một khối bạc. Ah, hẳn nhất định là còn chưa tỉnh ngủ.

Điền Thất đang đứng ở dưới tàng cây bạch quả ở cửa khách sạn. Nàng sớm thức dậy lại phát hiện người bên cạnh không thấy, chỉ nghĩ là hẳn vừa mới ra khỏi cửa, thế nên nàng ra đây đứng chờ hắn. Đến mùa thu, lá cây bạch quả trở nên vàng nhạt, treo ở đầu cành giống như là một cái cây rụng tiền khổng lồ; lá vàng trải đầy đất, tựa một tấm thảm kim tuyến thật dày. Điền Thất mặc một thân váy đỏ, đứng ở dưới cái cây rụng tiền, đạp trên tấm thảm kim tuyến. Đại khái là khí chất tự thân của nàng cùng vàng bạc tương đối tiếp cận, nên tuy nàng đứng trong một thế giới tràn đầy kim quang lấp lánh, nhưng xem ra một chút cũng không tục, ngược lại còn có một loại vẻ đẹp phú quý huy hoàng. Gió nhẹ lướt qua, lá cây bạch quả tự nhiên lắc lư, tựa ngàn vạn cánh bướm bay tán loạn, lượn lờ ở bên cạnh nàng. Điền Thất cảm thấy thú vị, nâng váy xoay vòng tròn tại chỗ.

Đối với một tiểu mỹ nữ như vậy, cho dù là có lửa giận lớn tới cỡ nào cũng phát không ra.

Kỷ hành lập tức đi qua kéo tay nàng. Hiện tại hẳn khẽ đụng đến Điền Thất liền kích động, hẳn kéo tay nàng không ngừng nghĩ, đây là nữ nhân, nữ nhân, nữ nhân...

"Hoàng thượng đang nghĩ cái gì?" Điền Thất đột nhiên hỏi.

"Nữ nhân..."

"..." Điền Thất có chút ghét bỏ xem hắn.

Kỷ Hành không tự tại sờ sờ mũi. Hắn rất muốn trực tiếp vạch trần giới tính của Điền Thất, rồi khảo tra nàng tất cả mọi chuyện, sau đó xách nàng lên giường trừng phạt nàng... Hoặc là ba cái mắt xích này có thể đảo điên một chút, tự do sắp hàng. Nhưng mà hắn lại sợ khéo quá hóa vụng, làm hư việc, dù sao một đứa bé gái tuổi còn rất nhỏ lại thâm nhập vào cung đóng giả thái giám, không cần biết nàng làm sao làm được, nàng nhất định có nguyên nhân và mục đích rất trầm trọng.

Kỳ thật Kỷ Hành hết sức hi vọng Điền Thất chủ động nói thật với hắn. Hắn có thể xác định, vô luận nàng là ai, vô luận phát sinh cái gì, hắn đều sẽ yêu thương nàng, bảo vệ nàng.

Tóm lại lúc này hắn tuy rằng rất vội vã, nhưng rốt cuộc vẫn là nhân vật án binh bất động, định hiểu rõ lai lịch của nàng trước, cũng tốt tìm cái góc độ tốt nhất để hạ miệng.

Hai người tìm một chỗ ăn sáng. Điền Thất vừa ăn vừa nghe người ở bàn bên cạnh sinh động như thật nói chuyện tối hôm qua trong thành nháo quỷ. Nghe nói đó là một ác quỷ áo đỏ, trước đó đã sớm ở sở Thập Tam bóp chết đến mấy tên thái giám, mỗi đêm trăng tròn nó đều chạy ra tai họa nhân gian, chuyên lấy tinh khí của nam tử làm thức ăn. Tối hôm qua ác quỷ áo đỏ kia lại hiện thân, rất nhiều người đều tận mắt nhìn thấy.

Điền Thất liền không hiểu, hỏi, "Tên ác quỷ này phải chăng là nữ nhân? Chuyên hút lấy dương khí của nam tử?"

Người ở bàn bên cạnh nhiệt tình giải thích cho nàng, "Không phải không phải, kia là nam ác quỷ."

"Nam quý vì sao lại ăn nam nhân?"

Người kia liền thấp hèn cười giải thích, "Chuyện này người liền không biết... Con quý kia là tên đoạn tụ." (Chắc tui chót quá chời ơi =))))))

Điền Thất càng thấy kỳ quái, "Người làm sao mà biết?"

"Người toàn thành đều biết," hắn nói, cố ý kẹp cổ họng tru lên, giống như là đang học thanh âm của ác quỷ kia, "Ta không phải đoạn tụ! Ta là nữ nhân!... Ngài xem xem, đều coi mình như nữ nhân, con quý này không biết là biến thái thành thế nào nha? Ta xem, đừng nói là tay áo, hắn ngay cả ống quần cũng phải đoạn."

Điền Thất hiểu rõ gật đầu, "Có lý." Nói xong, quay đầu vừa định cùng Hoàng thượng chia sẻ cái chuyện lạ này, lại phát hiện sắc mặt của Hoàng thượng biến thành màu đen, có vẻ như là cực không cao hứng, Điền Thất đều có thể nghe được tiếng nghiến răng của hắn.

Chỉ mới chớp mắt như thế, lại trở mặt. Điền Thất rất phiền muộn, nàng làm sao lại thích một tên bệnh thần kinh như vậy chứ.

Đáng giận nhất là tên bệnh thần kinh này vừa rồi còn nghĩ tới nữ nhân.

Điền Thất chống cằm, trong lòng chua lè chua loét.

Phải làm sao đem người nam nhân này làm của riêng đây... Nàng phiền muộn nghĩ.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Vạch Trần

Trịnh Thiếu Phong muốn đi nhập ngũ.

Điền Thất mới nghe đến cái tin tức này thì có chút kinh ngạc, tổng cảm thấy Trịnh thiếu gia sinh chiều dưỡng chuộng không quá thích hợp đâm đầu vào trong quân doanh đầy gian khổ. Nếu nói hẳn dựa vào gia thế bối cảnh để đi quân doanh hưởng phúc thì càng không thể, trong quân doanh vốn liền không có miếng phúc nào để hưởng thụ, Trịnh Thiếu Phong tự mình lại có cử nhân công danh bên thân, lại dựa vào cha hẳn và ca ca hẳn đề bạt thì đường làm quan chung quy sẽ không quá nhấp nhô, đủ hẳn hưởng thụ cả đời.

Bởi vậy Điền Thất rất không hiểu nổi.

Không chỉ nàng, Đường Thiên Viễn và Kỷ Chinh đều cảm thấy cái lựa chọn này không được tốt cho lắm, Đường Thiên Viễn cho rằng Trịnh Thiếu Phong dù sao đi nữa cũng đã thi được cử nhân, không bằng lại nỗ lực mấy năm, tranh thủ lẫn lộn được cái tiến sĩ, về sau mọi người ở trên quan trường gặp nhau, kết thành một mạch, không phải càng tốt hay sao.

Được rồi, để Trịnh Thiếu Phong thi đậu tiến sĩ quả thật có chút làm khó hẳn...

Tóm lại lần này Trịnh Thiếu Phong rất có chủ kiến của bản thân. Hẳn cũng không biết bị thần tiên nơi nào nhập, trong vòng một đêm nghĩ thông rất nhiều chuyện, nói cái gì "Làm người không thể cả đời dựa vào người khác, chính mình chung quy phải tự mình xông ra một con đường", "Ta đọc sách không được, tập võ còn được đi, không như đây ưu tránh khuyết, đi

quân doanh thử xem", sau đó lại mang về mặt cao thượng nói, "Dân chúng biên cảnh Đại Tề chúng ta nhiều năm nay chịu đủ nỗi khổ do Mông Cổ gây rối, ta thân là con dân Đại Tề, nên vì Hoàng thượng phân ưu, vì dân mưu phúc, làm sao có thể an vào hưởng lạc"...

Mấy người Điền Thất đều rất lo lắng cho Trịnh Thiếu Phong. Đầu óc người này vốn không tốt dùng, lần này đừng nói là bị hư luôn rồi đi...

Vẫn là Đường Thiên Viễn tinh trí, bất động thanh sắc quan sát Trịnh Thiếu Phong mấy ngày, cuối cùng ra được kết luận: Tiểu tử này là muốn đi quân doanh theo đuổi cô nương.

Bởi vì Trịnh Thiếu Phong trúng ý con gái của Sở tướng quân, cô nương kia rất bừa hãn, không yêu kim chỉ mà yêu trường thương đoản kiếm, gần đây cha nàng điều chức đi Tuyên phủ làm tổng binh, nàng cũng muốn đi cùng.

Điền Thất và Kỷ Chinh đều nhẹ nhàng thở ra.

Mấy người liên cao hứng làm tiệc tiễn Trịnh Thiếu Phong, trong bữa tiệc một bên chúc phúc một bên giúp hãn ra chiêu, Trịnh Thiếu Phong suy xét đến chuyện ba người này đều không có từng trải qua chuyện đem cô nương đuổi tới tay, đã vậy trong đó còn có một đôi đoạn tụ, nên không quyết định nghe bọn hãn.

À, phía trước quên nói, Trịnh thủ phụ cũng không biết có chủ ý gì, tóm lại không có đem thân phận chân thực của Điền Thất nói với Trịnh Thiếu Phong, thế là Trịnh Thiếu Phong liền vẫn bị che đậy như thế.

Lời thừa không nói thêm. Kinh thành tứ công tử chỉ còn lại ba người, ba người này còn đều có tâm tư. Đường Thiên Viễn đối với thân phận của Điền Thất tò mò muốn chết, nhưng đoán không ra, hãn cũng không tiện hỏi. Loại chuyện này đối phương không chủ động nói liền tỏ rõ người ta không muốn để cho người biết. Kỷ Chinh so Đường Thiên Viễn còn tò mò

hơn. Hãn phái người trà trộn vào trong Đại Lý Tự, đem hồ sơ lưu dày Liêu Đông mấy năm trước đều lật một lần, nhưng chính là không tìm được vụ án phù hợp với tình huống của Điền Thất. Kỷ Chinh cho rằng chính mình nghĩ sai, nhất thời cũng rất nghi hoặc. Hãn lại nghĩ từ Tôn Tòng Thụy mà bắt tay vào mò, nhưng mà Tôn Tòng Thụy làm người khiêm nhường, thanh danh thanh cao, hãn cũng tra không ra cái gì. Kỷ Chinh có thể xem ra Điền Thất cùng Đường Nhược Linh liên thủ đối phó Tôn Tòng Thụy, bởi vậy lại muốn từ chỗ Đường Nhược Linh nghe ngóng tin tức. Đường Thiên Viễn là người cẩn thận, hãn cảm thấy thế này, dù Kỷ Chinh cùng Điền Thất quan hệ tốt, nhưng mà đã Điền Thất không chủ động cùng Kỷ Chinh lộ ra, thì Đường Thiên Viễn hãn đây không thể lăm mồm nói dù chỉ một chữ. Thế là mỗi khi gặp được lời nói khách sáo của Kỷ Chinh, hãn luôn giả ngu.

So sánh với hai người bọn hãn, tâm tư của Điền Thất liền đơn giản nhiều: Toàn lực phối hợp Đường Nhược Linh làm chết Tôn Tòng Thụy.

Đường Nhược Linh là hảo chiến hữu, Điền Thất là hảo trợ lực, hai người ai có chức nấy, phối hợp ăn ý, dần dần địa vị và lực lượng của Đường Nhược Linh và Tôn Tòng Thụy ở trước mặt Thánh thượng ngang nhau lên - từ trước Tôn Tòng Thụy tổng là đè Đường Nhược Linh một đầu.

Loại biến hóa này là tuần tự tiến hành, ngay từ đầu giống như là mưa phùn thấm đất, không người phát giác ra, cho dù Đường Nhược Linh ngẫu nhiên được mấy cái lợi thế thì người khác cũng không cảm thấy có gì, quan trường thôi, chính là như vậy. Nhưng chính là tại sự thay đổi một cách vô tri vô giác như thế mà rất nhiều người bắt đầu có thái độ đối đãi Đường Nhược Linh và Tôn Tòng Thụy không giống như trước kia. Trước kia rất nhiều chuyện là do Tôn thứ phụ đánh nhịp, mà bây giờ cũng là luôn có người chạy tới hỏi ý kiến của Đường Nhược Linh, trọng yếu nhất là ngay cả Hoàng thượng cũng càng lúc càng làm như thế.

Cân nhắc đến chuyện Đường Nhược Linh ở Nội các xếp thứ ba, nhưng lúc này lại cơ hồ cùng Tôn Tòng Thụy ngang vai ngang vế, chỉ vậy mà xem

thì hẳn cũng xem như là cái sau vượt cái trước.

Tôn Tòng Thụy nhất thời có cảm giác nguy cơ. Loại cảm giác nguy cơ này không hề chỉ xuất phát từ loại biến hóa giữa địa vị của hẳn và Đường Nhược Linh.

Mọi người đều biết, mỗi người trên quan trường đều có sở trường của chính mình, ví dụ như Trịnh thủ phụ am hiểu giữ gìn quan hệ nhân tế, Đường Nhược Linh am hiểu xử lý chính sự, mà thứ Tôn Tòng Thụy am hiểu nhất chính là suy đoán thánh ý, nịnh bợ một cách thanh cao mà khiêm nhường. A dua nịnh nọt ai cũng biết làm, nhưng mà nịnh được đường hoàng, nịnh xong còn có thể khiến cho người khác hướng về phía người giơ lên ngón tay cái khen người một tiếng thanh chính, vậy thì không dễ dàng. Đây là một môn tuyệt kỹ của Tôn Tòng Thụy.

Nhưng mà bây giờ, môn tuyệt kỹ này bị Đường Nhược Linh cầm chắc. Đường Nhược Linh có được hai cái sở trường, bỗng chốc liền có thể ngạo thị Nội các.

Này sao được. Chỉ cần Đường Nhược Linh thông thạo vận dụng môn kỹ thuật này, thì Tôn Tòng Thụy hẳn đây phải bị đào thải.

Tôn Tòng Thụy không ngốc, hẳn biết cho dù Đường Nhược Linh thông suốt đi nữa thì cũng không thể lập tức thông được thấu triệt như vậy, nhất định là có người ở sau lưng chỉ điểm. Quan sát tới quan sát đi, hẳn đưa ánh mắt khóa chặt lên người Điền Thất.

Điền Thất: Ha ha.

Bị tư duy vốn có hạn chế, nên Tôn Tòng Thụy cho rằng Điền Thất bói tro tìm vết hẳn là do cùng Tôn Phiền kết thù. Tôn Tòng Thụy cảm thấy Điền Thất làm như vậy rất không có lý trí, mất nhiều hơn được. Một tên thái giám, cùng triều thần trộn cùng một chỗ, có thể có được cái kết cục tốt gì? Thế là hẳn nói bóng nói gió dùng nói điểm mấy điểm cho Điền Thất,

còn cùng nàng xách Trần Vô Dung ra. Ý tứ chính là: Người lại làm bừa như vậy đi xuống, kết cục cùng Trần Vô Dung giống nhau!

Điền Thất giả ngu, nhất phái khờ dại hỏi Tôn Tòng Thụy, "Tôn đại nhân cùng Trần Vô Dung rất thân sao?"

Trên mặt Tôn Tòng Thụy có chút nhịn không được, "Ta làm sao có thể cùng tên bị hoạn kia quen biết."

"Phải ha." Điền Thất gật đầu, "Hoàng thượng nói, chỉ có người hèn hạ vô sỉ hạ lưu hư ngụy giả bộ thanh cao, đời này không chết tử tế được, kiếp sau tuyệt tự luôn mới đi lấy lòng Trần Vô Dung. Tôn đại nhân thanh cao như thế, tất nhiên là sẽ không."

Đường Nhược Linh cũng ở đây, nghe lời này thì rất muốn lau mồ hôi. Hẳn biết Hoàng thượng hận Trần Vô Dung, nhưng mà... Cách chửi này cũng quá đơn giản mà thô bạo quá đi, một chút cũng không hàm súc...

Tôn Tòng Thụy bị Điền Thất làm bẽ mặt, quay đầu lại lại nghĩ cách khác. Hừm, hay là đi tìm Hoàng thượng nói lý đi, Hoàng thượng chán ghét nhất thái giám cùng triều thần trộn lẫn cùng nhau.

Nhưng mà ngay tại lúc hẳn quyết định cáo trạng thì hẳn phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng: Hẳn không có bắt được nhược điểm của Điền Thất. Lời nói mà người này từng nói với Đường Nhược Linh rất có hạn, lại còn là ở trước mặt người khác nói lời khách sáo; tên thái giám này cũng chưa từng cùng Đường Nhược Linh thăm viếng lẫn nhau, càng chưa từng cầm lễ vật của bất kỳ quan viên nào.

Vừa đâm người vừa trơn như cá chạch, làm sao bắt cũng bắt không được. Tôn Tòng Thụy vô cùng ngột ngạt.

Chuyện duy nhất có thể dùng để nói đại khái là Điền Thất và Đường Thiên Viễn lui tới có chút mật thiết. Nhưng Đường Thiên Viễn bây giờ còn

không có vào triều làm quan, tuy là con trai của Đường Nhược Linh, nhưng bọn tiểu bối kết giao với ai cũng là tự do của bọn hã, nhược điểm này không quá dùng được. Bất quá Tôn Tòng Thụy cũng không có cách khác, đành phải hàm súc đem chuyện này nói với Hoàng thượng, chỉ cần Hoàng thượng có một chút hoài nghi, vậy thì liền dễ xử lý.

"Trẫm biết Điền Thất cùng con của Đường Nhược Linh có giao tình, hã cùng trẫm nói qua nhiều lần, nói là ngưỡng mộ nhân phẩm cao tuyệt, phong hoa vô nhị của Đường Thiên Viễn. Trẫm cũng cảm thấy không tệ. Nói thật, lệnh lang nếu như có được một nửa cái tốt của Đường Thiên Viễn thì cũng không sợ không có người chạy theo kết giao." Đây là trả lời của Kỷ Hành.

(Lệnh lang: cách xưng hô con trai của người đối diện.)

Đánh mặt! Quá đánh mặt!

Tôn Tòng Thụy vừa nghe lời này, thầm nghĩ việc lớn không tốt, Hoàng thượng đã bị lời gièm pha của Điền Thất mê hoặc, không thể làm rõ đúng sai.

Nếu như Kỷ Hành nghe được lời này, hã là sẽ vén tay áo lên thật sự đánh vào mặt hã.

Hiện tại Hoàng đế bệ hạ rất ư là biết đúng biết sai, nhưng cũng bởi vì quá biết đúng biết sai, nên mới tinh táo ngời nhìn đầu ngọn gió của Đường Nhược Linh vượt qua Tôn Tòng Thụy. Thượng vị giả rất dễ bị người dưới tay lợi dụng tất cả mọi dịp để lấy lòng che mắt, trước kia hã cảm thấy Tôn Tòng Thụy chính trực thanh cao, nhưng sau lại phát sinh sự kiện Điền Thất bị khinh bỉ thì hã giật mình hiểu ra, càng lúc càng cảm thấy Tôn Tòng Thụy có chút đạo đức giả, quá đặt nặng thanh danh. Đương nhiên, tài cán của người này vẫn là không tệ, có thể như cũ để ở Nội các khiến lão ta

chăm chỉ làm việc. Chẳng qua tài cán của Đường Nhược Linh so với hẳn càng tốt, tự nhiên nên cao hơn lão một đầu. Như thế mới công bằng.

Còn về chuyện Điền Thất "cầu kết triều thần" thì Kỳ Hành cũng không lo lắng, hẳn tin tưởng Điền Thất có chừng mực. Kỳ thật chuyện hẳn để ý nhất chính là cái nhìn của Điền Thất về Đường Thiên Viễn, dù sao đó cũng là thanh niên tài tuấn có tiếng. Nghĩ nghĩ hẳn liền có chút phát ghen, chờ đến lúc Điền Thất trở về thì hẳn lập tức đem nàng truyền tới bên cạnh mà hỏi.

Điền Thất không biết Hoàng thượng đang ghen tuông, nên hỏi gì đáp nấy, còn không nhận được khen Đường Thiên Viễn mấy câu.

Kỳ Hành càng không vui, "Hẳn thật sự tốt đến như vậy sao?"

Điền Thất liền nói, "Tuy không kinh tài tuyệt diệu như Hoàng thượng, nhưng để ở trong đám người bình thường thì cũng xem như là khó được." Quả nhiên liền thấy sắc mặt Hoàng thượng dịu đi không ít. Biết ngay mà, thì ra tên bệnh thần kinh này đang muốn nghe lời nịnh hót.

"Lại đây." Kỳ Hành nói.

Điền Thất nghe lời đi qua, đứng ở bên cạnh long ý của hẳn, rồi cúi đầu nhìn mặt hẳn. Quan hệ hiện tại của hai người nói là chủ tớ thì không giống, mà nói là tình nhân cũng không xong, nửa nạc nửa mỡ không rõ không ràng, gan của Điền Thất dần dần cũng phình to, những khi chung quanh không có người khác thì nàng thích nhìn chăm chăm vào mặt hẳn mà xem.

Kỳ Hành thích bị nàng nghiêm túc nhìn chăm chăm như thế. Hẳn nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Điền Thất, nhất thời lại nghĩ, đây là nữ nhân, nữ nhân khiến hẳn điên cuồng.

Hẳn thật vô cùng hi vọng cùng Điền Thất làm chuyện mây mưa, nhưng mà bây giờ Điền Thất với hẳn mà nói giống như là một bàn đồ ăn,

hắn thèm ăn đến trào nước miếng nhưng giờ đưa lên lại không biết từ chỗ nào cắn xuống.

Càng là trân quý, thì càng sẽ cẩn thận từng li. Dù cho lúc này hắn đã nhanh điên, cũng không bỏ được dọa đến nàng, bỏ không được làm nàng khóc, bỏ không được để nàng chịu chút xiu ủy khuất.

Đương nhiên, dù cho lý trí biết là không thể, nhưng trên cảm tình vẫn luôn mong đợi nhiệt liệt, thế nên mỗi lần thấy được nàng thì hắn đều không tự giác huyễn tưởng ra cảnh hai người nồng tình mật ý, uyên ương hí thùy.

Sau đó liền...

Điền Thất không biết được Hoàng thượng đang nghĩ cái gì. Nàng dời ánh mắt, tầm mắt chuyển xuống phía dưới, phát hiện ra cái thứ ở giữa háng hắn rất nhanh cứng lên.

Kỷ Hành cười nhìn nàng, "Làm sao bây giờ?"

Điền Thất rốt cuộc quyết định lấy hết dũng khí đưa ra một kiến nghị mà nàng cho rằng vô cùng tuyệt diệu với Hoàng thượng. Đầu tiên muốn thăm dò một chút, nên nàng không biến sắc hỏi han, "Hoàng thượng, nô tài hầu hạ ngài thấy thế nào?"

"Người làm vô cùng tốt, nhanh tới." Kỷ Hành híp mắt giữa đầu nhìn nàng, rồi ừ ừ phần eo lên trên.

"So với Thịnh An Hoài ra sao?" Điền Thất lại hỏi. =)))))))))

Kỷ Hành nhú mày, "Thời điểm này nhắc tới hắn làm cái gì?"

"VẬY, Hoàng thượng, ngài đã cảm thấy nô tài hầu hạ được tốt lắm, thì không như về sau loại chuyện này liền do ta chuyên phụ trách, không lại dùng người khác được không?"

Kỷ Hành nhúu mày cười, "Không phải vẫn luôn do người phụ trách sao, chẳng lẽ loại chuyện này trăm còn có thể đi tìm người khác? Hôm nay sao người cứ toàn nói những lời kỳ quái thế này?"

Điền Thất lập tức có chút bất mãn, "Ngài là Hoàng thượng, quân vô hí ngôn, sao lại nói dối với nô tài chứ."

Kỷ Hành sửng sốt, "Có ý gì?"

"Cái này của ngài... Không phải chỉ có một mình nô tài sờ qua đúng không? Ta nghe nói, rất nhiều người đều sờ qua."

"..." Kỷ Hành làm sao cũng nghĩ không đến có người dám bịa chuyện bậy bạ về hắn, hơn nữa còn là loại chuyện này, hắn tức giận nói, "Ai nói?!"

"Nô tài nói, nhưng xin ngài đừng làm khó dễ người ta." Đối với lời nói của Thịnh An Hoài trước giờ Điền Thất đều tin tưởng không nghi, bởi vậy nàng cảm thấy đã là sự thật, thì nói cho đương sự hắn là không có gì đáng ngại.

"Nói!"

"Là Thịnh công công nói, ông ấy nói ông ấy còn từng giúp người sờ qua."

"..." Kỷ Hành không cẩn thận tưởng tượng ra cảnh Thịnh An Hoài hèn hèn cười rồi vươn tay ra nghịch tiểu huynh đệ của hắn, nhất thời da đầu của hắn muốn nổ tung. (Biến thái quá biến thái quá biến thái!!!!!! =)))))))))))))

Điền Thất liền như thế nhìn thấy tiểu huynh đệ của Hoàng thượng rất nhanh mềm đi xuống.

Cái này... Chẳng lẽ là chột dạ? Trong lòng nàng tức, thấp hừ một tiếng, quay mặt đi không lại nhìn Kỷ Hành.

Kỷ Hành thật sự dở khóc dở cười. Hắn vươn tay đem Điền Thất kéo vào trong lòng, để nàng ngồi ở trên đùi hắn, "Vụ Thịnh An Hoài về sau trăm sẽ tìm hắn tính. Nhưng người làm sao lại đi tin tưởng những lời đó?"

Điền Thất có chút bất ngờ, "Ý của Hoàng thượng ngài là..."

"Ý của trăm là, nếu như trăm thật sự bị Thịnh An Hoài sờ qua chút xíu thôi, thì ít nhất cũng sẽ bị bắt lực ba năm, hiểu được chưa?"

Câu trả lời này khiến cho Điền Thất rất là kinh ngạc, nàng lại hỏi, "Vậy còn bọn Ngô Trụ Nhi và Triệu Đại Khang..."

"Không có người khác, chỉ có người," Kỷ Hành cắn một cái lên môi Điền Thất, "Người nhất định muốn làm ta tức chết hả?"

Điền Thất vẫn là có chút hoài nghi, "Nhưng mà không phải là ngài cực kỳ thích bị thái giám sờ nơi đó sao?"

Rốt cuộc Kỷ Hành không thể nhịn được nữa, tiểu biến thái đem hắn lừa thành như thế, lại còn yên dạ yên lòng quá sức, hắn chất vấn, "Người là thái giám à?!"

"..." Điền Thất chấn kinh nhìn hắn.

Kỷ Hành dùng ngón trỏ chạm một cái lên ngực của nàng, hắn cười, "Ngày nào cũng buộc chặt nơi này, nàng không mệt mỏi sao?"

BỆ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Nhận Tội Hay Không Nhận Tội

Điền Thất như bị sấm sét đập đầu, nàng cuống quít từ trong lòng chạy ra quỳ trên mặt đất, "Hoàng thượng..."

Hoàng thượng đang cười ngâm ngâm nhìn nàng, "Nàng muốn giải thích thế nào?"

"Nô tài, nô tài..." Điền Thất bị dọa mặt vàng như đất, mồ hôi rơi như mưa.

Kỷ Hành tuy là giận nàng, nhưng thấy được nàng thế này lại có chút không nhẫn tâm, "Đứng lên đi, nói chuyện đằng hoàng... Nàng tới cùng là ai?"

Điền Thất còn đang chìm trong nỗi sợ hãi cùng chấn kinh khi thân phận bị vạch trần. Bí mật mà nàng lo lắng giấu giếm để phòng bảy năm, lập tức bị người ta đâm thủng, người này lại còn là người quyết định được sống chết của nàng. Toàn thân nàng vô lực quỳ trên mặt đất, không dám lên.

Kỷ Hành thở dài, cưỡng ép kéo nàng lên ôm nàng vào lòng, "Lại làm vẻ đáng thương, nàng liền biết trẫm hết cách với nàng rồi phải không?"

"Hoàng thượng ngài... Ngài không giết nô tài sao?"

"Giết người làm cái gì?" Kỷ Hành nói xong đột nhiên sáp đến bên tai nàng, cười nhẹ, "Trẫm muốn ăn nàng."

"..." Vừa rồi Điền Thất chỉ thấy chính mình giống như bị rơi từ vách núi cao vạn trượng xuống dưới, còn bây giờ nàng lại phát hiện ra nàng rơi xuống không quá xa liền bị kéo trở về. Trái tim nàng lúc lên lúc xuống, nàng đã ra hai tầng mồ hôi. Nàng cúi đầu, con mắt xoay vòng, rất nhanh hồi tưởng chính mình từ lúc nào lộ ra sơ hở. Hoàng thượng phát hiện nàng đã bao lâu, lại vì sao đến bây giờ mới nói?

... Nghĩ không thông!

Thấy được thân thể người trong lòng vì bất an mà vạn vẹo, cuối cùng Kỳ Hành cũng thở ra, nên dọa nàng một cái như vậy mới tốt. Thân thể của hắn đã bị nàng cọ ra một trận nóng lên, chỗ kia vừa mới ổn định xuống bây giờ lại rục rịch góc đầu dậy. Kỳ Hành thật sự chịu không nổi loại chơi đùa lúc kinh lúc sợ này, gánh nặng của tiểu huynh đệ quá lớn. Hắn đè xuống dự niệm trong lòng, bất thành lình cắt ngang suy nghĩ của nàng, hắn nói, "Nàng đang nghĩ cách làm sao lừa trẫm?"

"Ta..." Điền Thất thật sự là hoảng thần. Trước kia nàng gặp được đủ loại nguy cơ, nhưng đều xảy ra dưới điều kiện có chuẩn bị, vì thế nàng đều chỉ là có kinh vô hiểm trải qua, song hiện tại bất đồng, bây giờ nàng giống như không hề phòng bị liền đột ngột bị người ta dùng kiếm kề cổ họng, không thể động đậy.

Kỳ Hành bình tĩnh lấy khăn tay ra, từng chút từng chút giúp Điền Thất lau mồ hôi, "Dọa thành như vậy, tới cùng nàng là người nơi nào?"

Điền Thất nhìn Hoàng thượng nói nói cười cười như thế, nàng cũng không biết đầu óc của chính mình đã bị nấu nước hay là bị trúng dầu, tóm lại nàng chính là liền xung động, đột ngột ôm lấy mặt hắn rồi bất chấp tất cả mà hôn hắn, miệng nàng che lấy miệng hắn, tựa hồ làm thế thì sẽ đem cả hai người kéo vào trong sự kích tình hỗn loạn mà xúc động, nàng lập tức có thể tạm thời ném đi cảm giác không biết làm sao, hắn cũng có thể tạm thời quên mất ép sát nàng từng bước. Mặc dù tất cả chỉ là tạm thời mà thôi.

Kỷ Hành quả nhiên quên hết mọi thứ. Bất thành linh bị Điền Thất tập kích như vậy, trong lòng hấn ngọt muốn chết, làm sao lại dễ dàng buông tha. Thế là một trận chất vấn vốn đầy thấp thỏm nghi ngờ lại ù ù cạc cạc chuyển hóa thành một trận ôm hôn mãnh liệt.

Tâm tình của Điền Thất lúc này như một nồi lẩu thập cẩm, kinh hoàng, sợ hãi, bất lực, hổ thẹn, chột dạ, kềm chế, phóng túng, ngọt ngào, thống khổ, khát vọng... Những cảm xúc đủ màu đủ sắc này giống hệt một bàn tay to, đem nàng hương bốn phương tám hướng mà xé rách, nàng thật sự cảm thấy chính mình sắp sụp đổ, càng không biết phải làm sao kết thúc.

Kỷ Hành dùng sức mút hôn Điền Thất, hấn dường như là có thể cảm nhận đến thống khổ và bất lực của nàng. Hấn đem nàng ôm chặt hơn, dùng cái lưỡi linh hoạt của mình ôm lấy khoang miệng của nàng mà triển miên, hấn muốn đem thống khổ của nàng đều hút đi, nàng không nên thống khổ, cũng không cần thống khổ.

Nụ hôn vừa kết thúc, hai người đều thở hồng hộc. Hai mắt Điền Thất nhuộm lên ánh nước, nàng cúi đầu thấy được đôi mắt của Kỷ Hành mãnh liệt vọng nàng, nàng không chút nghĩ ngợi liền đẩy hấn ra, xoải chân chạy mất.

Kỷ Hành không có đuổi theo. Hấn biết, nàng chạy không xa. Hấn đã đem thái độ của hấn nói rõ, hấn chờ nàng thẳng thắn.

***

Kỷ Hành đoán không sai, Điền Thất quả thật không chạy xa. Chủ yếu là nàng cũng không có lệnh bài xuất cung...

Nàng chạy về phòng của mình, vùi đầu vào trong chăn. Cơ hồ chôn đi vào lại chui đi ra như thế, thì nàng liền có thể đem chuyện vừa rồi biến thành một giấc mộng.

Hoàng thượng hẳn biết. Hẳn biết nàng là nữ nhân, tuy rằng còn không biết nàng là ai.

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ làm sao bây giờ...

Điền Thất phát hiện nàng nghĩ không ra phải làm sao bây giờ, nguyên nhân căn bản ở chỗ nàng không biết Hoàng thượng định làm thế nào.

Theo lý thuyết loại chuyện này một khi phát sinh, người đóng giả thái giám nhất định phải chết, không chỉ nàng, ngay cả những người phụ trách quản lý, người nghiệm thân, đều sẽ chịu liên lụy.

Nhưng mà hiện tại Hoàng thượng rõ ràng nói với nàng, sẽ không giết nàng.

Như thế phải chăng là có thể tỏ rõ, Hoàng thượng có điểm thích nàng nha?

Chao ôi, nghĩ đến đâu thế này...

Bất quá Hoàng thượng biết rõ nàng là nữ nhân, cũng tuyên bố không có để thái giám khác sờ chim nhỏ...

Làm sao lại nghĩ đến chuyện đó vậy nè!

Điền Thất vươn tay ra, ôm lấy chân càng chặt hơn một chút, sau đó nàng liền hết hơi. Nàng đành phải ngồi dậy trên giường, ôm lấy chân phát gốc ở trên giường.

Tỉnh táo, tỉnh táo. Loại bỏ yếu tố tình cảm ra, nàng tổng kết tình huống hiện tại một chút. Hoàng thượng phát hiện ra nàng là nữ nhân, Hoàng thượng không biết thân phận của nàng. Hoàng thượng tỏ vẻ sẽ không giết nàng.

Theo bên trên, nàng phải chăng là có thể tìm Hoàng thượng rồi chủ động nhận tội?

Điền Thất có chút dao động.

Lúc này, bên ngoài có người mãnh liệt đập cửa phòng nàng, "Điền công công, lớn chuyện! Hoàng thượng muốn đánh Thịnh công công, ngài nhanh chóng đi nhìn xem đi!"

Điền Thất vội mở cửa, cùng người kia chạy đi. Một đường hỏi hẩn chuyện gì xảy ra, người kia cũng nói không rõ ràng, chỉ biết Thịnh công công bị Hoàng thượng truyền tới hỏi han, nói mấy câu nói liền sai người đem Thịnh công công xách ra ngoài đánh.

Điền Thất bỗng nhớ đến vừa rồi Hoàng thượng nói qua một câu.

"Vụ Thịnh An Hoài trăm sẽ tìm hẩn tính."

Chẳng qua cái tính này cũng quá nhanh đi...

Bọn họ đi đến trước cung Càn Thanh, thấy được Thịnh An Hoài đã bị người ta đè nằm xuống trên một cái ghế dài ở đài ngắm trăng, hai thái giám hành hình đang giơ gậy đối với cái mông của ông ta mà đập, Thịnh An Hoài bị đánh vang ầm ầm, trên miệng hô to oan uổng, "Hoàng thượng, nô tài làm tất cả đều là vì ngài ah..."

Đến lúc này Thịnh An Hoài còn chưa quá rõ ràng tình hình cụ thể, chỉ biết Hoàng thượng kêu chính mình đi qua rồi hung hăng mắng một trận, cụ thể vì sao mắng, Hoàng thượng lại không lộ ra, tóm lại chính là chẳng hiểu ra sao. Hiện tại Thịnh An Hoài cũng có chút tin tưởng lời nói lúc trước của Điền Thất, đầu óc Hoàng thượng quả thật có khả năng ra điếm vấn đề.

Kỷ Hành đang tối sầm cả mặt đứng ở dưới mái hiên. Người chung quanh đều bị dọa được câm như hến, không ai dám cầu tình.

Điền Thất bình bịch một tiếng quỳ ở bên chân Kỳ Hành, nàng nhẹ nhàng kéo góc áo của hắn nói, "Hoàng thượng, tất cả chỉ là một lời nói đùa của nô tài, Thịnh công công là vô tội, xin Hoàng thượng nguôi giận!"

Kỳ Hành lạnh mặt, chỉ tính chuyện Thịnh An Hoài nói vợ nói vãn, thì lão già này có một vạ cái không vô tội.

Điền Thất đành phải bùm bùm bùm đập đầu xuống đất, lúc này nàng thật là hối hận muốn chết, tại sao lại không cẩn thận nói ra. Tuy rằng không biết vì sao Thịnh An Hoài muốn bịa chuyện, nhưng bây giờ bởi vì nàng mà ông ấy phải chịu đựng một trận đòn roi nặng nề...

Nghĩ nghĩ, Điền Thất liền rất không tiền đồ khóc ra.

Người chung quanh đều thầm lú lười, dưới cơn thịnh nộ của Hoàng thượng thì cũng chỉ có loại người có phân lượng, có đảm lượng như Điền công công dám đi chạm vào.

"Lên!" Kỳ Hành chịu không được Điền Thất đem cái trán đập được vang ùng ùng.

Điền Thất cố chấp đập đầu, "Xin Hoàng thượng tha cho Thịnh công công!"

"Đều dừng tay!" Kỳ Hành nói một tiếng, thái giám bên dưới lập tức ngừng tay.

Thịnh An Hoài nằm bò trên ghế, "Nô tài tạ chủ long ân." Kỳ thật ông ta không bị đánh đau bao nhiêu, thái giám hành hình xuống tay đều rất kèm chế nha, lỡ mà đem Thịnh công công đánh hỏng, về sau bọn hắn còn chịu nổi hay không.

Kỳ Hành trầm mặt phát tay áo rời đi. Điền Thất từ trên mặt đất đứng lên, nghĩ nghĩ, vẫn là đi theo. Kỳ Hành kỳ thật đang sinh cơn tức, tức Điền

Thất không cùng hấn thẳng thắn, mà lại chạy tới cầu xin cho Thịnh An Hoài. Thịnh An Hoài nói bậy nói bạ như thế, đánh hai cái thì sao chứ!

Điền Thất đi theo phía sau Hoàng thượng, nửa ngày muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là không biết nên mở miệng làm sao.

Không khí giữa hai người có chút lúng túng. Tới đánh vỡ sự lúng túng này là bạn nhỏ Như Ý.

Thời tiết dần dần lạnh đi, Đái Tam Sơn tiến vào kỳ ngủ đông. Như Ý sợ Đái Tam Sơn bị đông lạnh hư hỏng, liền muốn đem nó đưa vào phòng ấm trong cung Từ Ninh. Kỷ Hành cảm thấy không tưởng nổi, lỡ như con rùa đen kia đem Thái hậu dọa tới làm sao bây giờ, thế là hấn quyết định sai người đem Đái Tam Sơn dời đến cung Càn Thanh.

Hiện tại Như Ý muốn tìm Đái Tam Sơn chơi, liền đi cung Càn Thanh, đương nhiên, phải đi thỉnh an phụ hoàng trước, còn phải đem Điền Thất mượn tới tay.

Lần này Kỷ Hành theo đuôi hai bạn nhỏ, cùng nhau tới tìm Đái Tam Sơn. Hấn thực không hiểu nổi, con rùa đen này đều đã ngủ, Như Ý còn đối với một cái mai rùa to dùng xem cái gì mới được.

Như Ý nắm tay của Điền Thất, chỉ vào một chuỗi hồ lô trên lưng Đái Tam Sơn, cười hỏi, "Điền Thất, thấy đẹp không?"

Điền Thất thấy được vật kia, thân thể nhất thời cứng đờ. Trên sợi dây mềm mại làm bằng kim tuyến là những quả hồ lô nho nhỏ điêu khắc từ đủ loại đá quý, còn có lá cây làm bằng phi thúy. Lá cây xanh tươi ướt át, quả hồ lô lóng lánh sáng trong.

Vật này gọi là Thất Bảo Tiên Hồ, trước kia nàng từng thấy quá, thấy ngay ở trong nhà mình. Trong nháy mắt Điền Thất nghĩ đến rất nhiều

chuyện, tay nàng không tự giác nắm chặt. Như Ý bị Điền Thất nắm được có chút đau, nhưng mà nó kiên cường không có kêu ra.

Kỷ Hành không có phát hiện ra sự dị thường của Điền Thất, bởi vì hắn cũng rất dị thường, "Vật này từ đâu tới?!"

Nhũ mẫu vội vàng trả lời, "Bẩm Hoàng thượng, là thái giám ở tiệm Bảo Hòa hiến cho điện hạ."

Người của tiệm Bảo Hòa lấy lòng Như Ý cũng không phải là chuyện hiếm lạ gì, chỉ là hồ lô này... Kỷ Hành chợt thở dài một hơi.

Điền Thất nghe đến tiếng thở dài của Hoàng thượng, liền hỏi, "Hoàng thượng, ngài nhận thức vật ấy?"

"Đây là vật của Quý tiên sinh trước kia của trẫm. Trong nhà Quý tiên sinh gặp được biến cố nghiêm trọng, vật ấy liên tiếp qua tay nhiều người, không ngờ lại để cho trẫm nhìn thấy. Chỉ là bảo vật tuy ở đây, người lại..." Nói tới đây, lại thở dài.

Điền Thất hỏi dò, "Quý tiên sinh là vị nào? Nô tài lại là chưa từng nghe nói ở trong triều có vị đại nhân nào họ Quý."

"Người có từng nghe nói qua Quý Thanh Vân?"

"... Nô tài cô lậu quả văn, không có nghe nói qua."

"Quý tiên sinh từng là người trẫm tín nhiệm, sau bị Trần Vô Dung làm hại, theo sau ở trên đường đi lưu đày tới Liêu Đông không biết còn sống hay đã chết. Trẫm vốn định vì hắn giải oan, nhưng khổ nỗi vô luận truy xét ra sao, vẫn sống không thấy người chết không thấy xác, càng có người nói ông ta đến nương nhờ địch quốc. Trẫm đành phải đem vụ án này đè xuống, đến hiện tại còn treo lơ lửng mà chưa quyết."

Trong lòng Điền Thất nhúc nhích, thiếu chút nữa liền nói ra thực tình với Hoàng thượng. Nhưng mà nghĩ lại, nàng không có bằng chứng, nếu vọng xưng là con gái của Quý Thanh Vân, Hoàng thượng chưa hẳn tin tưởng. Hơn nữa, một phen bộc bạch vừa rồi của Hoàng thượng cho thấy được phân lượng của cha nàng ở trong mắt Hoàng thượng, nếu lúc này nàng tự xưng là con gái của người này thì Hoàng thượng chắc hẳn sẽ hoài nghi nàng có ý đồ riêng mới mạo xưng con cái của trung thần. Lại nói, chuyện Tôn Tông Thụ bán bạn cầu vinh, cũng là không bằng chứng, loại chuyện này không cách nào tìm Hoàng thượng giải oan. Nàng muốn trừng trị Tôn Tông Thụ, chỉ có thể thầm kín tiến hành, thời điểm này càng không thể để cho Hoàng thượng biết thân phận và mục đích của nàng, nếu không Hoàng thượng có thể sẽ ngăn cản nàng "hãm hại trung lương".

Nghĩ đến đây, Điền Thất đành phải đem lời đã đến bờ môi đè nén trở về.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Chuyện Xưa Không Như Khói (Thượng)

Tám năm trước.

Đêm không gió không trăng.

Ngày đó rơi một trận tuyết lớn, tuyết vừa mới ngừng. Toàn bộ thế giới giống như là dương chi bạch ngọc bị nghiền nát vụn, bao phủ thêm một tầng trắng xóa lạnh lẽo thật dày.

Nơi này phía trước không thôn phía sau không xóm, tại một mảnh tuyết trắng mà mắt người nhìn không thấy bờ bến, có một tòa kiến trúc.

Đây là một ngôi miếu hoang. Cũng không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng, tường viện bằng đá xanh đã sớm suy sụp đổ vụn, góc cửa sổ đọng đầy bụi đất giăng khắp mạng nhện, tại gió đông lẩm lẩm mà run lẩy bẩy. Xuyên qua cửa sổ, có thể thấy được trong miếu có ánh lửa lờ mờ chớp động.

Kèm với ánh lửa lay động, trong miếu truyền ra một tiếng thở thật dài, thanh âm tựa hồ so với đêm tuyết ở tây bắc này còn muốn thê lương hơn mấy phần.

Tiếp, có một nữ tử khuyên nhủ, "Lão gia, núi xanh còn đó, sợ gì không cúi đốt."

Nam tử đáp, "Ta sợ là ngay cả núi xanh đều lưu không được. Nghĩ cuộc đời Quý Thanh Vân ta tận trung vì nước, đến bây giờ lại vì gian hoạn làm hại mà lưu lạc đến tận đây. Tuy rằng phán là lưu đày, nhưng lấy lòng

dạ của Trần Vô Dung, hẳn chưa hẳn có thể buông tha ta, nói không chừng lúc nào đó liền phái người tới lấy mạng của ta. Ta không sợ chết, chỉ sợ liên lụy người nhà."

"Lão gia nghĩ thoáng chút. Trần Vô Dung tuy là vô pháp vô thiên, nhưng lão gia là quan dưới trướng thái tử, hẳn hẳn là sẽ không cả gan làm loạn đến mức thật sự lấy mạng của người. Chúng ta bây giờ lưu đày Liêu Đông, qua chút năm được đại xá, hoặc có thể về kinh, đến lúc đó tình cảnh ắt hẳn không so với bây giờ kém. Hiện tại triều chính hắc ám, gian nịnh cầm quyền, trung thần oan khiên, kinh thành đã thành nơi thị phi, lần này lưu đày chưa hẳn sẽ không nhân họa đắc phúc."

"Những lời nàng nói ta đều hiểu, chỉ là nàng cùng ta, khiến cho nàng chịu ủy khuất."

"Lão gia nói thế làm cái gì, ta là thê tử của người, lý nên cùng người đồng cam cộng khổ."

Nam nhân lại thán thán thở dài, nói, "Ta và Tôn Tòng Thụ quen nhau hai mươi mấy năm, nghĩ không đến lần này hẳn vì bảo toàn chính mình mà ám hại ta như thế, thật là làm cho lòng người băng giá."

Nữ tử tiện đà trấn an, "Đó chính là cái gọi là biết người biết mặt không biết lòng. Lại nói, Tôn Tòng Thụ đã là bạn chí thân của người, chuyện này cũng chưa hẳn thật do hẳn gây nên, có lẽ là người nơi nào khác ở trước mặt Trần Vô Dung nói bậy về lão gia?"

"Những lời kia ta chỉ nói với mình Tôn Tòng Thụ, sau Trần Vô Dung lại ở trước mặt ta không rơi một chữ lặp lại, thấy rõ sẽ không là người khác. Sau khi ta và nàng thân hãm ngục tù, người bị Trần Vô Dung phòng bị như thái tử mà còn có thể trăm phương ngàn kế đến gặp ta một mặt, nếu Tôn Tòng Thụ thật lòng đối đãi ta, thì làm sao lại một mặt cũng không gặp quá?"

Hai người nói xong, mạnh ai người nấy lại thở dài.

Quý Thanh Vân hướng về phương nam xa xa lạy dài mà nói, "Ân tri ngộ của thái tử điện hạ, ta cũng không biết còn có cơ hội để hồi báo hay không."

Lúc này, một cái giọng nam cắt ngang bọn họ, "Ồn ào cái gì!... Cái quỷ thời tiết này, lạnh muốn chết!"

Đôi nam nữ kia liền không nói nữa, trong miếu nhất thời an tĩnh lại, một lát sau mới truyền ra tiếng nói nhỏ ôn nhu của nữ tử, giọng nói trong veo mềm mại, tựa ca hát tựa ngâm nga, giống như là một dòng suối nhỏ đang lẳng lẳng chảy xuôi, điềm tĩnh an nhiên, dẫn người ta đi vào giấc mộng.

- nàng đây là đang dỗ trẻ con vào giấc ngủ.

Cô bé tựa vào trong ngực nàng lại trợn tròn mắt to, nửa điểm buồn ngủ cũng không hề có.

Lúc này bọn họ đang vây quanh ở cạnh đồng lửa, ánh lửa chiếu ra vách tường loang lỗ, trên tường có chút chữ viết, sớm đã mơ hồ không rõ, nét bút hào phóng quái dị, dưới ánh lửa u ám nhìn chữ xấu như gà bới.

Tượng Phật trong đại đường do bùn nặn thành, đã rớt một cánh tay, da mặt bong ra từng mảng từng mảng, xem qua cực kỳ nanh ác. Không giống như là Phật Đà, càng giống như là Diêm La.

Cô bé nhịn không được rùng mình một cái.

Không phải bị dọa, mà là bị lạnh.

Bốn vách tường của ngôi miếu này đều lùa gió, dù cho bọn họ đã đốt lửa, hơi ấm cũng rất nhanh bị gió lạnh chạy vào bên trong thổi tán. Trên

người cô bé chỉ mặc hai lớp áo, bên ngoài áo lót mỏng manh chỉ khoác một mảnh áo tù nhân đơn bạc. Phía trước lại là có bạn cũ của phụ thân đưa tới quần áo mùa đông, đáng tiếc đã sớm bị mấy người công sai trước mặt tịch thu.

Công sai tổng cộng có bốn tên, bọn hắn mặc áo bông thật dày, chân tay co cónh quần với nhau, rồi thường thường mắng một câu thời tiết chết tiệt, thuận tiện mắng luôn công việc chết giẫm này.

Chính diện mùa đông áp giải phạm nhân đi biên cảnh, gặp được gió to tuyết lớn không thể chạy đi, lại tìm không được trạm dịch, chỉ có thể trốn tránh vào trong ngôi miếu đồ này chịu dày vò. Không có cái sai sử nào so với này càng xui.

Bọn hắn tổng cộng cần áp giải bốn người, một đôi phu thê kèm thêm một đôi trai gái. Bé gái chừng mười một mười hai tuổi, bé trai nhỏ hơn hai ba tuổi, hai đứa nhỏ theo cha mẹ chịu tội, một đường đi tới mặt mũi đều tiêu tụy, thịt trên mặt đều tiêu hết, nên đôi mắt liền có vẻ lớn khác bình thường.

Lúc này đứa bé trai nhà bọn họ đang được phụ thân ôm, nhưng cũng đông lạnh run lẩy bẩy, khó mà nhập mộng.

Mấy tên công sai buồn chán hết sức, liền đánh giá mấy kẻ phạm nhân lần nữa. Nữ nhân là một người đẹp hết thời, cũng còn mấy phần nhan sắc, đứa bé gái trong lòng nàng ta tuy rằng dung nhan chậ vật, nhưng ngũ quan tinh xảo, xinh đẹp thoát tục. Bọn công sai sờ sờ cảm trao đôi ánh mắt với nhau một chút liền biết ý tưởng của nhau, thế là nhìn nhau cười.

Hoang giao dã ngoại, đối phương lại là phạm nhân, đùa bỡn một hai cái chắc hẳn sẽ không có chuyện.

Chẳng qua bọn hắn bất đồng ý kiến về việc chơi lớn trước hay chơi nhỏ trước. Cuối cùng vì trên người bé gái không mang gông xiềng, bọn hắn

nhất trí thử một lần với cô bé trước.

Mấy tia mắt đồng thời dừng trên người cô bé nhỏ đang run lẩy bẩy.

Bé gái tuy là không hiểu ý đồ của bọn hắn, nhưng ánh mắt như thế khiến cho nàng cực không thoải mái, thậm chí có chút buồn nôn.

Hai tên công sai tiến tới đó, đem bé gái kéo ra khỏi vòng tay của mẫu thân mình, rồi kéo lê cô bé tới một cái góc khuất. Hai tên còn lại chế trụ những người khác, không cho bọn họ nhúc nhích.

Trong miếu nhất thời tràn ngập tiếng rống giận của nam nhân, tiếng cầu khẩn của nữ nhân, tiếng thét thất thanh của bé gái, tiếng khóc thảm thiết vì không biết phải làm sao của bé trai, cùng với lời xấu xa dơ bẩn của đám công sai đang hưng phấn.

Cô bé gắt gao giữ lấy quần áo, nhưng áo tũ vẫn là bị lột ra, một tên đưa tay mò trong quần áo, mới vừa đụng tới bờ eo của cô bé thì hắn liền hưng phấn khê kêu một tiếng. Một kẻ khác dùng một tay khống chế cô bé không cho nàng loạn động, một tay kia thì kéo đi áo lót ra, quần áo còn chưa cởi xong, hắn đã khẩn cấp vội vã luồn tới sau cổ của bé gái loạn căn loạn hôn.

Nàng khóc đến tê liệt tim gan.

Ngay tại lúc này, "Oành" một tiếng, cửa gỗ sồi bất thành lình bị đá văng ra, mấy cái bóng người nhảy vào trong, vừa thấy được mấy người phía trước tượng Phật liền giơ đao chém xuống.

Trong miếu rồi thành một nùi.

Bàn tay trên người đột nhiên dừng lại, bé gái từ cực độ sợ hãi hơi hơi hoàn hồn, lập tức thấy được phụ thân mang theo gông xiềng đang từ nơi không xa hướng phía mình chạy tới.

Bất quá hẳn chạy ra không được mấy bước, liền bị người áo đen phía sau dùng một đao chém ngã.

Mẫu thân đã nằm trong vũng máu.

Đám công sai chạy trốn chết, không có chút lực phản kháng.

Đệ đệ vừa khóc vừa chạy loạn, có lẽ do thân hình nhỏ nhắn nên nó tương đối linh hoạt, một người áo đen chém nó hai cái vậy mà không chém trúng, lúc này một người áo đen khác chạy tới làm nên vòng vây.

Bé trai tự biết chính mình chạy không khỏi, trước khi chết kêu lên một câu nói cuối cùng, "Tỷ tỷ chạy mau!"

Bé gái rớt cuộc phản ứng kịp. Nàng muốn chạy.

Nhưng mà, chạy đi đâu?

Lúc này mắt thấy đám áo đen kia sắp giải quyết xong những người khác, hướng phía bên này đuổi tới. Bé gái không kịp nghĩ nhiều, mà chạy đến phía trước cửa sổ gần đó, nhảy cửa sổ ra ngoài. May mắn là cửa sổ này không cao, nên nhảy ra ngoài không quá khó.

Tiếp sau đó, cô bé căng chân chạy như điên trong giá tuyết.

Nhưng mà một tiểu cô nương lại làm sao có thể chạy qua một bầy sát thủ. Nàng rất nhanh bị đuổi kịp.

Nàng cho rằng nàng nhất định sẽ chết, nhưng mà trong giây lát đó nàng cảm giác dưới chân trống rỗng, tiếp theo liền ngã xuống một cái sườn dốc, thuận theo sườn dốc lăn đi xuống. Còn chưa lăn đến đáy thì một tảng tuyết đọng rất lớn bên trên sụp xuống, trượt tới chỗ nàng đem nàng vùi lấp.

Mấy người áo đen xuống dưới định đem nàng đào ra, thỉnh thoảng thẳng tay hướng trong tuyết đâm một đao. Đang tìm kiếm, nơi không xa đột

nhiên truyền tới một đạo tín hiệu, mấy người vội vàng chạy trở về ngôi miếu hoang.

Lúc cô bé kia gian nan bò từ trong tuyết ra thì đám người áo đen đã không còn bận tâm đến nơi này. Nàng ngồi ở trên mặt tuyết, trên người lạnh như là rơi vào băng động, nhưng mà còn có một thứ so với đêm đông hắc ám này lạnh hơn, chính là lòng nàng.

Chết, chết hết. Cha của nàng, nương của nàng, đệ đệ của nàng, chết hết. Chết ở trước mặt nàng.

Hình ảnh thâm trầm như thế, cả một đời nàng cũng sẽ không quên mất.

Nàng ngồi trên nền tuyết lạnh buốt, dùng tay ôm đầu gối, chôn mặt ở trên đùi, cúi đầu khóc nức nở.

Một người ăn bận như thợ săn đi qua nơi này, thấy được một tiểu cô nương mặc quần áo trắng ngồi khóc trên sườn dốc. Hắn có chút cảnh giác, định đi, nhưng sau khi đi được mấy bước lại nghe được tiếng khóc bi thương kia thì thật sự không nhẫn tâm, thế là lộn trở lại, xa xa nhìn cô nương kia, hắn hỏi, "Người... Là quý ư?"

Tiểu cô nương khóc lắc lắc đầu.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Chuyện Xưa Không Như Khói (Hạ)

Gần đây tình cảnh của Điền thợ săn rất bi thảm, nên vẫn chưa bị tiêu cô nương được nhật về này phân đi bao nhiêu lực chú ý.

Nguồn gốc ưu sầu của nhà bọn họ nằm ở đứa bé thứ bảy trong nhà. Đứa bé này bị yếu sinh lý, từ nhỏ thân thể đã gầy yếu, sau khi lớn lên không có khả năng theo nghề gia truyền. Không có sức khỏe, lại không thể sinh con, làm cha làm mẹ lại không biết sau này nó phải làm cái nghề gì để sống. Vừa lúc, trong thôn có người ở trong cung làm thái giám, bây giờ già đi, liền trở về quê cũ. Lão thái giám để dành được chút tiền, lại cưới một người quả phụ, rồi nhận một đứa trẻ làm con thừa tự, ngày cũng như bình thường mà trải qua. Vợ chồng Điền thợ săn liền động chút tâm tư, mang theo một con hồ ly bạc mà chính mình săn được, dắt con trai đến thăm hỏi lão thái giám.

Tâm địa của lão thái giám không tệ, biết ý tới của đối phương, cũng chưa nhận lấy hồ ly, mà chỉ nói cho bọn họ lưu trình mà người làm thái giám phải trải qua. Thái giám cũng không phải là loại nghề nghiệp cao quý gì, muốn vào nghề này không cần chuẩn bị, chỉ cần đi kinh thành báo danh là được. Điền thợ săn biết địa vị của lão thái giám không bình thường, ở trong Hoàng cung lại có bạn cũ, bởi vậy vẫn là muốn nhờ lão thái giám chăm sóc một phen. Ai biết lão thái giám kia lại lắc tay trả lời, ông ta và tên thái giám quyền thế mạnh nhất trong cung là Trần Vô Dung không hợp nhau, nếu để Trần Vô Dung biết là người mà ông ta mang vào, thì chỉ sợ làm chuyện xấu đi.

Điền thợ săn liền nhờ người đi kinh thành báo danh, báo danh xong, hẳn liền tìm người giúp con trai tịnh thân. Thái giám tịnh thân chẳng hề là do quan phương tới làm. Bởi vì dân gian có chút thợ cầm đao cướp đầu ngọn gió, nên về sau quan phương liền dứt khoát để cho những người dự bị thành thái giám tự mình đi tìm người tịnh thân, bọn họ chỉ quản việc kiểm tra, sau khi hợp cách thì chính là một người thái giám.

Rừng sâu núi thẳm, tìm một người thông thạo tay nghề không dễ, Điền thợ săn đau khổ đắng cay tìm được người thợ cầm đao lại là người học nghề, hai đao đi xuống, đem đứa nhỏ đau đến nổi mặt không còn chút máu, sau đó liền bị nâng ra, trở về nhà vẫn sốt cao không bớt, hôn mê bất tỉnh, mời một người thầy thuốc tới nhìn chỉ nói là không được rồi, chịu đựng không được mấy ngày. Người làm nương canh giữ bên con trai khóc ngất xỉu nhiều lần.

Lúc mà Điền thợ săn thấy được tiểu cô nương ven đường thì cũng chính là lúc hẳn trở về nhà sau khi đưa người thầy thuốc kia đi về. Hẳn cảm thấy chuyện đến nước này, có lẽ là vì cuộc đời này của hẳn sát sinh quá nhiều, tạo đại nghiệp, báo ứng đến trên người con trai hẳn. Thấy được tiểu cô nương không nhà để về kia thì Điền thợ săn liền động lòng trắc ẩn, đem cô bé mang về. Đứa nhỏ này nếu không nhanh tìm nơi sưởi ấm thì nhất định đêm nay sẽ chết cồng ở hoang vu dã ngoại. Hẳn hỏi tên của tiểu cô nương kia, tiểu cô nương chỉ thấp giọng đáp một tiếng, "Ta gọi là A Chiêu." Lại hỏi, liền không nói chuyện, khi nhìn hẳn thì trong ánh mắt còn ẩn hàm đề phòng.

Tiểu cô nương lẻ loi một mình cùng người đàn ông xa lạ cùng đi, có chút phòng bị cũng là có thể lý giải. Điền thợ săn không có để ý, mà mang A Chiêu này trở về nhà.

Ngày hôm sau, A Chiêu nói cảm ơn với Điền thợ săn rồi chào từ biệt rời đi, dựa theo con đường trong ký ức trở lại tòa miếu đồ kia. Nàng không thể để cho thân nhân của chính mình chết không có chỗ chôn.

Trong miếu im ắng, vết máu trên mặt đất đã sớm đọng lại, mùi máu tanh cũng đã bị gió Bắc cả đêm thổi tan. Trong miếu tán loạn thi thể của mấy tên công sai, lại không có cha mẹ và em trai của nàng.

Nàng lục tìm khắp trong ngoài ngôi miếu, thật sự một cái bóng dáng cũng nhìn không thấy.

Nàng thật hi vọng, bọn họ chỉ là bị thương, sau đó đã thoát đi nơi này. Cái nguyện vọng này quá mức tốt đẹp, nàng đều nhanh tin tưởng.

Nhưng sự thật là, vết máu nơi cha mẹ và em trai của nàng ngã xuống đêm qua, đã bị thanh lý.

Nếu như bọn họ bị thương chạy trốn, thì không thể phân tâm đi thanh lý vết máu. Như vậy nguyên nhân chỉ có thể là, có người ôm mục đích không thể cho người khác biết mà thanh lý vết máu.

Vì sao?

Thanh lý vết máu, liền có thể lau đi vết tích bị thương của bọn họ, ít nhất kể từ bây giờ nhìn theo hiện trường mà nói, bọn họ càng giống như là giết công sai sau đó chạy trốn...

Thì ra đối phương không chỉ muốn sát hại người nhà của nàng, mà còn muốn cho bọn họ đeo trên lưng tội danh như vậy, vĩnh viễn không thể rửa sạch.

Tâm kế ác độc này khiến A Chiêu rét run cả người. Nàng đang không biết phải làm sao mới tốt, lại đột nhiên nghe được một trận tiếng người ở bên ngoài, nàng vội vàng leo đến sau lưng tượng Phật trốn đi, vành tai lên nghe động tĩnh trong miếu.

Người tới là bộ khoái của quan phủ. Sáng nay bọn họ nghe người báo, nói là phát hiện rất nhiều thi thể ở một chỗ, mấy người bộ khoái lập tức lại

đây, quả nhiên nhìn thấy bốn cỗ thi thể, đều mặc công phục.

Đám bộ khoái đem thi thể dời đi. Bởi vì nơi này hoang vắng, ít có người ở cho nên cũng không quá lo lắng có người tới phá hoại hiện trường, trong miếu vẫn chưa lưu người ở lại trông coi.

A Chiêu từ sau lưng tượng Phật đi ra, nhìn Phật đường không có một bóng người, nàng không biết nên làm như thế nào.

Không cần biết làm sao, trước tiên đem thi thể người nhà tìm đến mới được.

Nàng ở phụ cận ngôi miếu tìm hai ngày. Ban ngày tìm thi thể, tối liền ăn chút lương khô mà Điền thợ săn cho. Buổi tối ở lại trong miếu, Điền thợ săn cho nàng không ít quần áo dày dặn, trong miếu cũng có chút rơm khô, cũng có thể chống lạnh.

Sáng sớm ngày thứ ba, khi A Chiêu tỉnh lại thì nghe được ngoài miếu lại có động tĩnh. Nàng cho rằng là bộ khoái quay lại, thế là trốn ra phía sau tượng Phật.

Nhưng lần này nghe được không phải là tiếng trò chuyện của bộ khoái, mà là một trận thở dài già nua mang theo nghẹn ngào. A Chiêu có chút tò mò, liền nhô đầu ra xem, nàng thấy được một ông lão, tóc đã hoa râu, không có râu mép.

Ông lão cũng thấy được nàng, tuy rằng lớn tuổi nhưng nhãn lực của ông vẫn tốt lắm, "Người là con của Quý đại nhân?"

Trong lòng A Chiêu giật mình, lại không dám đáp, chỉ hỏi, "Ông là người phương nào? Nơi này xảy ra án mạng, ông không sợ bị liên lụy sao? Còn không mau rời đi."

Ông lão nâng tay áo lau khước mắt, nói, "Mới có tí tuổi như thế lại không thể không phòng bị đến mức này, đứa nhỏ à, người chịu khổ a... Người không cần lo lắng, ta sẽ không hại người. Ta biết người là con gái của Quý Thanh Vân Quý đại nhân, tối hôm qua có một đám người tới Điền gia thôn tìm kiếm cả nhà bốn người của người, ta thấy được bức họa mới được biết. Bọn hăn nói Quý đại nhân giết công sai sau đó chạy trốn, ta nghe đến cái lý do này liền phán đoán Quý đại nhân rất có khả năng đã gặp bất trắc, cho nên hôm nay muốn đến đây tế bái vong linh một chút. Không nghĩ tới lại ở chỗ này thấy được người, nói như vậy Quý đại nhân còn sống sao?"

Nghe hăn nói như thế, A Chiêu không chịu nổi khóc rống lên. Nàng đem sự thật nói với ông lão kia, ông ta nghe xong cũng là lão lệ tung hoành.

Sau khi một già một trẻ khóc xong, ông lão kia nói, "Ta vốn là ở bên cạnh Thái hậu hầu hạ, Thái tử là ta nhìn lớn lên. Như vậy xem tới, ta cùng phụ thân người vốn cùng một đường. Chỉ hận hiện tại ta bị Trần Vô Dung áp chế, không thể giúp người giải oan. Hiện tại người không nhà để về, không như trước cùng ta trở về, lại làm tính toán."

A Chiêu có chút do dự, nàng sợ bị người của quan phủ bắt đi.

Ông lão lại an ủi nàng nói, "Người yên tâm, mấy người kia hôm qua đã đi, hăn là sẽ không lại tới. Lúc bọn hăn đi nhà Điền thợ săn gặng hỏi thì vừa lúc ta cũng ở đó, liền giúp người giấu đi chuyện này, không có ai nói."

Thế là A Chiêu cùng lão thái giám trở về Điền gia thôn. Trên đường lão thái giám hỏi A Chiêu, có biết hung thủ tới cùng là ai, A Chiêu nhớ lại lời nói đêm đó của phụ thân, rồi đáp, "Rất có khả năng là Trần Vô Dung."

Lão thái giám khẽ gật đầu, "Ta cảm thấy cũng tám phần là hăn. Quý đại nhân tựa hồ cũng không có kẻ thù khác, liền tính cùng ai có chút bất

hòa, thì đối phương cũng rất không có khả năng có gan và bản lĩnh điều động nhiều sát thủ như vậy tới diệt khẩu."

A Chiêu nhẹ gật đầu, càng thêm xác định hung thủ chính là Trần Vô Dung. Nàng muốn báo thù, nhưng mà hiện tại nàng chỉ là một đứa trẻ chưa tròn mười một tuổi, lại còn bị tróc nã, đừng nói giết người, ngay cả cơ hội đến gần Trần Vô Dung đều tìm không đến.

Lúc lão thái giám mang A Chiêu về đến nhà, nghe nói một chuyện, con trai út của Điền thợ săn chỉ còn thừa một hơi.

A Chiêu có chút đồng tình và ảm đạm, đó là con của ân nhân nàng. Nàng cùng lão thái giám đi thăm hỏi Điền thợ săn, tuy Điền thợ săn biết đứa bé gái này đang bị quan phủ truy bắt, nhưng mà đã có lão thái giám chặn thì hẳn cũng sẽ không nói cái gì.

Từ nhà Điền thợ săn trở về, A Chiêu vẫn đang nghĩ một chuyện, rốt cuộc nàng hỏi lão thái giám, "Ông cảm thấy con có thể vào cung làm thái giám được không?"

Cằm của lão thái giám thiếu chút nữa rơi xuống.

A Chiêu lại nói, "Trần Vô Dung cũng là thái giám, nếu như con cũng làm thái giám, chắc hẳn có thể có không ít cơ hội tiếp cận hẳn, đến lúc đó liền có thể tự tay vì phụ mẫu và đệ đệ báo thù."

"Nhưng mà ngươi là con gái, cho dù ngươi vào cung cũng chỉ có thể làm cung nữ... Không được, như thế rất dễ dàng bị Trần Vô Dung nhận ra, đến lúc đó liền..."

"Cho nên tốt nhất là con làm thái giám, làm thái giám tất nhiên sẽ không có người hoài nghi con là con gái nhà ai, không đúng sao? Cho dù Trần Vô Dung đuổi tới chân trời góc biển, cũng nghĩ không ra con ở ngay dưới mí mắt hẳn."

Lão thái giám ngẩn ngơ, "Nhưng mà người là đứa con gái, làm sao làm thái giám nha?"

A Chiêu hỏi lại, "Đây chính là chuyện con muốn thỉnh giáo ngài, con là con gái, tới cùng có thể làm thái giám được không nha?"

Lão thái giám á khẩu không trả lời được.

***

Tuyển chọn và đăng ký thái giám ở tại sở Thập Tam.

Tuyển chọn bình thường là ở trước khi tịnh thân, kiểm tra xuất thân xem có phải là dân lành hay không. Sau khi thông qua liền ghi vào hồ sơ, người có tới hay không cũng không sao cả, sau khi tới đăng ký một chút là được. Sau khi tịnh thân xong mới tới sở Thập Tam làm kiểm tra thân thể, kiểm tra hợp cách xong, chính là một thái giám chính thức.

Mùng ba mỗi tháng, là thời điểm mà những thái giám mới ra lò đến kiểm tra.

Một thái giám nhiều tuổi chút, dẫn theo một bày thái giám vừa mới kiểm tra hoàn tất ra khỏi phòng, hướng đến đại sảnh đăng kí mà đi.

Đội ngũ thật dài giống như là một con rết đang uốn lượn bơi lội. Biểu tình của những thái giám mới đều khác nhau, ai cũng đều cúi thấp đầu không dám nhìn xung quanh, gắt gao bước theo người phía trước.

Có một người từ sau cửa Nguyệt lòe ra tới, điều chỉnh bước tiến đuổi kịp đội ngũ. Người này hơn mười tuổi, mặc một thân quần áo bằng vải xanh bình thường, đầu đội khăn trùm đầu cùng màu, bóng hình gầy yếu, cúi đầu, một đôi mắt bồ câu lẩn lôn lốc loạn chuyển.

Người này không phải ai xa lạ, chính là A Chiêu, hiện tại kêu là Điền Thất. Phương pháp lén lút mò vào sở Thập Tam rồi lẫn vào trong đội ngũ thái giám tự nhiên là do lão thái giám dạy cho nàng, trừ đó ra, lão thái giám còn lấy ra rất nhiều gia tài, mua chuộc gia đình Điền thợ săn, khiến cho nàng có thể an toàn mang lấy thân phận của Điền Thất đi tới kinh thành.

Đội thái giám này được dẫn vào một cái đại sảnh, lần lượt bị hỏi thăm họ gì tên chi, nhập vào sổ sách, tiếp theo ấn một cái dấu tay vào một quyển tập khác, dấu tay không có lằm, liền tính làm tốt thủ tục nhập chức.

Đến phiên người thứ hai đếm ngược từ dưới lên thì, hăn đột nhiên phát hiện phía sau mình nhiều ra tới một người, hăn liền cứng họng nhìn Điền Thất, cho rằng chính mình xuất hiện ảo giác.

Thần sắc Điền Thất trấn định.

Thế là người kia kia chỉ cho là chính mình nhớ lằm, thành thành thật thật làm xong thủ tục, đến phiên Điền Thất.

Điền Thất báo xong tên họ và thời gian nhập sổ, thái giám giải quyết công việc cầm một quyển tập mới ra kêu nàng ấn dấu tay, ấn xong sau đó đem dấu tay mà lúc trước người này nhập sổ đối chiếu một chút.

Kết luận: Hợp cách.

Điền Thất thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nàng khẽ vuốt ngón tay, bụng ngón tay cái dán một miếng da mỏng thiếu chút nữa bị nàng xoa rớt xuống. Miếng da mỏng này do lão thái giám dùng da người khắc thành, dán ở trên ngón tay, có thể giả tạo vân tay.

Một đám thái giám này toàn bộ đều hợp cách, ghi nhập vào hồ sơ. Bọn họ bị dẫn đi nơi ở mới, tiếp theo nhận quần áo, học quy củ.

Điền Thất ôm một đống quần áo, bên tai nghe thái giám dẫn đầu nói
dông dài, có chút thất thần.

Liền như vậy thành một người thái giám.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Tửu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Hoàng Thượng Ưu Sầu

Điền Thất lại nằm mơ, mơ thấy chính mình trở lại trước đây, buổi tối tết Nguyên Tiêu cả nhà cùng ra ngoài dạo phố, đứng cạnh sông đào xem pháo hoa, ngàn vạn pháo hoa cùng bắn lên trời, thấp sáng nửa bầu trời đêm. Phụ thân và mẫu thân nắm tay, còn tay kia thì phân biệt dắt nàng và đệ đệ, bọn họ nương theo bờ sông đứng thành một hàng, lúc ấy nàng nghĩ tới cái gì đâu? À, đúng rồi, pháo hoa thật xinh đẹp, hi vọng vĩnh viễn đều có thể thấy được.

Pháo hoa năm nào cũng có ngày lại phóng lên trời cao, người lại không còn thời khắc đoàn viên.

Đêm này Điền Thất ngủ cực không an, sáng sớm hôm sau tỉnh lại thì thấy được trên gối đầu ẩm một mảnh nước mắt. Nàng có chút thần thờ, tử tế nhớ lại giấc mộng đêm qua, sớm đã quên hơn phân nửa, chỉ nhớ mang máng mấy mảnh vụn, tóm lại là không phải hồi ức tốt gì cho lắm.

Nàng chống đầu, nhẹ nhàng ần ần huyết Thái Dương. Nàng chẳng hề là người vô pháp tự kiềm chế chỉ biết sống ở thống khổ trong quá khứ. Lúc còn sống phụ thân từng nói qua, người chết đi vĩnh viễn sẽ không sống lại, người còn sống thì cuối cùng cũng sắp chết đi, cho nên người còn sống nên an an mà sống, không nên sống ở trong thế giới của người chết. Lúc đó chính là lúc bà ngoại nàng qua đời, mẫu thân quá mức bi thương, phụ thân là như vậy khuyên giải an ủi nàng.

Đương nhiên, thù hận vĩnh viễn không thể tiêu trừ. Mục tiêu lớn nhất để Điền Thất sống chính là báo thù, chẳng qua chính nàng cũng không ngờ

rằng, nàng vừa tiến cung chưa đến đến hai năm, còn chưa có cơ hội ra tay, thì Trần Vô Dung cũng đã bị tân Hoàng đế xử lý. Điền Thất biết phụ thân của mình là cấp dưới của tân Hoàng đế, nàng cũng từng nghĩ qua tỏ rõ thân phận, vì phụ giải oan. Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, nàng đã không cách nào chứng minh thân phận của chính mình, cũng không cách nào chứng minh oan tình của phụ thân - hài cốt tìm không ra. Chính nàng thân là con gái lại đi làm thái giám, thân phận lúng túng, đến lúc đó nếu như Hoàng thượng không tin, trái lại đem nàng gộp đi vào, oan án của phụ thân sợ là không còn ngày rửa sạch.

Chuyện này cứ như thế vẫn kéo xuống dưới, ngay từ đầu Điền Thất quyết định ở lại Hoàng cung để dành tiền thêm mấy năm, sau đó xuất cung đi tìm hài cốt của người nhà, hoặc là tìm những người năm đó tham dự mưu sát, để làm nhân chứng. Nhưng mà bây giờ việc xuất cung lại bị kéo rồi lại kéo, nhưng may là sát thủ năm đó đã có manh mối. Tuy rằng hiện tại Phương Tuấn mất trí nhớ, nhưng tóm lại là còn một đường hi vọng, thật sự không được thì lại kêu Vương Mạnh nhiều đâm hấn mấy kim, có lẽ liền có thể hồi phục.

Nghĩ ngợi lung tung một hồi, Điền Thất vội vàng rửa mặt xong xuôi, rồi đi thỉnh an Hoàng thượng.

Hoàng thượng hiển nhiên cũng ngủ không ngon, lúc Điền Thất đi tới phòng khởi cư (*) thì thấy được hấn đang ngáp. Bất quá thấy được Điền Thất thì Kỷ Hành lại tràn đầy sức sống, ánh mắt ý vị thâm trường, tùy theo bóng dáng nàng mà di chuyển.

(*) phòng khởi cư: đây là gian phòng dùng để thay quần áo, rửa mặt, vệ sinh cá nhân v.v..

Điền Thất cúi đầu không dám nhìn hấn, thỉnh an xong liền rời khỏi. Ngày hôm qua Thịnh An Hoài bị đánh, hôm nay không thể tới, mọi người đều cho rằng công việc đi theo hầu hạ bên người Hoàng thượng sẽ rơi vào

đầu vị sếp thứ hai là Điền Thất, nhưng mà Điền Thất lại cứ giả vờ cái gì cũng không biết, tùy theo đám người rời đi. Kỷ Hành tức đến mức cái mũi méo xẹo, tiểu biến thái này tuyệt đối là cố ý, thực là quá to gan.

Điền Thất lại là cảm thấy chuyện này không liên quan gan nhỏ hay lớn, nàng cũng không phải người rảnh rỗi, vốn dĩ người thay thế Thịnh An Hoài phải do Hoàng thượng định đoạt, Hoàng thượng không điểm nàng, nàng mới sẽ không chủ động sáp tới gần. Theo hôm qua Hoàng thượng nói những lời kia bắt đầu, nàng liền rất không muốn thấy được hãn, trốn xa bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Hoàng thượng đen mặt đi lên triều. Hãn vừa mới đi, Thịnh An Hoài liền ôm mộng lén lút đi tới phòng của Điền Thất. Tuy rằng ông ta không bị đánh ác liệt cho lắm, nhưng cũng bị chút thương, đi đường đều khập khà khập khiễng. Điền Thất thấy được Thịnh An Hoài tới, nhớ đến hôm qua chính mình nhất thời lỡ lời liền hại ông ta bị đánh, thế là áy náy nhận lỗi.

Thịnh An Hoài muốn nghe không phải là lời xin lỗi, mà ông ấy chỉ là có chút không rõ ràng, "Người nói thật với ta, tới cùng vì sao mà Hoàng thượng đánh ta?"

Điền Thất liền ăn ngay nói thật.

Thịnh An Hoài cảm thấy chính mình oan cực kỳ, lúc mà ông nói những lời kia thì chính bản thân cũng rất ghê tởm có được không, chẳng qua vì giúp Hoàng thượng, nên ông mới bất cứ giá nào không biết xấu hổ, thế mà trái lại, Hoàng thượng căn bản không cảm kích, còn đánh một trận. Thịnh An Hoài không dám oán hận Hoàng thượng, liền nhịn không được nói với Điền Thất, "Ta không phải nói với người rồi sao, chuyện này không thể nói với người khác."

Điền Thất hỏi, "Vậy Hoàng thượng tới cùng có hay không... Uhm?"

Thịnh An Hoài biết ý tứ lúc này của Hoàng thượng, liền quyết đoán lắc đầu, "Tuyệt đối không có."

Điền Thất thấy kỳ, "Vậy vì sao ông lại đi nói những lời đó với ta?"

"Ta nói chơi thôi ah."

Điền Thất: "..."

Thịnh An Hoài không chờ Điền Thất hỏi thêm gì nữa, liền xoay người bỏ đi, chỉ lưu lại một cái bóng lưng cao thâm khó lường lại mang chút ưu thương.

Đi ra khỏi phòng Điền Thất, Thịnh An Hoài vừa đi vừa suy nghĩ, ông rốt cuộc phát hiện một cái vấn đề chết người: Hoàng thượng tám phần là muốn chơi thật. Bằng không đồng dạng là thái giám, Điền Thất sờ hãnh liên vui vẻ, còn người khác nói một câu có chút lảng mạn thì lại đập cho một trận, đây rõ ràng cho thấy đang cùng Điền Thất biểu lộ chân tình. Thịnh An Hoài có chút lo lắng, nếu Hoàng thượng chỉ là muốn chơi đùa Điền Thất một chút thì cũng chấp nhận được đi, nhưng một Hoàng đế lại đối với thái giám động chân tình, chuyện này xem thế nào cũng cảm thấy tiền đồ hung hiểm. Không nói người khác, chỉ tính riêng cửa ải của Thái hậu liền qua không được, Điền Thất cũng sẽ không để trứng, lại còn đi chiếm giường rồng, nữ nhân hậu cung làm sao có ai có thể nhẫn?

Tóm lại tình cảnh của Điền Thất càng lúc càng nguy hiểm, nếu Hoàng thượng có thể bảo vệ hãnh còn đỡ, chẳng qua Hoàng thượng lại không thể hộ hãnh một đời một kiếp, lại nói, Hoàng thượng phải chẳng có thể hao hết tâm tư đi giữ gìn một tên thái giám, việc này cũng nói không chuẩn.

Nghĩ nghĩ, Thịnh An Hoài không nhịn được vì Điền Thất mà đổ một trận nước mắt đồng tình, từ nay về sau đối với Điền Thất càng thêm hòa nhã dễ gần, ôn hòa ân cần đến mức khiến cho Điền Thất cảm thấy trong lòng chíp bông, tổng cho rằng Thịnh An Hoàn đang tích lũy khí lực để

trường phật nàng. Mà Hoàng thượng cũng phát giác đến dị thường của Thịnh An Hoài, nhất thời cảnh giác lên, cảm thấy Thịnh An Hoài rất có khả năng mới là chân chính đại biến thái cuối cùng, trúng ý tiểu Điền Thất ngon miệng của hắn, thế là ánh mắt của Hoàng thượng nhìn Thịnh An Hoài luôn có chút không có hảo ý, hận không được dùng một bàn tay đem ông ta đập bay đến ngoài bầu trời luôn. Sau này Thịnh An Hoài phân biệt rõ ra ý đồ của Hoàng thượng, kinh đến nổi đổ một thân mồ hôi lạnh.

Đây là nói sau, tạm thời không nói rõ. Lại nói trước mắt, Điền Thất nhưng không ngốc, Thịnh An Hoài đi rồi, nàng cũng nghĩ rõ ràng, cảm thấy Thịnh An Hoài nói bậy nói bạ, hắn là bị Hoàng thượng sai khiến, mục đích là có thể khiến nàng yên dạ yên lòng đi mò chim nhỏ của hắn. Nàng có một loại cảm giác bị trêu chọc.

Thôi được, tuy rằng bị trêu chọc, nhưng mà nàng chỉ biết giận mà không dám nói gì.

Hiện tại Điền Thất lại phải đi điện Dưỡng Tâm, nàng thật không biết phải đối mặt với người nam nhân trong điện Dưỡng Tâm kia như thế nào. Nàng không thể không thừa nhận, tuy rằng nàng không muốn gặp hắn, lại cũng có một chút nhớ đến hắn.

Thật là chẳng hiểu ra làm sao, vì sao nàng lại thích hắn nha, Điền Thất đều không biết đây là lần thứ bao nhiêu chính mình cảm thán cái vấn đề này.

Kỷ Hành đã sớm đi điện Dưỡng Tâm, so với thời gian bình thường sớm hơn rất nhiều, Điền Thất còn không tới, thế là hắn ngồi ở trên ghế rồng nghiêm chỉnh chờ Điền Thất. Tối hôm qua hắn ngủ không ngon, bởi vì tới cuối cùng Điền Thất cũng không có nói thật với hắn bất kỳ chuyện gì. Kỷ Hành cảm thấy giữa hắn và Điền Thất không phải là như bây giờ, có điều giấu giếm, có điều ngờ vực, có điều phòng bị. Bọn hắn phải là thẳng thắn thành khẩn với nhau, không có gì giấu nhau.

Nhưng mà bây giờ, hấn đem trái tim của chính hấn móc ra nâng cho Điền Thất, thì Điền Thất căn bản cũng không cần.

Kỷ Hành ngọt ngào giận một trận, hấn từ trên ghế rồng đứng lên, đi đến chỗ mà Điền Thất thường xuyên đứng dừng lại, chấp tay sau lưng trầm tư.

Điền Thất đi vào thư phòng điện Dưỡng Tâm, thấy được Hoàng thượng đã chiếm lấy vị trí của nàng, nàng...

Chỗ thái giám đứng hầu đều rất cố định, cho dù là im lặng mà đứng, cũng có vị trí cố định. Khối gạch vuông vẫn kia là địa bàn của nàng, cả cái thư phòng lớn như vậy chỉ có cái chỗ một thước vuông (~30cm²) kia là độc thuộc về nàng, bây giờ Hoàng thượng còn chiếm lấy, thực là không thể nói nổi. Nàng đi qua, thỉnh an với Hoàng thượng, hai người đứng kề nhau trên mảnh sàn đó, cùng nhau mặt đối mặt. Hai người dựa vào quá gần, lỗ mũi của Điền Thất gần như đụng tới lồng ngực của Hoàng thượng, nàng rũ mắt, thấy được bộ ngực của hấn vì hô hấp mà lúc lên lúc xuống, nàng không cẩn thận liền nhớ đến hình ảnh Hoàng thượng nằm trên giường lộ ra bộ ngực tùy ý nàng chà đạp...

"Khụ khụ." Điền Thất đỏ mặt, chợt dạ khẽ ho.

Kỷ Hành không biết nàng đang nghĩ cái gì, nếu như biết thì có lẽ hấn sẽ đương trường biểu diễn một trận cho nàng xem, cam đoan cho nàng xem cái tận hứng mò cái đủ. Lúc này hấn thấy được cái bộ dạng dầu muối không tằm của Điền Thất thì có chút tức, thế là hấn nắm cằm nàng nâng lên, bức bách nàng cùng hấn đối mặt.

Mặt Điền Thất vẫn đỏ, nàng chớp chớp mắt, nhìn hấn. Thực là kỳ quái, Điền Thất phát hiện, từ khi thích hấn, gan của nàng liền trở nên rất lớn, rất nhiều khi nàng nên sợ hấn, lại chẳng hề thật sợ hấn. Ví dụ như hiện

tại, nàng liền như vậy trong sáng vô tư cùng hân đối mặt, muốn nhìn xem bước tiếp theo hắn sẽ làm cái gì.

Rất nhanh nàng biết đáp án. Hoàng thượng cho nàng một cái hôn sâu.

Cái hôn này, ngay từ đầu một chút cũng không ôn nhu, mà giống như là đang cố ý phát tiết phần nộ, nhưng mà tại lúc Điền Thất chủ động đưa lưỡi đuổi theo Kỷ Hành thì, hắn rốt cuộc vẫn là ôm nàng, thả nhẹ động tác cùng nàng triền miên.

Vừa hôn xong, Kỷ Hành dán trán vào trán Điền Thất, thấp giọng hỏi, "Vì sao không tin tưởng trầm?"

"Ta không có..."

"Nói dối, muốn phạt." Kỷ Hành cúi đầu cắn lên môi nàng một chút, tiếp theo hỏi, "Hiện tại nói với trầm, nàng tới cùng là ai?"

Điền Thất ôm eo Kỷ Hành, dán mặt lên trên ngực của hắn, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn, nàng thở dài nói, "Hoàng thượng, không như ngài đừng hỏi nữa, chờ thời cơ đến, ta tự nhiên sẽ hướng ngài nói rõ ràng."

Kỷ Hành tức thì có chút thất vọng, "Nàng vẫn là không tin tưởng trầm, trầm ở trong mắt nàng tới cùng tính cái gì chứ?"

Mũi Điền Thất có chút chua xót, lưng nàng cũng được quá nhiều, người nàng thích lại muốn dùng lý do này chất vấn cảm tình của nàng. Nàng cảm thấy hốc mắt phát sấp, đáp, "Ta thực hết sức thích người." Nói xong con chữ cuối cùng thì thanh âm có chút ghen ngào.

Kỷ Hành bị sự thổ lộ bất thành tình này đánh bại, hắn triệt để mềm lòng, hắn cúi đầu nhìn Điền Thất, trên khuôn mặt trắng ngần không tỳ vết của nàng lại có nước mắt trượt ra. Thế là hắn đau lòng, vừa giúp Điền Thất lau nước mắt, vừa nói, "Ngoan, đừng khóc, trầm không hỏi là được."

Điền Thất "Ừm" một tiếng, cũng tự mình lấy khăn tay ra lau mặt.

Kỳ Hành lại chọn chút chuyện vui nói với Điền Thất, "Gần đây lá phong trên Hương Sơn đã đỏ hồng, không như chúng ta đi nơi đó du ngoạn một phen, cho thoải mái trong lòng?" Hấn cảm thấy cảm xúc dạo này của hai người đều có chút không ổn định, lên lên xuống xuống, quả thật cần ra ngoài cho lòng nhẹ nhõm.

Điền Thất khẽ gật đầu.

Kỳ Hành lập tức cao hứng trở lại, sai người đi xuống làm chuẩn bị. Thịnh An Hoài rất thần kỳ tiếp lấy cái việc này, ông ta vừa mới bị Hoàng thượng đánh, quá cần biểu hiện cho tốt một phen, lấy đó xây lại lòng tin của Hoàng thượng với bản thân. Hơn nữa, chuyện này khiến ông ta xử lý cũng là tin cậy nhất, bởi vì chỉ có ông khắc sâu hiểu rõ gian tình giữa Hoàng thượng và Điền Thất.

Sự thật sau này tỏ rõ, công việc lần này Thịnh An Hoài làm được rất tốt, phi thường tốt, vô cùng tốt.

Phía trên là đánh giá chủ quan mà Hoàng thượng đưa ra sau khi căn cứ vào trạng huống thỏa mãn nhu cầu của chính mình.

Còn một đương sự khác thì cho Thịnh An Hoài cái đánh giá cực kém.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Du Ngoạn Hương Sơn

Thịnh An Hoài không hổ là một người có thể để cho người khác dựa vào. Ở Hương Sơn hoàng thất có xây hành cung biệt viện, lúc nào muốn đến chơi thì có thể trực tiếp đến đó dừng chân. Nhưng Thịnh An Hoài biết lần du lịch này của Hoàng thượng không thể quá giống trống khua chiêng, thế nên cũng không có báo cho người ở hành cung biết, mà trực tiếp đi tìm một chỗ biệt thự khác cho Hoàng thượng. Biệt thự này tuy không khí thể hoa mỹ như hành cung của hoàng thất, nhưng lại thoáng ở chỗ thanh u an tĩnh, thích hợp nhất để hẹn hò kín đáo, lén lút gặp nhau.

Ngưỡng cửa của biệt thự này có một tấm biển viết "Thâu Thiên Từu", ba chữ này lấy từ câu thơ "Tiểu phong nhất dạ thâu thiên từu, khước thiên cô tùng yểm túy dung" của nhà thơ Dương Vạn Lý triều Tống, bởi vậy tên của biệt thự liền được gọi là Thiên Từu Các. Nơi này vốn do một quan viên có thú vui tao nhã xây dựng nên, sau này rơi vào trong tay của một phú thương, Thịnh An Hoài chính là từ tay của phú thương này mua tới. Phú thương kia chỉ nghĩ Thịnh công công mua tới để tự mình dùng, nên cố ý ra một cái giá tiền rất thấp, gần như là tặng không cho Thịnh An Hoài. Thịnh An Hoài so với con khỉ còn tinh, làm sao có thể không biết hẳn ta có ý tứ gì, loại ân huệ này trước giờ Thịnh An Hoài đều không lấy, mà đem giá tiền nâng cao gấp hai lần so với giá thị trường rồi mới chịu tiếp nhận.

(Thâu thiên từu: Trộm rượu trời)

-- dù sao cũng không phải ông ta bỏ tiền.

Sau đó Thịnh An Hoài lại sai người dựa theo khẩu vị của Hoàng thượng mà đem biệt thự này dọn dẹp một trận, tên cũng sửa lại, "Thâu Thiên Tửu" cái gì, quá xấu xa. Thịnh An Hoài cảm thấy, phàm là thứ gì mang theo chữ "Thâu (trộm)" đều không phải là thứ tốt. Thế là ông ta đi mời một tiểu tú tài tới đổi tên, tiểu tú tài kia cũng dựa theo yêu cầu của Thịnh An Hoài, đem "Thâu Thiên Tửu" sửa thành "Ngọc Nhân Lai" (người ngọc tới), vì thế biệt thự này tự nhiên theo đó gọi là "Ngọc Nhân Quán". Cái tên này là có xuất xứ, trong "Tây sương ký" có câu thơ là "Phất tường hoa ảnh động, nghi thị ngọc nhân lai", Thôi Oanh Oanh viết cho Trương Sinh câu thơ như vậy xong, sau đó cả hai liền hẹn hò. Theo đó mà xem, biết bao nhiêu là hợp với tình hình nha.

Thế là Thịnh An Hoài rất vừa lòng.

Tiểu tú tài xem lão thái giám đang cười âm, thì thầm nghĩ trong lòng, cũng không biết tới cùng là ai xấu xa.

Tất cả những sự việc bên trên, Thịnh An Hoài chỉ dùng ba ngày liền làm xong. Việc này thật sự không dễ dàng, bởi vì cái mộng của ông ta còn đau nha.

Tuy rằng thấy được sự nỗ lực của Thịnh An Hoài, nhưng Kỷ Hành vẫn là không muốn thấy được bản mặt của ông ta. Kỷ Hành không cách nào khoan dung chuyện trên đời này có một người khác ngoài Điền Thất ngấp nghé chim nhỏ của hãn, mặc cho Thịnh An Hoài đã giải thích đi nữa, thì hãn vẫn cứ là không cao hứng. Hơn nữa, Điền Thất còn hỏi hãn phải chăng Thịnh An Hoài nói như thế là do hãn sai khiến, Kỷ Hành vẫn không thể không gánh cái nồi đen này -- nếu như hãn phủ nhận, không chừng Điền Thất lại nghĩ tới đâu đâu, không chừng còn sẽ cảm thấy Thịnh An Hoài sửa miệng là do bị Hoàng thượng đe dọa. Hãn thật sự không muốn dây dưa với loại chuyện bực mình này, sớm chút dàn xếp xong xuôi mới tốt.

Tóm lại... Hừ.

Bởi vậy Thịnh An Hoài mang theo mấy người thị vệ cùng nhau bị Kỳ Hành đánh phát đến phạm vi ngoài một dặm nhưng trong hai dặm mà ở, chủ yếu phụ trách lúc Hoàng thượng lạc đường cần trợ giúp thì đúng lúc xuất hiện mà chỉ điểm bến mê.

Những chuyện này Điền Thất đều không biết. Nàng vốn muốn hỏi một câu Như Ý có đi Hương sơn chơi hay không, kết quả bị Hoàng thượng dùng lời nghiêm nghị chính ngăn cản.

Hiện tại, nàng và Hoàng thượng đang tay nắm tay, đi trên con đường đá phía sâu trong rừng. Cây phong ven đường dù cao hay thấp, thì cũng đều đã bị sương thu nhuộm lên hoặc mờ hoặc đậm màu đỏ mê say, tầng tầng lớp lớp điểm hồng rậm rạp đan vào nhau, nối thành một mảnh biển đỏ, làm cho người ta hốt hoảng cho rằng chính mình đi vào nơi sâu nhất của ngọn lửa kia.

Váy áo của Điền Thất vẫn là do Kỳ Hành tự tay chọn, nàng mặc ở bên ngoài một bộ áo dài chéo áo màu đỏ hải đường rải hoa ngọc lan, dưới áo dài là một chiếc váy bằng sợi bông màu trắng thuần. Hình dạng của hoa ngọc lan cùng lá phong rất giống, nhìn thoáng qua bộ váy áo này lại giống như là dùng mực pha lá phong đỏ mà nhuộm ra, rất là tương xứng với cảnh trí trước mắt. Đỏ cùng trắng phối hợp, cũng có thể giúp người ta có vẻ rất tinh thần, khí sắc cũng tốt hơn.

Tóm lại Kỳ Hành rất vừa lòng. Bây giờ hãn càng ngày càng thích một Điền Thất ăn diện trang điểm, chỉ có lúc ấy hãn mới có thể cảm thụ nhiều nhất quyền chiếm hữu của hãn đối với tiểu biến thái, Điền Thất là một người chỉ thuộc về hãn, hãn có thể tùy ý đem nàng chưng diện thành bộ dáng mà hãn mơ tưởng, loại ý thức này khiến người ta vừa cảm động vừa thỏa mãn.

Hơn nữa, tiểu biến thái mặc váy quả thật là đẹp lắm.

Vì phối hợp với phục sức của Điền Thất, Kỷ Hành mặc một chiếc áo màu trắng thảng tà, trên cổ tay áo và hai chéo áo thêu đường vân màu đỏ tinh tế, trên vạt áo vẽ truyền thần một nhành mai, trên thân cành mai bằng mực đen được hắt lên những cánh mai màu đỏ thắm. Hoa vừa nở trên cành, ngạo cốt lẫm sừng, trong lúc di chuyển tựa hồ có thể ngửi được mùi thơm lành lạnh âm thầm tràn ra. Bộ đồ này tuy là đẹp, nhưng thật sự là rất khó mặc, không phải người có đủ tư sắc thì không thể chống đỡ nổi cành hoa mai kia. Kỷ Hành tuy là trong tâm không quá bình thường, nhưng ít ra nhìn từ bên ngoài mà xem, thì vẫn rất có mấy phân khí khái, diện mạo lại càng là cao thượng ôn nhuận như quân tử, tuấn mỹ phi phàm, giống như là thần tiên chuyển thể đầu thai.

Đây là điểm mà Điền Thất không hiểu nổi, người nam nhân này trong ngoài bất nhất, sống ra một loại cảnh giới như tâm thần phân liệt.

Hai mỹ nhân quang hoa bắn ra bốn phía đi giữa rừng phong diễm sắc khôn cùng, thịnh cảnh như thế, thật sự là ngôn ngữ cũng khó mà nói hết, có vẽ cũng không cách nào vẽ ra.

Từng bậc thềm đá nối tiếp nhau xoay quanh mà lên cao, Điền Thất đi một hồi liền mệt mỏi, nàng chậm rì rì rơi lại ở phía sau, gần như là bị Kỷ Hành kéo đi. Kỷ Hành quay đầu, thấy được nàng mệt đến mức sắc mặt đều hồng, giống như là bị lá phong xung quanh nhuộm đẫm, hẩn buồn cười lắc đầu, "Cố lên!"

Điền Thất dứt khoát dùng cả hai tay nắm lấy tay hẩn, nhẹ nhàng lắc lắc, nói, "Chúng ta nghỉ một chút đi?"

Giọng nói của nàng mềm mại kiêu kiêu, vừa nghe chỉ biết là đang làm nũng. Nam nhân không có ai là miễn dịch được chuyện này, càng huống chi Kỷ Hành đã sớm đem Điền Thất để ở trên đầu quả tim. Lỡ tai hẩn lập tức mềm thành kẹo kéo, thế là hẩn cười nhẹ một tiếng, nửa ngời thấp xuống nói với nàng, "Đi lên."

Điền Thất có chút kinh ngạc, Hoàng thượng muốn công nàng sao? Đây nhưng mà rỗng công nha, ngay cả Như Ý đều ít có đãi ngộ như vậy, nàng... thích hợp sao...

Kỷ Hành chỉ thấy phía sau lưng thật lâu không có sức nặng, thế là hần nghiêng đầu nhìn Điền Thất, "Ngây cái gì, mau chút."

Điền Thất liền trèo lên phía sau lưng hần, tay hần đỡ lấy đùi nàng, nhẹ nhàng nhắc người lên xốc khễ, nàng liền vững vững vàng vàng ghé vào trên lưng hần, hai hay hướng về phía trước choàng qua vai hần, rồi ôm lấy cần cổ. Cằm của nàng tựa vào cổ hần, mặt của hai người kề sát vào nhau. Hô hấp của Điền Thất không tránh được phun đến trên mặt Kỷ Hành, dòng khí vốn bình ổn hòa hoãn dần dần trở nên dồn dập hơn. Nàng và hần tựa vào quá gần, gần đến mức không có khe hở, giống như là một đôi uyên ương kiếm cùng vỏ, hoặc như là một cây trâm cài hợp hoan không cách nào bỏ đôi. Gần sát một người nam nhân như thế, nàng bản năng cảm thấy e lệ rụt rè.

Nhưng cùng lúc đó, nàng lại cảm thấy hạnh phúc. Một người nữ nhân thích một người nam nhân, đại khái sẽ không yêu cầu người nam nhân đó như thế nào, nhưng nếu như người nam nhân này chủ động vì nàng làm gì đó, cho dù chỉ là thuận tay, cho dù chỉ là một động tác nhỏ, thì nàng đều sẽ nhất định hạnh phúc được muốn khóc.

Điền Thất biết, lấy thân phận địa vị của Kỷ Hành, có thể khuất thân công nàng, đã là không dễ. Nàng còn có thể có cái yêu cầu gì đâu.

Nhưng mà nàng lại có chút chật vật. Người nàng thích cao cao tại thượng như thế, còn nàng thì chỉ là một hạt bụi bặm bên chân hần. Chẳng qua ngừng một chút trên lưng hần cũng khiến nàng nhiều ra một loại cẩn thận đến xa xỉ, nàng lại cầm cái gì để đuổi theo hần, yêu thương hần, nương tựa đến trong lòng hần, hoặc là đứng ở bên cạnh hần đây.

Trong lúc Điền Thất xoắn xuýt, thì mãi đầu óc của Kỷ Hành chỉ nghĩ có một việc. Những lúc thế này, suy nghĩ của nam nhân và nữ nhân thể hiện sự khác biệt vô cùng rõ ràng:

Hắn không cảm giác được ngực của Điền Thất!

Thôi được, nói như vậy có chút khoa trương, không phải là hắn hoàn toàn không cảm giác đến, chẳng qua là phải cần rất nghiêm túc cảm thụ...

Kỷ Hành nhin rồi nhin, rốt cuộc nhin không được, hỏi Điền Thất, "Hiện tại nàng còn bọc ngực sao?" Nếu như không bọc, vậy thì về sau có lẽ cũng không tất yếu bọc...

Điền Thất trầm mặc gật gật đầu.

Kỷ Hành cũng không biết sao liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau lại có chút đau lòng, cứ luôn bọc như vậy, khó chịu biết bao nhiêu nha...

Điền Thất thật sự không muốn cùng nam nhân chia sẻ loại đề tài này, nàng đổi giọng hỏi, "Có mệt không?" Nói, nàng nâng tay áo lên giúp hắn xoa xoa trán.

Kỷ Hành kỳ thật không quá mệt, nhưng Điền Thất quan tâm hắn như vậy, hắn rất cao hứng, còn thừa cơ hôn tay nàng.

Hắn một hơi đem Điền Thất cũng đến đỉnh núi, có thể này hai người mới dừng lại.

Núi ở nơi này đều không tính cao, cũng chỉ trên dưới một trăm trượng, từ đỉnh núi quan sát, hết thảy phía dưới đều rất rõ ràng. Trên ngọn núi đối diện có một thác nước bay xuống, lượng nước mùa thu ít, thác nước thu hẹp, trước kia là một bức sa tanh, thì bây giờ chỉ còn là một cây roi mảnh màu bạc. Cây roi rơi đến một cái hồ nước dưới núi, mặt hồ như kính, nước thu gió mát, trên nước có mấy bụi hoa lau nghênh gió thu xào xạc lay nhè

nhẹ, bên bờ là lá đỏ liên miên, giống như gấm vóc do mây đỏ dệt thành, lại tựa ngọn lửa đỏ cháy rực lên.

Nước hồ thu như ngọc, ngọn hoa lau màu trắng, lá phong đỏ hồng, những sắc thái này đan vào cùng một chỗ, giống như là một bức tranh tĩnh lặng.

Kỷ Hành không có đem Điền Thất để xuống. Hắn nhìn hồ nước dưới núi, nói, "Nếu như ta không phải Hoàng đế, có lẽ ta có thể làm một người ẩn sĩ, cùng nàng chơi thuyền trên hồ, thả cần câu, chèo chèo thuyền. Hoặc giả nàng thích tiền, chúng ta liền đi buôn bán, đại ẩn ẩn vu thị, kiếm tới rất nhiều tiền, để cho nàng ôm kim nguyên bảo ngủ, nàng nói được không?"

(đại ẩn ẩn vu thị: sự ẩn giấu tốt nhất là giấu trong phố chợ.)

Hắn nói như vậy, Điền Thất lại không trả lời hắn, hắn quay mặt đi định hỏi nàng, lại đột nhiên bị nàng nâng chặt mặt, không cần biết gì nữa mà hôn lên.

Đáng tiếc người cái gì cũng không phải, người chính là một tên Hoàng đế. Điền Thất nghĩ trong lòng.

Vậy thì sao chứ, ta chính là thích người, nàng lại nghĩ.

Kỷ Hành nhắm mắt lại nghiêm túc hôn đáp nàng. Tư thế hiện tại của hai người thực sự là khó chịu, nàng còn ghé vào trên lưng hắn, cần cổ của hắn xoay thành một cái độ cung rất lớn, hết sức ê ẩm không hề thoải mái.

Nhưng mà bọn họ hôn được rất đều nhập.

Chính là vì quá đều nhập, nên Điền Thất không tự giác ôm cần cổ của Kỷ Hành, càng ôm càng chặt.

Kỷ Hành thiếu chút nữa bị lạc chết.

Hắn chỉ có thể để nàng xuống trước, tách nhau ra, tiếp theo đẩy nàng đến bên cây phong mà tiếp tục quấn quít hôn nhau.

Hôn hôn, Kỷ Hành phát giác trên mặt có chút ướt, hẳn cho rằng là nước mắt của Điền Thất, mở mắt vừa nhìn, lại phát hiện bầu trời đã bay xuống mưa phùn.

Rõ ràng vừa rồi vẫn chỉ là có chút đám mây thôi, cơn mưa này tới được cũng quá nhanh. Cũng không phải là mùa hè, thực là kỳ quái.

Kỷ Hành đem Điền Thất vừa bị hôn đến nhũn cả đùi ra kéo lên đứng vững, sửa sang lại quần áo, sau đó dắt tay nàng xuống núi. Tuy rằng mưa không lớn, nhưng mưa thu rất lạnh, dính vào người dễ dàng cảm lạnh.

Ngay từ đầu hai người đều đi được không nhanh không chậm, càng về sau càng bắt đầu chạy vội. May là thêm đá tuy rằng trơn, nhưng thân thủ của Kỷ Hành tốt lắm, nhiều lần tại lúc Điền Thất sắp té ngã thì Kỷ Hành đều sẽ đem nàng kéo trở về.

Khi bọn họ chạy về Ngọc Nhân Quán thì Điền Thất đã mệt được kiệt sức. Thịnh An Hoài đã sớm sớm chuẩn bị sẵn nước gừng, lúc này ông ta đã yên lặng biến mất. Thịnh An Hoài tính có chút sai, dự báo thời tiết của Khâm Thiên Giám thật là không quá đáng tin, vốn tưởng rằng là một ngày trời trong, không nghĩ đến lại có mưa.

Kỷ Hành kéo Điền Thất đi vào suối nước nóng trong Ngọc Nhân Quán tắm rửa. Suối nước nóng này không lớn, trung gian dùng một bức tường đá ngăn cách, phía dưới tương thông, hình thành một ao uyên ương một chia làm hai. Điền Thất vừa thấy được suối nước nóng này ngăn cách thì liền yên tâm, đem Kỷ Hành đẩy qua một bên khác, còn nàng thì khẩn cấp cởi áo bước vào hồ.

Thoải mái!

Nàng ngồi ở trong nước suối ấm áp, nhắm mắt lại, khoan thai thở dài một hơi. Mỗi một tắc bấp thịt toàn thân đều thả lỏng, trừ thoải mái ra vẫn là thoải mái.

Bị Điền Thất cự tuyệt, Kỳ Hành có chút đáng tiếc, đương nhiên, đây cũng nằm trong dự đoán của hắn.

Bất quá hắn vừa vào ao, lập tức không còn đáng tiếc, bởi vì hắn phát hiện, vách đá cách ở trung gian kia rất thần kỳ, hắn thế nhưng có thể thấy được Điền Thất ở phía bên kia.

Kỳ Hành còn cho rằng chính mình sinh ra ảo giác, hắn dụi dụi mắt, lại tử tế nhìn, không sai, tuyệt đối không phải ảo giác. Nếu như là hắn huyền tưởng, thì ngực của Điền Thất tuyệt đối sẽ không nhỏ như vậy... Không phải, cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là hắn thấy được nàng...

Trái tim của Kỳ Hành cuồn cuộn nhảy lên, hắn cho rằng Điền Thất cũng có thể thấy được hắn, nhưng mà hắn phát hiện thần sắc của Điền Thất như thường, nàng nghỉ một hồi mới mở to mắt đưa tay gọi đầu, tuy đối mặt hắn, lại giống như nhìn mà không thấy.

Thì ra vách đá này là chuyên vì rình coi mà dựng nên... Quả thực quá thô tục!

Quả nhiên thái giám mới là đám người thô tục nhất ở trên thiên hạ này, Kỳ Hành nghĩ thầm, bất quá... Làm tốt lắm!

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Chiều Muộn Rừng Phong (H)

Kỳ Hành đến gần vách đá, mắt nháy cũng không nháy xem phía bên kia.

Chung quanh suối nước nóng có mấy cây phong gầy nhỏ, duyên dáng yêu kiều tựa như thiếu nữ mặc áo đỏ, rất ứng với câu thơ "Tiểu phong thâm tửu". Lúc này tiết mưa phùn tung bay, lá đỏ nhiễm sương, róc rách như mỹ nhân thút thít. Vài miếng lá đỏ không chịu nổi mưa bụi nện đập, liền rời cành mà đi, nhẹ nhàng bay lả tả, rớt xuống mặt nước.

Trên mặt nước lập tức nổi lên một mảnh lại một mảnh lá phong đỏ lửa, giống như là tảng lớn tảng lớn cánh hoa. Cánh hoa nương theo từng đợt sóng của dòng suối mà lăn tăn lãng đãng. Ngọn nguồn của làn sóng đó là người ngọc mặt như hoa da như tuyết trong làn nước kia. Người ngọc thân ở trong rừng phong kiều diễm như lửa, lại không kém cõi chút nào, ngược lại có một loại mị thái diễm quan quần phương, bức những thiếu nữ hồng phong chung quanh cơ hồ mất đi nhan sắc.

Đương nhiên, chính nàng vẫn chưa ý thức đến điểm này. Nàng đang một lòng một dạ tắm rửa, gội đầu xong, nàng vắt ráo nước, búi tóc lên. Tiếp theo tắm người, cánh tay, bờ vai, khuôn ngực...

Mưa bụi tinh mịn trong không trung dệt một tầng sương mù hơi mỏng, suối nước nóng mặt ngoài chưng lên khí nóng hòa cùng với sương mù, hình thành một loại thần tiên sương vụ lượn lờ đầy cảm giác mờ lung. Mỹ nhân trong sương ngửa đầu thấy được lá đỏ tung bay, thế là nàng nhẹ nhàng giơ lên cánh tay ngọc, bàn tay trắng nõn khẽ lật, đem một mảnh lá đỏ đang

lắc lắc hạ xuống tiếp ở trong lòng bàn tay, cảm thấy có thú vị, nàng tức thì cười khanh khách lên.

Cổ họng Kỳ hành bốc lên một trận lửa. Hắn lấy một loại tư thế cực kỳ thô tục mà gặt gao nằm bò ở trên vách đá, mặt cũng dán sát ở bên trên, để có thể khiến cho đôi mắt càng dễ dàng nhìn gần xem xét. Cái cổ dài nhỏ, xương quai xanh ừ mỹ, bộ ngực trắng nõn, quả thực là không chỗ nào không đẹp, không chỗ nào không xinh.

Đối mặt với loại cảnh đẹp này, không phản ứng vậy liền không phải nam nhân. Cho nên phía dưới của Kỳ Hành rất nhanh cứng trướng lên, cứng được thậm chí có chút phát đau.

Phía trước nói, vách đá này chỉ chắn mặt nước, dưới nước thì không, thế là tiểu huynh đệ của Kỳ Hành ngẩng đầu lên, thông suốt mà xuyên đến phía bên kia. Lại xui là nước ở đây cực kỳ trong suốt, Điền Thất tầm tầm, tầm mắt xuyên qua vô số lá phong trên mặt nước, tinh chuẩn rơi lên cái thứ nhiều ra bên dưới vách đá đối diện. Nàng nghi ngờ mà đi qua, chờ thấy rõ thứ kia là cái gì, thì lập tức sửng sốt.

Hoàng thượng lại đang làm cái gì nha...

Điền Thất không biết Hoàng thượng có thể thấy được nàng, nàng cảm thấy Hoàng thượng còn chưa đến mức đói khát đến nỗi tắm rửa một cái còn có thể ấy cái gì, cho nên khả năng lớn nhất là hắn muốn đi tiểu, nhưng là không muốn buông ở trong cái ao của chính mình, cho nên hướng phía bên nàng duỗi tới đây.

Nàng đối với loại cách làm đầy ác ý này của Hoàng thượng có chút khinh thường, thế là vươn tay bóp lấy tiểu huynh đệ của hắn.

Kỳ Hành hít vào một hơi, trái tim nháy vọt lên cổ họng. Hắn thật sự rất muốn lui trở về, nhưng mà gốc rễ của hắn lại ở bên kia, hắn động cũng không dám động, chỉ có thể nằm bò càng sát vào trên vách đá.

Hắn thấy được thân thể trần truồng của Điền Thất gài trong gang tấc, giống như là ngay lập tức liền có thể nhào vào trong lòng hắn. Hơn nữa, cách gài mà xem, ngực của nàng dường như cũng không có nhỏ tới như vậy... Không phải, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là tư thế hiện tại của hắn thật sự quá kỳ...

Điền Thất còn đang có thương có lượng khuyên hắn, "Hoàng thượng, nếu không ngài đi lên bờ để đi ngoài đi, không cần đi tiểu ở chỗ này của ta nha!"

Kỷ Hành: "... Ai muốn đi tiểu ở chỗ của nàng a..."

"Nàng, nàng buông ta ra trước." Kỷ Hành nói chuyện có chút cố hết sức.

"Người cam đoan là không đi tiểu trước đi."

"Ta... Ta thực không có muốn đi tiểu..."

Thế là Điền Thất buông hắn ra. Nàng cho rằng Hoàng thượng sẽ tự mình đi lên bờ, không nghĩ đến hắn đột nhiên theo phía dưới vách đá chui qua tới, lao ra mặt nước, rồi ôm chặt nàng. Điền Thất cống quít giầy dụa, "Người làm gì vậy!"

Kỷ Hành ngăn chặn miệng nàng. Hắn còn có thể làm cái gì.

Hắn hôn đến có chút điên cuồng, Điền Thất bị hắn hấp đến nổi miệng lưỡi đều run lên, nàng muốn đẩy hắn ra, kết quả bị hắn bắt chéo hai tay ra sau lưng, giầy dụa cũng vô dụng.

Da thịt hai người kề nhau, lửa nóng nổi thành một mảnh. Bản năng Điền Thất cảm thấy nhục nhã, nàng uốn gối định đem hắn đẩy ra, kết quả lại đẩy lên cái chỗ không nên đụng, may mà lực cũng không lớn. Kỷ Hành kêu rên một tiếng, không biết là thống khổ hay là khoái lạc, miệng hắn lại

không buông ra nàng, khẽ lắc eo, tiêu huynh đệ liền lệch đi, lại đẩy lên phía trước thì đầu nó vừa lúc kẹt ở giữa hai chân nàng.

Điền Thất lại theo bản năng mà đem đùi kẹp lại, vừa vặn kẹp chặt nó.

Thực là muốn mạng!

Kỷ Hành buông miệng của Điền Thất ra, từng chút từng chút mỡ nàng, hơi thở hỗn độn. Bộ phận mẫn cảm nhất ở trên người chen ở giữa bắp đùi non mịn của nàng, xúc cảm mềm nhẵn lại co giãn này khiến hãn lưu luyến không tha, hãn nhẹ nhàng động một chút, sự ma sát mềm mại đàn hồi cùng lực đạo vừa đủ đè ép, làm cho hãn khoái lạc cực hạn, lồng ngực hãn nhấp nhô kịch liệt, chóp mũi phun ra khí tức nóng bỏng.

Biến hóa này tới được quá nhanh, đầu óc của Điền Thất loạn loạn, có chút kích động và mê mang. Giữa hai chân nàng kẹp lấy một thứ cứng ngắc, tóm lại là có chút khó chịu, nhưng giống như lại không chỉ là khó chịu. Nàng không biết phải làm sao liền đem đùi kẹp càng chặt hơn, đổi lấy là một tiếng rên rỉ đến phát run của hãn.

Kỷ Hành dùng một tay khống chế đôi tay của Điền Thất như trước, một tay kia thì dờ xuống dưới, nhẹ nhàng xoa xoa hai mắt của nàng. Động tác này hãn đã từng làm vô số lần trong mộng, bấy giờ rốt cuộc đạt được ước muốn, xúc cảm đầy đặn trơn nầy này giống như là trứng luộc đã lột xác, làm cho trong lòng hãn hóa thiêu càng vượng, quả thực như là muốn lửa cháy lan đồng cả ngàn dặm. Hãn nâng lên mắt Điền Thất, nhẹ nhàng nhắc lên trên, đem eo nàng nâng lên tới, độ cao của bắp đùi nàng tùy theo mà bay lên một ít, càng phương tiện cho phần hông dưới của hãn hoạt động.

Lần đầu tiên Điền Thất thấy được cách thư giải như vậy của hãn, thôi được, trên lý luận mà nói thì như vậy cũng là khả thi. Hai chân nàng vốn đã nhũn ra, hiện tại bị hãn đỡ lấy mà kiễng lên, thật là cố hết sức. May mắn

mà sức hấn cũng lớn, có thể đỡ được nàng, mỗi khi muốn đem nàng va vào va ra thì đều có thể đúng lúc ấy trở về. Nhưng mà trên mông lại ấn một bàn tay của nam nhân, thì Điền Thất thực là thấy xấu hổ và giận dữ khó đương, rồi lại không thể phản kháng, giãy dụa cũng không xong, mà càng thêm bị hấn hôn được không còn chút sức.

Còn có, chỗ mà nàng đi tiểu, ngẫu nhiên bị tiểu huynh đệ của hấn ma sát đến, cái cảm giác kia rất vi diệu, giống như là có người nhẹ nhàng dùng ngón tay búng nhẹ lên ngực nàng, không thể nói rõ là khó chịu, nhưng chính là khó chịu.

Kỷ Hành thực muốn một tiếng trống tăng khí thế rồi thẳng tắp đập vào Hoàng Long, nhưng mà hấn không muốn như vậy. Lần đầu tiên của nữ nhân sẽ tương đối khổ cực, hấn không hi vọng lưu cho Điền Thất chỉ có đau đớn, hấn muốn ôn nhu đối đãi nàng, mang nàng cùng nhau thể nghiệm mùi vị tiêu hồn thực cốt kia.

Đến lúc này hấn còn đang vì nàng mà ấn nhẫn, hấn đại khái đã đem nhu tình và kiên nhẫn của cả đời này dùng hết trên thân thể nàng.

Lưng Kỷ Hành thẳng băng, thân thể khẽ run, Điền Thất quá quen thuộc cái dạng này của hấn, nàng cố ý dùng lực kẹp đùi, hấn quả nhiên phun ra.

Nàng cho rằng như vậy liền tính xong rồi. Nàng còn cho rằng chuyện mà nam nhân và nữ nhân chơi sạch để làm chính là như thế này mà thôi, sự thật sau lại chứng minh nàng thật là quá ngây thơ.

Tóm lại lúc này Điền Thất đẩy Kỷ Hành ra, tiếp tục tắm lên, một bên tắm một bên nghi hoặc nhìn Kỷ Hành, ý tứ là sao người còn chưa chịu đi.

Kỷ Hành: "..."

Hắn đem Điền Thất bế lên, đi lên bờ ao, dùng khăn tắm đem nước trên người cả hai lau khô, tùy tay lấy bộ quần áo bọc nàng, bế nàng tiến phòng ngủ.

Điền Thất rốt cuộc phát giác ra không thích hợp, "Người còn muốn làm gì nữa?"

Xúc thực mà nói, thứ hắn muốn làm chỉ mới vừa vặn bắt đầu. Mới này hắn quá kích động, sợ thương đến nàng, cho nên mới phát tiết như thế. Hắn cúi đầu hôn nàng một chút, nói, "Tin tưởng ta, ta sẽ để cho nàng thoải mái."

Trực giác của Điền Thất nói cho nàng kế tiếp không có chuyện gì tốt, "Ta không tin, ta không chơi." Nói liền từ trong lòng hắn nhảy xuống, muốn chạy.

Kỷ Hành vung tay đem nàng bắt trở về, vác lên trên vai.

Hiện tại nhưng mà không thể theo người.

Sự kinh sợ giao cho Điền Thất đầy đủ đảm lượng, nàng chụp vỗ lên lưng hắn, "Thả ta xuống dưới!"

Thật ra nàng cũng không dùng bao nhiêu sức, đánh ở trên lưng hắn giống như là đang xoa bóp. Kỷ Hành cười tít mắt đi vào phòng ngủ, quả nhiên buông nàng xuống dưới, chẳng qua là thả ở trên giường.

Điền Thất vừa ngồi xuống, liền bị hắn đẩy ngã ra, hắn đè ở trên người nàng hôn một trận thật sâu, mãi đến khi đem nàng hôn được hôn hấp không xong thở gấp liên hồi, hắn mới buông nàng ra, cầu xin nói, "Cho ta được không?"

Điền Thất liền có chút mềm lòng, xoay mặt đi mà than thở nói, "Cho người cái gì?"

"Nàng."

"Cho, cho làm sao?"

Kỷ Hành nhoèn miệng cười, "Nàng chỉ cần tiêu thụ là được."

Điền Thất không biết chính mình sao vậy, chuyện nhục nhã như thế, nàng rõ ràng phải kháng cự, nhưng mà nàng nhìn ánh mắt mang theo cầu xin lại chứa đầy mong được của hắn, xem nụ cười như xuân về hoa nở kia, nàng liền không nhẫn tâm nói ra lời cự tuyệt nào.

Nàng cảm thấy chính mình rất không có tiền đồ. Nàng đem mặt xoay đi, kéo mền trùm đầu, trong chăn truyền ra tiếng nói bị ngọt ngọt của nàng, "Tùy người đó!"

Kỷ Hành biết nàng đây là thẹn thùng, hắn buồn cười kéo chăn của nàng ra, "Giấu cái gì." Lại nói, chẳng lẽ che đầu liền tính giấu lên sao...

Điền Thất lập tức nhắm mắt không lại nhìn hắn.

Kỷ Hành tế tế mật mật hôn xuống, rơi ở trên trán nàng, đầu mi, đôi mắt, chóp mũi, khóe miệng, cả trên cằm... Hắn một đường hôn xuống dưới, ngay tại cổ và xương quai xanh của nàng thì lưu luyến một trận, cuối cùng ngừng ở trước ngực.

Điền Thất tuy là bị hắn hôn được mờ mịt vô thức, nhưng dường như lại mơ hồ biết kế tiếp chính là cái gì. Nàng khẩn trương nắm lấy đệm giường dưới thân, đôi mắt hơi hơi mở ra một cái khe, hướng xuống mà nhìn hắn.

Hắn quả nhiên cúi đầu, ngậm chặt tiểu anh đào trước ngực nàng, vừa dùng đầu lưỡi trêu chọc, vừa giương mắt nhìn nàng, khóe mắt bay lên ý cười.

Điền Thất bị hình ảnh này kích thích được không nhẹ, nhanh chóng nhắm mắt lại không dám lại xem.

Chẳng qua mắt tuy nhắm lại, nhưng xúc cảm trên người cũng là không có cách nào che giấu. Chỗ mẫn cảm bị một nơi ấm áp lại linh hoạt mềm mại bao bọc đè ép, Điền Thất chỉ thấy cảm giác kỳ quái kia lại tới, ngực giống như là bị người ta dùng ngón tay búng nhẹ, búng đến nỗi trái tim nàng nhảy dựng, máu bị mạnh mẽ phát ra khỏi trái tim, đập hết vào đầu.

"Người đừng đùa nữa." Điền Thất không tự tại mà ngập ngừng.

Kỷ Hành quả nhiên buông nàng ra, nhưng mà không đợi nàng thở ra, hắt lại ngậm chặt bên kia.

Điền Thất không chịu nổi rên ra tiếng, rên xong mới phát hiện tiếng đó là do chính mình phát ra, thật là quá khiến người khó xử, nàng vội vàng cắn lấy năm tay của mình.

Một tay của Kỷ Hành vỗ về chơi đùa trước ngực Điền Thất, một tay kia thì ở trên eo nàng lưu luyến một hồi, ngay sau đó trượt đến giữa đùi nàng, rồi dùng ngón trỏ cong một chút ở giữa mảnh cỏ thơm mềm mại mà thưa thớt kia, tiếp theo dùng ngón cái và ngón trỏ nhẹ nhàng vân vê.

Không sai, đã có một chút ẩm ướt.

Ngón trỏ của hắn thuận theo đường mòn thăm thăm kia tiến vào từng chút từng chút.

Bỗng nhiên bị dị vật xâm lấn thân thể, Điền Thất thật sự khó chịu vô cùng, thân thể nàng không tự giác kéo căng. Kỷ Hành chỉ thấy một cái ngón tay của mình bị cái nơi mềm nóng khít khao kia hung hăng vắt lộn, ngực hắn tràn đầy nóng bỏng, hận không được lập tức tiến vào tiên cảnh tuyệt diệu kia. Nhưng mà hắn không thể, cần chậm rãi mà tới.

"Thả lỏng, Điền Thất, thả lỏng..." Kỳ Hành nhẹ nhàng vỗ thân thể của Điền Thất, ôn nhu mà nói.

Điền Thất quả nhiên thả lỏng một chút. Cứ như vậy, loại cảm giác kỳ kỳ quái quái kia ở trên người nàng càng thêm mãnh liệt, nàng chỉ thấy gân cốt trên người giống như là bị người ta làm tan ra hết rồi, đề không nổi một chút khí lực nào nữa, chỉ có nơi mà bị ngón tay của hắn đụng chạm, giống như là bị châm lên một ngọn lửa, ngọn lửa lúc mờ lúc tỏ, đốt được không vượng, nhưng đủ để làm nóng lên thân thể của nàng, ngay cả trán của nàng cũng bị nướng ra mồ hôi.

Ngón tay Kỳ Hành động động, mang ra càng nhiều nước lỏng.

Thân thể Điền Thất theo đó mà run lên, nàng đem năm tay cắn được càng chặt. Trong cổ ngứa ngứa, giống như là bị đổ vào rất nhiều gì đó, nàng nhanh nhẹn không nổi.

Kỳ Hành cười kéo năm tay của Điền Thất ra. Ngón tay hắn xoay xoay, tìm đến một chỗ tựa xương không phải xương, tựa thịt không phải thịt, rồi nhẹ nhàng nhấn một cái.

"A!" Điền Thất thất thanh kêu ra. Tùy theo sự đè giữ của hắn, trong cơ thể của nàng dường như là bị đột ngột đánh xuống một tia sét, luồng điện nhảy lăn lên toàn thân, trong phút chốc nàng có chút mờ mịt, mất đi năng lực suy nghĩ và phân biệt.

Kỳ Hành tìm đến chìa khóa mở ra thân thể của Điền Thất. Thế là động tác trên tay hắn càng kịch liệt hơn, nhẹ áp sát về chầm chậm trùng trùng khiêu khích, thủ đoạn chông chất, đem Điền Thất gây sức ép chỉ còn biết y y a a không ngừng không nghỉ. Rốt cuộc, cảm giác đến thân thể của nàng cứng ngắc, hắn gia tăng động tác. Nàng mở to hai mắt, hai mắt vô thần, chỉ cảm thấy linh hồn của chính mình dường như đã trôi dạt ngoài chín tầng trời cao, vắng vẻ tối tăm, không còn nghe thấy, không còn nhìn thấy.

Thân thể nàng cuối cùng hoàn toàn thả lỏng.

Kỷ Hành xem mặt Điền Thất đầy sắc hồng, há mồm thở dốc, hẳn cảm thấy chính mình đem Điền Thất hầu hạ thật sự đúng chỗ, thế là cao hứng cúi đầu hôn nàng, hỏi, "Thoải mái sao?"

Điền Thất không biết phải trả lời ra sao. Cảm giác kia không tồn tại trong ngũ cảm, không thể dùng thoải mái hay không thoải mái để mà khái quát. Đây là một loại thể nghiệm xa lạ, hoàn toàn cùng lý trí đi ngược, nàng giống như một con rối gỗ vậy, mặc cho luồng điện lưu lủi trong thân thể khống chế. Cảm giác này tà ác, sa đọa, lại có lực hấp dẫn trí mệnh, giống như là đem linh hồn sạch sẽ nâng ra hiến cho ma quỷ, để đổi lấy sự điên cuồng tùy ý.

Làm sao sẽ có loại chuyện này nha... Lần đầu tiên trong đời Điền Thất gặp được loại cảm giác đến từ sâu trong thân thể, vô pháp khống chế này.

Nếu như cảm giác đó là do người nàng thích mang tới cho nàng, như vậy nàng chẳng hề bài xích loại mùi vị bỏ xuống tất cả, bầu vú đỉnh núi này

Cùng người yêu cùng nhau càn rỡ sa đọa. Đó không phải là thư thái, mà là khoái lạc.

Nàng hé mắt, nhẹ nhàng hôn lên môi hẳn một cái, đây xem như là hồi đáp.

Kỷ Hành ha ha cười nhẹ lên. Nam nhân bất quản đến cái cảnh giới gì, đều thích nhận được sự ca ngợi tới từ trên giường. Hẳn để Điền Thất nằm xong, sau đó hẳn quỳ ở giữa đùi nàng, nhẹ nhàng đỡ hai chân của nàng lên, "Ta tới."

Thân thể Điền Thất đã không lại cứng ngắc. Nhưng mà nàng chỉ bị một cái ngón tay khai khẩn qua, phía dưới vẫn là quá hẹp, Kỷ tiểu huynh đệ

lại quá lớn, cho nên lúc vào trong tự nhiên vẫn là cố hết sức lăm lăm. Hẳn lại sợ đem Điền Thất làm đau, thế là một bên đẩy nhẹ nhàng vào trong, một bên cẩn thận quan sát vẻ mặt của Điền Thất.

Nhưng cuối cùng vẫn là đem Điền Thất làm được có chút đau. Nàng chau mày, hít hít mũi, "Đi ra."

Kỷ Hành vừa mới vào trong một đoạn, chút điểm cảm thụ này đã khiến hãn thư thái đến nỗi hồn đều bay lên, lúc này liền xem như có người lấy dao kề ở trên cổ hãn đi nữa, hãn cũng không đi ra. Hãn vừa vỗ về xoa nắn thân thể Điền Thất, vừa dỗ nàng, "Cục cưng ah, xin nàng thương xót ta đi, cứu ta một mạng..." Thực là cái gì không biết xấu hổ thì nói cái đó.

Điền Thất vẫn là cảm thấy khó chịu, cảm giác nơi đó bị cưỡng ép mở ra rất không tốt, cũng có chút đau. Nhưng mà hãn trơ mặt ra cầu nàng, nàng lại không có cách nào nhẫn tâm, "Thôi được rồi, vậy người mau chút."

Kỷ hành thiếu chút nữa liền nói với nàng một câu "Tạ chủ long ân". Bất quá hãn trông sao trên trời trông trăng trên cao trông tới một ngày này, làm sao có thể mau chút, nhất định muốn chậm rãi hưởng thụ.

May mà hai người đều tiên diễn đầy đủ, Điền Thất tuy là bị làm đau, nhưng loại đau đớn này còn ở phạm vi chịu đựng được. Kỷ Hành cảm giác được tầng cách trở kia ở dưới sự tiến công của hãn mà hóa mở, thì trong lòng hãn dâng lên một loại cảm giác thỏa mãn khác thường, thậm chí siêu việt khoái cảm của thân thể. Con người này là của hãn, hoàn hoàn toàn toàn thuộc về hãn, từ thân đến tâm, mỗi một nơi, mỗi một tấc, mỗi một cọng tóc, đều là của hãn.

"Đau!" Điền Thất nhăn mày, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh. Trong thân thể dường như có cái gì đó xé rách mở ra, không chỉ là đau, mà còn làm cho nàng có một loại cảm giác buồn bã mất đi, thế là nàng ưu thương.

Kết quả của ưu thương chính là phía dưới không tự giác buộc chặt.

Kỷ Hành bị nàng vất được mồ hôi đầy đầu, hẳn thực là vừa ngọt ngào vừa đau đớn, "Tiểu tổ tông, nàng nhẹ chút..."

"Lời này không phải là do ta tới nói sao?"

"Thả lỏng, thả lỏng..." Kỷ Hành không dám nói khác, đành phải lại giả vờ đáng thương. "Ta cũng đau a..."

Cơn đau của Điền Thất trôi qua, cảm giác hoàn hảo. Nàng thả lỏng, lại thúc giục hẳn, "Chàng mau chút xong việc đi thôi."

Làm nũng cũng không dùng được, Kỷ Hành nghĩ thần, mau chịu không nổi.

Động tác của Kỷ Hành mềm nhẹ. Thể xác và tinh thần của Điền Thất buông lỏng, lại thích ứng với sự tồn tại của hẳn thì cũng không còn đau như vậy. Nam nhân và nữ nhân ở việc này là tuyệt hảo hợp tác, âm dương bổ sung chính là cái đạo lý này. Hai người kín kẽ khẩu cùng một chỗ, nàng ở dưới sự ma sát va chạm của hẳn mà thất thần ngâm nga, hẳn tại nàng hấp thu dồn ép mà dục tiên dục tử.

Dần dần trên người bọn họ đều ra một tầng mồ hôi mỏng. Mồ hôi trên trán của Kỷ Hành hội tụ thành từng giọt mồ hôi lớn, men theo khuôn mặt anh tuấn của hẳn mà trượt xuống. Giọt mồ hôi trong suốt đi qua sự khúc xạ của ánh sáng, lưu lại hồng quang nhỏ vụn chợt lóe mà tan. Điền Thất có chút kinh ngạc, nàng hướng ngoài cửa sổ mà nhìn, quả nhiên thấy có ánh mặt trời chiếu vào.

Thì ra chẳng biết lúc nào, mưa đã tạnh. Lúc này trời đã chạng vạng, trong ánh mặt trời thấu một loại ấm áp màu hồng quả quýt. Hai người ở trong sắc màu ập ập mà trong suốt này diên đảo triền miên, giống như hai con cá nhỏ đang bơi lội trong son mờ phấn nhạt.

Bên ngoài lá phong lay động, nước thu lững lờ, vệt đập ráng mây, đầy trời mây tía. Hay cho một bức tranh mùa thu đầy sáng khoái.

Trong phòng mây mưa cao phóng, mền đỏ vùng như sóng, biểu diễn vở bướm luyện hoa, như chim oanh yêu kiều đúng lúc. Hay cho một bức xuân cung đồ.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Tửu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Ngày Hôm Sau (H)

Điền Thất mới nếm thử tình sự, nên tương đối khổ cực, không được bao lâu thì thể lực chống hết nổi, còn Kỷ Hành lại vẫn dạt dào hưng trí. Thế là Điền Thất liền có chút không bình tĩnh, "Chàng nhanh một chút."

"Ừ." Kỷ Hành tăng tốc tốc độ rút ra đưa vào.

"..." Nàng bị làm đi làm lại đến mức chỉ còn thừa nửa cái mạng.

Thật không dễ dàng chờ hãn phát tiết, Điền Thất mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng mà hãn lại không có ra ngoài, mà xoay người ôm nàng, cúi đầu hôn nàng từng chút từng chút.

Điền Thất vô lực đẩy hãn, "Chàng... Chàng có thể đi ra ngoài trước được không a..."

"Không được." Câu trả lời vô cùng chém đinh chặt sắt. Một khi đắc thủ, hãn thật sự bỏ không được rời khỏi nơi tiên cảnh kia, chính là kêu hãn chết ở bên trong, hãn cũng cam nguyện.

Điền Thất thật là chưa từng gặp qua ai chơi xấu như vậy. Nàng quay mặt qua chỗ khác tránh đi cái hôn của hãn, hãn nâng người lên, nàng cho rằng cuối cùng hãn cũng chịu ra ngoài, không ngờ hãn lại ngồi chồm hổm không động, còn dùng một tay giữ eo nàng không cho phép nàng động, tay kia thì lại vẽ vòng vòng ở chỗ đùi trong của nàng.

Nàng đành phải nâng một chân lên đá một phát lên ngực của hãn, "Ra ngoài."

Thôi được, đá không động...

Kỷ Hành nắm lấy bàn chân trắng mịn tinh xảo của nàng mà nhẹ nhàng xoa nắn, tiểu huynh đệ đang chôn trong cơ thể nàng lại rục rịch ngóc đầu dậy.

Điền Thất rốt cuộc rõ ràng, thì ra hẳn ngừng một hồi như thế chỉ có thể xem như nghỉ ngơi giữa trận, còn có nửa trận sau ah...

Nửa trận sau xong xuôi, thì trời đã sớm tối. Một chút xíu sức Điền Thất cũng không còn, giọng nói của nàng trong màn đêm như là tiếng muỗi vo ve, "Chàng có chịu yên chưa..." Trong ngữ khí tràn đầy khinh bỉ.

Kỷ Hành mơ tưởng nhiều ngày như vậy, để dành nhiều ngày như thế, rốt cuộc thực hiện được, biểu hiện lúc này đã xem như rất khắc chế. Hẳn cũng biết Điền Thất khó chịu, thế là hẳn vô cùng cẩn thận, ôn nhu lưu luyến, cuối cùng mây cũng dừng mưa cũng ngớt.

Hắn xuống giường đốt nến, thấy được Điền Thất tùy tay ôm mềm đỏ nằm ở trên giường, tóc đã sớm tản ra, như một mảnh sa tanh đen bóng, trải ở dưới thân. Hẳn đi qua, xúc mềm lên, tất nhiên là thấy được một mảnh hỗn độn khiến người ta mặt đỏ hồng hồng tim đập bùm bùm.

Điền Thất mơ mơ màng màng ngủ như không ngủ, bị Kỷ Hành ôm lên, đi đến suối nước nóng tắm một lần. Sau khi trở về vừa dính giường liền ngủ, Kỷ Hành lại kêu tỉnh nàng, "Ăn chút gì trước đã."

Hắn giống như một lão ma ma vậy, đầu tiên là đổi đệm giường, rồi lại đi phòng bếp vợ vét cơm canh.

Thịnh An Hoài có lưu cơm cho bọn họ, để ở trên lò ủ nóng, nhưng mà hai người nháo được quá muộn nên thức ăn đều nguội. Kỷ Hành quyết định đem thức ăn hâm nóng lại. Kinh nghiệm của hắn ở phương diện này là không, thiên phú cũng không đủ, chỉ việc đốt lửa thôi đã ra hết hơi, đến

cuối cùng đốt cũng có đốt, chẳng qua là đốt phòng bếp. May mà Thịnh An Hoài tới nhìn một cái xem xem Hoàng thượng có nhu cầu đặc thù gì không, vừa vịn đưng tới hãn phóng hỏa, lập tức kêu người chạy tới dập lửa, đúng lúc ngăn ngừa một trận cháy rừng phát sinh.

Thịnh An Hoài lại đem cơm hâm nóng cho Hoàng thượng và Điền Thất lần nữa.

Rốt cuộc Kỷ Hành chịu đưa thẳng ánh mắt nhìn Thịnh An Hoài. Nhưng mà hiện tại bề ngoài của hãn có chút chật vật, mặt bị khói huân đen một mảnh, lúc này dùng vẻ mặt ôn hòa nhìn người ta, nhìn thế nào đều giống như là có vẻ muốn diệt khẩu. Thịnh An Hoài bị dọa được té cút té đáí, nhanh chóng bỏ chạy.

Kỷ Hành cũng không cảm thấy Thịnh An Hoài thất lễ, dù sao lúc này hãn cũng không hi vọng có bất kỳ ai vào phòng của hãn và Điền Thất, hãn rửa mặt, sau đó tự mình bưng đồ ăn cho Điền Thất, thấy được Điền Thất lại ngủ mất, hiển nhiên là mệt đến ngất ngư. Kỷ Hành có chút đau lòng, cùng lúc đó lại có chút tự mãn rất vi diệu.

Hãn kêu Điền Thất dậy ăn cơm. Chính hãn ăn qua loa vài miếng, liền bắt đầu giúp Điền Thất lau tóc. Tóc của nàng vốn đã khô, nhưng do mới tắm rửa lại không cẩn thận bị hơi nước làm ẩm đi.

Bàn ăn để ở trên giường, Điền Thất quỳ ở bên giường, từng ngậm từng ngậm ăn cháo. Nàng bị ép buộc quá thảm, chỗ đó còn nóng rát, giống như là bị nước hạt tiêu nóng ngâm qua, làm cách nào cũng không được tự nhiên. Nghĩ đến đầu sỏ gây nên tất cả thì Điền Thất bi phần ngậm cháo mà quay đầu trừng Kỷ Hành.

Kỷ Hành vừa mới được đến thỏa mãn, lúc này rất sáng khoái tinh thần, ngay cả lỗ chân lông đều vô cùng khoan khoái. Điền Thất trừng hãn, ở trong mắt hãn nhiều lắm xem thành hờn dỗi, thế là hãn vừa giúp Điền

Thất lau tóc, vừa hướng nàng đưa tới một cái mỉm cười khe khẽ tràn đầy tình ý.

Điền Thất càng thêm bi phần.

Ăn cơm xong, Kỷ Hành cũng cởi áo lên giường. Hắn đem Điền Thất ôm vào lòng, câu đờc câu chằng cùng nàng huyền thiên, Điền Thất ngẫu nhiên ừ một tiếng, rồi rất nhanh ngủ thật say. Kỷ Hành quá mức hưng phấn, chút xíu bối rối cũng không có, hắn đem Điền Thất ôm càng chặt hơn một ít, vừa muốn nói chuyện với nàng, vừa sợ làm ầm ĩ đến nàng, thế là hắn trầm mặc xuống, mở to đôi mắt nhìn người trong lòng. Trong phòng đốt một cây nến nhỏ, ánh sáng nến như hạt đậu, ánh sáng u ám chiếu lên khuôn mặt ngủ say của Điền Thất, an nhiên mà điềm tĩnh, xem thế nào cũng không ghét được. Kỷ Hành hoảng hoảng hốt hốt cảm thấy chính mình giống như là lại đang nằm mơ.

Không, hắn không nằm mơ, người này thực là của hắn. Kỷ Hành kích động một trận, hắn hôn tai của Điền Thất một chút, "Điền Thất, ta yêu nàng, ta thực... Yêu nàng."

Trong lúc ngủ mơ Điền Thất bị người ầm ĩ đến, nàng không tự giác nói, "Câm miệng."

***

Sáng hôm sau lúc Điền Thất tỉnh lại, thấy được đôi mắt của Kỷ Hành chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm nàng, giống như một tên ngốc.

Điền Thất nhớ đến hành động vĩ đại điên cuồng của hai người vào hôm qua, thì mặt già đỏ bừng, kéo chăn qua che đầu không quan tâm hắn.

Kỷ Hành cười kéo chăn ra, dè nàng xuống hôn một hồi, sau đó xuống giường đi tìm bữa sáng cho nàng. Thịnh An Hoài không xấu hổ là một nô

tài giỏi, ông ta đã sớm lén lén lút lút đem bữa sáng chuẩn bị xong cho bọn họ, hiện tại vẫn còn nóng.

Hai người rửa mặt xong, dùng qua bữa sáng, nắm tay nhau ra khỏi Ngọc Nhân Quán, tản bộ giữa núi rừng không nguyện rời đi. Phía dưới của Điền Thất còn không quá thoải mái, nên đi đường chậm rì rì, Kỳ Hành hỏi han ân cần săn sóc tỉ mỉ, hận không được làm trâu làm ngựa cho nàng, Điền Thất then thừng, không thềm phản ứng đến hẳn.

Bọn họ dừng ở bờ hồ. Điền Thất thấy dưới cây phong ở bờ hồ nở ra một chùm hoa dại, liền có chút hâm mộ cực kỳ. Từ nhỏ nàng liền thích hoa, cũng thích cài hoa, lúc này nàng rất muốn đi hái mấy đóa cắm ở trên đầu, nhưng mà... À ờ, chân chẳng không tiện...

Toàn bộ lực chú ý của Kỳ Hành đều ở trên người Điền Thất, thì làm sao có thể không biết suy nghĩ của nàng. Trong phút chốc hẳn bị Thịnh An Hoài nhập thân, không cần bất kỳ sai bả, liền lập tức đi hái một bó hoa dâng cho Điền Thất, còn tự mình chọn một đóa hoa màu vàng nhạt cài lên giữa tóc nàng. Điền Thất rất cuộc cho hẳn sắc mặt tốt, Kỳ Hành nhận lấy cổ vũ cực lớn, quyết đoán đi hái càng nhiều hoa, bện một cái vòng hoa đeo trên đầu nàng, sau đó lại bó một đóa hoa thật to, hoa dại ở bờ bên này cơ hồ bị hẳn hao hết sạch.

Điền Thất cảm thấy rất thần kỳ, ở trong cuộc sống sau này nàng sẽ từng bước phát hiện cũng như chứng thực một cái chân lý: Một người nam nhân, người chỉ cần để cho hẳn thỏa mãn ở trên giường, vậy thì người coi hẳn là chó để sai khiến đều được.

Dù cho người nam nhân này kỳ thật là một con rồng.

Bọn họ chơi ở bờ hồ một hồi, cuối cùng phải hồi cung. Kỳ Hành có chút buồn bã, muốn ở lại một đêm, Điền Thất cảm thấy nếu Hoàng thượng

liên tiếp không lên triều hai ngày, vậy thì đám ngôn quan lại có chuyện để
mắng, thế là đem hăn khuyên về.

Hôm sau hồi cung, Điền Thất lén lén lút lút đi Đại Lý Tự một chuyến.
Nàng muốn làm một chuyện vô cùng to gan lớn mật.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Tửu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Âm Tra Cùng Cáo Trạng

Điền Thất đi Đại Lý Tự là chuyện đã trải qua nghĩ nung nghĩ nấu. Nàng muốn điều tra hồ sơ vụ án của phụ thân nàng, nhìn xem có thể tìm ra được manh mối nào hay không. Thân là một tên thái giám, muốn tiếp cận Đại Lý Tự không phải là một việc đơn giản, Điền Thất không thể trộm không thể cướp, muốn thấy được hồ sơ chỉ có cách mua chuộc quan viên Đại Lý Tự, hoặc là giả truyền thánh chỉ.

Điền Thất lựa chọn cách sau. Mua chuộc quan viên, thì đối phương chưa hẳn hoàn toàn tin cậy, đã vậy người biết chuyện này càng nhiều thì nàng càng không an toàn. Giả truyền thánh chỉ tuy là một bước cờ hiểm, nhưng chỉ cần không ai đến trước mặt Hoàng thượng đâm, thì nàng sẽ không sao.

Hơn nữa, thân là thái giám, điều kiện để nàng giả truyền thánh chỉ thật sự là may mắn, đều không cần viết mật chỉ gì gì, mà chỉ cần nói là khẩu dụ của Hoàng thượng, cộng thêm biểu hiện tự tin một chút, thì sẽ không có ai hoài nghi.

Nàng đã sớm điều tra được, quan viên trông giữ hồ sơ ở Đại Lý Tự là thân đảng của Đường Nhược Linh, cho nên liên tính người này có nghi ngờ mà muốn đi cáo nàng thì cũng sẽ hỏi qua Đường Nhược Linh trước, Đường Nhược Linh tất nhiên sẽ không cho phép minh hữu của chính mình gặp được loại trọng thương này. Nói trắng ra là, Điền Thất đối với ông ta mà nói, còn có công dụng rất lớn.

Như vậy mà xem, một bước này đi được có thể nói là có kinh nhưng không hiểm.

Quan viên quản hồ sơ biết Điền Thất, thấy được nàng tới thì khách khách khí hỏi nàng Hoàng thượng muốn tìm xem hồ sơ năm nào tháng nào hoặc là của ai.

Điền Thất khoanh tay áo tỏ ra một bộ thâm sâu bí hiểm, "Không cần phiền người tự tìm, người chỉ cần nói với ta hồ sơ trưng bày bên trong, chính ta xem là được."

Vị quan này rất biết chuyện, dù sao trên đời này chỉ cần là chuyện có liên quan đến Hoàng thượng, thì đều thấu một cỗ thần bí như thế. Ông ta không dám lại hỏi, mà dẫn Điền Thất đi vào một gian phòng, giới thiệu đơn giản sơ qua, liền tùy nàng xem, còn mình thì đi ra ngoài chờ nàng.

Gian phòng này là nơi để hồ sơ những vụ án chưa kết thúc hoặc chưa giải quyết xong, người của Kỷ Chinh lúc trước sở dĩ lật tung hồ sơ của tất cả phạm nhân lưu đầy đều không thấy được Quý Thanh Vân, là vì án của Quý Thanh Vân ở sau khi Kỷ Hành lên ngôi liền bị chuyển đến nơi này.

Điền Thất rất nhanh tìm đến thứ nàng muốn tìm, lúc nàng đem chúng nó lấy ra thì ngón tay đều hơi hơi phát run.

Xấp hồ sơ này rất mỏng, có mới có cũ. Cũ là những phân tích tình tiết vụ án và hội báo kết thúc vụ án của quan viên bản địa đưa ra không lâu sau khi huyết án phát sinh, phân tích trăm ngàn chỗ hở, có thể xem ra quan viên lúc ấy vì để sớm ngày kết thúc vụ án mà làm qua loa, cuối cùng đưa ra kết luận là cả nhà Quý Thanh Vân sát hại công sai rồi trốn sang địch quốc.

"Hoang đường!" Điền Thất đỏ cả mắt, cắn răng mắng.

Tiếp theo nàng lại mở ra một vài nội dung mới hơn. Những thứ này hẳn là do Kỷ Hành đăng cơ xong thì phát người điều tra lần nữa, đáng tiếc

lúc ấy đã là hai năm sau khi chuyện xảy ra, hiện trường phát sinh vụ án đã sớm bị phá hoại, thi thể cũng đã mai táng, lúc đào ra lại thì chỉ còn lại xương cốt, tóm lại là manh mối có thể tìm đến rất có hạn.

Điền Thất có chút thất vọng. Nàng lật đến trang cuối cùng, phát hiện đây là một vài phán đoán mà người phụ trách vụ án đề xuất với Kỷ Hành, tuy chưa chứng thật, nhưng không biết vì sao, cũng cùng nhau đặt ở nơi này. Trong mấy cái phán đoán kia có mấy cái bị Điền Thất đương trường phủ định, nhưng mà có một cái dẫn tới chú ý của nàng. Người này nói, vụ án của Quý Thanh Vân rất có thể có liên quan với Trần Vô Dung, một là vì Quý Thanh Vân bị lưu đày chính là do Trần Vô Dung làm hại, hai là, bọn họ đã chứng thật, tại mấy ngày mà vụ án xảy ra thì Trần Vô Dung có phái ra một đội sát thủ đi Liêu Đông, chẳng qua những người này cuối cùng đều giống như Quý Thanh Vân, toàn bộ không biết tung tích.

Điền Thất nhìn đến đây, liền cảm thấy kỳ quái. Sát thủ giết người, tự nhiên sẽ quay về tìm Trần Vô Dung báo cáo, sao lại có thể mất tích chứ? Cho dù bọn hắn gặp được vấn đề mới gì đi nữa, thì ít nhất cũng phải phái một người trở về mới hợp lý? Vì sao toàn bộ đều biến mất?

Như vậy Phương Tuấn, người rất có khả năng là một trong những sát thủ lại là chuyện gì thế này? Tại sao hắn lại mất trí nhớ? Phương mẫu đã từng nói, Phương Tuấn bị thương tới đầu óc là chuyện bảy tám năm trước, hắn bị thương phải chăng là cùng vụ án này có liên quan? Lúc trước sau khi bọn hắn hành hung lại gặp được chuyện gì?

Điền Thất nghĩ nhức hết cả đầu. Đoạn ký ức này của nàng vốn đã có chút loạn, pha lẫn quá nhiều cảm xúc. Nàng thật sự không cách nào từ trong ký ức hỗn loạn đó vờ vệt ra dấu vết để lại hữu dụng nào, cũng chỉ đành từ bỏ. Nàng đem hồ sơ sửa sang lại rồi đặt lại vị trí cũ, đi ra ngoài lại thay đổi một bộ biểu tình cao thâm khó lường, dưới sự "cung tống" của vị quan kia mà rời khỏi.

***

Trở lại Hoàng cung, Điền Thất lại biến trở về một nô tài an phận thủ thường. Nàng biết suy nghĩ của nàng đối với Hoàng thượng, nàng cũng tổng là không tự giác "đĩ hạ phạm thượng", chính là bởi vì muốn cách hăn càng gần một chút, nàng thậm chí tận lực không đi khống chế bản thân, bỏ mặc chính mình như thế đối với hăn.

Nhưng loại làm trái giới hạn này chỉ giới hạn ở lúc ra khỏi cung. Về cung, nàng liền phải quy củ trở lại. Hoàng cung chính là một cây thước, cho nàng đo đạc sẵn con đường, nàng không thể đi nhiều thêm một bước, cũng không thể thiếu đi một bước. Hăn vẫn là hăn cao cao tại thượng, hiện tại nàng trong lòng có quý, ngay cả lúc nhìn hăn đều không dám dăm đuối đưa tình, chỉ biết vô cùng cẩn thận làm ra bộ dạng cung kính mà nghe thánh huấn.

Đương nhiên, những chuyện này đều là làm ở trước mặt người khác.

Hôm nay lúc Điền Thất trở về thì phát hiện Hoàng thượng không quá cao hứng, sắc mặt biến thành màu đen.

Nàng biết vì sao, bởi vì người cùng đi theo "bảo vệ" nàng, bị nàng cắt đuôi. Bất quá vấn đề mà Hoàng thượng lo lắng vĩnh viễn là vấn đề nàng đoán không được.

"Có phải nàng đi tìm A Chinh không?" Kỷ Hành chất vấn nàng.

"Không có, Hoàng thượng ngài không nhắc Ninh vương gia, thì nô tài đều nhanh nhớ không ra người này rồi." Điền Thất cố ý cùng Kỷ Chinh thanh minh quan hệ.

Thần sắc Kỷ Hành hơi dịu đi, tiếp theo lại khẽ nhíu mày, "Vậy nàng làm gì lại đi ra ngoài?"

Diền Thất nhìn hai bên một chút, bên cạnh không có ai, thế là nàng mới đem lồng ngực khoét tới khoét lui, thần bí hề hề nói, "Hoàng thượng, nô tài đi mua đồ cho ngài nha." Nói xong, lấy ra một thứ dài nhỏ dăng cho hẳn.

Kỷ Hành cầm lấy tới xem, là một cây trâm gài tóc. Làm từ gỗ mộc đàn màu đen, tạo hình đơn giản, trên mặt dùng phấn vàng vẽ những đường vân khác biệt, nhìn thể mà xem tuy là hoàn hảo, lại cũng không có gì mới mẻ. Hẳn kẹp trâm gài tóc giữa ngón tay rồi nhẹ nhàng chuyển hai vòng, cố ý trừng Diền Thất, "Loại mặt hàng này nàng cũng dám đưa cho ta?"

Diền Thất cười hì hì, "Cái đó, tiền của ta... Không phải là còn ở trong tay ngài sao?" Nàng không buông tha bất kỳ cơ hội đòi nợ nào.

Kỷ Hành mặt dày mày dạn đối với lời này dường như không nghe thấy. Hẳn thường thức trâm gài tóc, đột nhiên nhớ đến chuyện ngu ngốc Diền Thất từng làm là mua sáu lá bùa tặng người, liền hỏi, "Nàng mua mấy cái?"

"Hai cái."

Ánh mắt Kỷ Hành âm u trầm xuống, thời khắc chuẩn bị giận dữ mặt rộng, "Cái còn lại đâu?" Ngân vạn dừng nói là cho Kỷ Chinh...

Diền Thất đem nón lấy xuống, ngả đầu cho hẳn xem, "Ở chỗ này, ta cài nha. Hai cái này là một cặp." Nói xong lại cười nịnh, len lén quan sát sắc mặt của Hoàng thượng. Nàng biết nàng làm như vậy là vượt qua, nàng không xứng cùng hẳn có được cùng một món đồ giống nhau, nhưng nàng chính là nhịn không được. Dù sao thứ này không đủ tôn quý, Hoàng thượng khẳng định là sẽ không dùng, nàng nghĩ thầm như thế.

Trên mặt Hoàng thượng không có biểu cảm gì.

Diền Thất có chút lo lắng, "Hoàng thượng ngài giận sao?"

Hắn đột nhiên kéo nàng vào trong lòng hung hăng mà hôn môi.

Điền Thất hồi ôm lấy eo hắn, đáp lại hắn. Hôn hôn, nàng liền bị hắn ôm đến trên giường rộng.

Điền Thất thật sự sợ hãi, "Bên ngoài có người!"

Kỷ Hành không quan tâm lột bỏ quần áo của nàng, trước ngực nàng quần quá nhiều vải, hắn từng vòng kéo mở, thấy ngực nàng vì máu không lưu thông mà hơi hơi đỏ lên, lòng hắn đau, động tác thả nhẹ hơn một chút.

Hắn tháo cây trâm gài tóc bằng bạch ngọc đang cắm trên đầu ra tùy tay mà ném xuống đất, sau đó đem cây trâm bằng gỗ mộc đàn cắm lên. Toàn thân trên dưới của hai người không mảnh vải, trên đầu mang trâm gài tóc kiểu dáng giống nhau, quần ở cùng nhau mà điên loạn đảo phượng. Cảm thụ lần này của Điền Thất so với lần đầu lại bất đồng, nàng bị hắn chống đẩy đến mức trái tim đều đập loạn, muốn gọi ra tiếng lại không dám, tự mình cố nén tiếng rên rỉ nức nở, rốt cuộc nhịn không được, dứt khoát cắn một cái lên trên vai của hắn.

Kỷ Hành càng thêm kích động.

Một trận hoan hảo say sưa đắm đìa xong, hơi sức của Điền Thất lại cạn sạch. Trên người hai người đều ra một tầng mồ hôi, thân thể trắng nõn của Điền Thất thấu một tầng phấn hồng nhàn nhạt, nhìn qua vô cùng ngon miệng. Trên vai Kỷ Hành bị cắn ra hai hàng dấu răng, mơ hồ như có tia máu chảy ra, hắn lại là không thèm để ý, mà cúi đầu động tình hôn bờ vai mượt mà của nàng. Hôn một hồi, hắn ngồi dậy cầm một chiếc khăn tối, đem hai người cẩn thận thanh lý một lần, rồi đem khăn xếp lại chuẩn bị chút nữa đem vứt đi. Làm một Hoàng đế, hắn không có quá nhiều không gian riêng tư, những vết tích này có thể không lưu thì tuyệt đối không lưu, nếu không dễ dàng dẫn người hoài nghi.

Làm xong những việc này, Kỳ Hành đem Điền Thất kéo vào trong lòng, vừa cùng nàng huyên thiên, vừa nhẹ nhàng xoa bóp ngực nàng. Kỳ thật hẳn xoa rất nghiêm túc đàng hoàng, chỗ này bị quần quá lâu, rất căng xoa xoa để lưu thông máu. Điền Thất cũng cảm thấy ngực bị quần rất là mệt mỏi, lúc này bị hẳn xoa bóp một chút, còn rất là thoải mái.

Ngực của Điền Thất kỳ thật rất là làm cho Kỳ Hành ưu sầu. Một đôi ngực này rất xinh đẹp, chỉ là... So với lý tưởng của hẳn thì nhỏ hơn một vòng. Hẳn rất hi vọng chúng nó có thể lại lớn lên chút, nhưng mà nếu như biến lớn, thì không phải là Điền Thất bọc lên càng mệt mỏi hay sao. Chỉ là hiện tại, tưởng tượng đến việc mỗi ngày nàng đều phải cưỡng ép đem chúng nó bó buộc bình bình, hẳn đều thay nàng khó chịu. Biện pháp tốt nhất là khiến cho Điền Thất mau chóng khôi phục thân nữ nhi, nhưng mà hiện tại hẳn cũng không có sách lược nào vẹn toàn, vừa có thể để nàng lưu ở bên người vừa lại không vì chuyển biến giới tính mà đưa tới thị phi. Lại nói, đến bây giờ tiểu biến thái còn chưa chịu thẳng thắn với hẳn.

Nghĩ đến đây, Kỳ Hành khá là u oán, cúi đầu cắn một cái ngay cổ Điền Thất.

Điền Thất bị đau, khẽ kêu một tiếng. Trong giọng nói vừa trải qua tình sự thấu một cổ vũ mị ngọt ngào, Kỳ Hành thiếu chút nữa lại cầm giữ không xong.

Lúc này Kỳ hành cũng không muốn cùng Điền Thất lôi kéo vấn đề thân phận của nàng, nàng đã không muốn nói, hẳn có thể đợi đến ngày mà nàng muốn nói ra. Hiện tại, hẳn có trọng điểm mới cần chú ý, "Nàng bao cả ngày như vậy quá mệt mỏi, chính mình không tự xoa bóp sao?"

Điền Thất lắc lắc đầu. Nàng tổng cảm thấu tự mình đi xoa ngực của mình, nó là lạ.

Kỷ Hành liền thuận cọc mà leo, "Vậ thì, ta không thiếu được phải khổ cực một chút. Mỗi ngày ta giúp nàng xoa một cái, được không?"

Điền Thất cảm thấy không được tốt lắm. Đương nhiên, tại vấn đề này, ý kiến của nàng không trọng yếu.

Ngày hôm sau, lúc Điền Thất lên ca thì thấy được Hoàng thượng, nàng bị giật cả mình. Bởi vì Hoàng thượng thế nhưng còn mang cây trâm gài bằng gỗ mộc đàn kia, muốn chết là lúc này nàng cũng đang mang, lỡ như bị người khác thấy được thì nàng liền xong đời. Hiện tại nàng cảm thấy cái mũ trên đỉnh đầu đều không đủ an toàn, luôn không tự giác muốn đi ấn một cái, hận không được cho nó mọc luôn trên đầu nàng.

"Đồ thô đế." Kỷ Hành cười tít mắt đối về dùng cây trâm bằng vàng.

Điền Thất thở dài nhẹ nhõm một hơi. Lúc này, có thái giám bên ngoài tới báo, Tôn Tông Thụy chờ yết kiến Hoàng thượng.

Kỷ Hành đem Tôn Tông Thụy tuyên tiến vào, Điền Thất biết điều lui ra ngoài.

Điền Thất không biết có phải là do ảo giác của bản thân hay không, mà tổng cảm thấy ánh mắt Tôn Tông Thụy nhìn nàng không được đúng cho lắm. Nàng kỳ thật không có chút hứng thú đối với chuyện mà Tôn Tông Thụy sắp sửa báo cáo với Hoàng thượng.

Bất quá lần này nàng không có hứng thú cũng không được rồi, bởi vì Tôn Tông Thụy ngoại trừ cùng Hoàng thượng thương thảo một vài chính sự, còn thuận tay cáo nàng một trạng.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Đất Bằng Nồi Dậy Phong Ba

Tôn Tòng Thụy chẳng hề hay biết chuyện Điền Thất giả truyền thánh chỉ, một tiểu đệ dưới tay hẳn thấy được Điền công công ra vào Đại Lý Tự, cùng ngày liền nói với Tôn Tòng Thụy. Tôn Tòng Thụy lại sai người nghe ngóng, đáng tiếc không nghe được gì. Người duy nhất biết được trong Đại Lý Tự lại là người của Đường Nhược Linh, miệng rất nghiêm.

Tôn Tòng Thụy cảm thấy, không cần biết vì sao Điền Thất đi Đại Lý Tự, thì đều không hợp quy củ, liền tính hẳn có thánh chỉ của Hoàng thượng cũng không được. Chức trách của thái giám chính là chăm sóc sinh hoạt thường ngày của Hoàng thượng, chuyện ở Đại Lý Tự không phải là chuyện bọn hắn có thể đụng. Nếu như Hoàng thượng thực sự sai thái giám đi Đại Lý Tự làm việc, vậy thì với tư cách là một tên "thần can gián", Tôn Tòng Thụy có thể thẳng thắn can gián; nếu như Điền Thất không có thánh chỉ mà tự tiện ra vào Đại Lý Tự, vậy thì càng dễ đối phó. Hơn nữa, đem chuyện này đâm đâm thật sâu một cái, nói không chừng còn có thể đem Đường Nhược Linh góp vào luôn, một gậy đánh hai người.

Chuyện mua bán này xem sao cũng ổn kiểm không bồi, Tôn Tòng Thụy đánh bàn tính vang ùng ùng, nhanh chóng đi tìm Hoàng thượng cáo trạng. Cũng không nói Điền Thất ra sao ra sao, mà chỉ thành khẩn khuyen nhủ Hoàng thượng cho dù có tín nhiệm hoạn quan đi nữa, thì cũng không nên để bọn hắn lẫn vào chính sự.

Hẳn thực là có chút gấp, Đường Nhược Linh dưới sự trợ giúp của Điền Thất mà đầu ngọn gió càng lúc càng mạnh mẽ, nếu hẳn không phải kích, sớm muộn có một ngày bị lật đổ địa vị. Lại nói, hiện tại Điền Thất

được Hoàng thượng sủng dùng, tên bị thiên này không chừng lúc nào đó lại buông lời gièm pha về hãn với Hoàng thượng nha, càng sớm vãn ngã càng là an toàn.

Tôn Tông Thụy vốn tưởng rằng, Điền Thất có thánh chỉ hay không thánh chỉ thì chuyện này rất dễ dàng liền có thể từ chỗ của Hoàng thượng moi ra tới. Đáng tiếc phản ứng của Hoàng thượng khiến hãn rất thất vọng, bởi vì Hoàng thượng không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ nói một câu, "Trẫm biết" liền không có câu sau.

Tôn Tông Thụy ngượng ngùng rời đi.

Tâm tình của Kỷ Hành không hề bình tĩnh giống như biểu cảm của hãn. Điền Thất đi Đại Lý Tự, hơn nữa là giấu hãn, cắt đuôi người mà hãn phái đi cùng. Nàng tới cùng có chuyện gì không thể cho người khác biết?

Con bé đần độn này, liền tính làm cũng không làm cho sạch sẽ, lưu lại nhược điểm cho người khác, Kỷ Hành lại có chút khinh bỉ nàng.

Đang khinh bỉ, thì Điền Thất đi vào, đứng ở vị trí cố định của nàng, thường thường dò xét nhìn Hoàng thượng một cái.

Kỷ Hành đột nhiên hỏi, "Hôm qua nàng đi Đại Lý Tự làm cái gì?"

Điền Thất cả kinh, cúi đầu xuống con mắt lẩn lờng lốc. Hoàng thượng trước không hỏi, hiện tại hỏi tới, thấy rõ chuyện này tám phần là mới do Tôn Tông Thụy giũ ra tới, lão già kia khẳng định nói không ra cái lời hay gì. Bất quá Tôn Tông Thụy khẳng định là không có chứng cứ, Điền Thất mới sẽ không thừa nhận là mình giả truyền thánh chỉ tự tiện lật hồ sơ, thế là nàng quỳ xuống nói bậy nói bạ, "Hoàng thượng thứ tội, ở Đại Lý Tự có người cùng nô tài hẹn mua một vật, chẳng qua tới lúc hẹn hãn lại không tới tiệm Bảo Hòa, nô tài đợi không kịp liền đi Đại Lý Tự tìm hãn."

Kỷ Hành từ chối cho ý kiến, mà cau mày nói, "Lên, lúc không có người không cần quý tới quý đi. Còn nữa... Cũng không cần tự xưng 'nô tài'."

Sự đối đãi đặc thù này khiến cho lòng Điền Thất ấm áp và ngọt ngào, nàng đứng lên, hướng Kỷ Hành cười cười, hai trong mắt như nước hồ thu doanh doanh nhìn quanh sinh tình.

Kỷ Hành nắm cán bút cười xem nàng, "Ban ngày ban mặt nàng đừng có mà câu dẫn ta," nói trọn ý lại thấy Điền Thất đỏ mặt cúi đầu, hãnh lại bồi thêm một câu, "Buổi tối lại tới."

***

Điền Thất cảm thấy Tôn Tòng Thụy rất có khả năng sẽ không từ bỏ ý đồ, nàng cần sớm làm cái chuẩn bị. Nàng ở trước mặt Hoàng thượng nói dối, tổng yếu phải xuyên cái khâu cung, lấy phòng bị hỏi, còn có cái giúp. Thế là nàng đi gặp Đường Thiên Viễn, Kỷ Chinh cũng cùng nhau tới.

Đường Thiên Viễn đang vì kỳ thi hội sang năm mà làm chuẩn bị, tuy là thiên tư của hãnh thông minh, nhưng thi hội tụ tập người thông minh khắp thiên hạ, hãnh tự nhiên không dám xem thường. Lần này hãnh tới ngoại trừ cùng Điền Thất và Kỷ Chinh tụ họp, còn mang thư mà Trịnh Thiếu Phong gửi về nhờ hãnh đưa cho hai người.

Điền Thất đương trường mở thư ra xem, nội dung đại khái chính là nhật ký nhập ngũ của Trịnh thiếu gia, một số giới thiệu về phong tình bản địa cùng ẩm thực, còn có một vài tâm đắc khi theo đuổi cô nương. Một người nhìn thấy mực nước liền nhức đầu như Trịnh Thiếu Phong lại có thể viết ra một xấp thư dày như vậy thì thật là khó được, bởi vậy thấy rõ bản chất nói nhảm của hãnh. Điền Thất cất kỹ thư, rồi cùng Đường Thiên Viễn và Kỷ Chinh ân cần thăm hỏi lẫn nhau một chút tình hình gần đây. Kỷ Chinh tổng cảm thấy hai người tuy không gặp nhau chưa đến hai tháng, lại

giống như là hai năm chưa gặp. Hãn có rất nhiều chuyện muốn hỏi Điền Thất một câu, cũng có nhiều chuyện muốn kể ra với nàng, chỉ đáng tiếc ngại cho Đường Thiên Viễn ở đây, hãn nói không nên lời.

Điền Thất cùng hai người nói về "chuyện lý thú" của chính mình: "Hôm kia ta được một thứ rất hay ho, bèn hẹn Tô Khánh Hải của Đại Lý Tự nói giá tiền, ai biết hãn không tới tìm ta, ta lại bị người khác truy mua, quýnh lên liền đi Đại Lý Tự tìm Tô Khánh Hải. Lão già Tôn Tông Thụy kia thế nhưng đem chuyện này bầm báo ngược tiền, các người nói có buồn cười hay không chứ."

Tô Khánh Hải chính là tiểu quan quản hồ sơ vụ án kia, hãn là môn sinh của Đường Nhược Linh, cùng Đường gia có chút quan hệ họ hàng thân thích, Đường Thiên Viễn cũng nhận thức hãn. Lúc này nghe đến Điền Thất nói thế, Đường Thiên Viễn cười nói, "Chuyện này có cái gì mà lo lắng, Hoàng thượng nhìn rõ mọi việc, nhất định sẽ không oan uổng người tốt."

Điền Thất lắc đầu thở dài, "Ta sợ là hãn bịa đặt cái khác về ta. Chao ôi, còn phải cảm phiền Tô đại nhân giúp ta chứng chứng thanh bạch một chút."

Đến lúc này Đường Thiên Viễn còn nghe không ra được huyền cơ, thì hãn không phải là Đường Thiên Viễn. Cùng ngày trở về, hãn đem chuyện này nói với cha hãn, lại tìm Tô Khánh Hải hỏi một câu, sự tình nhất thời rõ ràng: Điền Thất giả truyền thánh chỉ, kết quả bị Tôn Tông Thụy chơi ngược một cú, hiện tại túm không xong, tới tìm Đường Nhược Linh cầu cứu.

Đường Nhược Linh tử tế cân nhắc phong hiểm và lợi ích cùng hiệu quả nếu kéo Điền Thất một phen, cuối cùng được ra kết luận: Điền công công vẫn là rất đáng được cứu một cái. Dù sao bọn hãn cần phải làm là khiến cho Tô Khánh Hải thủ khẩu như bình, nếu Hoàng thượng hỏi, cứ dựa theo cách nói của Điền Thất mà trả lời. Tôn Tông Thụy không có chứng cứ liền không biện pháp, tội danh của Điền Thất nhiều lắm chỉ là phi pháp ra

vào những nơi không cho phép thái giám tới, điểm này sẽ chịu trừng phạt thế nào, vậy thì phải xem Hoàng thượng lưu cho hãn bao nhiêu tình cảm và thể diện.

***

Tôn Tông Thụy quả nhiên không ra ngoài sở liệu của Điền Thất, năm mãi chuyện nàng ra vào Đại Lý Tự không buông. Hãn phát động người của Đô Sát Viện liên tiếp dâng mấy phong tấu chương, chỉ trích Hoàng thượng sủng dùng hoạn quan, nói Điền Thất yêu ngôn hoặc chủ, nhắc nhở Hoàng thượng không cần quên mất Trần Vô Dung của năm đó, vân vân.

Chúng ngôn quan nói chuyện đều rất trực tiếp, tuy rằng là văn nhân, nhưng khi mắng chửi người thì rất có một loại phong phạm của những người đàn bà chanh chua xắn tay áo chửi nhau ngoài đường cái. Kỷ Hành chính mình thường xuyên bị ngôn quan quở trách, sớm đã có lực miễn dịch, bị mắng mắng cũng không sao, nhưng hãn chịu không nổi bọn hãn mắng Điền Thất. Người mà chính hãn thương còn không kịp, lại bị đám người miệng đỏ răng trắng kia nói thành "gian nịnh" "tiểu nhân", thậm chí là "tiện nô", thậm chí là "kiến chuột"... Kỷ hành tức đến nỗi đem tất cả tấu chương quật hết xuống đất.

Điền Thất đang đứng ở phía dưới, nàng còn không rõ chuyện gì xảy ra, lại thấy được mặt rùng giận dữ, nàng cẩn thận khom người đem tất cả tấu chương nhặt lên sắp xếp lại, nhẹ nhàng đặt lên trên ngự án.

Kỷ hành tùy tay rút một bản tấu chương ném cho Điền Thất, để cho nàng xem. Điền Thất xem xong ủy khuất nói, "Ta biết hãn xem ta không thuận mắt mà."

"Hãn" này, tự nhiên là chỉ Tôn Tông Thụy.

Kỷ Hành chỉ lo tức giận, Điền Thất vừa nói như thế, lại là nhắc nhở hãn. Tôn Tông Thụy luôn luôn cùng Điền Thất bất hòa, lại là tên giả bộ

thanh cao, lần này hẳn phát động ngôn quan dân số, khuyên can là giả, mượn cơ hội này đối phó với Điền Thất mới là thực. Tuy rằng Điền Thất cũng có chỗ không đúng, không nên dễ dàng chạy đi Đại Lý Tự, phạm vào kiêng kỵ, nhưng loại cách làm này của Tôn Tòng Thụy, khiến cho Kỷ Hành rất ghê tởm.

Điền Thất đồng dạng cảm thấy ghê tởm. Mỗi người đều nói thái giám đều là mắt chó nhìn người thấp, kỳ thật những kẻ làm quan làm sao không phải. Biết Hoàng thượng không thích thái giám, bọn hắn liền buông miệng ra mắng, cũng không cần biết ai đúng ai sai, chỉ cầu có thể giúp chính mình bác được một cái danh khuyên bảo. Nàng bất quá là đi Đại Lý Tự dạo một vòng, liền bị người ta đem cả tổ tông ra mắng cùng, cũng không biết tới cùng ai mới là "Mây mù che mắt" "Thị phi không phân". Thật là người thế nào nuôi ra chó thế ấy, Tôn Tòng Thụy lần này ý tứ đại khái là cùng nàng trở mặt, Điền Thất cười lạnh, xem ra độ lượng của lão già này cạn quá cạn, thủ đoạn cũng không cao minh được đến đâu.

Thôi được, kỳ thật Tôn Tòng Thụy đã tận lực. Cơ hội dọn dẹp Điền Thất quá khó được, hẳn quả thật có chút chỉ vì cái trước mắt. Bất quá, thủ đoạn lần này của hắn cũng có chỗ xảo diệu của hắn, tuy rằng kiếm chỉ vào Điền Thất, nhưng đem Hoàng thượng hiệp bức cùng nhau. Quậy được giống như là nếu Hoàng thượng không xử lý Điền Thất, liền nhất định là cùng một bọn với Điền Thất, bị Điền Thất mang hư hỏng, lúc này khơi dậy hồi ức thống khổ của Hoàng thượng về thái giám. Như vậy xem tới, Hoàng thượng lại có cái lý do gì mà không xử lý một tên tiểu thái giám không đáng tiền chứ?

Bình thường mà nói, cái ý nghĩ này của hắn là đúng. Bình thường mà nói, làm Hoàng đế thì lúc này cũng sẽ vứt bỏ thái giám để bảo trụ thanh danh của chính mình. Đáng tiếc Tôn Tòng Thụy thật sự là không có cái sức tưởng tượng kia, có thể đoán được loại sự thật Hoàng thượng đã bị thái

giám bao mất từ lâu, thế là kết quả của chuyện này hẳn liền chuẩn bị không kịp.

Hoàng thượng không có xử phạt Điền Thất, mà thân nhiên thừa nhận chính mình sai Điền Thất đi Đại Lý Tự làm việc, hơn nữa tỏ vẻ ý ăn năn, làm một hồi minh quân nghe gián. Hoàng thượng còn trọng điểm khen ngợi mấy ngôn quan dân số, cổ vũ bọn hắn không ngừng cố gắng.

Điền Thất tiếp tục tiêu dao tự tại.

Tôn Tông Thụy trợn mắt há mồm.

Những ngày tiếp theo, hắn vẫn tiếp tục trợn mắt há mồm đi xuống. Hoàng thượng không nhanh không chậm làm vài chuyện, sinh động thuyết minh cái gì gọi là "Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn."

Đầu tiên, chuyện ấm quan (*) của trưởng tử Tôn Tông Thụy là Tôn Phiền có thể phải thương lượng thương lượng. Tôn Tông Thụy là Lễ bộ Thượng thư, chính nhị phẩm, nhưng mà trên đầu hắn mang theo mấy cái chức vụ của chính nhất phẩm Thái sư, cho nên ấm quan của Tôn Phiền dựa theo lệ thường phải là dựa theo chức quan chính nhất phẩm mà ấm. Hoàng thượng cảm thấy, Tôn Tông Thụy lĩnh là công việc chính nhị phẩm, tự nhiên nên ấm theo chính nhị phẩm mà luận, như vậy Tôn Phiền cũng chỉ có thể lĩnh cái ấm chức chính lục phẩm. À, đúng rồi, Tôn Phiền không phải chính là tên công tử quần lụa đã từng trần truồng ở ngoài đường rồi lại còn kéo bè kéo lũ đánh nhau sao? Nhân phẩm của người này quá kém, lại hàng hai cấp! Chính thất phẩm ấm nha, bất quản lựa làm sao đều là chức quan rách nát. Kỷ Hành cười mà không nói.

(*) Ấm quan: "ấm" nghĩa là "râm mát/che chở". Thời phong kiến, cha ông có công, chức quan cao thì con cháu sẽ được hưởng đãi ngộ như được đi học và được bổ làm quan, vì chức quan này là dựa vào bóng mát của cha

ông mà có nên thường gọi là "ấm quan". Thường là những chức quan nhàn tản, người không có tài học vẫn làm được.

Tiếp theo, đám ngôn quan "lời thật thì khó nghe" kia, cũng có thể lại điều động điều động, phát huy càng lớn năng lượng vì quốc tận trung. Vân Nam là một nơi rất tốt, dân phong thuần phác. Lĩnh Nam cũng không tệ, "Ngày ăn vải chín ba trăm quả, muốn mãi làm dân đất Lĩnh Nam" (***) thôi, tiểu tử nhà người nhật món hời nha! Cái gì, không muốn đi những nơi này? Ha ha, thì ra người muốn chống lại thánh chỉ...

(**) Nv: "Nhật đạm lệ chi tam bách khóa, bất từ trường tác lĩnh nam nhân"

Hai câu thơ "Nhật đạm lệ chi tam bách khóa, bất từ trường tác lĩnh nam nhân" nằm trong bài thơ Thực Lệ Chi của Tô Thức

食荔枝

羅浮山下四時春，

蘆橘楊梅次第新。

日啖荔枝三百顆，

不辭長作嶺南人。

Thực lệ chi

La Phù sơn hạ tứ thì xuân,

Lô quất dương mai thứ đệ tân.

Nhật đạm lệ chi tam bách khóa,

Bất từ trường tác Lĩnh Nam nhân.

Dịch thơ:

Dưới núi La Phù xuân suốt năm

Mơ tươi, quất chín đủ thời xuân

Ngày ăn vài chín ba trăm quả

Muốn mãi làm dân đất Lĩnh Nam.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Sự Trừng Phạt Của Hoàng Đế (H)

Sự bao che của Kỷ Hành đối với Điền Thất chính là điển hình của bao che khuyết điểm. Điền Thất là người của hãn, phạm cái sai gì cũng nên do hãn tới trừng phạt, người khác khoa tay múa chân với Điền Thất, hãn liền không cao hứng; hơn nữa còn mắng đờng khó nghe như vậy, hãn càng thêm không cao hứng; lại giả bộ thanh cao, nói đờng đờng hoàng, kỳ thật chính là lấy việc công làm việc tư muốn bài trừ dị kỷ, thế là hãn cực độ không cao hứng.

Bất quá hãn cũng không bị phẫn nộ làm cho choáng váng đầu óc - trừ ở trước mặt Điền Thất luôn không tự giác biến thành một tên ngốc khả ái ra, lúc khác hãn cũng xem như là một đế vương tinh táo cơ trí lại tâm ngoan thủ lạt. Nói không rõ ràng giữa hai người này đâu một người mới là chân thật hãn.

Kỷ Hành biết, nếu như bị đám ngôn quan mắng mấy câu liền xắn tay áo lên đánh nhau thì, một là sẽ tổn hại đến khí độ "minh quân" của hãn, hai là, cũng sẽ càng khiến cho tình cảnh của Điền Thất càng thêm nguy hiểm. Sự tranh đấu giữa thượng vị giả, luôn dễ dàng chuyển dời thương tổn đến trên người hạ vị giả. Thân phận của Điền Thất là hoạn quan, ở mặt ngoài không chỗ nào dựa vào, nếu như hãn không quan tâm mà trương dương cao điệu đi bảo vệ nàng, thì trái lại dễ dàng khiến nàng nhận lấy công kích và chỉ trích. Cho nên hãn không chút do dự công lên nôi đen, còn đem chiến tuyến báo thù kéo thật là dài, như vậy liền không có ai chú ý đến Điền Thất.

Đương nhiên, bao che không phải là không truy cứu. Chuyện Điền Thất tự mình chạy đi Đại Lý Tự, bản thân liền rất khả nghi. Kỷ Hành

không quá tin tưởng giải thích của Điền Thất, bởi vì hẳn biết Điền Thất là người có chừng mực, không dễ dàng phạm phải loại sai lầm cấp thấp này. Hẳn cảm thấy Điền Thất nhất định là có chuyện giấu hẩn.

Vì việc này, hẳn đem quan viên của Đại Lý Tự kêu đến hỏi một chút, được đến đáp án cùng Điền Thất nói giống nhau.

Như vậy cũng không thể chứng minh cái gì, Điền Thất hoàn toàn có thể mua chuộc đám quan viên kia. Tiểu biến thái của hẳn thông minh như vậy, tự nhiên sẽ không lưu lại lỗ hổng rõ ràng.

Hồi đáp của Tô Khánh Hải không khiến cho Kỷ Hành tiêu trừ nghi ngờ, ngược lại càng thêm hoài nghi. Bây giờ hẳn đối với Điền Thất đúng là vừa yêu vừa hận, yêu là yêu nàng thông minh cơ trí lại rất thú vị, hận là hận nàng vì sao cứ đem bí mật giấu ở trong lòng, không nguyện ý thẳng thắn trước bất kỳ ai, dù cho là hẳn. Tiểu biến thái này càng là thần bí, thì Kỷ Hành càng là muốn tìm tòi đến tột cùng. Hẳn cảm thấy, đã Điền Thất không chịu nói, vậy không như chính hẳn tự mình điều tra. Ừm, loại chuyện Điền Thất là nữ nhân này, cũng không phải là do chính hẳn chậm rãi phát hiện sao... Kỳ thật cái quá trình tìm tòi nghiên cứu này vẫn là rất có ý tứ...

Bất quá, tiểu biến thái đã làm sai chuyện, thì tóm lại là phải phạt phạt mới được, nên để cho nàng nhiều nhiều ra chút tâm tư.

Thế là, ngày này tại Điện Dưỡng Tâm, Kỷ Hành hí mắt hỏi Điền Thất, "Biết chính mình sai ở nơi nào sao?"

Điền Thất cúi đầu, mặt mũi trầm trọng mà gật gật đầu. Lần này nàng quả thật là có điểm quên hết tất cả, nghĩ được quá đơn giản, cho rằng người khác lấy không được chứng cứ của việc giả truyền thánh chỉ, thì sẽ không tìm nàng phiền toái. Sau sự tình lại diễn biến đến một bữa ngôn quan vây bức Hoàng thượng xử lý nàng, nàng mới giật mình hiểu ra thủ đoạn gian độc của Tôn Tông Thụy. Nàng có thánh chỉ hay không thật ra chỉ là chuyện

rất thứ yếu, mấu chốt là lấy thân phận địa vị của một Hoàng đế, vì bảo toàn thanh danh của chính mình, rất dễ dàng liền tay mà đem con tôm nhỏ là nàng làm pháo hôi. Liền tính là hấn thật sự hạ thánh chỉ, hấn cũng có thể không thừa nhận, càng huống nàng căn bản là tự ý chạy đi Đại Lý Tự. Nghĩ đến đây Điền Thất mới thấy sợ run.

Cho nên Hoàng thượng có thể vì nàng làm được đến nước này, nàng không cảm động là giả.

"Sai là phải phạt," Kỳ Hành cười nhìn nàng, "Nàng nói, trẫm nên phạt nàng thế nào?"

"Hay là," Điền Thất cắn chặt răng, "Ngài đánh ta đi!"

"Cũng được." Kỳ Hành khẽ gật đầu.

Điền Thất buồn rười rượi, đánh thật sao. Dù sao lần này nàng thực sự làm sai, chịu đánh một trận cũng không tính ủy khuất. Nghĩ đến đây, Điền Thất liền khăng khái lên, chuẩn bị nghênh đón một trận béo đập.

Hoàng thượng không có kêu người tới kéo nàng đi xuống, hấn đi đến trước mặt Điền Thất, vén tay áo lên, cười tí mắt xem nàng. Thiên tử vô cùng cao quý lúc này cười ra mấy phần tiện khí, "Trẫm muốn tự mình hành hình, ừm, làm phiền nàng đem quần cởi một chút."

Điền Thất khẩn trương nắm lưng quần, không hiểu nhìn hấn. Bị đánh và lột quần giống như không có cái liên hệ tất nhiên nào nha...

"Không muốn bị đánh?" Kỳ Hành nhíu mày cười nhìn nàng, "Vậy cũng chỉ có thể phạt bổng hai năm."

Phạt bổng... Hai năm... Ngài còn thực là nói được ra khỏi miệng...

Điền Thất cúi đầu liếc trắng mắt, "Ta vẫn là bị đánh đi."

Kỷ Hành thúc giục nàng, "Cởi."

Điền Thất đành phải vén áo choàng lên, cởi hai tầng dây lưng bên trong ra, quần và quần lót không có trói buộc, tự mình rớt xuống, nàng đỏ mặt, cuống quýt đem áo choàng để xuống, che đậy hai cái đùi trần trụi.

Kỷ Hành chỉ huy nàng đi đến trước cái giá đồ cổ bằng gỗ hương nam (gỗ lim). Điền Thất bị bức một tay đỡ cái giá đồ cổ, một tay hướng phía sau tự mình vén áo choàng lên. Địa vị của Điền công công ở ngự tiền bây giờ không tầm thường, có tư cách cùng Thịnh An Hoài giống nhau mặc công phục màu đỏ sậm, nguyên liệu cũng là tơ lụa. Cái màu vải này che ở trên cái mông trắng như tuyết, giống như là khối máu đông, nổi bật lên hai cánh mông như bạch ngọc mài thành của nàng.

"Nâng lên một chút, nhếch lên trên." Kỷ Hành nói, ấn ấn eo nàng, hẳn không tự giác nuốt nước miếng một chút.

Điền Thất chỉ phải nghe theo, hai cái đùi căng thẳng tắp, cái mông nhô lên càng cao. Tư thế này khiến nàng cảm thấy xấu hổ không thôi, nàng đành phải nhắm mắt lại, chờ mông bị tập kích. Nghĩ tới chút nữa liền đau, Điền Thất khóc không ra nước mắt.

Cặp mông trước mắt rất xinh đẹp, là kiểu hẳn thích. Trắng mượt mà như tuyết còn vênh cao, giống như là quả đào mật vô cùng ngon miệng. Kỷ Hành nuốt nuốt nước miếng, nhẹ nhàng vỗ một cái ở trên quả đào mật kia.

"A!!!" Điền Thất há mồm kêu thảm thiết, kêu thảm xong mới phát hiện, hình như chút xíu đều không đau?

Kỷ Hành lại bị tiếng kêu thảm của nàng làm giật mình, hẳn xem xem bàn tay của chính mình, cẩn thận hỏi Điền Thất, "Đau sao?"

Điền Thất lắc lắc đầu, "Không đau..."

Không đau mà nàng còn kêu lớn tiếng như vậy... Đầu Kỳ Hành đầy hắc tuyến, "Nàng chính là con nhóc biến thái." Hấn cảm thấy Điền Thất đại khái là thích bị chà đạp, bất quá hấn cũng không ngoan được tâm để mà tổn thương nàng, chỉ là tăng thêm sức mà vỗ hai cái.

"Ah," Điền Thất có chút chật vật, "Đau..."

Biến thái chính là khó hầu hạ, Kỳ Hành hừ một tiếng. Hấn cũng không đánh nàng, chỉ dùng tay che ở trên mông của nàng mà nhẹ nhàng xoa nắn, một cái tay không đã ghiền, liền dùng hai bàn tay cùng nhau xoa.

Điền Thất bị xoa ngâm khẽ ra tiếng, eo lưng tung nhúc nhích, cặp mông theo đó lắc nhẹ, không biết là thoát đi, vẫn là nghênh hờp.

Ngón tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng trượt ra, hướng nơi nào đó ở phía dưới cầu một cái, tiếp, bên tai của Điền Thất truyền tới tiếng nói ra về kinh ngạc của Kỳ Hành, "Sao ướt thế này?"

"Ta không..." Điền Thất xấu hổ chịu không nổi, trong thanh âm mơ hồ mang theo khóc nghẹn.

Kỳ Hành đưa ngón tay đến trước mặt nàng, "Nàng xem."

"..." Chết cũng sẽ không xem. Nàng khép kín đôi mắt, không biết hấn còn sẽ giở trò gì. Chờ một hồi, phát hiện bàn tay trên mông dời đi, nàng cho rằng khổ hình này cuối cùng kết thúc, thế là hỏi thăm kêu hấn, "Hoàng thượng?"

"Kêu tên của ta." Hấn hướng dẫn từng bước. Trong không khí truyền tới một trận tiếng vải ma sát lay động.

Điền Thất không dám kêu.

"Kêu tên của ta, ngoan." Hấn lại lặp lại một lần, trong thanh âm ôn nhuận mang theo nhàn nhạt khàn khàn, giống như là đường cát chưa hòa tan trong sữa bò.

Trong lòng Điền Thất nóng lên, buột miệng kêu, "A Hành."

Nàng vừa dứt lời, chỉ thấy giữa hai đùi chen vào một thứ thô cứng cực nóng, một đường tới cùng, giống như là trực tiếp đỉnh ở trên ngực nàng, nàng không chịu nổi kêu ra tiếng, phản ứng kịp thời lại vội vàng dùng tay bịt miệng.

Kỷ Hành thở hổn hển, còn đang dùng ngôn ngữ kích thích nàng, "Hưng phấn vậy sao? Thì ra nàng thích mặc quần áo mà làm." Giọng nói giống như là một cốc trà cực nóng, lại mơ hồ ngậm nụ cười thản nhiên.

Điền Thất sắp bị thẹn chết. Nàng bịt kín miệng, chỉ có trong mũi phát ra tiếng a a ừ ừ, một tay của nàng buông áo choàng ra, chuyển thành diu đỡ giá đồ cổ. Tuy rằng vừa thẹn vừa sợ, nhưng mà eo lại không tự giác đè thấp, cặp mông thì hướng về sau nhô lên càng cao, cùng hấn dán được càng gần.

Kỷ Hành lật áo choàng của nàng lên, làm cho cặp mông xinh đẹp của nàng bại lộ ở trước mắt hấn. Tay còn lại thì sờ eo của nàng, gắng sức khống chế lực đạo, nhẹ nhàng nâng nặng, cạ cạ sâu sâu, đem Điền Thất lăn qua lăn lại giống như như là lá khô bay trong gió, cô thuyền chìm trong sóng, lắc lắc bay bay, không kèm chế được. Cảm thụ được thân thể vưu vật dưới thân càng lúc càng chặt sít, Kỷ Hành biết nàng sắp sửa đạt tới điều tuyệt diệu tối cao, thế là hấn tăng thêm tốc độ. Điền Thất bị hấn va chạm mà hồn phi phách tán, đầu không tự giác nghiêng sang một bên, cái nón trên đầu nàng đụng phải một cái bình đấu thái(*) mẫu đơn triển cành, cái bình nhỏ này bị chạm lệch vị trí, chậm rãi hướng một bên mà trượt. Điền Thất đang đến lúc khẩn yếu, căn bản không phát giác, lúc này dù cho Kỷ Hành thấy được thì cũng vô tâm mà để ý.

(*) Đấu thái: là một loại đồ sứ lấy màu sắc rực rỡ tươi đẹp làm điểm nhấn, bắt nguồn từ triều Minh. Cái bình nó thế này:click

Xoảng! Trong phòng truyền tới tiếng đồ sứ vỡ vụn giòn vang.

"!!!"

"!!!"

Điền Thất nhanh bị dọa chết.

Kỷ Hành nhanh bị kẹp chết.

Lúc này, có người ở ngoài cửa hô một tiếng, "Hoàng thượng?!" Hần mới vừa nghe được tiếng kêu thảm thiết của Điền công công, còn cho rằng Hoàng thượng đang trừng phạt hắn ta, nhưng bây giờ không giống lắm, bên trong có đồ vật bị đánh nát, vẫn là phải hỏi Thánh thượng xem phải chăng có chuyện gì.

Điền Thất càng thêm sợ hãi, bịt kín miệng không dám lên tiếng, nước mắt vốn vì tình sự mà dâng, lúc này tràn mi mà ra. Toàn thân nàng cứng ngắc, phía dưới càng vắt càng chặt, Kỷ Hành bị giày vò đến mức hốt hoảng có một loại cảm giác nguy cơ rằng tiểu huynh đệ tức khắc muốn bỏ hắn đi xa. Hần thở hổn hển, nhẹ nhàng xoa xoa mông của Điền Thất, ôn nhu an ủi nàng, "Không có gì đâu, ngoan, buông lỏng..." Nói xong, lại xoay đầu, gồng cần cổ hướng phía ngoài cửa hét lên, "Cút!!!"

Bên ngoài lập tức cút.

Điền Thất bị hoảng sợ, thân thể càng thêm mất cảm, Kỷ Hành lưu luyến không rời, nên lăn nàng qua lăn nàng lại đến lúc nàng sắp hết ca trực mới chịu bỏ qua. Hần cẩn thận thanh lý đi hỗn độn trên người cả hai, rồi đem quần áo của hai người mặc xong. Quần của Điền Thất dính vào một

vài giọt chất lỏng, tuy hẳn lau sạch sẽ nhưng vẫn lưu lại vết nước đọng. Bất quá dùng áo choàng che đi, hẳn là sẽ không bị phát hiện.

Tuy Điền Thất đã mặc quần áo chỉnh tề, nhưng trái tim của nàng còn nhảy loạn bùm bùm, trên mặt vẫn còn nước mắt. Hiện tại hai chân của nàng nhũn ra, vô lực tựa vào cái giá đồ cổ, bên chân chính là cái chai đã vỡ vụn khi nãy. Hôm nay thật sự là quá điên cuồng, từ lúc cái bình bị bể bắt đầu, nàng liền khóc suốt, ngay từ đầu là sợ hãi, sau liền...

Kỷ Hành đem khăn dùng xong rồi, nên hẳn nâng tay áo lau nước mắt cho Điền Thất, vừa lau vừa cười. Hẳn động tình xong thì khóe mắt cũng bay lên mờ mờ sóng đỏ, giống như là dính lên những cánh hoa nhỏ vụn. Giúp Điền Thất lau mặt xong, hẳn kéo nàng vào trong lòng mà ôm. Hẳn không hẳn tâm lại đùa nàng, thế là chỉ thấp giọng nói những lời an ủi, đã ôn nhu lại dễ gần, giống như là tên y quan cầm thú vừa rồi là một người hoàn toàn khác.

Điền Thất tùy hẳn ôm, khuyên nhủ hẳn, "Lần sau chúng ta đừng như vậy được không?"

"Ừ, được." Kỷ Hành nói rồi gật gật đầu thật mạnh. Lần sau chúng ta có thể thử kiểu khác, hẳn nghĩ thầm.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Gian Tình Bại Lộ

Lúc Điền Thất ra khỏi điện Dưỡng Tâm thì hai cái chân còn có một chút run lên, không thể đi quá nhanh. Ánh mặt trời bên ngoài vừa đủ, sưởi ấm toàn thân nàng ấm dần dần. Kỷ Hành còn ở trong điện Dưỡng Tâm, hai người sợ bị phát hiện, nên vẫn chưa cùng ra.

Vừa đi ra điện Dưỡng Tâm, Điền Thất đón đầu thấy được hai người một lớn một nhỏ tựa như kim đồng đi tới. Người lớn mặt như trăng sáng, một thân áo choàng màu trắng thêu hoa văn cát tường hình mây màu xanh nhạt; còn người nhỏ kia thì phấn điêu ngọc trác, mặt một thân áo đỏ, trên áo đỏ dùng kim tuyến thêu hoa văn hình chữ phúc, cổ áo và cổ tay đều là lông nhung màu trắng, cũng không biết là lông thỏ hay là hồ ly. Hình dạng của đứa bé này quá khả ái, giống như là đứa tài đồng tử trên tranh Tết, không phải Như Ý còn có thể là ai.

Ôm Như Ý là Kỷ Chinh. Hãn vốn ở cung Từ Ninh, Như Ý muốn đến điện Dưỡng Tâm tìm phụ hoàng của nó, Kỷ Chinh liền cáo lui ra, mang Như Ý cùng nhau tới, lý do là thăm hỏi hoàng huynh của hãn.

Mục tiêu của hai người này kỳ thật đều không nằm ở Kỷ Hành.

Ban đầu Như Ý còn ngoan ngoãn để Kỷ Chinh ôm, chờ đến khi thấy được Điền Thất thì nó rất cao hứng, hướng Điền Thất mở hai tay ra làm nũng, "Điền Thất, ôm."

Lúc này Điền Thất chính là con tôm chân mềm, nên không dám ôm nó, mà là cười nhìn hai bọn họ, "Vương gia và điện hạ tới tìm Hoàng thượng sao? Hoàng thượng đang ở điện Dưỡng Tâm."

Như Ý không chịu thua mà tiếp tục mở hai cánh tay ra, thân thể cũng hướng về phía trước đưa ra, "Điền Thất, ôm mà."

Điền Thất buông tay không tiếp.

Kỷ Chinh nhìn Điền Thất, hẳn có chút nghi ngờ. Hai mắt của Điền Thất hồng, giống như là vừa khóc qua, chẳng lẽ nàng bị ủy khuất gì hay sao? Hẳn có chút đau lòng, rất muốn hỏi Điền Thất một câu, nhưng mà tai mắt chung quanh quá nhiều, hẳn không cách nào mở miệng, bởi vậy chỉ là cười nói, "Gần đây thánh thể của hoàng huynh vẫn tốt chứ?"

"Bẩm vương gia, long thể của Hoàng thượng vô cùng khỏe mạnh, còn thường xuyên nhắc tới ngài."

Nàng nói chuyện mang theo giọng mũi, trong thanh âm thoáng có chút khàn khàn, Kỷ Chinh càng xác định nàng khóc qua. Tư tưởng của hẳn không tập trung cùng nàng nói hai ba câu, Điền Thất cũng đáp ứng phó, chỉ chờ hai người bọn họ rời đi để nàng còn lui xuống. Nhưng mà Kỷ Chinh bỏ bỏ không được thả nàng đi, dù cho là nghe nàng nói vài câu cho có lệ, hẳn cũng nguyện ý.

Như Ý cứ mở hai tay ra, ủy khuất nhìn Điền Thất, không nói một lời.

Điền Thất chịu không nổi nhất chính là bộ dạng đáng thương này của nó, vì vậy đành phải đón nó vào lòng, quyết định ôm một chút đỡ đỡ nó. Trước kia cũng không thấy Như Ý nặng bao nhiêu, nhưng mà bây giờ Điền Thất cảm thấy trong lòng đang ôm một cục thịt nặng trình trịch, nàng ôm nó đứng ở tại chỗ không dám đi lại.

Bàn tay beo béo nho nhỏ của Như Ý sờ sờ lên mặt nàng, kỳ quái nói, "Điền Thất, người khóc hả?"

Ngay cả Như Ý đều nhìn ra. Kỷ Chinh bóp bóp nắm tay, tuy thân phận của Điền Thất không cao, nhưng làm ngự tiền thái giám, người có thể ăn

hiếp nàng thật sự không nhiều. Người có hiềm nghi lớn nhất còn ai ngoài Kỷ Hành, nhưng mà Hoàng huynh tựa hồ cũng có loại mơ tưởng kia với Điền Thất... Kỳ Chinh nhú nhú mày, trong lòng đột nhiên xuất hiện một cái phán đoán không được tốt lắm. Hiện tại hẳn vô cùng hi vọng Điền Thất chính là bị Hoàng huynh trách mắng một trận mà thôi.

Điền Thất vừa định để Như Ý xuống, thì bỗng thấy được người chung quanh nhao nhao hành lễ, miệng hô "Vạn tuế", liền biết Hoàng thượng tới. Nàng không nghĩ đến hẳn ra được nhanh như vậy, vội vàng muốn đặt Như Ý xuống để xoay người hành lễ, không nghĩ tới hông còn chưa khom xuống thì bắp chân nàng đau nhói, liền tà tà hướng bên cạnh mà ngã.

Kỳ Chinh cách nàng rất gần, vội vàng vươn tay đi tiếp, không ngờ động tác của Kỷ Hành so với hẳn còn mau hơn rất nhiều, hai ba bước đã đến phụ cận, vươn tay liền đỡ Điền Thất lên. Mắt thấy Như Ý ở trong lòng Điền Thất muốn rời tay mà bay ra ngoài, Kỷ Hành lại vươn tay còn lại ra nhắc Như Ý lên. Một chuỗi động tác này của hẳn làm được quá nhanh, người khác phản ứng không kịp, lúc định thần lại nhìn thì chỉ thấy bờ vai của Điền công công bị Hoàng thượng ôm lấy, cả người gần như chui vào trong lòng của Hoàng thượng. Đãi ngộ của tiểu điện hạ thì không được tốt như vậy, nó đang bị Hoàng thượng bắt lấy lưng áo mà xách ở trong không trung. Cánh tay của Hoàng thượng hướng ra ngoài kéo dài thẳng tắp, giống như là đang xách lấy một miếng khăn lau bị người ta chán ghét, tùy thời chuẩn bị ném ra thật xa.

Như Ý đột nhiên bị treo lơ lửng, thì bất an vung tay vung chân, giống như là một con rùa nhỏ bị nắm xác. Nó cố hết sức ngửa đầu nhìn phụ hoàng, nhưng mà phụ hoàng hình như là không có thêm chú ý tới nó, mà là đang nhìn chăm chăm... Hoàng thúc? Căn cổ của Như Ý lại xoay về hướng Kỳ Chinh, xoay gần nửa vòng, ánh mắt mới đến nơi. Nó thấy được Hoàng thúc cũng đang nhìn chăm chăm một người, hẳn nhìn là... Ah, là Điền Thất? Thế là Như Ý lại thở hển hển thở phì phì đem căn cổ xoay trở về...

Điền Thất thế nhưng không có nhìn chăm chăm vào nó, Như Ý rất thất vọng. Bất quá nó rất nhanh lại có chút lo lắng, bởi vì sắc mặt của Điền Thất trắng bệch, giống như là rất sợ hãi.

Điền Thất đương nhiên là sợ hãi, nàng sợ muốn chết! Liền như thế chui vào trong lòng Hoàng thượng, đó là mạo phạm Thánh thể. Hơn nữa nàng còn cùng hắn có loại chuyện kia, hiện tại càng cần giữ khoảng cách ở trước mặt người khác. Hiện tại hành động thế này quá mức thân mật, một người là Hoàng đế một người là thái giám... Thật sự không thể nào nói nổi!

Nàng cuống quýt xuống, "Nô tài tội đáng muôn chết!" Ừm, liền không nói là tội gì, nói ra chính là giấu đầu hở đuôi...

Kỷ Hành thu hồi ánh mắt, nhìn nhìn người đang quỳ ở bên chân, trầm giọng nói, "Chính mình đi lĩnh phạt."

"Tuân chỉ."

"Biết phải tìm ai lĩnh phạt không?" Hắn lại hỏi.

"Nô tài... Biết." Giọng của nàng hơi hơi phát run, sắc mặt tái nhợt lại dâng lên sắc hồng nhàn nhạt.

Kỷ Hành vừa lòng gật gật đầu. Hắn đem Như Ý đang nắm trong tay ném lên trên trời, giống như không phải đang ném con trai ruột của mình vậy, Như Ý bay lên lại hạ xuống, nó cũng không sợ, mà còn có tâm tư cười. Kỷ Hành lại vươn tay tiếp được Như Ý, nâng hai chân của Như Ý lên, để nó ngồi lên trên vai hắn. Sau đó xoay người bỏ đi.

Như Ý vịn lấy bờ vai của phụ hoàng, còn không quên hướng Điền Thất vẫy vẫy tay, "Điền Thất, nhớ tới tìm ta chơi đó nha."

Kỷ Chinh hãy còn đứng tại chỗ gặt gao nhìn chòng chọc Điền Thất, hai mắt đỏ bừng. Quả nhiên, chuyện mà hắn lo lắng nhất đã xảy ra, Hoàng

thượng đem Điền Thất...

Hắn không cách nào tiếp thu, không muốn tin tưởng, nhưng mà sự thật bày ra trước mắt, hắn không thể không tin. Phản ứng đầu tiên của con người luôn chân thật nhất, thời khắc nguy cấp vừa rồi Hoàng thượng thế nhưng lập tức đem Điền Thất ôm sát vào lòng. Một mình Điền Thất hồng hốc mắt cũng sẽ không khiến người thấy lạ, nhưng mà cùng Hoàng thượng đứng chung một chỗ, thì nhìn nàng thế nào cũng giống như là đóa hoa vừa mới bị sương gió đẩy đưa. Kỷ Chinh chỉ thấy trái tim của mình giống như là bị một con dao nhỏ cắt từng chút từng chút một, hắn chặt vật khép hờ mắt, tầm mắt rơi ở trên ống quần lộ ra ngoài áo choàng của Điền Thất, bên trên dính một mảnh vết ướt. Bên ngoài áo choàng chưa ướt, mà quần ở bên trong thì đã ướt rồi, thấy rõ không phải do nước trà này nọ tóe lên. Còn có, áo choàng nhăn thành một cục...

Kỷ Chinh thống khổ nhắm mắt lại. Hắn không thể lại nhìn nữa, không thể lại nghĩ tiếp...

Kỷ Hành vốn đã đi xa đột nhiên quay đầu lại, hướng về Kỷ Chinh hô, "A Chinh, người nhưng mà bỏ không được rời đi?"

"Hoàng huynh nói đùa." Kỷ Chinh mở to mắt, bình tĩnh đáp. Hắn vừa nói, vừa lui về phía sau, ánh mắt vẫn như cũ rơi ở trên người Điền Thất, tựa như bị nàng cuốn lấy, không thể tách ra.

Kỷ Hành nghi chân đứng lại, chờ đến khi Kỷ Chinh đi đến bên cạnh hắn, hắn mới tiếp tục đi trước, vừa đi vừa cùng Kỷ Chinh tán gẫu. Kỷ Chinh cúi đầu ứng, chưa tỏ ra bất kỳ dị thường, nhưng Kỷ Hành chính là cảm thấy chính mình nghe đến tiếng nghiêng răng nghiêng lợi của hắn. Hai người đi đến ngoài cổng Nguyệt Hoa, Kỷ Hành thịnh tình mời mọc Kỷ Chinh cùng ăn trưa, Kỷ Chinh lại hơi chấp tay đáp, "Hoàng huynh ban thường cơm, thần đệ vốn không dám từ. Chỉ là hôm nay có bệnh tại thân,

ăn uống không vô, sợ sẽ ảnh hưởng hưng trí của Hoàng huynh. Thần đệ lúc này liền cáo lui." Nói xong cũng không chờ Kỳ Hành lên tiếng, tự ý lui ra.

Đây là ngang nhiên chống lại thánh chỉ, coi rẻ hoàng uy. Kỳ Hành cũng không truy cứu, càng là người thẳng, càng thích chơi đùa đại độ. Bất quá, đem tình địch kích thích chạy, cái sự khoan khoái ở trong lòng hẳn tất nhiên là không cần nói. Như Ý lại bị hăng tung lên, lần này tiếp được thì trực tiếp vác ở trên vai. Kỳ Hành liền như thế vác con trai của mình, vung chân chạy như bay về cung Càn Thanh. Thịnh An Hoài đang ở cung Càn Thanh chuẩn bị bữa trưa cho Hoàng thượng, ngẩng đầu thấy được Hoàng thượng vác một vật thể không rõ chạy vội mà tới, hẳn bị dọa được trực tiếp đụng vào khung cửa.

Kỷ Chinh thất hồn lạc phách trở lại vương phủ, quả thật ứng câu nói kia của hắn, ăn uống không vô. Quản gia có chút lo lắng cho Vương gia, nghĩ khuyên hắn ăn chút ít, Kỷ Chinh lại khoát tay chặn lại, "Đem Vệ Tử Minh kêu lại cho ta."

Vệ Tử Minh chính là người mà hắn phái đi xuống truy xét thân thể của Điền Thất. Gần đây công tác của người này tiến triển không được thuận lợi, lúc này bị Vương gia kêu tới, cho rằng sắp bị mắng, ai biết Vương gia lại nói, "Thứ ta muốn tra nhất định ở Đại Lý Tự." Hắn mới không tin Điền Thất thực vì chuyển đồ cổ mà đi Đại Lý Tự.

Thần sắc của hắn rất chắc chắn, hắn ngừng một chút, rồi nói thêm, "Nhất định là chúng ta tìm không cẩn thận. Trước tiên người có thể từ trên người Tô Khánh Hải xuống tay."

Kỷ Chinh lại dặn dò mấy câu, Vệ Tử Minh liền rời đi.

Hắn đi đến trước bàn cơm, cầm đũa lên, ngăm ngăm cái này nhìn nhìn cái kia, vẫn như cũ không có khẩu vị. Nhớ tới một màn vừa rồi, hắn tức giận trong lòng, cánh tay dùng lực vung ra, không ít cốc chén khay mâm

trước mặt trực tiếp bị quét rơi xuống đất, đổ vỡ tung toét thành một mớ hỗn độn.

Mấy tiểu nha hoàn hầu cơm bị dọa vội vàng quỳ xuống, đồng thanh nói, "Vương gia bớt giận."

Kỷ Chinh ngồi ở trên ghế, ánh mắt hướng những người quỳ bên dưới dừng lại một chút, cuối cùng chỉ vào một người trong đó, "Người, tới đây."

Tiểu nha hoàn bị chỉ đứng lên, kinh hồn táng đảm đuổi theo Vương gia, nài cho rằng Vương gia sẽ phạt nàng, không nghĩ đến hẳn dẫn nàng đi vào phòng ngủ, sau đó, đẩy nàng xuống giường.

"Vương gia!" Tiểu nha hoàn cả kinh kêu lên.

Kỷ Chinh đè lên, không quan tâm mà xé rách y phục của nàng. Tiểu nha hoàn cũng có mười sáu mười bảy tuổi, đã thông hiểu một vài việc người lớn, hiện tại bị Vương gia đối đãi như vậy, tuy có chút sợ hãi, nhưng cũng không cách cự tuyệt. Kỷ Chinh giữ lấy eo nàng, hôn cổ nàng một hồi, sau đó ngẩng đầu, si mê nhìn mặt nàng, "A Thất." Hẳn kêu nàng.

Tiểu nha hoàn nhất thời ủy khuất, "Vương gia, nô tì không phải A Thất."

Đúng ha, người không phải A Thất. Trên đời này chỉ có một A Thất.

Không ai có thể so được với A Thất.

Kỷ Chinh ngồi dậy, thở một hơi thật dài, dục sắc trên mặt đậm đi một chút, "Đi ra."

Tiểu nha hoàn sững sờ nhìn hẳn.

"Đi ra ngoài," hẳn lại lặp lại một lần, thấy nàng vẫn như cũ chưa đi, hẳn tức giận nói, "Cút!"

Tiểu nha hoàn mặc quần áo vào, che mặt khóc nức nở chạy ra.

Kỷ Chinh nằm lại xuống giường, cánh tay dè lên nhau gối đầu. Trước mặt lại tràn ra hai tròng mắt ướt át, gương mặt như cánh hoa đào của Điền Thất. Hắn đột nhiên nhếch môi cười, ý cười đầy sương lạnh.

"Cho dù làm không được người nam nhân đầu tiên của nàng, ta cũng muốn làm người nam nhân cuối cùng của nàng." Hắn thì thào lẩm bẩm.

Xa ở trong Hoàng cung, Điền Thất liên tiếp hắt xì hai cái. Tục ngữ nói, "Một nhớ hai mắng ba nói tới", Điền Thất xoa xoa mũi, nghĩ thầm, hẳn là có người mắng nàng. Nếu để cho nàng biết, nàng nhất định mắng trở về.

Như Ý ngồi ở trong lòng Điền Thất, nó ngửa đầu nhìn Điền Thất, còn nhớ chuyện giữa trưa Điền Thất khóc, "Điền Thất, vì sao người khóc vậy?"

Điền Thất không biết nên trả lời làm sao. Nàng nhẹ nhàng đẩy bờ vai của Như Ý một chút, chỉ nơi không xa nói, "Xem kìa, tới rồi!"

Nơi đó dựng một cái rổ mây lớn, phía dưới cái rổ để mấy hạt gạo, hai người định dùng phương pháp này bắt mấy con chim sẻ tới chơi. Điền Thất còn chưa kéo sợi dây thừng trong tay, Như Ý đã thấy được phía dưới rổ có một con chim sẻ, lập tức từ trong lòng Điền Thất nhảy xuống chạy tới bắt chim sẻ. Chim sẻ tất nhiên sẽ không chờ nó tới bắt, mà bôn chạy liền.

Điền Thất cười ha ha vừa đuổi theo Như Ý, vừa bảo hộ nó, sợ nó ngã.

Không ít cung nữ thái giám hầu hạ Như Ý khoanh tay áo đứng ở nơi không xa xem náo nhiệt. Điền công công là người ở ngự tiền, cho nên không tồn tại uy hiếp cướp công với các nàng, các nàng cũng vui lòng thành thơi.

Hai người cung nữ tựa vào trước một hòn giả sơn thì thầm tán dóc với nhau.

"Chao ôi, người không thấy hôm nay Điền công công rất kỳ quái sao?"
Cung nữ Giáp.

"Kỳ quái chỗ nào?" Cung nữ Ất hỏi lại.

"Chính là.." Suy nghĩ của cung nữ Giáp có chút thô tục, không tốt nói thẳng ra miệng, thế là kê bên tai cung nữ Ất, lén lút nói.

Cung nữ Ất nghe xong, sắc mặt nhất thời đỏ như cà chua, khẽ đẩy nàng kia một phen, "Con nhóc chết tiệt miệng không có cửa nhà người, đây đầu óc đều là chuyện hạ lưu gì đâu không! Chính mình xấu xa cũng thôi, còn nói cho ta nghe, có biết xấu hổ không vậy chứ!"

Cung nữ Giáp lại vô cùng đàng hoàng, "Ta nói là thật. Hôm nay Điền công công liền một bộ hình dạng giống mấy phi tử thừa ân thụ lộ nha, người lại nhìn xem Hoàng thượng đối với hắn thế nào, chẳng lẽ không kỳ quái sao? Cổ đại cũng không phải không có Hoàng đế chuyên thích đùa bỡn thái giám, người nói có đúng hay không?"

"Người nhanh câm miệng đi," cung nữ Ất nhìn hai bên một chút, "Loại lời này nếu là truyền đi ra, người có còn muốn mạng hay không đó!"

Cung nữ Giáp cũng biết chính mình lỡ lời, vội vàng ngừng miệng.

Nơi không xa tiếng cười đùa của Điền công công và tiểu điện hạ lại truyền tới, che giấu đi tiếng bước chân nhỏ nhặt phía sau hòn núi giả.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Chuyện Lạ

Lúc Điền Thất nhận được lá thư thứ hai của Trịnh Thiếu Phong thì tiểu tử này đã không còn giao lưu tâm đắc chuyện yêu đương với nàng nữa. Có lẽ là hẳn cảm thấy cùng một thái giám nói những chuyện này quả thực chính là đang trào phúng đối phương không có sẵn điều kiện khách quan để theo đuổi cô nương, làm thế rất là không đáng mặt bạn bè. Thế là hẳn bắt đầu siêu kể khổ. Nào là biên cảnh phía bắc khổ hàn (Tuyên Phủ nằm ở phía tây bắc cách kinh thành bốn trăm dặm), rồi nào là vui chơi giải trí thiếu hụt (chừa bài bạc chim chóc ra còn lại không đủ phong phú), rồi huấn luyện quá mệt mỏi (tự tìm) linh tinh.

À, đúng rồi, hẳn còn trọng điểm trào phúng một người có bối cảnh giống như hẳn, bị tổng tới dưới tay Sở tướng quân để lịch lãm. Người này tên là Nghê Thế Tuấn, người không như tên, cho dù là diện mạo hay là khí độ tài năng thì tất cả đều không tuấn chút xíu nào. Bao cỏ (*) cũng thôi đi, đáng hận nhất là hẳn thế nhưng dám cùng Trịnh thiếu gia cướp Sở tiểu thư, cũng không tè một bãi soi soi chính hẳn, hừ!

(*) Bao cỏ: từ lóng gọi người vô dụng.

Điền Thất thấy sự phẫn nộ tràn ngập lá thư kia dường như là muốn thoát ra khỏi giấy mà nổi lên không trung, nàng lắc đầu bật cười, Trịnh Thiếu Phong này, mắng Nghê Thế Tuấn kia như vậy, có lẽ là vì bị lép vế ở trước mặt Sở tiểu thư, nên mới viết lịch nói bậy để trút cảm phẫn. Nàng có chút tò mò người gọi là Nghê Thế Tuấn này là con cái của vị đại nhân nào, trong triều lại là có hai ba cái họ Nghê, bất quá tuổi tác đều không đúng, Trịnh Thiếu Phong chỉ biết mắng chửi người, cũng không thêm nói rõ ràng.

Điền Thất nghĩ không ra, cũng đem thư cất kỹ, chứ không có suy nghĩ thêm.

Đường Thiên Viễn đọc sách đọc ra cảnh giới tới, trên mặt treo mỉm cười vô cùng cao thâm khó lường. Kỳ Chinh cũng đồng dạng mang vẻ mặt cao thâm khó lường. Điền Thất sờ sờ mũi, không biết tới cùng thế giới này không bình thường hay là do nàng không bình thường. Nàng hướng ngưỡng cửa nhìn, chỗ khe cửa lại hiện lên một bóng người, màu sắc của quần áo rất quen thuộc, người kia chính mình cũng bao một căn phòng, nhưng lại ra ra vào vào rất nhiều lần, làm được giống như là bị đá dẫm vậy. Điền Thất biết hẳn là người mà Hoàng thượng phái ra để giám thị nàng, người lần này với người lần trước không giống nhau, khinh công của người này càng tốt, càng kính nghiệp. Đã vậy hẳn còn cứ luôn ghé vào bên cửa cách màn nhìn vào trong, màn cửa hơi mờ, xem cẩn thận cũng có thể xem rõ ràng hành động của người bên trong. Nhưng mà hẳn cũng không suy nghĩ chút, ban ngày ban mặt, hẳn có thể xem được người bên trong, thì người bên trong tự nhiên là cũng có thể thấy được hẳn.

Điền Thất quyết định trở về cùng thương lượng thương lượng với Hoàng thượng, xin hẳn đổi một người có đầu óc rõ ràng tới.

Nàng cũng không có tâm tình uống rượu tán gẫu, cáo biệt hai người xong, nàng liền đi tiệm Bảo Hòa. Thấy được Phương Tuấn thì nàng theo thường lệ là muốn trừng hai mắt. Phương Tuấn bị Điền công công trừng đã lâu, liền luôn cảm thấy chính mình là người tội ác tà trời, tuy rằng không biết chính mình đã làm qua chuyện xấu gì, nhưng mỗi ngày hẳn đều bị cảm giác áy náy dày vò, ăn ngủ không yên. Hiện tại hẳn vô cùng hi vọng chính mình có thể nhanh khôi phục trí nhớ một chút, có nhiều khi sốt ruột quá, hẳn liền cầm vật cứng trong tay rồi đập đầu của mình, người khác chỉ nghĩ là tên ngốc này đang luyện thiết đầu công, chẳng hề có gì bất trắc. May mắn đầu hẳn đủ cứng, cũng đập không hư.

Hôm nay Điền Thất ở phòng tiếp khách đàm chuyện với người ta, đi ra liền thấy được Phương Tuấn đang cầm một cái lư hương bằng đồng tròn đầy gỉ sét xanh lè gõ lên đầu. Điền Thất vội vàng vung tay đoạt lấy lư hương, "Đồ điên!"

Phương Tuấn nhìn nàng cười, "Ta không sao."

"Ai quan tâm người có việc gì hay không chứ!" Điền Thất trợn trắng mắt, ôm lư hương cẩn thận xem xem, may mắn, không bị biến dạng.

Phương Tuấn có chút thất lạc, cúi đầu không nói.

Điền Thất vốn định mắng hăn hai câu, nhưng mà bây giờ thấy hăn thế này, thì vẫn là không nhẫn tâm, nên chỉ hỏi, "Thuốc Vương Mạnh cho người còn uống không? Với lại người có đúng giờ đi tìm hăn ghim kim không đó?"

Phương Tuấn gật gật đầu. Hăn ngẩng đầu nhìn Điền Thất, thấy Điền công công vẫn chưa nổi giận gì nhiều, thì lại lấy lòng cười cười.

Điền Thất cất kỹ lư hương, dặn dò Phương Tuấn không được phép đụng vào đồ trên kệ, rồi đi về, lúc đi ra thì vừa đi vừa lắc đầu. Hiện tại nàng có chút nghi hoặc, thực không biết nên dùng thái độ như thế nào để đối đãi Phương Tuấn. Lúc ban đầu biết được thân phận của hăn, nàng đương nhiên là vô cùng phẫn nộ, hận không

được khiến hăn lập tức đi chết, nhưng mà nói đến cùng, hăn cũng chỉ là một cái công cụ, một cây đao. Hăn lẫn lộn thành thê thảm như bây giờ, cũng có chỗ đáng thương. Đầu đảng tội ác đã chết, bây giờ nàng lại đuổi theo Phương Tuấn gọi đánh gọi giết thì luôn cảm thấy có chút vô lực. Bất quá, hăn dù sao cũng là người trực tiếp hành hung, nếu khiến nàng nhẹ nhẹ nhàng nhàng buông tha hăn, thì nàng lại không cam tâm.

Hừm, nếu như sau khi Phương Tuấn khôi phục trí nhớ rồi nguyện ý làm chứng, vì phụ thân nàng rửa sạch oan khuất, lấy công chuộc tội, thì có lẽ nàng cũng sẽ không đem hấn bức đến đường chết.

Nàng liền như thế mang tâm sự nặng nề về cung, mới vừa trở lại cung Càn Thanh, Thịnh An Hoà liền tới tìm nàng. Trong lòng hấn ôm phất trần, thân bí hề hề nhìn chung quanh, làm được giống như là tới tìm nàng chia của.

Điền Thất kỳ quái hỏi, "Thịnh gia gia, ngài tìm ta có chuyện gì vậy?"

Thịnh An Hoà hỏi, "Điền Thất, người nói thật với ta, gần đây người không đắc tội với ai chứ? Có người nào đi tìm người làm phiền không?"

Điền Thất lắc đầu, "Không có." Gần đây nàng rất an phận, người duy nhất tìm nàng gây phiền cũng chỉ có Hoàng thượng, cơ hồ mỗi ngày đều tìm.

"Thật không?"

"Tuyệt đối không có."

Thịnh An Hoà gãi cằm, nhíu mày nói, "Không đúng nha, có chút kỳ lạ."

Điền Thất hỏi, "Thịnh gia gia, tới cùng là sao?"

"Không có gì," Thịnh An Hoà lắc đầu, có chút chuyện không thể đưa ra bên ngoài mà giải thích, huống hồ chính ông ta cũng còn không biết rõ ràng đâu, ông nghĩ nghĩ rồi dặn dò Điền Thất, "Tóm lại người làm việc phải cẩn thận chút... Đừng bị phát hiện."

Điền Thất biết hấn nói có điều ngụ ý, nàng đỏ mặt khẽ gật đầu.

Thịnh An Hoài cũng có chút ngại ngùng, nhanh chóng đi. Hai ngày liên tiếp này ông bị người ta nói bóng nói gió để nghe ngóng về Điền Thất, Thịnh An Hoài là người cực kỳ kín miệng, sẽ không nói nhiều một câu, nhưng mà Điền Thất bị Hoàng thượng xem trọng là chuyện mà ai cũng xem ở trong mắt, cho nên những người kia hỏi cơ bản là lời thừa. Thịnh An Hoài nhất thời làm không rõ đối phương có ý tứ gì, là muốn chọn chuyện làm sai của Điền Thất, hay là muốn nịnh bợ Điền Thất? Cho dù là loại nào đi nữa, chạy đến trước mặt Thịnh An Hoài ông đây mà đào gốc bới rễ có dễ vậy sao... Thậm chí, còn nói gần nói xa như là muốn châm ngòi hấn và Điền Thất, chuyện này thật quá buồn cười, chọc hai thái giám ngự tiền đánh nhau, người có thể được chỗ tốt gì nha?

Thịnh An Hoài định từ thân phận của người hỏi tính lên để cân nhắc ý tới của đối phương, nhưng mà cũng nghĩ không thông, người cùng hấn nghe ngóng ít nhất cũng có bốn năm tên, vừa không thuộc cùng cái nha môn, cũng không phải cùng một người chủ tử.

Thật là kỳ quái, Thịnh An Hoài vừa đi vừa nghĩ, thái giám ở thành Tử Cấm đây là muốn phát điên tập thể sao.

Bên này Điền Thất ăn xong cơm tối, ăn không ngồi rồi nên ra ngoài Hoàng cung tản bộ một hồi, liền thấy được có thái giám ở cung Càn Thanh đuổi theo kêu nàng trở về. "Điền công công, hôm nay Hoàng thượng chưa dùng bữa tối, không bằng ngài trở về nhìn xem?" Hiện tại chúng nô tài ở cung Càn Thanh đều biết, Thịnh công công là người nói một không hai, nhưng muốn luận đến việc dỗ Hoàng thượng vui vẻ, thì tựa hồ Điền công công càng hơn một bậc.

Điền Thất cảm thấy kỳ lạ, tâm tình của Hoàng thượng không tốt sao, sao ngay cả cơm tối cũng ăn không vô? Sau đó nàng lại nghĩ, người lớn tông tông, cũng không phải Như Ý, nhất định phải cần nàng dỗ mới chịu ăn cơm hả. Tuy nghĩ như thế, nhưng nàng cũng là lo lắng, thế là cùng thái giám kia quay trở về.

Bữa tối ở cung Càn Thanh đã dọn xuống, Hoàng thượng đang ở trong thư phòng, đem Như Ý ôm vào trong lòng dạy nó thành ngữ.

Điền Thất thấy Hoàng thượng không giống như là tâm tình không tốt. Nàng kê những người khác lui xuống trước, rồi nhìn hai cha con, hỏi, "Hoàng thượng, tối hôm nay ngài ăn ngon không, không có bỏ ăn chứ?"

Kỷ Hành gương mặt cười nhìn nàng, "Thế nào, vì trẫm mà đau lòng?"

Điền Thất đỏ mặt, Như Ý còn ở đây, sao hăn lại đi nói những lời như vậy.

Kỷ Hành vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Ý, "Như Ý, nói với Điền Thất, hôm nay lúc ăn tối thì con nói cái gì đó."

Như Ý ôm quyển sách đang mở ra, nó nhìn phụ hoàng rồi nhìn Điền Thất, sau đó gằn từng chữ nhỏ giọng đáp, "Đại, phúc, tiện, tiện."

(Đại phúc tiện tiện /dà fù pián pián/: Nghĩa là "Bụng to béo ú", đây là thành ngữ mô tả 1 người có bụng bự, hình dáng vô cùng mập mạp.)

Kỷ Hành không đồng ý, "Lời con nói là như thế sao?"

Như Ý cúi đầu không nói chuyện.

Lời nó nói tự nhiên không phải như vậy. Hôm nay Như Ý ở cung Càn Thanh cùng phụ hoàng dùng bữa tối, cũng không biết khéo hay không khéo, trong đám thái giám dâng cơm có một người vô cùng béo, cái bụng to đùng. Như Ý chỉ thái giám bụng to rồi liên tiếp kê, "Cục kút bay bay, cục kút bay bay..."

(Như Ý đọc sai thành ngữ từ "Đại phúc tiện tiện /dà fù pián pián/" (Bụng to béo ú) thành "Đại tiện phiên phiên /dà biàn piān piān/" (Cục kút bay bay) =)))

Vạn sự sợ tướng xa, thái giám bị mắng một câu cục kứt cũng thì thôi, Kỳ Hành lại một lần không cẩn thận tưởng tượng ra hình ảnh vô số cục kứt bay loạn trong không trung, hấn phảng phất còn người được một cỗ mùi tanh tươi...

Cho nên bữa tối hấn hầu như không ăn nổi thứ gì, đầu sỏ gây nên lại ăn được say sưa ngon lành. Kỳ Hành chờ Như Ý ăn cơm xong mới bắt đầu quở trách nó, nói nó không có học vấn, rồi nghiêm khắc uốn nắn nó phát âm cái thành ngữ này. Như Ý cúi đầu ngoan ngoãn nhận sai không đề cập tới.

Kỳ Hành cảm thấy con trai cứ luôn đọc sai thành ngữ cũng không phải cái chuyện tốt gì, bởi vậy quyết định tự mình chỉ đạo, nghiêm túc dạy cho nó. Đây chính là vì sao cái hình ảnh trước mắt này của Điền Thất tồn tại.

Điền Thất nghe nói chuyện này, nàng nén cười, trấn an nói, "Chuyện này ít nhất cũng thuyết minh điện hạ nhận thức được cái chữ 'Tiện' này, còn biết nó có hai loại âm đọc. Đứa bé nhỏ như vậy mà có thể làm được như thế đã là vô cùng không dễ."

Như Ý được Điền Thất khen, lại kiêu ngạo giương đầu lên.

Kỳ Hành hừ một tiếng, đem quyển sách trong lòng Như Ý tùy tiện lật vài tờ, thấy được một cái thành ngữ là Khổng Dung nhường lê. Cái này tốt lắm, vừa sinh động vừa có ý nghĩa giáo dục, còn thích hợp cho trẻ con học tập.

Rất nhanh hấn liền phát hiện sự tình không đơn giản như vậy.

"Ca ca là cái gì?"

"Đệ đệ là cái gì?"

Như Ý tỏ vẻ rất mê mang.

Kỷ Hành nhẫn nại đem bốn loại thân phận là huynh đệ tỷ muội giải thích một lần cho Như Ý. Như Ý nghe hiểu, nhưng nó nhỏ giọng nói, "Con muốn có muội muội."

Kỷ Hành nhin rồi nhin, "Được, vậy con sẽ nhường lê cho muội muội chứ?"

"Dạ," Như Ý gật gật đầu, "Dù sao thì con cũng ghét ăn lê."

Kỷ Hành lại nhin, rồi đem chuyện xưa Khổng Dung nhường lê cho hai muội muội nói qua một lần, cuối cùng hỏi Như Ý, "Câu chuyện xưa này thuyết minh cái đạo lý gì?"

Như Ý nghĩ nghĩ, trong lòng có đáp án tiêu chuẩn, liền tràn đầy tự tin nói, "Thứ mà chính mình không thích, nhất định phải đưa cho người khác."

Kỷ Hành nhin không được nữa. Hắn đem sách quạt xuống bàn, "Con nên đi về."

Như Ý liền như vậy bị phụ hoàng của nó đuổi đi. Điền Thất cười nhìn hai cha con này, thấy được Như Ý đi, nàng hỏi Kỷ Hành, "Hoàng thượng, hiện tại khẩu vị của ngài có khá hơn chút nào không?"

Kỷ Hành như cười như không nhìn nàng, "Vừa thấy được nàng, liền rất tốt."

Điền Thất vẫn là không quá thích ứng hẳn tùy thời tùy chỗ giở trò lưu manh, mặt nàng đỏ lên, "Vậy... Hay là ngài lại ăn chút gì đó? Ngài muốn ăn cái gì, nô tài kêu Ngự thiện phòng đi làm."

Sự trả lời của Kỷ Hành chính là đề nàng lên bàn hôn môi một trận, vừa hôn vừa nói, "Ta muốn ăn cái gì, nàng vẫn không rõ sao?"

Điền Thất bất an đẩy bờ vai hắn, "Đừng, đừng ở chỗ này."

Thư phòng cách phòng ngủ không hề xa, nhưng mà Kỳ Hành không muốn chuyển chỗ khác. Điền Thất nắm chặt tiểu huynh đệ của hắn không cho hắn động, bức được hắn đành phải về phòng ngủ.

Hai người vừa dính giường rộng, thì đó là một trận mây mưa lạt đổ. Kỳ Hành ngồi ở trên giường, để cho Điền Thất ngồi ở trên người hắn đối diện với hắn, hai chân vòng quanh eo hắn. Lúc đầu Điền Thất còn có thể tự mình nhúc nhích một chút, sau lại không còn sức, mà chỉ có thể ghé vào trên vai hắn ngâm nga. Kỳ Hành dùng một tay ôm phía sau lưng Điền Thất, tay còn lại thì đỡ hông nàng, diu thân thể của nàng lên lên xuống xuống, chính hắn phối hợp theo đó mà đẩy lưng, động tác sâu sâu cạn cạn. Hắn cúi sát bên tai Điền Thất, thở gấp nói, "Điền Thất, sinh cho ta một đứa bé đi."

Thân thể của Điền Thất cứng đờ.

Kỳ Hành bị nàng vắt được có chút chịu không nổi. Hắn vuốt ve lưng của nàng, lại nói, "Sinh cho Như Ý một muội muội, được không?"

Trả lời hắn là sự đau đớn khê khàng khi cốt nhục nơi bờ vai bị hàm răng ngà tập kích.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Tình Yêu Của Bọn Họ

Chuyện để cho Điền Thất mang thai này, không phải là câu nói đùa của Kỳ Hành, mà đã trả qua nghĩ nung nghĩ nấu. Đầu tiên, tuy rằng Điền Thất cũng thích hẳn, nhưng Kỳ Hành luôn cảm thấy lòng của nàng không hề an phận, giữa hai người dường như luôn cách một tầng gì đó. Điền Thất vẫn chưa hoàn toàn tín nhiệm hẳn, đem chính nàng giao cho hẳn. Điều này làm cho Kỳ Hành rất bất đắc dĩ, nếu như Điền Thất mang thai con của hẳn, thì chắc hẳn mọi chuyện sẽ không giống nhau. Tưởng tượng đến việc Điền Thất có huyết mạch của hẳn, Kỳ Hành liền có chút kích động.

Mặt khác, cũng là chuyện trọng yếu nhất, không cần biết lai lịch của Điền Thất ra sao, thì thân phận của nàng đều quá mức lúng túng. Một tên thái giám, đột nhiên trong một ngày biến thành nữ nhân, loại chuyện này xảy ra ở trong Hoàng cung sâm nghiêm, không dùng loạn côn đánh chết nàng đã xem như nhân từ, làm sao có thể cho phép nàng vào cung làm phi? Chỉ mỗi cửa ải của Thái hậu thôi đã qua không được. Bất quá tử huyết của mẹ ruột mình thì đương nhiên Kỳ Hành biết hết, đó chính là con của hẳn, chỉ cần Điền Thất có thể mang thai long chủng, thì phía Thái hậu hẳn là sẽ dễ dàng thương lượng. Có Thái hậu ủng hộ, sự chuyển biến thân phận của Điền Thất sẽ càng thuận lợi hơn nhiều.

Nói thật thì, cũng không phải Kỳ Hành đặc biệt hi vọng Điền Thất nhanh chóng tiến vào hậu cung. Nàng là nữ nhân của hẳn là chuyện không thể nghi ngờ, nhưng hẳn lại không muốn đem nàng cùng những nữ nhân khác gom lại làm một. Nàng có lẽ là sẽ vào trong cung của một phi tử nào đó ở lại, hoặc tình huống tốt hơn chút thì được một mình phân đến một cái cung điện; bọn họ không thể mỗi ngày mặt đối mặt, những khi hẳn muốn

cùng nàng thân mật thì phải trải qua trình tự bình thường, tên của nàng sẽ cùng rất nhiều lục đầu bài (*) xen lẫn cùng nhau... Nghĩ đến chuyện này, Kỷ Hành rất là khó tiếp nhận. Có lúc, hẳn đặc biệt muốn đem Điền Thất giấu đi, giấu đến một nơi không ai có thể tìm đến, chỉ có hai người bọn họ mà thôi. Đương nhiên, loại chuyện này chỉ có thể nghĩ nghĩ. Hẳn yêu nàng, tự nhiên nên vì nàng mà suy xét.

(*) Lục đầu bài: Tấm thẻ bài có phần trên sơn màu xanh lá cây, khi Hoàng đế muốn thị tẩm thì thái giám sẽ trình 1 dãy thẻ bài có viết tên phi tử, phi tử nào đưa lựa chọn thẻ bài có tên mình thì được hầu vua. Lục đầu bài không phải chỉ có phi tử khi thị tẩm mới dùng, mà bất kỳ ai muốn gặp Hoàng đế đều phải trình lục đầu bài có tên họ lý lịch... để cho Hoàng đế xem. Hoặc khi có việc khẩn cấp muốn trình vua thì cũng dùng lục đầu bài viết nội dung dâng lên, phạm nhân được đặc xá cũng được phát lục đầu bài nêu rõ lý do. Quy chế này bắt nguồn từ cuối Minh đầu Thanh, được dùng thịnh nhất vào thời Thanh.

Điền Thất cũng rất vì chính mình suy xét. Nàng thích Kỷ Hành, cho nên mới cam tâm tình nguyện cùng hẳn làm chuyện không theo lẽ, đem thân thể của chính mình giao cho hẳn. Ở trong cung làm thái giám nhiều năm như vậy, lại thường xuyên sờ tiểu huynh đệ của một người nam nhân, quan niệm đạo đức và luân lý của Điền Thất đã vỡ vụn, bởi vậy nàng cùng Hoàng thượng làm loại chuyện đó, cũng không có quá nhiều gánh nặng tâm lý.

Nhưng đó chung quy là danh không chính ngôn không thuận. Điền Thất biết lấy tình cảnh của chính mình, không cần yêu cầu cái danh phận xa vời gì. Chỉ là, nàng có thể danh không chính ngôn không thuận, nhưng nàng không thể sinh ra một đứa bé danh không chính ngôn không thuận. Lỡ như có con, phải làm sao bây giờ? Lén lén lút lút sinh ra rồi lại lén lén lút lút nuôi lớn sao? Từ nhỏ đứa bé liền không biết cha ruột của mình là ai? Hoặc là lấy đứa bé làm tấm thẻ đánh bạc hướng Hoàng thượng tạo áp lực,

để nàng vào cung làm một thành viên trong ba ngàn giai lệ của hần, từ nay vây cuộc đời ở tại thâm cung?

Đó không phải là mơ ước của Điền Thất. Mơ ước của nàng chính là giải oan cho phụ thân, sau đó xuất cung sống một đời tự tại. Trước kia còn nghĩ qua chuyện lấy chồng, nhưng hiện tại không nghĩ, nàng đều cùng một người nam nhân làm qua những chuyện như thế, thì còn gả được cho ai. Nàng không dám nghĩ tới việc cùng một gã Hoàng đế trường tương tư thủ (**), loại chuyện này càng nghĩ càng thống khổ. Nàng không có chỗ dựa, không có sức lực, cũng không có lòng tin, để mà yêu cầu trong mắt trong lòng Đế vương chỉ có nàng. Nếu chấp niệm quá sâu, kết quả chỉ có thể là thất bại thảm hại. Cho nên nàng không ngừng khuyên nhủ chính mình, chỉ cần quan tâm cái trước mắt là đủ rồi, thích hần, liền thương hần yêu hần, cùng hần làm chuyện khoái lạc. Chờ đến khi duyên của cả hai hết, thì xem như gặp trong yên ả chia tay trong hòa bình. (Nv: hảo tụ hảo tán)

(**) Trường tương tư thủ: cùng người mình yêu vô ưu vô lự sống bên nhau, không rời không bỏ.

Nàng cứ như thế hết lần này đến lần khác thôi miên bản thân, để giúp chính mình tiêu sái lên.

Nhưng mà ở trước mặt tình yêu, có khả năng chân chính tiêu sái lên, chỉ có những người không yêu mà thôi.

***

Điền Thất không dám sinh con, nên nàng lập tức đi tìm Vương Mạnh. Tuy rằng nàng không quá hiểu được nguyên lý chế tạo trẻ con, nhưng nàng cùng Hoàng thượng đều thân mật đến trình độ kia, thì tóm lại là rất nguy hiểm.

Vương Mạnh nghe được Điền Thất ấp a ấp úng thuyết minh, thì có chút thấy kỳ lạ, "Người sao vậy? Không phải là Hoàng thượng muốn cho

phi tử ăn thuốc tránh thai sao, người thẹn thùng làm gì?"

Đúng ha, ta không cần thẹn thùng, không ai biết là chính ta ăn. Điền Thất ổn định tâm thần lại, nói, "Vậy người mau làm nhanh lên, càng nhanh càng tốt. Còn nữa... Không cho phép nói với người khác biết."

Vương Mạnh gật gật đầu. Trong Hoàng cung này có một vài quy tắc kỳ quái hẳn đương nhiên là biết, nên cũng không nhiều lời.

Điền Thất đem thuốc tránh thai để ở nơi ở, nếu như cùng Hoàng thượng xảy ra chuyện gì, nàng liền trở về lén lút ăn một viên. Vốn tưởng rằng sẽ rất thuận lợi, nhưng mà rất nhanh nàng liền gặp được sự khiên chiến mới.

Giữa người yêu với nhau chẳng hề chỉ có loại việc đó, sau trận kích tình, Kỷ Hành không muốn Điền Thất vội vàng rời đi. Hắn muốn ôm nàng rảnh rang nói chuyện, muốn ôm nàng ngủ thẳng một giấc. Hắn muốn hai người giống như là uyên ương giao gáy mà ngủ, chặt chẽ ôm nhau vượt qua đêm dài mênh mông, như thế mới làm cho hắn cảm thấy đầy đủ và kiên định.

Những việc này ở trong Hoàng cung thì không thể làm được, nên Kỷ Hành liền muốn cùng Điền Thất ra ngoài hẹn hò. Thịnh An Hoài có biết bao nhiêu là sẵn sóc nha, hắn lặng lẽ ra ngoài cung đặt mua một tòa nhà cho bọn họ, nơi đó cách thành Tử Cấm không xa, nhưng cũng không phải là khu tụ cư của quan viên, sau đó còn mua mấy hạ nhân quét tước trông coi tòa nhà. Sau khi màn đêm buông xuống, Kỷ Hành lập tức cùng Điền Thất cải trang ra cửa, đi tới tòa nhà này bắt đầu cuộc sống về đêm.

Kỷ Hành vừa bước vào tòa nhà này liền cảm thấy như đã đi vào một thế giới khác. Nơi này u tịch an tĩnh, không có tục vụ quần thân, cũng không có những điều nhao nhao hỗn loạn khác. Hắn cùng người hắn yêu ôn

nhu triền miên, hoặc là đốt đèn tâm tình giữa đêm, giống như là một đôi vợ chồng bình thường.

Sớm tinh mơ khi trời chưa sáng thì bọn họ đã phải rời giường, Kỷ Hành không thể mỗi ngày đều nghỉ phép, hẳn cần đúng lúc đúng giờ lên triều. Có đôi khi Kỷ Hành sợ Điền Thất mệt mỏi, muốn để nàng ngủ lâu một hồi, Điền Thất đâu dám để cho Hoàng thượng tự mình một người về cung, như thế sẽ khó mà giải thích, dù sao nàng cũng đã quen dậy sớm. Với lại, nàng còn phải đi về uống thuốc nha...

Cứ như thế được mấy ngày. Kỷ Hành càng lúc càng thích xuất cung. Điền Thất đối với nơi chỉ có hai người bọn họ kia cũng vô cùng hướng tới, ban đầu nàng còn khuyên nhủ hai câu, sau thì cũng nhịn không được, luôn cùng hẳn xuất cung pha trộn.

Hoàng thượng thường xuyên xuất cung, người khác ở mặt ngoài không dám nghị luận, nhưng lén lút vẫn sẽ có chút nói thầm.

***

Điện Hàm Quang.

Trời càng lúc càng lạnh. Lá của cây quế trước cửa điện Hàm Quang gần như đều rơi sạch. Buổi tối hôm trước lại hạ một tầng sương, trời vừa sáng, trên thân cành màu nâu đen đông kết màu trắng mờ mờ, giống như bị quét một lớp phấn màu bạc. Mấy con chim sẻ màu xám xám dầm lên trên phấn bạc, líu ríu với nhau không biết đang thảo luận cái gì. Dưới cây có một thái giám đi qua, hẳn ngẩng đầu thấy được một bầy chim, sợ chúng nó ị uống đầu mình, thế là hẳn vội che mũ tránh đi.

Thái giám này trực tiếp đi vào điện Hàm Quang, ở phòng khách liền nhìn thấy Thuận phi nương nương vừa dùng xong bữa sáng. Thuận phi đang chậm rì rì uống trà, thấy được hẳn tới thì để tách trà xuống, cười ha ha nói, "Vệ công công đến? Người tới, ban thưởng ghế ngồi."

Thời tiết bắt đầu lạnh đi, trong phòng khách đốt hai cái chậu than, Thuận phi còn đang cùng người bên cạnh oán giận quá lạnh, cũng không biết cung nữ này vô tình hay là cố ý, mà cười đáp rằng, "Nếu như có địa long (***) thì tốt rồi." Lại nói, ai cũng biết trong Hoàng cung trừ cung Càn Thanh và cung Từ Ninh ra, cũng chỉ có cung Không Ninh nơi ở của Hoàng hậu mới có địa long. Thuận phi uống ngụm trà, trách cứ lời nói lỡ của cung nữ kia, cung nữ cúi đầu nhận sai, trên mặt lại không có chút xúu xấu hổ nào.

(***) địa long: đây là 1 cách sưởi ấm ở cổ đại. Ở dưới đất nhiều cung điện có đường dẫn lửa, mặt trên của đường dẫn lửa này có cửa, hơi nóng thông qua đường dẫn lửa này truyền đến trong phòng.

Nói chuyện phiếm một lát xong, Thuận phi cho người ngoài lui xuống, bắt đầu hỏi chuyện chính. Người được gọi là Vệ công công đáp, "Như nương nương dự đoán, tối hôm qua Hoàng thượng lại xuất cung."

Thuận phi gật gật đầu, "Theo ý kiến của công công, tới cùng là Hoàng thượng nuôi hồ ly tinh gì đó ở ngoài, hay là quả thật là mê luyện lên Điền Thất?" Nhắc tới người sau, Thuận phi nhíu nhíu mày. Tiểu thái giám bán mông đít, nghĩ làm sao cũng quá là ghê tởm.

Vệ công công đáp, "Loại chuyện này nô tài nhưng mà không dám nói xằng. Nương nương khiến nô tài nghe ngóng cái gì, thì nô tài tận tâm tận lực đi xử lý, cái khác, nhưng bằng nương nương tự mình suy đoán đi thôi. Nô tài nói câu thật lòng, nhìn hết các vị chủ tử ở hậu cung, trừ Hoàng thượng ra, lại không có ai tai thính mắt tinh giống như nương nương vậy, trong lòng nương nương xem ra cũng đã có phán đoán rõ ràng, không cần nô tài nhiều lời."

"Nếu như thế, bản cung cũng không giấu người, ta lại là cảm thấy khả năng là Điền Thất càng lớn một chút. Điền Thất tuy là tên thái giám, nhưng mặt mày so với đóa hoa còn tươi mát, Hoàng thượng muốn nếm một chút cũng nói không chừng. Còn nữa, ta để cho các người thăm dò thái độ của

Thịnh An Hoài, chính là muốn xem phản ứng của lão. Đầu ngọn gió của Điền Thất bây giờ gần như là áp qua lão ta, nhưng lão lại không có thể hiện ra nửa điểm lòng ghen tị hoặc là khinh bỉ, đây chỉ có thể là do chính hãn cam nguyện lui nhường, còn không thì chính là do lão đã biết Điền Thất bò lên giường rồng, không dám lãnh đạm với Điền Thất. Dựa theo tính cách của Thịnh An Hoài, khả năng thứ hai càng lớn một chút." Thuận phi vừa nói, vừa nhìn Vệ công công đang vô cùng đồng ý mà gật đầu, nàng lại cười lạnh, "Không cần biết nói thế nào, Điền Thất người này thật không đơn giản. Hoàng thượng chán ghét thái giám như thế, mà còn có thể bị hãn dụ dỗ đi, chuyện này nếu như bị Thái hậu biết được, không biết bà ấy sẽ có phản ứng thế nào." Nghĩ đến biểu tình hoang mang lo sợ khi biết được con trai của mình chơi trò đoạn tụ của Thái hậu, trên mặt Thuận phi xẹt qua một tia sáng khoái.

Vệ công công thấy thế, liền hỏi, "Ý của nương nương là, đem chuyện này đâm tọt trước mặt Thái hậu?"

"Không gấp," Thuận phi lắc lắc đầu, "Hiện tại Điền Thất được sủng, hãn thổi câu bên gối với Hoàng thượng, sợ là so với cái gì đều có hiệu quả. Người như vậy ta làm sao có thể cùng hãn làm địch, tự nhiên là phải mượn sức trước. Nhược điểm của hãn nằm ở trong tay ta, nếu như hãn không nghe lời, ta lại suy xét cách khác."

Vệ công công âm thầm gật đầu, cảm thấy chính mình tuyến đúng chủ tử. Nhân mạch trong cung của hãn rất rộng, nhưng vẫn ở trong nha môn làm việc, không có hướng phía hậu cung sáp vào. Tâm tư của người này có chút giống chơi mặt chược, không thềm ăn bèo, muốn ăn liền ăn một cái thật lớn, cả một đời liền xoay người. Nhìn mà xem, quan sát mấy năm, hãn chọn Thuận phi. Hiện tại xem ra, vị nương nương này quả là không làm cho hãn thất vọng. Vệ công công nói, "Nói đến Thái hậu, nô tài lại nghe được một chuyện khác."

"Chuyện gì?"

"Gần đây Thái hậu có vẻ như có chút bất mãn với Điền Thất, muốn xử lý hẳn. Nương nương, ngài xem phải chăng là Thái hậu đã biết chuyện này?"

"Không thể, nếu Thái hậu biết thì đã sớm giết tới cửa, làm sao có thể yên tâm ngồi ở cung Từ Ninh. Bà ta chắc hẳn là cho rằng Hoàng thượng bị Điền Thất xúi giục hư hỏng, chỉ biết ra cung hái hoa ngắt cỏ."

"Vậy chúng ta..."

"Chúng ta chỉ cần ngồi xem trai cò tranh nhau, vào lúc thích hợp lại kéo Điền Thất một phen, không sợ hãi không quy thuận."

"Nương nương thánh minh."

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Dị Biến Nảy Sinh

Trận tuyết đầu tiên trong năm nay ở thành Tử Cấm đến khá là sớm. Tuyết rơi không lớn, chỉ dày khoảng hai ngón tay, tựa như là một tấm thảm lông ngỗng mới tinh phủ lên toàn bộ thế giới.

Kỷ Hành đã sớm hạ triều, gặp Thái hậu thăm hỏi xong, liền đi đình Bích Tâm ngắm tuyết. Như Ý nhất quyết đi theo, còn không cho Kỷ Hành ôm, mà tự mình đứng ở trên ghế rồi nằm bò lên lưng Điền Thất, để cho nàng công. Ở trước mặt Thái hậu, Điền Thất không dám cự tuyệt Như Ý, đành phải đem nó công lên.

Thân thể con nít phát triển rất nhanh, Như Ý càng lúc càng nặng, Điền Thất công có chút cố hết sức. Kỷ Hành đứng ở một bên nhìn mà đau lòng, vừa ra khỏi cung Từ Ninh thì lập tức đem Như Ý nằm tới ôm, Như Ý không chịu, Kỷ Hành đành phải đem tiểu tổ tông này khiêng lên, để cho nó cưỡi ở trên cổ của hắn.

Như Ý cuối cùng cũng vui vẻ lên, vịn lấy cái mũ của Phụ hoàng nó mà liên tiếp gọi "Đi". Tâm tình của Kỷ Hành tốt lắm, nên không chấp nhặt với con nít. Hắn hướng bên cạnh nhìn Điền Thất, phát hiện Điền Thất đang cười nhìn hai cha con bọn họ, tâm tình của Kỷ Hành càng tốt, trời lạnh như vậy, nhưng lồng ngực hắn ấm vù vù.

Đình Bích Tâm được xây dựng ở giữa hồ Thái Dịch, lúc này nước ao đã kết một tầng băng hơi mỏng, nhờ tuyết trắng tinh tinh mà một ánh mắt nhìn qua, liền thấy một mảnh mênh mêng, giống như là tiến vào một thế giới thủy tinh. Kỷ Hành đã sớm sai người dọn sân, hắn vác con trai, cùng

Điền Thất vai sóng vai đi lên con đường nhỏ đến hồ Thái Dịch. Bậc thang của đình Bích Tâm có chút trơn, dưới chân Điền Thất có chút không ổn nên thiếu chút nữa trượt ngã. Kỳ Hành thấy thì gấp quá, vội vàng đi đỡ nàng, nên quên mất Như Ý ở trên vai. Đã thế Như Ý lại cứ không an phận giờ cao đôi tay lên, bắt lấy mái hiên đình Bích Tâm.

Kỳ Hành đem Điền Thất nâng dậy, bước ra một bước thì phát hiện trên vai trống không, con hăn không thấy. Nhất thời hăn trợn tròn cả mắt, quay đầu vừa nhìn thì thấy Như Ý đang cố hết sức bắt lấy mái hiên, hai cái chân lơ lửng trong không trung vung lung tung. Điền Thất bị dọa đến mức cả trái tim đều thon thót, vội vàng bước qua mở ra hai tay đón lấy Như Ý. Đầu Kỳ Hành tràn đầy hắc tuyến đi qua đem Như Ý kéo xuống, hăn luôn biết thẳng nhãi con này rất chướng mắt, nhưng bây giờ thì càng nhìn càng chướng mắt.

Như Ý ngồi ở trên ghế đá trải thảm lông dê màu đỏ tươi, Điền Thất cũng đã bớt hết hồn, nàng đi đến một dãy hộp thức ăn ở bên cạnh lan can tìm tìm, rồi lấy ra một ấm sữa bò vẫn còn đang nóng ra, trong sữa bò có thêm nước hoa hồng và mật ong, lúc đổ ra thì mùi thơm nồng nặc xông hết vào mũi. Kỳ Hành nhìn Điền Thất bưng cái tách sữa dứt cho Như Ý uống thì hăn càng cảm thấy Như Ý chướng mắt.

"Điền Thất, nóng rượu cho trầm." Kỳ Hành nói.

Điền Thất liền để tách sữa xuống, rồi đi tìm rượu để làm nóng cho thẳng cha (nv: gia hỏa) nhiều chuyện này. May là người ta chuẩn bị rất đầy đủ, không chỉ có rượu, ngay cả đồ ăn cũng có. Nàng bưng từng cái ra, Kỳ Hành thấy nàng bận trước bận sau, lại có chút đau lòng, vội kéo nàng ngồi xuống, tự hăn đi hâm rượu, rồi đưa cho nàng một cốc.

Đột nhiên ở chỗ này cùng hăn ngang vai ngang vế, Điền Thất có chút mất tự nhiên.

Kỷ Hành nắm tay nàng không chịu buông ra, nhíu mày mà hỏi, "Sao tay lại lạnh thế này? Quần áo trầm đưa cho nàng, nàng không mặc sao?"

Điền Thất khẽ gật đầu. Thời tiết càng lúc càng lạnh, Kỷ Hành cho nàng không ít quần áo chống lạnh, tự nhiên là so với đồ nàng tự mua tốt hơn rất nhiều. Ví dụ như hôm nay nàng mặc ở bên trong một cái áo lông hồ ly, lót giày bằng lông thỏ. Áo lông thường là mặc ở bên ngoài, nhưng Điền Thất sợ mặc loại quần áo này quá mức rêu rao, nên Kỷ Hành cố ý sai người làm nhỏ đi một chút, để nàng đem làm áo lót mặc. Bất quá Điền Thất trời sinh sợ lạnh, đã vậy chân tay còn lạnh buốt, cho dù là lúc này mặc ấm áp đi nữa, thì tay vẫn lạnh.

Kỷ Hành nắm tay nàng không chịu buông ra, hẳn muốn dùng lòng bàn tay giống như là cái bếp lò nho nhỏ này của hắn giúp nàng ấm áp.

Như Ý mới có mấy tuổi đầu, còn chưa có khả năng lý giải được tú ân ái là loại chuyện gì, nó chỉ bản năng phát hiện được Điền Thất và Phụ hoàng thân mật quá mức, thế là nó không vui, ủy khuất nói, "Điền Thất, không phải là người thân nhất với ta sao?"

(**) tú ân ái: đây là 1 cụm từ được dân mạng dùng từ nguồn gốc bài hát "Tú ân ái" sáng tác năm 2012. Nói nôm na là "Để ân ái lan tràn", chữ "tú" có nghĩa là "nở" trong "nảy nở". Hiện tại được dùng với nghĩa mỉa mai châm biếm những cặp đôi thích bày tỏ lời nói / hành động tình cảm 1 cách vô tình hoặc là cố ý trước mặt người khác. Đặc biệt là dân Tàu nó còn ghét những người thích khoe khoang tình cảm bằng cách chế ra 1 câu là: Thích tú ân ái sớm chia tay hoặc là Thích tú ân ái chết càng nhanh, vân vân.

Kỷ Hành vỗ vỗ cái mặt nhỏ của nó, cường điệu một lần nữa, "Điền Thất là người của trầm."

Như Ý lăn chã chực khóc, tiếp tục chất vấn Điền Thất: "Người cũng không chơi với ta nữa sao?"

Điền Thất vừa định nói chuyện, Kỷ Hành lại giành nói, "Ban ngày cùng con chơi, buổi tối thì chơi với ta."

Như Ý cắn cắn ngón tay, tổng cảm thấy lời này nói không được đúng lắm. Bất quá nó cẩn thận suy nghĩ, lại cảm thấy là chính mình chiếm món hời. Buổi tối là lúc đi ngủ nha, có cái gì để mà chơi. (Chơi xếp hình nhóc ơi =))))))

***

Đến chiều, Kỷ Hành đi đến vườn hoa mai ở nhà Đường Nhược Linh ngắm mai, xem như liên lạc cảm tình quân thần. Hẳn không có đi một mình, mà còn triệu tập cả đám trọng thần, Trịnh thủ phụ, Tôn Tông Thụy đều có mặt. Tuy rằng là gặp mặt vua, nhưng lúc này không phải là lên triều, cho nên các thần tử cũng không có câu nệ, mà còn thừa cơ mang theo những đứa con trai mà bản thân thấy có bản lĩnh, đám con cháu khó được cơ hội gặp mặt Hoàng thượng một lần, nhất định phải lưu cái ấn tượng khắc sâu cho Thánh thượng.

Nhà của Đường Nhược Linh không phải giàu có gì, vườn hoa mai của hẳn được xây dựng với mục đích tự dùng, chiếm diện tích không lớn, cây mai cũng không nhiều, thế là chúng quân thần ào ào kéo nhau đi qua như thế, liền gây ra tình huống người so với mai còn nhiều. Kỷ Hành mặt dày mày dạn khen ngợi những cây mai bị đám quan viên vây quanh kia một trận, thuận theo khí khái của hoa mai lại nói đến khí khái của Đường Nhược Linh, Đường Nhược Linh được khen đến nổi toát mồ hôi. Đường nhiên, loại lời nói hình thức này, nếu như người muốn nghe, đối phương có thể nói ba ngày ba đêm với người cũng được, dù sao cũng không cần nộp thuế.

Tôn Tông Thụy lại nghe được vô cùng nghiêm túc, cũng vô cùng đỏ mắt.

Kỷ Hành tự mình nói nhảm xong rồi, lại muốn kéo người khác tới nhảm chung, kêu đám thanh niên trai tráng ở đây mỗi người làm một bài thơ vịnh mai. Loại chuyện làm thơ này nha, là loại kỹ năng mà có chút người từ trong bụng mẹ đã mang theo, ví dụ như Đường Thiên Viễn. Hẳn tùy tiện viết viết liền có thể lấy được thứ nhất, kết quả cuối cùng tự nhiên là được Kỷ Hành lấy riêng ra khích lệ một phen.

Tôn Tòng Thụy càng thêm ngọt ngào. Có câu nói gọi là người so với người thì chết, hàng so với hàng thì quăng. Đồng dạng là con ông cháu cha, nhưng Tôn Phiền chỉ có thể trông cậy vào phẩm cấp của cha mình mà được cái ấm quan, còn phải gánh vác chuyện bị người gài bẫy cho nên ngay cả ấm quan đều ấm không ra gì. Còn Đường Thiên Viễn, cũng là trường tử, nhưng trước giờ đều không thềm làm những chuyện như thế, người ta thành thật nghiêm túc mà thi khoa cử, đi lên sĩ đồ, vào viện Hàn Lâm, làm quân dự bị của Nội Các, lại về sau này, đương nhiên sẽ vị cực nhân thần!

Trong lòng Tôn Tòng Thụy tức thì dâng lên một cỗ oán hận. Hẳn oán hận, chẳng hề là vì con trai của mình không đủ tốt, mà vì đối phương quá tốt. Nhưng mà cha con họ Đường có thể ra mặt, cũng không hoàn toàn vì năng lực của bọn hắn đột xuất. Tôn Tòng Thụy nghĩ đến tên tiểu thái giám âm hồn không tan kia, tức đến nổi nghiến răng. Con người khi gặp được khó khăn thì đều có quán tính chọn quả hồng mềm mà bóp.

***

Trong lúc Kỷ Hành ở nhà Đường Nhược Linh tìm kiếm cảm giác tồn tại thì, Điền Thất đang ở cung Từ Ninh cùng Như Ý chơi. Trong viện của cung Từ Ninh có một phần tuyết không quét đi, mà chuyên để dành ra cho Như Ý chơi. Điền Thất vo quả cầu tuyết xong, để cho Như Ý mang bao tay da ôm lấy, rồi nhìn ai không thuận mắt liền ném vào người đó. Thái giám cung nữ bên cạnh Như Ý đều ào ào trúng chiêu, mọi người chơi được vô cùng vui sướng.

Một cung nữ hầu hạ bên người Thái hậu, bình thường được gọi là "Nhị Hương cô cô", đứng ở một bên nín thin không ra tiếng vây xem một hồi, mới đi trở về.

Trong phòng khách cung Từ Ninh, Thái hậu đang cùng mấy vị phi tử tán gẫu. Trận tuyết đầu tiên trong năm khiến mọi người có chút hưng phấn, ngồi ở một chỗ khen tặng lẫn nhau mấy câu nói cát tường, hoặc là đâm vài lời sắc bén, cũng thật là vô cùng vui sướng. Nhị Hương cô cô đi tới, ở bên tai Thái hậu nói nhỏ vài câu, Thái hậu nghe xong, mặt lập tức âm trầm như bầu trời chứa đầy phong tuyết, "Đem Điền Thất mang vào đây cho ai gia!" (***)

(***) Ai gia: là từ thái hậu hoặc hoàng hậu tự xưng mình sau khi chồng mất. Bg coi phim thấy mấy vị hoàng hậu hay phi tử (?) chồng chưa chết mà tự xưng ai gia là sai bét nhé. Một là dịch sai, hai là biên kịch phim đó viết sai. "Ai" có nghĩa là bi thương, chữ "gia" kiểu dùng như thế này, vd Xám là vợ của Đen, khi người khác gọi Xám thường gọi là chị Đen :)) (theo kiểu Việt Nam) còn bên Tàu thì kêu là Xám là "Đen gia".

Các phi tử nhao nhao ngồi thẳng người, sắc mặt nghiêm túc, không rõ vì sao Thái hậu đột ngột tức giận.

Các nàng tự nhiên là không biết, bởi vì các nàng nhìn không tới quần áo mà Điền Thất mặc ở bên trong người. Vừa rồi Điền Thất ở bên ngoài chơi với Như Ý quá điên, trong lúc nhấc tay khó tránh được lộ ra manh mối từ trong tay áo, Nhị Hương lại là người có mắt sắc, lập tức trở về nói với Thái hậu nường nường. Áo lông này là dùng da lông ở dưới nách của hồ ly may thành, thật là vô cùng ứng với câu nói góp ít thành nhiều, vô cùng khó được, mềm mại vô cùng, sợi lông bé nhỏ êm ái, rất dễ nhận biết. Bởi vậy tuy Nhị Hương không dám vô cùng khẳng định, nhưng cũng chắc đến tám phần.

Thái hậu rất tức giận. Áo lông cho dù là đặt ở cung đình, cũng là hàng xa xỉ, loại nô tài như Điền Thất, cần càn rỡ thành như thế nào, mới sẽ mặc so với chủ tử càng tốt?

Mấy ngày nay bà vốn đã có chút bất mãn cực kỳ với Điền Thất. Hoàng thượng đã qua cái gọi là chín chín tám mươi một ngày, nhưng cũng vẫn chưa triệu hạnh, mà lại liên tiếp xuất cung, thực nghĩ bà không biết đứa con trai này đang làm cái trò gì sao? Nhất định là ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt! Về phần là ai đem Hoàng thượng làm hư, còn phải hỏi sao? Mỗi lần Hoàng thượng ra ngoài đều chỉ mang theo một mình Điền Thất!

Còn nữa, ngay cả Như Ý đều bị Điền Thất quản thúc. Một đứa bé nhỏ như vậy, Điền Thất ỷ vào chút trò xiếc kia của mình, đem Như Ý dỗ được năm mê ba man, mỗi ngày luôn âm ỉ muốn tìm Điền Thất chơi.

Thái hậu rất bất an. Hai người mà bà thân mật nhất, nhớ thương nhiều nhất, đều bị tên thái giám kia dụ dỗ để trục lợi. Bước tiếp theo tên nô tài chó kia sẽ làm gì? Trong khoảnh khắc Thái hậu nhớ đến những năm tháng hắc ám nhất từng trải qua, lại nhìn Điền Thất trước mắt này, bà đột nhiên nghĩ đến một người.

Trần Vô Dung.

Che đây chủ tử, cầu kết sủng phi, phế lập hoàng trữ (***)... Những chuyện này, Điền Thất ít nhất đã làm được bước đầu tiên. Mà bước thứ hai, có vẻ như cũng không phải việc khó.

(***) Hoàng trữ: người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua.

Làm người thắng trong trận đấu tranh này, nhưng trong tiềm thức của Thái hậu vẫn luôn phòng ngừa địch nhân kéo nhau trở lại, nhưng cùng lúc đó những ký ức thống khổ từng trải qua kia lại khiến cho bà luôn luôn lo lắng, luôn luôn cảnh giác, thậm chí ở vào trạng thái trông gà hóa cuốc.

Bất mãn của Thái hậu đối với Điền Thất giống như là nước sông tăng vọt, xui làm sao đúng lúc này Điền Thất lại tiến công vào trong mắt của bà, một búa đập vỡ bờ đê. Đó không phải là tìm chết sao.

Điền Thất nhìn hoàn cảnh trước mắt, cảm giác được ai ai trong phòng khách cũng nín thở ngưng thần, Thái hậu nường nường thì xanh cả mặt, tuy là Điền Thất không rõ vì sao, nhưng cũng biết là không ổn. Trong lòng nàng khiếp khiếp, cung kính quỳ xuống, cẩn thận suy nghĩ Thái hậu có thể trách cứ nàng những chuyện gì, nàng nên phản bác làm sao.

Nhưng mà sự chỉ trích của Thái hậu chẳng hề cụ thể cho lắm -- Có chút chuyện tuy rằng bà biết, nhưng cũng không thể nào nói ra khỏi miệng. Kỳ thật chuyện này cũng chẳng có gì phải nói, loại nô tài bị bà kiêng kỵ rất sâu này, nhất định phải giết chết. Thế là bà lão này chỉ vào Điền Thất, mở miệng mắng, "Người đâu, đem tên yêu ngôn hoặc chủ hạ lưu bại hoại này kéo ra ngoài cho ai gia, đánh chết!"

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Uy Hiếp

Giây phút mà Điền Thất nghe Thái hậu nói ra hai chữ "Đánh chết" kia, nàng lạnh hết cả người, đầu óc thì đều tê cứng.

Nàng sắp chết sao? Liền không hiểu gì hết, bị loạn cơn đánh chết?

Lúc này, một tiếng nói đột ngột cất lên giữa bốn bề tĩnh lặng, "Khoan đã."

Hai chữ này khiến cho không khí giương cung rút kiếm trong phòng thả lỏng đi một chút, không thiếu người đem ánh mắt đưa về người cất lời - Thuận phi.

Điền Thất cũng ngậy ngấn nhìn nàng.

Thuận phi rất muốn làm Hoàng hậu, Thái hậu rất không muốn để Thuận phi làm Hoàng hậu. Chuyện này là chuyện mà lòng ai cũng biết nhưng mồm không nói ra. Nhưng mà, Thuận phi không có chút vốn liếng nào để mà dám ngỗ ngược Thái hậu, ở mặt ngoài vẫn như cũ duy trì sự cung kính và thuận theo đối với Thái hậu, đây là chuyện mà mọi người nhìn ở trong mắt. Cho nên không ai sẽ nghĩ tới, Thuận phi sẽ lại ngang nhiên ra mặt vào lúc này, đối nghịch với Thái hậu, đã vậy mục đích còn lại vì cầu tình giúp một tên thái giám.

Có mấy vị phi tử thậm chí muốn nhéo bấp đùi của mình, xem phải chăng đang nằm mơ.

Thái hậu nhíu nhíu mày, "Thuận phi, người có lời gì muốn nói?"

Thuận phi cười nói, "Thái hậu nương nương giúp Hoàng thượng quản giáo nô tài, vốn là chuyện đương nhiên. Chỉ là thần thiếp cho rằng, mạng của một tên nô tài thì không quan trọng gì, nhưng e là Hoàng thượng sẽ nghĩ nhiều. Thái hậu ngài có cái dạy bảo gì, thì ở trước mặt Hoàng thượng nói, không lẽ Hoàng thượng không nghe? Chớ nói một tên nô tài, chính là mười tên nô tài không nghe lời đi nữa, ngài chướng mắt, thì Hoàng thượng cũng sẽ mắt không chớp một cái đem bọn hăn xử lý ngay. Thần thiếp nói câu này là vượt qua, nhưng giữa mẫu tử không nên có chuyện gì kiêng dè nhau, nếu là vì tên nô tài này, khiến cho Thái hậu và Hoàng thượng có chút hiểu lầm, thì tên cầu nô tài này có chết một vạn lần cũng khó mà bồi tội."

Chuyện đáng ghét nhất trên đời này, chính là địch nhân của người nói ra những lời mà người không có cách nào phản bác. Tuy là Thái hậu chán ghét Thuận phi, nhưng mà rốt cuộc cũng bị nàng ta thuyết phục, bà cảm thấy dù sao chỉ là tên nô tài, cũng không cần phải giấu con trai mà làm, nháo được giống như là làm chuyện gì không thể gặp người vậy. Thế là bà vẫy lui người đang đề Điền Thất, rồi nói, "Đầu của người trước gửi lại, quay đầu ai gia lại nói với Hoàng thượng, như thường không nhẹ tha cho người."

Điền Thất mang lấy một đầu mồi hôi lạnh, nơm nớp lo sợ lui đi xuống.

***

Kỷ Hành vừa trở về cung Càn Thanh liền đi tìm Điền Thất, tiếc là Điền Thất không có ở đây. Hăn định tìm người hỏi một chút, nhưng lại chợt dạ sợ bị phát hiện, thế là liếc mắt ra hiệu cho Thịnh An Hoài.

Stịnh An Hoài hiểu ý, chạy tới ngưỡng cửa hỏi tiểu thái giám canh cửa, "Biết Điền Thất đi đâu không?"

Kỷ Hành đang dựng thẳng lỗ tai nghe động tĩnh bên kia của bọn họ. Tiếng nói đã bị tiểu thái giám ra sức đề thấp truyền đến trong lỗ tai của hăn:

"Thịnh gia gia, ta nghe nói Thái hậu nương nương đem Điền công công đánh chết!"

Trong nháy mắt đó, Kỷ Hành chỉ thấy chính mình giống như là bị vô số cục mưa đá nện xuống đầu, nện đến mức toàn thân hấn băng lãnh, trong não chỉ còn một mảnh mờ mịt. Sắc mặt hấn âm trầm, nắm chặt quả đấm chạy ra ngoài, mục tiêu - chính là tên thái giám nói bậy nói bạ kia! Thế nhưng dám nói Điền Thất chết, thật là nên một quyền đánh chết hấn!

Trong lòng Thịnh An Hoài lộn bộn, nhưng mà mặt ngoài vẫn ra vẻ bình tĩnh vô cùng, "Thật sao? Sao ta lại không nghe nói tới?" Ông ta ngẩng đầu, phát hiện Hoàng thượng đang dần dần tới gần. Nhưng mà sắc mặt của Hoàng thượng quá đáng sợ, khiến ông nhất thời cứng họng, phát không ra tiếng.

Kỷ Hành rét lạnh nhìn tiểu thái giám, yên lặng giơ nắm đấm lên.

Tiểu thái giám không có phát hiện được nguy hiểm đang tiến đến. Hấn vung tay, "Giả thôi! Triệu Đại Khang tận mắt nhìn thấy Điền công công còn sống đi ra cung Từ Ninh."

Kỷ Hành: "..."

Hấn có một loại cảm giác hư thoát, vô lực mà vịn khung cửa.

Tiểu thái giám phát hiện Hoàng thượng mang sắc mặt không được hiền lành cho lắm, lập tức quỳ xuống.

Thịnh An Hoài đi qua đỡ lấy cánh tay của Kỷ Hành, nói lời mà chỉ có hai người bọn họ có thể lý giải, "Hoàng thượng, xin ngài yên tâm."

Kỷ Hành giận trừng tiểu thái giám, con mắt gần như muốn nổ tung ra, "Cút!"

Tiểu thái giám nghiêng ngả lão đảo bò ra.

Thịnh An Hoài lập tức đi hỏi rõ ràng chuyện đã xảy ra, rất nhanh mang về miêu tả chuẩn xác tất cả sự kiện. Sau khi Kỷ Hành tỉnh táo lại thì trí lực của hắn cũng dâng lên rất nhanh, vèn vện từ bốn chữ "yêu ngôn hoặc chủ" này liền phân tích ra bản khoản của Thái hậu.

Hắn hướng nơi tay đeo vào một chuỗi phật châu thật lớn, rồi lập tức đi cung Từ Ninh.

Thái hậu thấy Kỷ Hành tới, biết là hắn đã nghe được chuyện này. Thái hậu có chút lo lắng Hoàng thượng sẽ vì Điền Thất nói chuyện, nếu như thật là như thế, vậy thì chuyện mà bà lo lắng nhất đã xảy ra.

Chẳng qua may mắn là Hoàng thượng không có như thế, hắn chỉ nói, "Mẫu hậu ngài nhìn ai không thuận mắt, thì trực tiếp báo cho con một tiếng, trẫm trực tiếp chém đầu hắn, cần gì ngài tự mình hạ lệnh, bản tay của mình, còn chọc Phật tổ không vui."

Thái hậu tức thì yên tâm chút, loại chuyện "chọc Phật tổ không vui" này quả thật làm cho bà có chút nghĩ lại mà sợ. Bà không phải là người dễ dàng lấy mạng của người khác, chẳng qua Điền Thất chọc chúng nghịch lân của bà. Thái hậu nghĩ tới chút chuyện xấu kia mà con trai làm thì lại ưu sầu mà nói, "Còn không phải là do ai gia sợ hắn đem con làm hư, con không thể dẫm lại vết xe đổ của Phụ hoàng con." Khi mẫu tử hai người ở một mình, thì không phải rất kiêng dè sự phê phán với tiên đế.

Kỷ Hành gật đầu một cái, "Gần đây quả thật là trẫm có lười biếng một chút, Điền Thất không có khuyên trẫm, là hắn tặc trách, một hồi trở về trẫm liền kết liễu hắn để cho mẫu hậu an tâm." Vừa nói vừa nghịch xuyên phật châu to dùng trên cổ tay.

Thái hậu rốt cuộc yên tâm. Điền Thất không tính cái gì, Hoàng thượng cũng không có đem tên thái giám này xem là quan trọng, điều này làm cho

Thái hậu tìm về lại cảm giác an toàn. Khi một người không xứng làm đối thủ của người, người liền đặc biệt dễ dàng khoan dung với hắn. Thái hậu nhìn chuỗi phật châu vô cùng bắt mắt trên cổ tay Kỳ Hành, thở dài nói, "Thôi, dạy dỗ hắn mấy câu là được, cứu một mạng người hơn xây bảy cái chùa, cũng không cần phải nhất định giết hắn."

Kỳ Hành lặng lẽ khẽ thở ra.

Thái hậu lại cảm thấy không đúng lắm, "Nhưng mà tại sao trên người Điền Thất lại mặc áo lông quý báu chứ?"

Kỳ Hành không thêm suy nghĩ mà bịa chuyện nói, "Áo lông gì nha, Mẫu hậu nói là cái áo mà hắn tự dùng da chuột may sao? Hắn từng đem khoe với Thịnh A Hoài, trầm nhìn đều muốn nôn ra."

Thái hậu nghe cũng muốn nôn.

Thái hậu lại nói, "Ai gia không biết con ở bên ngoài bị người nơi nào câu lại bước chân, nhưng con đã thích, thì không bằng đem nàng đặt ở trong cung, đỡ phải con mệt nhọc bên ba." Nói tới đây thì trong giọng đã mang theo vài tia mỉa mai.

Kỳ Hành lắc lắc đầu, "Trẫm có ý ăn năn, nên sẽ không càn quấy nữa."

Thái hậu cười nhạt khẽ gật đầu.

Sắc mặt Kỳ Hành như thường, nhưng trong lòng cũng là một mảnh khói mù.

***

Điền Thất sau đó đi một chuyến đến điện Hàm Quang. Không cần biết là xuất phát từ mục đích gì đi nữa, Thuận phi cũng đã cứu nàng một mạng, nàng phải nói một lời cảm ơn, thuận tiện nghĩ cách đem ân tình này trả trở

về. Nàng cho rằng Thuận phi ra tay cứu nàng là vì để lôi kéo làm quen chấp nối quan hệ, để càng thường xuyên tiếp cận với Hoàng thượng - đa số người tỏ ra tốt với nàng đều là vì mục đích này. Chẳng qua lần này, vẫn là có chút chuyện nàng không dự liệu đến.

Thuận phi cho mọi người lui xuống, mang ý cười trong veo nhìn Điền Thất, cười nói, "Điền công công, người cho rằng những lời kia bản cung nói, là vì cái gì?"

Điền Thất cúi đầu giả bộ ngỡ ngẩn, "Tự nhiên là vì Thái hậu và Hoàng thượng."

"Nói thế cũng không sai, bản cung quả thật là vì Hoàng thượng." Thuận phi đến gần một chút, "Người ngẩng đầu lên."

Điền Thất theo lời ngẩng đầu.

Thuận phi nhẹ nhàng nâng cằm Điền Thất lên. Móng tay ở ngón trỏ của nàng dài gần nửa tấc, móng tay thô cứng để lên trên làn da mềm mại dưới hàm của Điền Thất, làm cho Điền Thất vô cùng không thoải mái.

"Quả nhiên là mỹ nhân vô song, vừa thấy là thương." Thuận phi cười nói, "Một người như vậy nếu như chết dưới loạn côn, Hoàng thượng nên có biết bao nhiêu là đau lòng nha."

Toàn thân Điền Thất cứng ngắc, kinh ngạc nhìn Thuận phi. Nàng vừa muốn mở miệng, lại bị Thuận phi ngăn cản.

Thuận phi nâng ngón trỏ lên lắc lắc trước mặt Điền Thất, nói, "Cái gì bản cung cũng không nói, người không cần phủ nhận."

Thực là cao minh. Điền Thất giải thích cũng không phải, không giải thích cũng không xong, nàng cúi đầu trầm mặc nửa buổi, mới hỏi, "Không biết Thuận phi nương nương có gì chỉ dạy?"

"Chỉ dạy thì không dám." Thuận phi dùng khăn xoa xoa khóe môi, cười một tiếng, "Về sau bản cung còn phải toàn nhờ vào Điền công công thành toàn nha."

Vẫn là muốn tiếp cận Hoàng thượng thôi. Điền Thất hoàn toàn rõ ràng, Thuận phi đâu là cầm lấy chuyện của nàng và Hoàng thượng để làm nhược điểm uy hiếp nàng. Lòng cảm kích của nàng đối với Thuận phi bị hòa tan không ít, lại giả ngu nói mấy câu thừa thãi xong, Thuận phi cũng không bức nàng, mà thả nàng đi.

Dưới cái nhìn của Thuận phi, một tên tiểu thái giám bị Hoàng thượng chơi đùa, còn thiếu chút nữa bị Thái hậu đánh chết, ngay tại lúc không nơi nương tựa vô cùng sợ hãi, thì thật sự không có lý do gì để mà không chọn cùng nàng hợp tác.

Lúc Điền Thất ra khỏi điện Hàm Quang, thì vẫn giống như lúc này mang theo một trán mồ hôi lạnh. Hôm nay nàng liên tiếp bị dọa hai trận, hiện tại quả thực là muốn thoát lực.

Thuận phi biết, còn coi đó là áp chế. Chuyện này nếu để cho Thái hậu biết thì nàng không chết cũng phải chết.

Điền Thất cảm thấy chính mình quá là xui. Nàng quả thực giống như là chơi xích đu trên vách núi, cái mạng nhỏ liền như thế đung đưa qua đung đưa lại, không có một khắc an ninh. Sớm muộn gì cũng có ngày nàng té xuống, thịt nát xương tan.

Nàng có chút uế oải. Nhưng mà dù cho bị người ta cưỡng bức như vậy đi nữa, thì nàng cũng không nghĩ tới chuyện hợp tác với Thuận phi -- nàng không có cách nào đem người mình thích đưa tới trong lòng nữ nhân khác. Trong sách nói đó là cách thể hiện của nữ nhân hiền đức, nhưng Điền Thất cảm thấy đó chính là chuyện nhảm nhí do các nam nhân thêu dệt ra.

Điền Thất mang tâm sự nặng nề trở về phòng của mình ở cung Càn Thanh, vừa mới vào cửa, liền rơi vào một cái ôm. Điền Thất hết hồn, thiếu chút nữa buột miệng kêu "Cứu mạng", bất quá khí tức của người này quá mức quen thuộc, nàng đem hai chữ kia nuốt lại vào trong.

(khí tức: mùi, hơi thở)

Kỷ Hành ôm nàng thật chặt, siết đến mức trên người nàng có chút không thoải mái. Hắn cúi đầu ở bên tai nàng hết lần này đến lần khác nói, "Điền Thất, thật xin lỗi."

Điền Thất ôm lấy hắn, "Chàng sao vậy?"

"Thật xin lỗi, ta không có bảo vệ nàng tốt." Kỷ Hành tương đối tự trách.

Điền Thất cười nói, "Không phải là ta đang rất tốt sao?"

Kỷ Hành than thở, "Nàng không hiểu."

Ngay từ đầu hắn cũng không hiểu. Hắn cho rằng bảo vệ một người thì nên cho nàng chỗ dựa, khiến cho người khác không dám ức hiếp nàng. Nhưng mà như vậy cũng xa xa không đủ. Sự kiên cường của Điền Thất gần như che đậy hắn, khiến cho hắn xem nhẹ một cái sự thật trọng yếu: Vị trí mà Điền Thất đứng quá nguy hiểm, nguy hiểm đến mức yếu ớt. Hắn có thể tùy theo ý muốn mà làm một chuyện gì đó, chẳng cần lo lắng bị trừng phạt, nhưng sự trừng phạt đó chẳng hề là không tồn tại, mà chúng nó rất có khả năng bị chuyển dời đến trên thân của người bị hại cuối cùng, người đó chính là tiểu biến thái của hắn.

Hắn chưa bao giờ mong ngóng được quang minh chính đại cùng Điền Thất đứng cùng một chỗ như bây giờ, không hề chỉ là vì hắn, mà cũng là vì nàng.

Yêu một người, nên cho nàng đầy đủ cảm giác an toàn, làm cho nàng có sự cậy vào để sống yên thân. Phải đem những gì tốt nhất cho nàng.

"Điền Thất, sao trước giờ nàng không nói muốn danh phận gì với ta?" Khi Kỷ Hành nói lời này thì ngữ khí của hắn có chút hơi u oán. Giống như Điền Thất không cùng hắn dây dưa chuyện đó, chính là không coi trọng hắn.

Điền Thất chôn ở trong lòng hắn, không có nói chuyện.

Kỷ Hành kéo Điền Thất nằm xuống giường nàng, hai người mau chóng ôm chặt nhau trên chiếc giường nhỏ hẹp, rảnh rang mà tán gẫu. Hắn bắt đầu nghiêm túc suy xét cái vấn đề cho Điền Thất một danh phận, nam nhân cần phải chủ động vì nữ nhân của chính mình mà suy nghĩ mấy việc này, không thể cứ chờ lúc người khác muốn mới cho. Còn nữa, cũng không cần phải nhất định chờ cho Điền Thất mang thai mới tính, hắn muốn sớm để cho nàng trở thành chủ tử danh chính ngôn thuận, không cần phải cẩn thận từng li, nơm nớp lo sợ làm bia ngắm của tất cả mọi người.

Điền Thất tựa vào trong lòng Kỷ Hành, tay của nàng ôm lấy eo hắn, lòng nàng thì nghĩ, người này là của ta, ít nhất thì lúc này chàng là người của ta, dù ta chết cũng sẽ không đem chàng đưa cho người khác.

Kỷ Hành dùng khuỷu tay chống người lên, cùi chỏ của hắn hướng bên ngoài gối đầu cọ sát, cọ đến một cái vật cứng. Hắn mò tới nhìn, là một cái bình nhỏ.

Điền Thất thấy được cái bình nhỏ kia thì sắc mặt tức thì biến đổi.

Kỷ Hành cảm thấy có cổ quái, liền hỏi, "Đây là cái gì?"

"Cái này..." Điền Thất khẩn trương nuốt nuốt nước miếng, "Cái này là... thuốc lớn ngực." Nói xong đem đầu vùi xuống gối đầu mà trốn.

Kỳ Hành ha ha cười đi kéo cái gối ra, nhu tình đầy cõi lòng gần như muốn phá ngực mà ra, "Mau ra đây, ngừng ngộp... Ta không có ghét bỏ nàng, thật đó."

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Ghen Tuông

Kỷ Hành nhin không được lén lút cầm lấy một viên thuốc lớn ngực của Điền Thất đưa cho thái y xem, hẳn vốn là muốn để thái y xem qua xem có thể cải tiến một chút không, ví dụ như đề cao hiệu quả của thuốc, cùng với hạ thấp đi tác dụng phụ. Bởi vì sợ Điền Thất ngại ngùng, nên hẳn còn cố ý không nói chuyện này.

Nhưng mà câu trả lời của thái y lại khiến cho toàn thân hẳn rét run.

Thuốc tránh thai? Ha ha, thuốc tránh thai!

Điền Thất đang uống thuốc tránh thai, Điền Thất không muốn sinh con cho hẳn!

Kỷ Hành cảm thấy rất buồn cười, tên lang băm này thực biết nói giỡn, đem thuốc lớn ngực đang hoàng nhận thành thuốc tránh thai.

Tuy rằng cảm thấy cảm xúc của Hoàng thượng không thích hợp lắm, nhưng mà vị thái y luôn rèn luyện nghề nghiệp mỗi ngày này vẫn cùng Hoàng thượng tranh cãi, hẳn dùng đầu mình cam đoan, viên thuốc này là thuốc tránh thai, không phải là thuốc lớn ngực gì hết.

Kỷ Hành đem thái y đá ra ngoài.

Hẳn ngồi ở trên ghế rồng, sức lực toàn thân giống như là bị rút hết sạch, hẳn đành phải dựa vào lưng ghế. Ngực của hẳn lạnh buốt, đau được muốn chết, quả thật tựa như trái tim của hẳn đã bị khoét đi, rồi đặt ở trong

ngập trời băng tuyết đông lạnh suốt cả đêm. Hãn che ngực, thống khổ nhắm mắt lại.

Hãn nghĩ, cảm tình của bọn hãn, có lẽ chỉ là biểu hiện giả dối. Là hãn vừa tình nguyện, vừa tự lừa mình dối người.

Rất nhiều hồi ức trước kia đều là hình ảnh nhẹ nhẹ ngọt ngào, nhưng bây giờ xem tới lại có chút trào phúng.

Làm sao sẽ như vậy, làm sao có thể như vậy? Điền Thất nàng... Làm sao có thể đối với hãn như thế?

Kỷ Hành không cam tâm, hãn thật là vô cùng không cam tâm. Hãn chưa từng đối với nữ nhân nào nghiêm túc qua, hận không thể đem lồng ngực xé ra để móc tim cho đối phương xem, kết quả người ta chỉ ở mặt ngoài là thâm tình khẩn thiết, còn nội tâm có lẽ chỉ xem đó là câu chuyện cười.

Không được, không cần biết thế nào, hãn muốn tìm Điền Thất hỏi rõ ràng. Kỷ Hành trầm hết cả mặt, đứng dậy đi vào phòng của Điền Thất.

Điền Thất đang ở trong phòng của mình đọc thư mà Trịnh Thiếu Phong viết cho nàng. Lần này Trịnh Thiếu Phong vẫn dùng rất nhiều đoạn từ ngữ chuyên môn để trào phúng Nghê Thế Tuấn như trước.

Lần này hãn cũng nhắc tới lai lịch của Nghê Thế Tuấn: Phụ thân đã từng là chỉ huy của Ngũ thành binh mã tư, bất quá tám năm trước đột nhiên chết. Hoàng thượng thương tiếc hãn từ nhỏ đã mất cha, nên chờ hãn lớn lên, liền đặt hãn ở chỗ Sở tướng quân để lịch lãm cho tốt.

Điền Thất nhìn đến đây liền cảm thấy sự tình giải thích không thông. Hoàng thượng đặc biệt an bài đối đãi, đây có thể tính là vinh hạnh đặc biệt khó được, cha của Nghê Thế Tuấn chỉ là một chỉ huy chính lục phẩm của Ngũ thành binh mã tư mà thôi, loại chức quan này để ở trong kinh thành

đâu đâu cũng có quan lớn thì thật không đủ xem. Hơn nữa người kia đều chết tới mấy năm rồi, đối với con cái của loại quan viên cấp thấp hi sinh vì nhiệm vụ này, hoặc là thưởng cho tiền tài, hoặc là phá lệ cho cái ấm quan, tóm lại những chuyện đó đều căn bản không cần Hoàng thượng hỏi đến, mà chỉ cần cuối cùng hăn gặt cái đầu là xong. Cho dù Hoàng thượng muốn mở thiên ân, tự mình quan tâm, nhưng vậy thì đã sớm sớm chấm dứt chuyện này, sao lại cách tám năm mà Hoàng thượng còn nhớ tới tiền đồ của con trai người ta, đặc biệt an bài đến bên cạnh Sở tướng quân? Đây rõ ràng là đem Nghê Thế Tuấn trở thành con trai của chính mình mà nuôi.

Nghĩ không thông, thật là nghĩ không thông. Điền Thất lại thoáng nhìn qua tên của cha Nghê Thế Tuấn được viết trên thư, nàng ghi nhớ vào lòng. Nàng đối với người này sinh ra lòng hiếu kỳ mãnh liệt.

Điền Thất vừa đem thư cất kỹ, liền phát hiện Hoàng thượng tới. Trước kia Hoàng thượng vào phòng của nàng đều lén lén lút lút, giống như là làm ăn trộm, nhưng mà lần này lại tạo ra động tĩnh rất lớn, "Két" một tiếng liền đẩy cửa ra, mang theo gió lạnh bên ngoài xông tới.

"Ai lại chọc chàng tức giận a?" Điền Thất đứng lên, hướng về hăn cười cười.

Kỷ Hành không thèm để ý nàng. Hăn chạy đến trước giường nàng, từ dưới gối lấy ra cái bình nhỏ kia.

Điền Thất sửng sốt.

Kỷ Hành đem bình nhỏ giơ lên trước mặt Điền Thất, rét lạnh mở miệng hỏi, "Đây là cái gì?"

Điền Thất mấp máy miệng, không có nói chuyện.

Kỷ Hành đột nhiên cười, ý cười có chút cô tịch, "Lừa trẫm chơi rất vui đúng không? Dem trẫm làm dần dần để đùa giỡn, nhất định là rất có thú vị,

đúng không?"

"Không phải..." Điền Thất lắc lắc đầu, dời đi ánh mắt. Nàng không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, nhìn chỉ thấy trong lòng đau nhói.

"Vậy nàng nói, thứ này tới cùng là cái gì!"

"Không phải chàng đã biết sao."

Kỷ Hành đột nhiên cầm vật trong tay ném mạnh xuống đất, bình sứ đập xuống đất tan xương nát thịt, mảnh sứ vỡ văng ra, viên thuốc be bé như hạt đậu nành lăn đầy đất.

Điền Thất nhìn những viên thuốc trên đất, trong lòng đột nhiên đặc biệt khó chịu.

"Vì sao không muốn sinh con cho trẫm," Kỷ Hành hít sâu một hơi, hỏi, "Là bởi vì trẫm không có cho nàng danh phận nên có đúng không? Nàng yên tâm, trẫm đang suy nghĩ biện pháp, sẽ rất nhanh để cho nàng tiến vào hậu cung."

Điền Thất lại đột nhiên hỏi ngược lại, "Người bằng cái gì bắt ta sinh con cho người?"

Kỷ Hành bị nàng hỏi được sững sốt, ngay sau đó lại nổi nóng vô cùng, "Chỉ bằng ta là nam nhân của người."

"Ta sẽ không vào hậu cung của người, ta cũng sẽ không sinh con cho người." Điền Thất nói.

Lời này khiến cho lửa giận của Kỷ Hành đạt tới đỉnh điểm. Nàng quả nhiên là không thèm để ý ta, nàng không yêu ta! Kỷ Hành nghĩ như vậy, hắn đã cáu giận, lại thất vọng, lại thương tâm, lại không cam, còn có chút... Kinh hoàng. Hắn rốt cuộc không chế không nổi chính mình, hắn ôm lấy

Điền Thất ném xuống giường, ngay sau đó đè thân thể của mình lên. Hắn điên cuồng hôn môi nàng, bất chấp hết thảy lột bỏ quần áo của nàng. Hắn nghĩ trong lòng, người không muốn sinh, ta càng muốn để người sinh.

Dưới sự thô bạo của hắn, Điền Thất kinh sợ không thôi, nàng kịch liệt giãy dụa, đau đớn khóc, "Người cút! Người cút!!!" Bởi vì quá mức khẩn trương, tiếng la của nàng có chút sắc nhọn.

Kỷ Hành ở dưới tiếng khóc như vậy mà ngừng lại. Hắn ngồi xuống, nhìn nàng nằm trên giường quần áo không chỉnh tề, ôm cánh tay mà run lẩy bẩy, đột nhiên hắn cảm thấy có chút vô lực.

Thật là, không có hứng thú.

Hắn sửa sang lại quần áo, rét buốt nhìn Điền Thất nói, "Có cần trầm nhắc nhở người hay không, người không bằng lòng sinh con cho trầm, nhưng có rất nhiều người muốn như thế."

Điền Thất chôn mặt trên gối, trong tiếng nói mang theo nồng đậm tiếng khóc nức nở, "Vậy người đi tìm người khác sinh đi, người muốn tìm ai thì tìm người đó."

"Nói cũng đúng. Người đẹp trong hậu cung của trầm có cả đống, thật sự không có tất yếu cùng một tên thái giám ở chỗ này dây dưa, người nói có đúng không?" Kỷ Hành nói xong, đứng dậy bước xuống giường, hắn đứng ở bên giường cúi đầu nhìn nàng.

Điền Thất vẫn chôn mặt như cũ, tiếng nói của nàng từ trong gối đầu rỉ ra ngoài, "Hoàng thượng thánh minh."

Kỷ Hành tức đến mức lá gan của hắn phát đau, "Người...!"

Điền Thất thúc giục hắn, "Người đi đi!"

Kỷ Hành nổi điên phất tay áo, xoay người rời đi.

Điền Thất nghe đến tiếng cửa đóng, lúc này mới xoay mặt lại, nàng bị ngộp đở bùng cả khuôn mặt, lúc này há mồm thở phì phò.

Nếu không thì cứ thế này mà buông tay thôi, nàng nghĩ thầm. Thân phận của nàng quá mức hèn mọn, thật sự không xứng có được càng tốt. Hẳn là đế vương, chú định hẳn không chỉ có một nữ nhân, nàng chỉ có thể tính là một người bên trong cả đống nữ nhân của hẳn, thậm chí từ danh nghĩa mà xem, thì nàng ngay cả cái gọi là "một trong số đó" cũng không thể tính.

Thiên thân vì sao thích chui đầu vào lửa? Bởi vì nó muốn hưởng về phía lửa. Như thế nó chết ở trong sự ôm ấp của lửa, thì nó cũng không có gì đáng tiếc. Chuyện cho tới bây giờ, nàng còn thực là không dám cưỡng cầu cái gì. Nàng biết hẳn sẽ đi tìm nữ nhân khác, ngày này sớm muộn gì cũng sẽ đến, chẳng qua nàng không ngờ là nó tới được nhanh như vậy.

Điền Thất nằm ở trên giường, vọng những chuỗi tua rua rũ từ màn giường xuống. Nàng cho rằng nàng nghĩ như vậy thì trong lòng sẽ bình tĩnh một chút, không còn khó chịu nữa. Nhưng mà bây giờ ở trong lòng nàng không phải là bình tĩnh, mà là trống không, giống như là có thứ gì đó mất đi, làm sao tìm cũng tìm không tới, mơ hồ có một loại thất lạc và nôn nóng, rồi lại bị nàng tận lực đè xuống.

Nàng lật người lại, mặt ngó về phía trong giường. Nàng đem chăn mền ôm vào trong lòng, thân thể co rút thành một cục, bờ vai nhỏ gầy run run.

Trong phòng dần dần vang lên tiếng khóc thảm nhỏ bé.

***

Kỷ Hành trở lại thư phòng, đứng cũng không được, ngồi cũng không xong, làm thế nào thì khó chịu thế đó. Mặt hẳn kéo thật dài thật dài, hẳn ở

trong thư phòng bước qua bước lại, bước đi có chút loạn.

Điền Thất không muốn sinh con cho hắn. Nàng còn để cho hắn đi tìm người khác. Sau đó, hắn còn đem Điền Thất làm khóc...

Những chuyện này một cái so với một cái làm cho người ta uế oải. Tâm tình của Kỳ Hành quả thật giống như là ruộng đồng bị hồng thủy ngược đãi, nát nát bần bần, khiến cho ai vừa nhìn qua cũng phải khó chịu mười ngày.

Hắn lại không biết nên phát tiết kiểu nào, liền như vậy ngộp ở trong lòng, ngộp, ngộp quá...

Giờ cơm đến, Thịnh An Hoài đi tới, hỏi thăm Hoàng thượng có muốn dâng cơm lúc này hay không.

"Dâng cơm cái gì chứ? Thẻ bài còn chưa có lật đâu!" Kỳ Hành giận dữ hét.

Thịnh An Hoài bị dọa lập tức vội vàng rời đi chuẩn bị. Ông ta nghĩ thầm, Hoàng thượng ngài thế nhưng còn có thể nhớ được loại chuyện lật thẻ bài này a...

Đần độn cũng có thể nhìn ra lúc này Hoàng thượng đang giận dữ đầy mặt, hơn nữa tức giận không tầm thường. Thịnh An Hoài rất không phúc hậu, ông ta không muốn bị lửa giận của Hoàng thượng lan đến, thế nên đi tìm Ngô Trụ Nhi bưng thẻ bài tới. Ngô Trụ Nhi vừa mới vào cửa liền quỳ xuống, hai tay nâng khay quỳ gối ở trước mặt Hoàng thượng, sợ hãi hết như một nàng dâu, "Hoàng thượng, xin ngài lật thẻ bài."

Kỳ Hành lại chấp tay sau lưng không nhúc nhích. Hắn nhìn thoáng qua Thịnh An Hoài, "Đi tìm Điền Thất tới đây cho trẫm."

Điền Thất bị kêu tới, hai mắt nàng hồng hồng, còn chưa có hết sưng. Cái hình dạng này tương đối làm cho Kỷ Hành không được tự tại, hắn đem tầm mắt hạ xuống dưới, nhìn cái khay mà Ngô Trụ Nhi đang nâng cao quá đỉnh đầu, nói với Điền Thất, "Trẫm quyết định nghe lời của người, từ hôm nay bắt đầu triệu hạnh. Người tới giúp trẫm lật thẻ bài đi."

Điền công công đã đắc thế đến mức này ư, còn giúp Hoàng thượng lật thẻ bài! Ngô Trụ Nhi cảm thán trong lòng, nháy mắt lại thêm cho mình một thần tượng trong đời.

Điền Thất sững sờ nhìn Kỷ Hành, nàng thầm nghĩ, người cần gì phải làm khổ như vậy.

Kỷ Hành bị ánh mắt của nàng đâm vào trong lòng vô cùng đau đớn, nhưng hắn lại thúc giục nàng một câu, "Nhanh lên."

Quá tàn nhẫn, quá tàn nhẫn, làm sao sẽ có người tàn nhẫn đến như vậy. Lòng ngực của Điền Thất đau không chịu nổi, nàng cúi đầu nhìn hai dãy lục đầu bài. Thầm nghĩ, hắn đã bức nàng đến mức này, đã sự tình không cách nào thay đổi, vậy ta còn làm đấu tranh để làm gì nữa. Vì sao ta không thuận thế mà làm, giúp bản thân kiếm về một vài ưu đãi chứ?

Nghĩ như thế, nàng quả nhiên vươn tay ra. Ngón tay vừa đụng tới thẻ bài bạch ngọc mát lạnh thì nước mắt của nàng liền rớt xuống, tí tách không ngừng được.

Kỷ Hành nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của nàng, hắn xiết chặt năm đấm, cực lực ngăn cản chính mình bước tới ôm lấy nàng. Hắn cố chấp bức bách nàng, hắn không biết hắn đang cùng nàng phân cao thấp, hay là đang cùng chính mình phân cao thấp.

Ngón tay của Điền Thất ở giữa hai cái thẻ bài dờn qua dờn lại, cuối cùng đem thẻ bài có viết tên Thuận phi lật qua.

"Hoàng thượng ngài vừa lòng chứ?" Nàng ngẩng đầu nhìn hắn.

Kỷ Hành không dám đối mặt với nàng. Hắn sợ chính mình nhẹn không được. Hắn nói với Thịnh An Hoài, "Truyền chỉ, bây giờ trăm lập tức đi điện Hàm Quang, bữa tối ở bên đó dùng."

Thịnh An Hoài lĩnh mệnh đi ra ngoài sắp xếp, thuận tiện đem Ngô Trạ Nhi mang ra ngoài luôn. Hiện tại Thịnh An Hoài rất hối hận. Hắn cho rằng Hoàng thượng là chơi ngấy thái giám rồi nên muốn thử lại mùi vị của nữ nhân, lại không ngờ đến sự tình lại khúc chiết như vậy, sớm biết thì đánh chết hắn cũng không để Ngô Trạ Nhi xuất hiện.

Kỷ Hành chấp tay sau lưng, mắt không nhìn nơi khác mà nhấc chân chạy ra ngoài.

Một bước. Hai bước. Ba bước.

Tâm tình của hắn dần dần có chút buồn bực.

Điền Thất thỉnh linh từ phía sau ôm lấy hắn. Nàng gắt gao ôm lấy eo hắn, khóc rờn mà nói, "Đừng đi!"

Hắn quả nhiên dừng lại, tùy ý nàng ôm. Nàng không có phát hiện đến là, cả thân thể hắn đột nhiên thả lỏng.

Nước mắt Điền Thất rơi như mưa, lúc này cổ họng đều có chút cảm, nàng không quan tâm gì nữa mà nói, "Chỗ nào chàng cũng đừng đi!"

Đây là lời nói êm tai nhất trên thế giới này.

Kỷ Hành chỉ thấy ngũ tạng lục phủ vốn vất thành một cục của hắn cuối cùng cũng ai về nhà nấy bắt đầu an phận lại, không còn khiến hắn đau đớn khó nhẹn nữa. Hắn nâng tay nắm chặt đôi tay nàng, trên mặt rớt cuộc nở rộ nụ cười.

Hắn ôn nhu đáp, "Được."

BỆ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Nguy Cơ Âm Phục

Kỷ Hành xoay người ôm Điền Thất, an ủi nàng, "Chỗ nào ta cũng không đi."

"Thật xin lỗi." Nước mắt của Điền Thất lúc này là triệt để mở đê, ngại mặt mũi khóc không dễ nhìn, nàng không chịu ngẩng đầu, nước mắt nước mũi toàn lau đến trên bộ thường phục màu vàng của Kỷ Hành.

Lòng Kỷ Hành mềm được rồi tinh rồi mù, hấn vỗ vỗ lưng nàng, an ủi, "Ngoan ngoan, không khóc. Ta đó là chọc giận nàng nha, sẽ không đi tìm người khác..."

"... Ta thích chàng, thật đó," Điền Thất thử giải thích, "Ta cũng muốn có con của chúng ta, nhưng mà ta không dám."

Kỷ Hành muốn cũng bất quá là chữ "Thích" này mà thôi. Lòng hấn mềm nhũn, hấn khe khẽ thở dài nói, "Là ta không tốt, không nên bức bách nàng. Chờ chúng ta quang minh chính đại ở cùng nhau, nàng lại sinh thật nhiều em bé cho ta được không?"

Điền Thất khẽ gật đầu. Nàng nghĩ, nàng không bỏ được hấn đến như vậy, có lẽ cũng không thể tự do tự tại rời khỏi Hoàng cung được nữa. Nàng không cách nào khống chế được ý muốn độc chiếm hấn, cho dù xác suất xảy ra loại chuyện này được lý trí của nàng tính ra rất nhỏ, nhưng mà nàng đã không còn chịu lý trí quản thúc. Nàng chính là muốn chiếm lấy hấn.

Thế là Điền Thất lung tung lau nước mắt, dùng một loại giọng điệu dịu ngoan, giống như là vô cùng thấu tình đạt lý, đề xuất một cái yêu cầu

hơi lộ ra quá phận của nàng, "Vậy sau này chàng đều không cần chạm vào nữ nhân khác được không?"

Tiểu biến thái của hắn lại vì hắn ghen tuông. Cái ý thức này khiến cho ngực Kỳ Hành nóng bỏng một trận, hắn dùng cằm cọ cọ cổ của nàng, bám vào bên tai nàng khẽ cười nói, "Không bằng mỗi ngày nàng đều đem ta ép được khô khốc, thì ta không thể đi tìm nữ nhân khác, nàng nói được không?"

Lời nói giữa hai người liền như vậy bị Kỳ Hành mang đến phương hướng mà thiếu nhi không nên nghe.

Trên mặt Điền Thất dâng lên một trận khô nóng, nàng nói lảng ra chuyện khác, "Chàng nên dùng bữa tối."

Hai tay của Kỳ Hành buông xuống, nắm lấy tay nàng, cúi đầu nhìn nàng, trong con ngươi nổi lên ý cười trong veo mang theo hơi ấm. Lúc này một bụng nhu tình mật ý của hắn cơ hồ muốn hóa thành xuân thủy, bây giờ không phải là lúc ăn cơm.

Điền Thất giãy giụa, nhưng tránh không ra. Nàng nhìn vạt áo trước ngực của hắn bị nàng chà đạp không ra cái gì hết, "Áo đều làm dơ rồi, đổi một cái khác đi."

Ý tứ của nàng là khiến hắn tìm chút việc khác để làm, để cho hắn quên đi chuyện này. Đâu biết hắn lại gật đầu nói, "Quả thật bẩn." Nói, liền bắt đầu cởi quần áo.

Điền Thất có chút không lời. Nàng vừa muốn lại khuyên, thì thân thể lại đột ngột bay lên không, hắn đem nàng ôm ngang, đi về phía bàn sách.

Kỳ Hành kỳ thật đã sớm muốn tại chỗ đó cùng Điền Thất ôn tồn.

Điền Thất rất không tự tại, "Đừng, đừng ở chỗ này nha..."

"Nàng muốn đi chỗ nào?" Kỳ Hành cười, "Không phải nói là chỗ nào cũng không đi sao?"

"..." Nàng cuối cùng phát hiện ra rồi, đối với chuyện giở trò lưu manh này, hẳn thật sự là thiên phú dị bẩm, cốt cách thanh kỳ.

***

Kỳ Hành chỉ quản cùng Điền Thất ở trong thư phòng làm loại hoạt động không thuần khiết nào đó, mà quên đi lúc này hẳn hạ qua một cái ý chỉ: Hẳn muốn đi điện Hàm Quang...

Thuận phi bên này đã sắp xếp chuẩn bị nghênh giá. Thức ăn đều là do Ngự thiện phòng dựa theo khẩu vị của Hoàng thượng làm, rồi đưa thẳng đến điện Hàm Quang. Thuận phi ngồi ở trước gương, tỉ mỉ trang điểm một hồi thật lâu. Bởi vì muốn hầu Hoàng thượng dùng bữa, nên nàng không có trang điểm đậm, mà chỉ cẩn thận dùng chút phấn, đem khuôn mặt làm cho vừa xem qua phải vô cùng ngon miệng. Tóc chải xong lại sửa một lần, trang sức thì đổi hai ba lần, sau đó nàng mới bình tĩnh lại chờ.

Nhưng mà chờ mòn chờ mỏi, Thuận phi cũng không đợi tới Hoàng thượng, mà đem Thịnh An Hoài chờ tới.

Thịnh An Hoài mang tới một cái tin xấu: Hôm nay Hoàng thượng không tới.

Kỳ thật Thịnh An Hoài cũng không có nghe đến Hoàng thượng sửa miệng, nhưng mà ông ở ngoài thư phòng cung Càn Thanh chờ nửa canh giờ, hai vị kia cũng không có ra. Người nghĩ, cơm đều chẳng quan tâm ăn, thì bọn họ còn có thể làm cái gì a... Thịnh An Hoài liền tới đây thông báo cho điện Hàm Quang một tiếng: Không cần chờ.

Nói tới ông ta làm như vậy là có chút tự chủ trương, nhưng mà Thịnh An Hoài lại sợ chuyện này nháo lớn, cuối cùng nháo đến chỗ Thái hậu, đến

lúc đó lại thêm phiền cho Hoàng thượng. Dù sao Hoàng thượng là bị Điền Thất cản chân, khẳng định sẽ không tới nơi này, ông ta tới thông báo một tiếng lại không có sao.

Thuận phi nghe lời nói của Thịnh An Hoài, sắc mặt vốn sục sôi ý chí chiến đấu thoáng chốc trở nên xám như tro, màu son tỉ mỉ đánh trên hai má nằm trên gương mặt trắng có chút phát xanh, có vẻ đột ngột mà khô hài.

Thịnh An Hoài đi rồi, Thuận phi tự mình đối mặt với cả bàn đồ ăn, cơm nuốt không trôi. Nàng dùng đũa nhẹ nhàng chọc chọc vào những hạt cơm lóng lánh trong cái chén ngọc màu xanh, chờ dần trầm tư.

Nàng kỳ thật là một nữ nhân rất có chí khí, tuy rằng xuất thân không hề rất cao, nhưng năm đó trước khi xuất giá cũng là khuê tú rất có tài danh và hiền danh ở kinh thành. Sau này vào cung, tuy không có nhà mẹ đẻ dựa vào, nhưng cũng từng bước từng bước đi lên địa vị hôm nay, cách cái vị trí kia chỉ có một bước xa. Nàng làm sao có thể không động tâm chứ!

Muốn làm Hoàng hậu, tốt nhất là có con nối dõi, muốn có con nối dõi, tự nhiên phải cần Hoàng thượng... Nhưng mà Hoàng thượng đây là có ý gì, hấn chán ghét nàng đến vậy sao?

Cho tới bây giờ, Thuận phi vẫn tin tưởng Điền Thất đã từng vì chuyện của nàng mà ra sức, bằng không Hoàng thượng cũng sẽ không vừa vặn ở ngay sau lúc nàng cùng Điền Thất nói thẳng mà truyền chỉ muốn tới điện Hàm Quang. Chỉ là không biết vì sao Hoàng thượng lại nửa đường lật lọng.

Đêm nay Thuận phi lăn lộn khó ngủ, một hồi cảm thấy Hoàng thượng chán ghét nàng, một hồi lại cảm thấy là có kẻ nào đó từ giữa làm khó dễ, nếu để cho nàng bắt được, nhất định không tha được hấn... Tổng là càng nghĩ chuyện này, đầu óc càng tỉnh táo, rốt cuộc không cách nào ngủ yên.

Trong cung Càn Thanh, Kỳ hành cũng có tâm sự. Hấn lăn qua lộn lại nghĩ một hồi, mơ hồ có chút phán đoán, thế là đứng dậy, nhảy cửa sổ đi ra

ngoài.

Điền Thất đang ngủ mơ mơ màng màng thì bị người đẩy tỉnh, nàng thoát nhìn thấy một cái bóng trắng trước cửa sổ, thiếu chút nữa bị dọa ngất xỉu.

Kỷ Hành cởi giày leo lên giường, chui vào trong chăn của Điền Thất, tay chân hăn quần quít lên người nàng. Hăn chỉ mặc một lớp áo lót, trên quần áo còn mang theo hơi lạnh. Điền Thất xoa xoa cánh tay của hăn, "Không lạnh sao?"

Kỷ Hành thuật cột bò lên, "Lạnh, nàng giúp ta ấm ấm đi." Nói xong, hăn lấy chân của mình cọ lấy chân của Điền Thất, lại phát hiện ra chân của tiểu biến thái so với chân hăn còn lạnh hơn, thế nào hăn đem cái chân to của mình đè lên trên chân của nàng, giúp nàng làm ấm.

Điền Thất thật không hiểu hăn lại lên cơn điên gì. Nàng biết khinh công của hăn tốt lắm, tốt đến mức đem thị vệ khắp Hoàng cung cột vào cùng nhau đều đuổi không kịp hăn, nhưng mà lại tốt đến mấy đi nữa cũng không thể chơi như thế. Điền Thất ngáp một cái, mặc cho hăn ôm, "Chàng tìm ta có chuyện gì sao?"

Kỷ Hành trực tiếp hỏi, "Chuyện Thuận phi là sao?" Ngày đó Thái hậu bị Điền Thất trách phạt, nhưng được Thuận phi giúp đỡ cầu tình, hôm nay Điền Thất giúp hăn lật thẻ bài, lại lật đến Thuận phi.

Điền Thất nghe hăn nhắc tới Thuận phi, thì tinh táo một chút, nói, "Ta muốn cùng chàng nói một chuyện."

"Chuyện gì nha?"

"Chính là... Thuận phi dường như đã biết."

"Sau đó nàng ta dùng chuyện này uy hiếp nàng?"

"Ừ."

Bàn tay đang khoát lên eo Điền Thất của Kỷ Hành nắm lại thật chặt, hẳn an ủi nàng, "Nàng yên tâm, chuyện này ta sẽ xử lý."

"Vâng." Điền Thất ứng xong, che miệng ngáp một cái.

"Tóm lại, ta sẽ vĩnh viễn bảo vệ nàng." Hẳn lại nói.

Trong lòng Điền Thất ấm áp, trên miệng lại nói, "Nhanh ngủ đi, đêm khuya tối mù lại chạy đến chỗ của ta mà phát điên."

Kỷ Hành cũng là đột nhiên tìm đến linh cảm. Hẳn và Điền Thất hiện tại không thể ra cửa hẹn hò, Điền Thất lại không thể đi vào phòng của hẳn, nhưng mà hẳn hoàn toàn có thể đi tới tìm nàng. Dù sao khinh công của hẳn tốt lắm, dùng thế nào cũng đều không hư hỏng.

***

Ngày hôm sau, Kỷ Hành đi điện Hàm Quang. Thuận phi lại đẩy lên một đường hi vọng, cho rằng tối hôm qua Hoàng thượng thật là có chuyện nên mới tới không thành, cho nên hôm nay mới lại đây nhìn xem, bởi thường một chút.

Sau đó nàng liền phát hiện, nàng nghĩ chuyện này được quá tốt đẹp rồi.

Hoàng thượng ngồi thẳng, một miếng trà cũng không uống, lời nói ra giống như mang theo gai nhọn, một chút tình cảm và mặt mũi cũng không cho: "Trẫm thấy mỗi ngày người đều giúp Thái hậu lo liệu việc ở hậu cung, còn tưởng người làm lụng vất vả vô cùng, lại chưa từng nghĩ tới, người còn có tâm tư nghe ngóng chuyện khác. Trẫm thấy người thật là rảnh rỗi vô cùng."

Thuận phi lập tức cảm thấy không ổn.

Quả nhiên, Hoàng thượng còn nói thêm, "Tuy rằng người vâng đầu, làm chuyện không nên làm, nhưng trẫm niệm chút khổ lao mà ngày xưa người có, nên không thêm truy cứu. Chỉ hi vọng về sau người an phận thủ thường, chuyện không nên quản người không cần đi nhúng tay, lời người không nên nói, một con chữ cũng không cần xách.

Thuận phi vâng vâng xưng biết. Cung tống đi Hoàng thượng, nàng tức đến mức đem tách trà trên bàn quét hết xuống đất, tách vỡ dập nát.

Tên Điền Thất này, nơi nào giúp nàng ra sức, rõ ràng chính là đi cáo trạng nàng! Tên cầu nô tài không thức thời này, trợn chút bản lĩnh xấu xa kia của bản thân, cũng dám không đem nàng để vào mắt!

Nhưng mà Thuận phi lại không có biện pháp nào với Điền Thất. Hoàng thượng sớm tới cảnh cáo nàng, nàng rốt cuộc không thể hướng Điền Thất ra tay, cũng không thể hướng Thái hậu lộ ra chuyện này, dù cho là lén lén lút lút cũng không được, nếu không lấy tính tình đa nghi của Hoàng thượng, thì vẫn sẽ tìm đến trên đầu nàng, đến lúc đó nàng lại khó xuất đầu.

Qua mấy ngày, Thuận phi lại phát hiện một cái vấn đề trí mạng mới. Điền Thất cáo trạng nàng như vậy, rõ ràng cho thấy đã cùng nàng đối lập, có Điền Thất ở đây thì hình tượng của nàng ở trước mặt Hoàng thượng e là sẽ càng lúc càng không ra sao. Như vậy nàng sẽ cách hậu vị càng xa.

Không được, nhất định phải tiêu diệt Điền Thất.

Không thể đem chuyện này nói với Thái hậu, nàng có thể dẫn đường người khác đi phát hiện. Người kia tốt nhất là cách hậu cung rất xa, như vậy Hoàng thượng sẽ không nghi ngờ đến trên đầu nàng. Hơn nữa, người kia tốt nhất là cùng Điền Thất có chút thù.

Thuận phi rất nhanh tìm đến người tốt nhất tiếp nhận tin tức này: Tôn Tòng Thụy.

Tôn Tòng Thụy mang người mắng qua Điền Thất, thấy rõ lão ta và Điền Thất có thù.

Quan trọng nhất là, chỉ cần đám đại thần ở trên triều biết Điền Thất là một cái tồn tại như thế, thì đến lúc đó Điền Thất ắt sẽ bị môi gươm lưỡi kiếm đâm thành con nhím.

Thuận phi cười lạnh, trong mắt xẹt qua một tia âm ngoan cùng khoái ý.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Âm Sát

Điền Thất rất nhanh viết thư hồi âm cho Trịnh Thiếu Phong, rồi nhờ Đường Thiên Viễn giúp nàng gửi đi. Hôm nay nàng ra cung chỉ nhìn thấy mỗi mình Đường Thiên Viễn, Kỷ Chinh không có ở kinh thành, bảo là muốn đi tỉnh làm việc, cũng không có nói là làm việc gì. Điền Thất nghĩ không hiểu được hãn đường đường là một Vương gia, có chuyện gì mà phải cần tự mình bôn ba.

Nàng và Đường Thiên Viễn hẹn gặp nhau ở tiệm Bảo Hòa, hiện tại cách Kỳ thi mùa xuân cũng chỉ có bốn tháng, áp lực thi cử thì Đường Thiên Viễn vẫn là có, chẳng qua là ở trước mặt người khác thì hãn toàn là giả vờ bình tĩnh. Đối mặt với Điền Thất, hãn cũng không làm bộ làm tịch, mà cực kỳ kể khổ một trận. Điền Thất an ủi hãn: Thi cử luôn thay đổi trong nháy mắt, cũng không nhất định phải cầm Trạng nguyên làm gì, thi được Thám hoa cũng là được rồi.

Đường Thiên Viễn nghe nàng nói thế thì vui lên, không nhận được xoa xoa đầu của nàng, cười nói, "Nếu như ta có một đệ đệ giống như là người thì tốt biết mấy." Lúc đó cuộc sống sẽ có rất nhiều rất nhiều niềm vui.

Điền Thất cười nói, "Đường đại nhân đang lúc phong độ nhất, hiện tại sinh cũng còn kịp."

"Sao lại bài bố đến trên đầu cha ta rồi, người thật là tìm đánh." Đường Thiên vừa nói, vừa cong ngón tay muốn búng trán của Điền Thất, Điền Thất ôm đầu trốn hãn, hai người cười giỡn một hồi, Đường Thiên Viễn

cũng không còn ngọt ngào giống ban đầu. Lại ngồi xuống tán gẫu một buổi, mới cười cùng Điền Thất tạm biệt.

Điền Thất cùng hẳn đi ra khỏi cửa, mỗi người đi một ngã. Nàng đi ra ngoài được một lát, Phương Tuấn mới phát hiện đặc sản Tứ Xuyên mà Đường Thiên Viễn đưa cho Điền Thất bị nàng bỏ quên ở tiệm Bảo Hòa, thế là hẳn lại chạy đi đưa đặc sản cho Điền Thất.

Điền Thất bên này giống như thường ngày đi về cung, đối với kinh thành này nàng rất là quen thuộc, nên chỉ toàn kiếm đường tắt mà đi, nàng đi khắp hang cùng ngõ hẻm rồi quẹo vào một cái hẻm nhỏ tĩnh lặng. Vừa đi mấy bước thì phía trước đột ngột toát ra mấy người, ai cũng lưng hùm vai gấu, vừa nhìn qua liền biết là người luyện công. Bọn họ cầm vũ khí, như hổ rình mồi nhìn Điền Thất, lưỡi dao phản xạ ánh sáng mặt trời giống như là tuyết rơi, chiếu vào trong mắt Điền Thất.

Điền Thất hí mắt nghiêng nghiêng đầu một cái, né tránh đi ánh sáng chói mắt kia. Nàng tưởng gặp được xã hội đen thanh toán nhau nên phản ứng đầu tiên của bản thân là quay đầu bước đi, "Mấy vị tiếp tục, cái gì ta cũng không thấy, không nghe được."

Mấy người kia lại không chịu buông tha nàng, mà cùng lúc xông lên đem nàng vây quanh.

Điền Thất thầm nói không ổn, nàng cố gắng trấn định mà cười cười nói, "Các vị đại ca có gì chỉ giáo? Phải chăng là khát nước? Nếu các đại ca không ghét bỏ, mấy đồng tiền này có thể cầm đi mua rượu uống." Vừa nói vừa đem tiền trong túi đều đổ ra hết dâng lên cho bọn họ. Lúc này đối phương cầm hung khí, nàng cũng bất chấp đau lòng tiền.

Người cầm đầu vẫn chưa có cầm lấy ngân lượng của nàng, mà lấy mũi dao chỉ nàng nói, "Có người dùng tiền mua mạng của người, các anh đây cũng chỉ là bán cái khổ lực, kiếm được là tiền mồ hôi nước mắt. Nếu người

thành oan hồn, thì chớ có đến đây đưa chúng ta, mà đi tìm người mua mạng người." Vừa dứt lời, cả đám người liền muốn ra tay.

"Chờ một chút, chờ chờ một chút! Các người nhất định là nhận sai người, trước giờ ta đều không có cùng ai kết thù." Điền Thất chém đình chặt sắt nói.

"Há, người có phải là Điền Thất không?" Người kia hỏi.

Điền Thất kiên định lắc đầu, "Ta không phải Điền Thất, ta cũng không biết Điền Thất là ai."

Làm kẻ cầm đầu đều không phải là đồ ngu, hẳn thu đao vào, nói, "Điền Thất là tên thái giám, người cỡi quần cho chúng ta nhìn một cái coi có cái kia hay không thì không phải là rõ ràng sao."

Ông nội người, biết được còn rất rành ah! Điền Thất dùng đôi tay ôm ngực, "Ta... Ta kỳ thật là nữ nhân... Thật sự không phải thái giám..."

"Được thôi, người để ta tự mình nhìn một cái, ta liền tin người." Người kia nói xong liền vãn tay áo muốn đi tới lột đồ của Điền Thất.

Điền Thất xoay người muốn chạy, nhưng mà đường lui cũng bị chặn. Đám người này dần dần bức về phía nàng. Điền Thất bị dọa nhũn hết cả chân, rất không tiền đồ khóc lên. Vừa khóc vừa cầu xin tha.

Khi đầu lĩnh đám thích khách nâng tay đuổi về hướng Điền Thất thì, thành linh nơi khóe mắt hẳn có ánh sáng lạnh lẽo qua, hẳn phản ứng cực nhanh, lập tức rút tay lại, ánh sáng kia nhanh chóng tới gần, kèm theo là tiếng lưỡi dao sắc bén đang xoay tròn trong không trung, sát theo mu bàn tay mà vút qua, lưu lại một trận khí lạnh trên mu bàn tay của hắn; lưỡi dao tiếp tục bay về phía trước, cắt thành một đường cong bay về phía tường gạch đối diện, cuối cùng cắm phập vào trong tường.

Mọi người tập trung nhìn kỹ, thấy đó là một cây đoản đao, dính lút vào tường tận tam phân, mặt tường đã xuất hiện vết rạn.

Cao thủ! Thích khách bị kinh ra một thân mồ hôi lạnh, hấn ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện trên nóc nhà có một người đứng.

Người này chính là thị vệ mà Kỳ Hành vẫn luôn phải đi theo dõi Điền Thất. Bởi vì đầu óc của thị vệ này không được tốt lắm, Điền Thất còn từng cùng Kỳ Hành thỉnh cầu qua, muốn đổi hấn đi, nhưng mà bị Kỳ Hành bác bỏ, lý do là vì tên thị vệ này có võ công cao nhất trong đám thị vệ, đầu óc cũng thẳng nhất. "Ngu" tất nhiên là không "Thông minh", nhưng "Ngu" quả thật là thủ đoạn hiệu quả để đối phó với "Thông minh". Từ xưa đến nay không biết có bao nhiêu là người thông minh bị kẻ ngu bức điên, nói chung là nhiều không kể xiết.

Thị vệ này cũng không phải là ngu ngốc, hấn chẳng qua là lòng dạ thẳng tưng thôi. Thấy được Điền Thất bị vây, lúc đầu hấn vẫn là hi vọng chuyện này có thể giải quyết trong hòa bình, tuy rằng hấn không để ý đánh một trận, nhưng hấn sợ làm Điền Thất bị thương. Cho đến khi móng vuốt của kẻ địch sắp chạm đến quần áo của Điền Thất, thì thị vệ này cuối cùng xác định, chuyện này không thể hòa bình giải quyết, thế nên hấn không chút do dự ra tay.

Tuy rằng một chiêu này làm bốn bề đều kinh, đem thích khách cầm đầu dọa ra một thân mồ hôi, nhưng dù sao bọn họ cũng là cầm tiền làm việc, lúc này cũng không thể dễ dàng nhận bản thân sợ hãi, nếu như thả người chạy đi, lần sau muốn chặn được càng khó.

Được rồi, chiến thôi!

Thị vệ nhảy xuống đem Điền Thất nắm ở trong tay, rút ra trường đao nghênh chiến. Võ công của hấn tuy là cao cường, nhưng mà muốn bảo vệ

Điền Thất thì khó tránh sẽ phân tâm, người của đối phương lại nhiều, liên tục triển đấu hơn mười hiệp, thị vệ dần dần lộ ra sơ hở.

Điền Thất trở thành đồng đội như heo chuyên kéo chân sau, nàng không dám cùng thị vệ nói chuyện, sợ làm hấn phân tâm. Cuối cùng, thấy được cánh tay của hấn bị thương, miệng vết thương dài đến hai tấc, máu tươi trút ồ ồ, Điền Thất nhịn không được nói, "Hay là người đi trước đi."

"Câm miệng." Hấn lại bị chém một đao, lần này là ở phía sau lưng.

Điền Thất cảm thấy, chết một người so với chết cả hai càng thỏa đáng. Nàng đang muốn đem thị vệ đẩy ra, thì lúc này, gió bão chiến trường lại lên. Cũng không biết từ chỗ nào bay ra một người, bóng dáng người này rất nhanh, gặp người liền đập, trong tay hấn hình như còn xách theo thứ gì đó, thế là chỉ có thể dùng khuỷu tay đánh người, người bình thường làm như vậy có lẽ sẽ không được tiện, nhưng đối với cao thủ mà nói, thì cho dù là dùng cái móng đánh người đi nữa, cũng là phương tiện vô cùng.

Thế là người này đấu đá lung tung, dùng cùi chỏ đem mấy người kia đánh đến răng đều gãy, bọt máu theo khoe miệng tràn ra. Bóng dáng của hấn di chuyển được quá nhanh, Điền Thất căn bản là không thấy được mặt mũi của hấn, cho đến khi hấn đi đến trước mặt nàng dừng lại, nàng mới phát hiện người này chính là Phương Tuấn.

Miệng Điền Thất há hốc, quên mất sợ hãi.

Phương Tuấn cầm hai bao đồ trong tay nhét vào trong lòng Điền Thất, rồi tiếp tục gia nhập chiến trường. Lần này hấn cướp một cây đao, sau đó đâm thích khách kia liền chân chính kiến thức đến cái gì gọi là hung tàn.

Điền Thất trì độn cúi đầu, nhìn rõ ràng thứ ở trong lòng, thế nhưng là đặc sản mà Đường Thiên Viễn mang cho nàng.

Có Phương Tuấn trợ giúp, áp lực của thị vệ giảm bớt rất nhiều, hiện tại hẳn chỉ cần một lòng bảo vệ Điền Thất là được. Thị vệ là người biết hàng, thấy được thân thủ của Phương Tuấn thì súng bái đến mức muốn quỳ xuống bái lạy hẳn.

Bất quá Phương Tuấn vẫn là bị đánh lén một chút. Một tên thích khách bị cướp vũ khí, oán độc nhặt lên hai cục gạch trên mặt đất, liên tiếp ném tới phía Phương Tuấn. Phương Tuấn đang lấy một địch ba, nghe đến phía sau có tiếng gió, lập tức mẫn tiệp nghiêng đầu né qua, nhưng hẳn không nghĩ đến là cục gạch này xong còn có một cục khác ngay sau đó, thế là hẳn liền như vậy bị đập trúng cái ót.

Phương Tuấn bị gạch đập được tối om cả mắt, động tác trong tay hẳn dừng lại.

Thị vệ vội vàng thay thế, dù sao cũng không còn thừa lại bao nhiêu việc.

Điền Thất đem Phương Tuấn kéo qua một bên xem xét thương thế của hẳn. Lúc này, bổ khoái tuần thành nhận được cử báo của quần chúng, rốt cuộc tới, đem mấy người đánh nhau bao vây tất cả lại, bất quá tình huống trước mắt là năm nhiều, đứng thiếu.

Thị vệ và Điền Thất đều có thẻ bài Hoàng cung, bọn bộ khoái không dám bắt bọn họ, thế là đem toàn bộ đám thích khách mang đi.

Trong không khí còn đậm đặc mùi máu tung bay. Điền Thất kinh hồn vừa định, nhưng chân vẫn mềm nhũn. Nàng cảm thấy nàng không tề ra quần thì đã là dững khí gia tăng lắm rồi. Trên người thị vệ có hai chỗ bị thương, may mà đều bị thương vào da thịt, chính hẳn có mang theo kim sang được, Điền Thất giúp hẳn xửt vào, rồi giúp hẳn đơn giản buộc miệng vết thương lại, ứng phó nhu cầu cầm máu.

Nàng lại quay đầu qua một bên nhìn nhìn Phương Tuấn, phát hiện hắn đang bịt cái ót phát nổ.

"Người không có sao chứ?" Điền Thất vừa hỏi vừa giơ tay lấy tay của Phương Tuấn ra, định nhìn vết thương của hắn.

Đầu của Phương Tuấn quả nhiên đủ cứng, hắn không có bị đập đổ máu, mà chỉ sưng một chút.

Nhưng Điền Thất vẫn là không yên tâm, Phương Tuấn chỉ ngậy ra đó một câu cũng không nói, hiển nhiên là không phải không có chuyện. Đầu óc người này vốn đã bị hư, lại bị nện đập như vậy, nói không chừng lại muốn hư thành nặng hơn.

Thế là nàng đem Phương Tuấn và thị vệ mang hết đến Thái y viện. Thái y viện không phải là nơi ai cũng có thể tiến vào, cũng không phải ai cũng có tư cách để thái y xem bệnh. Nhưng mà đã là người mà Điền công công mang tới, hết thầy đều dễ nói.

Vương Mạnh cẩn thận xem qua cho hai người, hắn tỏ vẻ lo lắng với thương của Phương Tuấn, chủ yếu là vì người này bị thương xong thì ngay cả 1 câu cũng không nói, liền như vậy mà trợn ngược hai mắt, sắc mặt tê dại. Trong đầu óc ra vấn đề là bệnh khó trị nhất, cho dù là thầy thuốc thần đi nữa cũng phải cẩn thận làm việc. Vương Mạnh không dám đương trường ghim kim cho hắn, mà chỉ mở một toa thuốc tan máu bầm để cho hắn uống trước, Điền Thất sợ Phương Tuấn không thể chăm sóc chính hắn và mẫu thân của hắn, nên lâm thời tìm hai người tới đặc biệt chăm sóc bọn họ.

Vội nửa ngày, lúc trở lại Hoàng cung đã rất muộn. Khắp đầu óc của Điền Thất đều là người có hiềm nghi mua hung thủ cùng với làm sao báo đáp ân nhân cứu mạng. Hôm nay Kỷ Hành dùng xong bữa tối, cũng không thấy Điền Thất trở về, hắn có chút phiền lòng, chấp tay sau lưng đứng ở ngưỡng cửa cung Càn Thanh ngắm trăng.

Điền Thất cho rằng chính mình đã sớm sợ hãi xong rồi, nhưng mà vừa thấy được Kỳ Hành, nước mắt của nàng lập tức rơi xuống.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Chông Lưng

Kỷ Hành vốn đã có chút nôn nóng, nên vừa thấy Điền Thất khóc thì lòng của hắn đều vò thành một cục. Hắn cố nén cơn xúc động muốn đem nàng ôm vào trong lòng ngay lúc này, mà xoay người đi vào trong phòng, Điền Thất hiểu ý, đi theo.

Trong phòng chỉ có hai người bọn họ, Điền Thất vừa đóng kỹ cửa lại, Kỷ Hành lập tức ôm nàng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của nàng, rồi thấp giọng nói, "Không sao." Tuy là hắn không biết chuyện gì xảy ra, nhưng chỉ cần có hắn ở đây thì tất nhiên hắn sẽ dốc toàn lực để che chở Điền Thất.

Lúc này Điền Thất có thể xem như là thấy được thân nhân, nhất thời nàng ủy khuất vô cùng, ghé vào trong lòng Kỷ Hành buồn bã nói, "Hoàng thượng, có người muốn giết ta."

Cánh tay của Kỷ Hành kéo căng, "Ai?!"

"Tạm thời còn không biết." Điền Thất noi xong, rồi đem chuyện hôm nay kể lại lần nữa.

Kỷ Hành nghe được mà sợ hãi không thôi, sau lại đem Điền Thất kiểm tra trên dưới một lần, xác định nàng không có bị bất kỳ vết thương gì, thì mới yên tâm. Tuy là như thế, nhưng Điền Thất bị kinh hách, cũng khiến hắn đau lòng không thôi, hắn khẽ vuốt gò má của nàng, nghiêm mặt nói, "Nàng yên tâm, ta nhất định tra ra hung thủ phía sau, báo thù cho nàng."

Điền Thất khẽ gật đầu. Tuy rằng không phải là chuyện sáng rõ gì, nhưng người không thể không thừa nhận, cảm giác có người bảo kê thật sự

quá đã. Nàng lại đem công tích vĩ đại của thị vệ và Phương Tuấn miêu tả sâu sắc một trận, Kỷ Hành nghe được, tự nhiên là muốn trọng thưởng. Bất quá hẳn cũng có chút buồn bực, võ công của thị vệ mà hẳn phái ra đã rất cao, nhưng nghe ý tứ của Điền Thất thì cái người tên là Phương Tuấn kia có vẻ như càng lợi hại? Người này tới cùng có lai lịch gì chứ?

Kỷ Hành ghi nhớ tên của người này, quyết định quay đầu sai người đi điều tra cẩn thận.

Sau đó hẳn lại đem người thị vệ bị thương kia kêu đến hỏi lại tình hình lúc chuyện xảy ra vô cùng tỉ mỉ và cụ thể. Cũng không phải hẳn không tin Điền Thất, mà do Điền Thất không biết võ công, nên có thể sẽ bỏ qua một vài tin tức mấu chốt. Thị vệ là người thành thật, không kể việc nhỏ đến việc lớn đều nói qua một lần, mỗi một cái tình tiết đều không buông tha, thậm chí đem chuyện bọn thích khách muốn lột đồ của Điền Thất để xác nhận thân phận của nàng cũng nói ra. Sau khi Kỷ Hành nghe xong thì mặt hẳn lập tức đen như đáy nồi, hẳn lập tức hạ chỉ đem vụ án này thay đổi thụ lý từ phủ Thuận Thiên lên tới Hình bộ, yêu cầu Hình bộ phải suốt đêm điều tra thẩm án.

P phủ Thuận Thiên là nơi quản án dân sự và xử phạt, còn Hình bộ thì chủ yếu thẩm tra xử lý những vụ án lớn và nghiêm trọng ở khắp nơi. Tối đó, một chủ sự Hình bộ chuyên phụ trách thẩm án bị người ta kéo từ trong chăn ra, ông ta còn cho rằng xảy ra chuyện lớn gì nha. Nửa đêm mùa đông rét căm căm bị bắt ra khỏi đệm ấm chăn êm, như thế tuyệt đối sẽ khiến người ta oán khí tận trời. Vì thế chủ sự đến Hình bộ liền đem mấy tên phạm nhân kia tách ra mà nghiêm hình tra tấn một trận, cuối cùng mới đỡ tức một chút.

Trải qua một trận bức cung, cuối cùng có người gánh không được mà khai hết. Chủ sự cho rằng như vậy liền kết thúc, rốt cuộc có thể về nhà ngủ một giấc, nhưng mà ông ta vừa thấy được cái tên trên tờ khẩu cung thì buồn ngủ đều bị dọa chạy sạch. Cuối cùng thì ông ta cũng rõ vì sao loại vụ án mà

phủ Thuận Thiên có thể giải quyết này lại phải chuyển đến Hình bộ, thế là vội vàng đem kết quả thẩm vấn trình cho thái giám được phái đến trông coi.

Hiện tại cách lúc mở cửa cung còn chưa tới một canh giờ, nên thái giám kia quyết định lại chờ, chờ đến khi mở cửa cung mới vào cung mà bẩm báo. Vừa lúc Hoàng thượng lên triều đuổi tới cung Càn Thanh, đem kết quả nói với Hoàng thượng.

Kỳ Hành vừa nghe thì cười lạnh một tiếng, đương trường viết một tờ mật chỉ, đem nó giao cho Thịnh An Hoài, rồi dặn dò mấy câu, sau đó ung dung mà lên triều. Hạ triều, người khác đều đi hết, chỉ có một mình Tôn Tông Thụy bị lưu lại, cùng Hoàng thượng đi điện Dưỡng Tâm mà thảo luận quốc sự.

Bên này, Thịnh An Hoài mang mật chỉ xuất cung đi Ngũ thành bình mã tư, kêu bọn họ bố trí mai phục ở cửa thành, sau đó mới đi đến nhà Tôn Tông Thụy tróc nã Tôn Phiền, quả nhiên sau khi chụp hụt thì lòng bắt Tôn Phiền khắp thành.

Kỳ thật buổi tối hôm trước Tôn Phiền đã không về nhà. Hắn vốn ở tại chỗ hẹn trước chờ bọn sát thủ xách đầu của Điền Thất tới để lấy nửa phần tiền thù lao còn lại, nhưng mà đợi đã lâu cũng không thấy ai tới, Tôn Phiền liền biết chuyện này không làm thành, trong nhất thời cảm xúc tiếc nuối lại còn nhiều hơn cả sợ hãi.

Có chút người, làm con ông cháu cha lâu, liền rất dễ dàng có loại cảm giác có chỗ dựa nên không sợ hãi, trong tiềm thức của họ luôn cảm thấy cho dù có chuyện lớn đến đâu cũng có người đỡ cho, không cần phải sợ gì. Từ xưa đến nay có vô số con ông cháu cha chính là như vậy đi hổ cha hãnh. Lần này Tôn Phiền cũng không có cảm giác đến nguy hiểm giáng lâm, hắn không dám về nhà cũng không phải vì sợ sau khi sự tình bại lộ thì Điền Thất tìm tới cửa, mà do sợ cha hãnh đánh hãnh.

Tôn Phiền mua sát thủ cũng là chuyện đã lên kế hoạch và cẩn thận suy xét. Hãn hận Điền Thất, hơn nữa còn vì chuyện của Điền Thất, mà âm mưu của hãn bị hủy, hãn quả thật là hận không ăn được thịt uống được máu của Điền Thất. Lại nói, Tôn Phiền cũng biết cha của hãn cùng Điền Thất càng lúc càng không đội trời chung, có xu thế thủy hỏa bất dung, đã vậy trình độ buông lời gièm pha của Điền Thất ở trước mặt Hoàng thượng lại càng lúc càng cao minh, cha hãn dần dần rơi vào hoàn cảnh xấu. Tôn Phiền muốn giúp cha hãn, nên nhất định phải trừ khử Điền Thất. Nghĩ tới nghĩ lui, muốn làm liền làm đến cùng, vĩnh tuyệt hậu hoạn. Bởi vậy hãn mới dùng nhiều tiền mua sát thủ.

Vốn dĩ, võ công của mấy tên sát thủ kia đều không tệ, dựa theo kế hoạch ban đầu, muốn lấy đầu của Điền Thất chẳng hề khó, cho dù có một thị vệ có võ công cao cường bảo vệ đi nữa, cũng chẳng qua là vấn đề thời gian mà thôi. Một đầu sư tử kéo sao qua một bầy sói. Nhưng mà ai cũng không nghĩ đến, nửa đường lại chạy ra một tên cao thủ khác, vì thế mới khiến bọn hãn thất bại thảm hại.

Tôn Phiền cũng không biết quá trình chuyện xảy ra. Hãn chỉ biết kế hoạch của hãn thất bại, nếu như cha hãn biết nhất định sẽ đánh hãn.

Sau này hãn vô cùng hối hận vì đã không để cho cha hãn biết sớm một chút.

Tôn Tông Thụy là người cuối cùng biết chuyện này. Không có cách, lão bị Hoàng thượng bám trụ quá lâu, mãi đến khi Thịnh An Hoài tiến vào lén lút thì thầm với Hoàng thượng, sự tình đã xử lý xong, thì Kỷ Hành mới nguội đi sắc mặt, cho Tôn Tông Thụy lui xuống.

Tôn Tông Thụy trở lại Nội các, phát hiện trong ánh mắt mấy vị các thần nhìn lão đều có chút cổ quái. Lão bình tĩnh như thường, đôi lấy là tiếng chặc chặc và cái lắc đầu của người khác. Con trai đều như thế, vậy mà

lão cha còn ngồi ở chỗ này vững như Thái sơn, thật không biết nên phục lão hay là phải khinh bỉ lão.

Một lát sau, một quan viên là tiểu đệ của Tôn Tòng Thụy đi tới Nội các tìm lão, thì thầm báo cáo một trận, Tôn Tòng Thụy cực kỳ hoảng sợ, cũng không kịp xin nghỉ, mà vội vàng chạy về nhà, khi bước ra ngoài thì bước chân đều có chút lảo đảo.

Mấy vị các thần khác lúc này mới giật mình hiểu ra, a, thì ra là còn chưa có biết nha...

Lúc mà Tôn Phiền bị bắt đi, hãn đang trốn ở nhà bạn uống rượu xem kịch. Chỉ huy của Tây thành binh mã tư là người khéo léo, cũng không biết hãn lĩnh hội thánh chỉ như thế nào, tóm lại hãn kỳ diệu nghênh hợp với cách nghĩ của Hoàng thượng. Sau khi hãn bắt lấy Tôn Phền, cũng không gấp gấp mang về, mà là trói Tôn Phiền lại dạo quanh kinh thành một vòng, có người hỏi thì cũng không giấu, mà cho thuộc hạ dưới trướng trực tiếp nói cho họ biết: Tên này mua sát thủ giết người, sau đó bị bắt lấy...

Tôn Phiền là người quen mặt ở kinh thành, dân chúng chưa hãn biết lai lịch của hãn, nhưng mà những người hơi có thân phận địa vị, hoặc là từng lăn lộn trong đám công tử quần lụa thì hơn phân nửa đều biết hãn. Lần này tiếng tăm của hãn nổi cực, kéo theo cha hãn đều bị người ta cầm ra thảo luận một phen. Thanh danh của Tôn Tòng Thụy vốn không tệ, nhưng mà gặp phải đứa con trai là tên tội phạm thế này, thuyết minh cái gì? Con cái không được dạy dỗ là lỗi của cha, ít nhất từ vấn đề giáo dục con cái mà nói, thì Tôn Tòng Thụy là cần nhận lấy sự khinh bỉ.

Lại thêm quần chúng tầng dưới chót tuy là không có cái nhìn thù hãn gì với con ông cháu cha cho lắm, nhưng tóm lại là cách tầng lớp, sẽ không phân cho bọn họ được bao nhiêu đồng cảm. Hiện tại con ông cháu cha phạm tội, nên rất dễ dàng kích thích sự phẫn nộ của quần chúng, một người

nhìn không được mà bắt đầu hướng về phía Tôn Tòng Thụy ném đồ, nhất là khi đi ngang chợ, Tôn Phiền thu hoạch được cũng kha khá.

Tôn Tòng Thụy gấp muốn bốc lửa. Hiện tại lão rất là luống cuống, căn bản không rõ ràng tình huống cụ thể, con trai mình tới cùng phạm cái tội gì cũng là do người khác nói mới biết được. Vừa nghe nói là mua sát thủ, thì lão lập tức tìm đến mấu chốt: Người bị giết kia chết chưa?

Không chết sao? Không chết là được rồi...

Nhưng mà Tôn Tòng Thụy lại cảm thấy không đúng lắm. Vì sao Hoàng thượng lại lưu lão lại? Rõ ràng cho thấy Hoàng thượng muốn đánh hấn trở tay không kịp, điều này tỏ rõ Hoàng thượng nhúng tay vào chuyện này, đã vậy còn không có ý tốt gì!

Cái ý thức này khiến cho Tôn Tòng Thụy cảm thấy tuyệt vọng. Nhưng Tôn Phiền lại không thể không cứu, tuy là lão có đến mấy đứa con trai, nhưng đích tử cũng chỉ có một đứa như thế.

Thân phận của Tôn Tòng Thụy miễn cảm, không dễ đi gặp Tôn Phiền, gia đình đi đưa thức ăn và quần áo cho Tôn Phiền, rồi nghe ngóng sự kiện từ đầu tới cuối, trở về báo cáo lại cho Tôn Tòng Thụy. Tôn Tòng Thụy vừa nghe, tâm tình càng thêm trầm trọng.

Lại là Điền Thất!

Cuối cùng lão cũng phát hiện ra, Hoàng thượng chẳng hề là người khó giải quyết nhất trong chuyện này, mà gai góc nhất chính là tên thái giám Điền Thất chết bầm kia! Khổ cái là tên thái giám này đều nhiều lần đối địch với lão, lần này bắt được nhược điểm của Tôn gia, thì làm sao có thể từ bỏ ý đồ?

Tôn Tòng Thụy nghiêng răng nghiêng lợi, rồi lại không biết làm sao, không thể không từ chỗ Điền Thất mà bắt tay, tốt nhất là giảng hòa với tên

thái giám chết bầm này, cũng đỡ cho con trai chịu khổ. Thế là, Tôn Tòng Thụy gấp đuối ở trước khi thắm án, lén lén lút lút mở tiệc chiêu đãi Điền Thất, còn mời Trịnh thủ phụ cùng tới. Trịnh

thủ phụ là một người chuyên gia phụ trách hòa giải, kiêm chức làm thủ phụ Nội các.

Điền Thất vui vẻ dự tiệc, trước khi đi còn báo cho Kỷ Hành biết. Kỷ Hành xoa xoa đầu nàng, cười hỏi, "Cho dù nàng đi, lại có thể làm gì? Chẳng lẽ muốn đối với Tôn Tòng Thụy yêu cầu ưu đãi hay sao?" Hình tượng tham tài của tiểu biến thái này quá khắc sâu lòng người.

Điền Thất chững chạc đàng hoàng mà lắc đầu, "Ta muốn nói với lão, chỉ cần lão ta tự vẫn trước mặt ta, thì ta nhất định cầu Hoàng thượng buông tha Tôn Phiền."

Kỷ Hành gật đầu, "Thì ra nàng muốn tức chết hẳn."

Một tên thái giám, lấy ngữ khí như vậy nói chuyện với thứ phụ Nội các, có thể nói là bá đạo. Chẳng qua Điền Thất biết sự bá đạo này là ai cho nàng, nàng vòng lấy cần cổ Kỷ Hành, chủ động hôn hẳn, "Cảm ơn chàng cho ta chống lưng."

"Cùng ta mà nói cảm ơn gì," Kỷ Hành hôn trả nàng, "Ta sẽ chống lưng cho nàng cả một đời."

Cả một đời quá dài, Điền Thất thật không dám tham vọng quá đáng. Nhưng mà nghe được lời nói như thế, thì nàng vẫn là rất cảm động.

Kỷ Hành liếm khóe môi nàng, cười khê, "Buổi tối trở về sớm chút."

"... Vâng."

Điền Thất đi, quả nhiên đem câu nói kia nói với Tôn Tòng Thụy, chẳng qua "Lão" biến thành "Người". Tôn Tòng Thụy tức đến mức đương trường liền biến sắc, tiệt tan chẳng ai vui.

Lại sau đó, chính là án xử Tôn Phiền cùng bọn sát thủ.

Đám sát thủ này gần như ai cũng công trên lưng án mạng, cho nên không có gì thắc mắc, trừ phán tên cung khai sớm nhất đi lưu đầy, còn lại đều chém đầu.

Tình huống của Tôn Phiền chính là mua sát thủ giết người nhưng không thành công, Tôn Tòng Thụy đánh giá tội danh này nhẹ nhất có thể phán thành trượng trách (đánh bằng gậy), đánh một trận, sống qua là tốt rồi. Chỉ đáng tiếc Tôn Phiền đây là được Hoàng thượng quan tâm đặc biệt, muốn phán cái tội danh gì thì không phải là chuyện Tôn Tòng Thụy có thể định đoạt. Tôn Tòng Thụy sau đó cũng sầm mặt đi tìm Hoàng thượng cầu xin, đương nhiên, không ăn thua. Hoàng thượng còn chế giễu lão một trận, nói lão làm việc thiên vị, thật xấu hổ với thanh danh của lão, đem Tôn Tòng Thụy nói một trận mắc cỡ cực kỳ.

Lại sau đó, Tôn Tòng Thụy mang lấy cái danh thanh liêm, nên cũng thật sự không có cách nào nhúng tay vào chuyện này.

Lão liền như thế trở mắt nhìn con trai bị phán lưu đầy tới Quỳnh Châu, hơn nữa còn là loại ác nhất trong hình thức lưu đầy: Vĩnh viễn. Cũng là nói, không chỉ một mình Tôn Phiền bị lưu đầy, mà ngay cả con cháu của Tôn Phiền cũng đều không thể quay về, như thế tương đương định cư vĩnh cửu ở chân trời góc biển, đời này qua đời khác hưởng thụ cuộc sống nguyên sinh thái. Đối với Tôn Phiền mà nói, sống thành như thế còn không bằng chết, cũng có lẽ so với chết càng chặt vật.

Kỷ Hành cảm thấy không đã ghiền, còn thêm một điều: Gặp được ân xá cũng không tha.

Được rồi, đủ sinh động!

Tôn Tòng Thụy tức đến mức lờ hết cả mồm. Hắn không dám trách móc Hoàng thượng, hắn cảm thấy Hoàng thượng làm như vậy đều là vì bị Điền Thất mê hoặc. Điền Thất đây là muốn cùng Tôn gia kết thù, không chết không ngừng! Tôn Tòng Thụy không thể ngồi chờ chết, đành phải quyết định tiếp chiêu, từ nay đem sự tranh đấu với Điền Thất để ra ánh sáng, liều mạng đến cái gọi là người chết ta sống.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Duyên Có Tự Bao Giờ

Kỷ Hành ngồi ở trong thư phòng, nhìn chăm chăm vào chuỗi chuông nhỏ trong lòng bàn tay. Nếu như xem nhẹ đi chấn thương tâm lý mà chuỗi chuông này mang lại cho hắn, mà chỉ nhìn hình dáng bên ngoài của nó thôi thì nó vẫn là cực kỳ linh lung khả ái. Kỷ Hành nhìn chăm chú vào hoa văn trên chiếc chuông, lại bắt đầu sinh ra loại cảm giác quen thuộc mông lung không thể nắm lấy, loại cảm giác kia dường như là ấn tượng rất dài lâu rồi, đã bị thời gian cọ rửa qua mà làm nhạt đi, dần dần có vẻ như tiêu tan đi bóng dáng.

Nhưng sự liên hệ của hắn cùng với nó, lại giống như không hề đơn giản chỉ là hoa văn.

Kỷ Hành trầm mỗi vẫn không có cách giải, thế là triệu nữ quan tú nghi ở cung Càn Thanh tới hỏi, "Trẫm từng mệnh người xem xét lai lịch của loại hoa văn này, vì sao người chậm chạp không bẩm báo?"

(nữ quan tú nghi: phụ trách đồ vật lễ nghi liên quan đến trang trí thêu thùa)

Tú nghi đáp: "Xin Hoàng thượng thứ tội, nô tì lục khắp vật phẩm trang sức khắp Hoàng cung, nhưng chưa từng thấy qua loại hoa văn này. Nhưng có nghe một cung nữ ở Thượng y cục nói qua, hoa văn này hình như là một loại đường vân lưu hành trong dân gian ở quê hương Cô Tô bọn họ, chẳng qua cô ta cũng không dám chắc chắn lắm, nô tì đang chứng thực, nên chưa dám thẳng bẩm."

Kỷ Hành để tú nghi lui xuống trước. Lúc này, Thịnh An Hoài mới tiến vào nói, "Hoàng thượng, Tống Hải cầu kiến, có chuyện muốn bẩm."

"Truyền hẩn vào."

Tống Hải là trinh thám của Hình bộ. Dưới tay Hình bộ đặc biệt lập một cái sở Trực ngôn Thanh lại, tuy rằng trên danh nghĩa là một phần của Hình bộ, nhưng trực tiếp chịu sự quản hạt của Hoàng đế. Tống Hải là thủ lĩnh của sở Trực ngôn Thanh lại, cũng là đầu lĩnh mật thám. Sở Trực ngôn Thanh lại đã từng nổi bật một đoạn thời gian, nhất là lúc Trần Vô Dung hoành hành, nơi này bị lão ta cầm giữ, chuyên dùng để bài trừ dị kỷ. Sau khi Kỷ Hành lên ngôi thì không thích nơi này cho lắm, chính hẩn cũng không phải rất để ý theo dõi dư luận của dân gian và quan viên, mà cho rằng bưng bít không bằng khai thông, thế là sở Trực ngôn Thanh lại không còn có huy hoàng như trước.

(Trực ngôn thanh lại: nói thẳng - thanh lọc quan lại)

Hai ngày trước Kỷ Hành đã từng phái sở Trực ngôn Thanh lại đi tra Phương Tuấn. Một người có võ công so với thị vệ đại nội càng cao cường tiếp cận Điền Thất, tổng khiến cho Kỷ Hành có chút cảnh giác.

"Bẩm Hoàng thượng, thân phận của Phương Tuấn đã xác định, năm đó hẩn chính là người đứng đầu của lực đại mật thám thuộc sở Trực ngôn Thanh lại, võ nghệ cao cường, vì Trần Vô Dung mà bán mạng. Người này xuất quỷ nhập thần, ít có người nhìn thấy được chân dung của hẩn, sau này lực đại mật thám cùng nhau bị phái đi Liêu Đông, ở vụ án Quý Thanh Vân xảy ra xong thì tung tích hoàn toàn không còn. Một lần nữa hiện thân thì đầu của Phương Tuấn bị thương, ký ức biến mất sạch sẽ, nhưng vũ lực không giảm. Sau này bị Điền công công mang đến tiệm Bảo Hòa là mướn, gần đây trong lúc đánh nhau đầu lại bị thương, hư hư thực thực ngây dại."

Kỷ Hành đối với ba chữ Trần Vô Dung vô cùng mẫn cảm, lúc này nghe được Phương Tuấn là người của Trần Vô Dung thì lập tức nghiêm mặt hỏi, "Phải chăng Phương Tuấn cố ý tiếp cận Điền Thất?"

"Vi thần vô năng, vẫn chưa tra ra Phương Tuấn cùng Điền công công lui tới có động cơ gì. Nhưng hình như Điền công công không hề thích người này."

Kỷ Hành tức thì có chút hồ đồ. Như thế xem ra giữa Điền Thất và Phương Tuấn tựa hồ cũng không có giao tình gì, nhưng Phương Tuấn vì sao lại xả thân cứu giúp Điền Thất chứ? Đừng nói là đang ngấp nghé Điền Thất đi... Kỷ Hành híp híp mắt, "Lại tra. Xem kỹ hẩn, nhất là... Đừng để cho Điền Thất quá tiếp cận hẩn."

Tống Hải lĩnh mệnh.

Kỷ Hành lại nói, "Người này là nhân vật mấu chốt trong vụ án Quý Thanh Vân, đừng để hẩn dễ dàng chết đi, tốt nhất có thể khiến hẩn khôi phục trí nhớ."

Tống Hải lại nhận lệnh. Sau hẩn lại có chút do dự, dường như có lời gì muốn nói.

Kỷ Hành liền hỏi, "Người còn có chuyện gì muốn bẩm?"

"Hoàng thượng, ngài đã từng mệnh cho vi thần chú ý hướng đi của Ninh vương, hiện tại Ninh vương hẩn... rời khỏi Kinh thành."

"Đừng nói là hẩn đi du sơn ngoạn thủy đi?" Tự nhiên không thể là du sơn ngoạn thủy. Mùa đông, núi là núi trọc, nước là nước đá, thật sự không có cái gì để chơi. Lại nói, trong Kinh thành có Điền Thất, Kỷ Chinh có thể bỏ được mà đi sao? Kỷ Hành nghĩ đến đây, thì trong lòng lại nổi lên một trận chua lè chua loét.

Tống Hải đáp, "Hoàng thượng, Ninh vương đi Liêu Đông."

"Có tra rõ hãn đi làm cái gì không?"

"Tạm thời không có, huynh đệ ở sở Trực ngôn sợ bị phát hiện nên không dám cùng quá gần. Nhưng mà hiện tại hãn đang dừng ở một nơi gọi là Điền gia truân ở Liêu Đông."

Điền gia truân. Điền Thất. Kỷ Hành hí mắt. Kỷ Chinh tên này quả nhiên đang tìm hiểu thân thế của Điền Thất!

Tống Hải lại là không có liên tưởng đến phương diện này, chủ yếu là hãn đoán không được tới cùng một vị Vương gia tìm hiểu thân thế của một thái giám vì động cơ gì. Hãn cho rằng hành tung của một người khả khi thông thường là có móc nối cùng âm mưu quỷ kế. Tống Hải lấy một cái bản đồ từ trong túi ra, dưới sự ngầm đồng ý của Kỷ Hành mà đi đến trước bàn mở ra, chỉ vào một chỗ nói, "Hoàng thượng, Điền gia truân ở chỗ này."

Cái chỉ này của hãn, Kỷ Hành vừa nhìn liền biết hãn có ý gì. Nơi gọi là Điền gia truân này, cách nơi xảy ra vụ án Quý Thanh Vân quá gần.

Quý Thanh Vân - Điền gia truân - Kỷ Chinh - Điền Thất.

Quý Thanh Vân - Phương Tuấn - Điền Thất.

Quý Thanh Vân - Trần Vô Dung - thái giám - Điền Thất.

Quý Thanh Vân - Điền Thất.

Trong nháy mắt đó, Kỷ Hành đột nhiên đem tất cả manh mối đều xuyên vào nhau, rốt cuộc bện ra một cái chân tướng: Quý Thanh Vân bị Trần Vô Dung ám toán, con gái của Quý Thanh Vân lưu lạc đến Điền gia truân, mượn thân phận Điền thị giả vào cung làm thái giám, muốn tìm cơ

hội trả thù. (Lúc đọc không sao, tự nhiên làm tới đây lại rơm rớm nước mắt, đúng là bỏ công theo truyện cảm xúc khác biệt thật.)

Kỷ Chinh đi Điền gia truân cũng là vì tra tìm quá khứ của Điền Thất.

Điền Thất thân là bé gái, vì sao lại vào cung, vì sao ngẫu nhiên lại biểu lộ ra phong độ của người trí thức, lời nói việc làm và cách nói năng của nàng không giống như là người bình thường có thể dạy dỗ ra, vì sao nàng lại chán ghét Phương Tuấn như vậy... Hết thấy những điều này đã có giải thích hợp lý.

Lúc này Kỷ Hành có chín phần năm chắc, Điền Thất chính là con gái của Quý Thanh Vân.

Điền Thất tới cùng trải qua cái gì?

Kỷ Hành không dám nghĩ. Một cô bé nhỏ mới mười tuổi, dưới sự thúc đẩy của huyết hải thâm cừu cỡ nào, mới sẽ vào cung làm chuyện ám sát?

Hắn không cần nghĩ cũng biết. Hắn đột nhiên chật vật đến mức có chút ngột ngạt lồng ngực. Điền Thất của hắn, hắn biết nàng nhất định là có việc khó nói, nhưng lại không biết những việc nàng trải qua lại bi thảm như thế. Một con người như băng như tuyết thanh khiết như thế, vì sao trên trời lại bạc đãi với nàng như vậy?

Kỷ Hành lại nghĩ tới, như vậy mà nói, Quý tiên sinh cùng phu nhân sợ rằng đã...

Không, không chỉ có vợ chồng của bọn họ. Kỷ Hành nhớ được, Quý tiên sinh hình như còn có một đứa con trai, như vậy...?

Hắn vốn nhắc lên một chút hi vọng, thiếu chút nữa kích động đến đứng lên, rồi lại đột nhiên khựng lại, thần sắc hoảng hốt, rốt cuộc lại vô lực ngồi phịch xuống long ỷ. Nếu đứa bé kia còn có một con đường sống, thì

Điền Thất không thể nào không nghe không hỏi với người thân duy nhất suốt chừng ấy năm.

Trong lòng Kỷ Hành dân lên một trận đau đớn khó mà nói lên lời.

Chuyện cho tới bây giờ, hẳn ngược lại hi vọng chân tướng vĩnh viễn sẽ không xuất hiện. Như vậy phu thê Quý tiên sinh cùng con trai của bọn họ, cũng sẽ còn một đường sinh cơ trong hi vọng của mọi người.

Kỷ Hành vẫy lui Tổng Hải, tự mình một người ngồi ở trước bàn sách.

Ánh mắt của hắn rơi xuống chiếc chuông kia. Lần này, đoàn sương mù trong đầu hắn chậm rãi tản ra, hình ảnh trốn tránh phía sau dần dần rõ ràng.

Năm đó hắn mới tám tuổi, chưa bị lập thành Thái tử. Tuy đang ở tuổi ham chơi, nhưng bởi vì là trưởng tử của Hoàng thất, nên trên mặt của hắn luôn đeo một cái mặt nạ ôn trọng lão thành so với bạn cùng lứa. Đêm Nguyên tiêu, dân chúng toàn Kinh thành gần như đều ra ngoài đường xem pháo hoa, ai ai cũng nói cười sung sướng khỏi phải nói. Kỷ Hành cũng muốn cùng Phụ hoàng và Mẫu hậu cùng ra ngoài chơi, nhưng mà Phụ hoàng đi bồi Quý phi, vắng vẻ một mình Mẫu hậu ở trong cung. Kỷ Hành ở cung Không Ninh ngồi một hồi, Mẫu hậu thấy hắn buồn bực không vui, liền sai Thịnh An Hoài đem theo nhiều người, dẫn điện hạ xuất cung chơi đùa.

Pháo hoa trên bầu trời chưa từng gián đoạn quá, đèn đuốc rực rỡ đem toàn bộ thế giới chiếu sáng như ban ngày. Nhưng lòng Kỷ Hành lại không thể nào sáng nổi. Hắn chấp tay sau lưng, nghiêm mặt, giống như là ôn thần đang tuần tra ở nhân gian. Trên đường có không thiếu trẻ con cầm những cây pháo hoa dài nhỏ như cây đũa cười hi hi ha ha đốt, Thịnh An Hoài mua cho Kỷ Hành một bó, nhưng Kỷ Hành đung cũng không thèm đung, "Ấu trĩ!"

Đi rồi đi, Kỷ Hành thấy được bên đường có một tiểu cô nương, tiểu cô nương đang đứng ở dưới thân cây đốt loại pháo hoa ấu trĩ này. Cây là cây hòe, đen sì trụi lụi, trên thân quần vô số lụa đỏ rất rục rở, bên trên còn treo thêm hai chuỗi đèn lồng màu đỏ. Tiểu cô nương nhiều lắm chừng ba bốn tuổi, nhìn qua như là bé con được làm bằng đồng tuyết, cô bé mặc áo đỏ, cổ áo và cổ tay viền lông thỏ, trên đầu và trên người đều mang theo những quả banh lông nho nhỏ, cô bé giơ lên pháo hoa trong tay vung vòng vòng trong không trung, thấy được Kỷ Hành nghi chân nhìn mình, cô bé cũng không mắc cỡ, mà cầm pháo hoa đi qua đưa cho Kỷ Hành, "Cho người, cùng nhau chơi đi." Cô bé nói rất là chậm, tiếng nói ngọt ngào ngây thơ, đem từng chữ từng chữ bắn ra ngoài.

Cha mẹ của tiểu cô nương kỳ thật vẫn đứng ở dưới tàng cây xem, sau khi nhìn rõ là Kỷ Hành thì bọn họ đi đến phía trước, thỉnh an với điện hạ.

Kỷ Hành vừa bóp lấy cái cán pháo hoa đang bốc cháy, vừa làm ra vẻ thâm trầm. Hắn nghiêm hết cả mặt mà gật đầu, rồi hỏi thân phận của đối phương.

Quý Thanh Vân, hầu đọc Hàn lâm viện.

Hàn lâm viện là một cái tồn tại tương đối đặc biệt, phẩm chất của quan viên bên trong không cao, nhưng đều là nhân tài có học vấn có tư cách thăng chức. Rất nhiều người ở Hàn lâm viện mấy năm, đến lúc đi ra liền có thể trực tiếp thăng lên địa vị cao.

Quý Thanh Vân kéo tiểu khuê nữ luôn gặp ai cũng như quen đã lâu lại, kêu nàng hành lễ với Kỷ Hành, "Nhanh dập đầu với điện hạ."

Hiện tại là ngày Tết, Kỷ Hành chẳng hề rất để ý đến những lễ nghi phiền phức kia, thế là nâng nâng tay, "Miễn đi."

"Kêu điện hạ." Quý Thanh Vân lại vỗ vỗ đầu của khuê nữ, tổng yếu kêu một tiếng nha, bằng không quá không nể mặt người ta.

Tiểu cô nương ngẩng đầu nhìn Kỳ Hành, cô bé yên nhiên cười, hai con người sáng như ánh sao mùa hạ, "Ca ca."

Ngực Kỳ Hành ấm một chút. Hắn quăng đi pháo hoa đã đốt xong trong tay, rồi cong người đem tiểu cô nương ôm lên.

Loảng xoảng một tiếng, có thứ gì đó rơi xuống mặt đất, đụng vào đá xanh, phát ra một trận tiếng vang rất dễ nghe.

Quý Thanh Vân khom người đem vật kia nhặt lên, phất đi bụi đất phía trên, rồi cười nói, "Sao lại rớt rồi." Vừa nói, vừa định đeo vào cổ tay tiểu cô nương.

Kỳ Hành định nhãn nhìn qua, đó là một cái chuỗi chuông nhỏ, chiếc chuông ẩn dưới bóng dáng của hắn, nên nhìn không được rõ ràng lắm. Hoa văn mơ hồ trên chuông có chút kỳ quái, bất quá nhìn xem lại thấy rất là thoải mái.

...

Kỳ Hành từ trong ký ức đi ra, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chiếc chuông duy nhất còn sót lại trước mắt.

Tiếp sau hắn lại ngốc bệu theo sát cô nhóc kia cùng đốt pháo hoa, đã vậy còn mặt dày mà dạn theo cả nhà Quý Thanh Vân cùng nhau vui chơi, Quý Thanh Vân cũng ngại ngùng đuổi hắn đi.

Hắn tại đêm Nguyên tiêu náo nhiệt nhưng cô độc như thế, theo bản năng đi tiếp cận với sự ấm áp nhìn thấy được nhưng không với tới được nào đó.

Lại sau nữa thì sao?

Hắn bị lập thành Thái tử, phụ hoàng lưu một bộ phận vị trí ở phủ Chiêm sự của Thái tử cho hắn chính mình chọn người. Hắn chọn hầu đọc Hàn lâm viện Quý Thanh Vân.

Lúc Quý Thanh Vân mới vào phủ Chiêm sự thì chỉ là chính lục phẩm phủ thừa, sau này từng bước một lên tới thiếu chiêm sự, rồi đến chiêm sự. Tài hoa của Quý Thanh Vân có thể thi triển ở phủ Chiêm sự, nên dần dần trở thành tâm phúc số một của Thái tử, nhưng cũng lại thành cái đinh trong mắt của bè phái Trần Vô Dung.

(Chiêm sự phủ: đây là nơi phụ trách làm việc cho Thái tử, chiêm sự là người giúp việc chính của Thái tử.)

Nói đi nói lại, Quý tiên sinh là bị hắn liên lụy.

Hốc mắt Kỷ Hành có chút đau xót. Hắn nhắm mắt lại, đem cái chuông kia đặt lên bờ môi hôn khẽ.

"Quý Chiêu, Kỷ Hành ta chỉ trời phát thệ. Tận hết cuộc đời ta, bảo vệ nàng suốt kiếp. Nếu không tuân lời thề, đời đời kiếp kiếp thân nhân bạn bè đều xa lánh, vạn tiền xuyên tâm."

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Tửu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Phong Ba Lại Đến

Điền Thất còn chưa biết Kỳ Hành đã biết quá khứ của nàng. Hiện tại tất cả tâm tư của nàng đều để ở trên việc truy tìm chứng cứ phạm tội của Tôn Tông Thụy. Cái mộng của bản thân thì cũng xem như được Tôn Tông Thụy lau chùi được sạch sẽ, nhưng khó mà đề phòng được người khác kéo chân sau của lão, con trai ruột của lão thì không nói đi, mà lão còn có mấy tên môn sinh chưa từng làm qua cái chuyện tốt gì nha, sau lại vẫn được Tôn Tông Thụy bảo kê mới có thể an an ổn ổn đi tới ngày hôm nay. Điền Thất cùng Đường Nhược Linh thương lượng một chút, cảm thấy ông ta có thể cầm những việc đó ra làm văn chương.

Hôm nay Điền Thất về cung, phát hiện ánh mắt của Hoàng thượng không đúng lắm, ánh mắt này là loại nặng trịch trịch, nặng u u, là loại ánh mắt mang theo ngộ đạo sau khi nhìn thấu thiên cơ của chúng đạo sĩ, là sự thương xót của các hòa thượng đã nhìn thấu đau khổ nhân gian. Loại biểu tình này xuất hiện ở trên mặt của một Hoàng đế, thật sự là làm cho người ta lo lắng. Điền Thất phi thường đại nghịch bất đạo sờ sờ trán của Hoàng thượng, nàng ưu sầu lo lắng hỏi, "Hoàng thượng ngài sao vậy?"

Kỳ Hành kéo tay nàng xuống nắm thật chặt thật chặt, rồi nhìn nàng mỉm cười khe khẽ.

Điền Thất: "..."

Kỳ Hành không phải chưa từng nghĩ đến chuyện trực tiếp hỏi Điền Thất, dù sao Quý tiên sinh và hãn cũng xem như là "Người mình", Điền Thất giấu hãn như vậy, khiến cho hãn có một loại ngọt ngọt vì không được

tín nhiệm và úy khuất. Nhưng mà đứng ở dưới góc độ của Điền Thất để nghĩ vấn đề này thì Kỳ Hành lại có chút lý giải nàng. Tuổi còn nhỏ lại gặp được loại biến cố như thế, sau đó lại một mình mạo hiểm, mỗi ngày xách cái đầu sống qua ngày, trước lúc chưa có chứng cứ vô cùng xác thực thì nàng đại khái sẽ không thẳng thắn. Bởi vậy thấy rõ, Điền Thất có lẽ đến cả cả di hài của Quý tiên sinh cũng tìm không tới, nếu không đã sớm có thể vì phụ thân của mình chính danh.

Liên xem như nghĩ thông điểm này, Kỳ Hành vẫn có chút buồn bực như cũ.

Nhưng cùng lúc đó hẳn lại không tự giác so đo. Mơ hồ mong đợi Điền Thất có thể hoàn toàn tín nhiệm hẳn, chủ động cùng hẳn thẳng thắn hết thảy.

Thế là Kỳ Hành lên tinh thần nửa ngày, rốt cuộc cái gì cũng không hỏi, cái gì cũng không nói. Hẳn muốn vô điều kiện làm hậu thuẫn của nàng, thẳng đến khi nàng chân chân chính chính đem trọn trái tim phó thác cho hẳn.

Điền Thất phát hiện Hoàng thượng cũng không có phát sốt, nhưng nàng vẫn có chút lo lắng cho hẳn. Dù sao hẳn từng có tiền sử bị bệnh thần kinh. =))))))

Hoàng thượng ôm nàng, bắt đầu lái nha lái nhái hỏi những chuyện trước đây của nàng. Thời thơ ấu của Điền Thất kỳ thật rất vui vẻ, nhưng nàng không muốn nhớ lại những chuyện đó. Cho dù có biết bao nhiêu là tốt đẹp đi nữa, thì đó cũng là thứ đã mất đi, càng tốt đẹp bao nhiêu thì càng khiến cho nàng chật vật bấy nhiêu. Kỳ Hành thấy nàng không vui, lập tức cảm mềm không hỏi. Hẳn có chút hối hận chính mình đã từng không có tham dự nhiều vào thơ ấu của Điền Thất, dẫn đến việc Điền Thất có vẻ như là không có chút ấn tượng nào với hẳn. Bất quá duyên phận của bọn họ vẫn là đã bắt đầu từ mười mấy năm trước, điều này ít ít nhiều nhiều làm cho Kỳ

Hành có chút cảm giác thỏa mãn. Hai người bọn họ, là mệnh trung chú định.

Thế là giữa hai người còn lại một trận trầm mặc. Kỷ Hành đem Điền Thất kéo vào trong lòng nhẹ nhàng mà ôm. Toàn thân Điền Thất buông lỏng, tùy ý hãn ôm. Nàng nghĩ thầm, hay là nói thật với hãn đi...

Thôi, vẫn là chuyên tâm lo liệu chuyện Tôn Tòng Thụy trước. Chờ đem Tôn Tòng Thụy chinh chết xong, lập tức cùng hãn thẳng thắn tất cả.

***

Tôn Tòng Thụy biết Điền Thất đang đối phó lão, lão không thể ngồi chờ chết. Lão đã nghĩ ra vô số biện pháp, nhưng mỗi một biện pháp đều cần Hoàng thượng tới phối hợp. Nhưng mà Hoàng thượng sẽ phối hợp Tôn Tòng Thụy để thu thập Điền Thất sao? Tôn Tòng Thụy đối với chuyện đó không có cái gì để trông cậy vào.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tôn Tòng Thụy nghiệm ra được một cái kết luận bi thương: Muốn thu thập Điền Thất, thì phải đứng ở mặt đối lập với Hoàng thượng.

Chuyện này đối với một tên thần tử mà nói, thật sự là một chuyện nguy hiểm.

Nhưng mà khí thế của Điền Thất tới rào rạt quá, cho dù lão không phản kháng thì cũng không được đến chuyện tốt gì. Như vậy mà xem, lão cũng chỉ có thể đọ sức một lần.

Thật là khéo, mới vừa ngủ gà ngủ gật, liền có người đưa cho gối đầu. Có người nói với Tôn Tòng Thụy, giữa Hoàng thượng và Điền Thất có gian tình.

Gian, gian tình?

Ngay từ đầu Tôn Tòng Thụy không tin. Nhưng mà "Cái thuyết gian tình" này vừa lúc có thể giải thích cái vấn đề "Vì sao Hoàng thượng sủng tin Điền Thất như thế". Tôn Tòng Thụy chỉ nghĩ là Hoàng thượng tín nhiệm Điền Thất bởi vì tên thái giám này giỏi nịnh bợ và buông lời gièm pha, nhưng mà cần thận suy nghĩ lại cũng không đúng, Hoàng thượng cũng không có ngu đần giống như cha hăn như vậy, hăn đối với thái giám có một loại cảnh giác rất là thâm căn cố đế, thì làm sao sẽ tùy tiện tiện tiện mà tin tưởng lời gièm pha của thái giám chứ?

Như vậy xem ra, sự thiên vị và tín nhiệm của Hoàng thượng đối với Điền Thất thật là không hề có đạo lý.

Trừ khi...

Tôn Tòng Thụy nhớ lại khuôn mặt kia của Điền Thất, rốt cuộc cũng có mấy phần tin tưởng.

Lão lại nghĩ tới con trai Tôn Phiền của mình. Chuyện về sau lão đã hoàn toàn biết được chuyện ngu xuẩn mà Tôn Phiền đã làm, nhưng ván đã đóng thuyền, lão chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, càng nhiều vẫn là bi thống và phẫn hận.

Dưới tình huống ám sát người ta nhưng người ta không tổn hao một cọng lông sợi tóc, vậy mà Tôn Phiền lại lấy tội danh mua sát thủ giết người bị phán lưu đày vạn dặm ngoài hoang đảo, còn là vĩnh lưu, gặp được ân xá cũng không tha, mức hình phạt như vậy xưa nay chưa từng có, đừng nói là con cái của một quan trọng thần Nội các tằm gội trong Hoàng ân, mà cho dù là dân chúng đi nữa, cũng không đến nỗi như thế. Tôn Tòng Thụy vẫn cho là do Điền Thất đứng ở giữa làm khó, nhưng nếu Hoàng thượng cũng đối với Tôn Phiền hận thấu xương thì sao?

Nghĩ đến đây, Tôn Tòng Thụy hã ra một thân mồ hôi lạnh.

Nếu như giữa Hoàng thượng và Điền Thất thật sự có liên hệ như thế, vậy thì đây đúng là điểm khơi mào đả kích Điền Thất rất tốt. Điền Thất có hành vi mỉa mai thượng mồi súng, là gian hoạn hại nước hại dân, như thế thì có thể có được kết quả tốt gì? Đến lúc đó tất nhiên sẽ trở thành ngàn người chỉ trỏ, cho dù Hoàng thượng muốn bảo vệ hãn, cũng phải hỏi lòng dân có đồng ý hay không nha.

Nếu như không phải đâu?

Vậy cũng không có gì, miệng nhiều người xói chảy cả vàng, bọn họ hoàn toàn có thể đem không phải nói thành phải.

Từ đó Tôn Tông Thụy tìm đến linh cảm mới. Kỳ thật vấn đề rất đơn giản, không cần biết Điền Thất có bò lên giường rồng hay không, mà chỉ cần tất cả mọi người đều tin tưởng là được, lấy chuyện đó bức bách Hoàng thượng, Hoàng thượng sẽ thế nào? Phải hay không phải đã không còn là chuyện trọng yếu, trọng yếu là danh tiết của Hoàng thượng. Thân là đế vương, so với người bình thường càng thêm chú trọng danh dự của chính mình, vì bảo vệ hình tượng giữ mình trong sạch của bản thân, Hoàng thượng chỉ còn cách đem Điền Thất ra làm bia đỡ đạn. Hoặc giả vờ thành bị yêu nghiệt mê hoặc, sau đó quyết liệt với Điền Thất để tỏ vẻ ăn năn, hoặc chính là trực tiếp thanh minh quan hệ với Điền Thất, ban chết cho Điền Thất để lấy đó chứng minh thanh danh của chính mình, thế là dàn xếp ổn thỏa.

Bất quản Hoàng thượng lựa chọn làm sao, chờ đợi của Điền Thất đều là tử vong.

Tôn Tông Thụy rất cuộc yên lòng. Lão không rõ người nơi nào tiết lộ ra chuyện này, tóm lại khẳng định là kẻ thù của Điền Thất. Tôn Tông Thụy không để ý đối phương coi lão như đao mà sử dụng, bởi vì chuyện này đối với hãn cũng là có lợi lớn.

Chẳng qua, muốn đạt tới hiệu quả lý tưởng, thì việc đầu tiên mà lão phải làm là đối với dư luận tuyên truyền tạo thế. Đương nhiên, trọng điểm không ở Điền Thất, mà ở Hoàng thượng, như vậy mới có thể đem Hoàng thượng bức đến tuyệt cảnh, chỉ còn cách hy sinh Điền Thất.

Trận tai tiếng này bắt đầu theo dân gian lưu truyền lên tới triều đình. Hoàng thượng có đam mê đồng tính, đã vậy còn thích chơi đùa thái giám, gã thái giám xinh đẹp nhất bên cạnh hẳn chính là Điền công công, cũng chính là tiểu tướng công mà Hoàng thượng dưỡng, bằng không làm sao dám ngang ngược như thế, ngay cả trọng thần Nội các cũng không để vào mắt vân vân...

Triều đại Đại Tề rất khai phóng ngôn lộ (*), nên đem gan của bách tính nuôi lớn cực kỳ, thế là các loại việc riêng tư của tầng lớp thượng lưu được thảo luận tầng tầng lớp lớp, nên cái tin tức này tự nhiên cũng như là mọc cánh mà bay nhanh truyền bá, dần dần sự thảo luận giữa quan lại với nhau cũng mở ra.

(*) ngôn lộ: con đường cho dân nói, kiến nghị hoặc phê bình với chính phủ.

Tôn Tòng Thụy chờ tới lúc gần như chín muồi, liền phát động ngôn quan dâng lên cơn sóng tấu chương đầu tiên. Nội dung của tấu chương không có gì ngoài việc khuyên nhủ Hoàng thượng giữ mình trong sạch, xa cách tà vật, không nên bị yêu nghiệt nào đó mê hoặc. Tuy dùng từ hàm súc, nhưng ý tứ lại rất rõ ràng.

Điền Thất nghe qua phiên bản so với cái này càng sắc bén. Bởi vì nàng thường xuyên xuất cung, ở đầu đường cuối hẻm đều nghe người ta nói qua chuyện này. Lão bách tính nói chuyện luôn luôn không gò bó, Điền Thất vừa mới nghe được thì bị dọa muốn chết, nhanh chóng trở về nói cho Hoàng thượng.

Kỷ Hành an ủi Điền Thất một hồi, kêu nàng tạm thời không cần xuất cung.

Hắn cảm thấy chuyện này có kỳ quặc. Chuyện này sao lại bại lộ hơn nữa còn lan truyền ra ngoài nha, đã vậy còn ồn ào đến mức toàn thành đều biết? Ngay cả người bán hoành thánh vỉa hè cũng biết? Hắn vốn không thường xuất cung, càng ít khi nào ở trước mặt người khác mà lôi lôi kéo kéo với Điền Thất. Còn nữa, một tên Hoàng đế cùng một gã thái giám, đứng ở trước mặt người bình thường đều là người lạ hoắc, ai lại có thể nhận ra bọn họ? Đã vậy còn chỉ cần nhìn một cái liền biết quan hệ của bọn họ?

Trừ khi là quan viên trong triều.

Nhưng chuyện này không phải là nhỏ, mà quan hệ đến danh dự của Hoàng đế, quan viên trong triều sao có thể tùy ý loạn truyền, làm cho mọi người đều biết? Không có ai làm quan mà không có đầu óc đến thế, trừ khi là cố ý.

Cố ý?

Kỷ Hành xem chữ ký trên một vài tấu chương, hắn ngộ đạo. Đừng cho rằng ngôn quan luôn công bằng, ngôn quan cũng biết kéo bè kết phái, có nhiều cấu kết đối với những quan viên khác. Ngôn quan chân chính không kết đảng cũng có, loại người này bình thường tương đối ngay thẳng, nói chuyện không xuôi tai, nhưng sẽ không phối hợp người khác chỉ đâu đánh đó. Lần này liên hợp dâng sớ, hiển nhiên là hành động thống nhất của mấy tên ngôn quan, những chuyện khác Tôn Tông Thụy có thể giấu, nhưng mà lão có những cái vây cánh nào, Kỷ Hành đại khái biết hết.

Kỷ Hành đem tấu chương bóp khế, hừ lạnh. Tôn Tông Thụy lão già này, thật là không muốn sống.

Tuy rằng hiểu rõ ràng điểm này, nhưng nghi ngờ vẫn tồn tại như cũ: Tôn Tông Thụy rốt cuộc là làm sao phát hiện ra manh mối?

Thằng thẩn mà nói, xác suất lộ dấu vết của hãn và Điền Thất ở trong cung tuyệt đối cao hơn so với ngoài cung, phía Hoàng cung lại không có động tĩnh gì, làm sao bên ngoài lại xôn xao dư luận được chứ?

Kỷ Hành lập tức nghĩ đến Thuận phi.

Giương đông kích tây, thay mặt đối đảo, lấy trí mưu của Thuận phi, quả thật có khả năng làm ra loại chuyện này. Kỷ Hành hí mắt, giả sử như thật là ả ta, vậy thì tiện nhân này cũng đã sống xong rồi.

Hãn có chút áy náy, hãn đối với nữ nhân ở hậu cung quá yên tâm, nên mới gây ra chuyện kẻ gian trong ngoài liên thủ, hãm hại Điền Thất.

Bất quá chuyện trọng yếu trước mắt là làm sao đem chuyện mà Tôn Tòng Thụy khơi mào ra đề xuống. Lão già kia hiển nhiên là muốn quậy lớn chuyện, lấy đó bức bách hãn, việc này còn thật là có chút gai góc, Kỷ Hành nhất thời còn chưa nghĩ ra kế sách lưỡng toàn.

Nhưng mà cho dù nói thế nào đi nữa, Tôn Tòng Thụy người này lấy việc công làm việc tư, lòng dạ ác độc, không thể lại để cho lão ta đảm đương trọng trách, nếu không người về sau mà lão gây tai họa chính là người trong thiên hạ.

Lúc trước Kỷ Hành còn nghi ngờ qua, hãn biết quan hệ cá nhân của Quý tiên sinh và Tôn Tòng Thụy rất tốt, nhưng mà Điền Thất tựa hồ vô cùng chán ghét Tôn Tòng Thụy. Hiện tại lấy nhân phẩm của Tôn Tòng Thụy mà nhìn, nói không chừng chuyện năm đó có ẩn tình gì khác.

Hừm, chờ đem chuyện này xử lý xong, hãn nhất định muốn hỏi Điền Thất một câu.

Đang lúc Kỷ Hành suy đi nghĩ lại thì Thái hậu phái người đến mời hãn, nói là có chuyện quan trọng cần thương lượng.

Thái hậu sống ở trong thâm cung, phản ứng với tin tức bên ngoài không đủ linh mãnh. Nhưng mà bây giờ, rốt cuộc bà ấy cũng nghe đến chuyện này.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 90: "Tấn Công" Hoàng Thái Hậu

Lúc Kỷ Hành đi đến cung Từ Ninh thì Thái hậu đang khóc.

Thái hậu người này nha, khi bà ấy khóc thì vĩnh viễn sẽ không khóc bù lu bù loa tạo ra những tiếng động khiến người ta phiền chán. Mà bà ấy chỉ yên lặng rơi nước mắt, làm cho người ta cảm thấy cả thế giới này đều phụ bà, ai nhìn thì ai có cảm giác tội lỗi.

Kỷ Hành có chút nhức đầu, "Mẫu hậu, ai lại chọc ngài tức giận? Trẫm nhất định không nhẹ tha hẳn."

"Còn có thể là ai! Ai gia vì người làm lụng cả một đời, thật không dễ dàng chịu đến bây giờ, vậy mà người được lắm, đi làm ra những loại chuyện xấu xa kia. Có phải là an nhàn lâu quá, nên người quên đi những đau khổ từng trải qua? Người quên cha người bị thái giám che đậy đến thế nào sao? Người --" Nói tới đây thì ngậm miệng tiếp tục khóc.

Kỷ Hành liền biết chuyện kia đã truyền tới tai Thái hậu. Hắn giải thích, "Đó đều là người bên ngoài truyền bậy bạ, con làm người thế nào mẫu hậu ngài biết rõ mà, làm sao ngài lại giống người khác đi tin tưởng những lời đồn kia."

Thái hậu tuy là khóc cả nửa ngày, nhưng đầu óc cũng không có choáng váng, "Đến lúc này người còn lừa dối ta! Trứng không nứt ruồi bọ không bu, ai gia liền không tin, nếu như là chuyện không có căn cứ, người bên ngoài làm sao dám tùy ý đi nói bậy về Hoàng đế?"

Lòng Kỳ Hành trầm xuống, hẳn đã có kế sách. Hẳn lập tức thở dài làm ra vẻ bất đắc dĩ, "Mẫu hậu ngài đoán không lầm, trầm..." Hẳn cắn răng, giống như là vô cùng khó mở miệng, "Trầm quả thật không quá thích nữ nhân khác..."

Lời này của hẳn nói được xem như là không sai, nhưng nghe vào trong tai của Thái hậu, tự nhiên là nghĩ hẳn quả thật đã đi lên con đường đoạn tụ. Thế là Thái hậu gấp đến mức hai mắt đều biến đen, "Người, người..." Người nửa ngày, thế nhưng một câu hoàn chỉnh cũng nói không nên lời. Có chút chuyện khi hoài nghi là một chuyện, khi xác định lại là chuyện khác. Cho dù lại hoài nghi, nhưng đến lúc xác định thật sự xong, cũng sẽ khiến cho người ta có một loại cảm giác trời sập.

Lần này Thái hậu rất cuộc nhẹn không được, lên tiếng khóc lớn.

Ngay cả Kỳ Hành đều ít khi gặp được cảnh này. Thái hậu buông ra, vừa khóc vừa mắng, mắng một hồi, thấy con trai không có chút ý hối cải nào, thì bà bắt đầu mắng Điền Thất. Nhất định là tên tiểu thái giám kia dụ dỗ A Hành!

Kỳ Hành lập tức cùng mắng theo, "Tên Điền Thất kia, quả thật có chút không biết tốt xấu, thế nhưng dám thà chết không theo, trầm cũng không có bạc đãi hẳn nha!"

Thái hậu: "...". Sự thật của chuyện này lại một lần nữa đổi mới sự hiểu biết của bà, hóa ra là con trai của mình một bên tình nguyện làm đoạn tụ, người ta còn không có đồng ý?!

Tâm tình của Thái hậu rất phức tạp, một phương diện thì hai người cũng chưa có sống phóng đảng đến cùng nhau, đây là chuyện tốt; phương diện khác là con trai của mình bị người ta khinh bỉ, Thái hậu "Cùng có nhục chung", cảm thấy con trai của bà cũng không tệ, tên Điền Thất kia bằng cái gì dám chướng mắt Kỳ Hành... Bất quá cho dù Điền Thất chướng

mắt A Hành, A Hành vẫn là một lòng một dạ muốn đoạn tụ, chuyện này thuyết minh cái gì?

Con trai mình có vẻ như cứu vớt không được rồi...

Thái hậu càng thêm tuyệt vọng.

Bà có một loại xúc động muốn lập tức tiêu diệt sạch sẽ Điền Thất. Nhưng mà một khi Điền Thất ngã xuống, ngàn vạn Điền Thất khác sẽ đứng lên. Mấu chốt của chuyện này không nằm ở Điền Thất, mà ở chỗ khẩu vị kỳ cục không ra sao kia của Hoàng thượng. Nếu như bà đem Điền Thất giết chết, vậy Hoàng thượng phải chẳng sẽ đi tìm một thái giám khác? Nhân phẩm của Điền Thất không tồi, ít nhất là từ chuyện này nhìn ra, hẳn vẫn là có chút cốt khí và phẩm hạnh. Lỡ như Điền Thất chết, Hoàng thượng đi tìm thái giám khác, mà thái giám kia lỡ như chịu theo Hoàng thượng...

Thái hậu rùng mình một cái. Cũng là nói, theo tình hình trước mắt mà xem, Điền Thất rất kỳ diệu nổi lên tác dụng bám trụ Hoàng thượng?

Nghĩ như vậy, hình tượng của Điền Thất trong lòng Thái hậu lập tức có chút rục rở đến chói mắt.

Thái hậu vốn là người không có chủ kiến, bà cũng không biết nên khuyên con trai mình làm sao. Hiện tại đưa ra sát chiêu mà hẳn đều không may thay đổi, thế là bà liền chẳng biết làm sao, nhất thời cũng nghĩ không ra biện pháp tốt nào.

Kỷ Hành len lén quan sát thần sắc của Thái hậu, thấy bà tin, hẳn yên lòng. Hẳn cũng không muốn lừa mẹ ruột của mình, nhưng chuyện đã đến mức này, hẳn tất nhiên phải lựa chọn cách ổn thỏa nhất, để hạ thấp tất cả khả năng gia tăng thương tổn cho Điền Thất. Đương nhiên, áy náy là có. Thế là Kỷ Hành nói với Thái hậu một chuyện khác, "Chuyện này cũng không phải là chuyện lớn gì, nhưng không biết vì sao Thuận phi lại biết được."

Thái hậu nghe được hai chữ "Thuận phi", lỗ tai lập tức dựng thẳng lên, cũng không có tâm tư cùng Kỷ Hành phân tích xem chuyện này lớn hay là nhỏ. Trong hậu cung, Thuận phi là địch nhân số một của bà, địch nhân này lại trước một bước biết được việc tư mật của Hoàng thượng, vậy làm sao được.

Kỷ Hành đã đánh mất khí tiết một lần, nên lúc này có chút thản nhiên, không thèm để ý đánh mất lần nữa. Thế là hãnh bình tĩnh đem Thuận phi kéo ra hấp dẫn sự chú ý của Thái hậu, thuận tiện tiếp tục giúp Điền Thất xây dựng hình tượng chói lọi: "Mẫu hậu có điều không biết, Thuận phi từng lấy chuyện này ra làm áp chế, bức bách Điền Thất giúp ả làm việc. Điền Thất vì chỉ nhận một chủ tử là trăm nên từ chối Thuận phi, còn đem chuyện này báo rõ với trăm."

Làm tốt lắm! Thái hậu thầm vì Điền Thất ủng hộ, sau lại nghĩ tới Điền Thất này chính là mục tiêu săn bắn của con trai biến thái của mình, thì mặt bà tối sầm, không thoải mái nâng tây lên dùng khăn tay xoa xoa khóe môi một chút.

Kỷ Hành tiếp tục nói, "Không nghĩ tới Thuận phi từ lúc đó liền ghi hận Điền Thất trong lòng, vì báo thù Điền Thất, ả thế nhưng đem chuyện này tiết lộ ra ngoài cung, trước giờ mọi người đều là thích nghe mà không thích nhìn, tình nguyện tin tưởng chuyện nghe đến, cũng không muốn tin vào cái mà thấy được. Chuyện này nhất thời bị truyền được vô cùng khó nghe, lầm thanh danh của trăm. Máy tên ngôn quan dâng tấu chương, đem trăm mắng một trận."

Thái hậu tức đến mức vỗ đùi, "Thật là to gan lớn mật, há có thể như vậy!"

Kỷ Hành gật đầu phụ họa, "Thật là sao có thể như thế."

Đôi mắt của Thái hậu đột nhiên xoay xoay, hồ nghi nhìn Kỷ Hành, "Lời người nói có phải thật không?" Bà lại không ngốc, còn là từ kiếp sống cung đấu nhiều năm bò ra tới. Con trai bà ngấm vào Điền Thất, hiện tại rất có thể vì bảo vệ tên thái giám kia mà cố ý mỹ hóa hẳn.

Kỷ Hành bình tĩnh trả lời, "Nếu mẫu hậu không tin, có thể truyền Điền Thất tới đây hỏi han. Trẫm vẫn ở cung Từ Ninh, chỗ nào cũng không đi."

Thái hậu không thể không biết gương mặt mà đương trường làm chuyện này, "Thôi."

"Hay là hỏi một cái đi, hỏi qua cũng sẽ làm cho mẫu hậu yên tâm." Kỷ Hành nói xong, quay đầu kêu người vào, hạ lệnh đi đem Điền Thất và Thuận phi gọi tới.

Có Thuận phi đối chất, Thái hậu liền yên tâm. Liên tính Điền Thất và Hoàng thượng có thể thông đồng với nhau đóng kịch, nhưng Thuận phi tất nhiên sẽ không hy sinh chính mình đi phối hợp với bọn hắn.

Cảnh giới cao nhất của nói dối chính là có ba phần dối gian bảy phần chân thật, Kỷ Hành đã đem lời bịa đặt nói được hoàn mỹ, Điền Thất bị kêu tới thì chỉ cần từ đầu tới cuối nói thật, một cái chữ đều không cần bịa ra. Ví dụ như ngày đó Thuận phi đứng lúc ra tay cứu giúp, nàng đi đến cảm ơn, Thuận phi nào là "Sợ Hoàng thượng đau lòng," rồi nào là "Mong rằng Điền công công thành toàn".

Thái hậu nhớ lại ngày đó bà trừng phạt Điền Thất, Thuận phi lại đột ngột đứng ra, chuyện này quả thật hoàn toàn khớp với nhau.

Thuận phi bị nói đến mức xanh xanh trắng trắng hết cả mặt. Về chuyện này, Hoàng thượng đã cảnh cáo qua nàng một lần, lúc trước nàng không có phủ nhận, hiện tại ngay trước mặt Hoàng thượng, nàng cũng không có cách nào phủ nhận. Bất quá Thuận phi cảm thấy nàng làm như vậy cũng không cấu thành cái tội danh gì, chuyện bây giờ cũng đã nháo đến

trước mặt Thái hậu, nàng cũng không còn cách nào, đành phải trước tiên quấy cho nước đục, đem sự phẫn nộ của Thái hậu dẫn tới phía bên kia. Thế là Thuận phi nói, "Thái hậu nương nương có điều không biết, thần thiếp làm như vậy cũng là vì tốt cho Hoàng thượng. Tên nô tài này dụ dỗ Hoàng thượng, mới khiến cho Hoàng thượng vô tâm triệu hạnh," nói xong lại nhìn thoáng qua Kỷ Hành, rồi cúi đầu, "Thần thiếp cả gan khuyên ca, xin Hoàng thượng thứ tội."

Vì sao Hoàng thượng vô tâm triệu hạnh, trong lòng Thái hậu đã biết rõ ràng. Sắc mặt bà lạnh lùng, "Chuyện của Hoàng thượng tạm thời còn không thể để người tới quản."

Thuận phi biến sắc.

Nàng quả thật không có tư cách quản, nàng không phải Hoàng hậu, nàng chỉ là một phi tần. Nói trắng ra, chính là tiểu thiếp.

Kỷ Hành đứng lúc quãng cho Thuận phi một cái tội khác: Cầu kết ngoại thần, phi báng Hoàng đế.

Cái tội này là tội lớn, Thuận phi tất nhiên sẽ không thừa nhận.

Hiện tại Kỷ Hành cũng không có chứng cứ, không thể áp đặt tội danh cho ả. Hãn bày ra một bộ biểu tình cao thâm khó lường, "Người có nhận tội hay không cần do chứng cứ định đoạt. Chờ trăm điều tra rõ chuyện này, lại cùng nhau nghiêm khắc xử lý. Người trước ở điện Hàm Quang cấm túc ngẫm nghĩ tội lỗi đi."

Thái hậu tuy là hậu không được lập tức đem Thuận phi tước phong hào biếm vào lãnh cung, nhưng cũng hiểu được cần có chứng cứ mới có thể đi qua lưu trình định tội tư pháp, vì thế cũng không nhiều lời.

Kỷ Hành mang Điền Thất trở về cung Càn Thanh. Hãn thấy Điền Thất hình như có tâm sự, liền cười hỏi nàng, "Bị dọa đến?"

"Không," Điền Thất đáp, "Hoàng thượng, nếu chuyện này thật sự do Thuận phi gây nên, ngài sẽ xử trí nàng như thế nào?"

Kỷ Hành hỏi lại, "Nàng hi vọng trăm xử trí nàng ta thế nào?"

Điền Thất cúi đầu nói, "Ngài có thể tha cho nàng ấy một mạng không?"

Kỷ Hành nhíu mày, "Nàng thế nào lại vì ả ta cầu xin thế này."

"Không phải ý đó. Ta cũng chán ghét nàng ta. Nhưng mà không cần biết mục đích lúc trước của nàng ra sao, nhưng quả thật đã cứu ta một mạng. Có ân báo ân, có thù báo thù. Thù đã báo, ân cứu mạng cũng phải trả mới được."

Kỷ Hành cảm thấy có lý, không nên để cho Điền Thất thiếu ân tình của người này. Vừa lúc, hãn tha Thuận phi một mạng, hai người liền thanh toán xong.

Chẳng qua chuyện kế tiếp có chút thoát ly khống chế.

Thái hậu nương nương kèm nén không được tâm tình kích động, tích cực giúp Hoàng thượng tìm chứng cứ. Sau khi tra không ra chứng cứ, bà ấy lại vô cùng có sức sáng tạo mà bịa đặt chứng cứ. Thuận phi bị cấm túc ở điện Hàm Quang, toàn bộ người ở điện Hàm Quang bị đổi hết, chuyện bên ngoài phát triển tới mức nào nàng cũng không thể biết được. Con người một khi rơi vào trạng thái lo lắng đề phòng, chung quanh lại toàn người lạ, mỗi ngày nói không được vài ba câu nói thì tinh thần dần dần sẽ không xong, lập tức bắt đầu lẩn quẩn trong lòng. Mục tiêu cuộc đời này của nàng chính là làm Hoàng hậu, hiện tại cái mục tiêu này cách nàng càng ngày càng xa, đã xa đến mức biến mất hết. Đột nhiên nàng không còn động lực để sống sót.

Thế là ngay lúc Thái hậu đem chứng cứ được biên tạo vô cùng hoàn hảo giao cho Kỷ Hành thì, đúng lúc thái giám điện Hàm Quang tới báo: Thuận phi nương nương tự sát!

Chuyện này liền như vậy bị định thành sớ tội tự sát.

Thái hậu dọn dẹp xong một cái họa lớn trong lòng, lập tức cảm thấy toàn thân khoan khoái. Chuyện này có một phần công lao của Điền Thất, mặc dù công lao này là bị động. Tóm lại bà ấy không tự giác liền đem Điền Thất gom vào trong phe cánh của chính mình.

Đương nhiên, mỗi lần nhìn thấy được Điền Thất thì bà vẫn là xoắn xuýt vô cùng. Bà không biết Hoàng thượng là biến thái xong rồi mới trúng ý Điền Thất, hay là trúng ý Điền Thất rồi mới biến thái, ý nguyện chủ quan của bà tương đối khuynh hướng về vế sau, như vậy ít nhất cũng thuyết minh con trai của bà không phải sinh ra đã biến thái, mà là sau này mới sinh, có thể chữa khỏi.

Tiểu thái giám này nếu như là tên xấu xa cũng còn đỡ, trực tiếp giết chết là xong. Nhưng người ta lại cứ là không phải người xấu, đã vậy còn đúng lúc kéo lấy Hoàng đế không để cho hắn đi đến vực sâu biến thái cuối cùng.

Điền Thất ở cung Từ Ninh cùng Như Ý chơi, Thái hậu ở một bên nhìn. Đối với lão bà bà đã trải qua cuộc sống phong phú như bà rất dễ dàng nhìn ra một người phải chăng thật lòng đối xử tốt với một đứa bé hay không. Điền Thất đối đãi Như Ý là thật lòng thật ý.

Thái hậu nhìn khuôn mặt xinh đẹp tươi vui của Điền Thất, đột nhiên thấy ưu thương quá. Bà quay đầu đi nói với Kỷ Hành ngồi kế bên, "Nếu như Điền Thất là một đại cô nương thì tốt biết mấy." Tất cả vấn đề đều giải quyết.

Khóe miệng Kỳ Hành khó mà nhìn thấy nhẹ nhàng vênh lên một chút, sau đó nhanh chóng bày ra một vẻ mặt nhàm chán đau khổ mà thờ dài, "Nếu như hần là một cô nương, trăm cũng không ghét bỏ."

Lời này nói ra xong, Thái hậu giật giật khóe miệng, không biết nên cao hứng hay là ưu sầu.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Thân Thế Phơi Trần

Tôn Tòng Thụy điều khiển dư luận vẫn là rất tài. Ví như ngay từ đầu chỉ là khuyên nhủ Hoàng thượng, sau khi Hoàng thượng không có trực tiếp đáp lại lời đồn, thì dần dần đem chuyện nói được xác thực vô cùng, rất nhiều quan viên không rõ chân tướng cũng bị làm cho tin tưởng chuyện này, một mặt cảm thán thánh thượng bị mê hoặc, một mặt lại chỉ chỉ trỏ trỏ Điền Thất, nói Điền Thất hại nước hại dân. Lại còn có người đem Trần Vô Dung đưa ra so sánh, cho rằng tội của Điền Thất so với Trần Vô Dung càng nặng hơn. Bên cạnh đế vương thường có hai loại trứng thối, một là thái giám, hai là nữ nhân. Trần Vô Dung chính là phát huy uy lực bại hoại của thái giám, còn Điền Thất thì kiên luôn bản lĩnh thổi gió bên tai, quả thật là quá đáng sợ.

Rất nhiều khi, giáp mặt đối diện với một sự kiện thì một cá nhân có thể sẽ tỉnh táo lắm lắm, nhưng nếu là một nhóm người thì lại dễ dàng biến thành đoàn quân ô hợp. Bọn họ sẽ mù quáng kèm thêm hưng phấn, tùy ý để cho người có ý đồ riêng điều khiển và dẫn đường tiết tấu cũng như là phương hướng của tất cả sự kiện, ngay tại lúc chính bọn họ cũng không có ý thức được tình huống thì đã đem bản thân trở thành đao thương, trở thành một loại binh khí không thấy máu, lại còn có thể khiến cho người ta vạn kiếp bất phục.

Tôn Tòng Thụy cẩn thận thao tác hết thủy, tất cả đều tiến hành theo đúng kế hoạch của lão.

Trừ Kỳ Hành ra, Đường Nhược Linh là người ý thức đến âm mưu của Tôn Tòng Thụy sớm nhất. Chiêu này quá độc ác, Hoàng thượng vì danh tiết

của chính mình nên rất có thể sẽ đem Điền Thất ra làm bia đỡ đạn. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, lỡ như Hoàng thượng thiên vị Điền Thất thì Tôn Tông Thụy tất nhiên sẽ ăn không đến trái ngọt. Lại nói, cho dù Tôn Tông Thụy bức Hoàng thượng xử tử Điền Thất rồi, vậy thì sau đó Hoàng thượng sẽ cho Tôn Tông Thụy yên sao? Hoàng thượng cũng không phải kẻ bất lực, mà còn rất ư thù dai, hấn bị người ta bức đến mức này, thì không thể nào lại đi trọng dụng Tôn Tông Thụy.

Đường Nhược Linh vì Điền Thất mà toát mồ hôi dầm dề. Con trai Đường Thiên Viễn của ông thì càng sốt ruột hơn nữa, quả thật giống như là con bọ chó đói điên vì ba ngày chưa được uống máu, không yên tĩnh được giây phút nào. Trước giờ Đường Nhược Linh chưa từng thấy con trai mình nóng nảy đến vậy, ông hận không thể đem Đường Thiên Viễn trói lại.

Lúc này ngay cả sách Đường Thiên Viễn cũng đọc không nổi nữa, hấn luôn mãi cầu Đường Nhược Linh làm sao cũng phải cứu Điền Thất một mạng, loại chuyện này Đường Nhược Linh đâu dám vỗ ngực nói nhất định sẽ bảo vệ được Điền Thất, bảo được hay không ông phải nhìn ý của Hoàng thượng. Đường Thiên Viễn đương nhiên là hiểu cái đạo lý này, sau hấn lại đi tìm mấy võ lâm cao thủ trên giang hồ, quyết định nếu thật sự không xong thì sẽ vào cung cướp người. Đường Nhược Linh phát hiện con trai mình còn rất là có tình nghĩa, ông ta vui mừng rất nhiều nhưng cũng rất lo lắng, vì thế nhân cơ hội này tiến hành một phen giáo dục với con trai, tư tưởng trung tâm chính là luận tầm quan trọng của thực lực, thuận tiện phổ cập khoa học về cách quản lý điều lệ của Hoàng cung đại nội.

Từ đó Đường Thiên Viễn đã bước đầu xác định mục tiêu quyền khuynh triều dã của cuộc đời mình.

***

Điền Thất biết bên ngoài đã loan truyền điên rồi, nàng cũng biết đây là quỷ kế của Tôn Tông Thụy, chẳng qua nàng không thể làm được cái gì cả.

Cho dù nàng chính là một trong hai nhân vật chính của vụ bê bối này, nhưng mà nàng chỉ là một tên thái giám quèn mà thôi, không có bất kỳ quyền nói chuyện nào. Nàng không dám ra cung, sợ bị người ta ném rau quả thúi, càng sợ bị các quan viên điên cuồng chặn đường vây đuổi. Những quan viên gian khổ học tập là thành phần chán ghét thái giám nhất, một đám người đánh một tên thái giám, đánh chết vẫn là đánh không đã tay.

Liên tính ở tại Hoàng cung này, Điền Thất cũng thu được không ít ánh mắt khác thường. Đối với loại người dùng cái mặt để bò lên trên thì hơn phân nửa đám người đều sẽ khinh bỉ. Bất quá Điền Thất cũng không phải rất để ý sự khinh bỉ của người khác dành cho nàng, dù gì bọn họ cũng không dám đánh nàng. Ngược lại là Thịnh An Hoài, ông ấy nghe được mấy tên thái giám lén lút nghị luận ồn ào, thế là không chút lưu tình sai người kéo xuống đánh cho một trận.

Điền Thất lo lắng nhất là Hoàng thượng sẽ xử lý chuyện này ra sao. Nàng tin tưởng hẳn sẽ bảo vệ nàng, nàng phát hiện chính mình bây giờ lại có thể không hề áp lực mà đem sinh mệnh của nàng giao vào tay hẳn. Sự tín nhiệm của nàng đối với hẳn tại lúc ngâm trong thời gian, đã phát sinh sự biến hóa mà ngay cả chính nàng cũng phải kinh thán.

Nhưng mà nếu Hoàng thượng muốn bảo vệ nàng chu đáo, vậy thì tất nhiên sẽ trí hẳn vào tình cảnh lưỡng nan. Điền Thất hết đường xoay sở.

Ngày này, lúc lên triều Kỳ Hành mang Điền Thất theo, để nàng thay thế vị trí của Thịnh An Hoài. Điền Thất không biết vì sao vào loại thời điểm này mà Hoàng thượng lại an bài như thế, hỏi hẳn, hẳn lại cười mà không đáp.

Chúng văn võ bá quan đều chờ ở điện Kim Loan. Vụ bê bối của Hoàng thượng vốn đã bị làm âm ỉ ồn ào lên, mỗi ngày mọi người đều cầm chuyện này ra cãi cọ, ai ai cũng cảm thấy Điền Thất đứng ở nơi đầu sóng đầu gió, nhưng hôm nay thái giám này vậy mà còn dám vác mặt tới điện

Kim Loan, rất nhiều người nhất thời bị thọt trúng điểm mẫn cảm, nên cũng không tấu chuyện gì khác, mà bày ra tư thái khuyên nhủ thánh thượng, lôi Điền Thất ra mắng một trận.

Đường Nhược Linh cùng các tiểu đệ của ông ấy quyết đoán bước ra khỏi hàng, giúp Hoàng thượng mắng trở về, nói những người kia "Không có bằng chứng, ăn ốc nói mò, rắp tâm bất lương, phi báng triều đình."

Đối phương mắng lại, nói phe Đường Nhược Linh là "Nịnh hót hoạn quan, không có cốt khí, thị phi không phân, gian tà nịnh nọt."

Mọi người đều là phần tử trí thức, mực nước trong bụng rất nhiều, ngay cả mắng chửi người cũng đều rất là cao nhã, toàn là dùng bốn chữ bốn từ bắn ra ngoài, đã vậy còn không hề lặp lại. Điền Thất nghe mà trợn mắt há mồm, vô cùng thán phục.

"Đừng âm ỉ!" Kỳ Hành nổi giận gầm lên một tiếng.

Song phương quả nhiên im bật, đồng loạt nhìn về phía Hoàng thượng.

"Chuyện này ồn ào lâu như vậy, cũng nên có cái kết thúc," Kỳ Hành nói rồi nhìn về phía Điền Thất, "Điền Thất."

"Có nô tài."

Kỳ Hành cũng không biết từ chỗ nào biến ra một miếng vải gấm màu vàng, đưa cho Điền Thất, "Đem cái này tuyên đọc đi."

Điền Thất mở vải gấm ra, cao giọng đọc, "Phù Tùng Niên, một bản; Mộc Quan, nhất bản; Chương Thượng, tam bản; Tiết Vô Dung, hai bản..."

Mảnh gấm này thể hiện đầy đủ năng lực thống kê xuất sắc của Hoàng thượng. Ban đầu Điền Thất đọc mà không hiểu ra sao, người phía dưới cũng nghe được không hiểu ra sao. Nhưng đọc được một nửa, mọi người

mới dần dần phát hiện ra đây hình như là một bảng thống kê tấu chương. Những người gần đây từng dâng tấu chương cho Hoàng thượng làm một bài toán trong lòng, lập tức có chút rõ ràng: Phần danh sách thống kê tấu chương này, hình như toàn là có liên quan đến vụ bê bối của Hoàng thượng...

Chờ Điền Thất đọc xong, Kỳ Hành nói, "Trẫm đăng cơ đã hơn năm năm, trước giờ chăm chỉ chính sự, chưa dám có nửa điểm lười biếng, trên không phụ trời, dưới không phụ lê dân; rộng đường ngôn luận, nạp gián như lưu (*). Tuy rằng thiên tư ngu dốt, nhưng cũng không thẹn với sự anh dũng của tổ tiên," sau khi bình tĩnh dán một lớp vàng lên mặt mình xong, ánh mắt hân hướng về quần thần đảo qua, lại chuyển đầu đề nói, "Từ xưa trung thần thẳng thắn can gián, gián chuyện xã tắc chính sự cũng thế, gián nhất cử nhất động tu thân cũng vậy, toàn bộ đều có chứng cứ vô cùng xác thực, có một nói một, có hai nói hai. Các người lại hay lắm, cũng không biết từ đâu nghe đến mấy câu hư vô mờ mịt, liền ăn ốc nói mò, nghe nhìn lẫn lộn, tóm người vô tội mà gọi đánh gọi giết, ủng hộ cho các người tự xưng là trung thần, nhưng làm như thế lại có gì khác biệt với ngu dân?!" Nói tới đây, ngữ khí đã trở nên vô cùng trầm lãnh.

(*) Tạo điều kiện để mọi người phát biểu ý kiến, tiếp thu can gián như nước chảy.

Chúng thần bên dưới thấy Hoàng thượng nổi nóng, liền nhao nhao cúi đầu không nói.

Điền Thất cũng là có chút lo lắng. Hoàng thượng nói như thế tuy là không tính quá phạm, nhưng mà cứ như vậy chết không thừa nhận lại còn tấp ngược lại, thì đám đại thần kia há có thể khoan dung? Từ xưa đến nay làm Hoàng đế kỳ thật đều có chút bực tức, nhất là những người muốn làm Hoàng đế tốt. Đường Thái Tông muốn chơi đùa với con chim sẻ, nhưng cũng bị Ngụy Chính giáo huấn cho một trận, đã vậy còn cố ý đem con chim

sẽ đó làm chết ngạt. Đường Thái Tông quay lưng nhiều lắm mắng một câu "Hai lúa" ra, cũng không dám đem Ngụy Chính làm gì.

Về mặt dư luận, Hoàng đế chịu nhiều sự kiểm chế của quan viên. Chúng quan viên - nhất là đám quan do sách thánh hiền bồi dưỡng ra, là không sợ Hoàng đế. Cái gọi là "Văn tử gián, võ tử chiến" (**), những văn thần này tự xưng là trung hiền, nên cái gì cũng dám nói, cái gì cũng dám mắng, cảm thấy Hoàng thượng sẽ không đem bọn họ làm cái gì, nếu như đem bọn họ làm gì, thì đó chính là hôn quân, là sẽ bị quan chép sử viết lại. Dù cho bọn họ thật sự bị xử lú, vậy thì cũng nói rõ là "Tử gián", đó là vinh dự, sử sách sẽ vì bọn họ chính danh.

(**) Văn tử gián, võ tử chiến: Quan văn chết vì can gián vua là vinh dự nhất. Quan võ chết vì sa trường chiến trận cũng là vinh dự nhất => cả 2 trường hợp đều lưu truyền sách sử. Văn có giỏi cỡ nào, võ có chiến cỡ nào mà không ngum củ tỏi vì nó thì cũng sẽ không lưu danh gì cho lắm.

Chuyện này cơ hồ trở thành một loại tín ngưỡng. Tôn Tòng Thụy chính là lợi dụng điểm này mới yên tâm to gan kích động mọi người dâng sớ lên Hoàng thượng. Người càng nhiều, Hoàng thượng càng sẽ không đem bọn họ làm gì. Hãn vì thanh danh, chỉ có thể thỏa hiệp.

Cho nên trước mắt nghe đến Hoàng thượng nói như vậy, Điền Thất đột nhiên vì hãn mà đổ hết cả mồ hôi. Hãn là vị Hoàng đế tốt, nàng không hi vọng hãn vì chuyện này mà bị sử sách bêu danh, bị hậu nhân chỉ trích là ngu đần háo sắc linh tinh.

Những quan viên bị phê bình bên dưới không hề có chút hổ thẹn nào. Bọn họ quyết định cùng Hoàng thượng không qua được.

Lúc này, Kỷ Hành lại nói, "Bất trung không hiền, ép buột thánh ý, tội không thể dung thứ. Phần danh sách vừa rồi chính là thống kê các tấu chương mà các người thượng tấu về chuyện này, người ít nhất có một bản,

người nhiều nhất có năm bản. Người tới -- đem tất cả người có trên danh sách kéo ra ngoài Ngọ Môn trưng hình. Một tấu chương hai mươi trưng, hai tấu chương bốn mươi trưng, lấy này suy ra."

Đám thị vệ còn chưa có ra tay, chúng quan viên đã nổ banh nôi. Có người rơi lệ đầy mặt tiếp tục khuyên, có người khóc la um sùm chỉ gà mắng chó, còn có người đánh mất đi lý trí, muốn trực tiếp đập đầu vào cột. Tuy mọi người đều là người có văn hóa, nhưng mà bản lĩnh khốc lóc om sòm cũng không có vứt đi, mà đến lúc cần xài tới, thì chẳng hề thua kém các phụ nhân với chiêu một khóc hai nháo ba thắt cổ.

Điền Thất cũng ngốc theo, nàng không nghĩ tới hẳn sẽ dùng loại phương pháp đơn giản đến thô bạo này để xử lý chuyện này.

Thằng thản mà nói, đây chẳng hề là cách tốt nhất. Nhưng mục đích của Kỷ Hành cũng không chỉ vì đánh người. Hẳn càng nhiều là muốn cho Điền Thất một cái an tâm, cũng cho những người khác một cái cảnh cáo. Điền Thất bị quá nhiều người nhìn chăm chăm, tình cảnh của nàng quá mức nguy hiểm, ai đều muốn hưởng đầu nàng giảm giảm mấy chân. Hiện tại nàng thân là đệ nhất sủng hoạn bên cạnh Hoàng đế, mà còn luôn bị người không có mắt tìm phiền toái. Nếu về sau vào hậu cung, nàng không có nhà mẹ đẻ để dựa vào, thì lại càng hiện ra yếu thế, hẳn là người duy nhất có thể cho nàng chỗ dựa. Dù sao lúc này Điền Thất có muốn khiêm nhường đi nữa thì cũng đã thân bất do kỷ, nàng đã sớm chọc người ta ghen ghét. Kỷ hành chính là bất cứ giá nào, ngay cả thanh danh cũng không cần, cũng muốn dùng loại cách thức này ngang nhiên tuyên cáo: Điền Thất không thể đụng vào, ai đụng ai xui. Hiện tại không thể đụng, tương lai càng không thể đụng.

-- Hẳn chính là sủng tín nàng, làm gì hẳn!

(thân bất do kỷ: thân thể/ bản thân không còn thuộc về chính mình.
Đại khái là việc đó không thể do bản thân quyết định.)

Hoàng thượng xem ra là đến có chuẩn bị. Điền Thất rất nhanh hiểu được ý đồ của hắn. Trong giây phút đó sóng lòng của nàng cuộn trào mãnh liệt, mắt nàng đỏ hồng mà nhìn hắn, hắn lại báo lấy hồi đáp một nụ cười, ra hiệu nàng buông lỏng, chỉ cần xem vở kịch này là được.

Điền Thất làm sao có thể an tĩnh xem kịch. Hơn bốn mươi vị quan, nhiều nhất đánh tới trăm cây, khẳng định là sẽ xảy ra tai nạn chết người. Hắn vì nàng làm như thế, nàng tất nhiên là cảm động, nhưng nàng không thể làm loại người hại nước hại dân đó. Quan trọng nhất là, nếu thật hành hình, không chừng Hoàng thượng sẽ bị truyền thành hôn quân, đây với hắn mà nói là cực độ không công bằng.

Tiếng kêu cha gọi mẹ phía dưới ồn ào đến mức làm cho đầu nàng nóng lên, nàng bị kích thích, quỳ xuống mà cao giọng nói, "Hoàng thượng, nô tài có chuyện muốn bẩm!"

Tiếng nói của nàng không phải lớn, nhưng tất cả mọi người lại đều nghe đến, đám quan viên gây sự kia cũng dừng lại, nhao nhao nhìn Điền Thất. Không biết tên thái giám chết bầm này còn dám nói cái gì.

Kỷ Hành nắm chặt quả đấm, nói, "Có chuyện gì hạ truyền rồi nói."

"Hoàng thượng!" Điền Thất ngẩng đầu, cố ý càng đề cao thanh âm, "Nô tài vẫn có chuyện lừa gạt, xin Hoàng thượng giáng tội -- kỳ thật nô tài là thân nữ nhi!"

Quan viên bên dưới lại sôi trào lần nữa. Thân nữ nhi? Quả là nói vớ nói vẩn! Tên thái giám chết bầm này vì giải vây cho chính mình mà cái gì cũng dám bịa ra!

Kỷ Hành khẽ thở dài một cái. Hắn đúng là chờ nàng thẳng thắn, lại không nghĩ tới nàng lại thẳng thắn trong lúc mấu chốt này, lấy loại phương thức này. Điền Thất thông minh nhiều trí, không thể không biết ở trước mặt nhiều người như vậy bại lộ bí mật của chính mình có bao nhiêu là nguy

hiếm, nhưng nàng vẫn là không hề chùn bước nói ra. Đây là sự giữ gìn của nàng đối với hãn.

Nghĩ đến đây, lòng Kỷ Hành thật ấm, nhưng cũng chua xót thật nhiều, thêm đó là từng đợt ngọt nhè nhẹ, ngọt đến phát đau. Hãn nhìn Điền Thất, ánh mắt nhiễm lên vài tia nhu hòa, "Lời này thật không?"

Lời đã nói ra không ăn được trở về, Điền Thất cũng buông ra, "Vâng. Nếu như Hoàng thượng không tin, tự nhiên sai người kiểm tra." Tâm tư của nàng chuyển rất nhanh, cân nhắc tình thế trước mắt một chút, nàng cho rằng chính mình vẫn là còn đường sống. Cha nàng là Quý Thanh Vân, cho dù không ai tin cũng không sao, có ai cầm ra được chứng cứ để phủ định đâu? Một hồi lại cầm năm lửa đốt tới người Tôn Tông Thụy, đánh hãn trở tay không kịp.

Đám quan viên lại ầm ĩ lên, nói Điền Thất chỉ toàn nói bậy, xin Hoàng thượng lập tức dùng loạn côn đánh chết tên cầu nô tài khi quân này.

Tôn Tông Thụy cũng rất chấn kinh. Lấy sự hiểu rõ của hãn với Điền Thất, tên thái giám này sẽ không làm ra loại chuyện ngu ngốc này. Nói như thế chẳng lẽ hãn thật sự là nữ nhân?

Nữ nhân thì càng dễ xử lý, thân là một nữ nhân vậy mà dám ở trong cung làm thái giám nhiều năm như vậy, đã sớm đáng chết. Trong mắt Tôn Tông Thụy lộ ra sát ý, hôm nay vô luận ra sao cũng phải đem Điền Thất giết chết!

Kỷ Hành lại rống lên một tiếng "Câm mồm hết cho ta!", sau đó sai người đem Điền Thất dẫn đi, kêu hai nữ quan ở cung Càn Thanh đi theo nghiệm thân.

Nữ quan nghiệm thân trở về, đáp rằng Điền Thất thật sự là nữ nhân.

Ầm ầm! Chúng quan viên không thể bình tĩnh nổi nữa. Không cần biết là phe Tôn hay phe Đường, trong giây lát này mọi người đều không thể tiếp thu được loại biến chuyển hết hồn này, có vài người bắt đầu nhéo lấy đùi mình, để xác định bản thân không phải đang nằm mơ.

Điền Thất lại quỳ xuống ngự tiền một lần nữa, rồi dập đầu thật mạnh, "Nô tài thân bất do kỷ, che đậy thánh thượng, vốn luôn kính sợ không yên, nhưng không nghĩ tới vì tội lỗi của nô tài mà khiến cho thánh thượng bị người vu tội, nô tài muôn lần chết cũng khó mà hết tội."

Kỷ Hành nghiêm mặt, biểu tình vô cùng đúng chỗ, thể hiện được sự tức giận khi bị che đậy và sự chấn kinh khi biết được sự thật, "Người đứng lên trước đi."

Điền Thất đứng lên, mặt ngó về quan viên bên dưới, nói, "Ta đã là nữ nhi, thì những tội danh mà các ông áp đặt cho Hoàng thượng, hẳn là chưa đánh đã tan đi?"

Bằng chứng ở ngay trước mặt, cái gọi là đoạn tỵ chơi thái giám linh tinh, lúc này xem tới giống như là cười nhạt. Đám người vừa nãy còn kích động om sòm giờ phút này lại ào ào quỳ xuống, đồng loạt nói, "Xin Hoàng thượng giáng tội!"

Tôn Tòng Thụy cũng quỳ trên mặt đất, lão nâng người lên, chỉ vào Điền Thất nói, "Hoàng thượng! Người này giả nam trang chui vào Hoàng cung, ý đồ bất chính, không tuân lễ pháp, phạm vào tội khi quân, phải xử lấy cực hình, lấy đó chấn chỉnh nghe nhìn."

Một quan viên ở phe Tôn vội vàng phụ họa.

"Cho dù muốn định tội đi nữa, cũng phải nghe lời chứng của phạm nhân mới được." Đường Nhược Linh nói.

Lập tức có người phụ họa lời đề nghị này.

Cuối cùng Hoàng thượng tiếp thu ý kiến của Đường Nhược Linh, lâm thời mở ra công đường ở điện Hoàng Cực, hẳn bắt đầu thăm vấn Điền Thất. Làm một người đã biết được nội tình, hẳn lại phải giả vờ như hoàn toàn không biết gì cả, đã vậy còn muốn sinh động thể hiện ra một bộ tâm tình phức tạp khi Hoàng đế bị đánh lừa, chuyện này thật là quá khảo nghiệm kỹ xảo biểu diễn. Cũng may mà kỳ tài của hắn ngút trời, gần đây lại rèn luyện ra rất nhiều kỹ xảo biểu diễn trong mấy sự kiện cần diễn kịch gần đây, cho nên lúc này đóng kịch được vô cùng giống.

Bất quá... Làm như vậy thật là giống bị bệnh thần kinh! Kỳ Hành yên lặng rơi lệ.

"Người tới cùng là người phương nào?" Kỳ Hành hỏi.

"Thưa Hoàng thượng, tội nô là con gái của Quý Thanh Vân, tên khai sinh là Quý Chiêu."

Quý Thanh Vân! Phía dưới có không ít người có lý lịch quen thuộc cái tên này, hơi chút nhớ lại liền nhớ ra ngay, Quý Thanh Vân năm đó nhưng mà là người đứng đầu phủ Chiêm sự, người cố vấn số một của Thái tử. Quý Thanh Vân làm người khiêm tốn có lẽ, lại có tài hoa, nhân duyên rất được. Chẳng qua lúc ấy hắn là người của Thái tử, là đối tượng trọng điểm cần đả kích của thế lực phản động Trần Vô Dung, cho nên phe trung lập không dám cùng hắn đi được quá gần. Thế là ở trong mắt nhiều người, người có tên là Quý Thanh Vân này rất là có cảm giác thần bí.

Tôn Tòng Thụy nghe được cái tên này thì sắc mặt trở nên trắng bệch, ánh mắt gần như là kinh sợ, "Hoàng thượng, nàng, nàng chỉ toàn nói bậy!"

"Nàng chỉ là nói một cái tên mà thôi, sao Tôn ái khanh lại kích động đến thế?" Kỳ Hành hỏi.

Người khác cũng cảm thấy kỳ quái, mọi người đều đang chuẩn bị sẵn sàng nghe xử vụ án ly kỳ này, Tôn Tòng Thụy lại loạn nhập vào chuyện

này làm gì?

Điền Thất tiếp tục nói, "Tám năm trước, gia phụ bị Trần Vô Dung hãm hại, lưu đày đến Liêu Đông. Trên đường đi gặp được ám sát, phụ mẫu cùng đệ đệ của ta đều chết bất minh bất bạch, hài cốt khó tìm. Ta may mắn tránh được một kiếp, sau đó cải trang giả dạng, vào cung ám sát Trần Vô Dung."

Tám năm trước, vẫn là tiểu cô nương. Rất nhiều người liền có chút cảm khái, đừng nói là cô bé nhỏ, cho dù là nam nhi bảy thước đi nữa, thì có bao nhiêu người có được can đảm như nàng?

Lúc này, có người không hiểu nói, "Trần Vô Dung đã đền tội từ mấy năm trước, vì sao người lại chậm chạp không nói rõ chuyện này với Hoàng thượng?"

"Bởi vì ta có mục đích khác. Đây cũng là vì sao mới này Tôn đại nhân nghe đến tên của gia phụ lại kích động như thế. Năm đó gia phụ cùng Tôn đại nhân có quan hệ cá nhân rất tốt, có một ngày hai người uống rượu với nhau, gia phụ nói chút lời công kích tình hình chính trị đương thời, Tôn Tòng Thụy vì bảo con đường làm quan của bản thân, đã đem những câu chữ đó nói hết với Trần Vô Dung. Trần Vô Dung thêm mắm thêm muối đến cáo trạng trước mặt tiên đế, mới đưa gia phụ vào con đường tù tội. Cả nhà của ta bị Trần Vô Dung hãm hại là thật, nhưng mà hết thấy nguyên nhân lại từ Tôn Tòng Thụy bán bạn cầu vinh mà bắt đầu. Tội ngôn ngữ, không có chứng cứ, ta cũng không cách nào giải oan. Nhưng huyết hải thâm cừ của một nhà ba người của ta khiến ta ăn ngủ không yên, nếu như không vạch trần bộ mặt thật lừa đời lấy tiếng khiến người buồn nôn của người này, thì lão sẽ tiếp tục tiêu dao tự tại, làm hại người khác. Bởi vậy ta vẫn cố gắng thu thập chứng cứ có tội của Tôn Tòng Thụy, đồng thời gián ngôn Hoàng thượng chớ để bị tên gian nhân này che mắt. Thân là thái giám, lại nhúng tay vào việc triều chính, đây xác thực là vượt qua, tội nô tại lúc này nhận tội. Bất quá nếu có thể vì cả nhà ta báo thù, thì có chết một vạn lần, cũng chết không tiếc."

Mọi người nghe xong, nhao nhao nhìn về phía Tôn Tòng Thụy, ánh mắt mang theo quái dị. Độ tin cậy của những lời này vẫn là rất cao, một tiểu cô nương, mạo nguy hiểm tính mạng lưu ở Hoàng cung, tất nhiên có nguyên nhân bất đắc dĩ của riêng mình.

"Người... Nói vớ nói vẩn, ngậm máu phun người!" Tôn Tòng Thụy tức giận mắng.

"Lời ta mới nói, đều là lời thật. Nếu có nửa chữ nói dối, ta sẽ bị trời đánh tan xương. Tôn đại nhân, ta dám phát thề, người dám không?"

"Ta..."

"Người dám chỉ vào trời cao nói, nếu người thật sự từng bán đứng Quý Thanh Vân, thì sẽ bị thiên lôi đánh xuống, không chết tử tế được, toàn gia sẽ chết dưới loạn đao, đời đời thừa nhận hình phạt thiên đao vạn quả. Người dám không?"

"Người..."

"Người, dám, không?" Điền Thất gắt gao nhìn chòng chọc lão, mặt nàng như sương lạnh, mắt nàng như kiếm sắc.

Tôn Tòng Thụy bị tức đến run cả toàn thân. Lão che lồng ngực, thành linh phun ra một ngụm máu tươi, tiếp theo trợn ngược cả hai mắt, hôn mê bất tỉnh.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Hồn Độn

Tôn Tòng Thụy phun búng máu này xong, liền ở nhà nằm hai ngày. Cuộc đời này của lão quá chấp mê vào thanh danh, những việc làm trái với lương tâm thật ra không tính nhiều, chuyện phản bội Quý Thanh Vân là chuyện làm cho lão canh cánh trong lòng nhất. Một hai năm đầu lúc Quý Thanh Vân vừa biến mất, Tôn Tòng Thụy sống được vô cùng kinh hồn táng đảm, lão sợ một ngày nào đó Quý Thanh Vân sẽ trở về, rồi đối chất với lão. Nhất là, Tôn Tòng Thụy không ngờ đến tiên đế sẽ nhanh bằng hà như vậy, thế cho nên đảng phái của Trần Vô Dung trở tay không kịp, cuối cùng thất bại.

Sau khi tân đế lên ngôi, Quý Thanh Vân càng có người chống lưng, chỉ cần hãn sống trở lại kinh thành, thì Tôn Tòng Thụy tất nhiên sẽ vạn kiếp bất phục. May mắn may mắn, mấy năm trôi qua, đều không có nghe đến tin tức của Quý Thanh Vân, thấy rõ hãn đã chết thật rồi.

Nhưng mà trăm triệu không nghĩ đến, hãn chết, nhưng con gái của hãn lại trở về.

Tôn Tòng Thụy nhớ tới ánh mắt cay nghiệt hận không thể đem lão băm thây thành vạn đoạn của Điền Thất, tuy rằng Điền Thất không có bằng chứng, nhưng không biết vì sao Tôn Tòng Thụy tin tưởng nàng thật sự là con gái của Quý Thanh Vân. Trên đời này trừ con gái của Quý Thanh Vân ra, còn có ai sẽ hận lão đến như thế đâu?

Đây đại khái là báo ứng đi.

Nhưng có đánh chết Tôn Tòng Thụy cũng không thể thừa nhận loại tội danh này. Những người khác nhau cả đời này cũng sẽ theo đuổi những cái tôi khác nhau, có người yêu tiền có người yêu quyền có người yêu mỹ nữ, lý tưởng cuối cùng của Tôn Tòng Thụy chính là bị người đương thời khen, sau đó lưu lại một hình tượng chói lọi trên sử sách, được vạn thế kính ngưỡng. Hiện tại kêu lão thừa nhận bản thân bán bạn cầu vinh, thì không bằng trực tiếp đánh chết lão.

Lão biết, tình thế xấu lúc này của Điền Thất là không có chứng cứ. Một con bé được nuôi dưỡng trong thâm khuê, cơ hồ không có mấy ai gặp qua, thì phải chứng minh thân phận của mình làm sao? Năm đó Quý Thanh Vân bị tội, tôi tớ trong nhà người thì chết kẻ thì bị bán, đã sớm khó tìm kiếm ra. Mà cho dù có tìm đến thì sao? Đưa trẻ từ bé đến lớn biến hóa lớn đến vậy, bọn họ làm sao có thể nhận ra.

Những lời không có chứng cứ thì đều là lời nói xằng, nói bậy nói bạ. Tôn Tòng Thụy quyết định có chết cũng cắn chặt miệng không buông, xem Điền Thất có thể làm sao.

Dường bệnh hai ngày, Tôn Tòng Thụy xem như không có việc gì đi đến Nội các công tác, sau đó tìm cơ hội đi đến trước mặt Hoàng thượng kêu oan.

Đáng tiếc lão ra không được cổng nhà.

Bởi vì phe Đường Nhược Linh đột nhiên triển khai buộc tội mức độ lớn đối với Tôn Tòng Thụy. Dựa theo lệ thường, quan viên bị buộc tội thì tạm thời phải ở lại trong nhà đóng cửa từ chối tiếp khách, chờ đợi xét xử.

Tội danh mà Đường đảng buộc cho Tôn Tòng Thụy đủ loại đủ kiểu, cái gì mà kết bè kết cánh, phi báng triều đình, dung túng môn sinh tham ô làm rối kỉ cương, thiếu đôn đốc kiểm tra công tác, dạo lầu xanh (vấn đề tác phong sinh hoạt), mặc sai quần áo (trái với quy định), hối lộ quan viên, làm

việc thiên vị, vân vân. Có chút chuyện lão làm qua, có chút chuyện lão không đụng tới. Có một quan viên năm đó có giao tình không tệ với Quý Thanh Vân, vạch Tôn Tòng Thụy một tội, chỉ trích lão cấu kết hoạn quan, hãm hại mệnh quan triều đình. Mấy cái tội danh phía trước đều là giả, nhưng cái cuối cùng, một khi ngồi thực, thì Tôn Tòng Thụy làm quan cũng đến nơi.

Kỷ Hành xem nhiều tội danh như vậy, tuy có không ít tội gã không đúng chỗ ngứa, hoặc là không có chứng cứ, nhưng tổng là có một hai cái hữu dụng, thế là hạ chỉ đem Tôn Tòng Thụy nhốt vào Hình bộ, sai người thẩm vấn kỹ càng.

Tôn Tòng Thụy ở Hình bộ còn đang sĩ diện, cho dù đối phương hỏi gì đi nữa lão đều không trả lời, chỉ luôn miệng nói "Ta muốn gặp Hoàng thượng."

Vị quan phụ trách thẩm vấn là người mới tới, làm người có chút ngây ngây, nghe được Tôn Tòng Thụy nói thế thì lập tức cãi lại, "Nhưng mà Hoàng thượng không muốn gặp người."

Tôn Tòng Thụy liền bị tức đến nổi đau hết cả ngực.

Vị quan kia còn kích thích lão, "Nói thật, ta cũng không muốn gặp người. Cho nên người sớm chút cung khai đi, ta cũng báo cáo kết quả công tác sớm chút."

Tôn Tòng Thụy liền nói cho hẳn một cái chuyện xưa gọi là "Điền Thất và Đường Nhược Linh kết phùng hãm hại trung thần".

Quan viên đem chuyện xưa này viết xuống trình cho Hoàng thượng coi, xem như là bản khẩu cung đầu tiên của Tôn Tòng Thụy.

Kỷ Hành vừa quay đầu liền đem khẩu cung này đưa cho Điền Thất xem.

Trước mắt Điền Thất đang bị giam lỏng. Đáng lẽ nàng phải bị áp đi Cung Chính tư, nhưng mà điều kiện ở Cung Chính tư khá là gian khổ, lúc này lại đang mùa đông, vừa lạnh vừa ướt, Kỳ hành bỏ không được nàng đi nơi đó chịu khổ, liền hạ lệnh nhốt nàng ở cung Càn Thanh. Dù sao thì nàng vốn là người của cung Càn Thanh, làm như vậy tuy có chút bao che khuyết điểm, nhưng người khác cũng không tiện nói cái gì.

Bất quá hãn cũng chỉ có thể làm được đến thế. Hãn ở mặt ngoài sắm vai là người không biết nội tình gì, là Hoàng đế không quen thuộc gì với Điền Thất cho lắm, nên cũng không thể trắng trợn chạy tới xem nàng. Bởi vậy mấy ngày nay hãn tới tìm Điền Thất thì đều chui cửa sổ. Thịnh An Hoài ở bên ngoài cửa sổ tản bộ, nhìn qua như là đang phơi nắng, nhưng thực tế là giúp Hoàng thượng trông chừng.

Điền Thất xem khẩu cung mà Kỳ Hành đưa cho nàng, xem xong cười lạnh nói, "Vô sỉ!"

"Đúng vậy, quá vô sỉ." Kỳ Hành phụ họa nói theo. Hãn đem khẩu cung cầm lại, vò lung tung mấy cái, rồi ném vào trong chậu than bên cạnh. Giấy vừa chạm được than hồng, liền nhanh chóng bị thiêu đốt, trong chậu than bùng lên một ngọn lửa cao gần nửa thước, qua một lát lại nhanh chóng tắt đi, chỉ còn dư lại một tầng tro tàn mỏng manh.

Điền Thất nhìn gò má nghiêng nghiêng của Kỳ Hành, hai mắt đột nhiên nóng lên, "Cảm ơn chàng."

"Sao nàng lại nói lời này," Kỳ Hành khẽ nhíu mày, hãn không thích nghe những lời khách khí này của Điền Thất, "Giữa nàng và ta còn cần như thế sao?"

Điền Thất tựa đầu vào vai hãn, "Thật xin lỗi, trước kia ta không nói thật với chàng. Ta sợ... Chàng không tin tưởng." Dù sao chuyện này cũng không phải nhỏ, nàng lại cầm không ra chứng cứ.

Kỷ Hành nắm tay nàng, cười nói, "Chỉ cần nàng nói, ta đều tin." Hãn phát hiện lúc này hãn thật có tiềm chất làm hôn quân, may mà nhân phẩm của Điền Thất đáng tin, không phải người thích hại nước hại dân. Bất quá nói đi nói lại, nếu nàng chỉ có mỗi mỹ mạo thì hãn cũng sẽ không thích nàng đến thế.

Điền Thất cảm động một trận. Nàng vòng lấy cần cổ của hãn, khẽ hôn một cái trên gò má hãn, tiếp theo đem làn môi men theo gò má hướng về phía dưới, chuyển đến trên môi hãn, ngậm làn môi hãn nhẹ nhàng liếm hôn.

Trên đời này không có chuyện gì mỹ diệu bằng người trong lòng chủ động nhảy vào trong lòng mình. Kỷ Hành ôm Điền Thất rồi hôn môi nàng, càng hôn càng kích động. Hãn chợt buông nàng ra, "Chờ một chút."

Điền Thất không rõ nguyên nhân. Nàng mê mang nhìn hãn móm móm ngược áo, lấy ra một vật màu vàng thẫm bóng loáng. Chờ đến khi nàng thấy được hình dạng của thứ này thì lập tức đỏ hết cả mặt, "Sao chàng... lại mang loại đồ vật này..."

Kia là một đồ dùng tình thú, được làm bằng đồng thau, hình dạng rất là giống. Kỷ Hành cười híp mắt giơ nó lên, nhẹ nhàng vỗ nhẹ một cái trên khuôn mặt phấn hồng của Điền Thất, làm cho Điền Thất xấu hổ cúi đầu, hãn còn muốn chơi đùa, nhưng nàng đã đoạt lấy, ném xuống đất.

Kỷ hành xoay người đem nó nhặt lên, "Đừng quăng, thứ này phải rửa sạch sẽ, không thể dính vào bụi đất." Hãn vừa nói, vừa đi đến bên cạnh bàn, thử thử nước ấm trong bình trà, nhiệt độ vừa đúng. Thế là hãn cầm cây gậy nhỏ màu vàng đỏ vạy một cái, trứng trứng và chym chym liền tách rời ra. (Đồ Kỷ Hành biến thái!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!)

Điền Thất: "..."

Kỷ Hành đem nước trà ấm đổ đầy vào ống đồng kia, sau đó ráp lại như cũ.

Thợ thủ công làm ra thứ này thật là thiên tài, mỗi nổi rất là tốt, một giọt nước cũng không lọt ra ngoài.

Kỷ Hành giơ nó lên, cười dâm đi về phía Điền Thất.

Điền Thất: "..."

Nàng cố gắng phản kháng, đương nhiên phản kháng vô hiệu. Kỷ xảo ở phương diện lấy lòng nữ nhân của Kỷ Hành tương đối cao siêu, hẳn rất nhanh đem nàng lột sạch, hết mò lại chà khắp thân nàng. Điền Thất gần như hóa thành một bãi nước xuân.

Nàng trần truồng lỏa thể nằm ở trên giường, làn da bại lộ ở trong không khí, làn da vốn trắng nõn của nàng bị đông lạnh thành một mảnh trắng sứ, giống như là một đồng xương cốt ẩn trong đồng tuyết. Hiện tại đang lúc trời đông giá rét, trong phòng tuy có lò than, nhưng cũng không thể nào ấm áp như xuân. Điền Thất bị lạnh đến phát run.

"Lạnh..." Nàng ôm cánh tay, ủy khuất rên rỉ.

Kỷ Hành vẫn còn ăn mặc chỉnh tề. Hắn cầm gậy đồng uốn lượn một trận trên thân thể nàng. Toàn thân Điền Thất đều lạnh, chỉ có những chỗ mà cây gậy đồng kia đi qua mới nóng căng lên, vì thế nàng theo bản năng hướng tới nó, không tự giác kề nó, nghênh hờ nó. Chờ đến khi lý trí nhắc nhở nàng thứ kia là cái gì thì nàng lại thấy xấu hổ và giận dữ vô cùng, vươn tay muốn kéo chăn mền qua che đậy thân thể.

Kỷ Hành ngăn cản nàng. Hắn một tay đè lấy đôi tay nàng, một tay kia thì cầm nó để ở trước một con đường thăm thăm đầy nước, giọng nói hẳn thật khàn, "Muốn không?"

"Không cần." Điền Thất quay mặt đi chỗ khác.

Kỷ Hành cho nó đong đưa vui chơi ở nơi đó của nàng, không nhanh không chậm, như có như không. Điền Thất bị nguồn nhiệt duy nhất kia giày vò đến mức thất thần, rớt cuộc nàng nhắm chặt hai mắt lại, cắn răng nói, "Cho ta..."

"Được." Kỷ Hành mỉm cười đáp.

Hắn đem nó đẩy nhẹ nhàng vào trong, đổi lấy là một trận thở gấp của Điền Thất. Toàn thân nàng đều lạnh, chỉ có một chỗ kia là nóng, còn phong phú vô cùng. Mùi vị này thật sự mới mẻ, còn có chút tiêu hồn, Điền Thất cắn mu bàn tay của mình, đem tiếng rên rỉ trong cổ họng nuốt trở về.

Kỷ Hành sợ nàng bị lạnh quá lâu sẽ sinh bệnh, nên rất nhanh dùng áo khoác của mình bọc nàng lại, dưới tay cũng không quên lúc đẩy lúc đưa. Nàng chôn vùi trong quần áo của hắn, bị hắn đùa bỡn, toàn thân vô lực mềm nhũn trong lòng hắn, mặc hắn muốn làm gì thì làm. Kỷ Hành đã sớm căng phòng cứng rắn khó nhìn, nhưng hắn cũng không cởi đồ ra mà chỉ cởi bỏ thắt lưng, hơi hở quần để lộ tiểu huynh đệ ra, "Điền Thất, hôn nó một cái đi."

Điền Thất nhìn chằm chằm vào cái đầu của tiểu huynh đệ, hai mắt đầy sương. Nàng nuốt nước miếng, vừa định để sát vào, thì thình lình nghe đến bên ngoài vang lên một trận tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, tiếp theo là một tiếng trẻ con non nớt: "Điền Thất, ta tới thăm người nè!"

Điền Thất: "..."

Kỷ Hành: "..."

Hai người đều ngốc một hồi mới phản ứng kịp. Điền Thất sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, Kỷ Hành thì vô cùng táo bạo, lúc này hắn cũng không có lý trí, há mồm muốn khiến tất cả người ở bên ngoài đều cút.

Điền Thất lại che miệng hắt lại. Hắt vốn là lén lút tới, hiện tại thành lình ra tiếng, sợ người khác không biết sao?

Người bên ngoài bảm riết không tha mà gõ cửa, "Điền Thất, mở cửa nhanh nha, ta là Như Ý!"

Biết người là Như Ý!

Trong Hoàng cung chỉ có một cái bảo bối như vậy, ai không biết ai không hiểu. Điền Thất đành phải đẩy đẩy Kỷ Hành, "Chàng... Đi nhanh đi!"

Tên đã trên dây lại bị người nắm kéo xuống giường, việc này so với sinh ly tử biệt còn thống khổ hơn. Kỷ Hành không bỏ được đi về, hơn nữa, lúc này mà hắt đột nhiên nháy cửa sổ ra ngoài, lỡ như bên ngoài có người đi qua thì không phải là càng bại lộ sao.

Điền Thất bất chấp quản hắt, mà bắt đầu mặc quần áo. Nàng đem áo khoác đẩy vào lòng hắt, hắt ôm áo khoác đứng trên mặt đất, đột nhiên ngồi xổm xuống chui vào gầm giường.

Điền Thất: "..."

Nằm bò gầm giường là một chuyện rất đau khổ, nhất là khi thân hình của người này khá là cao lớn, đã vậy phía dưới còn thẳng tưng tưng một vật cứng ngắc. Kỷ Hành chỉ có thể quỳ dưới gầm giường, chứ không thể nằm bò, nếu không tiêu huynh đệ của hắt sẽ bị đè đến... Chân hắt lại dài, không thể quỳ thẳng, nếu không hắt sẽ đem ván giường nâng lên trên...

Thế là hắt quỳ thành một cái hình thang ở dưới gầm giường, mặt mũi như đang táo bón, khắp đầu óc đều nghĩ trở về phải dạy dỗ thẳng oắt con Như Ý kia làm sao.

Đùng một cái vang lên tiếng trầm đục, trước mặt Kỳ Hành nhiều ra một món đồ. Là Điền Thất đem món đồ dùng tình thú chứa đầy nước kia ném vào gầm giường.

Kỳ Hành thấy được nó liền nghĩ đến sự ướm át vừa rồi, nhưng giờ lại thấy nó ở trước mắt thì chỉ còn thống khổ, trong lòng hẳn càng thêm kiên định quyết tâm muốn trừng trị Như Ý.

Như Ý rốt cuộc chờ đến Điền Thất mở cửa, nó theo lệ thường muốn giang tay ra cầu ôm một cái.

Điền Thất vô cùng chột dạ, cong người đem Như Ý ôm lên, rồi chậm rì rì đi vào gian phòng. Cửa sổ trong phòng mở ra, chút hương vị nhàn nhạt vừa rồi đã sớm bị gió lạnh mùa đông thổi tán.

Như Ý vừa vào phòng liền kêu Điền Thất là "Điền Điền", đây là biệt danh gần đây mà nó đặt cho Điền Thất, tỏ vẻ quan hệ giữa hai người không giống người thường.

Kỳ Hành núp ở gầm giường nghe đến xưng hô này thì trong lòng dâng lên một trận phẫn hận, "Điền Điền"? Sao hẳn lại không nghĩ đến cái tên thân mật như thế chứ...

Như Ý thấy cửa sổ mở toang, thì có chút thấy lạ, "Điền Thất, vì sao lại mở cửa sổ ra?"

"... Nóng." Nói nhiều sai nhiều, thế là nàng chỉ đáp một con chữ.

Như Ý chỉ chỉ chậu than, "Vậy vì sao còn đốt chậu than?"

"... Lạnh."

Như Ý: "... " Nó cảm thấy mình đang bị lừa gạt.

Khi trẻ con gặp được chuyện cổ quái thì sẽ không đi nghĩ chuyện đó có hợp với lẽ thường hay không, mà là chỉ nghĩ vì sao. Vì sao Điền Thất vừa nóng vừa lạnh, Như Ý nhú mày, sốt ruột đến mức cắn ngón tay, nhưng cũng nghĩ không ra.

Điền Thất càng chột dạ, nàng đem Như ý ôm vào lòng, kể chuyện xưa cho nó nghe để phân tán lực chú ý của nó.

Kỷ Hành núp ở dưới giường, đột nhiên có chút vui mừng. Đương nhiên, hẳn vui mừng không phải vì siêu quậy Như Ý, mà là vì Thái hậu. Như Ý tới thăm Điền Thất, Thái hậu không thể không biết, hẳn là đã ngầm đồng ý. Cũng là nói, ít nhất trước mắt xem ra, thái độ của bà là tiếp thu Điền Thất?

Cũng đúng thôi, trải qua cơn khủng hoảng "Con trai muốn thành đoạn tụ" này, thì điểm mấu chốt của bà đã thấp rồi lại thấp.

Như Ý bị chuyện xưa của Điền Thất làm cho mê mẩn, nghe xong một cái lại muốn nghe cái khác.

Cảm xúc của Kỷ Hành cùng tiểu huynh đệ của hắn cũng đã bình tĩnh lại. Như Ý còn chưa chịu đi. Kỷ Hành không thể nhịn được nữa, kéo căng bắp đùi lên, dùng lưng đỉnh lên trên, đỉnh ra một trận dao động rất nhỏ lên ván giường.

Như Ý ngồi ở trong lòng Điền Thất, chỉ nghĩ là thân thể của Điền Thất động đậy. Còn Điền Thất lại cảm nhận đến động tĩnh bên dưới giường, nàng nhanh chóng nói xong câu chuyện này, rồi đem Như Ý đưa đi.

Thế giới rất cuộc thanh tịnh. Kỷ Hành mặt xám mày tro bò từ gầm giường ra, còn không quên xách theo cây gậy bảo bối kia của hắn. Hắn u oán nhìn Điền Thất.

Điền Thất thấy hăn te tua như thế thì không nhịn được bật cười, "Chàng đi trước đi, nhanh trở về đổi bộ quần áo khác." Đường đường thiên tử, thế nhưng thành dáng vẻ thế này.

"VẬY BUỔI TỐI TA LẠI TỚI."

Điền Thất đỏ mặt khẽ gật đầu.

Kỷ Hành đi đến phía trước cửa sổ, dùng cây gậy đồng gõ gõ cửa sổ, qua một hồi, bên ngoài truyền tới một trận ho khan. Đây là ám hiệu của Thịnh An Hoài, ý tứ là hiện tại an toàn, mau chạy ra đây đi!

Kỷ Hành đem gậy đồng găm ngang trên miệng, dùng hai tay đẩy cửa sổ, xoay người nhảy ra ngoài.

Sau này hăn nhiều lần nhớ lại cái hành động nã tàn này của mình, thì đều không thể hiểu nổi vì sao chính mình không hề áp lực tâm lý đem vật đó ngậm vào trong miệng. Giải thích hợp lý duy nhất là hăn trải qua sự dày dạn thâm thông như thế, nên trí lực tạm thời giảm xuống, không có ý thức đến vấn đề này.

Thế là Thịnh An Hoài gác ở bên ngoài liền như vậy trơ mắt nhìn Hoàng thượng ngậm một cái dương vật giả đi ra ngoài.

Thịnh An Hoài: "..."

Kỷ Hành thấy được khuôn mặt gằn như muốn nứt ra của Thịnh An Hoài, cảm thấy ông ta đại khái là suy nghĩ nhiều. Hăn ra vẻ bình tĩnh đem cây gậy đồng lấy xuống, lau lung tung lên quần áo, rồi không cần thận buột miệng nói, "Không phải cho ta dùng." Nói xong mặt mũi tối sầm, vì sao hăn phải giải thích chuyện này...

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Ngôi Hoàng Hậu

Kỷ Hành là một vị Hoàng đế rất là thiếu thốn tinh thần tự kiểm điểm, cho nên hẳn đem tất cả những chuyện ngốc nghếch mà hẳn làm ra quy tội hết cho nhóc Như Ý đột nhiên đến. Thế là hẳn quyết định tiến hành nghiêm trị với con trai mình.

Đầu tiên, điều hẳn bức thiết muốn làm nhất, chính là cướp đoạt đi quyền sử dụng của Như Ý với cái xưng hô "Điền Điền", đem nó thu thành sự hưởng dụng đặc quyền của Kỷ Hành hẳn. Loại xưng hô vừa thân mật vừa ngọt ngào này chỉ thích hợp sử dụng giữa tình nhân với nhau, Như Ý tính trái banh lông gì!

À, nói đi nói lại, hiện tại là mùa đông, nhóc con kia trong mặc ba tầng áo ngoài mặc ba tầng quần, ở mặt ngoài nhìn qua quả thật giống trái banh quá mà...

Như Ý đối với cái quyết định này cảm thấy vô cùng ưu thương, lúc này nó đang ở trong thư phòng của Kỷ Hành, Điền Thất cũng ở đây, lấy nguyên do "Hoàng thượng truyền đến hỏi chuyện" nên bị truyền vào thư phòng cung Càn Thanh.

Như Ý ủy khuất nhìn Điền Thất, "Không phải đã hứa là không nói với người khác rồi sao?"

Điền Thất lắc lắc đầu, "Điện hạ, không phải ta nói ra..."

Như Ý kinh ngạc, "Vậy sao phụ hoàng ngài lại biết được?"

Kỷ Hành há to mồm, thật sự không biết xấu hổ nói vì núp dưới gầm giường nghe lén được, "Trẫm... Không gì không biết." Nói xong, còn cố ý bày ra một bộ cao lãnh "Lão tử là Ngọc Hoàng đại đế pháp lực vô biên, kẻ tin ta ắt sống mãi muôn đời".

Dù đứa bé có thông minh đến đâu thì cũng rất dễ lừa dối, Như Ý quả thật là tin, trên mặt nó chỉ còn toàn ủ rũ.

Điền Thất không lời nhìn một lớn một nhỏ này giằng co, nàng thật là muốn mượn hai quả trứng tới để đau đau một hồi.

(Ngôn ngữ mạng TQ có từ "đần đau" chính là đau cái ý ý, miêu tả sự đau đớn bất đắc dĩ và rất thốn, em Thất nhìn 2 cha con mà thấy "đần đau" vô cùng =)) nhưng vì đàn bà con gái không có "đần" để đau nên ý DT là muốn mượn hai cái đần tới đau 1 chút.)

Sau đó Kỷ Hành quay đầu về phía Điền Thất, mang theo hừng hực hứng thú thí nghiệm cái xưng hô mới mẻ này. Một tiếng "Điền Điền" kêu được phải gọi là trăm chuyển ngàn hồi, ôn nhu như nước.

Điền Thất: "..."

Lúc Như Ý kêu thì Điền Thất cũng không thấy có cái gì, nhưng mà bị Kỷ Hành kêu thì da gà da ốc của nàng bị chấn động đến mức rớt đầy đất, quả thật là muốn cụp đuôi ra roi thúc ngựa chạy trốn.

***

Công tác thăm vấn Tôn Tòng Thụy tiến hành rất không thuận lợi. Miệng của lão già này rất cứng, không phải kêu oan chính là mở miệng nói "Ta muốn gặp Hoàng thượng", hẳn cảm thấy Hoàng thượng sẽ phải suy xét áp lực dư luận, không thể không có chứng cứ liền đem lão dồn vào chỗ chết.

Sự chán ghét của Kỳ Hành đối với Tôn Tòng Thụy đã đạt tới đỉnh điểm. Tính toán Điền Thất, hãm hại Quý tiên sinh, hai chuyện này đều là chuyện mà hẳn không thể nào khoan dung, vậy mà Tôn Tòng Thụy đều làm tất. Lão già này nhất định phải chết, không thương lượng.

Đương nhiên, dư luận vẫn là phải quan tâm, Tôn Tòng Thụy không cung khai, Hình bộ tạm thời không thể đem hẳn phán tội. Bản thân Kỳ Hành cũng hi vọng thông qua chuyện này giúp Quý tiên sinh rửa oan và chính danh.

Bất quá người chết kiểu này thường thiên biến vạn hóa, không nhất định phải chém đầu. Lịch sử nói với chúng ta, từ xưa đến nay, phạm là có thể làm Hoàng đế tốt, thì không phải là người tốt. Kỳ Hành cũng không phải một người tốt hoàn toàn, có đôi khi hẳn lãnh khốc tuyệt tình, tâm ngoan tay hắc, không từ một thủ đoạn nào. Một đoạn thời gian trước cái chết của Thuận phi mang đến linh cảm cho Kỳ Hành, thế là qua mấy ngày, Tôn Tòng Thụy trong ngục thành linh "Tự sát" mất.

Nhà tù mà Tôn Tòng Thụy bị nhốt là nhà tù cao cấp, điều kiện không tệ, rất sạch sẽ, không có chuột và gián. Trên vách tường có một cửa sổ, song cửa đúc bằng sắt. Sáng sớm quan coi ngục đưa cơm cho Tôn Tòng Thụy thì thấy được lão đối mặt với vách tường, hai chân lơ lửng, bên chân ngã một cái bô, bị dọa đến mức vội vàng đi báo cáo cấp trên.

Một thân bồ của Hình bộ tự mình đến trình sát hiện trường, bước đầu cho rằng Tôn Tòng Thụy giẫm lên cái bô rồi dùng thắt lưng buộc trên song cửa sổ để tự sát. Khám nghiệm tử thi xong, xác nhận nguyên nhân tử vong của Tôn Tòng Thụy là ngạt thở do thắt cổ.

Đương nhiên, quần chúng không phải dễ gạt như vậy, có vài người bắt đầu hoài nghi cái chết của Tôn Tòng Thụy quá kỳ quặc, hơn nữa không tự giác tưởng tượng ra một tiết mục là "Tôn Tòng Thụy ở trong ngục bị hãm

hại bị bức cung, cùng đường bí lối đành phải lấy cái chết chứng minh trong sạch".

Kỷ Hành vung tay, kêu Hình bộ sắp xếp cho tất cả những người khám nghiệm tử thi đang thực tập vây quanh thi thể Tôn Tòng Thụy để tham quan học hỏi, tiến hành công khai thảo luận, không khí rất là nhiệt liệt. Thi thể Tôn Tòng Thụy ngoại trừ vết bầm trên cổ ra, thì trên người không có nửa điểm vết thương, cũng là nói, chẳng hề tồn tại tình huống "Tra tấn", "Hãm hại", "Bức cung".

Phải biết, một người trước khi được chính danh thì sẽ không dễ dàng đi chết, nếu không trong sạch của lão sẽ không được bảo vệ, hơn nữa lão cũng không lọt vào đòn hiểm, càng không cần phải nói tới việc tự sát.

Như vậy nguyên nhân Tôn Tòng Thụy tự sát rất rõ ràng: Sợ tội tự sát.

Mà trong những tội trạng lão bị buộc tội, thì tội nghiêm trọng nhất chính là hãm hại Quý Thanh Vân...

Thế là sự chỉ trích này tuy không hề chứng cứ, nhưng đa số người đã càng lúc càng khuynh hướng tính chân thực của nó.

Kỷ Hành chơi chiêu gậy ông đập lưng ông, phái người ở xung quanh tán bá lời đồn Tôn Tòng Thụy là trướng thú hãm hại trung thần. Quý Thanh Vân năm đó là tâm phúc của Thái tử, có quầng sáng chính thống chiếu khắp, cùng đại thái giám Trần Vô Dung hoàn toàn không đội trời chung, sau lại bị oan uổng, bị tàn hại, người như vậy dễ dàng được đến sự đồng tình và ủng hộ của dân chúng nhất. Thế là cái tên Tôn Tòng Thụy này thường xuyên bị lão bách tính lôi ra mắng một trận. Cả một đời Tôn Tòng Thụy luôn theo đuổi thanh danh, không ngờ sau khi chết lại rơi vào cái kết cục thú vị thanh danh, nếu như lão ở dưới đất có biết, thì không biết cảm tưởng như thế nào.

Kỳ Hành vì củng cố hiệu quả, nên sai người chuyên môn viết tiểu thuyết ghi nhớ lại chuyện này, lưu truyền muôn đời.

Kỳ thật điểm đáng ngờ lớn nhất trong chuyện này chính là không có chứng cứ thực tế, Tôn Tòng Thụy sợ tội tự sát chỉ có thể xem như một cái bằng chứng phụ. Điền Thất lại không thể chứng minh thân phận, tự nhiên cũng không thể làm nhân chứng, những người có liên quan đến chuyện này năm đó nay đều đã chết, không có tin báo tử thì cũng đã mất tích nhiều năm, cùng chết cũng kém không xa.

Cũng có người đề xuất về những vấn đề đó, bất quá rất nhanh liền bị phủi bụi đi. Vì mau chóng giúp Quý thị rửa oan, chính danh cho Điền Thất, nên Kỳ Hành không cho phép vụ án này lại kéo đi xuống, nhất định phải kết thúc như vậy; Tôn Tòng Thụy vừa chết, Tôn đảng cây đổ bầy khi tan, nên cũng không dấy lên được sóng gió gì, cộng thêm đa số người đều tin tưởng Tôn Tòng Thụy thật sự hãm hại Quý Thanh Vân, thế nên người nói giúp lão càng ít.

Chuyện này cứ thế đứt đoạn.

Thân phận của Điền Thất cũng như vậy mà xác định xuống dưới.

Chúng quan viên cũng không có rất phản đối điểm này. Đa số người đối với với nữ tử - nhất là nữ tử xinh đẹp, đều không cứng rắn được tâm địa. Với lại Điền Thất cũng không phải không có người bảo kê, sự tín nhiệm của Hoàng thượng đối với Điền Thất quá rõ ràng; ở trong triều đình, Đường Nhược Linh cùng các tiểu đệ của ông ta dâng lên một vài tấu chương, đem Điền Thất khen ngợi một trận; Điền công công bình thường làm người không tệ, trừ Tôn Tòng Thụy ra cũng không có thù oán với các quan viên khác... Tất cả chuyện này khiến cho Điền Thất một khi biến thành con gái của Quý Thanh Vân thì tiếng phản đối cực kỳ bé nhỏ, không đáng kể chút nào.

Người cao hứng rất nhiều. Trừ đương sự ra, cao hứng nhất không ai khác chính là Thái hậu nương nương. Vốn dĩ loại chuyện thái giám biến thành nữ nhân này nghe rất là sỗ tọc gáy, nhưng mà tình huống trước mắt đặc thù. Điền Thất thế nhưng là đứa bé gái, chuyện này thật tốt cùng, đứa con trai biến thái kia của bà rốt cuộc có cứu. Từ lúc Điền Thất bị giam lỏng bắt đầu, Thái hậu liền nói bóng nói gió tìm hiểu thái độ của Kỷ Hành, xem hẳn phải chẳng thật sự không có ghét bỏ Điền Thất. May mắn may mắn, chấp niệm của con trai bà với Điền Thất vẫn trước sau như một.

Cái gọi là Hoàng đế không vội Thái hậu gấp, Kỷ Hành còn chưa có nói đem Điền Thất làm gì, mà Thái hậu đã nóng lòng nghĩ ngợi xem đem Điền Thất tấn phong vị phân gì thì thỏa đáng. Bà đã từng bị băng hữu nhưng lại ngu như heo hổ qua, nên lúc này cái cần nhất chính là một cánh tay trái một bờ vai phải. Điền Thất là người thông minh, tất nhiên sẽ cùng bà đứng chung một đội, giúp bà đối phó với đám nữ nhân không an phận trong hậu cung.

Chỉ là loại chuyển biến từ thái giám thành phi tử này có chút ly kỳ, ý tứ của Thái hậu là trước tiên để cho Điền Thất trở thành cung nữ, để ở cung Càn Thanh, lúc nào Hoàng thượng đem nàng sủng hạnh thì liền trực tiếp tấn vị, như thế cũng nói được đi qua.

Nhưng mà Kỷ Hành không có làm như vậy. Hẳn hạ một đạo thánh chỉ, tỏ vẻ Điền Thất đóng giả thái giám lẫn vào Hoàng cung thì vốn là tội chết, nhưng niệm ở tấm lòng hiếu thảo của nàng, nên ưu khuyết điểm đối chọi nhau, không thêm truy cứu, hiện tại ban thưởng thả xuất cung. Quý Thanh Vân hàm oan bị hại, chỉ còn lại đứa con gái này, Hoàng ân đồng tình, ban thưởng vàng bạc điền sản linh tinh, lấy đó bảo đảm cho nàng không bị nổi khổ cơ hàn, kèm thêm ban thưởng trả lại gia trạch của Quý Thanh Vân, khâm thử.

Thái hậu hồ đồ luôn. Theo lý thuyết con trai của bà vẫn mong nhớ người ta, hiện tại có cơ hội, trực tiếp lưu trong cung thì phương tiện biết

mấy, vì sao còn muốn đem người ta đẩy ra ngoài? Thật là làm điều thừa.

Lão bà bà đây cũng không ngốc, cẩn thận suy nghĩ liền có một cái phán đoán rất đáng sợ: Hoàng thượng chẳng lẽ là không muốn để cho Điền Thất làm phi tử, mà quyết định trực tiếp lấy nàng vào cung làm Hậu?

***

Tòa nhà của Quý gia vốn bị tịch thu sung công, sau này bán trao tay cho người khác, sau nữa Kỷ Hành đăng cơ, đem tòa nhà chuộc về niêm phong lại, bảo tồn cho đến hiện tại. Hắn sớm giúp Điền Thất chọn chút nô bộc tỳ nữ, lệnh bọn hắn đem tòa nhà quét sạch sẽ.

Bố cục bày biện cơ bản của tòa nhà không có gì thay đổi, Điền Thất mới vừa bước vào cửa, thì một cỗ cảm giác xa xôi lại thân thiết quen thuộc đập vào mặt, cỗ họng nàng nghèn nghẹn, giống như là bị tắc một chùm bông vải, nói không ra lời.

Kỷ Hành thấy thế, khe khẽ thở dài mà duỗi tay cầm tay nàng.

Như Ý đang ngồi ở trên cánh tay của phụ hoàng nó, thấy được Điền Thất chật vật như vậy, tuy nó không biết vì sao, nhưng cũng nhăn lại hàng mi.

Điền Thất bị Như Ý làm cho bật cười, nàng xoa xoa khóe mắt, vươn tay ấn ấn cái trán của Như Ý, "Nho nhỏ tuổi, làm ra vẻ người lớn gì nha."

Như Ý cũng không biết ý nghĩa của lời này, nó thấy được Điền Thất cười, thì nó cũng hì hì cười ngây ngô theo.

Kỷ Hành thật sự là không nhìn nổi hai kẻ dở hơi này nữa, lôi kéo bọn họ đi vào cổng trong.

Quý trạch không lớn lắm, phong cách chinh thể thiên về lịch sự tao nhã, trong viện trồng không ít cây cỏ, vào hè thì rậm rì xanh um, một mảnh thanh u. Chẳng qua hiện tại đang đông giá rét, duy nhất nở hoa cũng chỉ có hoa mai. Điền Thất dẫn Kỳ Hành và Như Ý tham quan xó xó xinh xinh trong tòa nhà, cuối cùng ngừng ở trước mảnh sân mà lúc bé nàng ở. Trong viện có một cây mai đang nở rộ, ngàn vạn đóa hoa đỏ tươi giống như là những ngọn lửa nhỏ, thành một cây hoa lửa nóng điểm tô cho màu xám trắng của trời đông. Điền Thất đứng ở dưới cây mai, nhẹ nhàng vỗ vỗ thân cây. Nhiều năm chưa gặp, cây mai này đã to hơn hai vòng. Bởi vì không có ai tu bổ, nên cành lá giương nanh múa vuốt mọc ngang dọc, đã sớm không còn vẻ tươi đẹp của năm xưa, theo thiếu nữ áo đỏ ngày xưa biến thành kẻ say điên cuồng.

Điền Thất lại thở dài một hơi. Tuy rằng nàng thương cảm, nhưng cũng không quá chặt vật, Kết quả hiện tại đã hoàn mỹ rất nhiều so với sự mong muốn của nàng, việc kế tiếp nàng cần phải làm là tìm kiếm hài cốt của người thân rồi an táng thật tốt. Làm người không thể quên mất đi quá khứ, nhưng cũng không nên sa vào quá khứ.

Kỳ Hành nắm tay Điền Thất, ôn nhu gọi nàng, "A Chiêu."

A Chiêu gật đầu hướng về hãnh cười cười.

Như Ý nghe được phụ hoàng kêu Điền Thất là A Chiêu, thì cho rằng phụ hoàng đã buông tha cho cái xưng hô "Điền Điền", thế là nó rất vui vẻ, nó hái một đóa hoa mái đưa cho nàng, "Điền Điền."

Mặt Kỳ Hành tối sầm, "Không cho phép kêu 'Điền Điền'."

Như Ý hỏi lại, "Vậy kêu cái gì?"

Kỳ Hành nghĩ nghĩ, cũng không thể để Như Ý gọi thẳng tên của A Chiêu, thế là hãnh nhìn thoáng qua Quý Chiêu, nói với Như Ý, "Kêu 'Nương'."

Quý Chiêu mạnh mẽ ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn hẳn.

Như Ý ngọt ngào không lên tiếng.

Kỷ Hành lại thúc giục nó một chút, "Kêu 'Nương'."

Như Ý cười hì hì nhìn Quý Chiêu, "Nương tử!"

Kỷ Hành có một loại cảm giác phần nộ khi bị cướp lời thoại. Thằng oắt con này mới bốn tuổi rưỡi liền có nhiều tâm địa gian xảo như vậy, sau này lớn lên thì còn tới đâu nữa.

Hắn đem Như Ý để xuống, nghiêm mặt muốn dạy dỗ nó. Quý Chiêu vội vàng khuyên nhủ hai cha con.

Như Ý liền như vậy bị đối diện trong lòng Quý Chiêu. Quý Chiêu do dự một chút, quyết định vẫn là hỏi Kỷ Hành, "Vừa rồi người... Là có ý tứ gì?"

"Chính là ý tứ mà nàng nghĩ đến," Kỷ Hành nghiêm túc nhìn nàng, "Ta muốn để cho nàng làm nương của Như Ý, người khác ta không tin được."

Như Ý là trưởng tử, làm nương của Như Ý có nghĩa là: Làm Hoàng hậu của ta.

Đôi mắt Quý Chiêu đỏ bừng, nàng từng nghiêm túc nghĩ qua muốn cùng hẳn cùng một chỗ, nhưng nàng không nghĩ đến hẳn sẽ làm như vậy. Vị trí Hoàng hậu đã để trống nhiều năm, lập lại Hoàng hậu không phải là chuyện nhỏ. Nàng từ thái giám biến thành nữ nhân đã vốn là chuyện lúng túng, làm sao có thể... Quý Chiêu lắc lắc đầu, "Nhưng mà..."

Kỷ Hành cắt ngang nàng, "Không có nhưng mà, A Chiêu. Nàng lẻ loi một mình, không có gì dựa vào. Ta nhất định phải cho nàng những gì tốt

nhất."

Mũi Quý Chiêu chua xót, nàng sợ chính mình rơi nước mắt, thế là giả vờ ngửa đầu ngắm hoa mai.

Lúc này, một nha hoàn tới bẩm báo nói, "Tiểu thư, vừa rồi người gác cổng nói bên ngoài có một người tên là Vương Mạnh muốn gặp ngài, xem ra hình như có việc gấp."

Quý Chiêu nghe thế, vội vàng kêu người đi mời hănh tới.

Vương Mạnh đã biết chuyện Điền Thất biến thành nữ nhân. Bất quá phản ứng của hănh với những chuyện ngoài y thuật ra đều không được linh mẫn, cho nên cũng chỉ kinh ngạc một chút, liền tiếp thu sự thật này. Vương Mạnh thấy được Quý Chiêu, trà cũng chưa kịp uống một ngụm, liền gọn gàng nói, "May đi với ta, Phương Tuấn tựa hồ nhớ lại rồi, hiện tại nói tùm lum chuyện, có vẻ như là có liên quan đến phụ thân của người."

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Hồi Ưc Của Phương Tuấn

Mấy gian nhà rách nát của Phương Tuấn đã được Quý Chiêu giúp đỡ sửa sang lại, hiện tại đã không còn hở tung bốn phía như lúc trước nữa. Trong gian phòng khá nhỏ hẹp chen chúc mấy người, rồi đốt cái chậu than, cũng xem như ấm áp.

Như Ý đã bị đưa về Hoàng cung. Lúc Kỷ Hành cùng Quý Chiêu và Vương Mạnh đi tới chỗ ở của Phương Tuấn thì cảm xúc của Phương Tuấn đã ổn định lại, hẳn thấy được Quý Chiêu liền có chút kích động, đề cao giọng nói, "Ta không có sát hại Quý Thanh Vân!"

"Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Quý Chiêu vội vàng hỏi.

Đôi mắt Phương Tuấn trống rỗng, lâm vào nhớ lại.

"Ngày đó ta quả thật nhận được mật lệnh của Trần công... Trần Vô Dung, sai ta mang người cấp tốc đi đến Liêu Đông tìm kiếm Quý Thanh Vân, nhưng mà không phải vì truy giết ông ấy."

"Vậy vì cái gì?" Quý Chiêu nhíu mày truy hỏi.

Phương Tuấn lắc lắc đầu, "Ta cũng không biết, chỉ biết Trần Vô Dung đã nhiều lần cường điệu muốn bắt sống ông ấy mang về. Năm đó ta chỉ là một cái tay đấm ở Trực ngôn tư, cho dù Trần Vô Dung muốn làm cái gì đi nữa, cũng không mắc mớ gì đi giải thích nguyên nhân với ta."

"Nhưng mà ta rõ ràng tận mắt thấy có người đuổi giết cả nhà của ta, không phải các người thì là ai?"

"Thật sự không phải ta. Hơn nữa, sát thủ mà người nói, ta hẳn là gặp qua. Mấy ngày đó chúng ta đuổi theo ngày đêm, đuổi tới bên ngoài một ngôi miếu đồ thì thấy được bên trong có ánh đèn. Ta căn cứ thời gian phỏng đoán Quý... Quý đại nhân đang ở trong miếu, vốn cho rằng có thể liền như vậy bắt người rồi trở về báo cáo kết quả công tác, nhưng nào ngờ vào trong lại thấy thi thể đầy đất. Ta lần lượt thăm dò hơi thở của những người đó, nhưng đa số người đều chết hết, chỉ có một đứa bé còn thoi thóp, nhưng mà bị thương nghiêm trọng, cần lập tức cứu chữa."

Mắt Quý Chiêu đỏ ngầy, nàng kích động bóp lấy cổ tay Phương Tuấn, "Đệ đệ của ta... Nó... Nó còn sống không?"

Phương Tuấn sửng sốt, "Người là con gái của Quý đại nhân hả?"

Quý Chiêu khẽ gật đầu.

Phương Tuấn giật mình, nhìn thấy Quý Chiêu vẫn còn mặt đỏ thái giám thì mặt hẩn lại hiện vẻ nghi ngờ.

Kỷ Hành nhắc nhở hẩn, "Trước đừng quản mấy chuyện này, người tiếp tục nói hết đi, đứa bé kia sau lại thế nào? Hiện tại ở đâu?"

Phương Tuấn liền nói, "Lúc ấy ta nghĩ, kia hẳn là con của Quý đại nhân. Trần Vô Dung nói chỉ cần sống, nên ta không có để ý đến thi thể của vợ chồng Quý đại nhân, mà chỉ băng bó cầm máu cho đứa bé đó. Trước đó được đến tin tức là cả nhà Quý đại nhân có bốn người, ở hiện trường lại không thấy con gái của ông ta, nên chúng ta liền thương lượng lưu một nửa người ở phụ cận tìm tiểu cô nương kia, còn thừa lại người đem đứa bé trai mang về. Nơi đó trước không thôn sau không xóm, nghĩ đến một đứa bé gái hẳn là chạy không xa. Nhưng mà ngay tại lúc đó, có người xông tới phát hiện chúng ta, song phương rất nhanh động thủ với nhau. Ta thấy người của bọn chúng chỉ có mấy tên, nên cho rằng rất dễ đối phó, nào ngờ bọn chúng phát tín hiệu cứu viện lên trời, rất nhanh sau đó liền có rất nhiều đồng lõa

đuổi tới chém giết với bọn ta. Những người đó ai ai cũng võ công cao cường, nhất thời bọn ta đánh không lại nên tháo chạy. Nhưng mà ý tứ của bọn hãn cũng là đuổi tận giết sạch, ta đem đứa bé kia vác lên vai, đồng thời bị ba người vây khốn, nên cũng không cố được cái khác, đành phải mang đứa bé đó chạy trốn. Chạy rất lâu, mấy tên kia lại đuổi sát không buông, rốt cuộc bức ta đến một chỗ núi cao. Ta lui cũng không đường lui, chỉ còn nước nhảy xuống vách núi, để tìm một con đường sống. Núi đá đó lởm chởm đá không, thỉnh thoảng có cây cối dây leo mọc bò ra, dây mây treo lơ lửng, ta dùng một tay giữ đứa nhỏ, một tay bắt lấy cây tùng, vốn định chờ bọn hãn đi thì leo lên. Nhưng mà đám bọn chúng lại bắt đầu ném đá tảng xuống dưới, ta bị một tảng đá lớn nện trúng đầu, trước mắt liền tối om, sau đó bất tỉnh nhân sự."

Quý Chiêu nghe mà trái tim đều nhảy thon thót, "Sau đó đâu? Đứa bé đó đâu?"

"Sau đó ta tỉnh lại thì quên mất tất cả chuyện trước kia, cũng không thấy đứa bé nào. Ta kéo cánh tay bị gãy đi loanh quanh khắp đấy vức, không biết làm sao liền ra khỏi nơi đó, rồi đi tới một thôn xóm. Ta không biết chính mình họ gì tên chi, cũng không biết chính mình tới từ nơi nào. Ta gặp được một người tốt bụng trong thôn đó, bọn họ giúp ta trị bệnh, còn mang ta đi săn thú. Sau này nhà họ buôn da lông, đem da lông ở Liêu Đông vận chuyển đến Kinh thành buôn bán, ta theo đội buôn của bọn họ đi đến Kinh thành, ở ngoại ô Kinh thành gặp được một lão bà. Lão bà nhìn thấy ta thì không ngừng khóc thét, tự xưng mà mẫu thân của ta, ta liền bị bà ấy mang trở về. Bởi vì bà ấy lo lắng cho ta quá mức nên lòng dạ tích tụ, nhiễm bệnh nặng. Ta cầu y hỏi dược, dùng hết gia tài, sau đó bằng một thân khí lực, giúp người ta làm thuê, kiếm tiền chữa bệnh cho mẫu thân. Tượng đất mà lúc trước ta bán cho người, vốn là vật mà Trần Vô Dung tặng cho ta, có một lần ta thấy được mẫu thân lấy ra thưởng thức, cảm thấy có lẽ cũng đáng giá tiền nên không quan tâm sự phản đối của bà ấy, quyết định đem

tượng đất bán. Bởi vậy mới gặp gỡ người, những chuyện sau đó, người đều biết."

Phương Tuấn nói một hơi này xong, phí rất nhiều tinh lực, thần sắc của hắn có chút mệt mỏi. Cuối cùng hắn tổng kết rằng, "Tóm lại, nửa đời trước ta làm rất nhiều chuyện xấu, mới gặp phải báo ứng này, ta cũng nhận. Nhưng án mạng của Quý đại nhân, quả thật không phải ta gây nên."

Quý Chiêu sớm chịu không nổi mà rơi nước mắt, "Người, người lại nghĩ nghĩ kỹ xem, về đứa bé kia, người còn có thể nhớ được cái gì không?"

Phương Tuấn nhắm mắt lại nghiêm túc nghĩ một hồi, rốt cuộc bất đắc dĩ lắc đầu, "Không có, sau khi rơi từ vách núi xuống ta và nó liền tách ra. Nhưng..." Hắn muốn nói hắn là dừ nhiều lành ít, lại thấy nàng khóc thương tâm như thế, nên hắn cũng không nhẫn tâm nói ra."

Thật ra hắn không nói, Quý Chiêu cũng biết. Trời lạnh như thế, đệ đệ lại bị thương nặng, còn rơi từ vách đá xuống, hy vọng còn sống thật sự xa vời. Quý Chiêu nghĩ đến đây thì chút hy vọng nhỏ bé không dễ dàng dấy lên kia, lại dần dần bị dập tắt đi, nàng khóc càng thương tâm.

Lòng Kỳ hành cùng đi theo mà đau đớn. Hắn nhẹ nhàng vỗ về bờ vai nàng, thấp giọng an ủi nàng.

Ngay cả người luôn luôn trì độn như Vương Mạnh cũng nghe mà âm thầm đầy mặt, hắn thật hận không được lúc ấy chính hắn cũng có ở hiện trường, chỉ cần đứa bé kia còn có một hơi thôi, hắn cũng có thể cấp cứu trở về.

Vụ án vốn tưởng rằng có thể kết thúc, đột nhiên lại trở nên dày đặc sương mù nghi vấn. Quý Chiêu vô cùng nghĩ không thông, nhưng cũng hiểu là Phương Tuấn cũng chỉ biết đến đó, nên cực kỳ bồi lỗi với hắn, rồi lưu chút ngân lượng cho hắn, sau đó cáo từ rời đi.

Lúc trở về, tâm tình của Quý Chiêu vô cùng thấp. Kỳ Hành dặt tay nàng, nói, "A Chiêu, thả lỏng một chút, ít nhất hiện tại đã có manh mối. Ta nhất định tra rõ chuyện này, tìm ra hung thủ thật sự, giúp nàng báo thù."

Đôi mi thanh tú của Quý Chiêu cau chặt, nàng nói, "Ta thấy có chút kỳ quái, tới cùng là ai nhất định muốn đem cả nhà ta đuổi tận giết tuyệt? Chàng nói xem, phải chăng là Tôn Tòng Thụy?"

"Không giống như là lão," Kỳ Hành Lắc đầu, "Mục đích Tôn Tòng Thụy bán đứng Quý tiên sinh là vì bảo vệ quan chức của mình, lão cùng Quý tiên sinh cũng không có thâm cừ đại hận gì khác? Làm chi phải hạ xuống độc thủ như thế?"

Quý Chiêu gật đầu, "Ta cũng cho rằng như vậy, nhưng mà trừ lão ra, còn ai có động cơ giết người đâu? Hơn nữa, chàng không thấy Trần Vô Dung cũng thật kỳ quái sao? Lão ta rõ ràng không đội trời chung với cha ta, lại vì sao nhất định muốn đem cha ta bắt trở về, còn cưỡng ép muốn bắt sống?"

Kỳ Hành cúi đầu trầm tư không nói. Đột nhiên, giống như là hấn nghĩ đến cái gì, lông mày hơi hơi nhảy dựng. Hấn liếc mắt nhìn thoáng qua Quý Chiêu, phát hiện nàng còn đang cau mày suy nghĩ, không có phát hiện ra sự dị thường của hấn. Hấn sờ sờ đầu nàng, "Nghĩ không ra thì đừng nghĩ nữa, đây cũng không phải chuyện nhất thời nửa khắc có thể giải quyết."

Quý Chiêu có chút do dự, "Ta muốn đi tìm đệ đệ của ta." Cho dù nó thật..., ít nhất địa điểm đại khái có thể xác định, Phương Tuấn hấn là còn nhớ được.

"Ừm. Bất quá lúc này đang mùa rét đậm, gió tuyết bên kia rất lớn, đem tất cả vết tích đều che đậy, muốn tìm cũng không dễ tìm. Vẫn là chờ sang năm thời tiết ấm áp lại đi đi."

Kỷ Hành đem Quý Chiêu đưa về Quý trạch. Lúc sắp sửa rời đi thì hắn có mấy lần muốn nói lại thôi, Quý Chiêu có chút khó hiểu, "Chàng có chuyện gì muốn nói với ta sao?"

Kỷ Hành đem nàng ôm vào trong lòng, du du than thở, rầu rĩ nói, "A Chiêu, thật xin lỗi."

Quý Chiêu ôm hắn, "Đang tốt, lại nói cái gì thế này?"

"Thật xin lỗi," Hắn lại lặp lại lần nữa, "Sau này từ ta tới bảo vệ nàng, bảo vệ nàng cả một đời, được không?"

Quý Chiêu dựa vào ngực hắn không tiếng động gật đầu. Nàng cảm thấy hôm nay cảm xúc của hắn có chút kỳ quái, nhưng nghĩ nghĩ lại thoải mái, có lẽ là hắn thống hận chính mình không sớm bảo vệ người nhà của nàng một chút. Nghĩ đến đây, nàng đem hắn ôm chặt hơn.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Kỳ Chinh Trở Về

Thái hậu rất không vui. Lấy sự hiểu biết của bà về con trai, thì tám phần là hẳn thật sự muốn lấy Quý Chiêu làm hậu. Đối với vị trí Hoàng hậu, Thái hậu rất là miễn cảm, mấy năm qua, bà giống như một con gà mẹ bảo vệ cái tổ của mình, đau khổ đắng cay trông coi cái vị trí đó. Trừ thân tín tuyệt đối tin cậy ra, người khác đừng hòng ngấp nghé. Cô nương Quý Chiêu kia làm người bà không chán ghét, nhưng mà nếu nói để người này làm Hoàng hậu thì Thái hậu vẫn sẽ không tự giác đề cao cảnh giác như cũ.

Lúc này càng khó tránh nghĩ đông nghĩ tây. Người đẹp hậu cung nhiều như vậy, Quý Chiêu thân là một tên thái giám, sao lại có thể đem Hoàng thượng mê hoặc chứ? Mê đến nỗi nhảy qua trình tự thăng chức bình thường trong hậu cung, trực tiếp muốn phong nàng làm Hoàng hậu. Chuyện này thật quá sức không thể tưởng tượng nổi, mấy năm nay A Hành đều không động qua ý nghĩ phong hậu, thấy rõ hẳn cũng là hết sức cẩn thận đối đãi chuyện này.

Vậy thì phải chăng Quý Chiêu đã dùng một vài thủ đoạn? Hoặc là nàng đã sớm có ý ngấp nghé vị trí Hoàng hậu từ sớm, chẳng qua ở mặt ngoài còn muốn bày ra một bộ lạt mềm buộc chặt, để mà câu A Hành? Nam nhân thôi, nói thật, chính là ăn cái trò này...

Thuận theo cái ý nghĩ này mà xem, Quý Chiêu đối với Như Ý được mấy phần thật tâm? Trước kia cảm thấy nàng đối với Như Ý là thật tâm thật lòng, nhưng nghĩ thế là vì lúc đó nàng là một tên thái giám. Hiện tại không giống nhau, một người vì muốn làm Hoàng hậu, thì còn có cái gì là làm không được? Con nít là dễ dụ nhất.

Cả ngày nghĩ những chuyện này, Thái hậu đều sắp tấu hỏa nhập ma. Chuyện năm đó thật sự là để lại ám ảnh quá mức khắc sâu cho bà, thế cho nên bà nhiễm lên chút bệnh vọng tưởng bị hại, phàm là những nữ nhân cùng Hoàng thượng thân cận một chút, thì theo bà đều là kẻ có bụng dạ khó lường.

À, còn có một điểm: Nữ nhân tuy rằng đều hi vọng chồng mình đối với mình một lòng một dạ, nhưng mà nếu như có một ngày các nàng phát hiện con trai của mình đối với một vị cô nương nào đó một lòng một dạ không phải nàng không cưới, thì lúc đó lại cảm giác không xong.

Thế là Thái hậu tưởng tượng ra những tình tiết linh tinh kiểu "Con trai có con dâu liền không đem bà già đây để vào mắt", rốt cuộc không tránh được suy sụp tinh thần.

Đang suy sụp tinh thần thì con trai trở về.

Thái hậu lập tức hỏi trực tiếp, "Người nói thật cho ai gia, người tới cùng quyết định đem Quý Chiêu làm thế nào?"

Chuyện đã đến mức này, nên an bài đều đã an bài, chỉ còn kém một bước cuối cùng. Kỷ Hành cũng không giấu giếm nữa, thành khẩn đáp, "Mẫu hậu, trăm quyết định ghênh cưới nàng làm Hoàng hậu."

Quả nhiên! Thái hậu hừ lạnh, da mặt nhất thời kéo căng, có vẻ tâm tình rất không xong.

Kỷ Hành biết tâm bệnh của mẫu thân hẳn, thế nên kiên nhẫn giải thích cho bà, "Không nói những cái khác, chỉ riêng thân phận của Quý Chiêu là thích hợp làm Hoàng hậu nhất. Nàng là con gái của Quý tiên sinh."

"Ai gia biết Quý tiên sinh đối với người trung tâm vô cùng, sau lại ủng hộ mạng. Người vẫn luôn hỗ trợ trong lòng. Nhưng... Đây là hai chuyện khác nhau, nếu người muốn trợ cấp hậu nhân của hẳn, thì ban thưởng nhiều

nhiều chút cũng đủ rồi, không nhất định phải đem hậu vị nâng cho nàng đi?"

"Hậu vị không thể vẫn để trống, Điền Thất bản tính thuần lương, tâm tính lại thông tuệ, trẫm cho rằng theo tính tình của nàng, rất thích hợp vị trí này."

Hắn càng là nói như vậy, Thái hậu càng cảm thấy hắn trúng độc quá nặng. Bà biết lúc này con mình đã bị Quý Chiêu mê hoặc, có khuyên nữa cũng không có kết quả, thế là bà nghiêm mặt, "Tóm lại ai gia không đồng ý. Người thích nàng, liền đem nàng đưa vào cung. Có cái gọi là 'Lâu ngày biết lòng người', vị trí Hoàng hậu là chuyện trọng đại, ai gia tổng yếu quan sát nhiều mấy năm mới được."

Kỷ Hành than thở, "Mẫu hậu, ngài cho rằng trẫm bị sắc đẹp mê hoặc mới làm quyết định này sao?"

Thái hậu không có nói chuyện.

"Trẫm quả thật thua thiệt Quý gia quá nhiều, so với ngài tưởng tượng còn muốn nhiều."

Hai người ai cũng không thể thuyết phục đối phương, buổi nói chuyện không vui mà tán.

***

Ngày hôm sau, Kỷ Hành tìm Tống Hải tới, sai hắn đi điều tra những tổ chức sát thủ có tiếng ở ngoài, xem xem có thể tìm ra hung thủ thật sự của vụ án Quý Thanh Vân không. Sáu đại cao thủ của Trục Ngôn tư đều có võ công cao thâm, thế mà những sát thủ kia lại có khả năng đối kháng, thấy rõ lai lịch không nhỏ. Nếu thật sự bị thuê giết người, thì ít nhiều sẽ lưu lại dấu vết. Trước kia không thể tra ra, một là sau khi hắn lên ngôi những người này thấy sự tình không ổn, nên mạnh ai nấy hành tung của người này;

hai là người tra án đem trọng điểm để lên người Trần Vô Dung, nên không có ra sức đi tìm trong đám sát thủ. Hiện tại biết chân tướng, có góc độ mới, Kỳ Hành không tìm không ra vấn đề.

Hắn có một loại dự cảm rất không ổn, luôn cảm thấy Trần Vô Dung bắt người cùng sát thủ giết người, đều là từ một cái nguyên nhân.

Đang lúc suy tư, Thịnh An Hoài đi vào bẫm, "Hoàng thượng, Ninh vương gia đã về, lúc này đang ở cung Từ Ninh thỉnh an Thái hậu."

Kỳ Hành khẽ hừ, "Hắn còn biết trở về."

Trong cung Từ Ninh ấm áp, Thái hậu đang chiêu đãi Kỳ Chinh uống trà. Cũng không biết có phải là ảo giác của bà hay không, luôn cảm thấy Kỳ Chinh hình như lại cao thêm một chút. Hắn phong trần mệt mỏi, vừa từ Liêu Đông trở về, còn đem rất nhiều đặc sản bản địa tới cho bà, nào là da chồn, xương hổ, nhung hươu, nhân sâm, tay gấu... Thái hậu cũng không phải là người chưa thấy qua đồ tốt, nhưng nhiều đồ như vậy cũng là đầy đủ tâm ý, thấy rõ Kỳ Chinh vô cùng biết làm việc, tâm tình Thái hậu trở nên rất tốt, đối với hắn cũng ôn hòa mà cười.

Kỳ Chinh trước tiên là bồi cái không phải với Thái hậu, nói rằng mấy ngày nay mình đi xa nhà, không thể đến thăm Thái hậu, thật sự là nên đánh.

Thái hậu nhẹ nhàng vẫy vẫy tay, mỉm cười nói, "Người đến Liêu Đông làm gì vậy? Đang lúc mùa đông, ta nghe nói tuyết ở bên kia có thể dày hơn cả chiều cao của một người, bị chôn đều bò không ra."

Kỳ Chinh cười nói, "Không có khoa trương như vậy, là người khác nghe nhầm đồn bậy thôi... Lần này nhi thần đi Liêu Đông vì giúp người ta tìm một thứ."

"Giúp ai? Tìm cái gì?"

"Giúp Quý Chiêu tìm hài cốt của người nhà nàng."

Cái tên này khiến cho Thái hậu rất không thoải mái. Nhưng lập tức, bà nghĩ được hương vị không tầm thường trong câu trả lời của Kỷ Chinh. Kỷ Chinh đi rất nhiều ngày, chuyện này thuyết minh hẳn đã biết được thân phận thật sự của Quý Chiêu từ lâu - so với A Hành biết sớm hơn. Quý Chiêu sẽ đem cái bí mật lớn như vậy nói với Kỷ Chinh sao? Như vậy quan hệ của nàng ta và Kỷ Chinh có biết bao nhiêu là thân mật...

Thế là Thái hậu ra vẻ nghi ngờ hỏi, "A, thì ra là như vậy. Là Quý Chiêu xin người giúp đỡ?"

"Vậy cũng không phải," Kỷ Chinh cười lắc đầu, "Nàng không có cầu ta, là chính ta muốn đi."

Thái hậu càng không hiểu được. Trí lực của lão bà bà đây hữu hạn, trừ lúc ngồi tưởng tượng mới có được suy nghĩ vô cùng sinh động ra, thì những lúc khác không hề am hiểu phỏng đoán vấn đề cao thâm, thế là bà trực tiếp hỏi, "Vậy người và Quý Chiêu tới cùng là giao tình thế nào?"

Kỷ Chinh nâng chén trà, hơi buông đôi mắt, cười được vắng vẻ, "Còn có thể thế nào, cũng bất quá là Tương vương có mộng, thần nữ vô tình thôi."

Đầu óc Thái hậu giống như một cái máy móc đã lâu không dùng, nó thông thả đem tám cái chữ này phiên dịch một chút, rốt cuộc hiểu được là Kỷ Chinh đơn phương yêu mến Điền Thất. Nhìn dáng vẻ thất hồn lạc phách của thiếu niên tuấn mỹ trước mắt, không biết sao bà lại có chút mềm lòng, có chút đồng tình.

Bất quá, "Vậy nàng đối với Hoàng thượng...?" Đây mới là trọng điểm mà bà chú ý.

"Theo ta được biết, nàng đối với Hoàng huynh tựa hồ không có lưu luyến, nhưng Hoàng huynh lại không có ý muốn dừng tay."

Ai nha, vậy liền dễ xử lý. Con trai của mình thích người ta còn người ta thì không chịu, vậy thì cái cô Quý Chiêu kia chắc hẳn sẽ không nhào ra quấy rối. Trong lòng Thái hậu buồn lòng, ngược lại an ủi Kỷ Chinh, "Nàng ngay cả những lời này đều nguyện nói với người, thấy rõ chưa chắc đã vô ý với người. Không bằng ai gia giúp người làm chủ, đem dây tơ hồng này dắt giúp người?"

Kỷ Chinh vừa nghe lời này, kích động rời ghế quỳ xuống, "Nếu như mẫu hậu có thể thành toàn một mảnh lòng si này của nhi thần, nhi thần nguyện ý làm trâu làm ngựa báo đáp ngài!"

"Nhanh đứng lên, người đường đường là vương gia, ai dùng người làm trâu làm ngựa."

Lời của Thái hậu còn chưa dứt, đã có hai cung nữ đem Kỷ Chinh đỡ lên.

Kỷ Chinh đã đạt được mục đích, sau lại cùng Thái hậu tán gẫu một hồi liền đi ra, tiếp tục tới điện Dưỡng Tâm thăm hỏi Hoàng huynh của hẳn. Huynh đệ hai người hiện tại đang ở vào giai đoạn xem lẫn nhau đều không vừa mắt, nhưng loại chuyện này cũng không tiện biểu lộ, chẳng qua lúc nói chuyện đã không còn sự thân mật không dễ dàng xây dựng lên của lúc trước. Lòng vòng một lát, Kỷ hành đột ngột nói với Kỷ Chinh, "Có chút chuyện không phải người nên quản, sớm chút thu tay, chớ lại hỏng chộn rộn."

Kỷ Chinh cúi đầu đáp tiếng "Vâng". Ánh mắt hẳn bình thản, khoe miệng treo nụ cười nhạt.

Lại nói phía cung Từ Ninh bên này. Thái hậu cảm thấy chuyện đem Quý Chiêu tứ hôn cho Kỷ Chinh càng nghĩ càng là hoàn mỹ, đã vậy còn có

thể để cho Kỷ Chinh đối với bà cảm ơn, lại có thể miễn đi sự lo âu của chính bà, con trai mình vừa lúc không bị sắc đẹp mê hoặc, cải tà quy chính. Nhưng có một điểm, chuyện này nhất định sẽ bị Hoàng thượng biết. Một khi Hoàng thượng biết, tất nhiên sẽ từ giữa cản trở. Vậy phải làm sao mới được đây...

Ừm, không thể để cho Hoàng thượng biết trước. Bà cần tính kỹ hơn. Nghĩ đến đây, Thái hậu căn dặn mấy cung nữ vừa rồi ở đây không được nói lung tung ra ngoài.

Mấy cung nữ vội vàng đáp "Vâng."

Chẳng qua có một loại nữ nhân như thế này, kêu nàng ngộp chuyện mới lạ trong bụng không được nói cho người khác, thì nàng sẽ khó chịu giống như là nín tiểu không thể tiểu ra vậy. Đã vậy chuyện Vương gia đón dâu là chuyện tốt, cũng không phải chuyện gì cơ mật liên quan đến sống chết. Bởi vậy cung nữ này nhìn a nhìn, rốt cuộc nhìn không được, lén lút nói với một cung nữ hầu hạ Như Ý. Qua hai ngày, cung nữ này liền đem chuyện này đưa ra thảo luận với bạn bè thân thiết của mình.

Lúc các nàng đang thảo luận là lúc Như Ý phải ngủ trưa. Đáng tiếc là ngày này thẳng bé lại không ngủ, nó trợn tròn mắt nghe tiếng nói nhỏ khe khẽ cách vách, dù chưa nghe đầy đủ, nhưng cũng nghe ra ý tứ đại khái. Thế là Như Ý đau buồn, xế chiều nó đi tìm phụ hoàng của mình, ủy khuất nói, "Rõ ràng là con nói muốn cưới Điền Thất trước, vì sao Hoàng thúc cũng muốn cưới Điền Thất?"

Kỷ Hành vừa nghe liền nổi điên, "Ai muốn cưới Điền Thất?!"

Như Ý bị dọa sợ rụt cả cổ, "Là Hoàng tổ mẫu để cho Hoàng thúc cưới Điền Thất, người làm gì hung dữ vậy nha..." Nói xong liền muốn khóc.

Kỷ hành đè ép sự phẫn nộ tràn đầy của mình xuống mà dỗ hai câu, nhưng mà con người ngay tại lúc cực kỳ giận dữ thì ngữ khí nói chuyện có

thể tốt được chỗ nào, Như Ý bị hấn đỡ hai câu, ngược lại càng sợ, nước mắt đều lăn xuống dưới. Kỷ hành đành phải không bình tĩnh rống một câu, "Đừng khóc!"

Oa -- Như Ý khóc đến càng hung. Nó cảm thấy quá ủy khuất, Hoàng thúc của nó muốn tới cướp Điền Thất, Hoàng tổ mẫu của nó lại không giúp nó, phụ hoàng của nó còn mắng nó... Nó quả thật là sắp đối với nhân sinh tuyệt vọng!

Kỷ Hành cũng ngồi không yên. Hấn đã sớm biết Kỷ Chinh có ý với Quý Chiêu, nhưng hấn không nghĩ đến Kỷ Chinh thế nhưng dám ngang nhiên chạy tới cùng hấn cướp nữ nhân, đã vậy còn nháo tới trước mặt Thái hậu. Nam nhân cho dù lý trí cỡ nào đi nữa mà gặp được loại khiêu khích như vậy của tình địch thì đều sẽ bị khơi mào lửa giận tràn lòng, Kỷ Hành điên tới mức phỗ đều sắp nổ banh, hấn đem Như Ý ném cho bà vú, chính mình đứng dậy đi cung Từ Ninh.

Ở ngoài cung Từ Ninh, Kỷ Hành thấy được Kỷ Chinh. Mặt mày của tên tiểu tử này hơn hở, tươi cười vô cùng chói mắt, vừa lúc cũng muốn đi vào cung Từ Ninh.

Tinh táo. Tinh táo. Hít vào - hít ra - hít vào - hít ra - nhịn không được!

Thế là ngay tại lúc hai người đến gần, Kỷ Chinh vừa muốn mở miệng nói chuyện thì Kỷ Hành bất ngờ vung một quyền xé gió đánh thẳng vào mặt Kỷ Chinh, Kỷ Chinh nghiêng đầu muốn tránh, nhưng mà quyền thế của đối phương quá nhanh, hấn vẫn chưa hoàn toàn né được, mặt trái vẫn là bị đập một chút.

Kỷ Chinh cũng vô cùng nổi nóng, không chút nghĩ ngợi ra tay đánh trả.

Huynh đệ hai người liền như vậy đập nhau.

Cung nữ thái giám chung quanh đều ngốc, một tên Hoàng đế và một gã Vương gia đánh nhau, chúng nô tài ai cũng không có gan đi lên khuyên. Muốn vào cung Từ Ninh báo cáo Thái hậu, nhưng mà làm vậy thì cho dù là Hoàng thượng hay là Vương gia đều sẽ không bỏ qua cho người đi báo cáo. Thế là cứ vậy mà sững sờ đứng đó. Thịnh An Hoài còn có chút đầu óc, sai người đi tìm thị vệ.

Vừa vặn, bà vú ôm Như Ý không biết đi nơi nào, nên lại quay về cung Từ Ninh. Như Ý thấy được phụ hoàng của nó và hoàng thúc của nó đang đánh nhau, lực chú ý rất cuộc bị thay đổi. Nó vỗ tay giúp bọn hăn cổ vũ um sùm.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Thổ Lộ Trước Đám Đông

Lúc Quý Chiêu đi đến trước cung Từ Ninh, thì thấy được Hoàng thượng và Ninh vương đã đánh được khó cách khó phân, người chung quanh đều câm như hến, chỉ có Như Ý đang vỗ tay la to cổ vũ. Nàng giật hết cả mình, trước mặt nhiều người như vậy, nàng cũng không tiện đánh bạo chạy lên ngăn cản.

Nhưng mà đang rất tốt đẹp, sao lại đánh nhau chứ? Quý Chiêu cảm thấy rất kỳ quái. Hôm nay nàng tới cung Từ Ninh là vì Thái hậu truyền gọi, nói là có chuyện muốn thương lượng với nàng. Quý Chiêu không biết Thái hậu có thể có chuyện gì muốn "thương lượng" với nàng.

Như Ý thấy được Quý Chiêu, nó hướng nàng quơ quơ tay, "Điền Thất!"

Quý Chiêu đi tới đem Như Ý tiếp tới tay, đôi mắt của cậu nhóc hồng hồng, trên lông mi còn treo bọt nước nhỏ vụn chưa lau sạch sẽ, vừa nhìn chỉ biết vừa khóc qua. Nàng nhíu nhíu mày, hỏi Như Ý, "Điện hạ sao thế này?"

Nàng vừa hỏi như thế, khuôn mặt Như Ý lập tức sụp đổ xuống, úy khuất ôm cần cổ Điền Thất, vùi đầu trên vai nàng, trầm mặc không nói.

Quý Chiêu càng đau lòng.

Lúc này, Thịnh An Hoài đi tới, khó xử nhìn Quý Chiêu, "Điền... Quý cô nương, không thì cô... Khuyên nhủ bọn họ?"

Quý Chiêu đành phải nhẹ nhàng gọi một tiếng, "Đừng đánh..."

Hai huynh đệ quả nhiên dừng lại, quay đầu vọng Quý Chiêu.

Quý Chiêu bị nhìn một trận rất không tự tại. Nàng ôm Như Ý đi qua, "Dân nữ tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Vương gia."

Hai người bọn họ giống như là đã thương lượng trước, không có nói chuyện.

Quý Chiêu thấy được Kỷ Chinh, kỳ thật có chút kinh hãi, "Vương gia ngài trở về rồi? Chuyện làm được thuận lợi chứ?"

"Thuận lợi, vô cùng thuận lợi," Kỷ Chinh cười được ấm như gió xuân, chẳng qua là trên mặt hấn sừng một cục, nên nụ cười này nhìn sao cũng thấy không hài hòa, "A Thất, thật lâu không gặp, có từng tưởng niệm bản vương?"

"Tưởng niệm --" Quý Chiêu vừa định khách khí một câu, nhưng mắt thoáng nhìn qua thấy được sắc mặt Hoàng thượng không được tốt lắm, thế là tiếp tục nói, "Tưởng niệm cái gì nha, ha ha ha..."

Như Ý ôm cổ Điền Thất, nó vươn thẳng người lên, rốt cuộc xấp xỉ có thể cùng Phụ hoàng và Hoàng thúc nhìn thẳng, thế là nó tự mình cảm thấy bản thân cao lớn uy mãnh lên, sức mạnh tràn đầy mà nhìn Hoàng thúc của nó. Ít nhất thì lúc này Điền Thất đang ở trong lòng Như Ý nó đây, như vậy có thể nói rõ vấn đề... Thôi được, nó ở trong lòng nàng cũng là giống nhau. (Bó tay Như Ý bảo bối luôn :))))

Kỷ Hành vô cùng chịu không nổi con trai hấn phạm ngọc như thế -- Hấn hoàn toàn xem nhẹ vừa rồi chính hấn phạm ngọc như thế nào.

Bấy giờ, một thái giám trong cung Từ Ninh chạy ra nói, "Thái hậu nương nương mời Hoàng thượng, Ninh vương gia, Quý cô nương đến trong

cung gặp mặt."

Xem ra cung Từ Ninh đã biết chuyện này. Bên ngoài gây ra chuyện lớn như vậy, cho dù không ai chạy vào cáo trạng, thì người bên trong cũng có thể phát hiện.

Vừa lúc, Kỳ Hành cũng muốn nói rõ ràng, đỡ phải để người có ý đồ đem chuyện này lợi dụng, biến đổi khó lường.

***

Trong cung Từ Ninh, Thái hậu trầm mặt nhìn Kỳ Hành và Kỳ Chinh, Kỳ Hành nhìn qua lại không có gì thảm hại, riêng Kỳ Chinh thì mặt mũi đã bầm tím lên. Cuối cùng ánh mắt của bà ngừng ở trên người Quý Chiêu.

Quý Chiêu khép mắt, thần sắc lại là trấn định.

Thái hậu trước là sai bà vú đem Như Ý ôm đi.

"Các người chính là hiếu kính ai gia như thế? Tại ngưỡng cửa cung của ai gia dựng sân khấu kịch, diễn trò đánh nhau?"

"Khụ khụ," Kỳ Hành có chút ngại ngùng, "Mẫu hậu hiếu lắm, trăm chỉ là cùng A Chinh luận bàn một chút, xem gần đây nó có hoang phế võ nghệ hay không."

Kỳ Chinh vội vàng gật đầu. Loại chuyện này không tốt nháo tới trước mặt người lớn, hẳn cũng không phải con nít. Lại nói, Thái hậu là mẹ ruột của Hoàng thượng, bà ta khẳng định là không nhẫn tâm mắng con trai của mình, lúc này đang chờ cái bậc thang đi xuống nha.

"Hoàng huynh nói đúng lắm, mẫu hậu, gần đây nhi thần tập nghệ không tinh, có điều lui bước, bị chút thương ngoài da, cũng là bài học kinh nghiệm."

Sắc mặt Thái hậu hơi hòa hoãn, chỉ ít huynh đệ hai người không có ở trước mặt bà tranh chấp, thấy rõ không có bị sắc đẹp đụng hư đầu. Chẳng qua, hai người này làm ra chuyện đánh nhau chỉ vì Quý Chiêu, đủ thấy Quý Chiêu cũng thật là cái tai họa. Thái hậu nghĩ, sau đó đánh giá Quý Chiêu từ trên xuống dưới. Hiện tại nàng đã đổi về nữ trang, tuy ăn mặc rất bình thường, nhưng khuôn mặt xinh đẹp vẫn như ngày thường vô cùng bắt mắt. Con người một khi bộ dạng đã đủ xinh đẹp, thì dù có mặc cái bao tải cũng dễ nhìn. Bất quá tuy Quý Chiêu cực mỹ, nhưng không hề có vẻ diêm dúa lăng lợ, mà là từ trong xương cốt xuyên suốt một loại khí chất sạch sẽ tinh khiết. Thái hậu muốn mắng nàng hai câu, lại tìm không ra từ hình dung thích hợp. Mỹ nhân như vậy, không phải Thái hậu không muốn đặt bên cạnh con mình, nếu như nàng sinh ra đứa bé gái cũng có thể xinh xinh đẹp đẹp, nhưng mà Thái hậu tưởng tượng đến cách nghĩ điên cuồng của con trai thì trong lòng bà cực kỳ buồn phiền.

Quý Chiêu càng hồ đồ, nàng chẳng hiểu ra sao bị gọi đến cung Từ Ninh, sau đó cũng chẳng rõ chẳng ràng xem một trận đánh nhau, đến lúc này nàng còn không hiểu được chuyện gì thế này, chỉ biết Thái hậu có vẻ như có ý kiến rất lớn với nàng, hiện tại bà ấy gần như muốn dùng ánh mắt mà đục ra hai cái lỗ thủng trên người nàng. Nàng biết đây hẳn là do Hoàng thượng nói chuyện đó với Thái hậu, nhưng mà... Thái hậu nường nường ngài có gì thì nói đi! Ngài nghĩ ra chiêu gì ta cũng tiếp hết, chỉ là đừng có trâm mặc nữa...

Tại lúc Quý Chiêu nhiệt liệt chờ đợi, Thái hậu mở miệng: "Quý Chiêu, người cũng đến tuổi nên xuất giá, nhưng mà trong nhà không có phụ mẫu làm chủ, nói chung là không phải chuyện gì tốt. Hiện tại ai gia vì người chọn được một mối hôn nhân tốt, một là không cô phụ tuổi xuân của người, hai là cũng có thể an ủi hương hồn trên trời của Quý tiên sinh, người thấy thế nào?"

Mối, mối hôn nhân?

Quý Chiêu có chút sững sờ, nàng có thể từ trong sắc mặt của Thái hậu nhìn ra, bà ấy không thích nàng, thấy rõ "mối hôn nhân" này không phải là cùng Hoàng thượng, cũng có nghĩa là bà ấy muốn đẩy nàng đi ra? Giao cho ai?

Không cần biết là giao cho ai, nàng đều sẽ không đồng ý. Thế là nàng quỳ xuống nói, "Thái hậu nương nương tứ hôn, dân nữ cảm động đến rơi nước mắt. Nhưng mà hài cốt của phụ mẫu không biết nơi nào, sợ rằng ở dưới suối vàng khó an, lúc này dân nữ thật sự không có bận tâm đến chuyện hôn nhân, mong rằng Thái hậu nương nương thông cảm."

"Chỉ là trước tiên định ra một mối hôn sự mà thôi, cũng không phải kêu người lập tức thành thân. Phu thê Quý tiên sinh gặp kiếp nạn này, trong lòng ai gia cũng vô cùng bi thống, nhưng mà Liêu Đông lớn như vậy, nếu mười năm người cũng không tìm ra, chẳng lẽ thật sự mười năm cũng không thành thân hay sao? Chuyện này mới thật sự khiến cho phụ mẫu người dưới suối vàng khó an."

"Ta..."

"Được rồi, đừng nói," Thái hậu vung tay áo, cắt lời nàng, "Trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng, người cũng không cần thẹn thùng. Người là hậu duệ của trung thần, ai gia tất nhiên sẽ không bạc đãi người. Người nam kia vô luận là gia thế hay nhân phẩm, đều rất xứng với người... Người thấy Ninh vương thế nào?"

"Hả?" Quý Chiêu có chút trợn tròn mắt, quay đầu nhìn thoáng qua Kỳ Chinh. Mặt hắn còn sưng nha, thấy được nàng nhìn hắn, hắn khe khẽ mỉm cười, khoe miệng động tới vết thương, đau hắn nhe cả răng.

Quý Chiêu đã rõ ràng, Thái hậu đây là muốn đẩy nàng cho Kỳ Chinh. Bà ấy còn thực là ra tay rộng lớn, Kỳ Chinh nhưng mà là mục tiêu hàng đầu của rất nhiều thiếu nữ chờ gả trong Kinh thành. Quý Chiêu cảm thấy nếu

như lòng mình chưa từng chứa ai, thì có lẽ sẽ không cự tuyệt mỗi hôn sự này, nhưng mà hiện tại thể xác và cả tinh thần của nàng đều đã cho Kỳ hành, vậy thì không thể lại cùng Kỳ Chinh lẫn lộn. Bất quá xem phản ứng vừa rồi của Kỳ Chinh, hẳn hình như đã biết Thái hậu muốn làm như vậy? Đã vậy hẳn cũng không ngăn trở? Có chút loạn a...

Cho dù nói sao đi nữa, Quý Chiêu là quyết định từ chối. Nhưng mà làm sao từ chối đây? Thái hậu đều nói đến như thế rồi, nàng căn bản là tìm không ra lý do cự tuyệt. Có chút chuyện không thể nghĩ nhiều, càng nghĩ càng loạn, không có cách nào thì chỉ còn cách dùng dao sắc chặt đay rồi. Thế là Quý Chiêu cắn răng một cái, bất chấp tất cả nói, "Bẩm Thái hậu nương nương, dân nữ cùng Hoàng thượng chung sống lâu ngày, ngưỡng mộ tướng mạo phong hoa của ngài ấy, trái tim đã trót trao, cầu Thái hậu nương nương thành toàn. Dân nữ không dám yêu cầu danh phận địa vị gì xa vời, chỉ khẩn cầu Thái hậu nương nương cho phép dân nữ tiếp tục hầu hạ Hoàng thượng, như vậy cũng đủ rồi."

Đây quả thật chính là thổ lộ trước đám đông. Kỳ Hành lập tức đặc ý vô cùng, hận không được có cái đuôi để vênh vênh lên. Theo đó tương phản, sắc mặt Kỳ Chinh liền khó xem hơn nhiều. Điền Thất sao lại thích Hoàng thượng chứ, nhất định là bị hiếp bức!

Suy nghĩ của Thái hậu tương đối phức tạp: Quý Chiêu thích Hoàng thượng -- Quý Chiêu có ý định với Hoàng thượng - Quý Chiêu nhìn chăm chăm vị trí Hoàng hậu...

Nhưng mà Quý Chiêu lại chính miệng nói, "Không cầu danh phận địa vị". Đương nhiên, ở Hoàng gia, nữ nhân mà Hoàng thượng sủng hạnh qua tổng yếu phải cho cái danh phận, nàng sở dĩ cường điệu điểm này, ý tứ là nàng làm hay không làm Hoàng hậu cũng không sao cả. Nàng không sao cả, nhưng Hoàng thượng lại rất có sao, như vậy còn không phải giống nhau! Lại nói, ai có thể nói đây không phải là trò xiếc lật mềm buộc chặt của nàng?

Thái hậu phát hiện chính mình lại bị Quý Chiêu chơi lại một vở. Bà luôn miệng liến thoắng muốn giúp người ta suy xét chuyện hôn nhân đại sự, nhưng mà không nghĩ đến da mặt của cô nương này lại dày như vậy, trực tiếp đem cái mình cần nói ra, như thế Thái hậu lại không biết nên cự tuyệt ra làm sao. Mấu chốt là còn có con trai mình ở một bên đem cùi chõ rẻ ra ngoài đi kéo chân sau. Thế là Thái hậu sợ, bà cười nói, "Ai nha, loại chuyện này là chuyện cả đời, còn cần bàn bạc kỹ hơn. Người đứng lên trước đi."

Chuyện này cứ thế sống chết mặc bây.

Chư vị ở đây mặt ai cũng dày cui, nên rất nhanh tìm ra đề tài mới nói chuyện, phối hợp với Thái hậu nương nương làm ra cảnh thái bình giả tạo. Một lát sau, Thái hậu đem Kỷ Chinh và Quý Chiêu thả đi, chỉ lưu Kỷ Hành lại nói chuyện.

Kỷ Hành rất gấp gáp, Kỷ Chinh và Quý Chiêu cùng nhau đi ra ngoài, hẳn làm sao có thể yên tâm chứ.

Thái hậu cứ là không cho hẳn như ý, lôi kéo hẳn nói này nói kia. Cản trở con mình nói chuyện yêu đương cũng xem như là chuyện vui mừng nhất của người làm mẹ.

Bên này, Quý Chiêu và Kỷ Chinh cùng ra ngoài cung Từ Ninh. Hiện tại Quý Chiêu không phải nô tài, tuy rằng chỉ là bình dân nhưng cũng có tư cách cùng Kỷ Chinh sóng vai đi. Hiện tại nàng thật sự lúng túng, cố ý cười ha ha nói, "Cái kia... Thái hậu nương nương thật có ý tứ." Nàng cố ý xách Thái hậu ra, chính là hi vọng nghe Kỷ Chinh giải thích một chút, nói một câu chuyện này tới cùng là trò đùa gì vậy.

Nhưng mà Kỷ Chinh lại hỏi nàng, "A Thất, nàng nói thật với ta, vừa rồi những lời nàng nói ở trước mặt Thái hậu, là do bị Hoàng huynh bức bách đúng không?"

"Khụ, không phải, ta là thật lòng nói." Hiện tại nhớ đến vừa rồi chính mình dũng mãnh thừa nhận những lời kia, thì rốt cuộc nàng có chút đỏ mặt.

Kỷ Chinh đột nhiên có chút phần nộ, rồi lại thất vọng, không cam lòng. Cho tới nay hẳn chỉ nghĩ Điền Thất là bị Hoàng thượng cường ép, nhưng mà cường ép cường ép thế nhưng thành thực. Hẳn có chút hận, rồi lại không biết nên hận ai, trước kia hẳn có lẽ còn có thể dùng lời nghiêm nghị chính để chỉ trích Hoàng thượng chiếm lấy Điền Thất, nhưng bây giờ, người ta lại thành lưỡng tình tương duyệt, hẳn lại có cái tư cách gì để chặn ngang một cước?

Nhưng hẳn lại vô cùng không cam tâm đi nữa, thì bọn họ cũng đã thành duyên ương có đôi có cặp, cùng ngủ cùng đi, còn hẳn thì sao? Một lòng mê say của hẳn lại có thể trao cho ai? Rõ ràng hẳn mới là người đầu tiên phát hiện, là người đầu tiên thích, cái Kỷ Hành dựa vào cũng bất quá là gần hồ nên hưởng ánh trăng thôi, nếu để cho Điền Thất cùng Kỷ Chinh hẳn đây ngày ngày chung sống, chỉ bằng hẳn đối với nàng tốt lắm, nàng sao có thể không thích hẳn chứ?

Cái ý nghĩ này giống như là một quả bóng phình căng, không ngừng đè ép thần kinh của Kỷ Chinh. Hẳn một hồi nghiêng răng nghiêng lợi, một hồi uể oải đầy mặt, Quý Chiêu thất thật là kỳ quái, nàng rẽ đề tài khác hỏi hẳn, "Vương gia, lần này ngài đi xa, có thu hoạch được cái gì không?"

Kỷ Chinh dừng lại, nhìn chăm chăm nàng, đáp: "Có, ta đi Liêu Đông."

Liêu Đông đối với Quý Chiêu mà nói là một nơi rất mất cảm, nàng không nói tiếp.

"Biết ta là vì ai sao?" Hẳn hỏi.

Quý Chiêu không dám trả lời. Nàng khó chịu quay mặt đi chỗ khác.

Kỷ Chinh cay đắng giật giật khóe miệng, lại nói, "A Thất, ta đi Liêu Đông đều là vì nàng... Nàng có biết ta tìm được cái gì không? Ta vừa về đến đây liền muốn nói với nàng ngay, không ngờ nghe đến cũng là lời thố lộ chân tình của nàng."

Quý Chiêu lập tức vội vàng hỏi, "Người tìm được cái gì?"

"Ta tìm được..." Kỷ Chinh nhìn đôi mắt trong suốt của nàng, hấn búng cái trán của nàng một cái, cười, "Ta tìm được phương pháp để cho nàng yêu ta."

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Bí Mật Của Hãn

Đối với thái độ đột nhiên chuyển biến của Kỷ Chinh, Điền Thất rất là nghi hoặc, rồi lại có chút sợ hãi khi gặp được lời cầu yêu. Nàng nghĩ không ra vì sao hãn lại trúng ý nàng, bởi vì đủ loại nguyên nhân, sau khi hãn biết nàng là nữ nhân thì số lần bọn hãn gặp nhau thật ra không hề nhiều, chuyện lâu ngày sinh tình khẳng định là không có.

Cho dù nói thế nào đi nữa, tâm ý của nàng đã biểu đạt được rất rõ ràng. Dưới bầu trời này nơi nào không có cỏ thơm, nàng cảm thấy Kỷ Chinh khẳng định sẽ không một lòng một dạ nhất quyết treo cổ trên cái cây méo xẹo là nàng. Ít nhất thì nàng chính là hi vọng như vậy.

Mỗi lần Kỷ Hành bị Thái hậu thả ra đều chạy đi tìm Quý Chiêu. Hôm nay hãn bị Quý Chiêu công khai thổ lộ trước mọi người, hãn vui sướng giống như là đang đi trên mây, cưỡi gió đạp sóng mà chạy, mấy thị vệ giấu trong đám người bảo vệ hãn thiếu chút nữa đuổi không kịp. Khinh công của Hoàng thượng thật là -- tuyệt.

Quý trạch đã bị Kỷ Hành phái đầy đủ người ngựa tới trông coi, trước đó hãn còn ra một mệnh lệnh: Bất kỳ ai, nhất là nam nhân, không có Quý Chiêu cho phép đều không được đi vào Quý trạch. Nhưng có một vài người bị Kỷ Hành xếp vào "Danh sách không được Quý trạch hoan nghênh", dù cho có sự cho phép của Quý Chiêu, cũng không thể đi vào, ví dụ như Ninh vương gia Kỷ Chinh.

Kỷ Hành đi vào Quý Trạch, hãn vốn có một bụng lời ngon tiếng ngọt muốn nói cùng Quý Chiêu, nhưng mà khi hãn thấy được nàng đứng ở dưới

cây hoa mai nhìn hăng mím cười thì hăn đột nhiên phát hiện thật ra nói cái gì đều không quan trọng. Hăn và nàng đều yêu mến lẫn nhau, tâm ý tương thông, bất kỳ ngôn ngữ nào vào lúc này đều là dư thừa, không bằng không nói. Hăn đi qua kéo lấy tay nàng, nghĩ nghĩ, cười nói, "Chờ ta tới cưới nàng."

"Vâng!"

***

Tình yêu của Kỷ Chinh khiến cho Quý Chiêu có chút lúng túng, bởi thế gần đây nàng tận lực ngăn ngừa cùng hăn gặp mặt.

Ví dụ như khi Quý Chiêu ở Bát Phương Thực Khách chuẩn bị một bữa tiệc đón gió cho Trịnh Thiếu Phong thì nàng không có mời Kỷ Chinh.

Bình thường quân sĩ đi lính ở biên ải không có mệnh lệnh thì không thể tự tiện rời đi, càng không thể quay về Kinh thành. Nhưng mà ai kêu Trịnh Thiếu Phong là con ông cháu cha làm chi. Quan trọng nhất là nường của hăn thật sự nhớ hăn quá, nhiều lần mang theo quần áo thức ăn muốn đi Tuyên phủ thăm con trai, đem Trịnh thủ phụ chọc tức đến nhức đầu, Trịnh Thiếu Phong lập tức thừa dịp sắp hết năm, trở về nhà một hồi. Mặt khác có một cái lý do thúc giục hăn quay về, chính là cái chuyện "Điền Thất đột nhiên biến thành nữ nhân". Suy nghĩ tới liền thấy rất là đáng sợ có được không, một người anh em tốt của mình tự nhiên biến thành nữ nhân! Thế giới này thật là làm cho người ta thiếu thốn cảm giác an toàn!

Ngày thứ hai sau khi hồi kinh, Trịnh Thiếu Phong tìm đến Đường Thiên Viễn, giáp mặt nghe hăn kể lại quá trình "Điền Thất biến nữ nhân". Trịnh Thiếu Phong mới phát hiện, hăn thế nhưng còn bỏ qua cái mắc xích trọng yếu là "Điền Thất biến thái giám". Cũng là nói, toàn bộ quá trình chuyển biến thân phận của Điền Thất là "Nam nhân -- Thái giám -- Nữ nhân", ít nhất từ bên ngoài xem, thì chuyện này càng giống như là một vụ

phẫu thuật chuyển giới, quả thực quá biến thái. Trịnh Thiếu Phong vừa cảm thấy buồn nôn, vừa vui mừng vì Điền Thất chắc chắn là một nữ nhân, chứ không phải là vì cắt đứt chym nhỏ mới biến thành nữ nhân. Bất quá, thẳng nhóc kia, à không, cô nương kia thế nhưng dám vì ám sát Trần Vô Dung mà một mình đóng giả thái giám vào cung, cũng thực là một anh hùng!

So với Trịnh Thiếu Phong thì Đường Thiên Viễn bình tĩnh hơn nhiều, bởi vì sự chấn kinh của hắn đã qua. Ban đầu nghe nói chuyện này thì hắn cũng thấy không thể tưởng tượng nổi, những chuyện hắn biết tới dù sao cũng nhiều hơn Trịnh Thiếu Phong rất nhiều, trước sau liên hệ lại với nhau, liền biết chuyện này không phải giả. Thế là Đường Thiên Viễn ở một bên cảm thán vận mệnh của Quý Chiêu không tốt, một bên lại cảm khái nàng có dũng có mưu, tự nhiên không cần nói tới.

Hiện tại, hai người này đang ngồi trong nhã gian của Bát Phương Thực Khách, ngây ngốc mà nhìn Quý Chiêu ăn mặc nữ trang. Cô nương này quá xinh đẹp, đang cười mỉm chỉ nhìn bọn hắn. Đường Thiên Viễn và Trịnh Thiếu Phong đều có chút ngại ngùng. Dù sao trước kia đem cô nương người ta làm anh em chung sống, chuyện kể vai sát cánh làm qua không ít, bây giờ nhớ lại, tất cả đều là cử động thuộc về "Phi lễ chớ động", thực là nên đánh.

Ngược lại là Quý Chiêu, tự nhiên thanh thản, trước là bưng chén rượu lên nói, "Lúc trước thân không tại mình, nên có nhiều điều giấu giếm các người, hai vị huynh đệ là người lớn không chấp lỗi người nhỏ, ta trước xin bồi cái không phải với hai vị, tự phạt ba chén." Nói xong, quả nhiên uống cạn ba chén rượu.

Cô nương người ta đều như vậy, đại nam nhân có nói gì nữa thì đều là già mồm, thế là quyết đoán bưng rượu lên cùng uống.

Trịnh Thiếu Phong là người rộng lòng, nói trắng ra là, trí lực của hắn không đủ để chèo chống cho hắn nghĩ đông nghĩ tây, thế là sau vài chén

rượu vào bụng, hần rất tự nhiên tiếp thu chuyện "Điền Thất là cô nương", rồi bắt đầu nói với hai người về cuộc sống của mình ở Tuyên phủ. Tuyên phủ tuy là không có phần hoa như Kinh thành, nhưng cũng là nơi xung yếu liên tiếp nam bắc và đông tây, khách thương tập hợp, tự có riêng ý vị của nó. Lúc trước hay có thổ phỉ chạy đến gần chợ ăn cướp phiên nhiều dân chúng, Trịnh Thiếu Phong chuyên môn cùng Sở tướng quân đánh cướp thổ phỉ, đem thổ phỉ Mông Cổ xung quanh Tuyên phủ bức được gần như cùng đường bí lối. Quý Chiêu cũng không quản lời hần có bao nhiêu thành phần khoác lác, nghe được say sưa ngon lành.

Trịnh Thiếu Phong nói nói liền nói đến tình địch của mình, chính là người tên là Nghê Thế Tuấn kia. Hần theo thường lệ muốn ở trước mặt bạn tốt châm chọc Nghê Thế Tuấn một chút. Quý Chiêu vô cùng tò mò, nàng hỏi, "Phụ thân của Nghê Thế Tuấn rốt cuộc là ai? Có gốc gác thế nào?" Gì đức gì năng được đến Hoàng thượng lọt mắt xanh quan tâm đến thế?

"Cha hần tên là Nghê Tùng, là người thế nào không biết nữa. Chỉ biết đã sớm chết."

"Chết lúc nào vậy? Vì sao mà chết?"

"Để ta nhớ xem, ta nghe người ta nói qua, hình như là... Tháng mười năm Thuần Đạo thứ hai mươi ba... Hai mươi lăm tháng mười? Nguyên nhân chết có chút buồn cười: Vợ cả và tiểu thiếp của Nghê Tùng cãi nhau, động đến binh khí, Nghê Tùng tiến lên khuyên can, không cẩn thận bị vợ hần ngộ thương, lúc ấy liền bất tỉnh. Khi đại phu tới thì đã đứt khí rồi."

"..."

"..."

Chết kiểu này rõ là... Thật không biết nói cái gì nữa. Thôi, người chết lớn nhất.

Trịnh Thiếu Phong liền cảm thán, "Cho nên nói nam nhân không cần đặt quá nhiều nữ nhân trong nhà, loạn."

Hai tên lưu manh bắt đầu nói khoác không ngưng thảo luận cái vấn đề có nên nạp thiếp này hay không. Quý Chiêu nghĩ thầm, nhiệm vụ thiết yếu của các người chính là đem nàng dâu cưới tới trước cái đã...

Bất quá... Quý Chiêu chống trán, nhíu mày trầm tư. Nàng luôn cảm thấy ngày Nghê Tùng chết hình như có chút đặc biệt, đặc biệt chỗ nào đâu? Năm Thuần Đạo thứ hai mươi ba chính là năm mà gia đình nàng gặp biến cố, phụ thân bãi quan bị bắt vào tháng mười một. Ngày hai mươi lăm tháng mười một vừa lúc là sinh nhật của mẫu thân nàng, ngày đó nàng đang làm gì nha?

A, đúng rồi. Tuy rằng những năm qua phụ thân của nàng đều luôn chúc mừng ngày sinh của mẫu thân, nhưng mà ngày đó cũng không biết sao, phụ thân có vẻ như có chút không tập trung tinh thần. Khi đó nàng còn nhỏ nên không hiểu chuyện, tuy vậy cũng có thể cảm giác được phụ thân hình như là đang nghĩ về chuyện khác. Sau đó đâu? Ban ngày coi diễn kịch, buổi tối phụ thân không có tới bồi mẫu thân. Nàng và đệ đệ còn cho rằng phụ mẫu cãi nhau, thế nên một đứa ở lại dỗ mẫu thân, một đứa thì đi dỗ phụ thân. Đệ đệ đi thư phòng tìm phụ thân, nhưng rất nhanh đã bị đuổi trở về. Nàng hỏi đệ đệ phụ thân nói gì, lúc ấy đệ đệ trả lời thế nào nhỉ?

-- "Phụ thân tự mình đứng ở trong sân ngắm trăng, lằm bằm lâu bầu nói gì mà 'Thành bại ở hành động này'. Phụ thân thấy ta, không chờ ta nói chuyện liền đuổi ta đi về."

Ngày đó Quý Chiêu không thấy có gì, sớm sớm đi ngủ mất. Hiện tại nghĩ tới thật là kỳ quái, ngày đó rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì đâu? Vì sao phụ thân lại nói "Thành bại ở hành động này"? Ông ấy đang lo lắng chuyện gì? Sau lại việc thành hay bại?

Lúc ấy phụ thân đã là người đứng đầu ở phủ Chiêm Sự, chuyện bình thường sẽ không khiến ông ấy nôn nóng như vậy, chuyện mà ông ấy quan tâm nhất không ngoài trữ vị của Thái tử.

Vậy phải chăng chuyện này có liên quan tới Thái tử, lại có liên quan gì?

Phải chăng là có liên quan tới Nghê Tùng? Là loại liên quan thế nào?

Quý Chiêu đem mấy nhân vật này cùng thời gian liên hệ lại với nhau, trong đầu đột nhiên sáng trưng, sáng tỏ thông suốt.

Nghê Tùng tuy rằng chỉ là một võ quan chính lục phẩm nho nhỏ, nhưng Ngũ thành binh mã tư chưởng quản trị an của cả Kinh thành, xem như là một phần lực lượng võ trang không nhỏ. Bởi vì quân đội đóng giữ kinh đô và vùng lân cận đều đóng quân ở ngoài thành, cho nên đêm đó khi cửa thành đóng kín thì ngăn cách hoàng thành ra, binh lực duy nhất trong Kinh thành chính là Ngũ thành binh mã tư. Bộ phận binh sĩ này so với quân đội ngoài thành mà nói, không khác gì con kiến với con voi, nhưng mà voi không vào được thành, con kiến có thể ở trong thành hoạt động tự do.

Trong thành Tử Cấm có một bộ phận thị vệ, nhưng nhân số trái ngược với Ngũ thành binh mã tư, ít càng thêm ít.

Đây là loại khái niệm gì đâu? Nếu như Thái tử có thể nghĩ đến biện pháp khiến cho cửa thành Tử Cấm mở ra một cổng vào ban đêm, để cho Nghê Tùng dẫn dắt Nhất thành binh mã tư mà hấn chưởng quan đánh vào trong Hoàng cung, một phát tiêu diệt đảng phái Trần Vô Dung, bức bách Hoàng đế thoái vị -- đây là chuyện hoàn toàn có khả năng!

Chuyện này phiêu lưu cực lớn, nhưng kết quả cũng cực kỳ có lực hấp dẫn. Lấy sự hiểu biết của Quý Chiêu với Kỳ Hành, hấn quả thật dám làm ra loại chuyện này. Đến lúc đó Nghê Tùng này chính là đại công thần hộ giá, một khi thành công, công danh lợi lộc thật là như trò chơi.

Đứng dưới góc độ của Thái tử mà suy nghĩ, có lẽ hẳn cũng không thể không làm như vậy. Năm Thuần Đạo thứ hai mươi ba, trước khi tiên hoàng băng hà hai năm, chính là lúc mà đảng phái Trần Vô Dung càn rỡ nhất. Nếu Thái tử không chủ động ra tay, chỉ sợ ngày sau liền phải chấp tay giao giang sơn vào tay người khác.

Chuyện này không phải chuyện nhỏ, cho nên phụ thân nàng mới sẽ khẩn trương như thế. Tối hôm đó ông ấy hẳn là vẫn đang chờ Thái tử phát ra tín hiệu.

Chỉ đáng tiếc, sau đó cái gì cũng không đợi đến.

Thật là người định không bằng trời định, Nghê Tùng thế nhưng cứ vậy mà chết. (Anh Hành ảnh hẻo để sợ =))))))

Thái tử là một người nhớ tình cũ, Nghê Tùng là thủ hạ cũ của hắn, tất nhiên cũng là người được hắn tín nhiệm cực kỳ. Bởi vậy chuyện này tuy vì Nghê Tùng chết mà thất bại, nhưng sau khi Thái tử lên ngôi, vẫn luôn lưu tâm chiếu cố hậu nhân của Nghê Tùng.

Khi đó người biết chuyện này rất ít, đây mà may mắn trong bất hạnh. Miệng của bọn họ đều rất kín, cho nên trận kế hoạch đoạt cung này tuy thất bại, lại vẫn chưa lộ tin tức ra.

Không, hẳn là vẫn bị lộ ra. Đây là lý do vì sao sau khi phụ thân của nàng bị phán lưu đày xong, Trần Vô Dung lại trăm phương ngàn kế muốn bắt ông ấy trở về. Bản thân Thái tử làm việc cẩn thận chu đáo, nhân vật mấu chốt là Nghê Tùng lại chết, Trần Vô Dung hoài nghi Thái tử đoạt cung, nhưng tìm không đến chứng cứ, nên mới đi bắt người có khả năng biết chân tướng nhất. Hẳn cần phụ thân của nàng làm chứng. Cho nên Phương Tuấn hết lần này đến lần khác cường điệu, muốn "Bắt sống".

Như thế, tất cả mọi chuyện đều giải thích được thông.

Nhưng mà vẫn có một vấn đề không rõ: Tôi cùng là ai, muốn giết phụ thân của nàng?

BỆ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Chân Tướng

Tống Hải mang tới tin tức mà Kỳ Hành không muốn nghe đến nhất.

"Hoàng thượng, theo vi thần tra được, năm đó quả thật có một tổ chức sát thủ có khả năng tham gia vào vụ án Quý Thanh Vân, sau đó tổ chức này liền mai danh ẩn tích trên giang hồ. Mấy ngày trước đây vi thần trùng hợp bắt được một thủ hạ cũ của tổ chức này, trải qua một trận khảo tra, người này đã cung khai."

"Khai ra cái gì?" Thần sắc của Kỳ Hành trấn định, đôi tay lại không tự giác nắm chặt.

"Hắn nói, năm đó bọn hắn quả thật từng đi ám sát Quý Thanh Vân. Lai lịch của khách hàng rất lớn, ra giá tiền rất cao, bọn hắn làm xong đơn hàng này liền kiếm đủ tiền xài cả đời, thế nên tất cả đều chấu vàng rửa tay mạnh ai nấy sống. Nên tổ chức sát thủ này cũng theo đó mà giải tán, từ đó biến mất trên giang hồ."

"Lai lịch lớn cỡ nào?"

"Khả năng là... Tiên đế."

Kỳ Hành hít sâu một hơi, ngữ khí chuyển lãnh, "Cái gì gọi là 'Khả năng'? Có bao nhiêu khả năng?"

Tống Hải lấy từ trong lòng ra một tờ giấy gấp, trình lên cho Kỳ Hành, "Hoàng thượng, đây là họa sư căn cứ theo sự miêu tả của người kia vẽ lên, đây chính là người chấp nối với bọn sát thủ năm đó."

Kỷ Hành cầm tới tay, mở ra nhìn xong, thì cả trái tim vẫn luôn lơ lửng vừa rồi giống như là bị đập nặng nề một cái, cuối cùng trở về vị trí cũ. Người trong tranh hẳn có biết, tuy là vẽ không phải giống lắm, nhưng từ mặt mày và râu mép, cũng như nốt ruồi trên mặt, thì có thể nhận ra đó là ông cậu của hắn, cũng chính là cậu ruột của tiên đế. Năm đó tuy ông ta quý vì là quốc cữu, nhưng làm quan chẳng hề lớn, chỉ là một hoàng thân nhàn tản. Người này trước giờ không trợn vào phân tranh trữ vị, cũng không cho Trần Vô Dung mặt mũi, bởi vì là trưởng bối của tiên đế nên vẫn có qua lại với tiên đế, vì vậy Trần Vô Dung cũng không dám đem ông ta làm gì. Nếu như tiên đế muốn giấu Trần Vô Dung để làm gì đó, thì người này chính là tâm phúc tốt nhất.

"Ngoài ra còn có..." Tống Hải tiếp tục nói, "Vi thần tra tình hình xuất nhập vàng bạc trong kho riêng của tiên đế, phát hiện trước cùng sau khi Quý Thanh Vân bị hại, có hai khoản vàng bạc rất lớn xuất ra, chẳng biết đi đâu."

Có thể khiến cho tổ chức sát thủ kiếm được đến mức rửa tay giải nghệ, thiên hạ này có thể có được mấy người có được bút tích lớn như vậy? Như thế xem ra, chân tướng của chuyện này cũng đã mười phần chắn chắn. Bàn tay đen phía sau màn quả nhiên là tiên đế. Ông ấy muốn giết Quý Thanh Vân, lại không thể để Trần Vô Dung biết, vì vậy không có phái thị vệ trong cung, mà dùng nhiều tiền hao hết trăm triệu mời một đám sát thủ bên ngoài. Chuyện này thật là làm cho người ta không còn sức lực nào để đánh giá, một gã Hoàng đế, bị một tên thái giám kiềm chế đến mức đó, muốn làm chuyện gì còn phải lén lén lút lút, thực là không biết ai mới là Hoàng đế.

Nhưng mà Kỷ Hành lại cảm thấy chuyện này vô cùng hoang đường. Vì sao phụ hoàng của hắn muốn giết Quý tiên sinh? Hơn nữa còn là nhất định phải giấu Trần Vô Dung, còn đuổi trước Trần Vô Dung mà ra tay? Hơn phân nửa là do biết được mục đích của Trần Vô Dung.

Cũng là nói, phụ hoàng của hắn biết hắn trù hoạch chuyện đoạt cung. Ít nhất là hoài nghi.

Nhưng cái gì phụ hoàng cũng không nói, ông ấy vẫn giả vờ không biết. Không chỉ như thế, ông ta còn ra sức giúp hắn che dấu chuyện này, vì chuyện này mà không tiếc hao hết tâm tư mua sát thủ diệt khẩu.

Kỷ Hành đột nhiên cảm thấy bản thân mình có chút xa lạ với người phụ hoàng nổi tiếng ngu đần này.

Hắn đã từng cho rằng phụ hoàng chán ghét hắn, một lòng muốn đem ngôi vị Hoàng đế truyền cho A Chỉnh. Hắn thậm chí còn vì chuyện này oán hận qua phụ thân của mình. Không biết phân biệt trung hay gian, không biết phân biệt đích hay là thứ. Nếu không phải Hoàng đế tận lực dung túng, gian hoạn cùng sung phi làm sao sẽ kiêu ngạo đến nông nổi đó? Nhưng đến khi cơ hội tốt để thu dọn hắn bày ra trước mặt, thì phụ hoàng lại cố ý chặt đứt đi cái cơ hội này. Lòng dạ của một gã Hoàng đế phải rộng đến mức nào, mới có thể coi thường đi chuyện con trai của mình đã từng cố gắng muốn bức vua thoái vị?

Biết rõ rành rành, lại không truy cứu, hơn nữa còn tận sức đem chuyện này chôn sâu dưới đất. Bởi vì một khi cái tội danh mưu đoạt ngôi vị Hoàng đế này được chứng thực, con trai của ông ta sẽ rơi vào kết quả vạn kiếp bất phục.

Trong lòng Kỷ Hành cực kỳ buồn phiền, hốc mắt nóng lên. Phụ hoàng là một hôn quân được công nhận, rất nhiều cách làm việc của ông ấy khiến cho hắn cảm thấy hoang đường. Nhiều năm như vậy trôi qua, lần đầu tiên Kỷ Hành phát hiện, phụ hoàng của hắn so với trong tưởng tượng của hắn càng để ý đưa con trai là hắn đây.

Nhưng mà Quý tiên sinh thì sao? Quý tiên sinh liền xứng đáng bỏ mạng sao?

Không, không phải là như vậy. Quý tiên sinh với hãn mà nói vừa là sư vừa là phụ, là người hãn kính trọng nhất. Hãn làm sao có thể vì bảo toàn tính mạng của mình mà đem cả nhà Quý tiên sinh góp đi vào? Chuyện này tuy không phải hãn làm, nhưng quả thật là do hãn mà ra.

Hãn hại chết Quý tiên sinh. Quả nhiên là hãn hại chết Quý tiên sinh!

Cái ý thức này làm cho Kỳ Hành thống khổ vô cùng. Hãn đột nhiên phát hiện ra thế giới này thật là hoang đường. Chuyện hãn đau khổ cay đắng truy xét đến tận tám năm dài, cuối cùng tra được tất cả oan nghiệt đều trở lại trên đầu hãn.

Ha ha, ha ha ha ha! Con mẹ nó cái thế giới khốn nạn này!!!

"Hoàng thường? Hoàng thượng?" Tống Hải thấy Hoàng thượng thật lâu không nói chuyện, nên nhin không được ngẩng đầu lên nhìn hãn, lại phát hiện được Hoàng thượng cười được đầy mặt khổ đau, trong ánh mắt mang theo mê lương và điên cuồng. Hãn tăng thêm can đảm nói, "Tên sát thủ kia nên xử lý thế nào, xin Hoàng thượng chỉ rõ."

Kỳ Hành bị Tống Hải làm tỉnh lại. Hãn nhìn Tống Hải một cái, hỏi, "Có từng ép hỏi ra hài cốt của Quý tiên sinh ở nơi nào không?"

"Hãn đã khai, vi thần chưa phái người đi tìm."

"Trước tìm được hài cốt lại nói."

"Vâng."

Sau khi Tống Hải rời đi, trong lòng Kỳ Hành phiền muộn không yên, hãn định đứng dậy đi ra dạo dạo, tại lúc đứng lên thì trước mắt biến thành màu đen, bước chân lảo đảo.

Định định thần lại, hấn bưng chén trà ở bên cạnh lên, cũng không cần biết là nóng hay lạnh, ừng ực chuốc nửa chén.

Để tách trà xuống, hai mắt hấn thẳng lẳng lẳng, bước thong thả ra khỏi thư phòng.

Hiện tại hấn vô cùng muốn tìm A Chiêu nói hết một chút, nói với nàng thế đạo này có biết bao nhiêu là buồn cười, hấn có biết bao nhiêu là đáng hận.

Nhưng mà hấn không thể. Kỳ Hành thành linh dừng bước lại, hấn không thể nói việc này cho A Chiêu. Tâm kết lớn nhất trong cuộc đời này của A Chiêu chính là mối thù giết cả nhà, nếu để cho nàng biết phụ thân của hấn là kẻ thù giết cha của nàng, đã vậy tất cả mọi chuyện đều là do hấn mà ra, như vậy nàng sẽ làm sao?

Nàng nhất định sẽ hận hấn, sau đó rời đi hấn.

Kỳ Hành đột nhiên cảm thấy vô cùng kinh hoàng.

Không, hấn không cách nào tiếp thu được hậu quả như vậy. Hấn cùng A Chiêu nhất định phải ân ái không bao giờ xa rời, hấn đã làm tốt chuẩn bị cả đời cùng nàng ở cùng nhau. Ai cũng không thể tách bọn hấn ra, ai cũng không thể!

Nhưng mà hấn nên làm sao bây giờ? Hấn có thể làm sao? Cho dù hấn có thuật xoay trời chuyển đất đi nữa, cũng không thể nào thay đổi chuyện quá khứ.

Sự bất lực mà từ trước đến nay chưa từng có dâng lên.

Cuối cùng Kỳ Hành vẫn là đi tìm Quý Chiêu.

Quý Chiêu thấy thần sắc hần hốt hoảng, mặt mày xám tro, không biết phát sinh chuyện lớn gì. Nàng hỏi hần, hần chỉ lắc đầu.

Nàng cho rằng là vì chuyện của nàng, nên hần và Thái hậu lại nổi lên xung đột, thế là nàng không yên tâm vô cùng.

Kỷ Hành tựa vào bờ vai nàng, cup mí mắt nhìn những cánh hoa mai đỏ như máu lốm đốm bay xuống, không nói gì.

Quý Chiêu thật là đau lòng hần, "Nếu không... Ừm, ta không làm Hoàng hậu cũng được mà." Không tất yếu phải nháo đến nỗi mẫu tử bất hòa.

Kỷ Hành nhắm mắt lại, khẽ nói, "A Chiêu, nếu ta làm ra một vài chuyện không có cách nào vãn hồi, nàng sẽ tha thứ cho ta sao?"

"Vậy cũng phải xem là chuyện gì... Chàng sẽ không là sủng hạnh những nữ nhân khác đi?"

"... Không có."

"Ah, vậy thì tốt. Ta nói thật cho chàng biết, ta không phải là người hiền lành gì đâu. Nếu như chàng cùng nữ nhân khác có chút xiu chạm phải thì ta trăm triệu không vui vẻ nổi. Cho nên chàng có thể đừng làm như thế được không?"

"Nàng yên tâm, cuộc đời này của ta chỉ yêu một mình nàng. Ta chỉ hi vọng... Nàng bằng lòng để cho ta yêu nàng cả một đời."

Quý Chiêu cười, "Ta tự nhiên là bằng lòng rồi."

"Nàng có thể đồng ý với ta không, cho dù xảy ra chuyện gì, cũng vĩnh viễn không rời khỏi ta?"

"Ừ, ta đồng ý với chàng."

Kỷ Hành cười cười, trong tươi cười thấu một tia cay đắng. Hãn không lại mở mắt ra, hô hấp của hãn bằng phẳng, giống như là đã ngủ.

Quý Chiêu biết hãn không ngủ, tay nàng bị hãn nắm được có chút đau. Nàng trở tay nắm lấy tay hãn, cùng mười ngón của hãn quấn vào nhau. Tuy nàng đã biết bí mật lớn nhất của hãn, nhưng hiện tại lại giả vờ cái gì cũng không biết. Nàng là người thông minh, có chút chuyện nên quên đi thì một con chữ cũng không thể nhắc tới, nói ra đều không có ưu đãi với bất kỳ ai. Nàng biết hãn đi được tới hôm nay là vô cùng không dễ, dù cho đã làm Hoàng đế, thì cũng không phải là thần tiên tiêu dao, mà có rất nhiều khó xử. Mấy ngày gần đây hãn vì nàng là hao hết tâm tư, nàng thật sự không muốn thấy hãn cứ vậy khó xử đi xuống.

"A Hành, nếu không thì thôi đi, ta chỉ cần chàng một lòng đối tốt với ta là được rồi." Nàng khuyên nhủ.

A Chiêu của ta tốt như vậy, ta lại hại chết phụ thân của nàng. Kỷ Hành trầm nghĩ.

"Nếu nói một chút xíu ta cũng không muốn làm Hoàng hậu, vậy thì khẳng định là lời giả dối. Nhưng mà... Chàng như vậy ta thực là đau lòng hết sức." Quý Chiêu hiếm khi nào nói loại lời ngon tiếng ngọt này, mặt nàng có chút hồng, lặng lẽ xoay mặt đi.

Ta là con trai kẻ thù giết cha của nàng. Hãn trầm nghĩ.

Thấy hãn không có đáp lại, Quý Chiêu cắn răng một cái, lại nói, "Cho dù thế nào đi nữa, ta vẫn là thích chàng như cũ, kỳ thật không có cái gì khác biệt. Ta, ta muốn cùng chàng tương thân tương ái cả đời, không rời không bỏ." Nói tới đây, mặt nàng đã nóng lên.

Kỷ Hành lại vẫn không có đáp lại nàng. Nàng có chút thất lạc, vừa định vợ vét những từ ngữ khác, lại thành linh cảm thấy trên mu bàn tay có

chút nóng, nàng cúi đầu nhìn, chỉ thấy nơi đó tóe ra một mảnh nước đọng bé nhỏ. Nàng có chút kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn hẳn.

Hắn vẫn khép kín đôi mắt như cũ, nhưng khóe mắt cũng là âm ướn. Dưới hàng mi đen đặc cong cong, là hai dòng nước mắt rõ ràng. Một cánh hoa mai bé như cái móng tay bị gió thổi đưa tới đây, ngừng ở dưới hàng mi, nằm ở trên nước mắt, đỏ tươi rực rỡ, hết như lệ máu rơi ra từ bi thống

BỆ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Hoàng Thái Hậu Tiến Công

Trong quá trình cùng Thái hậu giằng co, Kỳ Hành bày ra thái độ không bạo lực cũng không hợp tác. Thái hậu bấm ngón tay tính toán, con trai mình đã có gần nửa năm không triệu hạnh hậu cung, bà nôn nóng vô cùng, lại oán hận với Kỳ Hành.

Kỳ Hành thật sự không muốn âm ỉ được quá khó xem với mẫu thân của mình, thế là đành phải giải thích, "Mẫu hậu, có chút chuyện trăm không thể nói rõ ràng với ngài. Tóm lại cái chết của Quý tiên sinh là vì trăm mà có, trăm nợ cả nhà ông ấy quá nhiều."

"Cho dù như thế cũng không cần phải nhất quyết cưới nàng."

"Đối với ngài mà nói, tìm cho Quý Chiêu một nhà chồng có gia thế tốt chính là bồi thương, nhưng đối với trăm mà nói, nếu không cưới nàng, chính là phụ nàng. Hôm nay trăm đem chuyện này nói rõ, trăm thà phụ người cả thiên hạ, cũng sẽ không phụ Quý Chiêu."

"Người... Người khiến ta tức chết!"

"Mẫu hậu, con chỉ hỏi ngài một chuyện, ngài đem trăm cùng phụ hoàng so sánh với nhau, ngài cảm thấy thế nào?"

Nửa điểm tình cảm của Thái hậu đối với người chồng đã qua đời kia đều không còn thừa lại miếng nào, bà lạnh lẽo mà nói, "Loại lời này còn cần phải nói sao."

"Ngài cho rằng trăm sẽ trở thành hôn quân vì sắc đẹp mà làm quốc sao?"

Thái hậu không có hồi đáp. Đáp án hiển nhiên là phủ định. Thái độ của nữ nhân đối với chồng và con hoàn toàn là hai loại thái độ khác nhau, chồng cho dù có tốt cách mắt, thì ở trong mắt của các nàng đều có vô số khuyết điểm có thể lấy ra, nhưng con cho dù có kém tới mấy đi nữa, thì ở trong mắt người làm mẹ đều luôn là hoàn mỹ. Khách quan mà nói đứa con trai này của bà quả thật là tài trí xuất sắc, cơ bản không thể bị nữ nhân thao túng.

"Mẫu hậu, lấy con mắt xem người của ngài, ngài cho rằng Quý Chiêu chính là nữ nhân xinh đẹp chỉ biết nịnh hót, mê hoặc giang sơn sao?"

"..." Làm mẹ chồng thì rất khó đứng ở góc độ khách quan để mà trả lời loại vấn đề này. Kỳ thật Thái hậu đã vô số lần lên đem Quý Chiêu cùng vị Quý thái phi kia để ở chỗ mà so sánh, kết quả là vô cùng không khỏa, Quý Chiêu cùng người kia một điểm cũng không giống nhau. Thái hậu trầm mặc một chút, rốt cuộc nhắc tới người khiến bà quan tâm nhất, "Nhưng mà Như Ý làm sao bây giờ?"

"Nương của Như Ý đã chết, vĩnh viễn không thể sống lại đây, vì sao trăm không thể tìm cho nó một người nương khác? Như Ý thích Quý Chiêu, Quý Chiêu thương yêu Như Ý, hai người cực kỳ ăn ý, dùng lời Phật pháp mà nói, đó chính là duyên phận mẫu tử mà kiếp trước đã tu luyện. Hậu cung lớn như vậy, không thể cứ để ngài lo liệu mệt nhọc mãi được, vẫn là cần lập một Hoàng hậu mới tốt. Tuy Như Ý có ngài bảo vệ, nhưng đứa nhỏ vẫn là cần một nương thân, ngài nói có đúng không?"

"Con biết cái mà ai gia lo lắng không phải cái đó."

Kỷ Hành tự nhiên biết là cái gì, hãnh thở dài, cười khổ, "Cái khổ Trẫm đã từng ném qua, làm sao có thể để cho con của mình lại ăn chứ?"

Thái hậu nghe được hẳn nói như vậy, cũng có chút yên lòng. Kỷ Hành cẩn thận quan sát thần sắc của bà, thấy thái độ của bà lơ lửng chút, nên đành chỉ ở đây, không lại tiến sát. Miệng cầu cứng cầu gì đi nữa cũng cần lâu dài đánh tới, không thể một lần là xong. Kỳ thật không phải Kỷ Hành không có biện pháp khác, ví dụ như chơi trò tự tàn với Thái hậu, lúc đó không sợ bà ấy không đồng ý. Nhưng mà làm con thì không thể bức mẫu thân của mình quá mức, không phải lúc vô cùng bất đắc dĩ, hẳn sẽ không dùng loại cách thức cực đoan kia, vẫn là chậm rãi khuyên như vậy có vẻ tốt hơn. Hẳn tin tưởng mẫu thân cũng không phải người không thông tình lý, điều bà lo lắng bất quá là sợ Quý Chiêu sẽ trở thành một Quý thái phi thứ hai.

***

Ngày kế, Thái hậu đem Quý Chiêu truyền vào cung Từ Ninh, lại còn là giấu Hoàng thượng.

Quý Chiêu cho rằng Thái hậu nương nương lại muốn loạn điểm yên ương với nàng, nàng đã làm xong chuẩn bị tiếp một trận đánh mới.

Ai biết chờ đợi nàng cũng là sự trầm mặc, trầm mặc, cùng với trầm mặc của Thái hậu nương nương.

Quý Chiêu: "..."

Lúc này nàng đang quỳ ở cung Từ Ninh, chờ Thái hậu nương nương dạy dỗ đến nửa ngày, lại không nghe được chút âm thanh nào. Quý Chiêu không biết Thái hậu đây là muốn chơi chiêu gì, bất quá kinh nghiệm chiến đấu đối với chuyện quỳ này của nàng cũng xem như là phong phú, lúc này nàng bất động như núi, lấy bất biến ứng vạn biến.

Kỳ thật Thái hậu vẫn đang quan sát Quý Chiêu. Háo nhiều ngày như vậy, lão bà đây thật ra cũng đã có chút nghĩ thông. Con trai mình khăng khăng một mực không phải nàng này không cưới, bà cần gì phải đi làm cái

kẻ ác này, khiến cho con mình oán trách. Giữa bà và Quý Chiêu cũng không có thù hận không đội trời chung gì đến nông nổi thủy hỏa bất dung. Còn nữa, cung nữ Nhị Hương bên cạnh bà nói một câu nói nhắc nhở bà: Hoàng thượng gửi gắm tình cảm vào Quý cô nương, tổng so với bị hồ ly tinh nào đó mê hoặc tốt hơn quá nhiều.

Lại nhìn Quý Chiêu trước mắt này, quỳ trước mặt bà nửa ngày mà vẫn ung dung trầm tĩnh, khí độ vẫn là tốt lắm.

Thái hậu thong thả vuốt ve lò sưởi trong tay, rớt cuộc mở miệng, "Một mình người trụ ở trong phủ vẫn tốt chứ? Có cái gì thiếu sót không? Có ai dám tìm người gây phiền hay không?"

Quý Chiêu không nghĩ đến Thái hậu lại nói chuyện gia thường với nàng, nàng không thích ứng cho lắm, bất quá vẫn trấn định đáp từng cái.

Thái hậu kêu nàng đứng lên, ban thưởng ghế ngồi, hai người lại nói đông nói tây một hồi, nhất thời không khí lại có chút hòa hoãn. Quý Chiêu đều nhanh không nhận thức ra Thái hậu. Đương nhiên, nàng biết, Thái hậu kêu nàng tới đây khẳng định không phải vì nói những thứ này.

Quả nhiên, Thái hậu đem lời xoay chuyển, bà nói, "Ai gia biết Hoàng thượng dùng tình quá sâu với người, chỉ là không biết người có suy nghĩ thế nào?"

Quý Chiêu thấp đầu đáp, "Thái hậu nương nương nhìn rõ mọi việc, tâm ý của dân nữ, tất nhiên là không giấu được ngài."

"Đã như thế, ai gia hỏi người, nếu ai gia đồng ý để người nhập cung trung cung, nhưng điều kiện tiên quyết là người không thể sinh con cho Hoàng thượng, người có bằng lòng không?"

Quý Chiêu đột ngột ngắc đầu, kinh ngạc nhìn bà.

"Trả lời cho ai gia, bằng lòng hay không bằng lòng?"

"Dân nữ cả gan, xin hỏi Thái hậu, nếu dân nữ không làm Hoàng hậu, vậy có thể... Có thể được lưu huyết mạch của Hoàng thượng không?"

Thái hậu trầm mặt xuống, "Có làm Hoàng hậu hay không há là chuyện người định đoạt? Nếu người muốn cùng Hoàng thượng bên nhau, liền không thể mang long chủng. Người có chịu hay không?"

Quý Chiêu không nghĩ đến sự tình sẽ phát triển thành như vậy. Nàng biết sự suy xét của Thái hậu, đơn giản là vì Như Ý, nàng cảm thấy sự lo âu của Thái hậu hoàn toàn không tất yếu, Như Ý là trưởng tử, ai sẽ ăn no không có việc làm mà đi cướp trữ vị của nó? Chỉ bởi vì một cái khả năng theo nàng là cơ hồ không có tồn tại, mà cướp đoạt đi cơ hội để nàng sinh em bé cho A Hành sao? Thật là hoang đường. (Nói thiệt chớ đọc tới đây ta chỉ muốn Thất về với Chinh!!! Dù nói sao đi nữa anh Hành cũng không có sạch, Thất về làm vợ cũng luôn thấp hơn chính thê đã chết của A Hành 1 đầu. Tức!)

Nhưng mà... Quý Chiêu nghĩ đến sự thống khổ hôm đó của Kỳ Hành. Hẳn vì chuyện của nàng không biết đã ăn bao nhiêu đau khổ, nàng làm sao có thể vẫn ngồi chờ hăn che chở đâu? Nếu như chỉ có không sinh con, bọn họ mới có thể ở cùng nhau, vậy hay là liền như thế đi. Ít nhất thì bọn họ vẫn có thể ở cùng nhau.

Lại nói, Như Ý đáng yêu như vậy, nàng coi nó thành con trai ruột của mình, cũng rất tốt.

Nghĩ đến đây, Quý Chiêu khẽ gật đầu.

Thái hậu hướng Nhị Hương đứng bên cạnh quơ quơ tay, Nhị Hương lập tức ra ngoài, bưng một chén thuốc đi tới.

"Đem chén thuốc này uống hết, ai gia lập tức đồng ý hôn sự của người và Hoàng thượng. Tuyệt không lại ngăn trở."

Thuốc mới được nấu xong, còn tỏa ra hơi nóng. Nước thuốc nồng đến mức biến đen, vị thuốc đông y nồng nặc, không cần nếm qua mà chỉ cần ngửi một cái, liền biết nó có biết bao nhiêu là đắng.

Quý Chiêu cầm lấy chén thuốc kia, thế nhưng không biết vì sao nghĩ, nếu là Vương Mạnh, hẳn nhất định có thể ngửi ra trong đây đều thả những thứ quái quỷ gì.

Thái hậu thấy nàng chậm chạp không động, nói, "Không muốn uống? Hiện tại hối hận còn dùng được."

"Không, ta sẽ không hối hận." Quý Chiêu lắc lắc đầu. Nàng nhìn chén thuốc kia, nước mắt đột nhiên rơi xuống, nàng kỳ thật rất hối hận, hối hận lúc trước không vì Kỳ Hành mà hoài một đứa bé. Hiện tại được lắm, sau này rốt cuộc không còn cơ hội.

Nàng đem chén thuốc đưa đến bờ môi, vừa định há mồm, lại chợt nghe đến bên ngoài vang lên một trận tiếng kinh hô "Chao ôi chao ôi ui", giống như là có người ngã, ngay sau đó là một đợt tiếng binh binh bành bành, không biết là thứ gì bị đá đến.

Đây cũng quá phá hoại không khí. Thái hậu giận dữ, chất vấn nói, "Người nào huyên --"

Chữ "Náo" còn chưa ra khỏi miệng, lại thấy ngưỡng cửa phòng khác đã sớm có một người xuất hiện, áo vàng mào đen, thân hình cao ngất như tùng, chính là con trai ngoan của bà.

Sắc mặt Kỳ Hành nôn nóng, cũng không kịp cùng Thái hậu chào hỏi, hẳn hiển nhiên là chạy tới đây, lúc đến phòng khách thì bước chân cơ hồ chưa từng chậm đi, nhìn thấy Quý Chiêu rơi lệ đầy mặt bưng một chén gì

đó muốn uống, hẳn không chút nghĩ ngợi xông tới, hất đi chén thuốc trong tay nàng.

"Sao cái thứ gì nàng cũng dám ăn thế!" Chuyện khó được, hẳn thế nhưng hương nàng phát hỏa. Hẳn được tin tức liền chạy tới đây, sợ Quý Chiêu bị Thái hậu làm khó dễ, vừa rồi thấy được nàng như thế, hẳn đều muốn giết người.

Quý Chiêu cả kinh, ngẩng đầu thấy được là hẳn, nước mắt của nàng rớt được càng dữ.

Lòng dạ Kỳ Hành đều nhói đau. Hẳn nhìn về phía Thái hậu, trong ánh mắt mang theo thống khổ cùng oán hận, "Mẫu hậu, ngài muốn cho A Chiêu uống cái gì? Không bằng cũng cho trẫm tới một chén?"

Ánh mắt của hẳn khiến cho Thái hậu cảm thấy có chút chột dạ, lại có chút tức giận. Bà hừ một tiếng, nói, "Đó là thuốc bổ âm bổ máu, có rất nhiều ích lợi cho thân thể nữ nhân, người thật muốn ném thử sao?"

"..." Kỳ Hành kinh ngạc, nhìn xem Quý Chiêu, rồi nhìn thuốc đổ dưới đất, cuối cùng đưa ánh mắt quay về trên người Thái hậu, mang theo vẻ không tin.

Quý Chiêu cũng kinh ngạc nhìn Thái hậu.

Lúc này, Nhị Hương đứng một bên lên tiếng giải thích giúp, "Hoàng thượng, thuốc này quả thật là thuốc bổ. Nếu như ngài không tin, có thể truyền thái y xem xét, bã thuốc còn chưa có đồ đâu, thuốc sắc xong chia ra ba lần dùng, còn thừa lại hai lần đều chưa có động."

Thái hậu tức giận nói, "Không cần nói, bọn hẳn đây là không phân biệt tốt xấu, lão bà ta đây tất nhiên là lòng dạ ác độc đến cực điểm."

Kỷ Hành nghe bà nói như thế, cảm thất thật hổ thẹn. Quý Chiêu cũng đã sớm quỳ trên mặt đất, nhận tội nói, "Dân nữ nhất thời hồ đồ, hiểu sai ý tốt của Thái hậu nương nương, thật sự tội đáng muôn chết."

Thái hậu đem Quý Chiêu xoay vòng vòng, trong lòng sinh ra một loại cảm giác tự mãn không nói nên lời, bà khoát tay áo, "Muôn lần chết thì không cần đâu. Người chết, ai làm con dâu cho ai gia?"

Kỷ Hành vui sướng ngất ngây, vội vàng đem Quý Chiêu nâng dậy, "Đa tạ mẫu hậu thành toàn."

Quý Chiêu cũng nói, "Tạ Thái hậu nương nương thành toàn."

"Được rồi, ai gia cũng mệt, các người đi đi. Thuốc còn thừa lấy về tiếp tục uống, nơi này của ta không dùng được. Thuốc đó đều phí không ít dược liệu và công sức mới hầm ra, không thể lãng phí, nếu không Phật tổ sẽ trách móc."

Sợ lãng phí là giả, sợ con mình không tin mới là thật. Thái hậu biết tính cách của con trai mình, không thể vì chút chuyện nhỏ này mà sinh ra hiềm khích giữa hai mẫu tử. Hôm nay bà làm như vậy cũng là thăm dò và khảo nghiệm đối với Quý Chiêu, nghe lời của nàng ta, nhìn hành động của nàng ta, thấy ra cô nương này đối với con trai mình là thật lòng, cũng không có dã tâm lớn gì.

Vậy là được rồi, vì con, bà cũng lười phải giày vò đi xuống.

Bên này, sau khi Kỷ Hành và Quý Chiêu ra khỏi cung Từ Ninh, hẳn quả nhiên không yên tâm, truyền thái y tới kiểm tra thuốc kia thực hư thế nào, được kết luận quả thật là thuốc bổ, lúc ấy mới để Quý Chiêu mang về.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Hành Trình Liêu Đông (1)

Đêm ba mươi, Tống Hải chạy về Kinh thành. Ngay cả nhà hãn cũng không kịp về, mà trực tiếp vào cung gặp Hoàng thượng. Bởi vì cuối năm nên đã ngừng triều, Kỳ Hành cũng không còn xử lý chính sự nữa, suốt cả năm dài cũng chỉ có mấy ngày này là hãn được thoải mái một chút. Bất quá Tống Hải vẫn là rất nhanh được Hoàng thượng truyền gặp.

Tống Hải đưa đến tin tức tốt, hài cốt của Quý tiên sinh và phu nhân của ông ấy quả thật đã tìm đến. Trên hài cốt mang theo gông xiềng, một nam một nữ, chết vì đao thương, hãn là vợ chồng Quý tiên sinh không thể nghi ngờ. Cùng tìm được còn có mấy tên cao thủ của Trực ngôn tư, xem ra đêm đó chỉ có một mình Phương Tuấn sống sót dưới nanh vuốt của Trần Vô Dung. Bởi vì không có ý chỉ của Hoàng thượng, nên Tống Hải vẫn chưa đụng chạm vào những hài cốt kia, mà chỉ để hai người lại đó trông coi.

Nơi dã ngoại hoang vu trời lạnh giá đất đóng băng, ngồi canh một đồng xương khô ăn Tết, chắc hãn năm này hai người kia trôi qua được vô cùng khắc cốt ghi tâm.

Tia may mắn cuối cùng mà Kỳ Hành lưu giữ trong lòng cũng bị sự thật này dụi tắt. Bởi vì trong lòng giấu việc, nên tạm thời hãn không dám để cho Quý Chiêu biết hài cốt của phụ mẫu đã tìm được, nếu không khó bảo Quý Chiêu không đi hoài nghi hãn.

Xem ra vẫn là cần dẫn đường để Quý Chiêu tự mình phát hiện ra vậy. Kỳ Hành lắc lắc đầu, cản dận Tống Hải, "Từ giờ trở đi, dốc hết toàn lực của

Trực ngôn tư đuổi giết những người tham dự ám sát năm đó, một cái nhân chứng sống cũng không lưu."

"Tuân chỉ. Hoàng thượng, võ công của Phương Tuấn cao cường, hiện tại thân thể cũng đã cơ bản khôi phục, phải chăng để hẳn trở về Trực Ngôn tư?" Tống Hải cũng không có biện pháp, những người bọn họ muốn truy giết đều là cao thủ trong cao thủ, nếu như có Phương Tuấn tương trợ, nhất định có thể giảm bớt không ít khí lực.

Kỷ Hành biết Tống Hải nghĩ gì, hẳn cũng hi vọng sớm đem tất cả bọn người kia diệt khẩu, thế là gật đầu nói, "Cũng tốt. Bất quá chuyện này nhất định phải giữ bí mật tuyệt đối, không thể để cho bất kỳ ai biết. Nhất là Quý Chiêu."

"Vâng."

***

Năm nay Ninh vương phủ ăn Tết có chút quạnh quẽ, trừ có khách tới nhà chúc Tết mang theo chút náo nhiệt ra, thì những lúc khác cái vương phủ to thế này lại trông rất là tịch liêu. Tòa nhà lớn đến thế, chủ tử chỉ có một người, đã vậy còn là người thích thanh tĩnh.

Lão quản gia nói, chờ lấy Vương phi sẽ náo nhiệt. Kỷ Chinh cũng không biết nghĩ đến cái gì, nhếch miệng cười, trong ý cười có chút ôn nhu.

Ăn Tết, người của Kỷ Chinh lưu ở Liêu Đông trở về vài người, nói với hẳn một cái tin tức quan trọng.

"Nói như vậy, Hoàng thượng cũng phát hiện?" Kỷ Chinh nghe người tới báo lại, cảm thấy rất là kỳ quái, "Bọn hẳn làm cách nào tìm đến? Nơi đó nhưng mà rất khó tìm được, lúc trước bản vương cũng là đánh bậy đánh bạ mới thấy, hơn nữa ta vô cùng xác định, người theo dõi ta sớm bị ta ném."

"Bẩm Vương gia, những người kia không có tìm kiếm gì hết, mà trực tiếp chạy tới đó."

"Hoàng thượng nhất định biết cái gì, nhưng mà..." Kỷ Chinh càng nghi ngờ, "Sau khi hãn tìm được hài cốt của Quý Thanh Vân, vì sao không chờ về để tranh công trước mặt A Thất chứ? Sao còn muốn để người lại đó trông coi? Đây là có ý gì?"

"Đây cũng chính là chỗ mà thuộc hạ không hiểu."

"Cho dù sao đi nữa, kế hoạch nguyên bản của chúng ta không biến. Chờ khai xuân, Điền Thất sẽ đi Liêu Đông, đến lúc đó các người cần phải theo sát, tùy thời làm việc."

"Vậy hai người kia...?"

"Giết."

***

Năm này nhà của Quý Chiêu trôi qua còn lạnh lẽo hơn cả Ninh vương phủ. Gia tộc của nàng mấy đời chỉ có một con, trừ gia tộc của mẫu thân còn có mấy nhà thân thích ra thì không còn nơi nào lui tới. Tuy vậy mấy nhà thân thích này cũng đều ở Cô Tô, Quý Chiêu là cô nương, không thể ngàn dặm xa xôi tới cửa chúc Tết, chỉ đành phải phái quản gia mang theo lễ vật đi bái phỏng.

Đầu năm ăn Tết là lúc Kỷ Hành bãi triều, cả năm hãn cũng chỉ thoải mái được mấy ngày này. Ba ngày hai bữa hãn lại hưởng nhà của Quý Chiêu chạy, tuy Thái hậu cảm thấy một đại nam nhân lại cứ luôn hưởng nhà cô nương chưa xuất giá mà đi thì không ra thể thống gì, nhưng con trai đều đã diên thành như vậy rồi, lão bà bà đây cũng mở một con mắt nhắm một con mắt, không nói gì nữa.

Đảo mắt liền đến Tết Nguyên Tiêu mười lăm tháng giêng, buổi tối ngày này các nam nam nữ nữ đều sẽ ra phố dạo quanh, có những đôi tình lữ to gan còn dám nắm tay nhau. Kỷ Hành vốn định cùng Quý Chiêu ra ngoài hẹn hò, nhưng mà Như Ý cũng muốn đi cùng. Kỷ Hành đành phải quyết định mang Như Ý theo, thế nhưng Thái hậu lại sống chết không chịu cho Như Ý đi cùng. Kỷ Hành liền nói với Thái hậu, "Hay là ngài cũng cùng chúng ta đi đi."

"Ta đi có thích hợp không?" Bà hỏi.

"Nếu như ngài không muốn đi --"

"Đã người không muốn cho ta đi, ta càng phải đi." Bà không chờ hẳn nói xong, đã cắt ngang lời hẳn.

Kỷ Hành cứ thế mang theo nương và con trai cùng đi ra ngoài tìm Quý Chiêu. Thái hậu đưa cho Như Ý cầm hai cái hoa đăng xinh đẹp, trên đường thấy được cái gì dễ nhìn, hoặc là Như Ý muốn, đều sẽ mua vài thứ. Tay trái Như Ý cầm một cái bát bảo hoa sen, tay phải thì xách cái khi vàng ngậm trắng, dưới móng là một cái cừ ngũ chí tôn, có thể nói là ngồi được thật cao nhìn được thật xa, quá chừng uy vũ bá khí.

Quý Chiêu biết Thái hậu muốn tới, nên nàng đã sớm ra cửa đứng chờ bọn họ. Mắt thấy Kỷ Hành công kênh Như Ý bước ra từ trong đám người, Thái hậu đi ở bên cạnh còn cầm lấy một cái hoa đăng, một đồng hoa đăng tùm cùng một chỗ, rất giống như một cái lẵng hoa khổng lồ. Trong đồng hoa đăng cái mà dễ thấy nhất là một con heo mập trắng béo to đùng, so với các hoa đăng khác đều lớn hơn một số, cũng càng sáng hơn một ít, rất có một loại ý tứ ngạo thị quần hùng, xứng cùng với cái biểu tình mặt than đồng dạng ngạo thị quần hùng của Thái hậu, cái hiệu quả này rõ là... Quý Chiêu có chút mà nghênh đi lên.

Thái hậu cũng không phải có nhiều ghét bỏ gì Quý Chiêu -- cái mà bà ghét nhất ở Quý Chiêu chính là cái cô nương này khiến người ta không thể nào ghét được, quả thật là quá ghét đi mà. Lúc này Quý Chiêu chủ động thỉnh an với bà, tiếp lấy hoa đăng trong tay bà giúp bà cầm, còn cười hỏi ân cần, Thái hậu nương nương cũng ngại ngần tiếp tục trưng cái mặt than ra nữa, mà cùng nàng nói vài câu.

Hai chân của Như Ý đều tê, Kỳ Hành liền thả nó xuống để tự nó đi đường. Như Ý dùng tay trái nắm lấy Quý Chiêu, tay phải thì nắm Hoàng tổ mẫu của nó, trực tiếp coi thường phụ hoàng, nó bước cái chân nhỏ chậm rì rì mà đi. Kỳ Hành liền lâm thời nhận lấy trọng trách hộ giá. Hiện tại cũng có thị vệ ẩn ở trong đám người, nhưng mà trước mắt đều người không là người, đụng tới đụng lui, thị vệ cách khá xa không thể kịp bảo vệ.

Lời nói giữa nữ nhân và nữ nhân luôn vĩnh viễn nhiều hơn so với nữ nhân và nam nhân, hơn nữa là giữa hai nữ nhân này còn có một đứa bé, vậy thì càng có chuyện để mà nói. Thế là Kỳ Hành tản bộ một hồi, đột nhiên phát hiện ba người kia chơi đùa thật sự khoái trá, hoàn toàn coi thường hãnh. Nhìn ba người quan trọng nhất trong cuộc đời mình vui vẻ hòa thuận, người bị bỏ quên đi là hãnh lại tỏ vẻ rất vui mừng.

Lúc Quý Chiêu mang Như Ý đi mua pháo hoa thì Thái hậu nương nương rớt cuộc nhớ đến con trai của mình. Bà hỏi, "Ngày đại hôn của hai đứa đã chọn xong chưa?"

Kỳ Hành đáp, "Còn chưa, A Chiêu muốn đi Liêu Đông tìm kiếm hài cốt của Quý tiên sinh trước."

"Lại là đứa bé hiếu thuận. Nhưng mà loại chuyện này làm sao có cái chuẩn được, các người vẫn phải sớm xử lý đại hôn."

Kỳ Hành khẽ gật đầu, "Tổng yếu phải thử một lần trước đã."

***

Qua mười lăm tháng giêng, Quý Chiêu rất cuộc muốn khởi hành đi Liêu Đông. Kỷ Hành vốn rất muốn cùng đi với nàng, nhưng mà xuất phát từ loại tâm lý trốn tránh nào đó, cuối cùng hẳn không đi thành, mà phái đầy đủ người theo bảo vệ Quý Chiêu. Hẳn đã sớm phái người đi Liêu Đông, chờ đợi đem Quý Chiêu dẫn đến nơi chôn xương của Quý tiên sinh.

Phương Tuấn là hướng đạo của chuyến đi này. Trịnh Thiếu Phong cũng bị Kỷ Hành trưng dụng.

Quý Chiêu đầu tiên đi tới chỗ dốc núi mà năm đó bọn Phương Tuấn rớt xuống, địa thế nơi này hơi thấp, dưới đất hình như còn có dòng nước ấm chảy qua, bởi vậy tuy thời tiết ở Liêu Đông lạnh lẽo, tuyết ở đây lại tan đi rất nhiều, lộ ra từng mảng từng mảng thổ địa màu nâu.

Bọn họ rà soát một vòng dưới dốc núi, chỉ tìm được hai cỗ xương cốt của dã thú, vẫn chưa tìm được bất kỳ hài cốt của ai. Không có trực tiếp được tin người chết, ít ra thì cũng xem như là tin tức tốt.

Quý Chiêu đem tất cả nhân thủ đều phân công đến các thôn phụ cận mà nghe ngóng. Chính nàng đứng ở dưới dốc núi, ngửa đầu nhìn những sợi dây mây khô quắt trên vách đá lạnh lẽo mà trầm tư.

Đột nhiên Trịnh Thiếu Phong cả kinh nói, "Kia là cái gì?!"

"Người." Phương Tuấn trả lời.

Quý Chiêu nghiêng đầu sang chỗ khác, thấy hai người bọn họ đã chạy đến phía dưới vách đá đối diện sườn dốc, trên mặt đất hình như có một người nằm, vừa rồi người này không bị phát hiện, hẳn là vừa mới lăn từ sườn dốc xuống.

Nàng cũng đi qua, nhìn thấy trên người người này có mấy vết đao, máu loãng trộn với nước tuyết chảy xuống, tẩy đi bùn đất dính trên miệng vết thương, nhìn mà thấy ghê người.

Phương Tuấn ngồi xổm xuống xem xét thương thế của hãn một lát, không nhìn được nhú mày.

Trên mặt người kia cũng dính khá nhiều nước bùn, bởi vì mất máu quá nhiều mà sắc mặt tái nhợt. Làn môi của hãn khô nứt, há mồm thều thào nói, "Ta bị kẻ thù truy giết, mệnh không xong rồi, mấy vị đại hiệp không cần quản ta, chớ để vì ta mà liên lụy các người."

Ba người ngơ ngác nhìn nhau, tuy nói chuyện giang hồ báo thù giết nhau bọn họ không cần tham dự vào, nhưng mà bình thường đều sẽ không thấy chết mà không cứu. Quý Chiêu nghĩ nghĩ, hỏi hãn, "Vì sao kẻ thù của người đuổi giết người?" Nàng thầm nghĩ, nếu như hãn làm chuyện tội ác tà trời gì đó, thì bọn họ cũng chỉ có thể thấy chết không cứu.

"Bởi vì ta biết bí mật không nên biết đến." Giọng của hãn càng lúc càng nhỏ.

Phương Tuấn và Trịnh Thiếu Phong không tự giác nhìn về phía Quý Chiêu. Quý Chiêu nói, "Trước cứu người đi."

Người kia cũng là cố chấp, "Đừng quản ta, lai lịch kẻ thù của ta rất lớn."

"Có thể lớn đến bao nhiêu." Trịnh Thiếu Phong tỏ vẻ khinh thường, hãn giúp người kia lau một cái vết thương, ra hiệu Phương Tuấn đưa chút kim sang dượt.

"Là... Đương kim Hoàng thượng."

Ba người đồng thời sửng sốt. Phương Tuấn nhìn người trên mặt đất, rồi nhìn Quý Chiêu, thần sắc đầy nghi ngờ. Hãn cầm cái bình đựng kim sang dượt, chưa đổ thuốc bột ra. Hãn hỏi thăm nhìn Quý Chiêu một cái.

Trên mặt Quý Chiêu không có biểu cảm gì, "Cứu người trước."

BỆ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Hành Trình Liêu Đông (2)

Phượng Tuấn tìm một dòng suối nhỏ ở gần đó. Nơi này quả nhiên là có dòng nước ấm dưới đất, nước suối kia rất là ấm áp, hẳn dùng nước suối giúp người thân bị thương kia rửa sạch vết thương, rồi đổ kim sang được lên lần nữa.

Trịnh Thiếu Phong và Quý Chiêu ở phía xa nhìn. Trịnh Thiếu Phong nói với Quý Chiêu, "Một hồi nữa cô có hỏi hẳn không?"

"Hỏi cái gì?"

"Hỏi hẳn tới cùng biết chuyện gì của Hoàng thượng nha," Trịnh Thiếu Phong đã biết chuyện Quý Chiêu sắp sửa gả cho Hoàng thượng, "Lỡ như là Hoàng thượng trêu chọc cô nương xinh đẹp nhà ai thì sao." Nói xong, chính mình liền cười rất chi là tiện, sau khi cười xong thấy Quý Chiêu nhàn nhạt quét mắt nhìn hẳn một cái, hẳn lập tức cảm thấy không thú vị, chột dạ sờ sờ mũi.

"Ta hỏi ngươi, ngươi ở biên ải, nếu như là gặp được kẻ địch đụng tới trước mặt, ngươi sẽ làm gì?" Quý Chiêu hỏi ngược lại.

"Còn phải nói sao, đương nhiên là đánh."

"Nếu như đối phương chịu không nổi, bỏ chạy thì sao?"

"Đuổi đánh tới cùng."

"Nếu như thành linh trốn mất thì sao?"

"..."

Quý Chiêu lắc đầu thờ dãi, "Liên người như vậy còn đi đánh trận." Trong ngữ khí tràn đầy khinh bỉ.

Trịnh Thiếu Phong há to mồm, phát hiện bản thân quả thật chui vào trong bẫy, hần giải thích, "Chuyện đánh trận ta đang học."

"Biết người đang học. Làm người ngu xuẩn chút cũng không sao, nhưng đừng tự cho là đúng liền được." Quý Chiêu nói được vô cùng đàng hoàng, rất giống như là cha của hần.

Trịnh Thiếu Phong không quá thích ứng, chỉ vào hai người kia nói sang chuyện khác, "Ý của cô là... Hần cố ý, muốn dụ cô mắc lừa?"

"Chưa hần như thế, cũng chưa hần không phải, tím lại gặp được loại chuyện tự mình đưa lên cửa này, con người ta khó tránh sẽ lưu cái đề phòng."

Trịnh Thiếu Phong lắc đầu, "Người thông minh chính là phiền toái."

Phương Tuấn bôi thuốc cho người thần bí kia xong, Quý Chiêu và Trịnh Thiếu Phong cũng đã tới ngòi ở cạnh suối nước. Quý Chiêu lấy một bao đậu phộng ngũ vị hương trong lòng ra, chia ăn với hai người họ, Phương Tuấn cảm thấy loại không khí này mà đĩa ăn quà vặt rất không thích hợp, thế là cực tuyệt ý tốt của bọn họ.

Hai người rôm rốp rôm rốp nhai đậu phộng, vỏ đậu bị quăng tùm lum, sau đó bị gió cuốn đi, không ít mảnh vỏ rơi xuống trên gương mặt bẩn thiếu dơ dáy của người bị thương nào đó. Phương Tuấn xem như là người tốt, giữ một mảnh vải rách quét vài cái lên mặt người nọ, quét rất sạch sẽ. Chỉ đáng tiếc là võ nghệ của Phương đại hiệp cao cường, lực tay trời sinh cũng lớn, đối với hần là nhẹ nhàng "quét", nhưng đối với người bị thương kia là hung

hãng "quất", kết quả người này bị một mảnh vải rách quất đùng đùng bùm bùm vài cái, rớt cuộc trên mặt có chút huyết sắc.

Người bị thương: "...". Hãn chưa từng gặp được người kỳ lạ như vậy, hơn nữa không phải một mà tới ba. Hãn tự nhận là người vô cùng kính nghiệp, vốn học thuộc lòng rất nhiều câu chữ, chỉ còn chờ phát huy cho tốt nha, kết quả người ta căn bản một chữ cũng không hỏi.

Nhưng mà không nói ra thì hãn không có cách nào báo cáo kết quả công tác. Hãn nhịn xuống cảm giác cháy bỏng toàn thân khi kim sang được phát huy tác dụng, nhịn xuống cảm giác ngứa ngáy khi vô đậu phộng rơi xuống da mặt, nhịn xuống sự đau đớn khi bị quất vào mặt... Rốt cuộc mở miệng, "Đa tạ mấy vị đại hiệp ra tay trợ giúp, ân cứu mạng không có gì báo đáp, nếu ngày khác các vị dùng được ta, ta muôn lần chết cũng không chối từ."

Quý Chiêu xoa xoa tay, "Không cần khách khí, thi ân không cầu báo. Thương thế của người đã ổn định, một hồi chúng ta đưa người đến thôn xóm gần đây, người dưỡng vài ngày là tốt rồi."

Người này có chút do dự, "Đa tạ ân nhân, chỉ là ta..."

"Có chuyện nói thẳng."

"Ta còn có một yêu cầu quá đáng." Người này cũng thấy rất là ngại ngùng, người khác không hỏi, hãn đành phải chủ động nói.

"Mời nói."

"Ta vốn là thích khách. Tám năm trước, ta nhận một cuộc làm ăn, giết một người không nên giết."

Quý Chiêu nghe đến đó, toàn thân đột ngột bao trùm lấy một cỗ khí thế rét lạnh. Trịnh Thiếu Phong thấy nàng gấp đến mức muốn bật dậy, liền

vội vàng giữ nàng lại, "Nghe hăn nói trước đã."

Người nọ tiếp tục nói, "Sau này ta mới biết người kia vốn là một người tốt vì dân vì nước. Hiện tại báo ứng tới, khách hàng lúc trước mua ta giết người lúc này lại muốn diệt khẩu, không ngừng phái người đuổi giết ta. Ta biết ta đại khái sống không lâu rồi, nhưng mà người lúc trước bị ta giết vô tội biết bao." Hăn nói một hơi nhiều lời như vậy, hơi thở đã rối loạn, nói xong lời cuối cùng đã khẽ ho lên, Phương Tuấn dứt cho hăn chút nước.

"Người người giết là ai?" Quý Chiêu hỏi.

Trịnh Thiếu Phong thấy nàng gấp đến mức toàn thân đều phát run, hai mắt đỏ lên, hăn vội vàng đá người kia một cái, "Nói nhanh!"

"Ta không thể nói, nói ra chính là liên lụy các người. Năm đó chúng ta đem thi thể của hăn và phu nhân hăn giấu ở gần đây, ta trở về Liêu Đông cũng là vì đem bọn hăn an táng, tốt xấu chuộc chút tội lỗi, ai biết được kẻ thù thế nhưng đuổi giết đến nơi này. Hiện tại ta bị thương nặng, về sau sống hay chết cũng chưa biết được, có lẽ không thể an táng vị người tốt vô tội kia. Mấy vị ân nhân hiệp nghĩa, không biết có thể giúp ta việc này không, tốt xấu có thể giúp bọn họ về với đất, cũng sớm chút đầu thai, không cần làm cô hồn dã quỷ."

Quý Chiêu thình lình giãy khỏi Trịnh Thiếu Phong, nắm chặt lấy cổ áo của người kia, đem nửa người của hăn xách lên khỏi mặt đất, "Nói, người người giết tới cùng là ai?!"

"Bình tĩnh, bình tĩnh." Trịnh Thiếu Phong tách ngón tay của Quý Chiêu ra, đem nàng ấn trở về.

"Ta thật sự không thể nói," hăn thều thào đáp, "Nói ra, các người cũng sẽ bị người có quyền thế nhất thiên hạ này đuổi giết, ngay cả chạy trốn tới chân trời góc biển, cũng là phí công."

Ngay cả Trịnh Thiếu Phong đều đoán ra mấy phần ý tứ tới, hần hỏi, "Vậy lúc trước người đem thi thể giấu ở nơi nào?"

"Từ nơi này đi về hướng bắc mười dặm, có một nơi gọi là Điền gia truân. Phía đông bắc Điền gia truân có một ngọn núi, sau khi vào núi men theo khe núi mà đi, đi đến một chỗ rẽ hình chữ nhân (人) thì quẹo vào bên trong, đi tiếp mấy chục bước sẽ thấy giữa hai ngọn núi có một con sông, men theo sông leo lên trên, leo đến chỗ cao nhất có thể thấy được một cái sơn động. Thi thể giấu ở trong sơn động kia."

Thế nhưng phức tạp đến như vậy. Nếu không biết nội tình, người bình thường tất nhiên tìm không đến.

Đối với những lời này của hần, Quý Chiêu theo bản năng không muốn tin. Người này đầu tiên là xuất hiện vô cùng khả nghi, sao có thể khéo như vậy đụng tới trước mặt bọn họ chứ? Tiếp theo, nếu chuyện hần nói thật sự là chuyện năm đó, vậy liền có nghĩa là người đứng sau màn giết phụ mẫu của nàng chính là Kỳ Hành.

... Đánh chết nàng cũng sẽ không tin.

Nhưng lỡ như là thật thì sao? Nếu như là thật, vậy thì hài cốt của phụ mẫu nàng lập tức có thể tìm đến.

Nàng cũng đã từng nghĩ qua hung thủ thật sự đứng phía sau tới cùng là ai, căn cứ vào mục đích của Trần Vô Dung, người có động cơ giết người nhất thế nhưng là Kỳ Hành.

Không, không thể. Kỳ Hành làm người nàng hiểu rõ, hần sẽ không làm ra loại chuyện này.

Đôi mắt Quý Chiêu trầm xuống, nhìn chòng chọc vào người kia mà hỏi, "Nói, tới cùng là ai phái người tới?"

Hắn ta lại nhắm chặt hai mắt, không nói một lời nào.

Phương Tuấn cúi đầu lay lay hắn một trận rồi nói, "Ngất rồi."

"Làm sao bây giờ?" Trịnh Thiếu Phong hỏi. Hắn cảm thấy trong lòng chíp bông, Hoàng thượng giết Quý tiên sinh? Cái này...

"Đi chỗ hắn nói nhìn xem trước đi." Quý Chiêu đáp. Cho dù nàng không tin đi nữa, cũng không thể thờ ơ ơ hờ, nhiều ít cũng xem như là một điểm hi vọng, dù sao cũng đi nhìn một cái mới tốt.

"Còn hắn thì sao?" Trịnh Thiếu Phong lại chỉ chỉ người nằm trên mặt đất kia, quăng hắn ở đây hình như không tốt lắm?

"Tìm thôn xóm nào gần đây, đưa hắn tới đó nhờ thôn dân chăm sóc."

"Lỡ như hắn chạy thì sao?"

Quý Chiêu nghe, cảm thấy có chút khó khăn. Nếu như người này là một tên lừa đảo, lừa xong bọn họ rồi bỏ chạy, thì tìm hắn về cũng khó; còn như hắn thật sự là hung thủ năm đó, lại càng không thể dễ dàng thả hắn.

"Ta có cách." Phương Tuấn nói xong, lần lượt bóp một cái lên hai chân của người kia. Chỉ nghe răng rắc rắc hai tiếng xương bị gãy vang lên, Quý Chiêu và Trịnh Thiếu Phong đều run lên, nói thầm trong lòng người này cũng quá ác.

Người kia bị bóp gãy chân, đau tỉnh.

Hiện tại, bọn họ gặp được vấn đề mới: Làm sao đem người bị gãy chân này chở về đây?

Khăng định là không công được rồi...

Quý Chiêu và Trịnh Thiếu Phong nhìn Phương Tuấn đầy trách cứ. Phương Tuấn phạm phải loại sai lầm chỉ thấy đầu không thấy đuôi này, chột dạ sờ sờ mũi.

Lúc này trên vách núi mà bọn họ nhìn không tới, có một đám người ghé vào bên sườn núi, xa xa nhìn quan sát hết tất cả. Khi thấy người kia ngắt đi, người cầm đầu nói với người bên cạnh, "Những gì nên nói hẳn đều đã nói xong rồi."

Đối phương đáp, "Vâng, chờ bọn hăn ra khỏi sơn cốc, chúng ta lập tức cứu hăn về chứ?"

"Không, hiện tại chúng ta đi giết hăn."

"Nhưng Vương gia nói..."

"Vương gia nói diễn kịch phải làm được cho giống."

Người kia nghe đến lời này, trong mắt nhiễm lên một tia hoảng sợ, nhưng mà đã lên thuyền cướp, hiện tại cũng không có đường lui, đành phải cứng đầu mà đứng.

Bên này ba người rút cuộc thương lượng ra kết quả. Phương Tuấn tìm tới một tấm đá, để cho người bị thương kia xếp hai chân ngang ra ngồi ở bên trên, sau đó hăn cùng Trịnh Thiếu Phong nâng tấm đá lên mà đi. Quý Chiêu thì cầm một cái chạc cây chống sau lưng để phòng người kia ngồi không vững ngã ra sau.

Người kia cảm thấy hăn giống như là ngồi ở trên một khối băng lớn, đùi đau chịu không nổi, phía sau lưng còn bị chạc cây đâm, tóm lại là khổ không thể tả.

Cả đám men theo sườn dốc đối diện vách núi bò lên trên, vừa đi ra đáy vực, đập vào mặt là một bầy người bịt mặt cầm đao cầm gậy chạy tới. Đám

người này giờ vũ khí nhào lên, phản ứng đầu tiên của Trịnh Thiếu Phong và Phương Tuấn là bảo vệ Quý Chiêu, thế là đem tấm đá nâng trong tay quăng đi, cùng nhau bảo vệ Quý Chiêu lui về phía sau mấy bước.

Đám người này lại không quan tâm tới bọn họ, một người cầm đầu giờ lên đại đao sáng như tuyết chém một phát vào cần cổ của người bị thương kia, máu phun như suối, phun ra thật xa. Đầu của người nọ liền mềm mại rớt xuống.

Quý Chiêu nhìn thấy mà muốn nổi cả da đầu, buồn nôn một trận. Cảm giác của Trịnh Thiếu Phong cũng rất không tốt. Chỉ có Phương Tuấn là trấn định như thường, hăn đề phòng toàn thân, thời thời khắc khắc chuẩn bị nghênh chiến.

"Ân oán cá nhân, không liên quan với các người, có chỗ đắc tội xin thứ lỗi!" Người vung đao kia bỏ lại lời này, sau đó mang theo người nghênh ngang mà đi.

Quý Chiêu vỗ lồng ngực, qua thật lâu một hồi mới ổn định tinh thần. Người trên tấm đá sớm không còn hơi thở, máu ở vết thương trên cổ chảy xuống rất nhiều, nhuộm thành một bãi máu đỏ tươi trên tấm đá màu xám nhạt. Hai con mắt của hăn trợn lên, chết không nhắm mắt.

"Đừng nói là hăn thật sự bị... Bị đuổi giết nha?" Trịnh Thiếu Phong nói được rất là do dự. Hăn tổng cảm thấy, một người cho dù muốn làm kẻ lừa đảo đi nữa, thì cũng không đến mức đem tính mạng góp vào trong.

Phương Tuấn dường như nghĩ đến cái gì, một trận trầm mặc.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Ặc

Quý Chiêu không kịp chờ những người khác trở về, mà lập tức cùng Trịnh Thiếu Phong và Phương Tuấn xuất phát đi đến nơi mà người kia nói. Trước khi đi nàng dùng máu của người kia viết lại tin tức trên tảng đá, nói thời gian và địa điểm tập hợp tiếp theo với bọn thị vệ, đồng thời còn kêu bọn họ giúp đỡ chôn người kia.

Nàng cũng không có nói nàng đi đâu.

Ba người đi mấy chục dặm đường mới vào núi, may mà mục đích không nằm sâu tít bên trong, nếu không vào lúc tuyết chưa tan thế này thì khi ra vào sẽ có rất nhiều bất tiện.

Quý Chiêu đứng ở mép bờ sông ngửa đầu nhìn lên, trong lòng nàng đột nhiên không thể ức chế quay cuồng đập mạnh. Trực giác của nàng nói với nàng, phụ mẫu của nàng liền ở nơi đó, trong sơn động kia.

Vốn là thứ mà nàng vô cùng khó khăn để tìm kiếm, nhưng giờ phút này, nàng thế nhưng bắt đầu sợ hãi.

Nếu như nàng thật sự có thể tìm được bọn họ, vậy thì có nghĩa là lời của người kia không có gì không đúng.

Như vậy A Hành...

Quý Chiêu lắc lắc đầu, nàng không tin A Hành lại làm ra loại chuyện này.

Trịnh Thiếu Phong vén tay áo lên, bởi vì gió trên đèo quá lớn, hắt lại để tay áo xuống. Hắn quay đầu nói với Quý Chiêu, "Ta và Phương Tuấn đi lên nhìn xem, cô lưu ở đây không cần đi đâu."

"Không." Quý Chiêu lắc đầu, "Ta đi cùng hai người."

Trịnh Thiếu Phong có chút lo lắng cho nàng. Hiện tại hắn đã có tám phần tin tưởng những lời không thể tin tưởng nổi vừa rồi. Bất quá hắn cũng biết Quý Chiêu cố chấp, khuyên cũng không dùng.

Thế là ba người men theo đường sông đi lên. Mấy hôm trước nơi này hạ một trận tuyết, phủ thành một tầng mỏng trên mặt đất, giống như là một người đẹp thoa phấn trên mặt, che đi những vết vết vốn có. Nhưng mà Quý Chiêu vẫn có thể thấy được một vài dấu vết chưa bị che đi ở một vài góc ngách, nói rõ gần đây có người tới nơi này.

Có lẽ là thơ săn linh tinh, nàng cố ý nghĩ như vậy.

Đường núi có tuyết nên rất trơn trượt, bọn họ khó khăn trắc trở bò lên trên cao, rốt cuộc thấy được sơn động kia. Bên ngoài sơn động chất đồng nhánh cây, che che lấp lấp, nhưng bên cạnh nhánh cây vẫn lưu đủ không gian cho một người cúi người chui qua.

Phương Tuấn đem tất cả nhánh cây hất đi, tiếp theo nhặt một vài cành cây thô to làm đuốc, sau đó cầm đuốc đi ở phía trước, Quý Chiêu đuổi theo, còn Trịnh Thiếu Phong thì đi cuối cùng.

Đoạn đầu sơn động có chút chật hẹp, nhưng càng đi vào trong càng rộng rãi, lòng sơn động này không quá sâu, Quý Chiêu đi được vài chục bước liền thấy được bạch cốt âm u.

Sơn động u ám, tán loạn toàn xương người rùng rợn, cộng thêm tiếng rít như quỷ khóc của gió núi ở bên ngoài tạo thành khi đi qua cửa động...

Trịnh Thiếu Phong tự nhận lá gan của bản thân không nhỏ, nhưng lúc này cũng lạnh hết cả sống lưng.

Hai mắt Quý Chiêu trừng trừng bước tới, quỳ xuống phía trước một bộ di cốt mang theo gông xiềng. Hơi ẩm trong sơn động quá nhiều, xích sắt ở trên xương đùi đã bị gỉ gần như nát đi. Quần áo trên bộ di cốt này cũng đã rách tung tóe, nhưng vẫn có thể lờ mờ nhận được bộ quần áo đầy tro bụi này chính là áo tù mà năm đó nàng cũng từng mặc qua.

Bên cạnh bộ di cốt này nằm một bộ di cốt khác, đồng dạng mang theo gông xiềng, chẳng qua là thân hình nhỏ hơn, khung xương tương đối mảnh mai hơn nhiều, vừa nhìn liền biết là nữ tử. Ánh mắt của Quý Chiêu giống như là bị bôi thật dày một lớp keo dính, nàng si si ngốc ngốc nhìn về bộ hài cốt của nữ tử kia.

Phương Tuấn dạo quanh một vòng, cuối cùng chỉ còn lại thần sắc ảm đạm, "Mấy bộ này hẳn là các huynh đệ năm đó ở Trúc Ngôn tư của ta." Hắn dừng một chút, nói thêm, "Như vậy xem ra..." Hai cỗ này không thể nghi ngờ chính là Quý tiên sinh cùng phu nhân.

Hắn không tiếp tục nói hết, Quý Chiêu cũng đã biết ý tứ của hắn.

Nàng quỳ trên mặt đất không hề nhúc nhích mà nhìn hai cỗ hài cốt kia, không nói lời nào.

Trịnh Thiếu Phong cảm thấy trong lòng rờn rợn, "Hay là... ừm, chúng ta đi về trước kê người? Nhiều hài cốt như vậy, ba người chúng ta lại không có công cụ, chuyển không xong." Hắn đi lại gần một chút, vừa đi vừa tưởng tượng đến cảnh chính mình vác một đống xương cốt xuống núi, hẳn chịu không nổi mà rùng mình một cái. Đột nhiên, dưới chân hắn vang lên một tiếng kim loại leng keng, âm vang va vào trên vách động, bắn ngược phóng đại lên, có vẻ phá lệ đột ngột trong sơn động trống trải này.

Lực chú ý của Quý Chiêu và Phương Tuấn đều bị tiếng vang này kéo trở lại.

Trịnh Thiếu Phong thấy kỳ mà cúi đầu tìm kiếm, nường theo ánh lửa, hẳn thấy được trên mặt đất có một cái lệnh bài bằng đồng, hẳn cúi người đem nó nhặt lên, cầm sợi dây buột màu đen mà lắc qua lắc lại, "Thứ này thật là quen mắt nha."

Phương Tuấn cầm lấy nhìn nhìn, đáp, "Đây là lệnh bài của Trục Ngôn tư, sao lại xuất hiện ở chỗ này?"

"VẬY còn phải hỏi sao?" Trịnh Thiếu Phong nói, sau đó chỉ chỉ mấy bộ hài cốt trên mặt đất, "Các huynh đệ của người, không phải đều là người của Trục Ngôn tư sao?"

"Không đúng, cái lệnh bài này nhìn qua rất mới, bụi đất bên trên cũng thiếu, càng không có vết xanh linh tinh, hẳn là xuất hiện ở nơi này không được mấy ngày."

"Ồ, vậy là nói mấy ngày trước có người của Trục Ngôn tư tới nơi này rồi?" Trịnh Thiếu Phong nói tới đây cảm thấy không xong, Trục Ngôn tư chỉ chịu sự khống chế trực tiếp của Hoàng thượng, bọn họ từng tới nơi này, há không phải nói rõ Hoàng thượng đã sớm biết chuyện này sao? Hẳn gãi gãi cái ót, hỏi Phương Tuấn, "Không phải người cũng là người của Trục Ngôn tư sao, chuyện này người không biết hả?"

Phương Tuấn lắc đầu đáp, "Hiện tại Trục Ngôn tư do Tổng Hải định đoạt, rất nhiều nội tình ta cũng không được biết."

Lúc này, Quý Chiêu cắt ngang bọn họ, nàng nói với Trịnh Thiếu Phong, "Ta và Phương Tuấn ở lại đây, phiền người xuống núi kêu chút người tới đây, đem những hài cốt này chuyển ra ngoài."

Sau khi Trịnh Thiếu Phong đi ra, Quý Chiêu và Phương Tuấn trông coi một cây đuốc và một đồng xương trắng, trầm mặc thật lâu. Bọn họ đem gông xiềng trên hài cốt của phụ mẫu nàng tháo xuống, sau đó dọn dẹp sạch sẽ từng khối xương, sắp đặt xong hết, chờ một hồi người tới cầm theo túi đựng xương chuyển ra ngoài. Quý Chiêu vừa làm những việc này, vừa tự thì thào nói gì đó, Phương Tuấn nghe không hiểu tiếng địa phương của nàng, chỉ thấy đầy mặt nàng là bi thương.

Làm xong, Quý Chiêu ôm chân ngồi sững sờ trên mặt đất.

Phương Tuấn thành linh hỏi, "Hiện tại cô tin chưa?"

"Tin cái gì?"

"Hoàng thượng mới là hung thủ thật sự đứng phía sau?"

"Câm miệng!" Âm điệu của Quý Chiêu đột nhiên biến cao, sau khi nói xong, nàng phát hiện bản thân có chút không khống chế được, thế là cúi đầu nói, "Xin lỗi, ta..."

Phương Tuấn lắc lắc đầu, hai hàng lông mày như kiếm sắc càng thêm cau chặt.

"Người không thấy tất cả những chuyện này giống như là được trù hoạch tỉ mỉ sao?" Quý Chiêu giải thích, "Cố ý xuất hiện ở trước mặt chúng ta, lại cố ý nói những lời kia, sau đó, vừa vịn nơi này liền có cái lệnh bài của Trực Ngôn tư. Trên đời này làm sao có chuyện khéo như vậy, đã vậy còn bị chúng ta tình cờ gặp được?"

"Nhưng mà những chuyện này giải thích thế nào đây?" Phương Tuấn chỉ vào đồng xương cốt nằm ngổn ngang trên mặt đất, "Cha của cô, nương của cô, huynh đệ của ta, đều không phải giả. Cho dù lệnh bài có thể trộm được, nhưng loại hiện trường này là giả tạo không ra. Nếu như người kia thật sự bịa chuyện, thì hẳn lại làm sao biết được nơi này?"

Quý Chiêu không phản bác được. Đích xác, đây cũng là chỗ làm cho nàng nghi hoặc nhất. Nàng nghĩ một chút, tranh luận nói, "Cho dù hẳn biết nội tình đi nữa, hẳn cũng có thể cố ý bịa chuyện với chúng ta. Đem đen nói thành trắng, cũng không phải không thể."

"Hẳn mưu cầu cái gì? Liền xem như hẳn diễn kịch đi, vậy vì sao còn muốn tìm một bày sát thủ giúp diễn kịch, chờ hẳn nói bậy bạ xong lập tức đem hẳn chém chết? Hẳn đem mạng góp vào, chỉ là vì lừa cô sao?"

Đây lại là một chỗ giải thích không thông khác. Quý Chiêu cũng nghĩ không rõ ràng, chỉ phải đáp, "Sao ta biết được."

"Thật ra cô đã sớm tin." Phương Tuấn ngồi xuống, ánh lửa ánh vào khuôn mặt màu đồng cổ và con người đen nhánh của hẳn, mắt hẳn đã không còn mang theo sự bình thản vạn năm không đổi nữa, mà nhuộm lên một tia bi thương, hẳn nói, "Vừa rồi cô không có nói với bọn họ chúng ta đi đâu, cô sợ bọn họ nói với Hoàng thượng. Trong lòng cô đã hoài nghi Hoàng thượng."

"Nói bậy, người cũng là người của Trực Ngôn tư, sao ta không đi giấu người chứ?"

Phương Tuấn sửng sốt, "Ta... Ta sẽ không phản bội cô."

Quý Chiêu cũng không biết sao đề tài lại quẹo đến đây, nàng nhìn chăm chăm vào mắt Phương Tuấn một hồi, đột nhiên nói, "Có phải người biết gì đó không?"

"Ta..."

"Nói với ta..."

"Không, không thể nói."

"Không phải người nói sẽ không phản bội ta sao?"

Phương Tuấn cúi đầu nghĩ một hồi, rồi ngẩng đầu nhìn nàng, nói, "Một thời gian trước, ta tham dự một loạt đuổi giết ở Trục Ngôn tư, Tống Hải có một cái danh sách, tất cả người trên danh sách đều bị diệt khẩu, một người cũng không lưu."

Quý Chiêu nghe đến đây, đã mơ hồ đoán được ý của hắn.

"Ta không thấy được danh sách đó, Tống Hải có cố kị với ta, hắn sẽ không để cho ta biết những thứ này. Bình thường đều là hắn kêu ta giết ai, ta liền đi giết người đó. Bất quá lúc trước ta giết qua mấy người, có hai tên giống như đã từng quen biết, chính là... Đã từng giao thủ với bọn họ, ta không phải rất xác định." Hắn nói xong, ý vị sâu xa mà nhìn Quý Chiêu một cái, "Chính là vào tám năm trước, trong tòa miếu đồ kia. Sau đó ta bắt đầu hoài nghi những người Hoàng thượng đang đuổi giết chính là những người đó, hôm nay gặp được chuyện này, xem ra ta đoán không có sai."

Quý Chiêu vẫn là không muốn tin tưởng. Hiện tại nàng nói không ra được lời phản bác nào, chỉ biết lắc đầu."

Phương Tuấn rất cảm thông nàng, vị hôn phu đột nhiên biến thành kẻ thù giết cha, nữ hài tử nào đi nữa cũng đều khó mà tiếp thu loại chuyện này. Nhưng mà Phương Tuấn lại không nhẫn tâm nhìn nàng không hay biết gì, gả cho kẻ thù giết cha của mình.

Cuối cùng hai người không nói. Trời bên ngoài đã hoàn toàn đen xuống, tiếng gió núi rít gào càng lớn, một vài ngọn gió lùa vào đem ngọn lửa thổi lung lay, giống như là cái lưỡi đang nhảy nhót. Đầu óc của Quý Chiêu hỗn loạn đờ đẫn, nàng giống như là đang bị ép tiếp thu sự thật nào đó, nhưng cảm tình của nàng lại đang dựa vào một niềm tin nhỏ yếu để mà chống lại, kiên quyết cự tuyệt. Nàng cúi đầu nhìn di hài của phụ mẫu, bọn họ sóng vai nằm một chỗ, cái đầu ngó về phía nàng, hai hốc mắt sâu

không thấy đấy, giống như là muốn đem nàng hút đi vào, cùng bọn họ an giấc nghìn thu.

Nàng thế nhưng cảm thấy như vậy cũng rất không tệ.

Trịnh Thiếu Phong tới rất nhanh. Tuy rằng ban đêm đường tuyết không dễ đi, nhưng hãn cũng không nỡ để hai cái người sống sờ sờ ngồi gác một đồng xương cốt qua đêm, huống chi trong đó còn có một cô nương nũng nịu. Bọn thị vệ mang theo túi đựng xương, suốt đêm đem hài cốt chuyển xuống núi.

Tối đó Quý Chiêu ngủ mơ mơ màng màng, làm mộng cả đêm, ngày kế rời giường lập tức dẫn người đi tìm quan tài thích hợp ở gần đó, tìm hai ba ngày, quan tài của những người khác đều tìm xong. Còn quan tài của phụ mẫu nàng không cần tìm, Kỳ Hành đã sớm sai người mang một bộ quan tài tốt nhất được làm bằng cây lim tới Liêu Đông. Trước kia Quý Chiêu còn vì sự săn sóc của hãn mà cảm động, nhưng bây giờ thật sự không dám đi nghĩ xem trong sự cảm động này có mấy phần khiến người không rét mà run.

Bất quá... Nàng nghĩ thầm, nếu hãn thật sự biết được nội tình, hơn nữa còn xác định được nàng có thể tìm đến hài cốt của phụ mẫu, như vậy hãn tất nhiên sẽ phái người tới hướng dẫn nàng đi đến chỗ đó.

Nhưng mà nàng không có gặp được người nào như vậy.

Theo đó có phải cũng nói rõ hãn cũng không biết, hãn bị oan uổng?

Quý Chiêu lại tìm được lý do biện hộ cho Kỳ Hành. Nàng quyết định không đem lý do này chia sẻ với Phương Tuấn, phòng hãn lại tìm đến biện pháp khác phản bác nàng.

Sau khi khâm liệm hoàn tất, bọn hãn hộ tống loạt quan tài này về Kinh thành. Phương Tuấn muốn thử liên hệ với người thân của những huynh đệ đoàn mệnh này của hãn, cũng tốt sớm để bọn họ xuống mồ yên nghỉ. Quý

Chiêu trở về Kinh thành chỉ là thuần túy tạt qua, nàng muốn sớm đem quan tài an táng ở quê hương.

Nhưng có chút chuyện nàng vẫn là hi vọng nghe được chính miệng Kỷ Hành giải thích một chút, như nàng mới có thể an tâm.

Đoàn người ra roi thúc ngựa chạy đi, so với hành trình định sẵn tới sớm hơn một ngày. Quý Chiêu không chờ người khác bẩm báo cho Hoàng thượng, chính nàng vào cung trước tiên.

Nàng có thể bài ra vào thành Tử Cấm, đã vậy thân phận của nàng cũng có rất nhiều người biết được, vì thế đoạn đường đi tới cung Càn Thanh này rất là thông suốt không hề bị ngăn trở.

Thịnh An Hoài thấy được Quý Chiêu, rất là kinh hãi. Quý Chiêu hỏi, "Hoàng thượng có ở thư phòng không?"

"Có, bắt quá Hoàng thượng đang nghe Tổng Hải hồi báo công việc, không bằng Quý cô nương lại chờ một chút?" Bây giờ Thịnh An Hoài nói chuyện với Quý Chiêu càng lúc càng khách khí.

Quý Chiêu không biết sao toát ra một cái ý nghĩ trong đầu, nàng một mình đi đến thư phòng.

Thịnh An Hoài biết nàng là Hoàng hậu tương lai, lúc này nàng phong trần mệt mỏi trở về, vừa về đến liền muốn khẩn cấp gặp Hoàng thượng, sau đó nàng còn muốn cố ý đánh gãy chính sự của Hoàng thượng để làm nũng với ngài... Những việc này xem ra đều vô cùng bình thường. Thế là Thịnh An Hoài không có ngăn trở vợ chồng son bọn họ làm loại chuyện tình cảm này. Ông biết Quý Chiêu là người đáng tin cậy, sẽ không tùy ý xằng bậy.

Quý Chiêu nhẹ chân nhẹ tay đi đến ngưỡng cửa thư phòng, dán sát vào khe cửa nghe âm thanh bên trong.

"Hoàng thượng, người mà vi thần phái đi Liêu Đông trợ giúp Quý cô nương tìm kiếm di cốt đều không có trở về, hai người trông coi hài cốt cũng không biết tung tích... Bọn họ có lẽ đã gặp phải bất trắc." Đây là tiếng của Tống Hải.

Quý Chiêu nghe đến đó, trong đầu óc đã ông một tiếng, giống như là bị một cái chùy sắt nện vào đầu. Lý do mà nàng đau khổ đắng cay tìm ra liền dễ như trở bàn tay bị đánh bại.

"Là ai ở giữa làm khó dễ?" Tiếng nói của Kỷ Hành nghe không ra cảm xúc nào.

"Vi thần không biết... Hoàng thượng, phải chăng Quý cô nương đã biết chuyện này?"

"Không thể." Kỷ Hành chém đinh chặt sắt nói, "Những người biết chuyện này không phải đã chết hết rồi sao?"

"Vâng, vi thần có thể lấy đầu đảm bảo, tuyệt không có cá lọt lưới. Nhưng mà Phương Tuấn..."

"Phương Tuấn sẽ nói ra?"

"Không, hẳn là sẽ không."

"Nhìn chăm chăm hẳn, đừng để hẳn tới gần A Chiêu. Nếu hẳn có một tia manh mối hoài nghi nào, giết chết bất luận tội."

"Tuân chỉ."

"Cần phải tra rõ tới cùng là ai nhúng tay chuyện này... Rất có khả năng là Ninh vương."

"Vi thần lĩnh mệnh."

Quý Chiêu không dám nghe tiếp nữa, nàng nhẹ chân nhẹ tay rời đi, lúc đi ra mặt mũi trắng bệch, giống như là nhận lấy kinh hách cực lớn. Thịnh An Hoài không biết xảy ra chuyện gì, cảm thấy đại khái là nàng bị Hoàng thượng mắng. Bất quá Hoàng thượng không hỏi, ông ta cũng không nói chuyện này.

Làm một Hoàng đệ trị hạ uy nghiêm liền có điểm này không tốt, hăn không hỏi, thì không có ai dám lăm mồm. Thế là không thiếu người ở cung Càn Thanh nhìn thấy Quý Chiêu tới, lại chỉ có mình Kỳ Hành không biết chút nào. Lúc hăn biết Quý Chiêu trở về, vẫn là do đầu lĩnh của đám thị vệ tới tìm hăn phục mệnh.

Kỳ thật trong lòng Kỳ Hành đã cảm thấy không ổn, bởi vì người hăn phái đi ra không có trở về phục mệnh, nhưng Quý Chiêu lại vẫn có thể tìm đúng nơi. Nếu như những người kia làm xong chuyện mới bị giết còn dễ nói, nhưng nếu là Quý Chiêu bị người khác nói ra sự thật... Hơn nữa nửa đường xuất hiện người chết kia tới cùng là chuyện gì thế này? Là người mà hăn phái đi sao?

Chuyện này phát triển vượt quá dự liệu của hăn, thấu rất nhiều chỗ quỷ dị, hiện tại hăn vô cùng hối hận không cùng đi theo, chỉ là nghe người kể lại, chẳng hề có thể thấu triệt mà biết chân tướng.

Kỳ hành không yên lòng, ra cung đi tìm Quý Chiêu. Nhưng mà Quý Chiêu đã mang quan tài ra khỏi thành.

Không tới xem hăn, không nói với hăn một câu, nàng liền cứ thế mà đi. Trong lòng Kỳ hành đột nhiên dâng lên một loại dự cảm chẳng lành, đè ép trái tim hăn trầm xuống, trầm xuống.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từ Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Chương Thứ Hai Đếm Ngược

Kỷ Hành sai Thịnh An Hoà đi báo cho Nội các và Thái hậu, nói hẳn có chuyện quan trọng muốn xử lý, sau đó hẳn không mang theo một người, lập tức ra khỏi Kinh thành đuổi theo.

Đoàn người của Quý Chiêu vận chuyển quan tài, không thể đi quá nhanh, nên Kỷ Hành rất nhanh đuổi kịp nàng.

Hai người xa nhau bất quá hai tuần, mà khi gặp lại giống như là rất lâu rồi không thấy, thái độ lẫn nhau thậm chí có chút xa lạ.

Kỷ Hành nghĩ thầm, nàng nhất định là biết gì đó. Giờ phút này hẳn muốn giải thích, nhưng lại không thể mở miệng được.

Vô số lần Quý Chiêu muốn há mồm chất vấn hẳn, nhưng mà nàng sợ, nàng sợ một khi mở miệng thì sẽ không thể vãn hồi. Nàng có thể giả vờ như cái gì cũng không biết, nhưng nếu đã biết, vậy nàng phải làm sao bây giờ?

Hai người cứ thế lẫn nhau lừa mình dối người để duy trì chút bình tĩnh yếu ớt này, lời nói giữa bọn họ ngày càng ít, càng về sau gần như là cả ngày nhìn nhau chẳng nói gì. Dù vậy tầm mắt của hẳn vẫn luôn quán quanh nàng, không cách xa rời. Hẳn không có cưỡi ngựa nữa, mà cùng nàng ngồi chung một chiếc xe ngựa, lúc nàng buồn ngủ, hẳn ôm nàng ngủ, nàng cũng chưa từng cự tuyệt qua. Có một lần đang ngủ trên xe thì nàng nằm mơ, mơ thấy hẳn luôn nói lời xin lỗi với nàng, gió lốc cuốn lên những cách hoa mai màu máu, nhuộm đỏ nước mắt của hẳn.

Khi tỉnh lại, nàng phát hiện đôi mắt của mình thật xót, còn vạt áo ở ngực hằn thì ẩm ướt một mảnh.

Kỳ thật nàng đã không tất yếu phải mở miệng. Dem tất cả mọi chuyện liên hệ cùng nhau, có thể đủ để chấp vá ra một cái sự thật hoàn chỉnh. Hẳn không ngừng theo sát nàng nói xin lỗi, hẳn phái người đuổi giết đám thích khách kia, còn có di ngôn lúc lâm chung của con cá lọt lưới đó, nàng chuẩn xác tìm đến bạch cốt âm u trong sơn động... Những chuyện này tỏ rõ, có lẽ hẳn là hung thủ thật sự, hoặc là hẳn đang bảo vệ ai đó.

Có người nơi nào đáng giá hẳn ra nhiều sức lực để bảo vệ như vậy? Lại có người nơi nào sẽ vì bảo vệ hẳn mà giết cha của nàng?

Đại khái chỉ có vị Thái hậu nương nương kia.

Nhưng mà Thái hậu cũng không phải người cầm quyền, năm đó ở trong cung bà ấy cũng khá là bị Quý phi cản tay, chưa kể còn có Trần Vô Dung giám thị trong bóng tối, Thái hậu muốn phái người ám sát, gian nan biết bao nhiêu a? Cho dù là bà ấy thành công đi nữa, thì đứa con trai là hẳn khó mà không biết được một chút nội tình.

Có động cơ nhất, có điều kiện nhất, có khả năng là hung thủ nhất thật ra chỉ có một người kia thôi.

Quý Chiêu hỏi không ra miệng. Nàng đây là dùng một tấm lụa mỏng đem sự thật bao vây lại. Chỉ cần nàng không mở miệng, chúng nó sẽ vĩnh viễn không thấy mặt trời.

Nàng thầm nghĩ, cho dù biết sự thật lại có thể làm gì, thân phận của hẳn đặc thù quá mức, nàng căn bản không ra tay báo thù được.

Nhưng mà không cần biết hẳn là hung thủ hay là đồng lõa, nàng đều không thể cùng hẳn bên nhau. Nàng đã lựa chọn trốn tránh, không có cách nào ngày ngày đối mặt với người này được nữa.

Nàng yêu hắn, nhưng mà giữa nàng và hắn lại cách nhau huyết hải thâm cừu. Mặc dù sự thù hận này đã bị nàng ra sức làm mờ hồ đi, không còn khoan tim khoét xương như ban đầu nữa, nhưng... Đó chung quy là khe rãnh mà cuộc đời này nàng vĩnh viễn không có cách bước qua.

Quý Chiêu dừng lại Cô Tô nửa tháng. Sau khi an táng phụ mẫu, nàng không còn chuyện gì để làm, cũng không biết nên đi về đâu.

Nàng đem đồ đạc chỉnh lý gọn nhẹ, vào một buổi sáng sớm, yên lặng bỏ đi. Nàng không cùng hắn từ biệt, có cái gọi là trong lòng đều biết chẳng cần phải nói ra, cũng có cái gọi là khó mà mở miệng.

Nhưng mà Kỳ Hành lại cố ý chờ trên đường nàng đi, giống như là ôm cây mà đợi thỏ.

Nàng cúi đầu trầm mặc thật lâu, sau đó rốt cuộc nói, "Chúng ta đến đây tạm biệt đi."

Quả nhiên cái gì nàng cũng biết. Kỳ Hành đã sớm đoán được điểm này, cũng đã sớm đoán được sự lựa chọn của nàng. Nhưng mà bây giờ nghe nàng chính miệng nói ra lời như vậy, trái tim của hắn vẫn bị đau như ai vắt.

Hắn không có hồi đáp lời của nàng, mà một đường kéo nàng chạy như điên, chạy đến trước mộ của phu thê Quý tiên sinh.

Kỳ Hành quỳ ở trước mộ, nói với Quý Chiêu, "Cho đến hôm nay, tất cả nghiệt trái đều là vì ta mà có, nếu nàng muốn trả thù, cứ việc làm." Nói, rút đoản kiếm bên người ra, đưa cho Quý Chiêu.

Quý Chiêu không có lấy, nàng cười khổ nói, "Chàng cần gì làm thế."

"A Chiêu, nàng hiểu ý của ta." Hắn cố chấp giơ đoản kiếm lên, ngẩng đầu nhìn nàng, "Ta muốn cùng nàng hòa hảo."

"Ý của chàng là, khiến ta để xuống thù giết cha, mà cùng chàng trở về sao?"

"A Chiêu, ý của ta là... Ta muốn dùng cả đời để bồi thường cho nàng, có thể chứ?" Hãn nhìn nàng, ngữ khí chứa nhàn nhạt cầu xin.

"Không cần cả đời, chỉ cần một khắc này là được. Kỳ Hành, chàng đừng tưởng là ta không dám ra tay." Quý Chiêu nói, quả nhiên cầm lấy đoản kiếm, đâm vào phía dưới xương quai xanh của hãn. Nàng đâm không mạnh, nhưng mà đoản kiếm này vốn là binh khí thượng phẩm, một kiếm đâm tới như vậy, cũng đâm vào gần cả tấc.

Kỳ Hành rên một tiếng, cảm thấy vết thương đau đớn một trận, trái tim dù chưa bị đâm vào, nhưng so với vết đâm càng đau. Hãn che lại vết thương, không quan tâm tới máu tươi tràn ra từ kẽ tay, hãn ngẩng đầu nhìn nàng cười một chút, "Nếu chưa giải hận, có thể đâm thêm vài cái."

"Không cần." Quý Chiêu trầm mặt, nhìn máu tươi đỏ chói đang tràn ra từ tay hãn, nàng thật không biết hãn và nàng ai càng tàn nhẫn hơn một ít.

"Vậy thì, nàng bằng lòng cùng ta trở về chứ?"

Quý Chiêu cong người lấy một lọ kim sang được trên người hãn ra, nàng có chút yên lòng, "Chàng không chết được." Nói xong, đem kim sang được đưa lại cho hãn, "Kỳ Hành, từ giờ trở đi ta và chàng ân đoạn nghĩa tuyệt, về sau đường ta ta đi, đường chàng chàng bước, cả đời này không qua lại với nhau." Quý Chiêu nói xong, xoay người bước đi.

(Kim sang được: kim sang là vết thương do đao kiếm gây ra, kim sang được là thuốc trị vết thương do đao kiếm gây ra, nhưng nói chung được hiểu đến là thuốc bột trị vết thương ngoài da.)

Kỳ Hành không nghĩ đến nàng thật sự tuyệt tình đến như thế, hãn không hề nghĩ ngợi mà nhào lên ôm lấy chân nàng, "A Chiêu, đừng đi, xin

nàng dừng đi..." Trong lúc hành động kéo tới miệng vết thương, máu lại chảy ra không ít, hăn cũng chẳng quan tâm.

Quý Chiêu muốn đem hăn vung ra, nhưng mà hăn bị thương, sức của hăn lại lớn, ôm chân nàng chết cũng không chịu buông tay. Nàng lại không nhẫn tâm ra sức đá hăn, hai người liền như vậy giằng co.

Nghe Kỷ Hành một lần lại một lần đau khổ cầu xin, đôi mắt Quý Chiêu đều chua xót, rốt cuộc rơi lệ, "Kỷ Hành, chàng không cần ép người quá đáng."

"A Chiêu, dừng đi." Hăn mất máu quá nhiều, làn môi dần dần trắng bệch, giống như bị một tầng sương phủ lên. Hăn quỳ ở trên mặt đất, cố chấp ôm chân nàng, khuôn mặt dính sát vào đùi của nàng. Dù là đối với một người bình thường mà nói, tư thế này đều có chút hèn mọn, huống chi hăn là một gã đế vương.

Quý Chiêu hít sâu một hơi, cắn răng nói, "Người giết phụ mẫu của ta, lại muốn ta gả cho người, đây có phải là quá ức hiếp người khác hay không?"

Kỷ Hành như là bị một đạo sấm sét giữa lúc trời quang bổ vào đầu, hăn ngẩng mặt, chấn kinh nhìn nàng, "Ta? Giết Quý tiên sinh? Đây là từ đâu mà nói? Ta sao có thể giết Quý tiên sinh chứ?!"

"Không phải người giết, là người phái người giết."

"Không phải, không phải ta! A Chiêu, Quý tiên sinh là người mà ta tín nhiệm, sao ta có thể hại ông ấy?"

Quý Chiêu ngồi xổm xuống, nhìn thẳng hăn, "Vậy được, chàng giải thích cho ta biết đi, vì sao muốn phái người giết chết những hung thủ năm đó? Vì sao chàng rõ ràng đã sớm tìm được hài cốt của phụ mẫu ta, lại che

che giấu giấu chưa hề nhắc tới với ta? Vì sao lại muốn nhọc lòng tìm người dẫn đường mang ta đi tìm sơn động đó?"

Kỷ Hành rất nhanh nghĩ một chút, lập tức rõ ràng đại khái. Nhất định là có người nói bậy về hắn với Quý Chiêu, hơn nữa người bia đặt kia còn nói được nửa thật nửa giả, sau khi nàng chứng thật thì không thể không tin. Kỷ Hành am hiểu sâu nhất cái việc lừa người này, loại nói dối thật thật giả giả này chính là loại khiến người ta khó mà đề phòng nhất. Con người của hắn chợt lóe lên, nói, "Ta thật sự không phải hung thủ thật sự đằng sau, chuyện này lát nữa ta sẽ giải thích với nàng, nàng nói cho ta biết trước, nàng là như thế nào tìm đến sơn động kia."

"Chàng không phải hung thủ thật sự, vậy còn có thể là ai? Nương của chàng?"

"Là ---" hắn vừa nói một chữ, thì đột ngột bị một tiếng nói cắt ngang.

"Thật là một vở kịch tuyệt vời." Kỷ Chinh theo phía sau mấy hàng cây gần đó đi ra, cười nói.

Trăm phương ngàn kế mơ tưởng A Chiêu hiểu lầm hắn... Kỷ Hành nhìn Kỷ Chinh, chuyện này cũng chỉ có Kỷ Chinh làm được.

Quý Chiêu thấy được Kỷ Chinh, có chút thấy kỳ quái, "Sao người lại tới đây?"

"Ta lo lắng cho nàng." Kỷ Chinh nhìn Quý Chiêu, ánh mắt thật ôn nhu.

Sau khi Quý Chiêu biết được cội lòng của hắn, liền không quá thích ứng sự ôn nhu của hắn. Nàng nghiêng mặt đi né tránh ánh mắt của hắn, tầm mắt vừa lúc rơi vào vết thương trên ngực Kỷ Hành, thế là không tự giác nhíu mày. Vết thương này không tính là trí mệnh, hiện tại máu đã chảy ra không nhiều, nhưng mà nhìn qua lại khó tránh làm người thương tiếc.

"A Chinh, đừng uống phí khí lực." Kỳ Hành nói, "Người nhất định không biết kẻ thù thật sự đã giết cha của A Chiêu là ai."

"Chính là người, hoàng huynh của ta."

"Không, là phụ hoàng của chúng ta."

Ngay cả Quý Chiêu cũng đều kinh ngạc nhìn hẳn.

"Rất khó có thể tin đúng không?" Kỳ Hành cười khố, "Ngay từ đầu ta cũng không dám tin tưởng."

Kỳ Chinh cười lạnh, "Người vì trốn tránh trách nhiệm, mà dám đem chuyện này vu oán đến trên người phụ hoàng, quả thật vô sỉ đến cực điểm."

"Người vì được đến A Chiêu mà cố ý vu tội hãm hại ta, chân chính vô sỉ là người đi?"

Quý Chiêu nhìn Kỳ Hành rồi lại nhìn Kỳ Chinh, nàng tin tưởng Kỳ Chinh có nhúng tay vào chuyện này, bằng không người mà Kỳ Hành phái đi cũng sẽ không hư không biến mất. Nhưng vấn đề là tới cùng thì Kỳ Chinh biết được nhiều ít chuyện? Thích khách đứng tới trước mặt nàng phải chăng là do hẳn phái đi? Nếu đúng thế, thì tất cả lời chứng đều có thể là giả tạo. Nếu như hung thủ thật là tiên hoàng, vậy thì Kỳ Hành giấu nàng làm nhiều chuyện như vậy, cũng là có thể giải thích. Nhưng tiên hoàng thật sự làm ra loại chuyện này sao? Nếu thật như thế thì chuyện này so với chuyện Thái hậu mua sát thủ giết người càng thêm không chân thật...

Điểm khả nghi trong lòng nàng mọc thành bụi, nhất thời ngả trái ngả phải, không biết nên tin tưởng cái nào.

"Tất cả người tham dự ám sát năm đó đều đã chết hết, hiện tại biết chuyện này chỉ có ta và Tống Hải. Trong tay ta cũng không có vật chứng nguyên vẹn. Nếu người không tin, ta cũng không có cách" Kỳ Hành nói với

Kỷ Chinh những lời này xong, lại quay đầu nhìn Quý Chiêu, "Nhưng mà ta cảm thấy nàng sẽ tin tưởng ta."

Kỳ thật ngay từ đầu Quý Chiêu chính là tin tưởng hẳn, chẳng qua sau lại bị rất nhiều sự thật bức hướng một cái nói dối. Nàng đem từ đầu tới cuối chuyện này nghĩ một chút, đột nhiên hỏi Kỷ Chinh, "Người hẳn là cũng sớm đến đây, lại chậm chạp không xuất hiện, nhưng chờ tới lúc ta và hẳn thảo luận về hung thủ thật sự thì người lại đi ra. Vì sao?"

Kỷ Chinh sầm mặt, "Nàng không tin ta?"

"Ta tin vào sự thật."

"A Chiêu, thật ra hẳn vẫn luôn điều tra nàng, đã sớm biết lai lịch của nàng, khả năng là biết còn sớm hơn ta, cho nên hẳn mới có điều kiện bố trí tất cả mọi chuyện ở Liêu Đông." Kỳ Hành chen lời nói, rồi lại nhìn về Kỷ Chinh, "Kỷ Chinh, người là đệ đệ ruột thịt của ta, ta vẫn cho là chuyện năm đó người cũng chỉ là người bị lợi dụng, bởi vậy chưa hề dằn vò gì với người. Bây giờ xem ra là ta quá mức khoan dung người, người cùng mẹ đẻ của người đều giả dối gian trá hệt nhau, lãnh khốc vô tình, không từ một thủ đoạn nào."

"Người căm mồm!" Kỷ Chinh tức giận, thỉnh linh rút kiếm chỉ vào hẳn.

Quý Chiêu che ở trước người Kỳ Hành, "Kỷ Chinh! Người muốn giết thân ca ca của mình sao?!"

Kỳ Hành lạnh nhạt nói, "Hẳn ngay cả chuyện xấu xa là ngấp nghé trường tẩu của mình cũng làm ra được, thì giết huynh cướp ngôi hẳn là cũng không thành vấn đề."

Kỷ Chinh nắm thật chặt kiếm trong tay.

Quý Chiêu bắt giữ đến sát ý chột lóe qua mắt hăn, nàng nói, "Nếu như hăn chết, ta sẽ tuẫn tình."

"A Chiêu, được lời này của nàng, ta chính là chết cũng trị." Kỳ Hành cười cười, "Bất quá nàng yên tâm, hăn giết không được ta." Kỳ Hành bị một kiếm kia đâm không hề trí mệnh, miệng vết thương nói sâu cũng không sâu mà nói cạn cũng không cạn, kỳ thật hăn còn không ít khí lực, chẳng qua vừa rồi muốn giành lấy sự đồng tình của Quý Chiêu nên mới giả vờ suy yếu như thế. (=..=)

Quý Chiêu không hề biết chuyện này, nàng quay đầu kêu hăn "Câm miệng", thời điểm này không thích hợp chọc giận Kỳ Chinh. Kỳ Hành thấy nàng không sợ hãi mà lấy thân thể nhu nhược của mình hộ ở trước người hăn, mũi hăn đột nhiên có chút cay cay.

"Ở trong mắt các người, ta tới cùng có bao nhiêu hung ác." Kỳ Chinh không có biểu cảm gì, thu kiếm trong tay về.

Trái tim treo lơ lửng của Quý Chiêu cũng để xuống tới.

"Quý Chiêu, ta chỉ hỏi nàng một câu, nếu người đầu tiên nàng gặp được là ta, người cùng nàng ngày ngày gặp gỡ cũng là ta, nàng sẽ thích ta chứ?"

"Ta cũng chỉ hỏi người một câu, tên thích khác kia đến cùng có phải là người phái tới hay không?"

"Không phải chính nàng đã có đáp án sao? Cần gì lại hỏi ta. Hiện tại trả lời ta, nếu như đầu tiên nàng gặp được là ta, nàng có thể thích ta hay không?"

"Sẽ không. Nếu như một người đi lấy cái danh nghĩa thích ta để làm chuyện tổn thương ta, thì ta sẽ vĩnh viễn không thích hăn."

Kỷ Hành đứng phía sau nàng âm thầm vui mừng, may mà hắn không có vì thích mà đi bức bách quá A Chiêu.

Kỷ Chinh nghe đến lời này, thần sắc buồn bã, cúi đầu nói, "Thật xin lỗi."

"Người không cần nhận lỗi, là mắt của ta bị mù."

Bản ý của nàng chính là mắt của mình không tốt nên không nhận rõ chân tướng của sự thật, nhưng mà nghe vào trong lỗ tai của Kỷ Chinh, thì đó chính là ngộ nhân bất thực đầy ý tru tâm.

(ngộ nhân bất thực: ngộ = gặp, thực = hiền lành; "Là mắt của ta bị mù, gặp được người không tốt".)

(tru tâm: tru = trừng phạt, giết, diệt.)

Hắn chán nản cúi đầu, không nói một lời.

Quý Chiêu không lại quan tâm Kỷ Chinh. Nàng đem Kỷ Hành nâng dậy, đỡ hắn bỏ đi.

***

"Tất cả mọi chuyện chính là như vậy, thật xin lỗi, A Chiêu, ta lừa gạt nàng." Kỷ Hành vừa bị băng bó xong, liền khẩn cấp theo sát Quý Chiêu giải thích hết thủy, "Thật xin lỗi, ta, ta sợ nàng rời bỏ ta..."

Quý Chiêu đỡ hắn nằm xuống, đắp một tấm chăn mỏng cho hắn, "Chàng nghỉ ngơi một chút trước đi."

Hắn nắm tay nàng không buông, "Nói đáp án của nàng cho ta, nàng sẽ cùng ta trở về, đúng không?"

"Dưỡng thương trước đã."

"Nói cho ta."

"Ta yêu chàng." Quý Chiêu nói.

Kỷ Hành giống như là bị một mũi tên đang thiêu đốt đánh vào lồng ngực, trong hơi nóng đó mang theo đau đớn chua cay.

"Nhưng mà chúng ta không thể ở cùng nhau. Ta không có cách nào gả cho con trai kẻ thù giết phụ mẫu của ta." Nàng nhìn xuống đôi mắt chua xót, cúi đầu bẻ tay hẳn ra.

Kỷ Hành vốn dĩ giống như một cánh cung đang căng tràn, nhưng nghe đến lời này, dây cung dường như đã đứt, toàn thân hẫng lỏng xuống, sức lực trên tay cũng trôi đi. Nàng cứ thế dễ dàng tách tay hẳn ta.

Kỳ thật hẳn đã sớm biết nàng sẽ trả lời như vậy.

Rốt cuộc Quý Chiêu không còn gì để nói, đi ra ngoài sắc thuốc cho hẳn.

Kỷ Hành nằm ở trên giường, hai mắt vô thần. Hẳn không biết kế tiếp phải làm gì bây giờ, tuy rằng hẳn quyền khuynh thiên hạ, lại không có cách nào chi phối suy nghĩ của nàng. Nàng là một người trong mềm mại mang theo cứng rắn, một khi nàng đã nhận định chuyện gì đó, thì chín trâu cũng không kéo trở về. Huống chi trong chuyện này, hẳn vốn là đui lý yếu sức.

Qua mấy ngày, miệng vết thương của Kỷ Hành đã khép lại kha khá, Quý Chiêu cũng đến lúc cáo từ.

Ngày nàng đi, Kỷ Hành đưa nàng. Mùa xuân đã tới, ngoài thành sắc cỏ xanh xanh, liễu rủ đung đưa mây như khói. Kỷ Hành đứng ở dưới hàng liễu, giẫm lên cỏ xanh và hoa dại trên đất mà nói lời từ biệt với nàng, hai người giống như là bạn bè bình thường vậy.

Lúc Quý Chiêu xoay người rời đi, Kỷ Hành đột nhiên híp mắt, nâng tay phải lên, đập một cái lên ngực trái của mình. Quý Chiêu vừa đi ra ngoài mấy bước, chợt nghe phía sau tự hồ có tiếng nói mỏng manh đang gọi nàng, nàng xoay người liền thấy Kỷ Hành lão đảo ngã xuống đất.

Nàng vội vàng chạy tới thì hăn đã ngã xuống, sắc mặt tái nhợt, khoe miệng treo vết máu. Nàng không thể cứ thế bỏ qua hăn, đành phải mang hăn trở về nơi ở.

Trở lại nhà thì Kỷ Hành lại ho ra hai ngụm máu. Quý Chiêu mời người đại phu lúc đầu tới xem, đại phu nói hăn đây là bệnh tim. Sau đó cho chút thuốc. Quý Chiêu không có cách nào, lại chăm sóc hăn một thời gian. Kỷ Hành thường thường bổ một chút lên ngực của mình, bệnh tim này của hăn lúc tốt lúc xấu, hai người liền như vậy kéo gần nửa tháng.

BÊ HẠ XIN TỰ TRỌNG

Từu Tiểu Thất

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Chương Cuối

Mỗi ngày Kỳ Hành chơi trò hộc máu, vì diễn được cho giống, hẳn cũng không dám ăn cơm quá nhiều, gần ngủ chưa đến mười ngày, hẳn liền đem bản thân chinh gầy xuống cả một vòng lớn, mặt mũi xanh xao, nhìn y như một người bị bệnh nan y lâu năm không chữa. Nhưng đôi mắt vẫn trong trẻo có thần như cũ, chẳng qua một đôi mắt như thế đặt ở trên một khuôn mặt xanh xao, thì rất khó mà không làm cho người ta liên tưởng đến những cái từ ngữ không được quá tốt đẹp như là "Hồi quang phản chiếu" vân vân.

Quý Chiêu hoảng thần, đi mời một vị đại phu có danh tiếng càng lớn hơn cho hẳn, kết quả thăm khám của vị đại phu này vẫn là "Bệnh tim", cho thuốc không khác mấy với đại phu ban đầu.

Nàng thật là đau lòng muốn chết, ngày ngày đêm đêm ân cần chăm sóc, Kỳ Hành được nàng săn sóc đối đãi như vậy, thì càng không bỏ được mà khỏe lên. Tưởng tượng đến một khi hẳn khỏe, nàng lập tức muốn đi, thì Kỳ Hành càng thêm khó ăn khó ngủ, càng thêm nhiệt tình giày xéo chính mình. Hẳn cũng không mở miệng cầu nàng lưu lại, mà ngẫu nhiên còn bày ra thái độ tùy ý nàng đi hay ở, nhưng mà Quý Chiêu làm sao có thể yên tâm rời đi.

Đại phu ở đây chung quy không bằng những danh y ở Thái y viện. Quý Chiêu muốn đem Kỳ Hành đưa về Kinh thành, Kỳ Hành mới vừa nghe đến quyết định này, liền vội vã la lên, "Nàng muốn đưa ta đi?"

Quý Chiêu vội vàng an ủi hẳn, "Không phải, ta... Ta đưa chàng trở về chữa bệnh." Thấy hẳn thất lạc cúi đầu, nàng còn nói thêm, "Ta cùng chàng trở về."

Hai người liền như thế mà trở lại Kinh thành, một đường bên ba mệt nhọc, đường nói là Kỳ Hành, ngay cả Quý Chiêu cũng có chút tiêu tụy. Kỳ thật Kỳ Hành cũng không dám chơi chiêu quá mức -- nếu hẳn đem thân thể làm cho suy sụp triệt để, thì cuộc sống gỏi chần của A Chiêu ai tới bảo đảm nha?

Trở lại Kinh thành rồi, Kỳ Hành bắt đầu chơi trò vô lại, hẳn giả vờ ngủ rồi nắm chặt tay của Quý Chiêu không buông, Quý Chiêu đành phải cùng theo hẳn đi vào Hoàng cung. Thái hậu biết con trai sinh bệnh, chân không kịp chạm đất mà mang theo Như Ý tới xem Kỳ Hành.

Lúc này Kỳ Hành đã gầy xuống tận ba vòng, ngay cả cằm đều biến nhọn. Thái hậu thế nhưng vừa nhìn liền không nhận ra đây là con trai của mình.

Như Ý đứng ở bên giường, đem hai tay chống nạnh như một tiểu bá vương, nó cúi đầu mà nhìn người đang nằm trên giường rỗng, sau đó nó quay đầu hỏi Quý Chiêu ở bên cạnh, "Điền Thất, đây là ai vậy?"

Kỳ Hành đang giả ngủ bị câu nói này chọc tức đến mức "Mơ màng tỉnh lại".

Thái hậu đã sớm bắt đầu lau nước mắt, chẳng qua vừa rồi sợ đánh thức con trai nên không dám lên tiếng khóc lớn, lúc này thấy được con tỉnh, rốt cuộc bà không cần ngộp.

Như Ý thấy Thái hậu khóc, nó không rõ vì sao, nên cũng bị dọa khóc lớn lên, vừa khóc vừa còn bắt chước Thái hậu nói, "Con trai của ta..."

Quý Chiêu bịt miệng nó lại.

Kỷ Hành tức đến đau hết cả ngực, hấn quay đầu đi, "Oa" một phát phun ra ngụm máu, máu tươi thuận theo khóe miệng chảy tới trên cái gối đầu màu vàng sáng, nhìn mà ghê người.

Thái hậu gấp chết được, vội vàng liên thanh kêu người truyền Thái y.

Quý Chiêu thấy hấn như vậy, cũng đau lòng đến rơi nước mắt.

Kỷ Hành đem Thái y vẩy lui, hấn kêu Quý Chiêu mang Như Ý đi ra ngoài trước, trong phòng chỉ còn hấn cùng Thái hậu.

Thái hậu đã tự mình mơ mộng ra một kịch bản kiểu "Hoàng thượng gặp được ám sát, bản thân bị trọng thương cứu tử nhất sinh bỏ chạy về Kinh thành", hiện tại thấy được con trai suy yếu như vậy, bà cũng không nhẫn tâm truy hỏi, chỉ là không ngừng khóc rồi khóc.

Kỷ Hành chủ động nói với bà, "Mẫu hậu, phụ hoàng mới là thủ phạm thật sự sát hại cả nhà Quý tiên sinh."

Thái hậu sửng sốt, buột miệng nói: "Lão vương bát --" đản kia đây là có ý gì... May mà đúng lúc dừng miệng, bà lau lau khóe mắt, "Có thật không?"

("Vương bát" là từ chửi chỉ những người đàn ông thông dâm với vợ của người khác. Vương bát đản: có nghĩa là mắng người nọ là "dã chủng" là đứa trẻ do mẹ nó thông dâm với người ngoài sinh ra, đây là câu chửi vô cùng ác độc, mang nghĩa thậm tệ, chứ không nhất thiết thực tế là người bị mắng có bối cảnh như vậy. Giống Việt Nam mình hay chửi phong long ý.)

"Thật còn hơn chửi thật."

"Việc đó và chuyện con bị thương có quan hệ gì với nhau?"

"Mẫu hậu, A Chiêu biết chuyện này, nàng muốn rời bỏ ta."

Thái hậu nhíu mày, cảm thấy Quý Chiêu rất không biết điều, "Quân muốn thần chết, thần không thể không chết."

Kỷ Hành chưa trả lời, chỉ không biết làm sao lắc đầu. Thái hậu cũng cảm thấy lời này của mình có vẻ vô sỉ chút, tiên hoàng là loại phẩm hạnh nào bà biết rõ ràng vô cùng, Quý Thanh Vân thuần túy là vô tội, uống đưa tánh mạng, hiện tại còn muốn bức cưới khuê nữ của người ta, tựa hồ không được phúc hậu cho lắm.

"Đã như vậy, liền cho nàng chút tiền, để nàng đi là được." Thái hậu nói.

"Nhưng mà con không cách được nàng."

Thái hậu nhìn thần sắc có bệnh của con mình, lão bà bà đây đột nhiên thông suốt, "Bệnh này của con đừng nói là vì nàng mà có nha?"

Kỷ Hành khẽ gật đầu. Hẳn tự nhiên sẽ không nói với bà, đây kỳ thật là do chính hắn làm.

Lần này đến phiên Thái hậu đau tim. Bà cũng không biết mình đây là lo lắng bệnh tình của con trai nhiều một ít, hay là tức điên vì hắn không ra hồn nhiều hơn một ít. Vì một cái cô nương, hắn liền nháo thành như vậy. Mấu chốt là cô nương kia chẳng qua uy hiếp một chút mà thôi, còn chưa có chân chính bỏ đi nha, mà hắn đã muốn chết muốn sống, nếu như Quý Chiêu thật sự đi...

Thái hậu không dám nghĩ tới hậu quả.

"Ta đi khuyên nhủ nàng." Bà lưu lại câu nói này, liền đi ra.

Kỷ Hành cũng không trông cậy vào Thái hậu có thể khuyên được Quý Chiêu. Những lời hắn nói vừa nãy, chính là vì muốn ám hiệu Thái hậu không cần khó xử Quý Chiêu.

***

Quý Chiêu ở bên ngoài cùng Như Ý chơi một hồi, Thái hậu đột nhiên lại dẫn nàng đến cung Từ Ninh, Như Ý bị nhũ mẫu ôm đi.

Trong phòng khách cung Từ Ninh, Thái hậu vẫy lui tất cả mọi người, Quý Chiêu cảm thấy bà đại khái là có chuyện muốn nói, thế là chuẩn bị làm ra vẻ chăm chú lắng nghe. Thái hậu nường nường nhìn Bồ Tát trong phòng khách, rồi lại nhìn Thái Thượng Lão Quân, chợt bà có chút chột dạ, liền đem Quý Chiêu đưa tới một căn phòng nhỏ hơn ở bên cạnh.

"Chuyện của người ai gia đều biết." Thái hậu nói, "Người có thể vì thù nhà mà buông tha cho vị trí Hoàng hậu, cũng xem như có khí khái."

Quý Chiêu cúi đầu đáp, "Thái hậu nường nường quá khen, đây chỉ là lẽ thường của con người."

"Người thật bỏ được rồi khỏi Hoàng thượng sao?"

Quý Chiêu thở dài, "Bỏ không được lại làm sao đâu."

"Xem ra ý người đã quyết?"

Quý Chiêu khẽ gật đầu.

"Dù là sau khi người đi, Hoàng thượng sẽ chết?"

"Hắn sẽ không chết, ta sẽ chờ hắn trị hết bệnh mới đi."

"Nếu người khẳng khẳng muốn đi, bệnh của hắn e là rất khó tốt lên."

"Ta..."

Thái hậu không chờ nàng nói chuyện, cắt lời nàng mà nói, "Ta hỏi người, người sở dĩ không muốn gả cho Hoàng thượng, chính là vì cha của

hắn là kẻ thù giết cha người đúng không?"

Quý Chiêu gật gật đầu, "Vâng."

"Như vậy, nếu như có người giúp người giết kẻ thù giết cha của người, người kia chính là ân nhân của người đúng không?"

"Đó là đương nhiên, nhưng mà..."

"Nếu ân nhân của người muốn người gả cho con trai của hắn, người có bằng lòng lấy thân tới báo đáp ân nghĩa không?"

"Ta..."

"Người có thể vì thù hận mà không gả, tự nhiên cũng nên vì ân tình mà gả, như vậy mới công bằng."

"Ta... Ta bằng lòng."

Thái hậu đột nhiên cười, bà từ từ nói, "Năm Thuần Đạo hai mươi lăm, tiên hoàng còn chưa có đến bốn mươi tuổi, chính là lúc đang độ tuổi xuân, lại bất ngờ nhiễm bệnh nặng, không trị mà vong." Bà nói xong lời cuối cùng, trong ngữ khí mơ hồ lộ ra một tia khoái ý.

Đây là sự thật, nhưng vì sao Thái hậu lại đột nhiên đề cập chuyện này? Quý Chiêu có chút nghi ngờ, chột nạng giống như nghĩ đến cái gì, kinh ngạc nhìn Thái hậu.

"Người rất thông minh." Thái hậu cười nói, "Không sai, chính là như người nghĩ vậy. Lúc ấy rất nhiều người đều hoài nghi tiên hoàng chết quá kỳ quặc, nhưng bọn hắn tìm không được bất kỳ chứng cứ nào. Đây là chuyện lợi hại nhất mà cuộc đời này ta làm qua."

Quý Chiêu thình lình nghe được bí mật như vậy, chỉ cảm thấy sống lưng lạnh ngắt, "Vì, vì sao?"

"Vì sao?" Thái hậu lạnh lẽo cười, "Còn có thể vì sao, nếu như hẳn không làm xằng làm bậy đến như thế, đem mẫu tử chúng ta ép lên tuyệt lộ, ta cũng không đến mức tàn nhẫn ra tay như vậy. Đừng nói là một lần, hẳn chính là chết nghìn lần vạn lần, cũng là đáng đời."

Một người nữ nhân, phải tuyệt vọng đến mức nào, mới tàn nhẫn được tâm địa giết chết trượng phu của mình a? Tuy Quý Chiêu chấn kinh, nhưng rồi lại vô cùng lý giải tình cảnh của Thái hậu, nàng một chút cũng không thấy Thái hậu tàn nhẫn, ngược lại cảm thấy bà quả cảm mà kiên cường, người nữ nhân này làm như thế, cũng là vì bảo vệ chính mình cùng con trai.

"Loại chuyện này ta vốn định mang vào trong quan tài, nhưng Hoàng thượng bởi vì người muốn đi mà lại triền miên giường bệnh, ta làm nương sao có thể nhẫn tâm... Cho nên, ta là ân nhân của người, hiện tại ta muốn để người gả cho con trai của ta, người đồng ý hay không đồng ý?"

"Ta... Ta..." Quý Chiêu chấn kinh quá mức, nhất thời có chút nói lắp.

"Nếu người không đồng ý, vậy không bằng hiện tại đến cung Càn Thanh cầm dao đâm chết đứa con ngốc kia của ta đi thôi, cũng tốt hơn để hẳn thời thời khắc khắc bị giày vò."

"Ta đồng ý."

Thái hậu liền yên tâm, "Nói thật, nếu phụ thân người ở trên trời nhìn người, hẳn tất nhiên cũng hi vọng người đồng ý."

Mắt Quý Chiêu đỏ lên.

Người là một cô nương thông minh, khó được là tâm tính cũng tốt. Kỳ thật điểm khó được nhất trên người người chính là vận khí tốt, cũng bởi vì vận khí tốt, người mới gặp con của ta. Nữ nhân cho dù tu mười kiếp, cũng chưa hẳn có thể tu luyện được một người nam nhân thật lòng đối đãi người. Nếu người không biết trân quý, chẳng những là cô phụ hẳn, còn cô phụ

thân nhân đã mất của người, cũng cô phụ phúc duyên mà mười kiếp người tu luyện có được. Lời ta nói đến đây, chính người cẩn thận mà suy nghĩ đi."

Quý Chiêu khóc khê gật đầu.

Sau khi ra cung Từ Ninh, Quý Chiêu lại đi cung Càn Thanh. Kỷ Hành vốn ngồi ở trên giường há mồm ừng ực uống thuốc bổ, nghe đến bước chân của Quý Chiêu, hấn lập tức đem thuốc ném xuống đất, một lần nữa nằm xuống giường.

Lúc Quý Chiêu đi tới, thấy được một cái chén vỡ nát trên mặt đất, còn có nước thuốc tung tóe, nhìn thê thảm vô cùng, nàng định dọn dẹp Kỷ Hành lại ngăn cản nàng, "Không cho phép nàng làm những việc này." Nói xong, ra sức hướng về bên ngoài kêu to, đưa tới hai cung nữ vào dọn dẹp.

"Sao bên cạnh chàng không có ai thế này." Quý Chiêu nhú mày nói. Đây tự nhiên không phải là người khác lừa dối, mà là do hấn bình lui tất cả mọi người.

Kỷ Hành không muốn nói những chuyện tào lao này với nàng, hấn nằm ở trên giường, nắm tay nàng cười nói, "Nàng cũng mệt rồi, nằm xuống nghỉ một chút nha?"

Quý Chiêu đem bàn tay gầy như cái que của hấn ôm vào ngực, nghiêm túc nhìn hấn, "Chàng phải nhanh khỏe lên đó."

Kỷ Hành khê gật đầu, trong lòng lại nghĩ, không có cửa đâu.

"Chàng nhanh khỏe lên, để chúng ta còn thành thân."

"!!!" Kỷ Hành bỗng nhiên đứng dậy, kinh hi nhìn nàng, "Thật?!"

Nàng dùng sức gật đầu.

***

Triệu chứng ho ra máu của Kỳ Hành tự động biến mất sau khi khi Quý Chiêu đồng ý thành thân với hần, đương nhiên bệnh của hần cũng không tính khỏi hần. Trước đó thân thể của hần bị hần tự đập được có chút gầy yếu, cần cực kỳ bù đắp một chút. Thế là Hoàng đế bệ hạ triển khai kỳ hạn cường thân kiện thể trong vòng một tháng. Thân thể căn bản của hần vốn là tốt, mỗi ngày lại rèn luyện thích hợp, cộng thêm các Thái y tử mi phối chế thuốc bổ cho hần, cứ vậy qua một tháng, thân thể của hần đã tốt không kém ban đầu. Tất cả thủ tục trước đại hôn đều đã chuẩn bị xong xuôi, Hoàng đế bệ hạ muốn thành thân.

Vì để cho hôn lễ của mình càng thêm thú vị, Kỳ Hành cự tuyệt phương án đại hôn lệ thường của Hoàng đế, hần muốn thành thân giống như người bình thường, nào là bái lạy trời đất, mời bạn bè người thân cùng nhau uống uống rượu mừng vân vân.

Quan viên Lễ bộ vì chuyện này mà gần như mệt thành con chó, đại hôn của Hoàng thượng vừa muốn bình thường lại cũng muốn không bình thường, từng cái khâu đều phải chỉnh sửa, chỉ riêng việc lạy trời đất liền tranh luận mất hai ngày. Kỳ thật Kỳ Hành cũng không phải rất lưu ý những vấn đề về tình tiết kia, cái hần muốn đơn giản là vui mừng, là sung sướng, là mọi người đều tới nói chúc mừng, mà không phải là uy nghiêm hết thứ này đến thứ khác.

Ngày đại hôn, Kỳ Hành mặc một bộ long bào màu đỏ, cưỡi con ngựa cao to tự mình chạy tới trước nhà của Quý Chiêu để nghênh đón tân nương của mình, đây là chuyện xưa nay chưa từng có trong lịch sử hôn lễ của Hoàng đế các triều đại. Hi kiệu mà Quý Chiêu ngồi cũng không phải là loại có màu hạnh hoàng của Hoàng hậu, mà là màu đỏ thắm, vô cùng vui mừng.

(Màu của Hoàng đế là minh hoàng, là màu vàng kim sáng, còn màu của Hoàng hậu là màu hạnh hoàng, là màu vàng cam của quả hạnh (ở mình gọi là quả đào))

Như Ý cũng mặc màu đỏ hết cả người, trước ngực của nó còn đeo một đóa hoa lụa màu đỏ. Nó vẫn cho là người hôm nay thành thân chính là nó, nhũ mẫu sợ nó khóc nên cũng không có giải thích loại chuyện phức tạp này với đứa trẻ con.

Nơi cuối cùng được xác định dùng để bái đường chính là điện Giao Thái, lúc Như Ý bị nhũ mẫu mang đi tới điện Giao Thái thì nghi thức này đã kết thúc, nó thấy được Điền Thất bị người ta dẫn ra khỏi cửa, lập tức đi theo cùng.

Kỷ Hành bái đường xong, tự nhiên là phải đi bồi vài chén rượu. Hãn không có đem hỉ yến bố trí ở điện Hoàng Cực, mà trực tiếp đãi ở bên ngoài đài ngấm trăng trước cửa cung Càn Thanh, quan viên Lễ bộ đã không biết phải nói cái gì nữa, tóm lại Hoàng thượng cao hứng là được, tùy ý hãn ép buột thôi.

Mâm cỗ được chuẩn bị rất nhiều, cũng xem như là đại yến quần thần, trừ văn võ bá quan ra, một vài cung nữ thái giám tương đối có mặt mũi cũng ngồi vào bàn. Kỷ Hành đi từng bàn mời rượu, đem tất cả mọi người sợ quá chùng chùng, hãn uống một ngụm, bọn họ phải bồi một cốc, hơn nữa luôn không tự giác muốn quỳ xuống mà uống chén rượu này, trường hợp kia vô cùng thú vị.

Về phần mời rượu cho Hoàng thượng uống, trừ Trịnh Thiếu Phong ra đương nhiên là không ai dám. Ở một trình độ nào đó mà nói, Trịnh Thiếu Phong và Đường Thiên Viễn đối với Kỷ Hành, xem như là có thân phận "Anh vợ", thế là hai vị này mời Hoàng thượng uống rượu rất là có chút sức lực.

Nháo một trận như vậy xong, Kỷ Hành lưu lại quan khách uống rượu, còn hãn thì đi động phòng.

Động phòng (danh từ): phòng cưới, phòng tân hôn. Sau lại nói chệch thành nghĩa bóng là xxoo

Động phòng ngay tại cung Không Ninh, hẳn chỉ uống ngà say hai phần, mắt cười híp lại toàn là vui sướng, nhìn ai đều vô cùng thuận mắt, hẳn tung bước nhẹ nhàng đi tìm tân nương của hẳn.

Kết quả trong động phòng xuất hiện khách không mời mà đến.

Tân nương ngồi ở trên giường, trên đầu phủ khăn voan đỏ -- đây là hình ảnh bình thường, nhưng mà bên cạnh vị tân nương này có một đứa bé đang ngồi, trước ngực nó mang theo một đóa hoa đỏ, còn tự mình chụp lên đầu mình một chiếc khăn tay đỏ, nhưng mà khăn tay quá nhỏ, chỉ che khuất từ lỗ mũi trở lên.

Đứa bé còn đang nói chuyện, "Điền Thất, đây chính là động phòng sao?" Trong lúc nói chuyện nó hít hít thở thở, làm cho một góc chiếc khăn kia bị phe phẩy mà phập phà phập phồng theo.

Quý Chiêu đáp, "Ừ."

"Một chút xíu cũng không tốt chơi." Như Ý có chút thất vọng.

"Là không quá tốt, không bằng người đi ra ngoài nhìn xem có cái gì khác không."

"Được rồi, vậy người chờ ta, ta đi nhìn xem có con khi không."

"Ừ."

Như Ý kéo khăn tay đỏ trên đầu xuống, sau đó nó liền thấy được phụ hoàng của nó, "Phụ hoàng, người tới đây làm gì?" Nó hỏi được rất là lễ thẳng khí hùng.

Kỷ Hành lười phải nói chuyện với nó, trực tiếp nắm áo nó xách lên. Hiện tại hẳn thật muốn đem thặng oắt con này vo rồi lại vo thành một cục sau đó quăng ra ngoài cửa sổ, nhưng mà phí tâm phí lực dưỡng nhiều năm như vậy, ngã té thành con chim ngốc cũng thật đáng tiếc. Vừa lúc, nhũ mẫu và hỉ nương đang ở trong phòng kê ăn vụng điếm tâm, lúc này nghe được Hoàng thượng tới sớm như vậy, hai người đều kinh hãi, vội vàng chạy ra.

Nhũ mẫu từ trong tay Kỷ Hành tiếp lấy Như Ý, ôm nó mà hỏa tốc rút lui khỏi hiện trường. Hỉ nương cẩn thận dùng hai tay nâng một cái đòn cân lên đưa cho Kỷ Hành.

Lễ nghi trong động phòng thật ra cũng rất rườm rà. Hỉ nương mang theo áp lực rất lớn giúp Hoàng thượng hoàn thành những việc đó, rốt cuộc có thể lui xuống.

Kỷ Hành nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp của Quý Chiêu, mắt bốc lực quang. Hẳn ăn chay quá lâu, cuối cùng cũng nghênh đón được bữa tối thịnh soạn này.

Quý Chiêu thấy vết sẹo bắt mắt dưới xương quai xanh của hẳn, nàng đến gần mà nhẹ nhàng hôn lên nó, nhẹ giọng nói, "Thật xin lỗi."

"Đừng nói những chuyện này với ta." hẳn nắm xuống người nàng, không nhanh không chậm đẩy lưng hành động, khẽ cười, "Nàng chỉ cần thật vui vẻ cùng ta sống qua ngày là đủ."

Bởi vì nguyên nhân ánh sáng, nên Kỷ Hành không có để màn giường xuống. Hẳn muốn rõ rõ ràng ràng nhìn mỗi một tia mỗi một tắc của người trong lòng hẳn.

Hai người tình đến chỗ nòng, ai cũng không có chú ý đến một trận tiếng vang nhỏ cách vách. Ngay sau đó, một thứ to như đá tảng từ trong cách vách bò ra, thò đầu bò vào gian phòng của bọn họ.

Một con rùa đen vừa tỉnh lại từ giấc ngủ đông, bụng đói kêu vang nên chẳng quan tâm sợ hãi, nó bò đến trước giường, nâng cái đầu lên, trong mắt ngập tràn mong đợi nhìn người ở trên giường.

Nó nghĩ thầm, trên tay nàng có cá.

Hoàn

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Vị Chủ Tử Thứ Ba

Chương 2: Phạt Người Đi Đánh Canh

Chương 3: Hoàng Thượng Tín Nhiệm

Chương 4: Nguy Cơ Trọng Đại

Chương 5: Hóa Giải Nguy Cơ

Chương 6: Thu Hoạch Được Bận Tốt

Chương 7: Tiểu Biến Thái

Chương 8: Tiểu Mỹ Nhân

Chương 9: Sức Mạnh Của Sắc Đẹp

Chương 10: Đánh Nhau

Chương 11: Sau Khi Đánh Nhau

Chương 12: Phẩm Vị Là Một Vấn Đề Lớn

Chương 13: Đại Nạn Không Chết

Chương 14: Thăm Dò

Chương 15: Đạp Gió Rẽ Sóng

Chương 16: Mặt Ròng Giận Dữ

Chương 17: Lấy Lòng Hoàng Thượng

Chương 18: Ham Thích Của Tiểu Vương Gia

Chương 19: Lại Thô Tục

Chương 20: Nhìn Không Thuận Mắt

Chương 21: Đại Họa Lâm Đầu

Chương 22: Nguy Cơ Giải Trừ

Chương 23: Hiếu Lầm Lớn

Chương 24: Nghị Hôn(*)

Chương 25: Bản Khoăn

Chương 26: Tết Đoan Ngọ

Chương 27: Trùng Phạt Nho Nhỏ

Chương 28: Đào Góc Tường

[Chương 29: Hỗn Loạn Thổ Lộ](#)
[Chương 30: Vết Tích Mộng Xuyên](#)
[Chương 31: Thủ Đoạn](#)
[Chương 32: Tự Chứng Thanh Bạch](#)
[Chương 33: Yêu Cầu](#)
[Chương 34: Dục Niệm](#)
[Chương 35: Ai Mới Là Biến Thái](#)
[Chương 36: Báo Thù](#)
[Chương 37: Tự Họa Cùng Đào Hồ](#)
[Chương 38: Nụ Hôn Đầu](#)
[Chương 39: Chế Hành](#)
[Chương 40: Rời Đi](#)
[Chương 41: Tượng Đất](#)
[Chương 42: Đêm Trăng](#)
[Chương 43: Kỳ Hoa](#)
[Chương 44: Kéo Bè Kéo Lũ Đánh Nhau](#)
[Chương 45: Đoạn Tự Tới Cùng](#)
[Chương 46: Sắp Thành Lại Bại](#)
[Chương 47: Phi Lễ](#)
[Chương 48: Trở Về Ngự Tiền](#)
[Chương 49: Thật Ngọt](#)
[Chương 50: Lúng Túng](#)
[Chương 51: Chuyện Cũ](#)
[Chương 52: Xuất Cung](#)
[Chương 53: Biến Thái Gì Gì Đó](#)
[Chương 54: Câu Dẫn Gì Đó](#)
[Chương 55: Cái Cớ Để Cấm Dục](#)
[Chương 56: Động Tâm](#)
[Chương 57: Sách Giáo Khoa](#)
[Chương 58: Mất Tích](#)
[Chương 59: Bại Lộ](#)
[Chương 60: Huỳnh Đệ Giao Phong](#)

[Chương 61: Hồi Cung](#)
[Chương 62: Cắt Sạch Sành Sanh](#)
[Chương 63: Vấn Đề Tự Cung](#)
[Chương 64: Dưới Ánh Sao](#)
[Chương 65: Cáo Trạng Cùng Rình Coi](#)
[Chương 66: Tâm Tình Thiếu Nữ \(Phần 1\)](#)
[Chương 67: Hoàng Thượng Diên Cuồng](#)
[Chương 68: Vạch Trần](#)
[Chương 69: Nhận Tội Hay Không Nhận Tội](#)
[Chương 70: Chuyện Xưa Không Như Khói \(Thượng\)](#)
[Chương 71: Chuyện Xưa Không Như Khói \(Hạ\)](#)
[Chương 72: Hoàng Thượng Ưu Sầu](#)
[Chương 73: Du Ngoạn Hương Sơn](#)
[Chương 74: Chiều Muộn Rừng Phong \(H\)](#)
[Chương 75: Ngày Hôm Sau \(H\)](#)
[Chương 76: Ám Tra Cùng Cáo Trạng](#)
[Chương 77: Đất Bằng Nổi Dậy Phong Ba](#)
[Chương 78: Sự Trừng Phạt Của Hoàng Đế \(H\)](#)
[Chương 79: Gian Tình Bại Lộ](#)
[Chương 80: Chuyện Lạ](#)
[Chương 81: Tình Yêu Của Bọn Họ](#)
[Chương 82: Di Biến Nảy Sinh](#)
[Chương 83: Uy Hiếp](#)
[Chương 84: Ghen Tuông](#)
[Chương 85: Nguy Cơ Ám Phục](#)
[Chương 86: Ám Sát](#)
[Chương 87: Chống Lưng](#)
[Chương 88: Duyên Có Tự Bao Giờ](#)
[Chương 89: Phong Ba Lại Đến](#)
[Chương 90: "Tấn Công" Hoàng Thái Hậu](#)
[Chương 91: Thân Thế Phơi Trần](#)
[Chương 92: Hồn Độn](#)

[Chương 93: Ngôi Hoàng Hậu](#)
[Chương 94: Hồi Ưc Của Phương Tuấn](#)
[Chương 95: Kỳ Chinh Trở Về](#)
[Chương 96: Thổ Lộ Trước Đám Đông](#)
[Chương 97: Bí Mật Của Hãn](#)
[Chương 98: Chân Tướng](#)
[Chương 99: Hoàng Thái Hậu Tiến Công](#)
[Chương 100: Hành Trình Liêu Đông.\(1\)](#)
[Chương 101: Hành Trình Liêu Đông.\(2\)](#)
[Chương 102: Ấc](#)
[Chương 103: Chương Thứ Hai Đếm Ngược](#)
[Chương 104: Chương Cuối](#)